

Giới thiệu Ngạo Khí Hoàng Phi

Vốn là một tiểu thư của một gia đình có thế lực đột nhiên nàng lại xuyên không đến nơi lạ lẫm này.

Tới đây nàng chỉ là phi tần của hoàng đế đương triều, nàng cam chịu để được sống thoải mái nơi đây chờ ngày thoát khỏi nơi kỳ lạ này.

Ấy mà Hoàng đế Âu Dương Chính Hiền chỉ yêu có mình nàng, hắn ta vì nàng mà thay đổi mọi thứ trong cung, từ bỏ mọi thứ trong hậu cung để đến với nàng...

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Theo một tiếng chuông vang lên, vườn trường yên tĩnh nhất thời ồn ào náo động hẳn lên. Một cô gái xách túi sách lên vai, lập tức đi ra khỏi phòng học. Đọc theo đường đi vô số ánh mắt theo sát nàng..... Có mấy nam sinh không sợ chết cố lấy dũng khí tiến lên.....

“Bạn học Ngạo Tuyết, xin hãy nhận hoa của ta!”

Lăng Ngạo Tuyết không có ý dừng cước bộ lại, chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ: “Không cần!”

Nam sinh kia trong mắt hiện lên một tia thống khổ, thất vọng gục đầu xuống, tựa hồ sớm đã biết, cũng không dây dưa mặt dày mày dạn đi xuống, bởi vì hắn biết, hắn đã bị cự tuyệt, nếu còn tiếp tục dây dưa đi xuống hắn chỉ có một kết cục...! Không phải hắn không cố gắng, mà là đã có rất nhiều ví dụ máu chảy đầm đìa!

“Lăng Ngạo Tuyết, đi ăn cơm cùng được không?”

“Không!”

“Bạn học Lăng, chúng ta đi xem phim được chứ?”

“Không có hứng thú!”

“Bạn học Ngạo Tuyết, có hứng thú cùng ta đi chơi công viên không?”

“Ngây thơ!”

“Bạn học Lăng, ta có mấy bài không hiểu, người có thể giúp ta học bỏ túi một chút hay không?”

“Không thể!”

“Ngạo Tuyết, hôm nay thời tiết tốt như vậy, chúng ta đi công viên ngắm hoa đi?”

“Nhàm chán!”

.....

Thật sự là “người trước ngã xuống, người sau tiến lên” a!

Bỗng nhiên có mấy người vạm vỡ đứng che ở trước mặt nàng, gã cầm đầu cười hi hi nhìn nàng: “Lăng Ngạo Tuyết, đừng tức giận như vậy, hầu đại ca ta đi uống hai ba chén rượu đi!”

Người này Lăng Ngạo Tuyết có biết, ở trường học chuyên môn vừa thu phí bảo hộ vô lại, vừa vui hoan đùa giỡn nữ sinh, bây giờ còn dám đem chủ ý này nói với nàng. Không phải nàng cố ý đi tìm hắn, là hắn tự chuốc lấy mà thôi.

“Không đi!” Lăng Ngạo Tuyết trực tiếp sáng khoái cự tuyệt.

“Người nói không đi sẽ không đi, ta đây sau này sao có thể làm bừa được nữa?” Nhìn tiểu cô nương này tựa hồ một chút cũng không sợ hãi, điều này làm cho hắn cảm thấy trên mặt không có ánh sáng.

“Vậy ngươi cũng đừng làm bừa a?” Tiếp tục làm bừa cũng không nên tiền đồ, không bằng quên ác theo thiện là hơn.

“Ngươi..... không đi cũng phải đi.” Tên vô lại gắt gao bắt được cổ tay của nàng.

Dám cầm tay nàng, muốn chết ư! Lăng Ngạo Tuyết quyết định cho hắn một cơ hội cuối cùng: “Buông tay!”

“Không buông.” Vô lại chính là vô lại, vĩnh viễn là ép thiện sợ ác. Hắn tưởng Lăng Ngạo Tuyết là một nữ hài tử yếu đuối. Chính hắn trước đó là không nghe rõ, Lăng Ngạo Tuyết là hoa hậu giảng đường nơi này, cũng là nữ ác bá nơi này.

“Đây là do ngươi nói đấy nhé.” Lăng Ngạo Tuyết gạt tay hắn ra, hướng trên mặt hắn đánh một quyền.

“Tốt, ngươi dám đánh ta.” Lão đại hướng ánh mắt của hắn tới các tiểu đệ, những người khác thấy tình thế như vậy bèn xông tới, vây quanh Lăng Ngạo Tuyết thành một vòng tròn chặt như nêm cối.

Chỉ một lát sau, âm thanh thống khổ khóc thét liên tiếp vang lên, mọi người nằm trên mặt đất rên rỉ.....

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Ngạo Tuyết đột ngột nở một nụ cười! Một nữ sinh chạy chậm đến bên người nàng, không khách khí nắm lấy tay nàng, nhìn thoáng qua mấy người nằm trên mặt đất, cười hi hi nói: “Ngạo Tuyết, hôm nay lại cự tuyệt bao nhiêu người?”

“Đại tỷ, ta không có rảnh để đi đếm!”

“Ta xem ngươi là càng ngày càng ít, ta nói nếu ngươi không ôn nhu một chút, thì sẽ có thiệt nhiều người bị ngươi dọa chạy đó. Nói không chừng trong đó còn có chân mệnh thiên tử của ngươi!” Đừng nhìn Lăng Ngạo Tuyết bộ dạng vẻ mặt điềm tĩnh, liền nghĩ đến nàng ôn nhu như nước, kỳ thật nàng là phần tử bạo lực trầm phân trầm, rất nhiều người không biết đã bị bề ngoài xinh đẹp của nàng lừa gạt. Hơn nữa nàng còn học qua triết quyền đạo, không thủ đạo, Judo....., một ít nam sinh tưởng chừng rắn đến người nào không bị đánh cho giống đầu heo mới là lạ.

“Nếu dễ dàng như vậy đã bị ta dọa chạy, làm sao xứng là chân mệnh thiên tử của ta?” Nụ cười, muốn làm lão công của ta, đánh thắng được ta rồi hãy nói!

“Nói cũng đúng a!”

“Oa.....”

Các nàng đang nói chuyện thì bị những tiếng thét chói tai liên tiếp cắt ngang! Lăng Ngạo Quân phiến chán che lỗ tai, nhìn phía tiếng thét chói tai phát ra, chỉ thấy một đồng nữ sinh hoa mắt nhìn chăm chăm vào nàng bên này xem, còn có những người đang cầm lòng bàn tay say mê chỉ, còn có cả những cái hôn gió...(bị)0: hơ, phục Tuyết tỷ thật, cả nữ sinh cũng mê thế này) Ta nhớ rõ ta chỉ chịu nam sinh hoan nghênh, khi nào thì ngay cả nữ sinh cũng.....

Ngạo Tuyết không rõ, cho nên đang muốn hướng người bạn tốt Tiểu Nhu để hỏi cho rõ, không ngờ lại phát hiện cả Tiểu Nhu cũng mang vẻ mặt mê gái nhìn mình. Không phải chứ? Ngay cả Tiểu Nhu cũng thích ta? Làm sao bây giờ? Ta không muốn thương tổn nàng, nàng là bằng hữu tốt nhất của ta, nhưng..... Nhưng ta thích là nam sinh, ta cũng không phải less a..... Đau! ầu không bằng đau nhanh, ta đành nhẫn tâm nói rõ chân tướng sự thật cho nàng! Được, quyết định như vậy đi.

Cắn răng một cái, dậm chân một cái (lần đầu tiên cảm thấy cự tuyệt một người như vậy thật tàn nhẫn, trước kia thật sự là đã làm quá nhiều): “Tiểu Nhu, ta.....”

Đi? Không đúng, ánh mắt Tiểu Nhu không phải nhìn về phía mình, mà là hướng theo gã nam sinh vừa đi qua người ta. Ta nhất thời mất sáng ngời: Nam sinh này thật đẹp trai! (Tùy Phong: “Kỳ tích! Ngươi mà cũng nói ra những lời này sao! Thật là mặt trời mọc đằng Tây mà!”)

Thì ra tên đầu sỏ gây nên là hắn a! Hại ta một phen tự kỉ, thật sự là tức chết!“Tiểu Nhu, tỉnh lại đi! Người sớm đã đi mất rồi!” Lăng Ngạo Tuyết rống lên làm Tiểu Nhu bừng tỉnh, đồng thời cũng khiến cho người nào đó ngoái đầu nhìn lại. (Tùy Phong: “Oa, đẹp trai quá! Thật sự là ngoạn đầu nhìn lại nụ cười mê hoặc mà!”) Phong Thanh: “Ngươi hoa mắt hay là ngốc đấy, người ta nào có cười?” Tùy Phong: “Hừ, có hiểu hay không đây là thủ pháp sáng tác! Không hiểu cảm miệng đi!”)

Tiểu Nhu phục hồi tinh thần lại liền mạng kéo quần áo Ngạo Tuyết như điên:

“Ngạo Tuyết, ngươi xem, ngươi xem, hắn nhìn ta, hắn nhìn ta đó. Oa, thật sự là đẹp trai quá đi!”

“Uy, bỏ quần áo ta ra!”

Tiểu Nhu không để ý kháng nghị của Ngạo Tuyết, càng trầm trọng hơn:

“Không hổ là giáo thảo(*) trường chúng ta. Có thể làm bạn gái của hắn chết cũng đáng!”

Nhìn bộ dáng Tiểu Nhu giống như chuẩn bị hi sinh, Ngạo Tuyết buông tha cho hành động của nàng, hỏi:

“Nam sinh kia là ai?”

Câu hỏi vừa đưa ra lập tức bị Tiểu Nhu xem thường:

“Không phải chứ? Ngươi ngay cả hần là ai mà cũng không biết! Hần chính là bạch mã vương tử Doãn Thiếu Phong của nữ sinh trường ta, hơn nữa hần là bạn học cùng lớp với chúng ta đó!”

“Chưa từng thấy qua!” Nam sinh có thể lọt vào mắt nàng không có mấy người, nếu nàng đã nghe qua thì hần là sẽ không quên.

“Cũng đúng! Ngươi mỗi ngày đến lớp thì đều gục xuống bàn ngủ, tan học chuông vang là bỏ chạy không thấy người đâu, hơn nữa Doãn Thiếu Phong cũng thường xuyên trốn học! Cơ hội các ngươi gặp mặt quả thực rất thấp! Giận nhất là các ngươi hai người một thì ngủ, một thì trốn học nhưng mỗi lần đến kì thi, vị trí thứ nhất, thứ hai luôn bị các ngươi chiếm lấy, cho tới bây giờ cũng không có “người thứ ba” có thể chen vào hai người các ngươi.....” Vừa nói tới chủ đề này, Tiểu Nhu liền thao thao bất tuyệt. Tiểu Nhu thực ra so với bọn hần chăm chỉ hơn rất nhiều, không hiểu sao mà thứ tự luôn từ phía sau số tính lên. Thật không công bằng a!

“Hả! Cái gì “người thứ ba”? Sao ngươi nói mơ hồ thế!” Cái nam sinh kia mặc dù rất đẹp trai, nếu dùng để làm bạn trai thì vẫn có thể, nhưng để làm lão công thì còn phải xem xét biểu hiện của hần. (Phong Thanh: “Uy, ngươi cũng thật là đa tình! Nếu làm không tốt người ta sẽ coi thường ngươi.” Ngao Tuyết về mặt cười gian: “Kia vẫn là phải xem ngươi viết như thế nào? Ta mời ngươi ăn cơm!” Phong Thanh do dự..... Tuy Phong: “Ngươi đừng để nàng dụ dỗ, chúng ta phải có đạo đức nghề nghiệp, giữ lương tâm với trời đất.....” Ngao Tuyết: “Tinh cho ngươi một phần.” Tuy Phong về mặt khinh thường: “Một chút đã nghĩ đến ta, ngươi cũng quá xem thường ta! Ít nhất phải hai phần!” Mọi người cười ngất!)

“A, ngươi vừa nói như vậy ta mới nhớ, kỳ thật các ngươi hai người trai tài gái sắc, một là hoa hậu giảng đường, một là giáo thảo, thật sự là một đôi trời sinh!”

“Ngươi không làm bà mối thật sự là lãng phí đó! Không nói với ngươi nữa, ta muốn về nhà!” Nói xong bàn chân đã muốn chạy ngay đi.

“Khoan đã, ta đột nhiên phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng. Quen ngươi lâu như vậy, ta hình như chưa từng đến nhà ngươi!”

Ngao Tuyết lòng run lên, bắt đầu xèo xèo ngô ngô: “Này..... Này thôi, nhà của ta rất đơn giản cũng rất xấu, đại tiểu thư như ngươi khẳng định là không thích ứng được, nhà của ta lại ở một nơi rất heo lánh, thôi quên đi!”

“Nhưng ta nghĩ.....” Tập trung nhìn vào, người đã sớm không thấy đâu! Đến nhà nàng cũng không phải muốn giết nàng, nàng làm chi mà bị dọa sợ như vậy?

“Nguy hiểm thật a, thiếu chút nữa bị phát hiện rồi!” Ngao Tuyết vẫn chưa hoàn hồn, vỗ vỗ ngực nói. Một chiếc xe hàng hiệu nhỏ dừng lại bên người, Ngao Tuyết theo thói quen đến ngồi ở phía trên. Xe đi đến một tòa nhà siêu cấp xa hoa cổ kính thì dừng lại. Ngao Tuyết vừa mở cửa, phía sau hai hàng người xếp hàng thẳng tắp đứng nghiêm, bọn họ trăm miệng một lời hô:

“Tiểu thư!”

Ngao Tuyết như trước lập tức bước về phía trước! Không sai, nàng là tiểu công chúa của tập đoàn Lăng Thị, trong cả nước không hề có đối thủ, mà nàng lại là người thừa kế duy nhất. Đây vốn là cuộc sống mà mọi người hâm mộ, nhưng lại không phải điều nàng muốn, nàng không muốn có nhiều trách nhiệm như vậy, cũng không tự tin sẽ gánh vác được! Thậm chí vì thân phận của mình, cho tới bây giờ nàng cũng không có một bằng hữu chân chính, cho nên nàng quyết định đối với người ngoài giấu diếm chuyện này!

Ngồi ở trước máy tính xem tiểu thuyết xuyên qua, Ngao Tuyết không khỏi mong tưởng: Nếu thực sự được xuyên qua, nàng thật hy vọng có thể buông hết thảy mọi điều, không có bất cứ trách nhiệm nào, làm bất cứ chuyện gì muốn làm.... Ai, nhưng thực sự có thể không? Dĩ? Như thế nào càng ngày càng buồn ngủ vậy a? Mí mắt cứ đánh nhau à!! Chóng đờ cũng không được, ta muốn ngủ!!!

Ngay tại lúc nàng nằm úp sấp xuống kia, trong nháy mắt, máy tính phát ra một tia sáng mãnh liệt.....

Bạn đang đọc truyện *Ngao Khi Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

“Tiểu thư, tiểu thư.....” Mông lung trong tai nghe được có tiếng người la lên.

“Không cần dậy a, hôm nay là lễ bái thiên không cần đi học, không cần làm phiền ta!” Ngao Tuyết không kiên nhẫn vẫy vẫy tay! Dám quấy nhiễu mộng đẹp của bản tiểu thư, muốn chết sao?

“Tiểu thư, người sao lại ngủ ở nơi này? Cần thận cảm lạnh đó!” Bên tai vẫn truyền đến thanh âm lời nhải!

“Cái gì vậy?” Ngao Tuyết buồn ngủ mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền thấy một nữ tử mặc đồ cổ trang, bộ dạng rất thanh tú đứng ở trước mặt lo lắng

nhìn mình.

“Ngươi là ai? Sao lại mặc thành như vậy, ở đây có quay phim sao?”

“Tiểu thư người làm sao vậy? Còn chưa tỉnh ngủ sao?”

Ngao Tuyết đánh giá bốn phía, một mảnh cổ kính, có điểm giống hoàng cung cổ đại mà trên TV thường chiếu. Ta chỉ mới vừa ngủ một chút, chẳng lẽ đã bị bắt cóc? Cũng không đúng, có người nào bị bắt cóc mà được đãi ngộ tốt như vậy!

“Ngươi là ai? Nơi này là địa phương nào?” Không thể nào? Chẳng lẽ là.....

“Tiểu thư, người đang nói cái gì vậy? Nô tỳ là Lam Nhi a, tỳ nữ bên người của người Lam Nhi a! Người làm sao mà ngay cả nô tỳ cũng không nhận ra?”

“Tỳ nữ bên người? Hiện tại là triều đại nào?” Ông trời, ngươi sẽ không nói cho ta biết, ta xuyên qua đó chứ?

“Tiểu thư, nơi này là Long Hiến hoàng triều! Người ngay cả nơi này cũng đã quên?”

Long Hiến hoàng triều? Trong lịch sử có triều đại này sao? Chẳng nhẽ ta đi tới thời không quái dị nào rồi?

“Cho nên ý của ngươi là ta xuyên qua?”

“Xuyên cái gì?” Lam Nhi không hiểu ra sao, tiểu thư thế nào mà vừa ngủ dậy mà đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ?

“Không có gì! Chờ một chút, gương, gương!!!” Nữ tử này kêu ta tiểu thư, chẳng lẽ hồn phách ta đã đến trên người tiểu thư nhà nàng sao? Không phải chứ?

Lam Nhi thấy Ngao Tuyết đột nhiên nổi điên thì hoảng sợ, tiểu thư từ nhỏ rất ôn nhu, cho tới bây giờ chưa từng lớn tiếng nói qua một câu, hiện tại sao lại giống như thay đổi thành một người khác? Nhưng vẫn giúp nàng cầm gương đến.

Hoàn hảo, hoàn hảo! Vẫn là chính mình! Chẳng lẽ ta cùng tiểu thư nhà nàng bộ dạng giống nhau, như vậy tiểu thư nhà nàng đi đâu? Ngao Tuyết vuốt vuốt mặt mình, nhìn gương thâm nghĩ.

“Ngươi là Lam Nhi? Ta đối với chuyện trước kia không có ấn tượng, ta nghĩ có thể là do mất trí nhớ. Ngươi có thể nói cho ta biết về ta trước kia ra sao?” Không sao! Coi như là du lịch miễn phí đến cổ đại một lần, bất quá để phòng ngừa lộ ra dấu vết, nhất định phải đem hết thấy tìm hiểu rõ ràng trước.

“Cái gì? Tiểu thư, người mất trí nhớ? Sao lại vô duyên vô cớ mất trí nhớ? Tiểu thư, có phải người nói giống Lam Nhi không?”

Ngao Tuyết nghiêm trang nói: “Ngươi cảm thấy ta giống như đang nói giống sao? Có thể là do không cẩn thận đụng đầu vào đâu? Có điều..... ta đã nói ta mất trí nhớ, ta làm sao còn nhớ rõ ta mất trí nhớ như thế nào?” Thực xin lỗi a, Lam Nhi, ta thật sự là không đành lòng lừa một tiểu cô nương đơn thuần như ngươi, nhưng nếu ta nói thật với ngươi, ngươi sẽ nghĩ là ta điên rồi.

“Vậy cũng đúng! Tiểu thư, người kêu Tiêu Vũ Tĩnh, là thiên kim của Tri phủ đại nhân! Cũng là tài nữ đệ nhất của kinh thành!”

Thân phận này ta thích! Ngao Tuyết lòng không khỏi nở hoa, nhớ tới trước kia xem tiểu thuyết xuyên qua, nhân vật nữ chính đều xuyên cả ngàn năm, gần nhất đến cổ đại đều trở thành phi tử của hoàng đế, bị mắc kẹt trong hoàng cung, còn phải tìm cách chạy trốn, thật là nhiều phiền toái! Mà chính mình xuyên qua lại là một thiên kim, có thể không có việc gì phải ra ngoài du ngoạn, cũng có thể xông vào giang hồ một phen, nếu gặp được một hiệp sĩ giang hồ, đàm luận một tình yêu kinh thiên động địa, quý thân khiếp vía, hai người cùng tiểu ngao giang hồ, ngâm lại thật thích nha!

Lam Nhi nhìn Ngao Tuyết ngây ngốc cười, bèn nói thêm: “Hơn nữa tiểu thư một tháng trước trải qua tuyển tú, bị Hoàng Thượng phong làm chiêu dung.....”

Tình thiên phích lịch!(sét đánh giữa trời quang) Đáng thương thay Ngao Tuyết đang đắm chìm trong ảo tưởng tuyệt vời của chính mình còn chưa tỉnh táo lại, Lam Nhi đã mang đến một quả bom!

“Nói cách khác nơi này là hoàng cung, mà ta-là-tần-phi-của-hoàng-đế!” Thực không muốn tin chuyện tàn khốc này là thật!

“Vâng, tuy rằng chiêu dung ở hậu cung không phải lớn, nhưng với thông minh tài trí của tiểu thư nhất định có thể ở hậu cung giữ lấy vị trí nhỏ nhoi!”

Cái gì? Ta ở cổ đại không chỉ là nữ nhân của hoàng đế, mà còn là thân phận thấp hèn tàn phi! Ngao Tuyết có chút tức giận bất bình!

“Không đúng a, tiểu thư nhà ngươi..... À không, ta! Ngươi không phải mới nói ta là tài nữ đệ nhất kinh thành sao? Sao lại mới chỉ đến được chiêu dung?” Không phải hoàng hậu, thì ít nhất cũng là phi tử chứ!

“Tiểu thư vì tính tình ôn nhu nên không cùng các nữ tử khác tranh giành, người luôn luôn coi phú quý như mây bay, lão gia hao hết tâm tư vì tiểu thư giảng giải, nhưng tiểu thư kiên trì ăn mặc thanh đạm, giản đơn; khi tuyển tú thì biểu hiện cực kém, vì chính là không muốn vào cung, nhưng Hoàng Thượng vẫn lựa chọn tiểu thư!”

“Nga, thì ra là như vậy! Nguy rồi, cái..... hoàng đế kia đã tới nơi này hay chưa?” Nghe nói hậu cung ba ngàn mỹ nhân, hoàng đế không nhất định nhớ rõ Tiêu Vũ Tinh này!

“Cái này.....” Lam nhi có chút khó mở miệng, Ngao Tuyết trong lòng thầm than không tốt.

“Nói đi!”

“Không có ạ!”

“Hoàn hảo!” Ngao Tuyết như trút được gánh nặng! Nếu hoàng đế đã quên nàng, nàng muốn chạy trốn ra hoàng cung dễ dàng hơn nhiều! Nhưng về phương diện khác nàng lại muốn: Cầu hoàng đế đáng chết, cứ nhiên dám quên bỏ cô nương này! Đừng cho bỏ cô nương tái gặp được, nếu tái ngộ, ta muốn người vừa thấy ta đã khó quên!

Đêm chậm rãi buông xuống! Lăng Ngao Tuyết vô sự phải làm, nơi này lại không có máy tính, TV, thật sự là nhàm chán muốn chết! Liền sớm tiến vào mộng đẹp!

Mây trắng phiêu phiêu, giống như quay chung quanh bên người nàng, nhất thời hứng lên liền thân thủ đi bắt! Nhưng làm sao cũng không bắt được. Lúc này, một nữ nhân cô đại chậm rãi đi tới! Tập trung nhìn vào mới phát hiện nàng kia cùng nàng bộ dạng giống nhau như đúc!

Nàng kia cũng đang mê hoặc nhìn nàng!

Hai người đồng thời mở miệng hỏi: “Người là ai? Vì sao bộ dạng giống ta như vậy?”

Ngao Tuyết vuốt cằm, nói: “Ta là Lăng Ngao Tuyết!”

Nàng kia ngạc nhiên nói: “Thì ra người chính là Lăng Ngao Tuyết!”

Ngao Tuyết càng thêm ngạc nhiên: “Người biết ta sao?”

“Đúng vậy, ta vừa cảm giác tỉnh lại đã nghe thấy mọi người gọi ta là Ngao Tuyết, còn nói cái gì mà thế kỷ hai mươi mốt!”

“Người? Chẳng lẽ người chính là Tiêu Vũ Tinh?”

“Àn! Người làm sao lại biết?”

Ngao Tuyết vỗ vỗ đầu mình: “Ta sớm nên nghĩ đến !..... Bởi vì tại thời điểm ta tỉnh lại, Lam Nhi gọi ta là Tiêu Vũ Tinh! Xem ra chúng ta là linh hồn trao đổi rồi!”

“Linh hồn trao đổi?” Tiêu Vũ Tinh có điểm không hiểu!

“Ha ha.....” Đột nhiên truyền đến hai giọng nữ thanh thúy.

Lăng, Tiêu hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía phát ra thanh âm! Chỉ thấy hai hình người bán trong suốt nháy mắt xuất hiện ở trước mặt các nàng!

“Các người là ai?” Lăng, Tiêu đồng thời hỏi.

“Tại hạ Vân Dạm Phong Phan, các người có thể gọi ta Phong Thanh!”

“Tiểu nữ từ Tùy Phong!”

Lăng Ngao Tuyết: “Các người vì sao mà ở trong này? Chúng ta lại vì sao cũng ở nơi này? Còn có chúng ta vì sao lại trao đổi linh hồn?”

Phong Thanh: “Khách quan đừng nóng vội, xin nghe tại hạ chậm rãi nói tới. Đầu tiên, ta muốn sửa lại một chút cho đúng, các người không phải trao đổi linh hồn, mà là cả linh hồn cả thân thể cùng nhau trao đổi, hiện tại chúng ta là ở trong mộng của hai người, còn có, sở dĩ các người hội trao đổi, là do một tay chúng ta sắp xếp.”

Lăng Ngao Tuyết vừa nghe giật dử: “Tại sao đem chúng ta trao đổi? Hai người nhân rồi không có chuyện gì có phải không? Làm sao ta lại xuyên qua chứ?”

Tùy Phong: “Đúng vậy, chính là bởi vì rất nhàm chán thôi! Xem người khác luôn xuyên qua, chúng ta cũng muốn thử xem mà thôi! Cho nên liền tuyển hai người các người!”

Tiêu Vũ Tinh thanh âm ôn nhu vang lên: “Các người cũng có thể hỏi ý kiến của chúng ta mà!”

Phong Thanh, Tùy Phong lập tức vô tội quát to đứng lên: “Oan uổng a!”

Ngao Tuyết quát: “Câm miệng! Còn kêu oan uổng gì, các người có bao giờ hỏi qua ý kiến của chúng ta.”

Phong Thanh: “Rõ ràng là ngươi nói nếu có xuyên qua, ngươi nguyện ý buông hết thảy hiện đại. Chúng ta đây không phải thỏa mãn tâm nguyện của ngươi sao?”

Ngao Tuyết ghen lời!

“Vậy còn ta thì sao?” Tiêu Vũ Tinh thanh âm tuy là ôn nhu, đã có chút loại cảm giác giận dữ!

Tùy Phong: “Bởi vì chân mệnh thiên tử của các ngươi đều ở lần thế giới khác của nhau. Khi đến giờ, nếu các ngươi vẫn kiên trì trở lại thế giới của mình, chúng ta sẽ đưa các ngươi trở về!”

Phong Thanh: “Các ngươi coi như một lần du lịch khác thường thôi! Chúng ta đi! Các ngươi hảo hảo nhận thức một chút!”

Ngao Tuyết thấy Phong, Thanh hai người định đi thì hết sức ngăn các nàng lại: “Chờ một chút, nếu chúng ta phải làm lẫn nhau, nhưng chúng ta cũng không biết chuyện của lẫn nhau, thật dễ dàng bị hoài nghi! Hơn nữa một người rất cô đơn, ta cùng Vũ Tinh có thể thường xuyên gặp mặt hay không?”

Tùy Phong một bộ thâm trầm bộ dáng, gật gật đầu, nói: “Nói cũng có đạo lý! Được rồi, hôm nay bốn cô nương liền mở lòng từ bi miễn phí đưa các ngươi một đôi nhân Linh Tê Giới!”

Vũ Tinh: “Dùng như thế nào?”

Phong Thanh: “Rất đơn giản thôi! Các ngươi mỗi người một cái, nếu ai muốn gặp đối phương, liền ấn vào cái nút màu đỏ bên trái nhân, nhân của đối phương sẽ phát ra một tia màu đỏ, đây, các ngươi xem.” Nói xong liền dùng tay ấn nhẹ cái nút màu đỏ trên nhân, quả nhiên một chiếc nhân khác liền phát ra tia sáng màu đỏ. Phong Thanh tiếp tục nói: “Nếu đối phương cũng muốn cùng ngươi gặp mặt, hơn nữa để thuận tiện, liền ấn cái nút màu đỏ trên nhân của chính mình, như vậy hai người các ngươi sẽ lập tức tiến vào giấc ngủ, có thể ở trong mộng gặp lại. Nhưng nếu không thuận tiện, liền ấn một cái nút màu xanh bên phải nhân, nhân đối phương sẽ tỏa ra tia màu xanh, sau đó cũng ấn cái nút bên phải, như vậy là được rồi.”

Ngao Tuyết nhìn một tia xem thường: “Rất đơn giản, bắt quá ngươi nói rất phức tạp. Nói xong trời đã sáng!”

Tùy Phong: “Vậy không quá rầy hai vị tâm sự nữa. Cáo từ!” Ra lệnh một tiếng, hai người biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

“Ngao Tuyết, xem ra chúng ta hỗ trợ làm đối phương thật tốt đi!” Vũ Tinh bất đắc dĩ cười cười!

“Được thôi! Ta sẽ hảo hảo mà làm tốt Tiêu Vũ Tinh, sẽ không làm cho ngươi mất mặt. Nói không chừng, còn có thể cho ngươi trở thành hoàng hậu nương nương!” Ngao Tuyết đối với điểm ấy rất là tự tin! Không nói thì thôi, riêng xem tiểu thuyết xuyên qua nữ nhân vật chính người nào không phải nổi tiếng cũng là tả ụng hữu bão (bên trái ôm, bên phải ấp), từng người lại từng người! Bắt quá ta sẽ không giống nữ nhân vật chính này, sẽ không thích hoàng đế có một đồng lớn lão bà.

“Hoàng hậu sẽ không tốt! Ta cũng không thích, cha ta đưa ta vào cung, cũng không phải vì thấy người sang bắt quàng làm họ, chính là cha ta vẫn hy vọng ta có thể hiệp trợ Hoàng Thượng thống trị thiên hạ.”

“Nga. Nói như vậy phụ thân ngươi chính là thuộc loại quan tốt yêu nước thương dân a!”

“Ân! Cha ta là tri phủ của kinh thành, tuy một lòng báo nước tri ân, không nề hà quan ty chức vị, nhưng ở kinh thành toàn là hoàng thân quốc thích, là nơi quan lớn tập hợp, phụ thân người nào đều đặc tội không nổi!”

“Hiểu được, hiểu được, loại này trên TV trình diễn không dưới trăm lần! Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ làm phụ thân ngươi đạt được nguyện vọng. Không, về sau cũng là phụ thân ta!”

“Vậy phụ thân ta về sau nhờ ngươi chiếu cố .”

“Cha ta cũng muốn phiên toái ngươi, bạn học Ngao Tuyết!” Nói xong, Ngao Tuyết, không, hiện tại nên gọi là Vũ Tinh cười hì hì nhìn nàng.

“A? Nga, được, Vũ Tinh tiểu thư!”

“Ha ha ha.....” Hai cái tiếng cười quanh quẩn trong mộng.

“Kế tiếp ta sẽ giảng chuyện của ta.” Vũ Tinh (về sau Vũ Tinh chính là Ngao Tuyết) nói!

“Ân!”.....

Bạn đang đọc truyện *Ngao Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

“Ai. .... Thật nhàm chán a! Lam Nhi, có cái gì vui không?” Vốn định trước tiên ở hoàng cung thăm thú vài ngày, sau đó chuồn ra ngoài cung, du ngoạn giang hồ, xông pha trời đất! Tốt nhất là vượt qua đại hội võ lâm, nếu gặp được một tuyệt thế cao thủ học được một vài chiêu thức thì càng tốt. Nhưng ở hoàng cung vài ngày mới biết được ta chiêu dung nho nhỏ này căn bản là không thể đi được. Bên này là cung điện của Cảnh quý phi, bên kia là tiểu Hoa viên của Dung phi nương nương, vốn tưởng ngự hoa viên là thoải mái, cứ nhiên chạy ra thì một thái giám kỳ quái nói cái gì mà hoàng hậu nương nương đang ở đây ngắm hoa, không được đến quấy rầy! Ta xem như hiểu được, ở hoàng cung mà yếu thế sẽ sống không giống người, không nịnh bợ hoàng đế là không được. Khó trách các phi tử đều tranh giành, đấu đá lẫn nhau để tranh thủ tình cảm. .... Bất quá, muốn ta giống mấy nữ nhân không biết gì này, sống cả đời chỉ để hoàng đế kia ngẫu nhiên lâm hạnh (lâm hạnh = thị tẩm), chỉ có bốn chữ — không có khả năng!

“Tiểu thư, tiểu thư. ....” Lam Nhi nhìn Vũ Tĩnh lại ngẩn người, không khỏi trầm nghĩ: Tiểu thư càng ngày càng cổ quái, mấy ngày nay luôn ngẩn người, còn cả ngày kêu nhàm chán, trước kia một ngày ôm một quyển sách cũng chưa nói cái gì, nhưng hiện tại còn giống như chưa thấy qua nàng cầm sách!

“A? Ngươi vừa nói cái gì?”

“Lam Nhi là nói, tiểu thư cảm thấy nhàm chán, có thể đánh đàn hoặc là xem qua sách, tiểu thư trước kia đều như vậy!”

“Đánh đàn? Đọc sách? Ta thà ngủ còn hơn!” Trước kia Vũ Tĩnh chính là như vậy ư, ta một ngày cũng chịu không nổi!

“Đi! Không bằng chúng ta đi chơi điều đi!” Ở thế kỷ 21 muốn tìm nơi để chơi điều cũng thật khó khăn, vừa ra khỏi cửa không thấy phố xá tấp nập thì cũng là nhà cửa chọc trời.

“Chơi điều? Chỉ sợ không được đi! Tiểu thư hiện tại là nương nương, hơn nữa hiện tại là ở trong cung, nếu gây ra sai lầm gì. ....”

“Đình đình. .... Thà cái điều thôi mà hội như thế nào a? Mặc kệ, hiện tại dù là hoàng đế đến đây ta cũng muốn đi thả (Vũ Tĩnh: “Phòng chừng hấn cũng sẽ không đến!” Phong Thanh: “Ngươi sai lầm rồi, ha ha ha. ....”), ngươi nhanh đi lấy giúp ta!”

Cách đó không xa, một nam tử thân áo dài màu xanh bước nhanh xuyên qua hành lang dài, phía sau thái giám tổng quản Lý công công gắt gao đi theo, vừa đi vừa cung kính đối nam tử nói: “Hoàng Thượng, ngài đi chậm lại một chút! Hoàng Thượng tự mình cải trang vì hành rất nguy hiểm, hay là phái ngự lâm quân đi theo bảo hộ?”

“Phái ngự lâm quân thì còn gì là cải trang vì hành, ngươi đừng đi theo trầm nữa!”

“Nhưng là. .... Hoàng Thượng!”

“Không có gì nhưng là, đây là thánh chỉ!” Hoàng đế Âu Dương Chính Hiền trầm giọng nói, Lý công công nghe vậy lập tức ngừng lại, mặc dù hấn nhìn hoàng đế lớn lên từ bé, nhưng hấn cũng biết rõ mình chẳng qua chỉ là phận nô tài, chọc giận hoàng đế kết cục tất là đáng buồn! Chỉ có thể nhìn bóng hoàng đế rời đi!

Thoát khỏi Lý công công, Âu Dương Chính Hiền không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, Lý công công này càng ngày càng dong dài. Cước bộ nhanh hơn tiếp tục đi tới. .... Đột nhiên hấn cước bộ thả chậm, đơn giản là cách đó không xa xuất hiện một hình ảnh duy nữ: Một nữ tử thân bạch y nằm ở trên cỏ, khép hờ ánh mắt, giống như một tiên nữ lạc phàm, nàng trong tay cầm sợi dây nối với một chiếc điều cánh bướm tự do tự tại bay cao ở phía chân trời.

Tựa hồ có một cỗ ma lực hấp dẫn hoàng đế đến gần nàng. ....

Đang nhàn nhã phơi nắng thái dương, thả điều, nghe chim hót, Vũ Tĩnh rất tự tại, chỉ cảm thấy tự nhiên trên mặt ánh mặt trời bị chặn lại. ....

Mở to mắt vừa thấy, một bóng người mơ hồ ánh vào mi mắt, lập tức bóng người càng ngày càng rõ ràng. .... Tuần mỗ ngũ quan, thâm thúy đôi mắt, vì kiều cái mũi, khuê gọi bạc thân, đao tước cằm, góc cạnh hình dáng rõ ràng. .... Trời ạ! Cho dù là điều khắc sư giỏi nhất cũng chưa chắc điều khắc ra người như vậy! Hảo soái nga, ta gặp được thiên sứ sao? Khuynh quốc khuynh thành như thế, thật là một nam tử hại nước hại dân! Khi nào thì ta cũng biến thành mê gái thế này?

Vũ Tĩnh cười cười chính mình, mở miệng nói: “Uy, ngươi có biết ngươi đang ngăn trở ta phơi nắng hay không?”

Hoàng đế sừng sốt một chút, hấn chẳng thể nghĩ tới câu đầu tiên của nàng nói đúng là như vậy, ở trong mắt nàng rõ ràng thấy được kinh diễm!

“Ngươi đang làm cái gì?” Âu Dương Chính Hiền hào tâm tình hỏi.

“Vô nghĩa! Ngươi có mù hay không, ta không phải đang chơi điều sao?” Người cổ đại thật sự là ngu dốt, rõ ràng như vậy đều nhìn không ra.

“Làm càn!” Cho tới bây giờ không ai dám nói như vậy với hấn! Xem nữ tử này hấn là một tần phi? Có phi tử nào thấy trẫm không tìm mọi cách lấy lòng (sao ca ca tự tin thế =.=)

“Có ý tứ gì. Rõ ràng là chính mình trọn tròn nhất nói dối, còn dám mắng ta!” Vũ Tĩnh tức giận ngồi xuống trừng mắt nhìn hấn.

Chính Hiền nhìn nàng trừng mắt giận, sao lại cảm giác giống như thật là chính mình sai lầm rồi. Khẩu khí nguỵến xuống: “Ngươi là ai a?”

“Ta chính là ta!” Lại là một vấn đề ngu ngốc. Bộ dạng đẹp trai như vậy mà chỉ số thông minh lại cực kì thấp, quả nhiên là ông trời công bằng! Giống như ta vậy tài mạo song toàn thật sự là tuyệt vô cận hữu!(Tùy Phong: “Vấn đề này ngu ngốc sao? Ta thấy mọi người hỏi như vậy thực rất bình thường.” Vũ Tinh: “Ta nói ngu ngốc thì là ngu ngốc, nói nữa ta bãi công!” Tùy Phong: “Được, ngươi là nữ nhân vật chính, ngươi lớn nhất!”)

“Tên ngươi là gì?” Hoàng đế lại hảo tính tình hỏi! Trong đời lần đầu tiên có người dám cùng hắn nói chuyện như vậy, nhưng cũng thật thú vị.

“Ngạ...Tiêu Vũ tinh! Còn ngươi?” Vũ Tinh thần nhiên nói.

Hoàng đế lại sừng sốt: “Ngươi không biết?” Nha đầu kia cư nhiên không biết hắn? Khó trách dám nói lớn như vậy, đúng rồi, hắn không có mặc long bào! Cư nhiên có người không biết hắn, có lẽ hắn có thể có một cái bằng hữu chân chính.

“Ai rảnh biết ngươi.” Người ta đi đến cổ đại, làm sao biết được ngươi tên là A Miêu hay A Cầu (haha...Hiền ca bị so sánh với chó mèo), cho dù hiện tại mẫu thân ta ở cổ đại đứng ngay chỗ này ta cũng không nhận thức.

“Uy, ta ngẩng đầu nhìn ngươi như vậy rất đau a, ta không thích loại cảm giác bị trên cao nhìn xuống này! Cùng nhau nằm đi!” Nói xong quay đầu nằm xuống.

Nữ tử này cũng quá lớn mật đi? Rõ như ban ngày lại mời một nam tử cùng nhau nằm trên cỏ, chẳng lẽ không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Nhưng nàng là tần phi, coi như là trẫm với lão bà nằm cùng nhau vốn cũng không có gì, vấn đề là nàng cũng không biết thân phận của trẫm.

“Uy, ngươi rốt cuộc nằm hay không nằm? Không nằm thì đừng chắn ánh sáng của ta!” Nam tử này thật ngu ngốc a!

Hoàng đế do dự một chút cuối cùng vẫn là quyết định nằm xuống. Hắn không cam lòng rời đi như vậy, trên người nàng tựa hồ có một cỗ ma lực hấp dẫn làm cho người ta nhìn không được muốn hiểu biết về nàng, thân cận nàng. Trước kia sao lại không phát hiện ở hậu cung có nữ tử như vậy?

Thì ra nằm ở trên cỏ, phơi nắng thái dương lại thoải mái như vậy! Nhìn trên trời điều theo gió tung bay, lúc cao lúc thấp, giống như tâm tình cũng theo gió tự do bay bổng, bay ra thâm cung đại viện này..... Nghiêng đầu nhìn qua, hé ra tuyệt mỹ dung nhan như trước khép hờ ánh mắt, lười nhác nằm ở bên người mình, sâu trong tâm khảm có một chút xúc động.

“Ngươi còn chưa nói ngươi là ai? Sẽ không phải là Vương gia chứ?” Quay đầu phát hiện nam tử nhìn chằm chằm vào mình không dời mắt, cảm thấy hắn càng anh tuấn vài phần, mặt có một chút đỏ! Chẳng nhẽ trên mặt ta có cái gì?

Bên tai đột nhiên truyền đến Vũ Tinh thanh âm dễ nghe, kéo suy nghĩ Chính Hiền trở về, mới phát hiện Vũ Tinh cũng đang nhìn hắn, khuôn mặt đỏ bừng càng có vẻ quyến rũ động lòng người.....

“Không phải!”

“Là thị vệ a? .”

“Cũng không phải!” Trẫm muốn xem nàng có đoán được hay không.

“Cũng không phải? Chẳng lẽ là.....” Vũ Tinh vẽ mặt bất khả tư nghị.

“Đoán được?” Điều đoán không ra, trẫm hoài nghi nàng có phải hay không ngu ngốc .

Hoàng đế nghĩ Vũ Tinh khiếp sợ, sau đó kinh sợ quỳ xuống, thỉnh cầu mình tha thứ. Nhưng chỉ thấy Vũ Tinh vẽ mặt thờ dài cộng thêm đồng tình: “Ai..... Đáng tiếc, đáng tiếc.....”

Chính Hiền nghĩ tới trăm ngàn loại của biểu tình nàng, lại không nghĩ tới loại vẽ mặt này, đây là biểu tình gì?

“Đáng tiếc cái gì?”

“Ai..... Bộ dạng anh tuấn như vậy, cư nhiên..... Cư nhiên lại là thái giám.” Thật sự là giậm chân giậm dứ a!

“Cái gì? Thái giám?” (haha...thái giám...>o

“Thực xin lỗi! Ta không nên đề cập tới chuyện thương tâm của ngươi! Tuy rằng ngươi là thái giám, nhưng ta sẽ không xem thường ngươi, về sau chúng ta chính là bạn tốt.” Vũ Tinh hào sảng đem tay đặt lên bả vai Chính Hiền.

Hoàng đế cuối cùng phục hồi tinh thần lại, vừa rồi chịu đã kích thích không nhỏ. Nàng cư nhiên đem trẫm trở thành thái giám, nhưng nàng nhưng lại hội đồng với một thái giám, ngấm lại tần phi của hắn đối với đây tới, thái giám, cung nữ coi mạng không ra gì, mà nàng còn muốn cùng một cái thái giám làm bằng hữu. Thật sự là một nữ tử thiện lương. Người trong thiên hạ có người nào không đối trẫm vâng vâng dạ dạ, chỉ có nàng dám cùng trẫm nói như vậy, nếu nàng đã biết thân phận trẫm, nàng có thể cùng những người khác giống nhau hay không.

“Nô tài Tiểu Hiền Tử!”

“Cái gì nô tài không nô tài, đều là bạn tốt cả. Về sau, ta gọi là ngươi Tiểu Hiền tử, ngươi bảo ta Vũ Tinh được không?” Vũ Tinh nháy lóe sáng mắt to.

Cặp mắt kia trong suốt như nước, làm cho người ta khó có thể cự tuyệt! Có lẽ nàng thật sự là một tiểu tiên từ lạc xuống phạm trần, là lễ vật tốt nhất ông trời đưa xuống cho trần.

“Hào. Vũ Tinh!”

“Tiểu Hiên tử.” Vũ Tinh vui vẻ cười rộ lên, đây chính là bằng hữu đầu tiên của nàng ở cổ đại. Đột nhiên dây điều trong tay bị đứt. ....

“Bay mất rồi. Trẫm. .... ta giúp ngươi tìm trở về.”

“Không cần. Cũng không giữ lại được, vẫn là để cho nó tự do tự tại bay đi. Sinh mệnh thành đáng quý, tình yêu giới rất cao. Nếu vì tự do, hai người đều có thể hạnh phúc.” Vũ Tinh không phải không có cảm khái nói.

Hoàng đế trong lòng run lên, lắp bắp nói: “Sinh mệnh thành đáng quý, tình yêu giới rất cao. Nếu vì tự do, hai người đều có thể hạnh phúc.” Thân là đế vương hán há có thể bỏ xuống hết thảy chỉ vì tự do, tự do đối hán rất xa vời. Đồng thời nữ tử trước mắt lại làm cho hán khiếp sợ, như thể không giống tư tưởng người thường, hán thân là đế vương cũng không dám mơ tưởng, nhưng nàng lại tự nhiên như vậy nói ra.

“Đúng vậy. Thật muốn ra cung a, cả ngày bị nhốt ở trong này thật nhàm chán.”

“Ngươi muốn ra cung?”

“Đúng vậy, đang. ....” Vũ Tinh như là nhớ tới cái gì, cười gian nhìn Chính Hiên.

Chính Hiên có loại dự cảm bất hảo: “Ngươi nhìn gì?”

“Ngươi ở trong cung hán là lâu rồi, đến lúc đó khả năng sẽ mời ngươi tới hỗ trợ a.”

“Tốt! Ngươi đến lúc đó nhớ nói rõ cho ta biết.” Trẫm điên rồi, giúp đỡ phi tử chính mình rời cung trốn đi. Nói sau, ngươi muốn xuất cung còn không phải chuyện của trẫm. Bất quá, trẫm mới không cho ngươi ra cung dễ dàng như vậy.

“Nhìn bầu trời cảm giác như thế nào? Thích đi?”

“Thích?”

“Chính là thực thoải mái.” Cùng người cổ đại nói chuyện thật khó khăn.

“Àn. Là thực thoải mái.” Cho tới bây giờ chưa từng xem qua thiên không, thì ra trời có thể đẹp như vậy. ....

Một ngày này trong cung có một cảnh sắc thực xinh đẹp: Một đôi nam nữ nhàn nhã nằm trên cỏ xanh tươi, ngắm nhìn mây bay trên bầu trời. Thiên địa vạn vật lâm vào thất sắc!

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Tiểu thư, ngươi cẩn thận một chút, tại sao thả điều lại phải leo núi a?” Lam Nhi lo lắng nhìn bóng người phía trên. Tiểu thư là bị làm sao vậy? Trở nên rất hiếu động. Bất quá, nàng thích tiểu thư như vậy. Đương nhiên, tiểu thư trước kia cũng tốt lắm. Một động một tĩnh, rất khó tưởng tượng các nàng là cùng một người. Nhưng tiểu thư lại không có tỷ muội sinh đôi, nên đây đúng là tiểu thư thật a. Nhưng không hiểu sao lại có cảm giác là lạ?

“Yên tâm, tiểu thư ta thân thủ thật sự rất mạnh mẽ, sẽ không xảy ra chuyện gì. . .” Lời còn chưa nói hết, chân liền giẫm vào khoảng không lao thẳng xuống.

Thảm rồi, lúc này mà rơi nhất định sẽ rất khó xem. Không biết mặt sẽ trở thành cái gì? Ở cổ đại lại không có bệnh viện chỉnh dung. Thật sự là thiên đồ hồng nhan a!

Vũ Tinh hơi sợ hãi, nhắm mắt lại chuẩn bị nhận một khắc thống khổ này, nhưng đau đớn như trong dự đoán cũng không có truyền đến.

Đi? Như thế nào lại mềm mềm, chẳng lẽ có người làm đệm miễn phí cho ta! Là ai bất hạnh như vậy. Vũ Tinh mở to mắt vừa thấy, oa, lại là một đại soái ca ở trước mặt. Nếu nói tiểu Hiên Tử là tác phẩm đặc ý nhất của điêu khắc sư, thì hán chính là nhân đẹp nhất từ tranh bước ra a. Hôm nay thật là

đào hoa, liên tục gặp được hai nam nhân dễ nhìn, nhưng lại là cái loại đẹp trai rồi tỉnh rồi mù này. Cỗ đại đẹp trai chính là quá nhiều, nếu có thể mang vài người đến hiện đại, khẳng định sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Nghe nói ở công ty đang tìm người phát ngôn, ta xem hán cũng rất thích hợp.

“Cô nương, cô nương. Ngươi không sao chứ?” Thanh âm trầm thấp, dễ nghe vang lên.

Hào hảo thanh âm nga. Người đẹp trai thanh âm cũng rất dễ nghe, đủ thấp toàn thấp mỹ. Nếu là ở hiện đại khẳng định sẽ trở thành ngôi sao nổi tiếng.

“A? Không có việc gì?” Lúc này mới phát hiện chính mình đang bị nam nhân dễ nhìn kia ôm ấp, lập tức nhảy ra. Lần đầu tiên bị người khác phái ngoài cha nàng ôm, hai đám mây đỏ nhanh chóng nhảy lên mặt, lại còn có chút nóng nung.

Hán, sắc mặt bất biến, nhìn nữ tử trước mắt này có chút chân tay luống cuống thì không khỏi giờ lên một tia mỉm cười, vừa rồi ở xa xa hán nhìn thấy một thân ảnh màu trắng ở hẻm núi nhảy lên nhảy xuống, thì không lý khai tầm mắt ra được..... Lúc nàng chuẩn bị ngã xuống, tâm không hiểu sao có thất lại.

“Ngươi có người ký hẹn rồi sao?” “Mặt hàng tốt” như hán hán là đã sớm có người ký rồi.

“.....” Cô nương này vừa rồi không phải là bị đập đầu vào đâu chứ, sao lại nói toàn những lời lạ lùng.

“Không nói lời nào là đúng rồi sao?” Vũ Tinh có chút thất vọng, nhưng nàng cũng không tính bỏ cuộc: “Không bằng ngươi theo ta được không? Tập đoàn Lăng thị chúng ta tiền lương cao, phúc lợi tốt, cam đoan ra giá không thấp hơn công ty của ngươi.” Vốn công tác này là không cần đại tiểu thư nàng xuất mã, bất quá thành tướng không bằng ngẫu ngộ, nếu để nàng gặp, liền thay công ty làm sự kiện này đi. Tuy rằng nàng không quan tâm chuyện nội bộ công ty, nhưng tốt xấu gì cũng là của cha nàng.

“Cô nương, ngươi xác định ngươi không có việc gì?” Có muốn tìm thái y xem qua một chút không?

“Cô nương?” Tiêu Vũ Tinh lúc này mới phản ứng lại, chính mình hiện tại không phải ở hiện đại, sao lại gặp được nam nhân dễ nhìn đầu óc liền choáng váng. Công lực nhiều năm nàng tu luyện đi đâu hết rồi? Xem ra nàng cần phải tu luyện thêm vài năm nữa. Ngượng ngùng cười: “Ta không sao, vừa rồi chỉ là nói giống với ngươi thôi.”

Lam Nhi lo lắng đã chạy tới, vội vàng hỏi: “Tiểu thư ngươi không sao chứ? Hừ chết Lam Nhi a.”

“Ta không sao, ta.....” Vũ Tinh nói chưa xong, Lam nhi đã phát hiện nam tử bên người tiểu thư, hoảng hốt nói: “Nô tỳ tham kiến Cẩn Vương gia.”

“Bình thân!” Âu Dương Cẩn Hiền thân nhiên nói.

“Vương gia? Ngươi là Vương gia sao?” Vũ Tinh ngây ngốc hỏi. Cứ nhiên muốn cùng một Vương gia ký ước, nàng tưởng tượng lấy bá đạo bỏ đầu mình ra, nhìn xem bên trong có phải toàn hồ dán hay không? Sao lại mất mặt như vậy? Nàng lớn như thế này cũng chưa từng mất mặt vậy a.

“Đừng vậy!” Cẩn Hiền lại giờ lên mỉm cười, làm cho người ta cảm giác như có gió xuân thổi qua.

Vũ Tinh cảm khái: Nam tử này tươi cười thật xinh đẹp mà không biết thị vệ Y Thiên phía sau Âu Dương Cẩn Hiền há mồm to đến nỗi đủ để đứt vô mấy quả trứng chim. Hán theo Vương gia mười mấy năm, Vương gia vốn là bất cầu ngôn tiểu, hôm nay cứ nhiên đối với nữ tử này nở nụ cười, hơn nữa còn tận hai lần. Không thể nói đây không phải là một kỳ tích, lập tức hán quyết định nhất định phải đem tin tức tốt lành hôm nay nói cho hạ nhân toàn quý phủ, lãnh khốc Vương gia mà bọn họ tội tôn kính nở nụ cười.

“Nga, vậy đa tạ ân cứu mạng.” Người cổ đại hán là tỏ vẻ cảm tạ giống như vậy.

“Nhắc tay chỉ lao, cô nương không cần phải cảm tạ.” Nếu có thể, hán hy vọng cơ hội như vậy có thể nhiều đến vài lần, hán cũng sẽ không ngại. Tuy rằng nghĩ như vậy là có điểm tà ác, nhưng hán tin tưởng mình có năng lực cứu nàng, hơn nữa cam đoan không bị thương một sợi tóc nào.

“Đối với ngươi là nhắc tay chỉ lao, đối ta là siêu nghiêm trọng, nếu rơi xuống không gãy xương, vẫn là chấn động não, hoặc là hủy dung, ta đây khi còn sống không muốn bị hủy a.” Tiêu Vũ Tinh khoa trương nói.

Nàng có phải đem vấn đề nghĩ đến rất nghiêm trọng hay không? Xem nàng khoa chân múa tay vui sướng, làm bộ dáng như thật, Cẩn Hiền đã muốn cười ra. Cô gái này thật sự rất thú vị!

“Đúng rồi, ngươi tên là gì?” Vũ Tinh không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi. Cùng hán hàn huyên lâu như vậy còn không biết tên người ta.

“Âu Dương Cẩn Hiền!”

“Âu Dương Cẩn Hiền? Tên rất hay!” Ít nhất so với cái hoàng đế Âu Dương Chính Hiền kia dễ nghe hơn nhiều. Không biết như thế nào, nàng đối với tên hoàng đế kia rất phản cảm. Trên TV, hoàng đế bình thường đều là loại người chỉ có thể cùng hoạn nạn, không thể cùng phú quý. Vừa mắc bệnh nghi ngờ nghiêm trọng, vừa bạc tình quả hạnh, thay đổi thất thường, tóm lại hoàng đế không phải là người tốt. Vương gia sẽ không như vậy, lại nhiều vàng bạc châu báu, vương gia trước mắt này còn có hảo dung mạo. Quả thực là hoàn mỹ không sót mẻ! Nếu thật sự ở đây tìm một chân mệnh thiên tử, hán chính là người tốt nhất để chọn. Nghĩ đến đây, Vũ Tinh đột nhiên như là bị cái gì đánh trúng, chính mình đang miên man suy nghĩ cái gì vậy?

Cẩn Hiền bởi vì một câu ca ngợi đơn giản của nàng, giờ lên lần thứ ba mỉm cười hôm nay của hán. Không biết như thế nào, hán nhìn nàng vui vẻ cũng thấy thực vui vẻ.

“Không biết phương danh cô nương...”

“Gọi ta Vũ Tĩnh, Tiêu Vũ Tĩnh.”

Nữ tử trước mắt không giống nữ nhi bình thường câu thúc, tùy tính tự nhiên càng làm cho nàng có vẻ siêu phàm thoát tục. Rốt cuộc người nào mới chân chính là nàng, là nàng linh động hoạt bát, là nàng ngại ngùng thẹn thùng, hay là nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, hoặc cũng là nàng hiện tại dừng cảm, không kiềm chế.

“Uy, người ngây ngốc gì vậy? Chỉ bằng chúng ta làm bằng hữu đi.” Nói xong nàng vươn tay ra. Cùng Vương gia này làm bằng hữu cũng không sai, về sau nếu gây họa gì có thể nhờ hần hỗ trợ. Ha ha ha....(Tùy Phong: “Hảo gian tiểu hài tử.”) (Bjno: đúng đúng >o

“Này.....” Cẩn Hiên kinh ngạc nhìn tay nàng vươn đến. Nàng đây là có ý gì??

“Bắt tay a!” Cô nhân thật sự là rất ngốc (ko biết tí nói câu này lần thứ mấy a ~), ngay cả bắt tay cũng đều không hiểu.

Bắt tay? Nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, như vậy có được không? Nhưng là nhìn đôi tay ngọc thon dài của nàng, thật muốn cả đời nắm lấy, vĩnh viễn không buông. (hơ hơ, chưa gì ca đã gục ngã trước VT tỷ roài)

Âu Dương Cẩn Hiên kim lòng không đậu vươn tay cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, nháy mắt một cổ nước ấm thẳng hướng trái tim, làm cho tâm hần lạnh như băng nhiều năm trở nên ôn nhu lạ thường, lòng phủ đầy bụi nhiều năm giờ khắc này cũng đang dần mở ra.....

Bàn tay thật ấm áp, tại thời không khác thường này ta lần đầu tiên cảm thấy ấm áp. Đôi tay hần làm cho người ta có cảm giác thật an toàn, tựa hồ chỉ cần được hai bàn tay này nắm lấy, cái gì cũng sẽ không sợ. Tùy Phong nói chân mệnh thiên tử của ta là ở nơi này, chẳng lẽ là hần sao?

“Tiểu thư, tiểu thư.....” Tiểu thư cùng Vương gia là làm sao vậy? Vì cái gì đều không nhúc nhích nhìn chăm chăm đối phương?

“A? Như thế nào?” Vũ Tĩnh như mới tỉnh mộng, phát hiện tay mình còn đang bị hần nắm, bèn lập tức rút ra.

“Tiểu thư, sắc trời đã tối muộn, chúng ta nên trở về đi.”

“Nga, là nên trở về rồi. Cái kia..... Cẩn Hiên a, người là Vương gia, hần là huynh đệ của hoàng thượng?” Trước tiên thám thính thân thể bối cảnh hần một chút rồi nói sau. Nói không chừng về sau khi chạy trốn cũng cần hần hỗ trợ.

“Àn, ta là huynh đệ của hoàng thượng, hàng năm trấn thủ biên cương, gần nhất vừa mới hồi kinh.” Khi nào thì chính mình cũng trở nên dong dài như vậy? Nghe nàng kêu chính mình Cẩn Hiên, không biết như thế nào lại hội vui sướng dị thường như thế?

“Oa, trấn thủ biên cương da, võ công hần là rất cao cường.” Văn võ song toàn da, thần tượng!

“Cô nương quá khen.”

“Gọi ta Vũ Tĩnh.”

“Hảo, Vũ Tĩnh!” Tên này hần hội nhớ kỹ cả đời.

“Tiểu thư, thật sự đã khuya.” Xem hai người trò chuyện với nhau thật vui, thật sự không đành lòng quấy rầy, nhưng quả thật đã quá muộn. Huống hồ trong cung nhiều tai mắt, nếu bị người nhìn thấy đối với thanh danh tiểu thư cũng không tốt.

“Đã biết. Kia..... Ta đi trước. Cẩn Hiên, nếu rảnh nhớ tìm ta a.” Có điểm lưu luyến, Lam nhi này để làm chi luôn làm bóng đèn a.

“Ta sẽ tìm người.” Chúng ta nhất định hội gặp lại.

Vũ Tĩnh đi vài bước rồi, lại quay đầu lại, hướng hần cười sáng lạn, phất tay nói: “Cúi chào!” Sau đó mới đi tiếp.

Cẩn Hiên nhìn thân ảnh nàng dần dần đi xa cho đến khi khuất mắt. Tuy rằng không biết câu cuối cùng của nàng là có ý tứ gì, nhưng vừa rồi hình ảnh nàng ngoạn đầu lại cười cũng đã thật sâu khắc vào trong lòng....(ca ca rơi vào lưới tình nhanh thế ^^)

“Vương gia, chúng ta cần phải đi. Hoàng Thượng còn đang chờ!” Nhìn Vương gia vẫn đứng yên không nhúc nhích, Y Thiên nhắc nhở.

Hoàng Thượng? Xem Vũ Tĩnh chắc không phải cung nữ, hần là tần phi, đứng rồi..... Quay người lại, Cẩn Hiên thi triển khinh công hướng ngự thư phòng bay đi.....

“Vương.....” Y Thiên còn không chưa kịp phản ứng lại, đã không thấy Cẩn Hiên thân ảnh. Vương gia hôm nay thật sự rất khác thường, kia thật sự là Vương gia hàng ngày vẫn thành thực ôn trọng, xử sự không sợ hãi, Thái Sơn bằng cho tiền mà sắc không thay đổi sao?

Chương 5

Trong ngự thư phòng, Âu Dương Chính Hiền tay cầm tấu chương, nhưng tâm tư lại sớm bay lên chín tầng mây, bay đến bạch y nữ tử trong lòng kia.....

“Hoàng huynh, hoàng huynh.....”

“Tiểu Lý Tử, người nào ồn ào thế?” Người nào dám lớn mật ở trong ngự thư phòng ồn ào như thế?

“Hình như là Cẩn Vương gia? Để nô tài đi xem.”

Tam đệ? Không có khả năng, Tam đệ trầm ổn như thế thanh âm sao lại mạnh mẽ? Cho dù năm đó ngoại di xâm lược, đánh tới biên cương hấn đều là một bộ dáng lạnh nhạt. Hấn từng nghĩ đến cho dù có một ngày tận thế, tam đệ hấn trên mặt cũng sẽ không có nhiều lắm biểu tình.

“Hoàng huynh!”

Chính Hiền đi ra, thấy Cẩn Hiền có chút thờ hòng hộc, chắc là đã chạy tới. Rốt cuộc có việc gì làm cho hấn sốt ruột như vậy? Làm cho ngay cả hình tượng của lãnh khốc Vương gia hấn cũng không để ý.....

“Tam đệ, chuyện gì làm cho Cẩn Vương gia luôn luôn lạnh nhạt lại thành bộ dáng sốt ruột như vậy?” Khó mà thấy được biểu tình không hề giống hấn như vậy, đương nhiên phải trêu chọc một phen. (tội nghiệp Cẩn Hiền ca)

“Hoàng huynh, ta.....” Cẩn Hiền xèo xèo ngó ngó, vẻ mặt đỏ bừng, tựa hồ có chút khó có thể mở miệng.....

Chính Hiền bất khả tư nghị nhìn Cẩn Hiền mặt biến sắc, càng thêm tò mò, lớn như vậy cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của hấn, xem ra có trò vui đây.....

“Tam đệ, huynh đệ chúng ta có cái gì không thể nói chứ?” Từ nhỏ, bọn họ tình cảm cũng rất tốt, quả thực là thân mật khăng khít, chia sẻ bí mật của nhau. Loại tình cảm này đối với bên trong hoàng thất quả thực đáng quý.

“Ta.....” Cẩn Hiền do dự một chút, lúc này quỳ một gối xuống dưới.

“Hoàng đệ, ngươi đây là.....”

“Thần đệ chưa bao giờ cầu xin hoàng thượng, nay có một chuyện muốn nhờ, hi vọng Hoàng Thượng có thể đáp ứng.”

Cái gì? Tam đệ cư nhiên có việc cầu hấn, người như hấn cư nhiên cũng có việc yêu cầu người khác, xem ra sự tình không nhỏ.

Hoàng đế nâng hấn dậy, ôn hòa nói: “Tam đệ không cần như thế, có việc gì cứ việc nói.” Sau đó xoay người cảm lấy tách trà, chờ Cẩn Hiền kinh thiên động địa đại sự.

“Hoàng huynh, thần đệ..... Nếu là thần đệ yêu thích một vị tần phi của hoàng huynh, không biết hoàng huynh có thể từ bỏ thứ yêu thích hay không.....”

Nói còn chưa dứt lời, hoàng đế mới vừa uống trà vào lập tức phun ra.....

“Hoàng Thượng, ngài cẩn thận một chút!” Lý công công vỗ nhẹ lưng hoàng đế nói.

“Cái gì?” Hấn nghe có nhầm không?

“Thần đệ yêu thích một vị tần phi của hoàng huynh, muốn thỉnh hoàng huynh.....” Hoàng huynh sẽ không phải không đáp ứng chứ? Hoàng thượng chưa bao giờ để ý nữ nhân, trừ bỏ năm đó Tư Đồ cô nương ở ngoài cung, hấn cho tới bây giờ còn không thấy qua hoàng thượng đem nữ tử nào khác để ở trong lòng. Cho nên hấn cho đến bây giờ không nghĩ tới, Hoàng thượng sẽ không đáp ứng. Nhưng nếu thật sự đáp ứng thì làm sao bây giờ? Lần đầu tiên đối với một nữ tử có cảm giác động tâm, hấn không muốn buông tay như vậy.

“Chờ một chút, ngươi..... Ngươi vừa rồi như vậy là vì điều này.” Hoàng đệ không giấu nể sắc cư nhiên vì một nữ nhân mà rung động, rốt cuộc kia là nữ tử như thế nào?

“Ân!” Cẩn Hiền trịnh trọng gật đầu.

“Ngươi nói thực hay nói giả?” Hân vẫn là không tin tưởng. Cẩn Hiên hay nói giỡn khả năng là rất thấp, nhưng hân vì một nữ tử. .... Khả năng lại càng thấp!

“Hoàng huynh ngươi rốt cuộc có đáp ứng hay không?” Cẩn Hiên vội vàng hỏi.

“Đáp ứng đáp ứng, không phải chỉ là một nữ nhân thôi. Hiếm khi hoàng đế có việc muốn nhờ, vì huynh sao có thể không đáp ứng? Huống hồ Cẩn vương phủ cũng nên có một nữ chủ nhân đi.” Hân cùng Cẩn Hiên là quan hệ gì chứ, sao lại để ý một nữ nhân? Cho dù người hân yêu hoàng hậu, hân cũng hội đáp ứng. Điều kiện trước hết là Cẩn Hiên có muốn hay không? Trên thực tế, hoàng hậu là đẹp hay xấu hân còn chưa thật sự xem qua, dù sao hân cũng không màng. Chính là nghe người ta nói chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa mà thôi. .... Ngụy Trọng Hiên nữ nhi dù đẹp cũng chung quy là Ngụy Trọng Hiên nữ nhi mà thôi.

“Đa tạ hoàng huynh.” Cẩn Hiên như là một tiểu hài tử được kẹo vui sướng như vậy. Hân hoàn hảo đáp ứng rồi, hân hân là còn chưa gặp qua Vũ Tĩnh?

“Chỉ là.....” Hoàng đế ra vẻ thâm trầm.

“Chỉ là cái gì?” Cẩn Hiên khẩn trương túm trụ ống tay áo hoàng đế hỏi, sợ hoàng đế lại hỏi hân.

Hoàng đế đều bị động tác giống tiểu hài tử của hân làm cho buồn cười, cười cười nói: “Nếu là nàng kia đã từng cùng trẫm. .... thì làm sao bây giờ?”

“Cái này..... chỉ cần hoàng huynh từ bỏ những thứ yêu thích, cho dù nàng thật sự đã bị hoàng huynh lâm hạnh, thần đế cũng sẽ không để ý.”

Chính Hiên theo trong mắt hân thấy được tia kiên định, xem ra hoàng đế hân là thật sự động tình, nhưng lại không phải nhất thời mê luyến, mà là thật tâm đi xuống. Hân ngạc nhiên thật muốn nhìn một chút rốt cuộc trong hậu cung tân phi nào lại có ma lực lớn như vậy?

“Ha ha ha. .... Hoàng đế, xem ra ngươi là thật lòng, được rồi, trẫm sẽ hạ chỉ đem nàng ban thưởng cho ngươi. Nói đi, nàng là người phương nào?” Hoàng đế này si tình thật có chút giống với tiên hoàng. ....

“Không, hoàng huynh. Thần đế muốn không chỉ có con người nàng, mà chính là muốn có được lòng nàng. Nếu nàng không có cam tâm tình nguyện yêu ta, ta sẽ không bắt buộc nàng.” Cường bạo bất hảo, điểm ấy hân thực hiểu được. Có vết xe đổ của đại ca, hân như thế nào hội không rõ. Năm đó đại hoàng tử chính là bởi vì cường cầu, gây thành bi kịch. Cũng thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Chính Hiên!

“Ha ha, không thể tưởng được hoàng đế trẫm lại si tình như vậy. Trẫm sẽ đáp ứng ngươi! Hi vọng ngươi sớm có ngày nắm được lòng mỹ nhân!”

“Đa tạ hoàng huynh.”

“Như vậy đi! Hoàng đế tại kinh thành ở lâu thêm chút thời gian, biên cương tạm thời vô sự, ngươi cũng không cần lo lắng.” Thuận tiện cùng nữ tử trong lòng hân hảo hảo mà bồi dưỡng tình cảm. Ca ca này của hân coi như làm hết phận sự đi. Chỉ sợ đến ngày sau, hân sẽ vì quyết định hôm nay mà hối hận không thôi!

“Ân!” Cẩn vương gia khôi phục bình tĩnh. “Ngụy Trọng Hiên nữ nhi làm hoàng hậu?” (hắc hắc, cáo lỗi với mọi người, ta nhầm ông Ngụy Trọng Hiên này vs ông Ngụy Trung Hiên trong lịch sử TQ >0

“Đúng vậy.”

“Vì cái gì?” Ngụy Trọng Hiên đã nắm giữ triều chính, nữ nhi lại làm hoàng hậu, vậy Long Hiên hoàng triều này chẳng phải nên đổi họ rồi hay sao?

“Trẫm cũng hiểu được như vậy chỉ biết cổ vũ khí điểm hân, nhưng hân là Thừa tướng, nhiều văn võ bá quan đều là môn sinh của hân, trước mắt vậy cách của hân khá đồng, binh lực kinh thành lại phần lớn tập trung ở trong tay hân. Phía sau không thể chọc giận hân, huống hồ mẫu hậu đối nữ tử Ngụy Doanh Hoán kia có phần sủng ái, buộc trẫm phải nâng nàng làm hoàng hậu.” Cho dù làm hoàng hậu như thế nào, bất quá cũng chỉ là hư danh tạm thời. Có một ngày hân nhất định hội đem nàng phế đi, vị trí hoàng hậu cũng là do hân tạm thời hứa hẹn. Hân cũng đã đáp ứng rồi!

“Hảo trấn an hân, tranh thủ thời gian.” Cẩn Hiên thân nhiên nói, giống như là đang cùng hoàng đế thảo luận thời tiết hôm nay vậy.

“Ân. Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy, chính yếu là trẫm đối với cái hoàng hậu kia. ....thôi quên đi.” Hoàng đế xoay người, cầm lấy một bản tấu chương, nói: “Đây là bản tấu của tri phủ Hằng Châu, hiện nay Hằng Châu đang có nạn đại hồng thủy, tấu thỉnh triều đình mở quốc khố, xây dựng đê đập. Hoàng đế thấy thế nào?”

“Ngụy Trọng Hiên có phản ứng gì?”

“Hân tự nhiên là bày ra một bộ dáng yêu quốc thương dân, thỉnh cầu trẫm lập tức chi ngân khố, còn đề cử Lí Thành làm khâm sai đại thần, ai chẳng biết Lí Thành là thân tín của hân.” Hoàng đế khinh thường nói, một ngày nào đó hân nhất định đem tham quan vô lại này thẳng tay trừng trị, cho bản dân thiên hạ một cái công đạo.

“Tri phủ Hằng Châu Trương Thanh thật ra là một vị quan tốt.”

“Ân, nhưng nếu thật sự cử Lí Thành làm khâm sai, chi sợ ngân lượng hội ít đi một nửa. Trẫm vì truyện này mà đang phiền muộn. Nếu phái khâm sai khác, chi e rằng văn võ bá quan sẽ không tín nhiệm trẫm.” Cho dù có người tín nhiệm, chi sợ Ngụy Trọng Hiên hội bí mật đem hân giết chết. Đầu năm

nay, trong cung đã có không ít người chết rồi.

“Hoàng Thượng nghĩ đến tứ đệ như thế nào?”

Hoàng đế bưng tình đại ngộ: “Trẫm sao lại quên mất tứ đệ, bảo hần tham gia chính sự còn khó hơn lên trời, nhưng bắt quá cùng Ngụy lão tặc đầu pháp, hần thật sự rất có hứng thú. Hần thật người thích hợp nhất.” Từ Vương gia Dật Hiên (sắc, cả nhà ca ca đều tên là Hiên à) mặc dù với hần không cùng mẫu thân sinh ra, nhưng là do đương kim Thái Hậu nuôi lớn từ nhỏ, hoàng thượng đối với hần cũng tựa như đối với Cẩn Hiên. Dật Hiên phóng đảng không kiềm chế được, tự cho là tiêu sái, không màng đến ngôi vị hoàng đế. Cho nên bọn họ cũng vốn không có chút băn khoăn!

“Hần hiện tại ở nơi nào?” Từ sau khi Cẩn Hiên hồi kinh, đệ đệ đáng yêu của hần còn chưa có đến gặp hần, mỗi lần thấy hần đều giống như chuột gặp phải mèo, hần có đáng sợ như vậy sao?

“Hần a, giờ không phải ở Yên Vũ lâu thì cũng là ở Thâm Xuân viện.” Tứ đệ này thật sự là rất phong lưu. ....

Cẩn Hiên bắt đầu đi lác đầu, Tứ đệ phong lưu như vậy cũng là chuyện bình thường, hần chính là không nghĩ giẫm lên vết xe đổ mà thôi, không nghĩ đi theo con đường của phụ hoàng.

“Hằng Châu hàng năm đều có nạn hồng thủy, mở quốc khố phát chẩn chỉ sợ không trùng trị tận gốc.” Cẩn Hiên trở về vấn đề chính!

“Đúng vậy, vấn đề này trước đây tiên đế cũng luôn luôn tìm kiếm phương pháp giải quyết, đến nay cũng chưa có kết quả gì.” Hoàng đế không nghĩ vấn đề này lại nặng nề đến vậy, cũng không phải một sớm một chiều có thể giải quyết được. Nhớ tới vừa rồi hoàng đế bộ dáng giống tiểu hài tử thật sự là đáng yêu, trẫm còn không có xem đủ (éc, ca ca BT wá), nhanh như vậy lại biến thành Cẩn Vương gia trước kia, thực không thú vị. Không được, phải trêu hần một lần nữa: “Đi.”

“Đi đâu?”

“Đương nhiên phải đi gặp vị cô nương kia rồi.” Trẫm nhìn người còn có thể không thể trấn định như vậy?

Quả nhiên, hần bắt đầu đứng thẳng: “Hoàng huynh, vẫn là quên đi, muộn như vậy nàng hần là đã đi ngủ, không cần đi quấy rầy nàng. Thần đệ đi trước cáo lui.” Nói xong đã không thấy bóng người. Thật sự là đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng!

Để làm chi chạy nhanh như vậy? Trẫm cũng sẽ không ăn thịt hần? Bất quá cái nữ tử kia càng ngày càng làm cho trẫm cảm thấy hiếu kì. ....

Âu Dương Cẩn Hiên vừa theo ngự thư phòng đi ra, Y Thiên lập tức theo sau: “Vương gia.”

“Tra một người, Tiêu Vũ Tinh.” Cẩn Hiên phân phó nói.

“Là, Vương gia!”

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đêm dài yên tĩnh, ngự thư phòng đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy được hoàng đế bên trong.

“Hoàng Thượng, thuộc hạ đã điều tra ra.” Thị vệ Trần Hàn bên cạnh hoàng đế cung kính nói.

“Nga? Nàng là nữ nhi của quý phủ nào?”

“Nương nương là thiên kim của tri phủ kinh thành Tiêu Tề Uyên, nghe đồn nương nương tài đức vẹn toàn, tài trí hơn người, được phong là kinh thành đệ nhất tài nữ. Nương nương là tháng trước vào cung tuyển tú, bị phong làm Tiêu chiêu dung.”

Tiêu chiêu dung? Vẫn là tháng trước vừa mới vào cung, vì sao trẫm không có một chút ấn tượng? Nói là tuyển tú, cũng bất quá là vẻ ngoài thôi, hoàng hậu đã sớm điều động nội bộ, trẫm ghen một bụng khí nào có tâm tư nhìn tú nữ? Trẫm lúc ấy vì sao lại không thấy rõ nàng?

“Kinh thành đệ nhất tài nữ?” Xem bộ dáng của nàng, có chút hoài nghi. ....

“Vâng!” Trần Hàn chắc chắn nói.

“Ân!” Hoàng đế trầm ngâm một tiếng. Cũng là, những lời sâu sắc như vậy nàng cũng có thể thuận miệng nói ra, có thể thấy được tài tình của nàng quả

không bình thường.

Chính Hiền mặt nở nụ cười nhớ lại tình cảnh ngay lúc đó, thì một thanh âm quái dị vang lên, vừa nghe đã biết là thái giám “Hoàng Thượng, Thừa tướng cùng vài vị đại nhân cầu kiến!”

“Truyền vào!” Hoàng đế biến sắc, cười lạnh một tiếng. Nhất định là vì chuyện phát chẩn, lão tặc như người sao có thể dễ yên?

“Tham kiến Hoàng Thượng!” Ngụy Trọng Hiền dẫn thân tín của hắn chậm rãi đi vào ngự thư phòng (Phong Thanh: “Người khác không biết còn tưởng rằng là tới bức cung.” Tuy Phong: “Sớm muộn cũng sẽ vậy”)

“Bình thân, đã trễ thế này, Thừa tướng đại nhân còn có chuyện gì?” Hoàng đế cố ý nhấn mạnh Thừa tướng đại nhân bốn chữ.

“Đêm khuya quấy nhiễu thánh giá, thần tội đáng chết vạn lần! Chính là chuyện hồng tai ở Hằng Châu, thật sự là cấp bách. Bởi vậy thần cùng các vị đại nhân không thể không đêm khuya tiến cung, tâu trình Hoàng Thượng ban chiếu.”

“Nga?” Hoàng đế chọn mi nói: “Trẫm không phải đem chuyện phát chẩn giao cho Dật vương xử lý rồi sao? Chẳng lẽ Thừa tướng đại nhân có cao kiến gì?”

“Thần không dám! Chính là thần vừa mới thu được tin tức, diện tích Hằng Châu gặp tai hoạ không ngừng mở rộng, có thể nguy hiểm đến băng đê.”

“Cái gì? Tình hình tai nạn đã nghiêm trọng như vậy?”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng. Dật Vương gia là Thiên hoàng hậu duệ quý tộc, thần có thể nào làm cho Vương gia lâm vào nguy hiểm!”

“Thần là con dân của Long Hiền hoàng triều vốn nên tận trung báo quốc, Dật vương thân là hoàng thân, càng nên làm gương cho binh sĩ, sao có thể bởi vì nguy hiểm mà sợ hãi?”

Ngụy Trọng Hiền hướng ánh mắt tới Lí Thành, hắn lập tức đứng ra nói: “Hoàng Thượng, Dật vương gia từ nhỏ ở trong cung, sợ là.....”

“Lý ái khanh, là hoài nghi năng lực của Dật vương, hay là hoài nghi phán đoán của trẫm?” Hoàng đế lớn tiếng nói.

Lí Thành hoảng sợ, cuống quýt quỳ xuống: “Thần không dám!”

“Hoàng Thượng, Dật vương mặc dù khôn khéo, có khả năng, nhưng chuyện hồng tai dù sao cũng quá mức nguy hiểm, chỉ sợ nếu Thái Hậu đã biết, cũng sẽ không làm cho Dật vương có điều tổn thương.” Bá quan bị hoàng đế nhất dọa đều đại khí không dám ra, duy có Ngụy Trọng Hiền mặt không đổi sắc! Hắn là đại thần tiên đế uỷ thác, ở trong lòng hắn hoàng đế bất quá chỉ là tiểu hài tử.

Mọi người đều biết từ Vương gia Dật Hiền mặc dù không phải Thái Hậu thân sinh, nhưng mẫu thân Dật vương đã sớm qua đời, từ nhỏ là do Thái Hậu nuôi lớn, đem hắn trở thành thân sinh sủng ái.

“Thừa tướng cứ yên tâm đi, trẫm đều có biện pháp giải quyết chuyện hồng tai. Dật vương là Tứ đệ của trẫm, trẫm sao có thể đem hắn đặt vào nguy hiểm?” Ngụy lão tặc người giỏi lắm, lại dám mang mẫu hậu ra ép trẫm.

“Không biết Hoàng Thượng đã có biện pháp gì giải quyết tai ương Hằng Châu?” Hằng Châu tai ương trải qua đã bao nhiêu năm, cũng chưa người nào có thể giải quyết, lão phu sẽ không tin tưởng một tên tiểu tử như người thực sự có biện pháp.

“Sắc trời đã tối muộn, trăm ngày mai lâm triều thì sẽ thuyết minh. Người lui ra trước đi!” Có thể tha nhất thời là nhất thời.

“Thần cáo lui!” Liền cho người thời gian một đêm, kết quả là vẫn là phải theo ta, người đầu không lại ta đâu. Ngụy Trọng Hiền đắc ý.

Chúng thần đi rồi, hoàng đế suy sụp ngồi ở long ý thượng. Sáng mai nếu nghĩ không ra biện pháp, chẳng lẽ thật sự phải nghe theo hắn? Đây không phải dân chúng Hằng Châu đang gặp nước sôi lửa bỏng? Nếu vậy trẫm còn làm hoàng đế làm gì?

Mặt trăng lặng yên theo tầng mây lộ ra bán nguyệt, sương mù rất nặng, một trận gió nhẹ thổi qua, sương tan rồi lại tụ lại chỗ khác. Liều rù nhẹ trên mặt hồ, bốn phía yên tĩnh an tường..... Chính là người nào đó không chịu cô đơn, đánh vỡ bình yên mặt hồ.

Tiêu Vũ Tinh nhàn nhã đến vô sự, liền đêm hôm khuya khoát một mình đến đây chơi thuyền. (Tuy Phong: “Nha đầu kia có phải có vấn đề hay không, đêm hôm khuya khoát không ngủ được lại đi dọa người?” Vũ Tinh: “Cái này gọi là tư tưởng có hiểu hay không?”)

Thật là một buổi tối gió mát trăng thanh, ban đêm háo cơ hội giết người diệt khẩu, gian dân bắt người cướp của (bị0: tỷ nghĩ đi đâu vậy =( ) Vũ Tinh nhất thời hứng khởi, liền cất cao giọng hát:

Hồng trần nhiều buồn cười,

Si tình tới nhàm chán,

Tự cao tự đại cũng tốt,

Cuộc đời này chưa xong, tâm cũng không chỗ nào nhiều,
Thăm nghĩ đời nửa đời tiêu dao,
Tình khi đổi người cười trong mộng toàn quên mất,
Thán thiên hắc quá sớm,
Kiếp sau khó liệu yêu hận xóa bỏ,
Uống rượu hát ca ta nguyện vui về đến già,
Phong tái lãnh không nghĩ trốn,
Hoa tái mỹ cũng không muốn,
Nhâm ta phiêu diêu,
Thiên càng cao tâm càng nhỏ không hỏi nhân quả có bao nhiêu?
Một mình say rượu,
Hôm nay khóc ngày mai cười không cầu ai có thể sáng tỏ,
Một thân kiêu ngạo,
Ca ở xướng vũ khiêu,
Đêm dài từ từ bắt giấc hiểu,
Đem khoái hoạt tìm kiếm

.....

“Hào một câu ‘Hồng trần nhiều buồn cười’. Hoàng đế tâm phiền ý loạn đang dạo chơi, chợt nghe giọng hát thoảng quanh, thăm nghĩ: Là người ở phương nào xướng? Có thể xướng tiêu sái như thế, tự cao tự đại như thế? Tìm theo tiếng tới, chỉ thấy một nữ tử thân bạch y đang chơi thuyền trên hồ. Không khỏi cất lời tán thưởng

Vũ Tĩnh nghe tiếng, quay đầu, hướng hoàng đế sáng sủa cười: “Tiểu Hiền Từ.”

“Là người?” Đúng là nàng? Không biết vì sao vừa thấy nàng, mọi phiền não vừa rồi nhất thời tan thành mây khói.

“Đúng vậy, không thể là ta sao?” Đã trẻ thế này nàng không nghĩ tới còn có thể gặp người quen. Thái giám như hần rất nhân nhả sao? Nửa đêm canh ba còn đi tới nơi này. Cũng tốt, có hần theo giúp ta, ta một người sẽ không thấy nhàm chán! Thực hoài nghi chính mình thật sự có thể hay không nhàm chán đến chết? Ta xem ta có khả năng trở thành một cái nhân cổ kim nội ngoại duy nhất nhàm chán mà chết!

“Có thể a, chính là không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ gặp mặt.” Chẳng lẽ đây chính là duyên phận?

“Có lẽ chúng ta có duyên, uy, đi lên ngồi đi.” Vũ Tĩnh đem tiểu thuyền đến bên bờ, khăng khải mời nói.

Chính Hiền một cước sai bước đi, cười nói: “Cô nương thực sự nhân hạ thoải mái.”

“Không có biện pháp, một ngày trong cung thật sự có thể buồn chết người.”

“Người vẫn là muốn ra cung?” Hoàng cung của trẫm khiến cho người chán ghét như vậy sao? Cho dù như vậy, trẫm cũng sẽ không cho người rời đi. Người chính là của trẫm. (hơ hơ, nhận vơ)

“Đương nhiên rồi, uy, người cũng đã đáp ứng ta rồi, đừng quên đó!”

Không muốn nghe nàng nói muốn rời đi, vì thế bèn chuyển đề tài: “Vũ Tĩnh, người vừa xướng ca khúc văn phong thật kỳ lạ. Là do chính người nghĩ ra sao?”

“Không thể sao?” Ta thì sao chứ. Ngượng ngùng, Trần Thục Hoa tỷ tỷ (tác giả bài hát trên nhà) ta không phải có ý đạo nhạc của người! Chính là nhìn hần hoài nghi bộ dáng, ta cũng rất khó chịu a.

“Rất êm tai.” Thật là chính nàng làm! Quả thật là cái tài nữ.

“Nhưng ‘Uống rượu hát ca vui về đến già’ chẳng phải nói dễ làm khó sao?”

“Có cái gì khó , thiên hạ bản vô sự, lo sợ chuyện không đâu.”

“Đúng vậy! Nhưng có vài người vì danh, vì lợi, không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cuối cùng người khổ nhất vẫn là dân chúng.” Xem ra thiên hạ dám nói trăm là dong nhân, cũng chỉ có người , nhưng nàng nói không phải không có lý.

“Người còn “tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu” sao!”(tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc: lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ – câu nói của Phạm Trọng Yêm trong tác phẩm “Nhạc Dương lâu ký”)

“Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hảo, nói rất đúng.” Chính Hiền dị thường kích động đứng lên, những lời này thật sự là nói ra đạo làm vua a!

“Người sao lại kích động như vậy! Cẩn thận, đừng ngã xuống, ta cũng sẽ không cứu người, vừa rồi nhìn dáng vẻ của người, tâm sự thật mạnh. Tại sao vậy?” Sẽ không là vì chuyện cảm tình mà phiền não chứ?

“Quên đi, nói người cũng không hiểu” Chuyện quốc gia đại sự, văn võ bá quan thúc thủ vô sách. Một tiểu nữ từ có thể làm cái gì?

“Ôi chào, khẩu khí giống như thực khinh thường ta da? Không được, người nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Cư nhiên khinh thường ta như vậy, dù như thế nào ta cũng là người thế kỉ hai mươi mốt hiện đại, cho dù chỉ số thông minh không cao nhưng cũng có ít nhiều kinh nghiệm đó nha.

“Kỳ thật cũng không có gì, chính là việc thủy tai ở Hằng Châu, vẫn chưa có biện pháp gì giải quyết.”

“Hằng Châu thủy tai, thì phải là quốc gia đại sự, hoàng đế lo lắng còn chưa xong hay sao mà một thái giám như người lại quan tâm vậy?” Thật sự là không có gì tự rước việc vào thân.

“Trẫm..... chúng ta làm nô tài, đương nhiên phải vì chủ tử phân ưu, chủ tử tâm tình nếu không tốt, chúng ta làm nô tài cũng không có ngày lành.” Trẫm thiếu chút nữa đã quên, trẫm ở trước mặt nàng là thái giám Tiểu Hiền Tử.

“Quả nhiên như ta sở liệu, hoàng đế là một bạo quân, thật là khổ cho các người.”

“Người.....ở trong mắt người hoàng thượng là như thế sao?” Chính Hiền cả giận nói. Trẫm hình như không đắc tội với nàng, vì cái gì nàng liền một mực chặc chặc trẫm không phải một hoàng đế tốt.

“Người tức giận như vậy làm gì, ta cho là người tôn thương thật bất công da! Thật sự là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn ra người nào tốt tâm.”

“Người hiểu lầm , kỳ thật Hoàng Thượng cũng là một hoàng đế yêu nước thương dân, không phải bạo quân.” Chính Hiền thật sự không nghĩ làm cho nàng đối đãi như vậy với mình.

“Người không cần giúp hần nói tốt, dù sao hần được không cũng không phải chuyện của ta. Đúng rồi, người vừa rồi nói thủy tai là chuyện gì xảy ra?” Cổ đại khoa học kỹ thuật kém như vậy, lại không có dự báo thời tiết, một khi thiên tai xảy ra, thì sẽ hoành hành khắp nơi.....

“Hong thủy tàn sát bừa bãi, Hằng Châu đã gặp tai hoạ lâu ngày. Triều đình đã nhiều lần mở kho phát chẩn, nhưng chung quy là như muối bỏ biển, chỉ có thể nhất thời giải nguy. Thủy chung không có phương pháp trị tận gốc!”

Một thái giám cũng yêu nước thương dân như vậy, Vũ Tĩnh thật sự cảm động.....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Một thái giám cũng yêu nước thương dân như vậy, Vũ Tĩnh thật sự cảm động.....

“Ta cũng không hiểu được, vì sao mỗi lần phát sinh hồng tai các người đều nghĩ đến nào là đắp bờ bá a, phát chẩn a, mấy cái này căn bản là không thể trừng trị tận gốc.”

“Vậy người có cao kiến gì?”

“Thực dễ dàng nha, không chỉ cần đắp bờ bá, còn phải đem hồng thủy khai thông dẫn đến chỗ trũng trong sơn cốc, như vậy có thể giải quyết thủy tai, cho dù về sau phát sinh nạn hạn hán cũng nhất định có thể giải quyết.” Vấn đề này thực rất đơn giản mà!

“Cái này.....diệu kế a!” Hoàng đế sững sốt một chút, lập tức tán dương. Mấy trăm năm đều không người nào có thể giải quyết nan đề này, nàng chỉ thuận miệng nói ra lại là một phương pháp tuyệt diệu. Hảo một cái Tiểu Vũ Tĩnh, hảo một cái kì nữ tử.

Chính Hiền khó có thể tự kiềm chế bắt được tay Vũ Tinh, nói: “Cám ơn ngươi, cám ơn ngươi. Ngươi giúp trẫm. .... à không giúp Hoàng Thượng một cái đại ân, giúp thiên hạ một cái đại ân, cứu Hằng Châu dân chúng. ....”

Nhìn Chính Hiền còn có xu thế tiếp tục nói, Vũ Tinh nhanh chóng cắt ngang: “Dừng lại, ngươi còn nói thêm nữa không chừng ta lại trở thành đáng cứu thế nha.”

“Đúng vậy! Ngươi chính là.” Nàng thật là do trời ban cho trẫm, ban cho Long Hiền hoàng triều. Trẫm nhất định không buông tay. ....

“Ngươi còn tiếp tục nói nữa sẽ phá hư không khí đó, đêm đẹp như vậy vẫn là hảo hảo chơi thuyền đi.”

“Trẫm. .... à không để ta làm.” Chính Hiền thân thủ tiếp nhận mái chèo trong tay Vũ Tinh, hẳn sẽ không làm cho nữ nhân đáng yêu của hắn có nửa điểm mệt nhọc. (Tuỳ Phong: “Hảo sẵn sàng, hảo cảm động nga.” Phong Thanh: “Ngươi lại phát mê gái, hẳn cũng không phải đối với ngươi. Có người còn không thêm cảm kích đâu!”)

“Ngươi vì cái gì trước mỗi câu đều phải thêm từ ‘à không’ vậy?” Nàng không thêm đưa cho hắn, nàng ra đây là để chèo thuyền nha.

“Thói quen!”

“A? Nga, còn có một vấn đề. ....”

“Ngươi vấn đề thật đúng là nhiều, hỏi đi!”

“Ngươi là thái giám da, vì cái gì cũng chưa từng gặp ngươi mặc y phục thái giám?”

“Này. .... Bởi vì ta là tiểu thái giám Hoàng Thượng tối sùng ái, cho nên Hoàng Thượng đặc biệt ân chuẩn ta không cần mặc y phục thái giám.” Không có biện pháp, đành nói bừa. Trẫm còn không muốn nhanh như vậy liền chấm dứt trò chơi này.

“Nga, vậy ngươi chính là tâm phúc bên người hoàng đế.”

“Ân. Muốn hay không ta với Hoàng thượng nói tốt vài câu cho ngươi, nói không chừng. ....”

“Không cần!” Vũ Tinh hô to, hoàng đế đều là sai lang hổ báo, lại còn bổ sung nói: “Ngươi trăm ngàn lần ở trước mặt hoàng đế đừng nhắc tới ta!”

Biểu tình của nàng nằm ngoài dự kiến của Chính Hiền, không nghĩ tới nàng đối với hoàng đế kháng cự như vậy! Trẫm làm hoàng đế lại thất bại như vậy?

“Ta còn không có lười như vậy, đưa chèo cho ta!”

“Không cần, đây là thuyền của ta. ....” Vũ Tinh cầm mái chèo hướng sang một bên.

“Ồ trong hoàng cung cái gì tất cả đều là của ta, đưa ta. ....” Chính Hiền cũng giữ chặt mái chèo bên kia không buông.

“Ngươi cho rằng ngươi là hoàng đế sao, không cần đoạt. ....” Kéo sang bên.

“Ta cứ đoạt, ngươi làm khó dễ được ta sao. ....” Lại kéo trở về.

Cứ như vậy hai người kéo qua kéo lại, giữ chặt không buông. (bị0: 2 người này trẻ con wá >.

“A. ....” Đột nhiên thuyền mất trọng tâm, toàn bộ thuyền lật xuống dưới. ....

“Đều tại ngươi cả. Hiện tại tốt lắm, biến thành ướt sũng như vậy. ....” Vũ Tinh thật vất vả lên bờ, bĩu môi oán giận nói.

Trời ạ! Chẳng lẽ nàng không biết nàng như vậy có bao nhiêu mê người sao? Mông lung ánh trăng chiếu vào trên người nàng, màu trắng lụa mỏng kẻ sát trong người, khiến nàng lung linh có hứng thú đáng người như ẩn như hiện, từng trận gió thanh thổi bay mái tóc đen nhánh, Chính Hiền mặt không khỏi đỏ bừng, vươn tay tiến đến gần nàng.

Vũ Tinh bị động tác của hắn làm cho sợ tới mức quên hỏi, chỉ thấy Chính Hiền mặt càng ngày càng gần. .... Chỉ cảm thấy có hai phiến môi mềm đặt lên môi của nàng. ....

Chính Hiền khuôn mặt tuần đặn, ôn nhu hôn khiến nàng không khỏi thân hãm trong đó. .... Đầu trống rỗng. .... Nhắm hai mắt lại. ....

(kiss. .... kiss. .... kiss. ....)

Vũ Tinh không có phản ứng lại làm cho Chính Hiền càng khó điều khiển hành động, đem Vũ Tinh ép sát vào thân thể mình, tựa hồ hai người như dính chặt vào nhau.

Chính Hiền tay đặt ở Vũ Tinh bên hông không tự giác tăng thêm lực đạo, động tác này khiến cho Vũ Tinh tỉnh táo lại, ý thức được chuyện gì đang phát sinh, cuống quýt đẩy Chính Hiền ra, chính nàng đã quên bọn họ còn đang ở bên hồ, bèn tiện tay đem Chính Hiền đẩy luôn xuống. .... (tội nghiệp ca ca T_T)

Hoàn hảo hồ không phải rất sâu, hoàng đế đứng lên, nước chỉ tới bên hông hân. Hồ nước lạnh lẽo đã dập tắt dục hoả của hân! Nếu không phải Vũ Tinh đẩy ra đúng lúc, hoàng đế khó bảo toàn hân sẽ không làm gì nàng. ....

“Ngươi, ngươi như thế nào có thể như vậy? Đây là nộ hôn đầu tiên của ta!”

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Ta. .... Ta nghĩ giết ngươi.” Vũ Tinh tức giận đến mức nói năng lộn xộn, nàng tức hân cướp đi nộ hôn đầu tiên trên quý của nàng, nàng tức. .... chính mình vì cái gì không phản kháng lại.

“Ngươi hiện tại cùng mưu sát có cái gì khác nhau?” Chính Hiến buồn cười nhìn nàng đứng ở trên hồ gương nanh múa vuốt bộ dáng.

“Ta. .... Ta không biết!” Lần đầu tiên mất hình tượng như vậy.

“Vậy ngươi còn không kéo ta đứng lên!”

“Được rồi!” Vũ Tinh do dự một chút, cổ mà đáp ứng. Nàng cũng thực là thiện lương!

Vũ Tinh tâm không cam lòng đem bàn tay xuống, Chính Hiến cầm tay nàng, cười gian một chút, thuận thế kéo luôn Vũ Tinh xuống hồ.

“A. .... ngươi. ....!” Vũ Tinh vũ động quyền đầu, liền hướng Chính Hiến trên người tiếp đón.

“Ngươi đánh không đến ta, đánh không đến, đánh không đến!” Hoàng đế nhanh nhẹn tránh thoát quyền đầu của Vũ Tinh hướng đến.

Hai người tựa như hai tiểu hài từ ở trong hồ đã khởi thủy trận. ....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Sáng sớm, trong điện Long Đức, hoàng đế hăng hái đang ngồi ở long ý thượng (ngai vàng), mặt mỉm cười nhìn xuống chúng thần.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Các khanh bình thân!”

Lý công công sau khi chúng quan đứng dậy, cất cao giọng nói: “Có bản khởi tấu, vô bản bãi triều!”

Vừa dứt lời, Ngụy Trọng Hiến lập tức đứng dậy: “Hoàng Thượng, thần có bản khởi tấu. chuyện hồng tai. ....”

“Thừa tướng không cần lo lắng, việc này trẫm đã có phương pháp giải quyết.” Trẫm biết lão tặc ngươi nhất định đề cập việc này!

“Không biết Hoàng Thượng có phương pháp giải quyết gì? Hoàng Thượng vẫn là quyết định cho Dật vương tiến đến phát chẩn sao?”

“Trẫm đã ban chiếu ý định cụ thể, việc này giao cho Dật vương toàn quyền xử lý, Thừa tướng không cần vì thế lo lắng. Đương nhiên, trẫm biết Thừa tướng với Long Hiến hoàng triều có thể nói là nhọc công lao động, nhưng Thừa tướng là bách quan đứng đầu, chớ quá mức mệt nhọc!”

Hoàng đế một chiều uy nghiêm cũng khiến cho Ngụy Trọng Hiến không lời nào để nói, chỉ có thể lui ra.

“Các khanh còn có chuyện gì?” Hoàng đế vừa lòng nhìn Ngụy Trọng Hiến bộ dáng muốn mà không nói ra được.

“Thần có bản tấu! Thần muốn buộc tội tri phủ kinh thành Tiêu Tề Uyên. Hân làm trái pháp luật, giết oan mạng người!” Hình bộ thượng thư Triệu Truyền Nghĩa dâng tấu nói.

“Tiêu Tề Uyên? Có chứng cứ không?” Tiêu Tề Uyên, phụ thân Vũ Tinh! (nhạc phụ đấy ca ca, cảm hỗn lão nha!)

“Hoàng Thượng, đây là khổ chủ đưa đến hình bộ mẫu đơn kiện, vì thần đã xem chân tướng vụ án viết ở tấu chương, thỉnh Hoàng Thượng xem qua.” Triệu Truyền Nghĩa vừa nói một bên trình lên tấu chương.

Lý công công đi đến trước mặt Triệu Truyền Nghĩa tiếp nhận tấu chương, trình cấp Hoàng Thượng.

Chính Hiền tiếp nhận tấu chương, triển khai vừa thấy, đại ý là như vậy: Nữ nhi của Trương Đại Phú – phú thương giàu có nhất kinh thành – Trương Xảo Nhi hâm mộ Tần gia công tử Tần Chương gia đình quyền thế, tới cửa cầu hôn. Nhưng Tần công tử sớm đã có người trong lòng, quả quyết cự tuyệt. Không ngờ Trương Đại Phú ghi hận trong lòng, liền mua được Tiêu Tề Uyên vu cáo Tần chương cường gian Trương Xảo Nhi. Tiêu Tề Uyên thu nhận hối lộ đem Tần Chương bắt giữ vào đại lao. Tiêu Tề Uyên lòng tham vô đáy, lại hướng Trương gia tác yêu càn nhiễu, Trương gia không cho, hấn tức giận giá họa cho Tần gia, đem Tần Chương chặt đầu thị chúng. ....

“Thật to gan!” Hoàng đế giận dữ đứng lên.

“Thình hoàng đệ vì Tần gia làm chủ! Đáng thương thay Tần gia mất người hương hoá. ....” Thừa tướng đột nhiên lão lệ (nước mắt) tung hoành!

“Thừa tướng đây là vì sao?” Lão tặc này lại muốn giở trò gì?

“Không dối gạt Hoàng Thượng, Tần Chương đúng là cháu của lão thần, đáng thương muội muội ta ở tuổi này còn phải người đầu bạc tiền người đầu xanh, thỉnh Hoàng Thượng làm chủ!”

“Thừa tướng muốn như thế nào?”

“Giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa (chỉ cái lẽ rất đúng xưa nay, ở đâu cũng thế, đời nào cũng thế, không có gì phải nghi ngờ).”

“Điều này. ....” Tiêu Tề Uyên là phụ thân Vũ Tĩnh, trầm nếu giết hấn, như thế nào đối mặt Vũ Tĩnh, huống chi án tử này còn chưa điều tra sáng tỏ.

Vẫn chưa mở miệng, Càn Vương gia đã nói: “Tiêu tri phù thanh liêm có tiếng, việc này chỉ sợ có ân tình khác! Thần đệ cho rằng nên tra rõ trước rồi mới đưa ra quyết định!”

“Sự thật xảy ra trước mắt! Càn gì phải tra xét lại?” Ngụy Trọng Hiền kiên quyết nói.

“Bỏn vương biết Thừa tướng mất người thân, nhất thời cảm xúc kích động. Nhưng việc này liên quan đến mạng người, cần phải thận trọng! Bỏn vương nguyện thân điều tra vụ án này, tìm ra chân tướng, trả lại đạo lý cho người đã chết!” Càn Vương gia thần nhiên nói.

Càn vương gia luôn luôn thiếu để ý tới chính sự đột nhiên tự động xin đi giết giặc, thực tại làm cho Ngụy Trọng Hiền không thể tưởng được. Huống chi Càn vương tay cầm trọng binh, hấn cũng không thể không sợ hấn ba phần!

“Được. Tạm thời đem Tiêu Tề Uyên nhốt vào thiên lao, chờ điều tra rõ chân tướng sự việc rồi mới quyết định! Càn vương, việc này cứ giao cho người tra rõ! Bãi triều.” Càn đế, người thật sự là giúp trăm một cái đại ân.

“Cung tiễn Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Trong thiên lao

Một gã mặc áo tù nhân, tóc hỗn độn ngạo nghễ, đứng ở dưới cửa sổ, nhìn lên thiên không.

Tĩnh nhi, nghĩa phụ chỉ sợ từ nay về sau sẽ cùng người vĩnh viễn xa cách! Hy vọng người không cần bởi vậy kị hận Hoàng Thượng, nghĩa phụ tâm nguyện lớn nhất chính là người có thể phụ tá Hoàng Thượng, tạo phúc cho thiên hạ!

“Càn Vương gia đến!” Lính ngục hét to một tiếng, cắt ngang suy nghĩ Tiêu Tề Uyên, xoay người chỉ thấy một gã mặc cẩm phục tuần mỹ nam tử đứng ở ngoài cửa lao.

“Mở cửa!”

“Vâng!” Lính ngục tay chân gọn gàng đem cửa lao mở ra.

“Hạ quan tham kiến Vương gia!” Tiêu Tề Uyên quỳ xuống hành lễ.

“Tiêu đại nhân, xin đứng lên!”

“Hạ quan mang tội thân, không dám làm phiền Vương gia!”

“Tiêu đại nhân cho rằng chính mình có tội?” Càn Hiền hỏi ngược lại.

“Không, hạ quan vô tội, hạ quan trên không phụ Hoàng Thượng, dưới không làm thất vọng lê dân, chém Tần Chương, hạ quan đã chuẩn bị chịu chết.” Tiêu Tề Uyên nghiêm nghị nói.

“Nếu vô tội, làm sao lại chuẩn bị chịu chết?”

“Tần Chương là cháu của đương kim Thừa tướng, biểu đệ của hoàng hậu. Hạ quan chém hấn, Thừa tướng lại sao lại buông tha ta?”

“Vậy người tại sao vẫn trầm hấn?”

“Tần Chương ý vào cậu quyền thế, làm xằng làm bậy, gian dâm bắt người cướp của, không chuyện ác nào không làm. Mấy ngày hôm trước, gian dâm Trương tiểu thư. Sau Trương gia báo quan, vì diệt khẩu hắn nhưng lại giết Trương gia mấy chục mạng người. Hạ quan buộc tội hắn, hắn không chút nào hối cải. Tuyên bố cho dù người là hắn giết, cũng không có người có thể động vào hắn. Có thể giết hắn, hạ quan đều không tiếc tính mệnh!” Tiêu Tề Uyên nghĩ Tần Chương ngay lúc đó bừa bãi, một chút cũng không hối hận quyết định của hắn.

“Nhưng Hình bộ dâng tấu chương cũng không phải là như vậy?” Mặc dù nói như vậy, nhưng kỳ thật hắn trong lòng rất bội phục Tiêu Tề Uyên không sợ cường quyền!

“Hình bộ? Người lãnh đạo trực tiếp hắn còn không phải Thừa tướng, huống chi Hình bộ thượng thư căn bản chính là môn sinh đặc ý của Thừa tướng. Muốn gán tội cho người khác, có khó gì?”

“Ngạ? Vậy ý ngươi chính là Thừa tướng hãm hại ngươi?”

“Ha ha ha..... Cẩn Vương gia cho rằng có phải hay không?”

“Ngươi chẳng lẽ không sợ bốn vương cùng Thừa tướng là cùng một đường sao? Ngươi làm quan nhiều năm, chắc cũng biết cái gì kêu quan lại bao che cho nhau đi?”

“Vương gia đã tới nơi này, không phải là cho thấy Vương gia cũng không tin tưởng lời nói Thừa tướng sao?”

“Ngươi sao biết bốn vương không phải?”

“Vương gia mặc dù nhiều năm không ỏtng kinh, cùng hạ quan cũng lần đầu gặp, nhưng Vương gia làm người thiên hạ đều biết.”

“Hảo! Khá lắm Tiêu tri phủ trí dũng song toàn! Tần Chương có nhận tội sao?” Quả nhiên cha nào con nấy!

“Có! Hắn có đồng ý nhận tội, chính là sau khi Tần chương bị trảm, lời khai đã không cánh mà bay.....” Chỉ sợ đã đến trong tay gian tướng!

“Trừ bỏ cái này, có thể có chứng cứ gì chứng minh ngươi trong sạch không?” Mặc dù tìm được lời khai rồi cũng không thể chứng minh hắn trong sạch.

“Có, có cái nhân chứng có thể chứng minh lời nói hạ quan. Hắn là hạ nhân của Trương phủ cũng là người duy nhất sống sót, hắn chứng kiến toàn bộ sự kiện phát sinh trải qua. Trương phủ bị giết là do hắn báo án!”

“Hắn hiện tại ở nơi nào?”

“Tần Chương bị trảm xong, hắn liền rời khỏi kinh thành! Nói là về quê!”

“Àn. Có nhân chứng là tốt rồi, Tiêu tri phủ yên tâm. Nếu lời nói của ngươi là thật, bốn vương tất bảo đảm ngươi vô sự!”

“Đa tạ Vương gia!” Tiêu Tề Uyên quỳ xuống nói.

“Tiêu đại nhân, không cần như thế!” Cẩn Hiến nâng dậy. Sau này không chừng hắn sẽ trở thành nhạc phụ ta!

Y Thiên đứng ở ngoài thiên lao chờ Vương gia, thấy Vương gia đi ra lập tức theo sau.

“Y Thiên, bốn vương cần ra kinh một chuyến! Ngươi bảo vệ tốt Tiêu đại nhân!”

“Tuân lệnh!”

Mưa phùn mờ mờ, từng hạt không ngừng rơi trên mặt đất, trời có chút u ám, làm cho người ta tự dưng buồn bực!

“Thời tiết như vậy thực làm cho người ta chán ghét. Sao không nổi bão thật mạnh lên nha. Cứ như thế này là có ý tứ gì?”

Vũ Tình ngơ ngác nhìn thiên không, miên man suy nghĩ, càng nói hươu nói vượn! Trong lòng buồn bực đến cực điểm. Trong đầu không ngừng tái hiện chuyện phát sinh cùng Tiêu Hiến Từ ngày hôm qua.

Tại sao có thể như vậy? Nụ hôn đầu tiên ta giữ gìn mười bảy năm qua liền như vậy đã mất..... Bản thân luôn luôn ảo tưởng là thực lãng mạn nha, tuy rằng tình huống lúc đó cũng có chút duy mỹ, lãng mạn, có chút phiến tình, nhưng không giống như ta tưởng tượng mà thôi! Tuy rằng nam nhân vật chính cũng rất tuấn tú, cũng phù hợp tiêu chuẩn của ta vậy, nhưng vấn đề là..... hắn là một thái giám! Tại sao có thể như vậy? Như thế nào có thể như vậy?

Hắn cũng thật sự rất không giống một thái giám! Một chút bộ dáng thái giám đều không có, thậm chí so với nam tử bình thường còn hơn điểm khí phách, tựa hồ toàn thân cao thấp tản ra khí chất cao quý, làm sao có thể là một nô tài được? Tiêu Hiến Từ a, Tiêu Hiến Từ, ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi không phải thái giám! Đứng rồi, ngươi khẳng định không phải thái giám. Ta dám khẳng định ngươi không phải! (bjn0: bây giờ tỷ mới nhận ra à ^^, người ta là siêu cấp đại soái ca mà tỷ bảo ng ta là thái giám>o

Phát hiện này làm cho Vũ Tình giống như phát hiện tân đại lục, chụp lấy đùi chính mình, đứng lên nói:“Hắn tuyệt đối không phải thái giám!..... Nhưng nếu hắn không phải thái giám, thì là ai?” Vũ Tình lại suy sụp ngồi xuống, đầu toàn là nghi vấn!

Có thể ở trong hoàng cung tự do ra vào, không phải Vương gia thì cũng là thị vệ! Nhưng hẳn đều nói không phải. .... Kia hẳn là. .... Chẳng lẽ là. ....??? (bắt đầu ra vấn đề rồi đấy)

Vũ Tinh lại kích động đứng lên, lần này không phải phát hiện tân đại lục mà giống như phát hiện nguyên lai chính mình là người ngoài hành tinh (ách, suy nghĩ quá phong phú). “Hiên? Trách không được mỗi lần ta gọi tên đều người cảm thấy là lạ, Âu Dương Chính Hiên, người lừa ta thật thảm hại!”

“Tiểu thư, tiểu thư, không tốt, không tốt rồi. ....” Đang lúc Vũ Tinh nghiêng răng nghiêng lợi mà chuẩn bị đi tìm hoàng đế tính sổ, thì thấy Lam nhi thờ hồng học chạy vào.

“Làm sao vậy? Người gặp quỷ à!”

“Không phải a! Tiểu thư, lão gia đã xảy ra chuyện!”

“Lão gia?” Là ai a?

“Tiểu thư, người như thế nào ngay cả lão gia cũng đã quên? Hẳn chính là cha người mà!” Thảm rồi, tiểu thư đã quên lão gia, vậy ai có thể cứu được lão gia đây?

“Nga! A?? Cha ta!!!! Hẳn làm sao vậy?” Đã đáp ứng với Vũ Tinh hảo chiếu cố cha nàng, làm người phải giữ chữ tín! Huống chi cha nàng hiện tại cũng là cha ta!

“Hoàng Thượng muốn chém lão gia, lão gia đang bị nhốt trong đại lao!”

“Vì cái gì? Cha ta phạm vào tội gì?” Không phải nói cha ta trung quân ái quốc sao?

“Chính là vì lão gia chém Tần Chương! Nói cái gì mà lão gia thu nhận hối lộ, giết oan mạng người! Ai cũng biết Tần Chương kia là cháu của Thừa tướng, cả ngày làm xằng làm bậy, không chuyện ác nào không làm! Lão gia giết hắn là rất hợp với lòng người. ....”

“Nói vào trọng điểm đi!”

“Vâng!” Lam nhi mơ hồ đem sự tình nói một lần! “Sự tình chính là như vậy. .... Tiểu thư tiểu thư, người đi đâu?”

“Tìm cầu hoàng đế tính sổ!” Nợ mới nợ cũ cùng nhau tính cả thế!

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Không được a tiểu thư. .... Hoàng Thượng đang ở ngự thư phòng, không thể xông vào làm loạn! Bên ngoài còn đang mưa, người ít nhất cũng phải đem ô đi che a!” Lam nhi nói xong, tiểu thư của nàng đã sớm không thấy bóng người!

Trong ngự thư phòng, hoàng đế đang quan tâm chuyện quốc gia! Cầm trong tay tấu chương Triệu Truyền Nghĩa buộc tội Tiêu Tề Uyên, lâm vào trầm tư. .... Tấu chương này vừa thấy liền biết là vu hãm, Triệu Truyền Nghĩa kia chắc chắn cũng là bị Ngụy Trọng Hiên sai khiến! Chính là không có chứng cứ, trầm nên cứu hắn như thế nào? Ngụy Trọng Hiên sợ là sẽ không cho hắn một cơ hội sống. ....

Đột nhiên ngoài phòng truyền đến âm thanh ầm ỹ, làm cho hoàng đế phiền càng thêm phiền, cả giận nói: “Người nào gây ra tiếng động lớn vậy?”

“Nô tài đi xem!” Nhìn thấy chủ tử tức giận, Lý công công chạy nhanh đi xem rốt cuộc là người nào không muốn sống!

Bên kia, Vũ Tinh bị vài cái thị vệ vây quanh. Tốt xấu học võ qua vài năm, đối phó vài thị vệ đại nội vẫn là có thể, chính là vẫn không đi vào được. Thị vệ càng ngày càng nhiều, nàng cũng đã chống đỡ không được. ....

“Ta muốn gặp hoàng đế!” Hoàng đế liền rất giỏi a, giá lớn vậy sao! (ở đây chắc là chỉ phẩm giá) Nhớ ngày đó ta chính là gặp tổng thống, gặp chủ tịch cũng không bị coi thường thế này!

“Hoàng Thượng là người người muốn là gặp được sao!” Thị vệ đi đầu nói. Hẳn vừa thấy đã biết Vũ Tinh chỉ là tân phi bình thường, thân thể của nàng là không thấy được hoàng đế.

“Không cho ta thấy, ta liền càng muốn gặp! Hoàng đế chết tiết, hoàng đế thối tha, cầu hoàng đế, người đi ra cho ta. ....” Vũ Tinh hướng trong ngự thư phòng hô to!

“Lớn mật! Dám nhục mạ Thánh Thượng!” Người diện này từ đâu tới đây, rõ như ban ngày dám chửi rủa hoàng đế. Nàng có mấy cái đầu cũng không đủ chém!

“Ta cứ mắng thì thế nào?” Vũ Tĩnh kiêu ngạo nói. Thật sự là hồ lạc Bình Dương bị khuyến khi a! [Hồ lạc Bình Dương bị khuyến khi (tục ngữ): cộp về đồng bằng bị chó ăn hiếp]

“Là người phương nào dám quấy nhiễu thánh giá?” Lý công công đi ra vừa thấy, chỉ thấy một tiểu nữ từ yếu đuối đang cùng một đám thị vệ đối kháng!

“Cái gì thánh giá? Gọi hần lần ra đây cho ta!”

“Làm càn! Ngươi rốt cuộc là người phương nào?”

“Nói cho Âu Dương Chính Hiền, Tiểu Hiền Tử đến tìm hần!”

Lý công công nhìn Vũ Tĩnh liếc mắt một cái, liền đi vào thông báo.....

n giây sau..... Một nam tử mặc long bào nam tử vội vàng lao tới..... Hần thẳng tắp nhìn chăm chăm nữ tử trong mưa, là yếu đuối như vậy, điềm đạm đáng yêu như vậy! Làm cho người ta nhìn không được muốn bảo vệ thật tốt.

Chính Hiền bước nhanh đi đến bên người nàng, cả giận nói:“Ngươi đang làm cái gì? Không biết giờ đang mưa sao?” Nàng như thế nào có thể không thương tiếc chính mình như vậy?

“Ngươi quả nhiên là hoàng đế! Tiểu Hiền tử!” Vũ Tĩnh nhìn chăm chăm Chính Hiền mặc long bào trước mắt, lúc này hần tuần lã bên trong mang theo uy nghiêm, làm cho người ta cảm thấy không thể xâm phạm! Đây vốn điều để vương nên có, chính là ở trên người hần phát huy vô cùng nhuần nhuyễn thôi..... Bất quá, không biết vì cái gì lúc này Vũ Tĩnh lại bình tĩnh lạ kỳ! (Tuý Phong: “Đây đại khái chính là yên tĩnh trước bão táp.” Phong Thanh: “Chúng ta vì nữ nhân vật chính này cũng không phải là dễ chọc chủ! Không thể trêu vào, không thể trêu vào!”)

Chính Hiền lúc này mới phát hiện chính mình nói dối đã bị vạch trần, kỳ thật kia cũng không xem như nói dối! Dù sao này hết thấy đều là Vũ Tĩnh chính mình ảo tưởng, hần nhiều lắm chỉ là phối hợp một chút thôi! Hơn nữa người ở đây nhiều như vậy, nếu Vũ Tĩnh vì xúc động mà làm ra cái gì, kia cũng không phải là đùa giỡn. Hần không nghĩ cấp nàng một cái “Xúc động xử phạt”!

Hoàng đế xấu hổ ho khan vài tiếng:“Khụ khụ..... Mưa càng lúc càng lớn, chúng ta đi vào rồi nói.”

Vũ Tĩnh dẫn đầu đi vào, hoàng đế lại đi theo nàng phía sau. Lý công công kỳ quái nhìn hai người một trước một sau, Hoàng Thượng đối với nương nương này thực không bình thường. Hoàng Thượng nghe được nàng đã đến, không nói hai lời liền hướng ra bên ngoài, về mặt kích động kia cho dù là nhìn Hoàng Thượng lớn lên hần cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua. Nương nương nhục mạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng không so đo chút nào, ngược lại còn lo lắng nàng gặp mưa..... Nói không chừng, nàng sẽ là chủ tử của hần..... Tại bên trong hậu cung chắc chắn sẽ có một vùng trời đất của nàng..... Nói không chừng ngay cả hoàng hậu cũng..... Coi dung mạo nàng, gan dạ sáng suốt trong hậu cung có ai có thể cùng nàng tranh phong? Chính là nàng không hiểu được chút đạo lý đối nhân xử thế nào, như vậy đánh thẳng về phía trước, ở thâm cung hiểm ác khó tránh khỏi phiền toái!

Lý công công không biết vì cái gì lần đầu tiên nhìn thấy nàng sẽ có cảm giác như vậy? Còn có chút vì nàng lo lắng!

Vũ Tĩnh hùng hổ đi đến, đột nhiên xoay người, thấy Chính Hiền vẻ mặt tươi cười nhìn nàng, lửa giận vô cớ bốc lên ngàn ngút: “Tiểu Hiền Tử, ngươi giỏi lắm, cư nhiên dám lừa gạt ta?”

“Trăm lừa ngươi cái gì?”

“Ngươi gạt ta ngươi là thái giám!”

“Trẫm chưa từng nói qua trẫm là thái giám?”

“Ta..... ta..... tóm lại chính là ngươi không đúng!” Không phân rõ phải trái chính là sở trường của nữ nhân! (phản đối >0

“Được, được, cứ cho là trẫm không đúng!”

“Đúng thôi, thành khẩn một chút. Như vậy, ta sẽ có thể tha thứ ngươi!” Xem ra tiểu hoàng đế này cũng dễ dạy. “A... Ắt xì.....”

Chính Hiền không khỏi nhủ thầm nói:“Ngươi xem ngươi không có việc gì lại đi dầm mưa, hiện tại bị phong hàn rồi?” Nha đầu kia như thế nào không biết yêu quý tốt thân thể của chính mình?

“Cái này không liên quan chuyện gặp mưa được không? Ta thân thể rất tốt, một chút mưa có là gì? Đều tại ngươi, ngày hôm qua kéo ta xuống nước để làm chi, ngươi cũng không phải không biết nước lạnh như thế nào!”

“Giống như người nào đó đẩy trẫm xuống nước thôi!” (ca ca thù dai quá đấy)

“Ta đẩy ngươi xuống nước? Nếu ngươi không.....” Vũ Tĩnh đột nhiên ngừng lại, nhớ tới chuyện tối hôm qua, mặt lập tức đỏ ửng lên. Ngẩng đầu vừa thấy, hoàng đế sắc mặt mị hoặc nhìn nàng, ánh mắt có chút mê ly, hai người không biết từ khi nào mặt đã gần nhau trong gang tấc.

Vũ Tinh lập tức nhảy ra, giữ khoảng cách hai người, nàng cũng không muốn tái diễn lịch sử một lần nữa! “Ngươi muốn làm gì? Đừng có mà xằng bậy nha!”

“Xằng bậy? Lúc trước ngươi không biết thân phận trẫm cũng đành thôi. Nay ngươi đã biết, tin rằng ngươi cũng hiểu được ngươi là phi tử của trẫm, trẫm đối với ngươi làm bất cứ cái gì cũng không thể xem là xằng bậy?” Kỳ thật hẳn vừa rồi chính là muốn chinh nàng một chút!

“Cái gì cũng cái gì? Ta cảnh cáo ngươi, ta tuy vậy nhưng đã từng luyện qua triết quyền đạo, người bại dưới tay ta nhiều vô số kể! Ta khuyên ngươi đừng nên đụng tới ta nha.” Không biết cô đại nhân có dùng triết quyền đạo hay không. Xem các tiểu thuyết võ hiệp, có người nào không mang tuyệt kỹ trong mình? Không biết hoàng đế này có biết võ công hay không? Mặc kệ, cứ dọa trước đi!

“Muru sát chồng là tội cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa ngươi không chỉ sát phu còn thức quân, tội càng thêm tội.” Chính Hiến cười gian tới gần nàng.

“Ngươi cũng không phải trượng phu của ta!”

“Như thế nào không phải?” Nàng đang nói cái gì? Đều là phi tử của trẫm, còn nói trẫm không phải trượng phu của nàng! Chẳng lẽ nàng sớm đã có người trong lòng?

“Ngươi cùng hoàng hậu mới là vợ chồng chính tông hợp pháp. Ta cũng không muốn làm kẻ thứ ba!” Nghe nói hẳn đã có hoàng hậu! Còn có vài cái phi tử, có biết hay không ở hiện đại chúng ta hẳn đã vi phạm nghiêm trọng luật hôn nhân!

“Chẳng lẽ ngươi không biết trong hậu cung phi tử đều là nữ nhân của trẫm sao? Đương nhiên bao gồm cả ngươi!” Hoàng đế tới gần nàng.

“Ngươi này... đại sắc lang! Ta cảnh cáo ngươi, đừng có tiến thêm nữa. Ta không chỉ luyện qua triết quyền đạo, còn luyện qua không thủ đạo.....” Vũ Tinh vừa nói vừa lui về phía sau. Uy hiếp của nàng đối với hoàng đế mà nói không có nửa điểm tác dụng!

“Ngươi còn muốn sát trẫm?” Tuy rằng không biết nàng nói tới cái gì, hẳn chỉ là chút võ công nho nhỏ! Hơn nữa nhìn nàng vũ động quyền đầu, giương nhanh múa vuốt bộ dáng thật là đáng yêu, nhìn không được muốn đến cạnh nàng!

“Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, nhiều lắm chỉ đánh ngươi tàn phế mà thôi!” Vũ Tinh tuy rằng bị hoàng đế làm cho không thể tiến lùi, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ như trước!

“Ngươi làm được?” Chính Hiến ái muội nói. Đem nàng bức đến bên giường! Hai tay chống lên giường, đem Vũ Tinh vây quanh ở bên trong. Thế giới của nàng cùng hẳn không cho phép bất luận kẻ nào chen chân.

Vũ Tinh bị buộc đến đầu giường, đã mất đường lui: “Ta..... ta có cái gì luyện tiếc. Tốt lắm, ta hôm nay đến tìm ngươi là để nói chính sự.” Cùng hẳn mò mẫm thiếu chút nữa đã quên!

Chính Hiến biểu tình trở nên ngưng trọng đứng lên, bỏ hai tay của nàng xuống dưới. Hẳn biết nàng muốn nói gì, đây cũng là chuyện hẳn phiền não nhất.

“Ngươi là vì chuyện của cha ngươi mà đến?” Hoàng đế hai tay đặt ở phía sau, sắc mặt không chút thay đổi nói.

Nhìn Chính Hiến vừa rồi bộ dạng lưu manh, đột nhiên lại trở nên nghiêm trang, khó trách mọi người đều nói hoàng đế hay thay đổi, gần vua như gần cọp những lời này nói một chút cũng không sai. Vũ Tinh không khỏi cảm thán nói!

“Ân! Chuyện cha ta ngươi thấy thế nào?” Vũ Tinh cũng trở nên đứng đắn.

Hoàng đế như thế nào cũng không nghĩ tới nàng hỏi như vậy, hẳn nghĩ nàng sẽ thay cha nàng cầu tình, chủ yếu Chính Hiến muốn xem biểu lộ khuôn mặt nàng mà tha cho Tiêu Tề Uyên. Nói không chừng còn có thể xem nàng vừa khốc lóc vừa đòi tự sát cũng nên! (Ặc Ặc, suy nghĩ kinh khủng!!) Ngàn vạn lần cũng không ngờ là nàng bình tĩnh như vậy hỏi ý kiến hoàng đế! Nữ tử này thật sự làm cho hẳn nhìn với cặp mắt khác xưa!

“Ngươi hy vọng trẫm xem xét thế nào?” Chính Hiến lại đem vấn đề hỏi ngược lại Vũ Tinh.

“Rất đơn giản, nếu cha ta vô tội, ta hy vọng ngươi tha hẳn. Nếu hẳn..... hẳn thật sự có tội, thì cứ thuận theo tự nhiên mà làm.”

“Trẫm đã phái người đi thu thập chứng cứ. Nếu thật sự điều tra rõ vô tội, trẫm sẽ tự tha hẳn!” Nhưng nếu đến thời điểm bất đắc dĩ, có lẽ phải hi sinh một ít..... Điểm này Chính Hiến tự nhiên sẽ không nói cho Vũ Tinh.

“Thật vậy sao?” Vũ Tinh tràn ngập hoài nghi nói. Tuy rằng nàng chưa từng tự thể nghiệm qua cái gì đấu tranh cung đình, cái gì quyền thần lòng quyền, nhưng ở trên TV, ở trong lịch sử, nàng đã gặp qua rất nhiều! “Ngươi thật sự có thể cam đoan sao? Ngươi có thể bảo đảm ngươi sẽ không vì lấy đại cục làm trọng mà hy sinh cha ta sao?”

Chính Hiến tâm tư lại bị nàng liếc mắt một cái nhìn thấu, tư duy của nữ tử này hẳn không thể hiểu rõ..... Nàng luôn có những suy nghĩ thật không giống người thường!

Chương 10

Chính Hiền tâm tư lại bị nàng liếc mắt một cái nhìn thấu, tư duy của nữ tử này hẳn không thể hiểu rõ..... Nàng luôn có những suy nghĩ thật không giống người thường!

“Nếu thực cho đến lúc này, hy sinh là ở điều khó tránh khỏi! Hy vọng ngươi không trách trẫm!” Hoàng đế có chút bi thương.

“Ta đương nhiên sẽ trách ngươi. Sinh mệnh mỗi người đều ngang hàng, ngươi cho rằng ngươi là hoàng đế thì có thể thao túng sinh tử của người khác sao, chỉ phối vận mệnh của người khác sao? Vô luận người kia có tội hay không, chỉ cần ngươi nói một câu thì nhất định phải chết sao? Như vậy, ngươi cùng bạo quân khát máu có gì khác nhau?” Vũ Tinh càng nói càng kích động, hoàn toàn bỏ qua khuôn mặt biến sắc của người trước mặt!

“Làm càn!” Bạo quân! Nàng lại đem trẫm nói thành bạo quân, trẫm vẫn thầm nghĩ sẽ làm hoàng đế tốt, một hoàng đế tạo phúc cho thiên hạ, vậy mà ở trong mắt nàng lại chỉ là một bạo quân khát máu!

Khắp thiên hạ mọi người có thể hiểu lầm hắn, hiểu lầm hắn yếu đuối vô năng (vô năng = bất lực), hiểu lầm hắn ngu ngốc không chịu nổi, chỉ có nàng không thể! Bởi vì nàng chính là nữ tử hán quan tâm, để ý nhất.

“Ngươi lớn tiếng như vậy để làm chi?.....” Vũ Tinh bình tĩnh một chút, phát hiện chính mình vừa rồi cũng quả thật mắng rất kịch liệt. “Thực xin lỗi a, ta..... vừa rồi là mắng hơi nặng lời!..... Ta tin tưởng chuyện này là ai đúng ai sai, ngươi rất rõ ràng!”

“Đừng vậy! Ta rất rõ ràng Tiêu đại nhân là vô tội, nhưng người khác không nhất định hiểu được. Ngụy Trọng Hiền thân là thừa tướng, lại là phụ thần, quyền thế to lớn như thế nào ngươi cũng không thể tưởng tượng được. Lần này người chết là cháu hắn, hắn tuyệt đối không chịu để yên! Hắn tất sẽ tập hợp quần thần bức bách trẫm, đến lúc đó trẫm có tài cán cũng đành bất lực!”

Quyền thần là như thế sao (quyền thần = quan có quyền lực lớn trong triều)? Cùng lắm thì làm như với Ngao Bái, Khang Hi hơn mười tuổi cũng đã giết Ngao Bái đấy thôi(*)! Từ xưa đến nay có quyền thần nào có kết cục tốt?

“Hắn có thân tín, chẳng lẽ ngươi không có sao? Ta không tin ngươi sẽ không bồi dưỡng một ít thế lực cho mình!” Với tham vọng mạnh mẽ của hắn chắc chắn không cam tâm làm một hoàng đế bù nhìn.

Hoàng đế lạnh nhạt cười, cuộc sống tri kỷ quả là tốt nhất! Nàng lại hiểu hắn như vậy..... Thông minh mà linh động, thanh tú mà bướng bỉnh, nữ tử như vậy thế gian có thể có mấy người? Nàng rất quan trọng với hắn, vô luận lấy cái gì đổi lấy nàng hắn đều sẽ không tiếc!

“Với thế lực của trẫm xác thực đủ để đối đầu cùng hắn, nhưng thời cơ còn chưa đến. Trừ phi có mười phần nắm chắc, trẫm còn chưa muốn trở mặt với hắn!”

“Cho nên mặc dù bất luận lập nữ nhi của hắn làm hoàng hậu, ngươi cũng không phản kháng?” Thực không quen nhìn loại hôn nhân chính trị này. Thật may ta có ba mẹ tuyệt thế vô địch tốt bụng, mặc dù cũng xuất thân giàu có, nhưng cũng sẽ không bắt buộc ta. Trẫm phản trẫm yêu đương tự do!

“Bất quá là cho nàng cái danh phận thôi.” Nữ nhân với hắn mà nói, cho tới bây giờ sẽ không là nhân tố ảnh hưởng tới hắn. Nữ nhân bất quá chỉ dùng để phát tiết, là công cụ làm ấm giường mà thôi! Nhưng từ khi gặp gỡ nàng, tựa hồ hết thảy đều thay đổi, hắn bắt đầu để ý nàng.....

“Danh phận? Nói nghe đơn giản, ngươi cũng biết đó là hạnh phúc cả đời nàng, cũng sẽ là hạnh phúc của ngươi.....”

“Hạnh phúc của trẫm tuyệt đối sẽ không là nàng!” Chính Hiền hướng về phía Vũ Tinh hét lên. Chẳng lẽ nàng không biết hạnh phúc ta muốn là nàng sao? Thật sự là một nha đầu ngốc nghếch!

“Không phải nàng thì là ai? Các ngươi là vợ chồng đó nha!” Thật là, đã cưới người ta rồi còn không có trách nhiệm. Thật sự là một hoàng đế vô tâm!

“Thê tử của trẫm cũng không phải chỉ có mình nàng!” Hậu cung ba ngàn mỹ nhân nàng không thể so sánh với! Ít nhất chỉ có nữ tử trước mắt so với nàng mạnh hơn nhiều.

“Đó không tính là thê tử của ngươi, nhiều lắm chỉ là thiếp!..... A ~ ~ ~ ta làm chi lại nói chuyện tào lao với ngươi, lại không liên quan đến chuyện của ta!”

“Sao lại không liên quan đến chuyện của ngươi? Người nào đó cũng là một trong số đó nga!” Chính Hiền mỉm cười ma mãnh..... Nàng là nữ nhân của hắn, nàng tuyệt đối trốn không thoát đâu! Mỗi lần ở cùng nàng một chỗ, luôn thấy nhẹ nhàng như vậy! Chính nàng, tựa hồ là một điều rất thú vị! Hơn nữa mỗi lần xem nàng bộ dáng hoảng sợ lo lắng, thật sự là rất đáng yêu!

“Ta sẽ không bao giờ làm thiếp của người khác! Hôn nhân rất thiêng liêng, là chuyện của hai người, ta sẽ không cùng người khác chia sẻ một lão công. Mà ta cũng tuyệt đối không làm bên thứ ba!” Nói thật sự rõ ràng, ta rất khinh thường một nam nhân có nhiều nương tử như vậy, mà ngươi là hoàng đế,

lại không có khả năng chỉ có một lão bà, cho nên chúng ta là không có khả năng . Ngươi nghe có hiểu được không?

Hoàng đế thâm trầm xuống, không nghĩ tới nàng xem tình yêu là duy nhất như vậy! Là trầm không đáp ứng được. Nhưng trầm có thể cho nàng cung điện tốt nhất, cuộc sống tốt nhất! Độc sủng một mình nàng, thậm chí có thể phế đi hoàng hậu. ....

“Uy, ngươi suy nghĩ cái gì?” Vũ Tinh đưa tay đến trước mặt Chính Hiền quơ quơ. “Chuyện của cha ta, rốt cuộc như thế nào?”

“Trầm có thể đáp ứng ngươi, nếu có chút chứng cứ chứng minh cha ngươi vô tội, trầm bảo đảm Tiêu đại nhân vô sự!” Tiêu Tề Uyên tuy chỉ là một tri phủ nhỏ nhỏ nhưng không khuất phục cường quyền, có thể đáng giá tín nhiệm. Kinh thành dưới sự cai quản của hắn rất yên ổn, vẫn có thể xem là một vị quan có tài cán! Giết hắn chỉ sợ sẽ làm trung thần thất vọng đau khổ, vô luận về công về tư, trầm đều nên bảo vệ hắn!

“Thật sự?” Vũ Tinh mỉm cười, vọt tới trong lòng Chính Hiền ôm lấy hắn.

Đây chính là lần đầu tiên nàng chủ động ôm hắn, tuy rằng chỉ có n giây thời gian. .... Chính Hiền ngửi thấy được trên mái tóc Vũ Tinh mùi hương độc đáo, không khỏi có chút phân tâm. .... Đáng tiếc nàng rất nhanh đã thoát ra, làm hoàng đế còn chưa kịp định thần lại. ....

“Ta đây đi rồi, cúi chào!” Vũ Tinh như tia chớp chạy đi!

Thật sự là nói phong chính là vũ (gió chính là mưa)! Sớm biết sẽ không nhanh như vậy đáp ứng nàng, như vậy có thể ngốc nghếch cùng nàng chút thời gian! Hoàng đế đột nhiên cảm thấy chính mình thật buồn cười, cư nhiên lại có ý nghĩ như vậy! Bất quá, nụ cười của nàng thật sự rất đẹp, nếu có thể có được nụ cười khuynh thành của nàng hẳn dù cho từ bỏ giang sơn thì đã sao!

Hắn hiện tại rốt cục có thể lý giải vì sao các đại quân vương sẽ vì nụ cười của mỹ nhân mà làm ra nhiều chuyện hoang đường như vậy.

Phủ thừa tướng

Ngụy Trọng Hiền sau khi bãi triều tiến thẳng vào thư phòng, chỉ trong chốc lát thư phòng liền truyền ra thanh âm bình bình rầm rầm. Mọi người nghĩ hoặc không biết chuyện gì làm cho lão gia tức giận như vậy? Nhưng cũng không ai dám lên tiếng, lão gia cho tới bây giờ chưa bao giờ nghe mệnh lệnh của người khác! Ở trong phủ này không làm việc thận trọng là không được.

“Tiểu hoàng đế, đủ lòng đủ cánh rồi, cư nhiên dám không nghe lời ta!” Trong phòng Ngụy Trọng Hiền tràn đầy đông hốt độn.

Một tỷ nữ run rẩy bụng trà đi vào: “Lão. .... Lão gia!”

Ngụy Trọng Hiền vừa định cầm lấy, ai ngờ tỷ nữ kia nhất thời sợ hãi, run rẩy làm trà bắn lên người hắn. Ngụy Trọng Hiền lập tức cho nàng một cái bạt tai, mắng: “Ngay cả việc nhỏ này cũng làm không xong, ngươi giữ hai tay lại để làm gì!”

Tỷ nữ vừa nghe ba hồn bảy vía đều bay đi mất: “Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng. ....”

Âm thanh tỷ nữ khóc thê thảm ni non không hề làm Ngụy Trọng Hiền động lòng, hắn lạnh lùng nói: “Người đâu, mang nàng ra chặt đứt tay cho ta!”

Ra lệnh một tiếng, một người vạm vỡ đi vào, mang tỷ nữ kia đi ra ngoài. Tỷ nữ liều mạng quay đầu, cầu xin: “Lão gia. .... xin tha mạng, lão gia. ....”

Lúc này quản gia vội vàng tiến vào, vui vẻ nói: “Lão gia, thiếu gia đã trở về.”

Ngụy Trọng Hiền trong lòng đang vui vẻ, thoải mái (khiếp, chặt tay ng` ta mà thấy vui >

Ngụy Tử Tề tuần tú lịch sự, vẻ mặt anh tuấn hoàn toàn không giống bộ dạng hung hăng, dữ tợn của phụ thân mình, làm cho người ta có loại cảm giác như gió xuân, hình dáng đậm chất thư sinh. Lúc này hắn mới hé mặt ra, thân nhiên nói: “Phụ thân!”

“Không biết Ngụy đại công tử hôm nay tới chơi, có việc gì phải làm?” Người ta thường nói phụ tử liên từng khúc ruột, vì sao đứa con này lại luôn trái ngược với hắn. Cả ngày đã muốn dạo chơi bốn bể, khi trở về liền tìm hắn thao thao bất tuyệt. Nếu là người khác, hắn đã sớm không để cho hắn sống sót đến ngày mai nhìn ánh mặt trời!

“Hôm nay nhi tử trở về, thẩm nghĩ muốn khuyên phụ thân một câu nữa, quân tử có việc nên làm, cũng có việc không nên làm! Phụ thân nên vì lợi ích của đa số dân chúng trong thiên hạ, đừng nhiều loạn triều chính. Không nên loại trừ những ai bất đồng chính kiến với mình, lạm sát trung thần tướng giỏi. ....” Quả nhiên là người đọc sách, mỗi lời nói ra thật thâm thúy sâu xa! (nguyên văn: quyền sách ra khỏi túi là thao thao bất tuyệt)

“Đủ rồi, lão tử không cần ngươi dạy. Có người nào lại giáo huấn chính phụ thân mình như vậy không? Ngươi có biết biểu đệ của ngươi đã chết rồi hay không?”

“Biểu đệ thường ngày ra ngoài xằng bậy, làm biết bao chuyện thất đức, hắn chết vốn cũng chưa hết tội, chẳng trách được người khác!” Tần Chương chết hẳn không phải không thương tâm, hắn cũng không phải máu lạnh vô tình. Chính là Tần chương bình thường đã gây ra nhiều điều oan nghiệt lắm rồi. .... Khi hắn nghe được Tần Chương giết mười mấy mạng người của Trương phủ, hắn cũng lòng đầy căm phẫn!

“Ngươi nói cái gì vậy? Hắn là biểu đệ của ngươi, ngươi không giúp hắn báo thù cũng đành thôi, còn nói mịa mai gì!” Đây rốt cuộc có phải con đẻ của ta không?

“Chúng ta thay hấn báo thù, người khác chẳng phải lại thay Trương gia báo thù sao?” Ngụy Tử Tề nhin không được cả giận nói. Hấn là người đọc sách thánh hiền, tự biết như vậy là vô lễ với phụ thân, nhưng hấn càng hiểu được cái gì là đại nghĩa, cái gì là lương tâm.

“Loại dân đen ấy chết không cần thương tiếc!”

“Phụ thân thật là muốn thay biểu đệ báo thù sao? Vẫn chỉ là vì diệt trừ bất đồng, mượn chuyện công để làm việc tư mà thôi. .... Quên đi, dù nói nữa người cũng sẽ không nghe. Lần này trở về nhi tử muốn khuyên phụ thân một lần cuối cùng, xin người buông tay! Tiêu Tề Uyên đại nhân là một vị quan tốt, coi như là vì dân chúng thiên hạ mà tích đức, phụ thân hãy thả hấn ra!”

“Không có khả năng! Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Hấn dám phản kháng ta cũng chỉ có một con đường chết!”

“Phụ thân, cho người khác một con đường sống, cũng là cho chính mình một đường lui!” Khuyên qua phụ thân vô số lần, cùng người cãi nhau vô số lần, nhưng cuối cùng vẫn không thu được kết quả gì! Chẳng lẽ ta thật sự trở mặt nhìn phụ thân làm điều ác, cuối cùng bất lực nhìn cả nhà rơi vào kết cục sao trầm sao? (sao trầm= chém đầu)

“Không cần nói nữa! Nếu không ngay cả người ta cũng không tha đâu, đừng tưởng rằng người là con ta, ta sẽ không giết người!” Ngụy Trọng Hiền ánh mắt lộ ra tia hung ác! Kỳ thật vô luận như thế nào đó cũng là nhi tử của hấn, hấn sẽ không xuống tay được .

“Xem ra chúng ta đã không còn lời nào để nói. Con xin cáo lui!” Hấn thật sự tuyệt vọng.

“Nghịch tử!” Ngụy Trọng Hiền nhìn bóng dáng kiên quyết rời đi tức giận hô. Hấn thiếu chút đã tức giận đến mức bệnh tim tái phát .

Ngụy Tử Tề vừa mới đi không lâu, quản gia lại vội vàng chạy vào, bắt quả lần này không vui sướng giống như vừa rồi, mà là vẻ mặt sợ hãi: “Lão gia, không tốt ! Lão gia. ....”

“Nô tài chết bầm, lớn tiếng cái gì?” Vốn đang một bụng hoà, nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy phiền.

“Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!” Quản gia nhanh chóng quỳ xuống. Tự biết mình tìm không đúng thời điểm, biết rõ lão gia đang trong cơn tức giận! Mặc dù đã theo lão gia hơn ba mươi năm nay, nhưng nếu làm lão gia không hài lòng, thì cái mạng nhỏ này cũng chẳng thể giữ nổi. Nhưng quyền lực này quả thực rất dụ hoặc, đừng nhìn hấn chỉ là một quản gia, ngay cả trong triều đình, cho dù là quan to tam phẩm cũng phải đối với hấn cung kính ba phần, vị kia thật sự là quá mỹ diệu. ....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

“Chuyện gì?” Ngụy Trọng Hiền tức giận nói.

“Lão gia, Cản Vương gia xuất kinh!” Quản gia đứng lên, cung kính nói.

“Hấn đi làm gì?” Cản Vương gia mặc dù tuổi còn trẻ, cũng không thể khinh thường! Từ nhỏ đã vang danh khắp thiên hạ, chẳng những thanh danh lớn lao, mà còn lập công vô số, văn võ toàn tài, diện mạo tuấn mỹ. Người muốn gả cho hấn chỉ sợ quá nhiều dân chúng kinh thành. ....

Nhưng hấn đối với loại sự tình bất quá cũng hỏi qua vài câu, lần này vì sao đối với án tử của Tiêu Tề Uyên lại để bụng như thế?

“Tần thiếu gia khi diệt Trương phủ, còn để lại một người sống!”

“Cái gì? Hừ, Tần Chương này làm một việc nhỏ cũng không để tâm! Tuyệt đối không để cho người còn sống kia vào kinh thành!” Ngụy Trọng Hiền sát ý nổi lên.

“Tuân lệnh! Còn Cản Vương gia. ....” Âu Dương Cản Hiền cũng không phải dễ dàng đối phó.

“Còn phải hỏi sao?” Nếu có thể thừa dịp này loại bỏ hấn, chẳng phải rất tốt. Âu Dương Cản Hiền chính là tai họa lớn nhất, cũng là chướng ngại trên con đường thành công của hấn!

“Vâng, vâng...”

Không ngờ, bên ngoài phòng vẫn đứng một người, đem lời nói của bọn họ thu hết trong tai. Hấn căn bản thậm chí nghĩ quay lại nhìn phụ thân một cái, có lẽ hấn sẽ không trở về nữa. ....

Một chỗ nhà cỏ bỏ hoang có vài nam tử mặc cẩm hoa y phục(quần áo bằng gấm) đang đứng, tại nơi đồng không mông quạnh không bóng người này có vẻ không thích hợp.

Cửa mở trong yên tĩnh, một gã tóc hoa râu xuất hiện ở trước mặt bọn họ, hỏi: “Các người là.....”

“Lão nhân gia, xin hỏi người có phải quản gia của Trương phủ trong kinh thành không?” Thị vệ Y Hàn bên người Âu Dương Cần Hiên hỏi.

Lão già sắc mặt tím lại, phát tay nói: “Không phải. Cái gì quản gia Trương Phủ, lão đây không biết!” Hắn không muốn lại cuốn vào trong những ân oán thị phi, đầu năm nay vẫn an phận thủ thường(*) rất tốt.

“Lão nhân gia cũng biết Tiêu đại nhân vì giải oan cho chủ nhân của người mà gặp chuyện chẳng lành chứ!” Cần Hiên thân nhiên nói. Từ lúc cửa mở ra, hắn đã có mười phần nắm chắc trước mặt chính là người hắn muốn tìm.

“Cái gì? Tiêu đại nhân hắn.....” Lão già sợ hãi hỏi. Kỳ thật hắn sớm biết rằng Tần Chương có thể lực mạnh, cùng hắn đấu chắc chắn chỉ như trứng chọi đá. Nhưng Tiêu đại nhân lại không hề sợ hãi, lập tức chém Tần Chương! Trương lão gia đối hắn ân tình như biển rộng, Tiêu đại nhân vì hắn báo thù, coi như là ân nhân của hắn.

“Đúng vậy. Nếu lão nhân gia không chịu vì Tiêu đại nhân làm chứng, Tiêu đại nhân chắc chắn phải chết!”

“Lão cũng bắt quá chi là dân đen, có thể có gì hữu dụng đây?” Vào kinh thành rồi liệu có thể trở về hay không vẫn còn là một vấn đề? Ở đó các đại quan đấu tranh gay gắt, hắn sống đến từng này tuổi không phải không hiểu.

“Lão nhân gia xin yên tâm, chỉ cần người chịu thay Tiêu đại nhân làm chứng, nói ra chân tướng sự thật. Không những có thể cứu được Tiêu đại nhân, bản vương cũng bảo đảm người bình an.” Cần Hiên hiểu được vấn đề lão nhân gia lo lắng.

“Vương?” Là cái gì vương?

“Đúng vậy. Đây là đệ đệ của đương kim hoàng thượng tam Vương gia, có Vương gia cam đoan, lão nhân gia cứ yên tâm đi.” Y Hàn giải thích nói.

“Thảo dân tham kiến Vương gia!” Lão già hoảng sợ, hắn nguyên bản tưởng rằng đây là một đại quan trong kinh thành, không nghĩ tới cư nhiên lại là Vương gia. Là tam Vương gia danh chấn thiên hạ đây sao!

“Lão nhân gia xin đứng lên. Mời cùng bốn vương hồi kinh!”

“Tuân lệnh!” Vương gia đối hắn lễ ngộ như thế, đây chính là vinh hạnh đặc biệt! Huống hồ hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Tiêu đại nhân vì giúp hắn mà chết oan chết uổng, nếu như vậy sau khi hắn chết làm thế nào đi gặp lão gia chết thảm đây, lương tâm cũng không thể yên ổn!

Đi đến chỗ rừng cây, chợt nghe tiếng gió thổi cỏ lay, khắp nơi trù lên một không khí quỷ dị.....

Y Hàn cùng các thị vệ khác nắm chặt chuôi kiếm, cảm giác sắp phát sinh một hồi đại chiến, thân là thị vệ của Vương gia cũng không phải hạng người hời hợt, đều là đại nội cao thủ đã được tuyển chọn kĩ lưỡng.

Cần Hiên lạnh nhạt nói: “Nếu đã đến đây, hiện thân đi!”

Trước mặt lập tức xuất hiện mấy chục đại hán che mặt, toàn thân tản ra sát khí. Gã cầm đầu chỉ vào lão già nói: “Để hắn lưu lại!”

Lão già sợ hãi tránh ở phía sau Y Hàn, sợ Vương gia nghe sát thủ lưu lại hắn, như vậy hắn cũng chỉ còn đường chết.

Cần Hiên cười nhạt nói: “Nếu ta nói không thì sao?” Muốn từ trong tay hắn đoạt người, không có khả năng!

Sát thủ tay cầm trường đao (cây đao dài) liền hướng Cần Hiên đâm tới, Cần Hiên nhìn cây đao từ xa đang tiến đến gần không có phản ứng gì, thẳng đến khi cây đao nhanh chóng đâm về phía ngực hắn, hắn mới dùng ngón giữa cùng ngón trỏ nhẹ nhàng mà kẹp lấy bả đao. Sát thủ giật mình nhìn, ngoại trừ thiên hạ đệ nhất sát thủ Vô Dạ cho tới bây giờ không có người có thể ngăn trụ đao của hắn. Nhưng Cần Hiên lại dễ dàng kẹp lấy, sát thủ không cam lòng định rút bả đao ra, chỉ thấy ngón tay Cần Hiên nhẹ nhàng uốn cong, đao liền gãy thành hai nửa.

Sát thủ xem như hoàn toàn kinh sợ, tự biết không phải đối thủ của hắn. Nhưng là đi theo con đường sát thủ, có người nào không trải qua vài nhát gươm đao. Không phải giết người chính là bị người giết, mệnh này đã sớm không phải của hắn. Hắn xuất thủ công kích Cần Hiên, xuất thủ càng ác độc hơn, đem hết bình sinh sở học lại vẫn là không thể đã thương nửa sợi lông của hắn, miễn cưỡng chỉ có thể cùng hắn chu toàn.

Bọn thị vệ cùng nhóm sát thủ cũng đánh thành một đoàn, nháy mắt đao quang kiếm ảnh. Đánh khó phân thắng bại, bọn thị vệ tuy có khả năng lấy một địch mười, nhưng đó là đối với nhân sĩ giang hồ bình thường. Xem ra Ngụy Trọng Hiên cũng thật không uống tiền bạc, những sát thủ này có người nào không phải là cao thủ. Tục ngữ nói rất đúng, hai đám khó có thể địch được bốn tay. Bọn thị vệ bị vây hạ bên trong.....

Cần Hiên cũng vô pháp bứt ra, những sát thủ này là dùng mạng để đánh. Người nào khó đối phó nhất? Không phải người võ công cao cường, cũng không phải người khỏe mạnh như trâu, mà chính là người không còn muốn sống.

Đang ở lúc nguy cấp, ở trên không bay tới một người, người nọ cũng là che mặt. Hắn xuất kiếm cực nhanh cực chuẩn, vừa ra tay liền một kiếm đâm trúng yết hầu một sát thủ.

Nhóm sát thủ đối với kiếm khách trên không cảm thấy kinh ngạc, cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Đây đúng là tối kỵ của sát thủ! Nháy mắt tình thế nghịch chuyển..... Sát thủ đã bị chém giết hầu như không còn.....

Chỉ còn gã cầm đầu cùng Cần Hiên giao đấu..... Cần Hiên không nghĩ sẽ cùng hắn dây dưa, tuy rằng hắn cũng là một đối thủ xứng đáng, nhưng là hắn phải chết! Cần Hiên phản công bất lấy tay trái của sát thủ, đoạt đao của hắn, hướng cổ hắn chém một đường.

Sát thủ trừng lớn ánh mắt, hắn cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy đường đao nhanh như vậy. Âu Dương Cần Hiên quả nhiên danh bất hư truyền! Sát thủ ở trong lúc nháy mắt ngã xuống, liền nở nụ cười! Đây là số mệnh sát thủ! Có thể chết trong tay một người võ công cao cường hơn hắn, là vinh hạnh của hắn. So với chết ở trong tay kẻ vô danh tiểu tốt, được quyết đấu một trận sinh tử, hắn thỏa mãn!

“Đa tạ tráng sĩ cứu giúp!” Cần Hiên ôm quyền nói.

“Gặp chuyện bất bình, rút đao cứu giúp vốn là việc người trong giang hồ nên làm.”

Cần Hiên nhột nhạt nhìn hắn một cái, nam tử che mặt kia thân mình có chút đơn bạc, không giống hiệp khách mà như là một thư sinh. Ai có thể nghĩ một nam tử gầy yếu như vậy nhưng trong người lại mang tuyệt thế võ công!

“Tráng sĩ trong người mang tuyệt kỹ, vì sao không đền đáp quốc gia?” Cần Hiên cũng không hỏi hắn vì sao che mặt. Nếu hắn che mặt tất có lý do riêng của hắn, nói không chừng căn bản chính là không muốn cho ta biết hắn, có lẽ ta căn bản là quen biết hắn.

Ngụy Tử Tề không phải không nghĩ tới đền đáp quốc gia, chính là hắn không những không nghĩ thay phụ thân làm việc, mà còn khinh thường hành vi của phụ thân! Nhưng hắn cũng không thể làm việc dưới trướng người khác, không nghĩ đối phó phụ thân chính mình! Dù sao đó là người sinh dưỡng hắn. Cho dù phụ thân thực có lỗi với người khắp thiên hạ, nhưng lại không làm thất vọng hắn! Người trong thiên hạ đều có thể phi nhổ phụ thân, chỉ có hắn không được.

“Người trong giang hồ thàm nghĩ sống được tự tại! Ở trong giang hồ cũng có thể vì dân chúng làm việc.”

“Được rồi! Nếu như ngày sau tráng sĩ muốn phục vụ cho quốc gia hoặc là có khó khăn gì, hãy cầm cái này đến biên cương tìm ta!” Cần Hiên từ trong lòng lấy ra một khối kim bài, giao cho hắn.

Ngụy Tử Tề sớm biết thân phận của hắn, cầm lấy kim bài không giật mình cũng không cự tuyệt, nói: “Cáo từ!” Ngụy Tử Tề thân ảnh chớp lên, liền biến mất ở rừng cây.

Cần Hiên nhìn hắn rời đi, bảy tám phần đã đoán ra hắn là ai!

Thả người lên ngựa, chạy về kinh thành!

Long Hiên hoàng cung, trong ngự hoa viên thưởng hoa ngoạn cảnh, Tiêu Vũ tình tâm tình cực tốt, cực vui sướng.....

“Ta còn nghĩ là ai? Thì ra là Tiêu chiêu dung a!” Tiêu Vũ Tình đang cúi người thưởng hương hoa, chợt nghe một giọng nữ chói tai, không khỏi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn xem là người nào quấy rầy hứng trí của nàng. Chỉ thấy người tới một thân y phục đẹp đẽ, trên mặt trang điểm rực rỡ, vẻ quyến rũ vô ngần. Nhưng Tiêu Vũ Tình lại cảm thấy thập phần chán ghét, nàng luôn luôn không thích cố ý ăn diện, đối nàng mà nói tự nhiên mới là đẹp.

“Là ta thì thế nào?” Chẳng lẽ ta không thể ở trong này sao? Thật sự là kì quái, ngự hoa viên là nơi công cộng! Hoàng đế này ánh mắt thật kém quá đi, tuyển phi từ trình độ này sao?

“Khẩu khí lớn lắm! Khó trách ngay cả ngự thư phòng của Hoàng Thượng cũng làm náo loạn, lá gan thật không nhỏ!” Trên thế giới quả nhiên tưởng không kín gió, Tiêu Vũ Tình xông vào ngự thư phòng không đến canh ba trong cung đã sớm truyền đi ồn ào huyên náo! Từ xưa đến nay có người nào xông vào ngự thư phòng có kết cục tốt, vậy mà cư nhiên dám..... Nhưng lại toàn thân trở ra! Hậu cung vốn là bình đầm chua lớn nhất, trải qua việc này, có người đã muốn đem Vũ Tình trở thành tình địch.

“Xong thì xong a, có gì hay ho đâu!” Cũng không phải xông vào Diêm vương điện.

“Thật to gan, cư nhiên dám nói như vậy với bản cung.” Bất quá một chiêu dung nho nhỏ lại dám làm càn như vậy, hiện tại Hoàng Thượng còn không có sủng nàng đã dám như vậy, nếu là có một ngày được sủng ái còn không biết kiêu ngạo thành cái dạng gì.

“Người là ai a?” Đừng cho là ta lưu lạc đến cô đại là có thể khi dễ ta, ở hiện đại đều không có người dám khi dễ ta huống chi ở cổ đại! Ta tốt xấu cũng là tiểu công chúa của tập đoàn Lăng thị nha!

“Người.....” Thành quý nhân thật là bị tức chết, bàn tay đã hướng đến trên mặt Vũ Tình, cũng không kịp bận tâm hình tượng thực nữ. Vốn loại sự tình này nàng hoàn toàn là có thể phản phó tiểu thái giám bên người làm.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12

Vũ Tinh nói như thế nào cũng coi như là người từng luyện võ, thiên kim đại tiểu thư tay trái gà không chặt giống như Thành quý nhân không phải đối thủ của nàng. Vũ Tinh một bàn tay tóm lấy tay nàng, tay kia thì hướng đến mặt nàng, Thành quý nhân trên mặt lập tức xuất hiện ngũ chỉ sơn (5 ngón tay) rõ ràng, phần cứng chân động rớt xuống đất!

Nàng Tiêu Vũ Tinh không có gì đặc biệt, ưu điểm lớn nhất chính là ăn oán rõ ràng. Người khác nếu đối nàng có ân, nàng tất phải phần báo đáp. Nhưng người khác nếu cùng nàng có cừ oán, nàng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Người cư nhiên dám đánh ta, người tới đem nàng bắt lại!” Thành quý nhân lúc này mới tưởng nàng có vũ khí tối lực, là vì chức vị của nàng lớn hơn so với Tiêu Vũ Tinh.

“Mộng phi giá lâm!” Xa xa một nữ tử tuyệt sắc chậm rãi đi tới, trên mặt trang điểm phấn bạc, một thân y phục xanh nhạt, trên đầu cài trâm ngọc bích linh lung. Vị Mộng phi này, Vũ Tinh thật ra có nghe nói, nghe nói nàng tài đức nhiều mặt, đối với bọn hạ nhân cũng không nghiêm trị trách phạt, nên được hạ nhân kính yêu, cũng là ái phi sủng ái nhất của đương kim hoàng thượng. .... Nghĩ đến đây Vũ Tinh trong lòng ề ề, cũng không biết là cảm giác gì! (bịn0: haizz, tỷ ăn dấm chua rồi chứ còn gì nữa)

“Tham kiến Mộng phi tỷ tỷ!” Thành quý nhân sắc mặt thay đổi, cúi người thỉnh an.

“Mọi người đều là người trong nhà, muội muội không cần đa lễ!” Mộng phi nâng nàng dậy, ôn nhu nói.

Vũ Tinh chăm chú nhìn nàng, người tốt lắm, cũng rất được. Khó trách hoàng đế sủng ái nàng, nếu ta là nam nhân, ta nghĩ ta cũng rất khó không thích nàng!

“Các người vì sao lại gây ồn ào như vậy?” Mộng phi từ xa đã thấy hai người đang giằng co, lôi kéo!

“Mộng phi tỷ tỷ, tiện nhân này cư nhiên dám đánh ta!” Thành quý nhân nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Vũ Tinh, từ nhỏ đến lớn chưa có người nào dám đánh nàng, ngay cả Hoàng Thượng cũng không nể qua nàng. .... (Phong Thanh: “Đương nhiên không nể nàng, hoàng đế bình thường cũng rất hiếm gặp nàng!” Tuy Phong cảm thán: “Ồ hậu cung nữ nhân chính là rất bị ai!”)

“Tiêu chiêu dung, Thành quý nhân nói là sự thật?” Mộng phi như trước mặt mang nét tươi cười. Chuyện như vậy ở hậu cung cũng không phải là hiếm thấy, nhưng bình thường luôn luôn là lớn đánh nhỏ, lần này như thế nào ngược lại, ngay cả một chiêu dung cũng dám đánh quý nhân! Như thế làm cho nàng có chút giật mình, chỉ là trong trường hợp này, nàng cũng sẽ không dễ dàng đem biểu tình trong lòng nàng biểu hiện ra ngoài. Cho dù giật mình, trên mặt nàng cũng không thể có chút biến hóa, đây kinh nghiệm nàng vào cung nhiều năm tổng kết ra được. Ở trong cung biện pháp tốt nhất cũng hữu dụng nhất chính là bo bo giữ mình!

“Vậy thì thế nào? Nhân không đánh ta, ta không đánh nhân. Nhân nếu phạm ta, ta tất phạm nhân!” Ủy khúc cầu toàn (tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục) bốn chữ này nàng không biết viết như thế nào!

“Muội muội, có chuyện gì không thể hảo hảo nói sao? Không nên động thủ như vậy, mọi người đều là tỷ muội!” Mộng phi vẫn rất là hòa khí.

“Ai cùng loại người này hèn mọn là tỷ muội!” Thành quý nhân giọng điệu vô cùng khinh thường!

“Ta mới không cần đâu! Giống Thành quý nhân người “Tôn quý” như vậy ta còn không trào cao được!” Vũ Tinh cố ý ở hai chữ “Tôn quý” nhấn mạnh!

“Hai người không cần tiếp tục tranh cãi! Không bằng mọi người cùng ngồi xuống hảo hảo nói chuyện!” Mộng phi lại muốn tiếp tục hoà giải! Hoàng Thượng chính vụ bận rộn, sao có thể để việc hậu cung tái phiền đến hắn. Bản cung thân là phi tử của Hoàng Thượng, phải nên vì Hoàng Thượng phân ưu, huống chi Thành quý nhân cùng Tiêu chiêu dung cũng chỉ là tiểu đánh tiểu nháo không cần phải kinh động Hoàng Thượng. .... Mộng phi nghĩ vậy. ....

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Hôm nay là cái ngày gì, mọi người sao đều đối với ngự hoa viên cảm thấy hứng thú như vậy? Không chỉ có quý nhân đến, phi tử đến, ngay cả hoàng đế cũng đến đây. .... Vũ Tinh nhìn Chính Hiền đi tới bất chợt cảm thán.

“Hoàng Thượng cát tường!” Mộng phi, Thành quý nhân nửa quỳ thỉnh an! Đương nhiên đại tiểu thư Vũ Tinh tâm cao ngất của chúng ta tuyệt đối sẽ không nói chuyện tốt như vậy.

“Bình thân!” Hoàng đế khoát tay áo, thân thủ đi về phía Mộng phi! Quả nhiên là phi tử hắn thương yêu nhất, đãi ngộ cũng không giống nhau. ....

Mộng phi mỉm cười đứng dậy, Thành quý nhân tự động đứng dậy, trên mặt không có gì bất mãn, xem ra loại sự tình này là diễn ra thường ngày. Hoàng đế đối Mộng phi này cũng quả thật không sai. .... Nhưng Vũ Tinh trong lòng lại cảm thấy ề ề, có chút cảm giác đau đớn! Không biết tại sao, nàng cư nhiên có chút ghen tị. .... Khẳng định nghĩ sai rồi, ta sao lại có khả năng ghen tị? Hắn yêu ai, đối ai hảo là chuyện của hắn! Ta quản hắn tam cung lục viện vẫn là thế thiếp thành đàn! Hoàng đế lúc này mới nhìn đến Vũ Tinh, cười nói: “Tiêu chiêu dung đã ở nơi này?”

“Đúng vậy, ta ở trong này! Ngươi không phải hiện tại mới nhìn đến chứ?” Nàng không thể chịu được hấn đối với nàng bỏ qua! Vũ Tinh nguyên bản tâm tình tốt đều bị những người này phá hủy, nhất là hoàng đế đáng giận này! Tức giận, ngữ khí tự nhiên cũng không tốt.

“Lớn mật, đối Hoàng Thượng còn dám làm càn như vậy! Hoàng Thượng..... Ngươi xem, nàng cứ nhiên đánh ta!” Thành quý nhân hờn dỗi nói, thanh âm kia làm cho Vũ Tinh nổi cả da gà. Nàng cả người tựa như bạch tuyết cuốn trên người hoàng đế.....

“Đau không?” Chính Hiến thân thủ đi sờ khuôn mặt bị đánh của Thành quý nhân. Không biết động tác này Vũ Tinh nhìn ra lại chói mắt như vậy.....

Có hoàng đế thương tiếc, Thành quý nhân càng làm trầm trọng thêm, hai tay đem ôm lấy hoàng đế, Chính Hiến cũng không phản kháng, ngược lại như là thực hưởng thụ nàng ở trong lòng. (Tùy Phong: “Hoàng đế này rốt cuộc đang làm cái gì?” Hoàng đế: “Ta là hoàng đế ngươi quản được sao?” Phong Thanh: “Ngươi không phải là cố ý chọc giận Vũ Tinh chứ?” Hoàng đế: “Đúng thì sao? Ta là hoàng đế ta lớn nhất!”)

“Đau quá a!” Thành quý nhân càng thêm yếu ớt, nàng cũng không nghĩ tới hoàng đế đau lòng nàng như vậy. Nói không chừng hôm nay sẽ là nàng thị tẩm, bàn tay này thật đáng giá.

Vũ Tinh nhìn về phía Mộng phi, muốn nhìn một chút vị phi tử hoàng đế sủng ái nhất trong truyền thuyết này sẽ có phản ứng gì, là ghen sao? Nhưng Mộng phi vẫn như trước cười nhẹ nhàng, nhìn không ra nàng có một chút sinh khí nào. Nữ nhân này cũng quá rộng lượng rồi, nếu bạn trai của ta trước mặt ta dám động tay chân, ta sẽ không làm như chưa phát sinh chuyện gì vậy.

“Hoàng Thượng.....” Vũ Tinh vọt tới giữa, tách bọn họ ra, dịu dàng nói. Thanh âm kia chính nàng nghe xong còn cảm thấy buồn nôn, sao nàng lại có thể kêu ra như vậy! Là quyến rũ ư? Ta Tiểu Vũ Tinh cũng không phải dễ dàng bị coi thường.....

Vũ Tinh dựa vào Chính Hiến, cả người như áp chặt vào trên người hấn! Khó được chính nàng yêu thương nhưng nhớ, Chính Hiến đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, gắt gao ôm nàng, như là nếu hấn buông tay, thiên hạ trong lòng sẽ biến mất.....

“Hoàng Thượng, ngươi ta cũng không phải cố ý.....” Trời ạ, Vũ Tinh trước kia cũng chưa phát hiện mình có thiên phú diễn trò tốt vậy.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Chính Hiến nghe Vũ Tinh thanh âm mất hồn kia, chỉ cảm thấy chính mình đã bị bắt giữ! Tiểu nữ nhân này chắc chắn là khắc tinh trời sinh của hấn.

Hấn cố ý vân đạm phong thanh đem hết thấy quy kết vì “Không cẩn thận”.

Mọi người ở đây đều nghe ra được hoàng đế cố ý thiên vị cho nàng, chỉ có Thành quý nhân nghe không hiểu. Đi hướng hoàng đế bên kia, cao ngạo nói: “Sao lại có thể là không cẩn thận? Nàng rõ ràng là cố ý.”

“Muội muội, nếu Vũ Tinh không phải cố ý, ngươi liền tha thứ nàng đi!” Mộng phi được sủng ái cũng không đơn thuần chỉ bởi vì mỹ mạo của nàng, là trọng yếu hơn là nàng hiểu được lời nói về mặt, biết hoàng đế tưởng cái gì, muốn cái gì.

Quả nhiên hoàng đế vừa lòng nhìn nàng.

Mà Thành quý nhân một bên chỉ có thể sinh hờn dỗi, không dám tiếp tục phát tác.

Mục đích đạt được, Tiểu Vũ Tinh đang muốn toàn thân rút lui, nhưng Chính Hiến sao có khả năng cứ như vậy dễ dàng buông tha nàng. Nhận thấy được nàng đang giãy dụa, ngược lại đem nàng ôm chặt hơn nữa. (Phong Thanh: “Vũ Tinh a, ngươi thật sự là dẫn sói vào nhà!” Vũ Tinh: “Trời ạ, ta hối hận, mau mau cứu ta!” Tùy Phong: “Không kịp, ngươi đã trúng phải cạm bẫy rồi, ha ha.....”)

“Ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi nghĩ xem?”

“Mau thả ta ra.” Hai người thân thể thật sự gần, cơ hồ là dán chặt cùng nhau.

“Ta vì sao phải thả?”

“Có người đang nhìn!” Nhìn Thành quý nhân cùng Mộng phi ánh mắt ái muội, Vũ Tinh mặt đỏ không thể đỏ hơn, thật muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Nhưng nàng càng như vậy, hoàng đế càng cảm thấy vui vẻ, nhất định không buông nàng ra. “Ngươi biết có người nhìn, còn dám đối trẫm vô lễ như vậy.”

“Sắc lang! Ngươi mau thả ta ra, bằng không ta kêu lên đấy.” Vũ Tinh uy hiếp nói, chiêu này ở mỗi bộ phim trên TV cơ hồ đều có trình diễn qua, tuy rằng bình thường cũng chưa có tác dụng gì, tiếp theo lời kịch tất nhiên là: “Ngươi kêu a, ngươi kêu phá yết hầu cũng không có người nghe được.”

“Kêu a, ta xem ai dám cứu ngươi?” Sửa kịch bản?

“Tham kiến Hoàng Thượng!” Cứ nhiên thật sự có người dám cứu Tiểu Vũ Tinh, Vũ Tinh cảm kích nhìn phía người đang tới, còn hoàng đế lại dùng ánh mắt phần hận theo dõi hấn.

Lý công công tiếp thu sóng điện chét người của hoàng đế, chỉ thầm oán mình xuất hiện không đúng lúc. “Hoàng Thượng, Cẩn Vương gia cùng các vị đại

thần cầu kiến.”

“Tam đệ đã trở lại? Tuyên vào!” Chính Hiền buông Vũ Tình ra, muốn xử lý chính sự. Dù sao cơ hội chinh nàng về sau còn có nhiều.

“Ai, ta cũng muốn xem.” Vũ Tình biết chuyện này là về phụ thân nàng, nàng nhất định đi nhìn xem, bằng không rất không an tâm. Dù sao hấn là thân nhân duy nhất của nàng tại thời không này.

“Không được, nữ nhân hậu cung không thể tham gia vào chính sự.”

“Ta không phải muốn làm chính sự, chuyện này nhất định là về cha ta, ta chỉ muốn nghe một chút, sẽ không can thiệp.” Vũ Tình tội nghiệp nhìn chăm chăm hoàng đế.

“Hảo. Bất quá người chỉ có thể tránh ở sau bình phong, không chuẩn nói chuyện.” Nàng cái dạng này thật đúng làm cho người ta không nỡ chối từ.

“Được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Phía trên đại điện

“Cần vương, vụ án của Tiêu Tề Uyên tiến triển như thế nào?” Hoàng đế đang ngồi cao cao phía trên long ý thượng, uy phong凛冽, lại làm cho người ta một loại cảm giác khó có thể thân cận.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần đệ đã tìm được nhân vật mấu chốt tận mắt chứng kiến những chuyện đã xảy ra.”

“Là người phương nào?”

“Quản gia của Trương phủ.”

“Người tới, tuyên vào!” Hoàng đế phân phó nói. Lại bị vào Ngụy Trọng Hiền phản đối: “Hoàng Thượng, một gã nông thôn thô tục sao có thể tùy tiện vào cung?”

Chính Hiền bình tĩnh nở một nụ cười: “Chẳng lẽ Thừa tướng không muốn đem chân tướng sự tình tìm hiểu rõ ràng? Hay là muốn cố ý giấu giếm cái gì?”

“Thần không dám!” Tiểu hoàng đế thật sự là trưởng thành, Ngụy Trọng Hiền chỉ cảm thấy mình càng ngày càng lực bất tòng tâm, thế lực trong triều tựa hồ càng ngày càng giảm. Điều làm cho hấn e ngại nhất là hoàng đế tàn sát ra phong thái vương giả, khí phách như vậy, so với tiên hoàng còn có phần hơn, làm cho hấn hít thở không thông.

Khi nói chuyện, Trương quản gia đã bị đưa đến đại điện. Bình thường làm sao gặp qua trường hợp như vậy, tiến vào điện hai chân liền như nhũn ra quỳ xuống, run rẩy nói: “Thảo dân bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Đem những gì người biết nói chi tiết, không được có chút giấu giếm!”

“Tuân lệnh.” Trương quản gia đem việc Tần Chương gian dân Trương gia tiểu thư, làm cho tiểu thư nhà hấn thất cổ, một đêm trong lúc đó diệt mười mấy nhân khẩu Trương gia, Tiêu đại nhân là như thế nào vì chủ tử của hấn sửa lại án xử sai, báo thù rửa hận, nhất nhất đều nói ra. Có thể nói là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn! (biết thì sẽ nói, nói thì sẽ không giấu giếm)

“Theo như lời người đều là sự thật?”

“Thảo dân nói đều là thật, không dám lừa gạt Hoàng Thượng!”

“Một tiểu dân hèn hạ, sao có thể tin được?” Ngụy Trọng Hiền khinh thường nói. “Hoàng Thượng, người này chỉ sợ là bị người có dã tâm xúi giục nên mới hồ ngôn loạn ngữ.”

“Thừa tướng trong miệng ‘người có dã tâm’ không biết là người nào?”

“Chứ không phải là bản vương sao?” Cần vương vừa mở miệng nhiệt độ không khí trong đại điện cực nhanh giảm xuống vài độ. Ngụy Trọng Hiền cũng bị không khí âm lãnh này làm cho rùng mình, không khỏi có chút lạnh run: “Cần vương, đừng hiểu lầm, Thần cũng không ý này! Chính là thần cho rằng

bằng vào lời nói của một bên, chỉ sợ không đủ thuyết phục thiên hạ?”

“Vây Tần Chương nhận tội là sự thật thì sao?” Cẩn Hiên từ trong lòng lấy ra thư nhận tội lúc trước của Tần Chương, hẳn biết Ngụy lão tặc này sẽ không khinh địch như vậy để lại dấu vết, nên đã sớm phải tâm phúc đột nhập phủ Thừa tướng.

Ngụy Trọng Hiền sắc mặt giờ đã có chút thay đổi, nay nhân chứng vật chứng rõ ràng, muốn giết chết Tiêu Tề Uyên tựa hồ đã không có khả năng. “Nhưng là..... Hoàng Thượng.....”

Ngụy Trọng Hiền còn muốn nói cái gì đó, lại bị hoàng đế nghiêm mặt cắt ngang: “Thừa tướng, chẳng lẽ không cho rằng người như vậy đáng chết sao?” Kỳ thật mệnh lệnh hỗn loạn không tha, nhiệt độ không khí lại càng giảm xuống nhanh hơn..... Hoàng đế theo sau vừa cười cười, vừa hỏi: “Các khanh nghĩ sao?”

Quả nhiên là gần vua như gần cọp, khuôn mặt hoàng đế còn theo tháng năm thời tiết mà thay đổi bất thường. “Đáng chết, đáng chết.....” Thanh âm liên tiếp như vậy, đương nhiên là có người thật tức giận, có người chính là tình thế bất buộc.

Hoàng đế vừa lòng nhìn đại thần trung thành và tận tâm của hắn, trong lòng vụng trộm cười gian vài tiếng: Lão hồ ly giờ trở thành rùa rụt cổ rồi. Mặt ngoài lại nói: “Một khi đã như vậy, Tiêu Tề Uyên vô tội phóng thích! Trẫm nghĩ Thừa tướng đại nhân cũng là bị Tần Chương lừa bịp, đối với việc này chắc là không biết sự tình gì?”

“Vâng, vâng.” Nếu hoàng đế cho hắn một cái bạc thang, hắn cũng theo đó mà đi xuống, bất quá hắn cũng sẽ không như vậy mang ơn.

“Tiêu Tề Uyên vì dân trừ hại, ngay thẳng thật thà, thật là công thần yêu nước, nay phong làm Hộ Bộ Thượng thư.”

Hoàng đế lời nói xuất ra, chứng triều thần đều bị hù đến sùng sốt, từ tri phủ đến Thượng thư kia là thăng cả ba cấp. Là quan nhị phẩm, chỉ ở dưới Thừa tướng (bị0: ca ca nịnh nạc phụ đây mừ) Tiêu tri phủ này, không, là Tiêu Thượng thư này thật là trong họa gặp phúc a.

“Cẩn Hiên!” Vừa bãi triều chợt nghe đã có người gọi hắn. Dám gọi hắn như vậy trừ bỏ Tiêu Vũ tình còn có ai.

“Vũ Tình.” Cẩn Hiên ngay cả đầu cũng chưa quay lại, đã nói tới.

“Ai, ngươi sao lại biết là ta?”

“Cảm giác.”

“Oa, đều nói nữ nhân có giác quan thứ sáu, không nghĩ tới ngươi cũng có. Cảm ơn ngươi đã cứu cha ta!”

“Ngươi hẳn nên cảm ơn Hoàng Thượng. Là hắn đặc xá cha ngươi.”

“Hắn thì làm chuyện gì? Ta thấy ngươi mới là làm hết sức, hắn chẳng qua chỉ khiêu chân bắt chéo mà thôi! Huống chi cha ta căn bản là vô tội, không cần hắn phải đặc xá.”

“Vây ngươi đã trách lầm hắn rồi.” Nếu không phải hoàng đế sớm có dự kiến trước, phải trọng binh bí mật bảo hộ, thì chỉ sợ Tiêu Tề Uyên đã gặp bất trắc, khi đó mặc dù hắn mạng về nhân chứng cũng vô dụng.

“Nga. Phải không? Quên đi, không để ý tới hắn. Tóm lại vẫn là cảm ơn ngươi.” Cái cầu hoàng đế kia thật sự không đáng để nàng đối hắn cảm kích.

“Bôn vương thật cao hứng.” Cẩn Hiên thâm tình nhìn, trong mắt lộ vẻ nhu tình.

“Ha ha, nghe nói ngươi nhiều năm trấn thủ biên cương, võ công hẳn là rất cao cường phải không?”

“Có thể.” Kỳ thật võ công của hắn trên đời sao có thể tìm được địch thủ.

“Vây ngươi có khinh công hay không?” Trên TV, ở cổ đại người người võ công cao cường, bay tới bay lui, thật hâm mộ nha! Ta cũng rất muốn học nha.

“Ngươi muốn học?” Cùng người thông minh nói chuyện thật tốt, có thể dễ dàng hiểu nhau.

“Ân.” Gật đầu lia lịa.

“Đồn khí đan điền.....(lời tác giả: ngưng ngưng a, ta thật sự không biết những chiêu thức võ công gì đó, liền rút gọn đi. Mọi người tự mình phát huy năng lực tưởng tượng một chút nha – bị0: ko chịu đâu, e hông tưởng tượng đc chi hết, bắt đền tg>

“Cái gì?” Tiêu Vũ Tình chính ngời thấy một mùi thơm, Cẩn Hiên đột nhiên thốt ra một câu như vậy, người cũng đã ở trên cây. “Chúng ta như vậy liền bay lên đến đây.”

“Ân!”

“Oa, cảm giác thật thú vị. Đứng ở chỗ này ngay cả xem phong cảnh cũng không giống nhau. Ta rốt cục cảm nhận được cảm giác “Độc thượng cao lâu, vọng tẫn thiên nhai lộ” rồi.” (nghĩa là: “Một mình ở lầu cao, nhìn xa tận chân trời” nha các nàng>.

Vũ Tinh hưng phấn đứng lên, chỗ khe hở của cây này vốn không hề lớn, hơn nữa hai người cùng đứng lại càng có vẻ chật chội, người nào đó không biết chừng còn cổ tình, dám đứng lên nhìn trái nhìn phải.

Trọng tâm không vững, bèn ngã vào vòm ngực rắn chắc của Cẩn Hiên. Tại sao mỗi lần nhìn thấy hắn đều là ngã sấp xuống, hơn nữa còn ngã trên người hắn. Bất quá, nam nhân trước mắt này thật đúng là không phải đẹp trai bình thường, là đẹp trai rồi tỉnh rồi mê, đẹp trai đến không còn thiên lý như vậy, nhất là ánh mắt nàng tựa hồ còn thấy được bóng dáng của Chính Hiên, hai người không hồ là huynh đệ, nhìn kỹ bộ dạng đúng là rất giống nhau. “Thật xin lỗi!” Nói xong liền gầy dựa đứng lên.

Giải nhân trong ngực, dù gì hắn cũng là nam nhi oai vệ bảy thước, huống chi kia là nữ tử trong lòng hắn, hắn làm sao có thể không động tâm? Thấy nàng gầy dựa thì không khỏi có chút tức giận, giữ chặt nàng đứng dậy.

“Cẩn Hiên, ngươi làm gì?” Khó hiểu, một người lớn như vậy áp trên người, hắn không thấy nặng sao?

“Bỏn vương không muốn buông tay.” Cẩn Hiên trong mắt lại xuất hiện nhu tình, lúc này nhìn Vũ Tinh thật khẩn thiết.

“Có ý tứ gì?” Hắn là ảo giác rồi? Cẩn Vương gia này nàng sớm nghe nói, lạnh lùng hơn băng, nói cũng không quá nửa lời, hơn nữa không ham nữ sắc, làm sao có khả năng lại thích nàng?

“Ngươi thông minh như thế mà không hiểu sao?” Cũng là lúc nên tỏ lộ tâm ý rồi.

“Ha ha, ta.....” Vũ Tinh không biết nên nói cái gì, nàng không phải chưa được tỏ tình qua, từ nhỏ đến lớn, có rất nhiều người theo đuổi nàng. Mỗi một lần nàng đều khẳng khái cự tuyệt, không cho tình cảm. Nhưng trước mắt lại là đại soái ca siêu cấp dễ nhìn, huống chi chính mình tựa hồ có một chút..... một chút động tâm. Hơn nữa tư thế hiện tại, tình cảnh cũng quá ái muội.....

“Bỏn vương mặc danh kỳ diệu thích ngươi, kim lòng không đậu yêu thương ngươi, đã không có thuốc chữa rơi vào rồi.” Cẩn Hiên chân thành tha thiết nói, hắn cho tới bây giờ chưa nói qua một câu dài như vậy, hơn nữa là một câu ý tứ như vậy. Đơn giản đây đều là những lời chân thành của hắn, một ít lời nói đã từng bị chôn dấu ở trong lòng.

Vũ Tinh bị lời nói của hắn làm cho rung động, trong đầu chỉ thấy trống rỗng.....

“Ta muốn ngươi làm Cẩn Vương phi của ta? Ngươi có đồng ý không?” Hắn không xưng bỏn vương, mà tự xưng ta. Hắn cũng không muốn lấy thân phận Vương gia ép nàng, hắn muốn nàng cam tâm tình nguyện.

“A?” Tâm vẫn còn đang ngây ngốc... đang hoảng hốt, Vũ Tinh nhìn thấy một con ong mật bay đến bên cạnh Cẩn Hiên. Không phải chứ? Ngay cả ong mật cũng tham luyến sắc đẹp của hắn, nhện không được muốn chích trên mặt hắn vài cái sao? (đọc đoạn này ta ngã ngửa lun >

Không có biện pháp, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình..... Ngay trong thời gian vài giây như vậy, Vũ Tinh liều mạng nhớ lại kinh nghiệm Cẩn Hiên vừa dạy, mong có thể cứu vãn chút gì. Nàng bắt đầu đi nhắm mắt lại, tưởng tượng mình bị quăng ngã chỗ vó, thanh danh của nàng chỉ như vậy đã bị phá hủy! Âu Dương Cẩn Hiên chết tiệt, cùng với ca ca của hắn thối tha như nhau! Vũ Tinh phần hận nghĩ, nhưng thân thể ngoài ý muốn không hề truyền đến đau đớn.

Vũ Tinh hưng phấn mở to mắt, lại thấy mình đang đứng vững vàng trên mặt đất.

Cẩn Hiên tiêu sái phi thân xuống dưới, hảo phiêu dật nha..... Ngay cả nàng miễn dịch với nam sinh cũng phải ngây người ra nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit: violeter Beta: bjn0.

Vũ Tinh hưng phấn mở to mắt, lại thấy mình đang đứng vững vàng trên mặt đất.

Cẩn Hiên tiêu sái phi thân xuống dưới, hảo phiêu dật nha..... Ngay cả nàng miễn dịch với nam sinh cũng phải ngây người ra nhìn.

“Còn ngốc nữa!” Cẩn Hiên vô cùng thân thiết vỗ nhẹ trán nàng.

“Đau a!” Vũ Tinh ôm trán, cả giận nói: “Vừa rồi thấy ta ngã xuống sao ngươi không cứu ta?”

“Bỏn vương tin rằng ngươi có thể tự cứu lấy mình.” Cho dù không tin tưởng nàng thì vẫn tin tưởng chính mình. Đồ đệ hẳn dạy dỗ có thể kém đến thế sao?

“Vậy nếu không cứu được?”

“Ta sẽ cùng ngươi ngã xuống.”

“Đường đường là Cẩn Vương gia mà lại ngã chổng vó, nếu như bị ai nhìn thấy nhất định rất buồn cười.”

Cẩn Hiên cũng không tức giận, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy tay Vũ Tinh bị sưng lên. “Tay ngươi. ....”

“A. ....” Vũ Tinh cảm tay vừa nhìn thấy đã sợ tới mức nhảy dựng, còn chưa hết kinh hồn, Cẩn Hiên đã đoạt lấy tay nàng, cúi xuống hôn miệng vết thương của nàng. . .

“Uy, ngươi làm gì vậy?” Hắn không nên lỗ mãng như thế chứ? Vũ Tinh dùng sức rút tay về, Cẩn Hiên lại gắt gao cầm, chỉ nói một câu: “Có độc.” (bịn0: độc của con ong vừa này ý)

Không thể nào? Nàng chỉ muốn làm việc tốt mà thôi, không cần phải chinh nàng như vậy chứ? Có độc, liệu có chết người hay không? Nói thật, nàng đúng là rất sợ chết. Nhưng khi nhìn thấy Cẩn Hiên vì nàng mà hút độc, nàng đột nhiên cảm thấy an tâm, cũng không sợ hãi nữa, hắn luôn luôn có thể đem đến cho nàng cảm giác an toàn trước đây chưa từng có.

Cẩn Hiên đem độc vừa hút phun ra, ngẩng đầu đã thấy Vũ Tinh đang nhìn mình, làm cho khuôn mặt vui giận không đôi của Cẩn Vương gia có chút ửng đỏ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. .... Tựa hồ đã cùng lạc đến một thế giới khác, không có gì ồn ào náo động, trong mắt chỉ có bóng dáng lẫn nhau. .... Trên cây lá phông chậm chậm bay xuống dưới. ....

“Ngươi giúp ta hút độc như vậy có bị ảnh hưởng gì không?” Vẫn là Vũ Tinh phá vỡ im lặng trước.

Cẩn Hiên đột nhiên ôm lấy Vũ Tinh, ánh mắt có chút ướt át, con ong mật kia vốn định đốt hắn, nhưng nàng lại không chút suy nghĩ can giúp hắn, bây giờ còn nghĩ hắn có trúng độc hay không, có thể có việc gì hay không. Hắn thật sự bị nàng làm cho cảm động, cũng càng làm cho hắn rất cuộc không thể buông nàng ra, đồng thời cũng khiến hắn tin tưởng trong lòng nàng có hắn.

“Gả cho ta nhé!”

Vũ Tinh sùng sốt: “Chúng ta đến bây giờ mới chỉ gặp mặt có hai lần thôi mà.”

“Từ khi nhìn thấy ngươi, lòng ta đã quyết định rồi.” Chính là yêu từ cái nhìn đầu tiên!

“Nhưng thân phận hiện tại của ta là. ....” Mặc dù chỉ là một phi tử nhỏ bé nhưng cũng xem như là chị dâu của ngươi, như vậy có tính là loạn luân không? Hơn nữa Chính Hiên có thể sẽ không dễ dàng để ta đi như vậy.

“Không cần lo lắng, Hoàng huynh đã đáp ứng với ta, chỉ cần ngươi nguyện ý, hắn sẽ đem ngươi ban cho ta.”

Vũ Tinh tâm đột nhiên đau thắt. Vốn tưởng rằng mình ở trong lòng hắn có chút khác biệt, không nghĩ tới đối với hắn nàng chỉ là một thứ lễ vật, chính là một thứ lễ vật có thể tùy tiện vứt bỏ. Quả nhiên là huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo! Vũ Tinh ở trong lòng cười lạnh.

“Được.” Vũ Tinh nhẹ nhàng gật đầu, thanh âm cơ hồ mất trong cổ họng. Thiet lòng cũng tốt, gắt gỏng cũng thế. Không thể phủ nhận, nam nhân trước mắt này là sự lựa chọn tốt nhất, vừa đa tài vừa nhiều tiền, lại có quyền có thế, đẹp trai đến hoàn hảo, quả thực như bạch mã vương tử trong lòng các nữ sinh. Huống hồ chính mình thực sự có động tâm với hắn, cảm giác không hề giống nhau. Có lẽ hắn chính là chân mệnh thiên tử mà ta tuyên qua tìm kiếm.

Cẩn Hiên thật nhanh ôm chặt Vũ Tinh. Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy mình chính là nam nhân hạnh phúc nhất thiên hạ, bởi vì hắn có được Tiêu Vũ Tinh độc nhất vô nhị, tuyệt vô cận hữu trên thế giới.

Vũ Tinh cũng ôm Cẩn Hiên, trong lòng thực rối loạn. Thật sự cứ như vậy mà đem mình gả đi sao? Nhưng nàng bây giờ vẫn chỉ là học sinh trung học. Nếu ba mẹ biết thì sẽ phản ứng thế nào? Nói như thế nào đi nữa thì đại tiểu thư của Lăng thị muốn kết hôn, cho dù không tổ chức rầm rộ, cũng đã gây nên một trận bão nhỏ trong giới thương nghiệp rồi.

“Tiểu thư. ....” Tay Lam nhi ở trước mắt Vũ Tinh lúc ẩn lúc hiện. Tiểu thư lại làm sao vậy? Nàng ngồi cười ngây ngô với bầu trời cũng đã được một lúc rồi, hình như đang miên man suy nghĩ điều gì.

“Có chuyện gì?” Vũ Tinh lấy lại tinh thần.

“A. .... Tiểu thư, tay ngươi?” Lam nhi tinh mắt liếc một cái liền nhìn thấy tay Vũ Tinh sưng to như vậy. (violeter: thũng đặc trưng trư đề → sưng như chân giò lợn =.??? bịn0: ừm, là móng lợn, ko hiểu tg nghĩ gì, ta tạm dịch là sưng to, thế kia thô thiển quá >_

“Oa. .... Sao lại sưng lên như vậy? Không phải đã hút độc ra ngoài rồi sao?”

“Tiểu thư, người nhất định phải tìm ít thuốc bôi lên mới được.”

“Không cần đâu, qua vài ngày chắc là sẽ khỏi thôi”

“Tiểu thư sao có thể không quan tâm vết thương trên tay mình như vậy? Không được, để ta đi tìm thuốc giúp người.” Lam nhi lòng như lửa đốt chạy đi.

Trong lòng Vũ Tinh một dòng nước ầm xẹt qua. Lam nhi là người đầu tiên nàng nhìn thấy khi đi vào không gian xa lạ này, là người đầu tiên quan tâm tới nàng, làm cho nàng không cảm thấy cô đơn. Nàng thề, nhất định phải đối đãi tốt với Lam nhi. Cho dù tương lai nàng có thể quay về hiện đại, trước đó cũng phải tìm cho Lam nhi một nơi chốn thật tốt.

Thật lâu sau, Lam nhi chậm chạp đi vào, cúi đầu, khóc nức nở nói: “Tiểu thư, Lam nhi vô dụng, Lam nhi không tìm được thuốc cho tiểu thư.”

“Lam nhi, người đừng khóc, cho dù không tìm thấy cũng không sao.” Nhìn thấy Lam nhi khóc, Vũ Tinh lo lắng (violeter: nóng nảy chứ =. = cv thể mà – bjn0: cv nhiều lúc ko chính xác nha, cấp liệu → sốt ruột, lo lắng, nóng nảy, ...) nàng rất không thích nhìn người ta khóc. Chuyện này cũng là tại mình gây nên. Nàng nâng mặt Lam nhi lên, vừa nhìn thấy lại hoảng sợ: “Lam nhi, mặt của người làm sao vậy?”

“Không. .... Không có việc gì!” Lam nhi xoay người, không muốn tiểu thư nhìn thấy bộ dáng hiện tại của nàng.

“Bị người đánh, đúng không? Ai đánh?” Vũ Tinh không kiềm chế được giận dữ, cư nhiên dám đánh Lam nhi, việc này so với đánh nàng còn nghiêm trọng hơn.

“Không ai đánh cả. Là do Lam nhi không cẩn thận bị ngã.”

“Ngã? Làm sao ngã lại trở thành thế này? Rõ ràng chính là bị người đánh, người nói đi, bằng không người đừng nhận ta là tiểu thư nữa.” Vũ Tinh tức giận nói.

“Vâng vâng vâng, ta nói. Tiểu thư người đừng bỏ ta. Ta vốn định đến Thái y viện lấy ít thuốc cho tiểu thư, nhưng lại gặp Di Thiên, nàng nói chủ tử nhà nàng cũng muốn thuốc này, định cướp của ta. Ta không cho, nàng liền cùng tiểu thái giám bên người hợp sức đánh ta.”

“Đáng giận! Đi!” Nàng ghét nhất cái loại “chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng” này.

“Đi đâu?” Lam nhi đang bị kéo bèn hỏi.

“Tìm lại đạo lý cho người, báo thù rửa hận.” Vũ Tinh không có gì tốt, chính là có ân tất báo, có cừ oán cũng tất báo.

“Không cần đâu, tiểu thư, nàng là người của Dung quý phi. Chúng ta đắc tội không nổi.”

“Ta bất kể nàng là hoàng hậu hay là quý phi, tóm lại đánh Lam nhi của ta là không được.”

Lam nhi cảm động tột đỉnh. Nàng từ bé đã có thói quen bị đánh bị mắng không được cãi lại, lần đầu tiên có người quan tâm đến nàng, trân trọng nàng như vậy. Vì nàng bị đánh mà đau lòng, vì nàng mà ra mặt. Lần đầu tiên cảm thấy chính mình là một con người, một con người có tôn nghiêm.

“Chính là người đã đánh Lam nhi?” Vũ Tinh mang theo Lam nhi hùng hổ đi đến trước mặt Di Thiên.

Di Thiên bị Vũ Tinh khởi binh hỏi tội làm cho sợ một chút, lập tức phản ứng lại: “Là ta đánh thì sao? Người muốn làm gì? Bất quá chỉ là một Chiêu Dung nho nhỏ, ta đây là tâm phúc bên người Dung quý phi, người dám động vào ta một chút thử xem.”

“Ta không muốn làm gì, chỉ muốn dạy người ít đạo lý làm người.”

“Ba” ..... Một cái tát hằn mạnh trên mặt Di Thiên. “Cái tát này, ta dạy cho người không cần “chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng”.

Di Thiên che bên mặt bị đánh, chỉ vào Vũ Tinh: “Người. ....”

“Ba” ..... Lại một cái tát. “Cái tát này, ta dạy cho người biết rõ thân phận mình.”

“Cái tát này, ta thay Lam nhi đánh. ....”

“Cái tát này, ta thay cha mẹ người đánh. ....”

Di Thiên muốn phản kháng, nhưng nàng đã sớm bị khí thế của Vũ Tinh dọa cho sợ hãi, hướng hồ một nữ tử yếu đuối như nàng sao có thể địch nổi cao thủ triệt quyền đạo như Vũ Tinh.

“Dừng tay!” Có người quát to một tiếng. Trước mặt một nữ tử mặc áo xanh lục đi đến. ....

Vũ Tinh nhìn nàng, ánh mắt nhìn đến bụng nàng đột nhiên có chút đau đớn. Nàng mang trong bụng kia là cốt nhục của Chính Hiền, là giọt máu của hân. .... Vũ Tinh trong lòng ề ề, không nói nên lời đó là loại cảm giác gì.

“Người là ai? Dám ở chỗ của bản cung giường oai ư!” Dung quý phi mắt phượng giận dữ.

“Ta chỉ là giáo huấn người nên giáo huấn một chút mà thôi.” Vũ Tinh thần nhiên nói. Còn lâu nàng mới sợ!

Di Thiên khóc sụt sùi chạy đến trước mặt Dung quý phi: “Nương nương, người phải làm chủ cho nô tỳ.”

Dung quý phi không để ý tới nàng, nhìn Vũ Tinh nói: “Nô tài của bản cung tự bản cung có thể giáo huấn. Không cần người phải xen vào việc của người khác!”

“Ta cũng không muốn quản, chính tại nàng gây hấn với người của ta trước.”

“Người không biết câu “đánh chó cũng phải ngó mặt chủ” sao?”

“Ta chỉ nghe qua chủ nhân thế nào thì sẽ nuôi chó thế ấy? Chó đã như vậy, chủ nhân hẳn cũng không tốt đẹp gì?” Nhìn Dung quý phi tính tình kiêu ngạo, nàng cực kỳ khó chịu. Nói thật, Dung quý phi này bộ dạng cũng chỉ bình thường thôi, thật không biết cái hoàng đế kia mất bị thế nào.

“Người lại dám nhục mạ bản cung. Người đâu, tới và miện cho ta.”

Một tên tiểu thái giám đi đến bên người Vũ Tinh, giơ tay lên. Kiêu ngạo như nàng làm sao có khả năng bó tay chịu trói, nàng bắt được tay của tiểu thái giám vịn mạnh, đau đến mức tiểu thái giám phải mở miệng kêu cha gọi mẹ.

Dung quý phi thật không ngờ nàng cư nhiên dám phản kháng, khuôn mặt lập tức biến sắc, chỉ vào Vũ Tinh hô: “Bắt nàng lại cho ta.” Ra lệnh một tiếng, rất nhiều thị vệ xông tới.

Vũ Tinh ở hiện đại coi như có thể đánh nhau, nhưng với loại cao thủ võ nghệ cao cường ở cổ đại này có vẻ không chịu nổi một đòn, hơn nữa tay nàng còn đang bị thương, đánh một lúc miệng vết thương lại nứt ra rồi, máu không ngừng chảy ra ồ ạt. Chỉ chốc lát đã bị thị vệ bắt được.

Dung quý phi chậm rãi đến gần: “Người đánh nữa đi, đánh nữa cho ta xem. ....”

“Người tốt nhất giết chết ta, nếu không ta nhất định sẽ báo thù.” Vũ Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nương nương, chúng ta làm gì với nàng bây giờ?” Di Thiên bước lên hỏi.

“Đem nàng đến chỗ của hoàng hậu.” Hậu cung của Long Hiên hoàng triều quy tắc thâm nghiêm, bình thường tần phi làm sai điều gì đều phải giao cho hoàng hậu xử lý. Hoàng hậu hành sự độc ác, nàng kia đi đến đây không chết cũng phải mất nửa cái mạng.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Edit: violeter Beta: bjn0 Long Hành cung

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu.” Dung quý phi chậm rãi quỳ xuống. Nàng vốn muốn đem Tiêu Vũ Tinh tới chỗ Hoàng hậu, lại nghe nói Hoàng hậu đã đến cung điện của Hoàng Thượng, tâm liền nảy ra một kế. Đưa Tiêu Vũ Tinh đến đây, rồi khóc lóc tố cáo tội trạng nàng, với tính cách của Hoàng hậu nhất định sẽ phạt nặng nàng ta, sau đó chính mình có thể làm bộ khoan dung, cầu xin Hoàng hậu khai ân nàng, làm Hoàng Thượng nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

“Ái phi đang mang thai, không cần quỳ lạy hành lễ.” Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu ngồi trên ghế cao.

“Đa tạ Hoàng Thượng.”

Hoàng hậu chán ghét nhìn thoáng qua Dung quý phi, loại nữ tử nịnh nọt này chỉ biết làm cho hoàng cung chướng khí mù mịt. Nhất là nhìn đến bụng của nàng ta, càng làm cho nàng không thoải mái. Mặc dù Hoàng đế sắc phong nàng làm Hoàng hậu cũng đã lâu nhưng lại không ngủ cùng giường với nàng, vị trí hoàng hậu này sớm muộn gì cũng bị đoạt mất.

“Hoàng Thượng, xin người làm chủ cho thần thiếp.” Sắc mặt Dung quý phi thay đổi một chút, vài giọt nước mắt ào ạt rơi xuống. Không đi làm diễn viên quả thực đáng tiếc cho sự phát triển của ngành công nghiệp giải trí.

“Ái phi làm sao vậy?” Hoàng đế đi tới nâng nàng dậy, ôn nhu hỏi.

“Thần thiếp bị người ta khi dễ.” Dung quý phi dịu dàng nói, ôm lấy hoàng đế.

“Ai dám khi dễ ái phi của trẫm?” Thật sự không muốn quân chiến tranh của mấy nữ nhân trong hậu cung, nhưng nàng dù sao cũng đang mang thai hài tử của mình.

“Hôm nay có một chiêu dung chạy đến cung điện thần thiếp làm loạn, đã đánh thị nữ của thần thiếp thì thôi lại còn nói ra những lời nhục mạ thần thiếp, thần thiếp cho tới bây giờ chưa từng chịu qua sỉ nhục đến mức này.....”

“Dung quý phi, bản cung vâng mệnh tiếp quản hậu cung, loại sự tình này bản cung có thể tự mình giải quyết, người không cần phiền đến Hoàng Thượng.”

“Vâng!” Dung quý phi chậm rãi nói.

“Đem người dẫn tới.” Hoàng hậu ra lệnh. Tiêu Vũ tình đã bị áp giải lên, nàng vừa tiến vào đã nhìn thấy cảnh Chính Hiền ôm lấy Dung quý phi, ôn nhu lau nước mắt cho nàng. Tâm chỉ cảm thấy rất đau, rất đau.....

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn thấy Vũ Tình bị thị vệ áp giải, bèn đẩy Dung quý phi đang dán trên người hất ra, đi tới. Vũ Tình tóc rối bời, một thân chật vật, khốn khổ. Hoàng đế hết sức đau lòng, lớn tiếng quát thị vệ: “Còn không buông tay!”

Tất cả mọi người không nghĩ rằng Hoàng đế sẽ có phản ứng mạnh như vậy, thị vệ sợ hãi rút tay về. Theo quán tính, thân thể Vũ Tình liền lao thẳng về phía trước. Vũ Tình trong lòng thầm kêu: Ông trời, người hôm nay có phải nhất định bắt ta ngã sấp xuống người mới bằng lòng bỏ qua hay không?

Chính Hiền nhanh tay lẹ mắt ôm lấy nàng.

Vũ Tình cũng không thêm cảm kích hân, một phen đẩy hất ra: “Người ôm ta làm gì? Đằng kia còn rất nhiều người muốn được người ôm lấy.”

Chính Hiền sùng sốt, nàng sao lại tức giận như vậy? Vừa nghĩ, lập tức nở nụ cười. Nàng đang ghen, nhất định là bởi chuyện vừa rồi.

“Người lại gây ra chuyện gì sao?” Hoàng đế tâm tình đột nhiên tốt, cười hỏi.

“Đúng vậy, ta đã gây ra chuyện động trời, người giết ta luôn đi.” Nhìn thấy hân cười, Vũ Tình rất không thích.

“Hoàng Thượng, xin đừng giết tiểu thư. Đây là lỗi của nô tỳ, xin Hoàng Thượng buông tha tiểu thư, giết nô tỳ.” Lam nhi quỳ xuống cầu xin.

Vũ Tình kéo Lam nhi. “Lam nhi, người không cần mất hết can đảm như vậy. Hân muốn giết thì cứ để hân giết.”

Chính Hiền bật cười: “Ai nói muốn giết người?” Yêu thương nàng, trân trọng nàng còn không kịp, làm sao có thể giết nàng được.

“Hoàng Thượng, người đã nói sẽ làm chủ cho thần thiếp.” Dung quý phi cảm thấy tình thế tựa hồ có điểm là lạ, Hoàng Thượng đối với Tiêu chiêu dung này hình như rất đặc biệt, bộ dáng còn có vẻ rất quen thuộc.

“A?” Chính Hiền lúc này mới nhớ tới vị Chiêu Dung mà Dung quý phi nói tới vừa nãy chính là Vũ Tình. “Người mắng Dung phi, còn đánh thị nữ của nàng?” Nha đầu này khi nào mới không gây chuyện nữa đây?

“Đúng vậy, ta đánh nàng, mắng nàng, người đau lòng sao?” Vũ Tình không biết vì sao mỗi câu thốt ra khỏi miệng lại chua xót như thế? Rõ ràng nàng không hề muốn nói như vậy!

Chính Hiền còn chưa mở miệng, một thanh âm liền vội vàng truyền đến.....

“Không phải, Hoàng Thượng. Tiểu thư là vì nô tỳ nên mới động thủ. Xin Hoàng Thượng trách phạt nô tỳ, buông tha tiểu thư.”

“Người là ai?”

“Nô tỳ..... nô tỳ là Lam nhi!”

“Lam nhi? Người biết những gì mau nói hết cho ta.” Muốn hỏi cái gì từ Vũ Tình tuyệt đối không có khả năng, vẫn nên tranh thủ hỏi thị nữ bên người nàng một ít.

“Hoàng Thượng, việc này cứ giao cho thần thiếp xử lý là được. Hoàng Thượng bận trăm công nghìn việc, việc nhỏ này không cần làm phiền đến người.” Hoàng hậu nương nương vội mở miệng.

“Việc này để trẫm quản, chắc chắn sẽ làm sáng tỏ mọi việc. Lam nhi, người tiếp tục nói đi.” Nụ cười, hân làm sao có thể để Vũ Tình cho các người tùy ý xử trí, còn không bị các người lột da bẻ xương mới là lạ.

“Vâng. Vì tay tiểu thư bị thương, nên nô tỳ đi lấy ít thuốc giúp tiểu thư, lại.....”

Lam nhi còn chưa nói xong, Chính Hiền đã lo lắng kéo tay Vũ Tình: “Người làm sao vậy? Sao tay lại bị thương?” Vừa nhìn thấy tay Vũ Tình bị sưng, lại còn chảy máu, hân đau thắt cả lòng (vì: >.>.

Bộ dạng Chính Hiền lo lắng bị Vũ Tình thu hết vào mắt, bên tai quanh quẩn lời nói của Cẩn Hiền: “Hoàng huynh đã đáp ứng, chỉ cần người nguyện ý, hân

sẽ đem người ban cho ta.” Nghĩ vậy, Vũ Tĩnh lại nổi cơn tức giận, vung tay mình ra.

“Không cần người già vờ từ chối!”

Chính Hiền lúc này đâu thèm quan tâm nàng tức giận, một lòng lo lắng cho vết thương của nàng: “Đừng cứng đầu nữa .”

“Ta cứng đầu đấy, thì sao nào?”

Hoàng hậu, Dung quý phi và tất cả mọi người ở đây xem mà choáng váng. Hoàng đế sao lại hạ mình như thế, tạm gạt bỏ lợi ích toàn cục mà gọi thái y đến chữa bệnh. Đã thế Tiểu Vũ Tĩnh này còn không hề nề mặt hân, thế này là thế nào?

“Ai làm người bị thương?” Chính Hiền nghiêm mặt thanh âm bình tĩnh hỏi. Mọi người ở đây đều cả kinh, hoàng đế tức giận cũng không phải chuyện đùa.

“Là bị ông mặt đỏ!” Vũ Tĩnh cũng bị Chính Hiền dọa, ngoan ngoãn nói.

“Trẫm hỏi tại sao lại chảy máu?” Nhìn thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, khẩu khí Chính Hiền cũng nhuuyến đi một chút.

“Có thể là do lúc đánh nhau với thị vệ.” Vũ Tĩnh thành thực trả lời. Nàng cũng không nghĩ rằng những lời nói tùy ý của nàng lại có thể liên quan đến mạng người.

“Người đâu, đem thị vệ này kéo ra ngoài chém cho ta.” Hoàng đế hét lớn một tiếng, Dung quý phi sắc mặt đại biến, nàng vốn nghĩ Hoàng đế sẽ trừng phạt Vũ Tĩnh, không ngờ rằng chính mình lại tiền mất tật mang.

Thị vệ kinh hoàng quỳ xuống cầu xin: “Hoàng Thượng, tha mạng. .... Hoàng Thượng, tha mạng. ....”

“Chờ một chút, bắt quả chỉ đánh nhau mà thôi, sao phải trừng phạt nghiêm trọng như vậy?” Vũ Tĩnh lần đầu cảm thấy hoàng đế này đáng sợ, chính mình còn đắc tội với hân nhiều như vậy, không biết có ngày nào đó hân khó chịu cũng sẽ đem mình đi chém răng rắc hay không? (bị0: tỷ tả từ răng rắc làm e sợ >

“Được rồi. Kéo ra ngoài đánh ba mươi trượng thật nặng.”

“Tạ Hoàng Thượng, tạ nương nung.” Thị vệ cảm động đến rơi nước mắt, bị lôi đi.

“Có đau không?” Hoàng đế bỏ qua sự tồn tại của mọi người, cầm tay Vũ Tĩnh thương tiếc hỏi.

Lời nói tràn ngập tình cảm như vậy, bất đắc dĩ đối phương cũng không phải trêu đùa: “Vô nghĩa, người cứ thử mà xem!”

“Miệng vết thương đã được xử lý chưa?” Dù sao nàng vô lễ với hân cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, hoàng đế cũng làm như không nghe thấy.

“Có, có người giúp ta hút độc rồi.”

“Là ai?” Đáng chết, dám hôn tay nàng, hân nhất định phải bắt được tên đó đến đây.

“Người muốn làm gì?”

“Trẫm muốn ‘cảm ơn’ hân nhiều nhiều.” (bị0: sợ ca wa’ >

“Miễn đi, ta tự mình tạ ơn là được rồi.” Cùng lắm thì lấy thân báo đáp là được.

“Rốt cuộc là ai?” Hoàng đế tính tình tốt hỏi, hân rất muốn đem tiểu nữ nhân trước mắt này bóp chết! (bị0: hu, e ko hiểu ý tg, seo lại thía nhi =.=?)

“Ai cần người lo!”

Lúc này Lý công công vội vàng chạy tới: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Cẩn vương gia cầu kiến.”

“Truyền vào.” Cẩn Vương gia chạy tới hậu cung tất là vì bàn chuyện quốc gia đại sự, hoàng đế sẽ không vì chuyện tư mà bỏ chuyện công, hân vĩnh viễn biết cái gì mới là quan trọng nhất. “Hoàng hậu, ái phi, các người trước tiên lui xuống một bên.”

“Tuân lệnh!” Chúng phi thuận theo nói.

“Còn ta thì sao?” Vũ Tĩnh chỉ chỉ vào mình.

“Người cũng lui xuống trước đi.”

Nói xong, mọi người liền đi vào bên trong. Phòng trong cùng chính đường chỉ dùng một tấm bình phong ngăn cách, Vũ Tĩnh mơ hồ cảm thấy Cẩn Hiền lần này tới là có liên quan đến nàng, liền tránh ở mặt sau bình phong nghe lén.

“Tiêu chiêu dung, bản cung thật sự phải xem lại ngươi. Vừa rồi đúng là rất uy phong!” Dung quý phi trong lời nói chứa đầy gai nhọn.

Không để ý tới, không để ý tới, hiện tại tâm tư Vũ Tinh đều đặt ở bên ngoài. Cẩn Hiên sẽ nói với hắn cái gì? Nói chuyện của ta và hắn sao? Chính Hiên sẽ như thế nào? Đáp ứng sao? Nhưng vừa rồi hắn quan tâm ta như vậy thì giải thích thế nào?

“Tiêu chiêu dung, Hoàng Thượng hình như rất thương yêu ngươi.” Dung quý phi thấy nàng không để ý, lại tiếp tục khiêu khích.

Vũ Tinh không thèm đếm xỉa tới nàng, dán người vào bình phong nghe nhất cử nhất động bên ngoài.

“Hoàng huynh, hoàng huynh, nàng đáp ứng rồi, nàng đáp ứng rồi, nàng thật sự đáp ứng rồi. ....” Cẩn Hiên vừa vào cửa liền hưng phấn loạn choạng về phía Chính Hiên, lời nói tràn đầy vui mừng, sung sướng.

“Chờ đã, nàng đáp ứng cái gì rồi?” Chính Hiên thật không dám tin tưởng tiêu tử đang xúc động trước mắt này là Tam đệ trầm ổn của hắn. Rốt cuộc là chuyện gì làm cho hắn cao hứng đến mức này?

“Chính là nàng a!” Cẩn Hiên vẫn còn đang hưng phấn.

“Nga!..... Nàng nào cơ?” (bjn0: ca chỉ giới giả vờ >

“Hoàng huynh!” Cẩn Hiên bắt mắt nhìn về mặt xem kịch vui của Chính Hiên.

“Được được, không đùa ngươi nữa. Nữ tử trong lòng ngươi đáp ứng ngươi rồi?”

“Vâng!” Cẩn Hiên đột nhiên quỳ gối xuống. “Xin hoàng huynh tứ hôn!”

“Được được được!” Chính Hiên nâng hắn dậy: “Vậy dù sao ngươi cũng phải nói cho trẫm, nàng kia tên là gì chứ?”

“Tiêu-Vũ-Tinh” Cẩn Hiên nói từng chữ một.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khi Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Edit: violeter Beta: bjn0

“Được được được!” Chính Hiên nâng hắn dậy: “Vậy dù sao ngươi cũng phải nói cho trẫm, nàng kia tên là gì chứ?”

“Tiêu-Vũ-Tinh” Cẩn Hiên nói từng chữ một.

Lúc này không khí tại đây như ngưng kết. ....

“Ngươi..... nói ai?” Nhất định là nghe lầm, nghe lầm. Sao lại có thể là Tiêu Vũ Tinh, sao lại có thể là Tiêu Vũ Tinh?

“Tiêu-Vũ-Tinh.” Cẩn Hiên lại cho hắn một đáp án khẳng định.

Vũ Tinh nghe nói như thế, sốt ruột không biết nên làm sao cho phải, tay chân cũng không biết nên để chỗ nào cho đúng? Không cẩn thận vô tình đụng vào bình phong. Bình phong này sao lại yếu ớt như vậy, chỉ thế đã bị đẩy đổ.

Ánh mắt mọi người đều bắn thẳng về phía nàng, lúc này chân tay nàng thật luống cuống, đành phải ngượng ngùng cười: “Chào mọi người.” Trời ạ, nàng đang nói cái gì vậy?

Cẩn Hiên vẻ mặt vui mừng, hắn không nghĩ rằng Vũ Tinh đã ở đây rồi. Có điều như vậy cũng tốt, dù sao cuối cùng vẫn phải tuyên nàng đến. Hắn đi qua chỗ nàng, thật tự nhiên cầm tay Vũ Tinh: “Tay ngươi tuy rằng đã hút độc ra rồi, nhưng dù sao vẫn phải cẩn thận một chút. Để ta gọi thái y tới bôi thuốc cho ngươi.”

“Ấn!” Vũ Tinh đáp lời, ánh mắt nhìn về hướng Chính Hiên, mặt hắn tối sầm dọa chết người, ánh mắt lạnh như băng nhìn bọn họ.

“Hoàng huynh, nàng chính là nữ tử ta thích, Tiêu Vũ Tinh!” Cẩn Hiên cầm tay Vũ Tinh lên giới thiệu.

Chính Hiên chỉ cảm thấy cái tay kia thật chướng mắt, hắn rất muốn đem cái tay kia xoá sạch, rất muốn chia rẽ hai bàn tay kia. Bất quá, hắn vẫn miễn

cường cười trừ: “Ngươi nói nữ tử trong lòng chính là nàng a?”

“Đúng vậy.” Cẩn Hiên nhìn sang Vũ Tinh, trong mắt hắn bây giờ cũng chỉ có nàng.

“Tiêu Vũ Tinh, ngươi cũng nguyện ý sao?” Chính Hiên đồng dạng thâm tình nhìn Vũ Tinh, hắn thật sự rất hy vọng Vũ Tinh cho hắn một đáp án phủ định. Hắn chẳng thể nghĩ rằng, hắn với đệ đệ của mình lại cùng thích một nữ tử. Hắn đã nghĩ, nữ tử mà Cẩn Hiên coi trọng tất nhiên sẽ không phải bình thường, nhưng thế giới này cũng thật sự quá nhỏ! Mặc dù nếu Cẩn Hiên muốn có nữ tử trong nội cung của hắn, hắn đều nguyện ý cho. Duy chỉ có độc Tiêu Vũ Tinh này, hắn sẽ không bao giờ nhường.

Vũ Tinh hết nhìn Chính Hiên lại nhìn Cẩn Hiên, không biết nên nói như thế nào. Theo lý thuyết, nàng đã đáp ứng với Cẩn Hiên, chỉ cần nói một câu là liền ok, nhưng nàng lại khó có thể cự tuyệt được ánh mắt nóng rực của Chính Hiên. Bên tai lại nghĩ tới câu nói kia của Cẩn Hiên: “Hoàng huynh đã đáp ứng, chỉ cần ngươi nguyện ý, hắn sẽ đem ngươi ban cho ta.”

“Đúng vậy!” Nếu hắn chỉ coi nàng như một thứ lễ vật, nàng tại sao phải bỏ cuộc.

“Ngươi nói lại lần nữa xem.” Chính Hiên không chịu tin rằng Vũ Tinh thật sự sẽ đáp ứng.

“Hoàng huynh!” Cẩn Hiên thấy hoàng đế khác thường thì cảm thấy kì quái. Ánh mắt hắn nhìn Vũ Tinh. .... Cẩn Hiên cả kinh, hoàng huynh không phải là cũng thích Vũ Tinh chứ?

“Đúng thế!” Vũ Tinh lớn tiếng trả lời.

“Được!” Chính Hiên nói, dường như đang đổi hòn. Hắn hít sâu một hơi, giống như đang có một quyết định rất trọng đại. “Tiêu chiêu dung đức hạnh nhiều mặt, thông minh tài trí, chiếm được lòng trầm, đặc phong làm. .... Tiêu Quý phi!” Vũ Tinh ơi Vũ Tinh, trầm vì ngươi mà mất đi lòng tin của khắp thiên hạ, ngươi nhất định phải hiểu được lòng trầm.

Mọi người đều nghẹn họng nhìn trân trối. Tiêu quý phi. .... Vị trí Hoàng quý phi chỉ ở dưới mỗi hoàng hậu, toàn hậu cung cũng cùng lắm cũng chỉ có hai danh hiệu. Dung quý phi vào cung đã nhiều năm, hao hết tâm tư, cuối cùng còn phải mang thai long tử của hoàng thượng mới có thể lên được đến vị trí cao như hôm nay, mà Tiêu Vũ Tinh nàng vào cung cũng chỉ mới một tháng, liền từ chiêu dung được lên làm quý phi, nhảy đến vài cấp, đây là điều mà trước nay chưa từng có.

“Hoàng huynh, ngươi. ....” Cẩn Hiên giận không thể tả chỉ vào Chính Hiên. Hắn rõ ràng đã đáp ứng đem Vũ Tinh ban cho ta, vì sao lại đột nhiên đổi ý, lại còn phong nàng làm Tiêu quý phi. Nhìn vào mắt Chính Hiên, Cẩn Hiên cũng đã nhận ra được điều gì đó, chỉ là trong lòng hắn không muốn thừa nhận chuyện này là thật.

“Đây là việc nhà của trầm, cần vương không nên xen vào.” Chính Hiên cố ý gọi hắn là cần vương, chính điều này đã tạo ra khoảng cách giữa bọn họ, làm cho hắn không có lí do để phản bác.

“Vậy thì bản cung có đủ quyền để quản chứ? Hoàng Thượng.” Hoàng hậu vốn vẫn luôn đứng một bên cũng không nhịn được nữa mà mở miệng. Chuyện này cũng làm cho nàng chịu đủ kích rất lớn, nàng vốn đã cảm thấy chính mình làm một hoàng hậu là đã có rất nhiều nguy cơ, bây giờ lại còn thêm vào một Tiêu Quý phi, thế này không phải là đổ thêm dầu vào lửa sao? “Hoàng Thượng, sắc phong quý phi là chuyện lớn, Tiêu Vũ Tinh dù sao cũng chỉ là một chiêu dung, lập tức phong làm quý phi, hình như không hợp với quy củ.”

“Quy củ là do người định ra.”

“Gia pháp của tổ tông không thể sửa.”

“Trầm là thiên tử, có gì không thể.”

“Hoàng Thượng chẳng lẽ không sợ hậu cung rùm pha, chê cười sao?”

“Trầm chỉ là phong một phi tử không có gì đáng chê cười. .... Hoàng hậu, hậu cung cũng nên quản lý cho tốt một chút chứ?”

“Hoàng Thượng thế này là đang nghi ngờ thần thiếp không. ....”

Vũ Tinh theo vừa nghe đến ba chữ “Tiêu quý phi” liền trở nên mơ hồ. Cũng không phải vì ba chữ này có bao nhiêu cấp quan trọng, mà là nàng đoán trước trong lời nói của hắn phải là “Phong làm cần Vương phi” mới đúng chứ, mãi đến giờ phút này nàng mới tỉnh lại được, nhìn Đế hậu (bị0: hoàng hậu) bị làm cho mặt đỏ tai hồng, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ kêu: “Stop. .... Ai da, ta tốt xấu gì cũng là đương sự, các ngươi không định hỏi ý kiến của ta sao?” Tức chết ta mất, coi ta là cái gì đây chứ?

“Được phong làm quý phi, muội muội hình như vẫn còn bất mãn?” Ngụy Doanh Hoàn cảm thấy nàng vẫn còn muốn nói nữa, được lợi rồi còn không thoả mãn, nàng cần bản là làm một quý phi vẫn còn chưa đủ, nàng còn có dã tâm lớn hơn nữa sao.

“Ta đương nhiên bất mãn, ta không cần!” Vũ Tinh dậm chân kêu lên.

“Hoàng huynh, ngươi đã đáp ứng ta. Bây giờ sao lại lật lọng?”

“Hoàng Thượng. ....”

Thanh âm của ba người cùng lúc oanh tạc hoàng đế: “Ý trẫm đã quyết, nếu như còn nhiều lời nữa, xử theo tội kháng chỉ. ....” Chính Hiền lỗ mắng nói những lời này xong liền phẩy tay áo bỏ đi. Đi tới cửa, còn quay đầu lại, nói ra một câu làm cho người ta sợ đến chết: “Đêm nay Tiêu phi thị tẩm.”

Những lời này như một tiếng sét đối với Cẩn Hiền, hắn không chút nghĩ ngợi lao tới trước mặt Vũ Tĩnh, kéo tay nàng: “Chúng ta đi!”

“Đi đâu cơ?” Vũ Tĩnh ngây ngốc .

“Chân trời góc biển, chúng ta tìm một nơi không ai có thể tìm được. Không có hoàng đế, không có quý phi, không có Vương gia. ....”

Vũ Tĩnh giằng cánh tay đang bị hắn giữ chặt. “Ta không cần.” Nếu ta đi cùng hắn, chỉ sợ về sau sẽ là những ngày cực khổ. Hắn vĩ đại như vậy, còn có tiền đồ sáng lạn, không thể chỉ vì ta mà bị hủy. Mất đi một vị Vương gia tốt như vậy, chỉ sợ toàn thể nhân dân Long Hiền hận ta muốn chết, huynh đệ bọn họ vì ta mà trở mặt, ta như thế sẽ trở thành một tội nhân thiên cổ .

Cẩn Hiền không thể tin: “Vì sao?..... Chẳng lẽ là vì hắn phong cho ngươi làm quý phi?” Trong mắt hắn lộ vẻ bi thương, nữ tử mà hắn thích không thể như thế này được.

“Cái gì? Ở trong mắt ngươi ta chính là một nữ tử như vậy sao?” Vũ Tĩnh cảm thấy tức giận, càng cảm thấy thương tâm. Nàng nghĩ hắn là người duy nhất hiểu nàng, quan tâm đến nàng, nhưng mà nay.....mình trong mắt hắn lại là tội tặc không chịu nổi như vậy.

“Thực xin lỗi. Ta không có ý, ta chỉ là.....” Rõ ràng không nghĩ như vậy, sao lại nói ra những lời làm tổn thương nàng như thế? Trong việc này, nàng cũng chỉ là nạn nhân. (Tuyệt Phong: “Sao ta lại cảm giác như là hoàng đế đã chia rẽ một đôi đang yêu?” Phong Thanh: “Thì vốn là như thế thôi.” Tuyệt Phong: “Thật sao? Vũ Tĩnh thật sự muốn gả cho Cẩn Hiền?” Phong Thanh: “Bằng không hỏi đương sự một chút là được mà.” Tuyệt Phong cầm microphone: “Tiêu tiểu thư, xin hãy phát biểu cảm nghĩ một chút.” Vũ Tĩnh: “Ta.....” không nói gì ~ing. ....)

Cẩn Hiền đánh một chưởng vào cái bàn bên cạnh, nhảy mất một cái cái bàn đã trở nên vô cùng thâm trầm. ....

Vũ Tĩnh chán nản mang theo Lam nhi hồi cung, hôm nay có phải là gặp phải thần xui không vậy? Trước là bị ong mật đốt (vào: sao ong mật lại có độc ta? à phát hiện lí thú! bjn0: *gật gù* để ta gửi lên báo lấy ít money >

“Tiểu thư.....” Lam nhi nhìn tiểu thư có vẻ không vui, nhìn không được kêu lên. Tiểu thư đối xử với người khác rất tốt, nàng không nghĩ tiểu thư lại phải không vui như vậy. Chuyện xảy ra ở Long Hành cung, nàng cũng tận mắt thấy..... Thật không biết là hạnh phúc hay là bi ai. Được hai nam nhân có quyền thế và ưu tú nhất cả nước yêu thương, lại vì nàng mà tranh giành lẫn lộn thực hạnh phúc, nhưng hai nam nhân như vậy tranh giành với nhau cũng không phải là điều mà người bình thường có thể chấp nhận được .

“Lam nhi, làm sao bây giờ?” Vũ Tĩnh lôi kéo góc áo Lam nhi, đáng thương hề hề nhìn nàng.

“Tiểu thư.....” Chính mình cũng chỉ là một tiểu nha đầu, có thể làm được gì?

“Bụng ta đói quá đi mất thôi!”

Lam nhi thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, cứ nghĩ rằng tiểu thư lo lắng chuyện gì kinh thiên động địa, kết quả hoá ra lại là đói bụng. Tiểu thư thật sự là càng ngày càng kì quái, có điều nàng lại thích tiểu thư như vậy.

“Được rồi, ta đi xuống bếp làm gì đó cho ngươi ăn.” Đi theo tiểu thư lâu như vậy, Lam nhi cũng không còn câu nệ lớn nhỏ nữa, đương nhiên chỉ với tiểu thư nhà nàng thôi.

“Yeah~~~ ta biết Lam nhi tốt nhất.” Vũ Tĩnh kích động hơn một cái lên khuôn mặt phấn nộn của Lam nhi.

Lam nhi đối với hành động này của nàng cũng không trách cứ gì.

Một người thái giám đi vào rồi quỳ xuống, ân cần bái lạy: “Nô tài bái kiến quý phi nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Vũ Tĩnh nâng hán dậy: “Công công không cần đa lễ.” Nàng mặc dù ở hiện đại là thiên kim đại tiểu thư, nhưng loại quỳ lạy lễ này nàng thật đúng là không chịu nổi. Hoàng cung quả nhiên là nơi không giữ được bí mật, một khắc trước vừa mới phong, giờ khắc này đã có người đến bái kiến nàng.

“Nô tài không dám!” Công công có chút sợ hãi chấn động. “Hoàng Thượng lệnh cho nô tài nói với quý phi nương nương chuẩn bị đêm nay thị tẩm. ....”

Vũ Tĩnh nhảy dựng đứng lên: “Cái gì? Thị tẩm?” Vừa rồi nàng vẫn cứ đem câu nói dọa chết người kia của hoàng đế để lên chín tầng mây mà không nghĩ tới. Hiện tại nhớ đến mới lại bắt đầu nghĩ mà sợ. Thị tẩm? Đó không phải là phải cùng hoàng đế làm vợ chồng chân chính sao? Người ta từ bỏ đây~~~ ta còn không muốn sớm như vậy đã bước vào nắm mồ hôn nhân, và quan trọng nhất là ..... Người ta còn muốn quay về hiện đại a.....

“Đừng vậy, nương nương vẫn nên chuẩn bị một chút chứ ạ? Nô tài cáo lui!”

Vũ Tĩnh đứng chết lặng: “Làm sao bây giờ? Phải thị tẩm sao?” Bất ngờ hầu hạ người khác, nàng chết cũng không chịu. (Vũ Tĩnh trịnh trọng hỏi: “Có khối đậu hũ nào ở đây không?” Phong Thanh: “Muốn đậu phụ khô làm gì?” Vũ Tĩnh: “Ta muốn đâm đầu chết!” Tuyệt Phong: “Tuổi còn trẻ, chết mà làm gì?”)

Lam nhi bị biểu hiện không chịu chấp nhận của Vũ Tinh làm buồn cười. “Tiểu thư, ngươi vừa được phong làm quý phi, Hoàng Thượng triệu ngươi thị tẩm cũng thực bình thường a!”

“Bình thường? Bình thường cái ** á.” (bịn0: bản cv ko cắt cái này nhưng ta thấy nó hơi tục nên đánh ** vậy) Chuyện quá khản cấp, nàng cũng chẳng cố giữ hình tượng thực nữ cái gì nữa. Nàng thề cho tới bây giờ nàng chưa nói qua lời nói thô tục như vậy, tuy rằng nàng rất muốn, nhưng nàng từ bé đã chịu lối giáo dục quý tộc không có cơ hội này.

“Vậy tiểu thư định làm thế nào bây giờ?” Tiểu thư bình thường thông minh, hẳn là nàng có biện pháp giải quyết. Chính là Hoàng Thượng cùng Vương gia, nàng rốt cuộc thích người nào? Ở cùng Tiêu Vũ Tinh cũng lâu, nàng cũng học được tính Bất Quái của nàng (vio: chính là tính tò mò, hóng hót, tọc mạch a? bịn0: chắc vậy a ~)

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

“Còn có thể làm sao bây giờ? Bình đến tướng chặn, nước dâng thì đắp đất.” Nàng cũng không tin, trí tuệ hơn người cổ đại đến mấy trăm năm của nàng, còn không đối phó được với một hoàng đế. Nữ nhân trong cung đều vì có thể được hoàng đế ân sủng mà hao hết tâm tư, thậm chí không từ thủ đoạn, nếu hoàng đế biết được nàng bởi vì chuyện phải thị tẩm mà ở trong này xuân thương thu buồn, không biết hẳn sẽ có cảm giác gì?

Tiêu Vũ Tinh ở trong tẩm cung của hoàng đế đi lại rất tự do tự tại. Hoàng đế chính là hoàng đế, ngay cả tẩm cung cũng lớn như vậy, thật sự là lãng phí! Trong lúc nàng đang có hứng thú nghịch nghịch chén rượu, thì đột nhiên cảm thấy sau lưng rét run, một tia sáng trắng chiếu thẳng vào mắt nàng. Dù là một kẻ ngu ngốc cũng biết đó là một thanh kiếm. .... Trong lúc mảnh chỉ treo chuông ngàn cân treo sợi tóc, thanh kiếm cách cổ nàng chỉ còn 0,001 [vio: mm/cm? bịn0: bản gốc ko ghi, ta nghĩ nếu là 0.001 mm thì chắc nghèo lun rồi (,_!) --> cm] thì dừng lại.

Vô Dạ lạnh lùng nhìn chằm chằm khuôn mặt nữ tử từ từ tới mức sắc mặt trắng bệch này, cư nhiên trong lòng nảy ra một tia thương tiếc. Trái tim hẳn đã sớm đóng băng, đã sớm không còn tình cảm. Kiếm của hắn một khi đã ra khỏi vỏ thì chưa từng thu hồi lại, nhưng lúc này đây hắn lại không nhẫn tâm. ....

Hiện thực đột nhiên có tai họa bất ngờ làm cho Vũ Tinh hoảng sợ, có điều chỉ sau một lúc nàng liền lập tức phản ứng lại, nhìn chằm chằm vào người đã suýt chút nữa giết chết nàng. Oa !! Không phải chứ? Ngay cả một thích khách cũng đẹp trai như vậy, hẳn không có khí phách hoàng gia của Chính Hiên, cũng không giống một làn gió mùa xuân như Cẩn Hiên, tuy rằng ở trong mắt người khác hẳn rất lạnh lùng, nhưng ít ra cho tới bây giờ hẳn đối với nàng cũng không quá lạnh lẽo. Mà sự lạnh lùng của hắn, là từ sâu thẳm bên trong mà ra.

“Ngươi là thích khách sao? Đến ám sát hoàng đế phải không?” Vũ Tinh sợ hãi dùng hai ngón tay di chuyển kiếm của hắn.

Vô Dạ tùy ý để nàng di chuyển thanh kiếm, cũng không nói gì mà nhìn nàng.

“Hoàng Thượng hẳn phải một lúc nữa mới đến được, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi!” Vũ Tinh lời kéo hắn ngồi xuống (vio: sặc, không hiểu nổi bà này >.

Vô Dạ kinh ngạc, chính mình sao lại biến thành con rối của nàng, nàng nói cái gì thì làm thế ấy? Hẳn đây vẫn còn là thiên hạ đệ nhất sát thủ, Vô Dạ làm cho nhân sĩ giang hồ nghe tin đã sợ mất mật sao?

“Ai, ngươi tên là gì?”

Không nói lời nào. ....

“Ta tên là Tiêu Vũ tinh, còn ngươi? Ê, ngươi không cần lạnh lùng như thế chứ! Nói một chút cũng không chết người được đâu, nói đi nói đi. ....” Vũ Tinh làm nũng kéo góc áo hắn. Sát thủ, nàng cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp, lại còn là một sát thủ vừa đẹp trai vừa lạnh lùng như thế, sẽ rất thú vị.

“Vô Dạ!”

“Ngoan, như vậy mới đúng! Ngươi đã kết hôn chưa?” (Tùy Phong: “Ta choáng! Ngươi hỏi vấn đề này để làm gì?” Vũ Tinh cười vô tội nói: “Muốn hỏi thì hỏi thôi!” Tùy Phong: “Ngươi là không biết nói gì?” Vũ Tinh ngượng ngùng cười cười: “Ta biết Tùy Phong hiểu ta nhất mà.”)

“Kết hôn?” Kết hôn là cái gì? Vô Dạ cảm thấy nữ nhân này rất kỳ quái, nàng không sợ hắn, nếu như là người khác, đã sớm ngoác mồm ra mà kêu to gọi người tới, mà nàng còn lôi kéo hắn sang đông sang tây, liệu có phải là để kéo dài thời gian? Nữ tử này xuất hiện ở tẩm cung của hoàng đế, hẳn là ai đó có liên quan đến hoàng đế? Công chúa? Hay là phi tử?

“Ah. .... các ngươi vẫn nói là thành thân nhỉ?”

“Ta chưa!” Sát thủ sẽ không thành thân, số mệnh của hắn là giết người hoặc bị giết. Trừ phi hắn gặp được một người có thể làm cho hắn liều lĩnh buông xuôi hết thảy. ....

“Ta cũng đoán vậy, những người đẹp trai luôn luôn có tiêu chuẩn rất cao. Ngươi thích nữ tử như thế nào?”

“Ta không có!” Khẩu khí vẫn lạnh lùng như trước, thậm chí ánh mắt cũng không nhìn về phía nàng. Hắn sợ rằng vừa thấy thì ánh mắt hắn sẽ không dời đi được. “Không thích nữ nhân, chẳng lẽ ngươi. ....” Chẳng lẽ lại là người có tính cách đặc biệt, ví dụ như đồng tính luyến ái. Một nam nhân đẹp trai như vậy, thật là đáng tiếc! (bjo: báỉ phục tý =. = lúc đầu thì bảo Chính Hiền ca ca là thái giám, giờ lại bảo ợ ta là đồng tính, aizzz)

“Đừng có nghĩ lung tung!” Nhìn ánh mắt ái muội của nàng, hắn cũng đã đoán được nàng đang nghĩ cái gì.

“Hi hi, ta hay nói đùa, nói đùa thôi.”

“Hoàng Thượng giá lâm!” Ngoài cửa tiếng thét chói tai vang lên. Vũ Tinh vừa định bảo Vô Dạ trước tiên trốn đi một chút đã, vừa quay đầu lại đã không còn thấy bóng dáng Vô Dạ đâu nữa. Khinh công cũng không vừa, không biết so với Cẩn Hiền thì thế nào?

Chính Hiền chậm rãi đi vào, Lý công công đi phía sau thức thời rút lui ở cửa, thuận tay đem cánh cửa đóng lại. “Ái phi, chờ trầm chắc sốt ruột lắm nhỉ?” Chính Hiền vừa tiến đến liền đem Vũ Tinh ôm vào trong ngực.

Vũ Tinh vội vàng giãy ra khỏi lòng hắn. “Âu Dương Chính Hiền, ngươi đừng có buồn nôn như vậy chứ?”

“Trầm thích như thế thì sao?” Chính Hiền có điểm lưu manh lại dựa vào nàng.

“Ngươi không phải muốn đem ta ban cho huynh đệ của ngươi sao? Hừ. ....” Vũ Tinh tức giận bĩu môi.

Chính Hiền sốt ruột: “Trầm là vì không biết người hắn thích là ngươi, nếu trầm sớm biết thì sẽ không bao giờ để xảy ra chuyện này.” Tình yêu hắn cần, tình thân hắn cũng muốn.

“Cho nên ngươi đã không giữ đúng lời hứa ?” Vũ Tinh trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

“Ngươi là đang trách trầm chia rẽ các ngươi?” Lời nói của Vũ Tinh hắn nghe được chính là mang khẩu khí nghi ngờ, không khỏi cả giận nói.

“Trên thực tế hình như là như vậy.” Tâm tình tốt, nàng lại muốn cùng hắn đấu võ mồm.

“Phải không? Hừ. .... Các hạ đã nghe đủ lâu, có phải cũng nên hiện thân rồi hay không?” Chính Hiền cười lạnh một tiếng, bình tĩnh nói.

Tiêu Vũ Tinh trong lòng âm thầm bội phục hoàng đế này, vừa mới đến đã biết trong phòng có người. Nếu ai đến đây nghe trộm không phải rất khó khăn sao?

Hoàng đế vừa nói dứt lời, một bóng đen liền xuất hiện trước mặt bọn họ. Vô Dạ thần nhiên nói: “Hoàng Thượng quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Thiên hạ đệ nhất sát thủ cũng không phải chỉ là hư danh, hoàng cung của trầm ngươi muốn tới là tới được.”

Quả thực rất có cảm giác của hai anh hùng.

“Là ai phái ngươi tới ?”

“Ta không thể tiết lộ!” Sát thủ có nguyên tắc của sát thủ, không thể bán đứng cố chủ. Vô Dạ trong khi nói chuyện, kiếm đã rút ra chìa thẳng về hướng Chính Hiền.

Tiêu Vũ Tinh thờ gấp một hơi, tim như muốn nhảy ra ngoài. Nàng cũng không muốn Chính Hiền gặp chuyện không may, dù sao người ta đối với nàng cũng không phải là tồi tệ.

Chính Hiền bình tĩnh mỉm cười, ngay trong lúc Vô Dạ tiến lại gần, hắn đã nhún người nhảy về phía sau. Chỉ vài ánh sáng chớp nhoáng, hai người cũng đã đánh qua mấy chiêu.

Vũ Tinh giật mình nhìn Chính Hiền, không nghĩ tới hắn cư nhiên có một thân võ công cao cường như vậy!

Hai người đánh nhau kinh động thị vệ ngoài cửa, một đám người chậm chạp lao vào, vây quanh người hoàng đế bảo hộ. Hoàng đế chán nản nhìn mấy tên thị vệ, khó khăn lắm hắn mới được đánh cho đã nghiền như vậy.

Vô Dạ kinh ngạc về võ công của hoàng đế, hắn đã sớm nghe nói rằng hoàng đế võ công cao cường, nhưng cũng không nghĩ rằng cư nhiên lại lợi hại như vậy, hơn nữa chỉ sợ hoàng đế còn chưa sử dụng hết mười phần công lực. Lại thêm cả thị vệ đại nội, chỉ sợ là sẽ không thoát được.

Vũ Tinh nhìn thấy Vô Dạ đã bị bao vây, lại không muốn hắn bị bắt. Nàng làm bộ sợ hãi lo lắng, không cẩn thận đánh vỡ bầu rượu khiến cho Vô Dạ chú ý. ....

Vô Dạ lập tức tiếp nhận được sóng vô tuyến điện của nàng, phi thân bay đến phía sau Vũ Tinh, áp kiếm vào cổ họng nàng. Đơn giản mà nói thì chính là bắt giữ uy hiếp.

Chính Hiên vạn lần không nghĩ rằng Vô Dạ sẽ xuống tay với Vũ Tinh, tim không khỏi thót lên. Hắn hận chính mình sao lại sợ ý như vậy, đem Tinh nhi (bị0: ồ ồ, Tinh nhi ^^) của hắn đặt vào vòng nguy hiểm.

“Vô Dạ, thả nàng ra!” Hoàng đế gầm nhẹ.

“Nếu ta không thả thì sao?” Nữ tử này ở trong lòng hoàng đế cũng thật không phải đơn giản. Nhưng trong lòng mình vì sao lại khó chịu như vậy? Thậm chí hắn còn có phản xúc động muốn mang nàng đi, rời xa nơi này.

“Ngươi cứ thử xem. Nếu ngươi không thả nàng ra, ngươi sẽ tuyệt đối sẽ không thoát khỏi nơi này.”

Vô Dạ hơi buông lỏng kiếm, dường như có điểm dao động.

“Uy, ngươi có tinh thần chuyên nghiệp một chút được không?” Vũ Tinh bắt mắt hướng sát vào khuôn mặt phía trên nhỏ giọng nói. “Trong thời khắc nguy cấp thế này, sao ngươi lại có thể có một tia dao động?”

“Ngươi hình như đã quên ngươi đang bị ta uy hiếp.” Vô Dạ nhẹ giọng ở bên tai nàng nói làm cho lỗ tai nàng cảm thấy hơi tê tê .....

“Thế thì thế nào? Ngươi đừng quên ngươi phải dựa vào khả năng của ta mới có thể thoát ra ngoài.”

“Mạng của ngươi đang ở trong tay ta.”

Lời nói dù có vẻ uy hiếp nhưng Vũ Tinh lại không cảm giác thấy một chút sát khí nào, cười nói: “Ngươi nếu muốn giết ta thì đã sớm giết rồi.”

Hoàng đế nhìn hai người bọn họ khe khẽ nói nhỏ với nhau liền ghen tuông nói: “Hai người các ngươi tán gẫu đủ chưa?”

Vũ Tinh nói lấy lệ: “Vẫn chưa đủ! Uy, hai người các ngươi định làm gì bây giờ đây? Chân của ta vừa mỏi vừa tê hết cả rồi!”

Chính Hiên lại một lần nữa phát hiện nàng không giống người bình thường, người bị người ta uy hiếp mà còn có thể chuyện trò vui vẻ chắc cũng chỉ có nàng thôi?

“Thả nàng ra, trăm sẽ cho ngươi đi.”

“Nếu ta đã muốn chạy thì ai có thể ngăn cản được?” Muốn giết hoàng đế là rất khó, nhưng Vô Dạ hắn trong thiên hạ không ai có thể ngăn cản được, càng không thể vậy khốn hắn.

“Ngươi vẫn còn muốn giết trăm?”

“Ta không giết được ngươi.” Từ lúc cùng hoàng đế giao đấu, hắn đã biết mình không thể giết được hắn.

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

Vô Dạ thả Vũ Tinh ra: “Chúng ta sẽ gặp lại.” Nói xong phá cửa sổ mà ra ngoài.

Vũ Tinh ngây ngốc nhìn, sớm biết rằng hắn có thể đào tẩu, mình sao lại để hắn uy hiếp? Đột nhiên phát hiện bản thân mình rất ngốc, mà còn không phải chỉ là ngốc bình thường.

“Còn nhìn cái gì? Còn không nhanh đuổi theo.....” Lý công công mắng bọn thị vệ.

Hoàng đế khoát tay: “Không cần.” Hắn nói rất đúng, nếu như hắn muốn chạy thì ai cũng không ngăn được. Mặc dù là chính hắn tự mình ra tay, tuy rằng có điểm khó chịu vì hắn dám uy hiếp ái phi của mình, nhưng trong lòng vẫn là thực khâm phục hắn.

“Ái phi hình như có điểm không cam lòng a?” Sau khi tất cả mọi người đã lui ra ngoài, Chính Hiên mang theo một chút ghen tuông nói.

“Ngươi đang nói chuyện với ta?” Vũ Tinh chỉ chỉ chính mình, nàng vẫn không chấp nhận được hai chữ “Ái phi” này.

“Vô nghĩa. Nơi này trừ ngươi ra còn có người khác sao?” Chính Hiên xem thường liếc nàng một cái.

“Uy?” Vũ Tinh lúc này mới phát hiện mọi người bất tri bất giác đã lui hết xuống. Trong khi giây chết nàng cũng đã nhớ ra mục đích lần này nàng tới đây. “Nếu mọi người đều đi rồi, ta đây cũng nên đi thì tốt hơn.”

Chương 18

Edit: bjn0

Đúng lúc Vũ Tinh nhân lúc hỗn loạn muốn rời khỏi nơi này, Chính Hiền lại đem nàng kéo đến trước mặt mình: “Ngươi hình như đã quên ngươi tới nơi này vì mục đích gì, có muốn trầm nhắc nhở ngươi hay không?”

“Không cần, ta nhớ rõ.”

Chính Hiền mỉa mai hoặc cười, ôm lấy thắt lưng Vũ Tinh, mang nàng đi về phía giường. (Phong Thanh: “Oa, phương thức dùng để ôm công chúa, Vũ Tinh ngươi thật có phúc.” Vũ Tinh: “Người ta đang trong tình thế nước sôi lửa bỏng, ngươi còn nói mát.”)

Nụ cười nhẹ nhàng, nhu tình này lại làm Vũ Tinh mất hồn, ngơ ngác nhìn Chính Hiền. Đến lúc hắn đem nàng đặt ở trên giường, nàng mới giật mình một cái thanh tỉnh. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là rơi vào bẫy.....

“Hi hi..... Hoàng Thượng, ngươi không cần gấp gáp như vậy!” Vũ Tinh tận lực gạt ra, thanh âm quyến rũ lòng người. “Không bằng chúng ta chơi một trò chơi được không?”

“Chơi cái gì?” Tiểu nha đầu này muốn làm trò quỷ gì đây, nhưng thật ra hắn cũng rất hứng thú.

“Chơi cờ!” Vũ Tinh nhanh chóng lấy cờ vua mang theo trong người ra, nói đúng ra là cờ vua Trung Quốc, nàng đã sớm hỏi thăm qua, nơi này không ai biết cờ vua là cái gì, lúc trước nhàm chán đã làm một bộ, còn dạy Lam nhi chơi, mất rất lâu mới chỉ bảo được nàng. Nói vậy hoàng đế cũng nhất định không biết, nàng Tiểu Vũ Tinh sẽ không đánh mà thắng.

Chính Hiền nhìn động tác liên tiếp của Vũ Tinh, hắn bắt đầu dĩ cười khỏ, xem ra là hắn đang tiến vào cái bẫy đặt ra trước mặt mình.

“Đây là cái gì?” Có loại cờ vậy như vậy sao? Nàng tìm những thứ kì quái này từ đâu vậy?

“Cờ vua Trung Quốc!” A, hắn thật sự không hiểu! Lần này chắc chắn nàng sẽ không thua.

“Ngươi không hiểu đúng không? Đến đây, ta dạy ngươi chơi.” Vũ Tinh nhiệt tình dạy các quy tắc cho hắn, nhìn bộ dáng hắn vừa tò mò vừa thú vị, trong lòng Vũ Tinh không khỏi khâm phục sự thông minh của mình.

“Ai bị ăn một quân cờ thì bị phạt rước có được không?” Nhất định phải đem hắn chuốc say mới được.

“Ái phi là muốn chuốc say trẫm?” Không ngờ liếc mắt một cái đã bị Chính Hiền nhìn thấu, Vũ Tinh có chút chột dạ. “Bất quá, trẫm đồng ý trò chơi này.” Còn không biết là ai chuốc say ai đâu?

Hoàng đế tự tin làm cho Vũ Tinh có điểm sợ hãi, thầm nghĩ hắn sẽ không phải ngăn cản không say chứ? (bjn0: khiếp, làm gì có ai thể hã tỷ, quý chắc >

“Bắt đầu đi!” Chính Hiền nói.

Hai người liền vui vẻ cùng chơi.....

“Ngươi xấu lắm, quân tử chân chính đã đi không được rút lại.” Vũ Tinh hét lên, hoàng đế này rất không phong độ, cư nhiên lại đòi ta cho đi lại.

“Ta không cần thận đặt sai chỗ thôi.”

“Làm gì có không cẩn thận nào nhiều như vậy, đã đi rồi không được đổi ý.” Vũ Tinh hung hăng lấy quân “xe” của hoàng đế, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười tà ác.

“Ngươi lớn mật, cư nhiên dám ăn của trẫm.”

“Trên chiến trường không cha con, càng không quân thần.” Vũ Tinh tuyệt tình đem “tượng” ăn luôn.

“Ê, ngươi điên rồi!”

Hoàng đế này thực không phải tay vừa, nhanh như vậy đã học được, hơn nữa còn ngang tài ngang sức với Vũ Tinh.

“Vừa rồi không biết ai nói quân tử chân chính đã đi không được rút lại.” Chính Hiền chơi càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, cũng đùa giỡn lại Vũ Tinh.

“Ta không phải quân tử chân chính, ta là một tiểu nữ tử.”

“Ngươi.....”

“Ngươi cái gì mà ngươi, ngươi thua, uống rượu.”

.....

Ngày tiếp theo

“Ê, ngươi đứng lên cho trẫm.....”

Trong mơ mơ màng màng, Vũ Tinh nghe được có người gọi nàng. “Đầu đau quá, đừng quấy rầy.....” Ánh mắt Vũ Tinh cũng chưa mở đã đem người tới đây ra.

Chính Hiền nhìn Vũ Tinh ngủ say trên giường, cũng thật sự không muốn quấy nhiễu mộng đẹp của nàng. Phát hiện nàng thật sự rất đẹp, đẹp làm cho người ta tan nát cõi lòng. Đó là vẻ đẹp không nhiễm bất cứ một hạt bụi nhỏ nào, có đôi khi hẳn hoài nghi nàng có phải một giấc mộng hay không, rất sợ hãi có lúc sẽ mất đi nàng. Nhẹ nhàng vuốt ve làn mi rung động của nàng, giống như một con bướm nhỏ đang bay. Đôi môi phớt hồng đỏ mọng lại mê người, làm hẳn khó kìm lòng nổi lướt qua trộm một chút hương.

Vũ Tinh lúc này giật mình mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt sát cạnh của Chính Hiền, theo bản năng đẩy hẳn ra, vuốt nhẹ đôi môi của mình. “Ngươi..... ngươi cư nhiên dám ăn vụng đậu hũ của ta?”

Có đùa không? Hoàng đế hôn phi tử của mình một cái cũng bị nàng nói thành ăn vụng đậu hũ, oan chết hẳn đi?

“Ái phi nương sao, loại sự tình này đâu phải chúng ta chưa từng làm qua.” Chính Hiền chậm rãi cười.

Vũ Tinh không khỏi nhớ tới nụ hôn đầu tiên của nàng, cũng là bị nam nhân đáng giận này cướp mất, nhưng khuôn mặt chết tiệt của mình lại trở nên đồ lụng, thậm chí trong lòng còn có một tia ngọt ngào. “Ta.....”

Bộ dáng đỏ mặt của nàng càng làm cho Chính Hiền cảm thấy thú vị. “Chỉ như vậy đã đỏ mặt, nếu trẫm cùng ngươi đêm qua phát sinh chuyện gì, Tinh nhi của trẫm chẳng phải là xấu hổ muốn tự sát sao?” Chính Hiền ánh mắt tà mị lộ ý cười.

“Ngươi nói cái gì? Ta nào có yếu ớt như vậy?” Tốt xấu cũng là người thế kỷ hai mươi mốt thời đại mới, làm sao chỉ vì việc như vậy mà tự sát, vậy những nữ nhân mặc áo tắm hai mảnh đi dạo trên đường phố chẳng phải sẽ sớm chết sạch sao.

“Vậy sao ngươi lại bắt trẫm ngủ trên sàn?” Chính Hiền vừa mở mắt tỉnh dậy đã phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, hơn nữa phi tử đáng yêu của hắn lại dường như không có việc gì ở trên giường mơ mộng đẹp, còn muốn hắn, đường đường là một hoàng đế, gọi nàng rời giường. Thiên lý ở đâu?

“Nếu không thì thế nào? Ai bảo nơi này chỉ có một cái giường?” Nàng không quan tâm việc nam nữ thụ thụ bất thân, bất quá nàng không muốn lưu tình ở cổ đại, nàng cũng không biết tại sao mình lại kháng cự như vậy, có lẽ nàng vẫn một lòng hồi tưởng hiện đại, có lẽ ở trong tiềm thức nàng không muốn yêu hắn, bởi vì nữ nhân của hoàng đế nhất định sẽ bị tổn thương.

“Ngươi không muốn cùng trẫm ở một chỗ?” Trong mắt Chính Hiền hiện lên một tia cô đơn. “Ngươi có người trong lòng? Là cần vương sao?”

“Không phải.” Vũ Tinh không chút suy nghĩ thốt ra, nàng đau lòng nhìn biểu tình bị thương của hắn. Khi nào thì nàng cũng để ý cảm nhận của người khác vậy?

Chính Hiền lập tức khôi phục sự phóng đảng không kèm chế được ban đầu: “Vậy thì tại sao?”

“Từ phi thực sự yêu, nếu không ta sẽ không đem mình giao cho bất luận kẻ nào. Ta không xác định đối với ngươi là cảm giác thế nào, có lẽ là thích chẳng, nhưng ta thật sự cũng không xác định đối với ngươi là thích hay là yêu?” Ta nói cái gì? Thích? Ta cư nhiên thừa nhận ta thích hắn, ta nhất định là đã uống nhầm thuốc rồi, bằng không chắc là còn chưa tỉnh rượu.

Ánh mắt Chính Hiền thật phức tạp, làm cho người ta không biết hắn đang suy nghĩ gì? Vũ Tinh thành thực thật ra làm cho hắn rất vui mừng, trong thiên hạ có ai không vâng vâng dạ dạ với hắn, bao nhiêu nữ nhân đều muốn nằm lên long sàng(bjrn0: giường rồng) của hắn. Bất quá thậm chí nàng thừa nhận, nàng không hề yêu thương cần vương mà lại có điểm thích mình. Cho nên hắn vẫn còn có cơ hội, không phải sao?

“Được, trẫm không thúc bách ngươi. Một ngày nào đó, ngươi sẽ hiểu ý, cam tình nguyện yêu thương trẫm, không thể tự kiềm chế yêu thương trẫm.” Dù sao nàng đã là phi của hắn, về sau thời gian còn rất nhiều.

“Phải không?” Vũ Tinh không tin héch mảy, một bộ dáng khiêu khích. Sớm biết rằng hắn dễ thương lượng như vậy, ngày hôm qua phí công làm gì? Khiến cho hiện tại vẫn còn chóng mặt. “Nhìn ngươi tốt như thế, ta thương cho ngươi một chút vậy.”

“Thường cho cái gì?”

“A..... Thom một cái.” Vũ Tinh nhanh như chớp hôn nhẹ lên má Chính Hiền một cái.

Chính Hiền không ngờ nàng nói thường là như vậy, nếu nàng dám thường cho người khác như thế, nàng nhất định sẽ thảm rồi. Chậm rãi cười nói: “Ngươi

như vậy có tính là đùa giỡn trầm không?”

Vũ Tình phì cười: “Tình ư, ngươi là không phải chuẩn bị đến quan phủ tố cáo ta đùa giỡn con gái đảng hoàng chứ, à không là con trai đảng hoàng. Ha ha ha. ....” Vũ Tình cười đến quả thực lăn lộn trên mặt đất.

“Quan phủ bình thường sợ là không quản được, vẫn là trầm tự phán là hơn. ... Xét thấy Tiêu phi hành vi bất lương, ảnh hưởng bất lợi đến dân chúng, phạt nàng tội đùa giỡn hoàng đế.” Cũng chỉ có ở trước mặt Vũ Tình, hắn mới lộ ra bộ mặt này, không chỗ nào kiêng kỵ, muốn nói gì thì nói, muốn điên thế nào thì điên.

“Nhìn không ra ngươi còn bị ngược cuồng.” (bị0: điên điên ý, để ngược cuồng cho hay) (Tùy Phong: “Nhìn xem, đây chẳng phải một đôi vợ chồng tán tỉnh nhau sao. Vũ Tình ngươi thừa nhận đi?” Vũ Tình: “Không thừa nhận, không thừa nhận sẽ không thừa nhận.”)

“Hừ, ngươi còn muốn ở trên giường tới khi nào? Phải nhớ đến Tường Ninh cung thỉnh an Thái Hậu.” Chính Hiến nhẹ nhàng nói.

“Cái gì? Gặp Thái Hậu! Ta không đi.”

“Con dâu xấu phải còn phải gặp cha mẹ chồng, huống chi ái phi của ta một chút cũng không xấu.” Đầu ngón tay thon dài của Chính Hiến xẹt qua khuôn mặt của nàng, nhiệt độ xuyên thấu qua đầu ngón tay vào trên mặt Vũ Tình.

“Nhất định phải đi sao?” Không đi không được sao, ta không muốn cuốn vào giữa chốn hậu cung. Nhưng hình như bắt đầu từ khi gặp được Chính Hiến, ta đã bị quán vào rồi?

“Nhất định phải. Đây là quy củ hậu cung, yên tâm đi, Thái Hậu sẽ không làm khó dễ ngươi.” Điều kiện tiên quyết (bị0: tiên quyết = quyết định đầu tiên # kiên quyết) là không ai ở nàng trước mặt nói lung tung.

“Được rồi. Cứ đi đi, đầm rồng hang hổ ta cũng không sợ.” Vũ Tình nắm chặt tay lại, một bộ dáng anh hùng khảng khái hy sinh.

“Thế này mới giống Tinh nhi của trẫm. Thôi. ....thay quần áo.” Hoàng đế đang rộng hai tay.

“Ngươi làm gì vậy?” Không hiểu ra sao.

“???Giúp trẫm thay quần áo!” Không thể nào? Nàng ngay cả việc cơ bản nhất của phi tử cũng không hiểu, nàng thật là từ tuyền tú đến sao? Nàng thật là kinh thành đệ nhất tài nữ sao?

Vũ Tình liếc trắng mắt: “Ngươi cũng có tay có chân, tự mình làm đi.” Hoàng đế mệnh chính là hoàng đế mệnh, mặc quần áo cũng muốn người khác hầu hạ.

“Ngươi. ....” Chính Hiến xoay người nhìn nàng, nàng đã ngã vào trên giường mê man ngủ. Ai, thật sự là không có biện pháp với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit: violeter Beta: bị0 Cách đó không xa xuất hiện một thân ảnh cô đơn, gió từ từ thổi qua nơi hắn đứng, dường như sợ rằng sẽ làm hắn bị thương. Ánh mặt trời cũng thiên vị hắn, vì nhớ nhung hắn mà dừng lại. Chỉ là hắn lại mang theo một nỗi thân nhiên ưu thương cùng một tia bất đắc dĩ.

“Cẩn Hiến!” Vũ Tình đi tới vỗ vỗ vai hắn.

Âu Dương Cẩn Hiến chậm rãi xoay người, vẻ mặt hắn tiêu tụy trông thấy. “Ngươi. .... Làm sao vậy?” Bộ dáng hắn như vậy là vì nàng sao? Nàng vĩnh viễn không biết rằng khi nàng cùng Hoàng Thượng vui vẻ chơi cờ, hắn vì nàng mà uống say, vì nàng mà mượn rượu tiêu sầu ra sao.

“Thần không có việc gì.” Hắn nên đối mặt với nàng như thế nào, nay nàng đã là hoàng tẩu của hắn, đây là sự thật không thể chối cãi. Biết rõ như vậy, nhưng hắn lại không có cách nào để ngăn cản mình không nghĩ đến nàng nữa, cứ như thế vừa tỉnh lại chuyện đầu tiên hắn làm chính là chạy vội đến hoàng cung, bất kể cho dù chỉ có thể từ phía xa liếc nhìn nàng một cái.(vio: xương anh Cẩn quá T.T – bị0: *chăm chăm nước mắt*)

“Ngươi vừa mới tự xưng mình là gì?”

“Bây giờ ngươi là hoàng quý phi, thân phận không còn như trước, ta tự nhiên phải xưng là thần.” Rõ ràng không muốn nói như vậy, vì sao lời vừa ra khỏi miệng liền thay đổi.

“Cái gì? Âu Dương Cẩm Hiền, người có ý gì? Chẳng lẽ ta làm quý phi, chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể làm sao? Nếu thật sự như vậy, ta tình nguyện không cần làm hoàng phi cái quý gì hết.” Con người nàng rất coi trọng tình bạn, huống hồ nàng căn bản cũng không muốn làm một hoàng phi.

Những lời nói của Vũ Tinh đã chạm đến sâu thẳm trái tim hắn, quả thật, hắn rất cảm động! Đột nhiên hắn đem nàng kéo vào trong lòng, hắn không muốn sẽ lại mất đi nàng. Không cần biết cái gì hoàng phi Vương gia, không cần biết cái gì Hoàng Thượng lễ giáo, hết thảy hắn cũng không để ý.

Nhìn Cẩn Hiên đau khổ như thế, Vũ Tinh sao có thể nhẫn tâm đẩy hắn ra. Nàng như con chim nhỏ dường như tựa hẳn vào người Cẩn Hiên, vòng tay hắn thật sự rất mạnh mẽ, như thể chỉ cần vĩnh viễn ở trong này, nàng sẽ thực an toàn. Có lẽ tại thời không khác thường này, nàng nhất định phải làm tổn thương hắn.

Cần Hiên ôm nàng chặt hơn nữa, chỉ sợ một khi đã buông ra, nàng sẽ vĩnh viễn biến mất...

Trong ngự hoa viên xinh đẹp, một đôi tuần nam mỹ nữ đang đắm mình ôm nhau, một cảnh tượng không có gì đẹp hơn, chỉ là...

“Lớn mật!” Một giọng nữ âm trầm to tiếng từ phía sau truyền đến, mang theo sự tức giận!

Vũ Tinh cảm giác được thân thể Cẩn Hiên cứng ngắt, xoay người nhìn một phụ nữ trung niên mang theo một đám cung nữ, trong đó còn có cả hoàng hậu. Người phụ nữ kia mày liễu mắt phượng, tuy rằng năm tháng vô tình lưu lại trên mặt nàng chút dấu vết, nhưng vẫn có thể thấy được đó là một tuyệt đại mỹ nhân khi còn trẻ. Hơn nữa nàng còn đang rất tức giận.

“Mẫu hậu!”

Vũ Tình khiếp sợ nhìn nàng, chẳng lẽ nàng chính là thái hậu trong truyền thuyết, mẹ đẻ của Chính Hiên và Cản Hiên!

Phượng Từ cung

Thái Hậu đập bàn thật mạnh: “Giữa ban ngày ban mặt, các người sao dám làm loạn như thế?” Đánh chết nàng cũng không thể tin được, đưa con trầm ổn, không gần nữ sắc của nàng lại ở trước mặt mọi người cùng chị dâu mình ôm ôm ấp ấp.

Vũ Tĩnh cảm thấy buồn cười: “Vậy theo ý Thái Hậu là không giữa ban ngày ban mặt thì có thể sao?”

“Người.....” Thái Hậu chỉ vào nàng nói không nên lời. Trên đời này lại có người không biết xấu hổ như vậy, Cẩn nhi nhất định là đã bị nàng mê hoặc. Thái Hậu đánh giá nàng một cách kỹ lưỡng, quả nhiên là một mỹ nhân, nói chuyện tuy rằng điên điên mơ mơ, ái muội khó hiểu, nhưng không có nửa điểm lăng lo, ngược lại toát ra một bộ dáng thoát trần. Khó trách cả hai hoàng nhi đều bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, giữ lại nữ tử này chắc chắn là một tai họa.

Nhìn Thái Hậu hình như có chút ý tán thưởng đối với nàng, hoàng hậu rất sốt ruột. Nàng hao hết tâm tư làm cho Thái Hậu thấy màn hay kia thì làm sao có thể để mặc thế này. “Tiêu phi, người đầu tiên là dâm loạn cung đình, hiện tại lại bất kính với Thái Hậu, phải bị tội gì!”

“Dâm loạn cung đình? Mạo phạm Thái Hậu? Hình như đều là những tội rất nặng nha!” (Phong Thanh: ‘Sắp chết đến nơi rồi, còn ở đây mà cà lơ phất phơ.’ Vũ Tình bày ra điệu bộ điềm đạm đáng yêu: ‘Ngươi nhần tâm để ta chết sao?’ Tuy Phong, Phong Thanh nhở như điên ~~~)

“Tội nặng chém đầu, tội nhẹ đánh năm mươi trượng, trục xuất khỏi hoàng cung.” Bị đánh năm mươi trượng cho dù không chết, cũng sẽ mất nửa cái mạng. Để xem người tranh thủ tình cảm kiểu gì?

"Người dựa vào cái gì? Thái Hậu người ta là đương sự còn chưa nói chuyện, người xen vào làm gì." Hoàng hậu này có phải là hơi lăm chuyện chỗ mờ mờ vào hay không. (Tuý Phong: 'Người ta là muốn gây phiền toái cho người, người không biết sao, ngốc chết đi được! Làm sao mà làm nữ nhân vật chính được, đôi người!' Vũ Tinh đùa giỡn nham hiểm nói: 'Người xác định, khẳng định và nhất định?' Tuý Phong: 'À.....Ừ..... Cái đó.....' Vũ Tinh: 'Người dứt khoát đi được không? Đừng lãng phí thời gian của người khác, quan trọng nhất là đừng có lãng phí thời gian của ta, không diễn thì ta còn phải về nhà ăn cơm!' Tuý Phong: 'Quá kiêu ngạo ! Phong Thanh, đều tại chúng ta quá chiều nàng .' Tiêu Thanh Từ: 'Không sao không sao, ngày khổ của nàng còn ở phía sau.') (vì: ế? Ngày khổ??? bjin0: ừ, ngày khổ ^^ ko bít đc vs bà tg này nữa)

“Như vậy để ai gia làm chủ là được chứ?” Yên lặng một hồi, Thái Hậu mở miệng nói: “Tiêu phi chậm trễ không đến bái kiến ai gia, coi như là chống đối, nhưng ai gia niệm tình người trẻ người non da, lời ra ngoài đánh đi!” Tính cách của nàng như vậy, thật đúng là không đành lòng giết chết nàng.

Cẩn Hiên thân nhiên mở miệng nói: “Mẫu hậu, xin hãy xử phạt cả nhi thần đi.”

Vũ Tinh cảm động nhìn về phía hắn, mỉm cười ngọt ngào. Cẩn Hiền nhìn nàng tươi cười như hoa, hắn đã thấy thỏa mãn. Chỉ cần có được khuôn mặt tươi cười của nàng, cho dù ngay lúc này có phải tan xương nát thịt hắn cũng không hối tiếc.

Thái Hậu khiếp sợ nhìn Cẩn Hiên quỳ xuống, “Hoàng nhi, việc này không liên quan đến ngươi. Ngươi cũng không cần phải cầu tình …..”

“Nhi thần không cầu tình, mà là cầu phat!”

“Hoàng nhi.....” Thái Hậu nghĩ mọi cách tận tình khuyên bảo hần.

Cần Hiên khẽ cười nói: “Nếu mẫu hậu không phạt, vậy thì xin thứ tội cho nhi thần cáo lui trước.” Nói xong, hắn kéo tay Vũ Tĩnh công khai đi ra ngoài.

Nguy Doanh Hoán giật nhẹ ống tay áo Thái Hậu: “Mẫu hậu, người xem nàng. ....”

Thái Hậu không kiên nhẫn khoát tay: “Được rồi.” Bất nàng xử phạt Cẩn Hiền, nàng sao có thể nhẫn tâm làm vậy.

Sau khi Vũ Tĩnh và Cẩn Hiền chia tay (vì: đây là tạm biệt á, không phải là ‘anh & em chia tay hoàng hôn’ đâu – bjn0: *gật gù*), Lam nhi liền tìm được nàng. “Tiểu thư, nghe nói người cùng Cẩn Vương gia ở cùng nhau bị Thái Hậu bắt được, Thái Hậu không làm khó dễ người chứ?”

“Không!” Chỉ là suýt chút nữa muốn đánh chết nàng thôi, cũng không có gì to tát lắm. (bjn0: ờ, “đánh chết” thôi mà, “ko có gì to tát lắm”, phục tỷ thật >

“À! Đúng rồi, tiểu thư, Hoàng Thượng ban thưởng cho người một cung điện, còn đặc biệt ban thưởng cho tên là ‘Vũ Hiền các’, Hoàng Thượng đối với người thật tốt nha. Tiểu thư, chúng ta mau đi xem một lát đi.”

Vũ Tĩnh lười nhác dựa vào bồn tắm lớn, từ từ hưởng thụ làn nước ấm nóng (Tuyệt Phong: “Đương nhiên là không có máy nước nóng rồi.” Vũ Tĩnh: “Còn không phải tại người, đem ta tới cái nơi ‘chỗ ăn đã già ăn sồi’ này.” Tuyệt Phong: “Chẳng còn cách nào khác, câu chuyện này cần mà.”) nhớ lại lời nói của Cẩn Hiền: “Vũ Tĩnh, đi theo ta đi. Hoàng cung không thích hợp với người.” Nhưng nàng lại một lần nữa cự tuyệt, nếu nàng đi rồi, Chính Hiền nhất định cũng sẽ rất thương tâm.

Đang ở trong, nàng giật mình khi nghe thấy thanh âm âm ỹ bên ngoài, là giọng của Lam nhi: “Hoàng Thượng. .... Hoàng Thượng, nương nương đang tắm rửa!”

Trong cơn giận dữ Chính Hiền làm sao còn nghe thấy gì, hần đi vào, ra lệnh: “Ai cũng không được phép bước vào.” Một phát đá văng cửa. ....

Vũ Tĩnh trừng mắt nhìn vị khách từ trên trời rơi xuống này. ....

Chính Hiền ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn Vũ Tĩnh cả người không mảnh vải. .... (vì: hêhê, các nàng đoán xem có H ko?)

Sau một lúc lâu, Vũ Tĩnh hét lên một tiếng kinh thiên động địa: “A ~~~~~. ....” Đến khi phản ứng lại được, Vũ Tĩnh chìm thật sâu trong nước, thỉnh thoảng hướng về phía hần hô to: “Sắc lang, sắc lang thói tha, sắc lang chết tiết, người còn không xoay người đi chỗ khác.”

Chính Hiền như cái máy xoay người đi, lúc sau mới hỏi hận: Trầm vì sao lại phải nghe lời nàng? Ta là đang tức giận với nàng mà.

“Không được nhìn lên.” Vũ Tĩnh vội vàng cầm y phục mặc vào.

Chính Hiền đột nhiên cảm giác không khí âm trầm ở phía sau, hình như có người muốn đánh lên hần. Quả nhiên hần còn chưa kịp xoay người, đầu quyền của Vũ Tĩnh đã hướng thẳng về phía hần. Đáng tiếc, Vũ Tĩnh quyền cước mèo cào cào căn bản là không phải là đối thủ của hần. Chính Hiền dễ dàng bắt được tay nàng, cười nói: “Sao đây? Người muốn giết vua?”

Vũ Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy, ta muốn giết người.” Trong sạch lại bị hần làm hỏng như vậy. .... Số nàng thật khổ a. .... (Phong Thanh: “Cho ta xin, người đã là vợ của người ta rồi, còn nói cái gì trong sạch.” Vũ Tĩnh: “Ta không phải là vợ hần.” Tuyệt Phong: “Phải phải phải, không phải vợ, là vợ bé mới đúng.” Vũ Tĩnh tức giận không nói nên lời)

Chính Hiền trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng, “Giết trầm, để cho người và cẩn vương được ở bên nhau, phải không?”

“Không liên quan đến hần.”

“Sao lại không liên quan đến hần? Ở ngự hoa viên kia các người trình diễn kia một màn thật sự là cảm động, đáng tiếc trầm không có phúc được thấy, không thể tận mắt chứng kiến.” Có đôi khi hần nghĩ, có phải là hần đã sai lầm rồi không? Hần không nên vì ý muốn của bản thân mình mà chia rẽ bọn họ. Nhưng, hần lại không thể buông tay, huống hồ Vũ Tĩnh cũng không có tố thái độ rõ ràng rằng nàng không yêu hần.

“Người biết rồi sao?” Sao nàng lại cảm giác như mình đang có tật giật mình?

“Trầm muốn nghe người giải thích.”

Giải thích? Nàng vì sao phải giải thích? Hần là gì của nàng? Hần bắt quá chỉ là chồng nàng trên danh nghĩa, không hơn! Mà nàng bắt quá chỉ là một trong số rất nhiều thê thiếp của hần, cùng lắm là một người có vẻ đặc biệt, có vẻ quan trọng một chút, không phải sao?

“Người muốn nghĩ thế nào thì cứ việc.”

Nàng thật sự phải như vậy sao? Ngay cả một lời giải thích cũng không chịu cho hần!

Đang trong lúc giằng co, một tên thái giám hét hải chạy vào, quỳ xuống đất: “Tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến nương nương.”

Chính Hiền còn đang lo không có chỗ trú ẩn, tiểu thái giám này lại dám nhảy vào miệng hần. Chính Hiền cả giận nói: “Ai cho người vào, không muốn sống nữa sao.”

Thái giám vừa nghe dọa đã bay mất ba phần hồn, liều mạng dập đầu nói: “Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng, là. .... Là hoàng hậu nương nương cho mời Hoàng Thượng đi giá. ....” Lần này chuyện gì cũng không tốt, nhưng người ta là hoàng hậu, hần cũng không còn cách nào.

Chính Hiền liếc mắt nhìn Vũ Tinh một cái, giống như đang trả thù mà nói: “Bãi giá phượng nghi cung.”

Thái giám như được đại xá, đứng lên dẫn đường. Không nghĩ lại dễ dàng như vậy, ai cũng biết Hoàng Thượng không thích hoàng hậu, từ sau đại lễ, Hoàng Thượng cơ hồ cũng chưa từng đặt chân đến Phượng Nghi cung. Thậm chí còn có lời đồn, Hoàng Thượng chưa từng cùng hoàng hậu động phòng!

Lúc Chính Hiền đi rồi, Vũ Tinh thở phì phì dùng chân đá bồn tắm lớn, mắng: “Tiểu Hiền Tử chết tiệt, Tiểu Hiền Tử thói tha, ngươi muốn đi đâu thì đi. Đâu có liên quan gì tới ta?..... Còn dám chạy tới chỉ trích ta sai.....”

Lam nhi thật sự nghe không nổi nữa, đi vào: “Tiểu thư, ngươi lúc này đúng là hiểu lầm Hoàng Thượng. Hoàng Thượng là vì ngươi mới phải đến chỗ hoàng hậu kia.”

“Cái gì a? Chính hần muốn đi, đâu có liên quan gì tới ta?” Đâu phải ta cầm đao kẻ lên cổ hần bắt hần đi.

“Tiểu thư, lúc ngươi cùng căn Vương gia đi rồi, Thái Hậu giận dữ muốn giáng tội cho ngươi. Là Hoàng Thượng ra mặt, cuối cùng đáp ứng là sẽ đến chỗ hoàng hậu, mới có thể giải quyết được chuyện này.”

Vũ Tinh há hốc mồm, lại còn có thể có chuyện như thế này nữa? Thế này chẳng khác gì uy hiếp cường bách! Đáng giận, thân là hóa thân của chính nghĩa, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Edit: violeter Beta: bjn0

Phượng Nghi cung

Ngụy Doanh Hoán thật cẩn thận nhìn vị hoàng đế đang vui đầu đọc sách, tuy rằng biết hần là vì Tiểu Vũ tình mới đến, nhưng ít ra hần cũng đã chịu bước vào cung điện của nàng. Cho tới bây giờ nàng mới có thể im lặng, chăm chú nhìn hần như vậy. Hần thật sự rất vĩ đại, nếu hần không phải Hoàng Thượng, nàng không phải là con gái của Thừa tướng, nói không chừng có lẽ bọn họ có thể làm một đôi vợ chồng bình thường. Ngụy Doanh Hoán mặt ửng đỏ, nàng đi đến bên người hoàng đế, nói: “Hoàng Thượng, đêm đã khuya, nên đi nghỉ thôi!”

Hoàng đế thần nhiên nói: “Trẫm chưa thấy mệt, nếu vậy hoàng hậu cứ đi ngủ trước đi!”

“Hoàng Thượng không thấy mệt, thần thiếp sao có thể mệt được.” Hoàng hậu nghiêm trang, nàng thật sự không học nổi thủ đoạn dụ dỗ, nàng nghĩ, đây có lẽ chính là nguyên nhân nàng không được sủng ái.

Chính Hiền buồn sách, trong mắt tràn ngập ý cười: “Nếu hoàng hậu của trẫm mà mệt thì trẫm sẽ rất đau lòng.”

Hoàng hậu e lệ cúi đầu, lần đầu tiên có được sự ngượng ngùng mà hạnh phúc của một cô gái. Tính ra thì đây là lần đầu tiên Hoàng Thượng nói chuyện với nàng bằng vẻ mặt ôn hòa như vậy, có lẽ sau khi bọn họ trải qua một đêm này, quan hệ của bọn họ có thể cải thiện lên rất nhiều, ít nhất Hoàng Thượng sẽ không còn nói với nàng những lời nói lạnh nhạt như với người lạ. Mọi người đều nói hoàng hậu là nữ nhân tôn quý nhất trên thế giới, nhưng có ai biết lòng nàng xót xa thế nào, nếu có thể, nàng tình nguyện lựa chọn tìm một người chồng bình thường nhưng lại yêu thương nàng.

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm.”

Chính Hiền càng nở nụ cười, có ý muốn nói tiếp. Một cung nữ vội vàng chạy vào, quỳ lạy nói: “Hoàng Thượng, nương nương, hoàng quý phi cầu kiến.”

Hoàng hậu khẽ nhíu mày, “Hoàng quý phi nào?”

“Bẩm nương nương, là Tiểu Quý phi.”

Chính Hiền vừa nghe lập tức đứng lên: “Truyền vào.” Nàng tới có chuyện gì? Là tới giải thích với trẫm sao?

Tiểu Vũ Tinh khóc suốt bước nhanh đi đến trước mặt Chính Hiền liền quỳ xuống. Đương nhiên, nàng đã sớm dự liệu Chính Hiền sẽ đỡ nàng. Quả nhiên Chính Hiền lập tức đỡ lấy nàng, thân thiết hỏi: “Ái phi, làm sao vậy?”

“Ta.....” Đúng rồi, phải tìm lý do gì đó. Vũ Tinh bèn khéo léo nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp bị người ta khi dễ.....”

Nàng cư nhiên tự xưng là “Thần thiếp”, thật sự là kì lạ! Nhưng hần vẫn nói tiếp: “Người nào lớn mật như thế, dám cả gan khi dễ ái phi của trẫm?” Không

muốn sống nữa sao? Tôi không thể tha thứ nhất chính là dám khi dễ Tiêu Vũ Tĩnh mà hấn yêu nhất!

“Là Tiêu Cường, nó cứ nhiên chạy đến chỗ ta, còn muốn cắn ta nữa, Hoàng Thượng, người hãy làm chủ cho thần thiếp.” Vũ Tĩnh túm ống tay áo Chính Hiên, bộ dáng yếu điệu bé nhỏ.

“Phản rồi, trong thâm cung mà dám cứ nhiên càn rỡ như thế. Tiêu phi, trăm chắc chắn sẽ thay người làm chủ.” Nói xong liền đi ra.

“Hoàng Thượng.” Hoàng hậu kêu lên. Trong lòng rất kị hận khách không mời mà đến làm hồng giác mộng đẹp của nàng. Hoàng Thượng sủng ái nàng như vậy, tương lai nhất định sẽ là thiện sủng chuyên phòng (bị0: ý được thị tẩm thường xuyên), bây giờ ngay cả một đêm cũng không chịu nhường cho người khác, liệu nàng còn để hoàng hậu này vào mắt hay không?

Nhìn thấy ánh mắt cầu xin của hoàng hậu, hoàng đế không khỏi mềm lòng, nhưng lập tức nghiêm mặt lại: “Việc này liên quan đến uy nghiêm của hoàng gia, trăm tất nhiên phải xử trí. Đêm đã khuya, hoàng hậu hãy sớm đi nghỉ.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài. Đối với người khác, có lẽ hấn có thể có chút đồng tình, nhưng đối với nàng, hấn tuyệt đối không thể nhân từ mà nương tay. Có trách thì trách nàng không nên xuất thân từ nhà một gian tướng.

Hoàng hậu suy sụp ngồi trên ghế, hai mắt lưng tròng đắm lệ nhìn theo hoàng đế, cho đến khi hấn biến mất khỏi tầm mắt. .... Hấn thật sự tuyệt tình như vậy sao? Ngay cả một chút tình cảm vợ chồng cũng không có! Xem ra, trong mắt hấn thật sự chỉ có Tiêu Vũ Tĩnh. Nhưng nàng có thể trách ai đây? Trách Tiêu Vũ Tĩnh dung nhan tuyệt thế? Hay là trách ông trời vì đã cho nàng ta thật hoạt bát đáng yêu? Hay có lẽ là nên trách chính phụ thân của mình?

Trong mắt Chính Hiên toát ra một tia không đành lòng không thể qua nỗi mắt Vũ Tĩnh, “Không nữa sao, vậy quay về đi, ta nghĩ nàng nhất định vẫn còn đang chờ người.” Lời nói sao lại chua chát như vậy? (Tuỳ Phong: Vũ Tĩnh, người ghen rồi.) Vũ Tĩnh: ‘Ghen? Sao có thể, ta chỉ thích uống thôi.’) (bị0: 吃醋: cật thổ vừa có nghĩa là ghen vừa có nghĩa là giấm chua)

“Đừng nghĩ lung tung, trăm sẽ không cho nàng bất cứ cơ hội nào đâu.”

“A?” Thế là có ý gì? Nói nửa câu giữ nửa câu.

“Người thông minh như vậy, tự mà nghĩ đi.” Chính Hiên muốn thử một chút xem Tiêu Vũ Tĩnh rốt cuộc thông minh đến đâu.

Tự nghĩ thì tự nghĩ, ta là cô gái thiên tài xinh đẹp nhá, sao có thể không nghĩ ra? “Ý người là nói không cho nàng có cơ hội mang thai con của người? .... Ừm. .... Nàng hiện tại là chủ hậu cung, cha nàng lại là một Thừa tướng dưới một người mà trên vạn người, nếu nàng mang long tử, thế lực Ngụy gia nhất định càng như mặt trời giữa buổi trưa, uy hiếp nghiêm trọng quyền lực hoàng gia, phải không?” Vì cái gọi là giang sơn xã tắc, lại làm cho một cô gái có chồng cũng như không, phòng không chiếc bóng, kỳ thật nói trắng ra thì nàng bất quá cũng chỉ là một quân cờ để tranh đấu quyền lực.

“Thật ra trăm cũng không chán ghét nàng.” Không nghĩ rằng nàng có thể nhìn thấu triệt thế cục như vậy. Có lẽ nàng sẽ là vợ hiền và cũng là trợ thủ đắc lực của hấn.

“Vậy tại sao người lại làm cho Dung quý phi mang thai con của người?” Đứng là cái tên nơi nơi lưu tình, không công lại làm đau khổ nhiều cô gái đáng thương như vậy.

“Trong triều đình, có thể chống lại Ngụy gia cũng chỉ có Nam Cung nguyên soái tay cầm trọng binh thôi.” Chính Hiên mang theo ý cười thần nhiên, tựa hồ hết thảy hấn đều nắm giữ trong lòng bàn tay.

Dung quý phi, tên thật là Nam Cung Dung Nhi. Làm cho Dung quý phi mang thai con của hấn, cũng có thể là thái tử tương lai, nước cờ này có thể kiểm chế Ngụy gia, còn làm cho Nam Cung gia trung thành và tận tâm vì Long Hiên hoàng triều. Ngay cả sinh con cũng ở trong kế hoạch của hấn, hoàng đế này đủ âm hiểm. Chính là không biết ta ở trong này sắm vai nhân vật nào? Một ngày nào đó liệu hấn có đối với ta giống như đã hy sinh những người này không? Vũ Tĩnh trong lòng cảm thấy thật lạnh.

Bộ dáng sợ hãi của Vũ Tĩnh, Chính Hiên đều nhìn thấy hết, “Sao? Người sợ?”

“Ai sợ?” Sống chết phân bác lại, nàng còn lâu mới để cho hấn nhìn thấy sự yếu ớt của nàng.

“Yên tâm, dù như thế nào trăm cũng sẽ không hy sinh người. ....” Chính Hiên cho Vũ Tĩnh một lời thề son sắt. Hấn đột nhiên hỏi: “Tiêu Cường là ai?”

Vũ Tĩnh hơi ngạc nhiên một chút liền cười đến không dừng nổi: “Ha ha. ....”

“Người cười cái gì?” Thấy Vũ Tĩnh cười đến gấp cả người lại, Chính Hiên thật lo lắng nàng có thể cười đến lạc giọng hay không.

“Ha ha ha. .... Không. .... Không có gì, ta nói cho người biết nha, ‘Tiêu Cường’ chính là. .... Chính là con gái a.”

“Con gái?”

“Đúng vậy, Tĩnh gia trong vai Đường Bá Hổ để ý Thu Hương khi nàng đang khóc một con gái chết, thật sự rất buồn cười, siêu kinh điển. (bị0: một chi tiết trong phim “Đường Bá Hổ điểm Thu Hương” do Chu Tinh Trì thủ vai chính, từ “điểm” nghĩa là chọn, để ý chứ không phải họ của Thu Hương)

“Tĩnh gia?” Là ai? Là người trong lòng của nàng sao? Gọi thân thiết như vậy.

“Chính là Chu Tinh Trì đó. Hắn là thần tượng thịnh hành của ngàn vạn cô gái nha.” Vũ Tinh nói trong trạng thái rất say mê.

Chính Hiền nổi trợn lồi đình, “Thật sao? Trầm rất muốn được gặp hắn một lần.”

“Muốn gặp hắn đâu có dễ dàng như vậy.”

“Trầm đường đường ở ngôi cửu ngũ chẳng lẽ còn không xứng được gặp hắn sao?”

“Không phải. Người căn bản không thể thấy được hắn.” Muốn gặp hắn, trừ phi người chạy đến hiện đại, nhưng ngay cả ta còn không thể quay về chứ đừng nói là người.

Một tia chớp đột nhiên xẹt ngang qua bầu trời, tiếp theo đó là tiếng sấm rầm rầm. Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì mưa đã tầm tã trút xuống. ....

Lam nhi cùng Lý Hàn vội vàng cầm ô chạy đến che mưa cho bọn họ.

Vũ Tinh lại từ trong ô đi ra, xoay tròn một vòng trong mưa, vẽ nên một đường cong xinh đẹp, “Mưa đầu xuân hình như tới hơi sớm.” Mưa lạnh băng băng làm cho nàng thấy rất thoải mái. Nhất thời, nàng hóa thân nghịch ngợm tinh linh, ở trong mưa tùy ý nhảy múa, làm cho Chính Hiền ở phía sau không khỏi xem đến ngây người.

“Tiểu Hiền Tử, chúng ta đi dầm mưa đi.” Vũ Tinh nghịch ngợm nháy đôi mắt to trong suốt như nước.

Nhìn mỹ nhân trước mặt, Chính Hiền đã sớm bị dụ hoặc, mưa thật lạnh, nhưng hắn lại cảm thấy có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt. ....

“Hoàng Thượng.” Trần Hàn muốn ngăn cản hắn, dù sao long thể rất quan trọng, nếu Hoàng Thượng có bề gì sơ suất, hắn gánh tội không nổi. Hắn cũng biết rõ chuyện Hoàng Thượng đã quyết định mặc cho ai cũng không thể thay đổi được, khi nhìn thấy ánh mắt của hoàng đế, tay hắn vô lực buông xuống. Ánh mắt kia kiên quyết như vậy, tựa như cho dù phía trước có là núi đao biển lửa hắn cũng sẽ không lùi bước.

Vũ Tinh kéo tay Chính Hiền, có điểm giống như một vụ nữ (bị nữ: nữ phù thủy) quyến rũ lòng người: “Người bước theo bước chân ta đi.” Trong mưa khiêu vũ, rất lãng mạn nha.

“Đây là điệu múa gì? Quái quỷ như vậy, trầm chưa bao giờ gặp qua.” Nàng vì sao luôn luôn có những hành vi cổ quái làm người khác ngạc nhiên?

“Người đương nhiên chưa thấy qua, nó tên là ‘Hoa nhĩ tư’, truyền thuyết nói rằng chỉ có hai người yêu nhau mới có thể múa được giai điệu động lòng người nhất.”

“Thật sao?”

Bộ dáng cười mà như không cười của Chính Hiền làm Vũ Tinh trong lòng sợ hãi, “Người cũng không nên hiểu sai, ta chỉ là đang lễ phép thuận tụy mà thôi.”

“Phải làm sao người mới có thể yêu trầm?” Hắn vốn tưởng rằng nàng đã thật sự tiếp nhận mình nhưng hắn thật không hiểu nàng vẫn cứ luôn luôn kháng cự cái gì.

“Người trăm ngàn lần đừng yêu thương ta, ta chỉ là một người khách qua đường, cuối cùng có một ngày ta sẽ ra đi. Yêu ta, người sẽ rất đau khổ.” Kỳ thật thể cân bằng trong lòng nàng đã sớm bị lệch về một phía, nhưng nàng không thể thừa nhận. Nàng phải cười khi rời khỏi nơi này, không mang theo tình cảm của bất cứ người nào, chính mình cũng không thể lưu lại tình cảm của bản thân. Hiện tại xem ra dường như cũng không phải là không thể.

“Cho dù người là độc dược, trầm cũng không thể không uống. ....” Chính Hiền nhanh như chớp cúi xuống chiếm lấy môi Vũ Tinh.

Vũ Tinh hoảng sợ mở to hai mắt, dùng sức muốn đẩy hắn ra, nhưng Chính Hiền bá đạo không cho nàng cơ hội này. Hắn dùng đầu lưỡi tách hai hàm răng như ở chỗ không người mà xâm nhập vào, ra sức lấy đi cái ngọt của nàng. Vũ Tinh ngạc nhiên phát hiện chính mình lại cũng tham luyến để cho hắn hôn. Mặc kệ là hôn môi thâm tình, hay là như bây giờ bá đạo mà hôn, nàng cũng từ từ không còn phản kháng nữa. Nếu không thể tránh thì đơn giản nên thừa nhận đi. Cứ như vậy là tốt rồi, cứ ở đây mà nếm trải một tình yêu thật ngọt ngào, cũng không uống một lần lạc đến thời không quái dị này. Nàng tin tưởng có thể kiểm soát được bản thân, vẫn có thể tiêu sái mà ra đi.

Cách đó không xa, Lam nhi cùng Trần Hàn nhìn nhau cười. ....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Edit: violeter Beta: bjn0 Gió êm sóng lặng một thời gian, hoàng hậu đột nhiên có lời truyền tới, nói là để làm hài hoà hậu cung, mời các vị nương nương tụ hội, hơn nữa còn chỉ đích danh Tiêu Quý phi phải tham gia.(vio: người thấy mùi âm mưu.)

Vô duyên vô cớ tụ hội cái gì? Rốt cuộc có nên đi hay không? Nếu không đi, lời ra tiếng vào, dù sao đối phương cũng là hoàng hậu, bản thân mình chắc chắn sẽ bị nói là được sủng sinh kiêu, nếu không tốt còn có thể bị dính phiền phức lớn. Đi thôi, không nghĩ ngờ gì là phải đi đến Hồng Môn Yến. Cẩn nhắc mãi, Vũ Tĩnh cuối cùng quyết định: Đi! Bình đến tướng chặn, nước dâng đắp đất, nàng cũng không tin các nàng kia lại có thể ăn thịt mình.

Hoàng hậu muốn làm yến tại đình Dương Tà, lúc Tiêu Vũ Tĩnh tới nơi, chúng phi đã tề tụ đầy đủ, người người trang điểm xinh đẹp, chẳng hề kém phần những đoá hoa phía trước đình, trong đó có Dung quý phi với màu áo xanh thanh nhã, Mộng phi thanh lệ thoát tục, còn có Thành quý nhân quyền rũ động lòng người. Mọi người thấy Vũ Tĩnh đã đến, ngoại trừ hoàng hậu cùng Dung quý phi, những người khác đều đứng lên hành lễ: “Tham kiến hoàng quý phi.”

Vũ Tĩnh tới nơi này cũng được một thời gian, tuy rằng rất khinh thường việc những người cổ đại này cứ bái đến bái đi, nhưng chỉ có thể nhập gia tùy tục. Nàng học tập các phi tử khác, hơi hơi nhún người: “Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu đã sớm nghe nói Tiêu Vũ Tĩnh ngay cả hoàng đế cũng không chịu quỳ, không nghĩ tới hôm nay lại nghe lời như vậy, nàng cảm thấy rất có mặt mũi, ôn hoà mỉm cười: “Bình thân.”

Vũ Tĩnh chân đã sớm mỏi, chỉ ước gì nàng nói những lời này, hoặc mất một chút đứng lên, nói: “Vậy đa tạ hoàng hậu.” (Tuy Phong: “Tật xấu này của người khi nào mới sửa được?” Vũ Tĩnh: “Bỏn tiểu thư không định sửa.” Tuy Phong bắt đầu đi lắc đầu: “Tình tình này của người sớm muộn gì cũng sẽ làm cho người gặp phải đại phiền toái.” Vũ Tĩnh làm nũng giật nhẹ góc áo Tuy Phong: “Người thương ta như vậy, nhẫn tâm làm cho ta chịu khổ sao?”) đứng lên mới phát hiện nơi này không để lại chỗ ngồi nào cho nàng, xem ra là có ý định làm khó nàng đây.

Thành quý nhân cười quyền rũ nói: “Ngày thường tỷ muội chúng ta vẫn tụ hội, đã quên mất là Tiêu phi mới tới, chưa chừa lại vị trí cho nàng, vậy phải giải quyết sao bây giờ?” Vũ Tĩnh không phải ngu ngốc, tự mình có thể nghe hiểu được ý tại ngôn ngoại của nàng, đó là trong cung này các nàng là tiền bối, mặc dù là tân sủng cũng phải kiêng dè các nàng. Thứ nhất là có thể rung núi động hồ, thứ hai cũng muốn diệt bớt uy phong của Vũ Tĩnh.

“Tiểu muội ta mới đến, kinh nghiệm tất nhiên không thể sánh bằng các vị tỷ tỷ đã ở đây nhiều năm, về sau mong các vị tỷ tỷ chỉ dẫn nhiều hơn.” Thiên kim đại tiểu thư Vũ Tĩnh chưa từng phải chịu tức giận thế này, phản công nói.

Một số người vào cung đã lâu nhưng vẫn không được sủng ái nghe xong liền biến sắc, nữ nhân sợ nhất chính là già, nhất là trong hậu cung mỹ nữ như mây này, càng già đồng nghĩa với việc cơ hội được sủng hạnh càng ít.

Dung quý phi ý cười mang dao nói: “Muội muội cứ nói đùa, nay người là bảo bối trong tâm can của Hoàng Thượng, sau này tỷ tỷ chúng ta sợ còn cần nhờ người ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài lời.”

Vũ Tĩnh còn chưa mở miệng, Thành quý nhân đã ngắt lời nói: “Không phải sao? Nghe nói Hoàng Thượng mỗi đêm đều đến ở lại Vũ Hiền các, Hoàng quý phi có phải nên san sẻ một chút cho chúng tỷ muội không?”

“Được rồi.” Hoàng hậu không kiên nhẫn nói. Đây vốn là chuyện vợ chồng riêng tư kín đáo, sao có thể ở trước mặt mọi người mà nói, Thành quý nhân cũng quá không hiểu chuyện. Những lời này đồng thời cũng chạm đến nỗi đau trong lòng hoàng hậu, đối với Vũ Tĩnh lại thêm ghen ghét vài phần, nhưng có lẽ phần nhiều là hâm mộ.

“Người đâu, lấy chỗ cho hoàng quý phi.” Một câu của Mộng phi hạ xuống nhưng không ai dám phản đối, tiểu thái giám lập tức mang ghế dựa đến, trên mặt hoàng hậu cũng chỉ mang một chút trách móc nhìn nàng một cái. Trước khi Vũ Tĩnh tới, Mộng phi vẫn là người được sủng ái nhất, mọi người đều biết, nàng có một địa vị không phải bình thường trong lòng Hoàng Thượng, cho dù là hoàng hậu cũng không dám dễ dàng đắc tội nàng.

Trong ngự thư phòng một mảnh yên tĩnh, tràn ngập không khí xấu hổ, hoàng đế ho nhẹ vài tiếng: “Việc kia..... Tam đệ, theo hồi báo của thám tử, Tứ đệ chân tai rất hiệu quả, thủy tai ở Hằng Châu đã giải quyết xong.”

“Vậy sao?” Cẩn Hiền thân nhiên trả lời, không có lấy một chút tình cảm.

Hoàng đế chỉ coi như hần là trời sinh đã lạnh lòng, tiếp tục nói: “Chờ hần trở về, trẫm định mở tiệc chiêu đãi quần thần, khen ngợi công lao của hần.”

“Được.” Vẫn lạnh lùng như vậy, như thể là đang nói chuyện với người xa lạ, rất khó có thể nghĩ rằng bọn họ là huynh đệ ruột thịt.

“Nếu Hoàng Thượng không còn gì khác phân phó, xin thứ cho thần cáo lui trước.” Nói xong xoay người thậm chí còn muốn chạy đi.

“Đứng lại, người.....” Chính Hiền lớn tiếng quát hần.

“Hoàng Thượng còn gì phân phó.” Cẩn Hiền lại nhẹ nhàng xoay người, thân nhiên nói.

“Cẩn đệ, người thật sự muốn vì Tiêu Vũ Tĩnh mà phản bội không nhận huynh đệ.” Chính Hiền bắt đầu đi nói.

“Là Hoàng Thượng không để ý đến tình cảm huynh đệ trước.”

“Ngươi hiện tại một tiếng hoàng huynh cũng không chịu gọi sao?” Dù sao cũng là tự hấn gây ra, hấn làm sao có thể không đau khổ.

Cần Hiên cũng có chút dao động: “Hoàng huynh không nên đoạt thứ mà người khác yêu.” Từ nhỏ đến lớn hấn không tranh không nhường, cái gì đều có thể nhường cho ca ca, nhưng Vũ Tinh là người lần đầu tiên làm hấn nổi lên dục vọng muốn sở hữu.

“Vũ Tinh cũng là người trầm yêu.” Chính Hiên không chút do dự tuyên thệ.

“Ngươi xác định người yêu nàng? Người thật sự quên được Tư Đồ cô nương?”

“Cần vương!” Chính Hiên giận dữ, bình tĩnh nói. Một bóng hình chậm rãi hiện lên trong đầu, càng ngày càng rõ ràng: Ở hội hoa đăng nàng ngồi đầu lại nhìn rồi cười, trong biển hoa, hấn hào sảng múa kiếm, nàng thâm tình nhìn hấn, vì hấn hát lên khúc nhạc động lòng người. Nàng thích hội họa, hấn vì nàng làm thơ. Hấn nói: ‘Nếu một ngày ta là hoàng đế, ngươi sẽ là hoàng hậu của ta.’ Nàng nghe xong liền hạnh phúc rúc vào trong lòng hấn. . . . . Máu nhuộm đỏ cả tuyết trắng, kiếm đâm xuyên qua ngực nàng, nàng vрон ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng mà xoa mặt hấn, lẩm bầm nói: ‘Duyên này đã hết nhưng tình yêu này bất diệt! Ta thật muốn cùng ngươi nắm tay, cùng nhau sống đến khi đầu bạc, đáng tiếc. . . . . Đáng tiếc ta không thể ở lại. . . . . cùng ngươi, chỉ mong. . . . . Chỉ mong kiếp sau. . . . . Ngươi không phải thái tử. . . . . Chúng ta sẽ lại. . . . .’ cánh tay vô lực buông xuống, đôi mắt sáng đã không còn mở ra. . . . .

Âu Dương Cần Hiên biết làm hấn nhớ lại sẽ gọi lên nỗi đau trong lòng hấn, nhưng vì Vũ Tinh hấn buộc phải như vậy: “Vũ Tinh là một nữ tử có cái tôi rất lớn, nàng muốn yêu là duy nhất, là tuyệt đối, nếu ngươi không thể cho nàng, vậy xin hoàng huynh hãy thả nàng.”

Có lẽ Cần vương nói đúng, bên tai Chính Hiên lại nghe thấy những lời Vũ Tinh đã từng nói qua: Hôn nhân là chuyện thần thánh của hai người, ta sẽ không cùng người khác chia sẻ một chồng. Mà ta cũng tuyệt đối không làm người thứ ba!

Đang trong lúc trầm tư, Lý công công tiến vào: “Hoàng Thượng, Ninh nhi cầu kiến.”

“Cho vào.” Ninh nhi là cung nữ bên người Mộng phi. Không phải là Mộng phi bị làm sao chứ?

Một cung nữ thanh tú lại lộ ra vài phần thông minh vội vàng đi tới: “Bái kiến Hoàng Thượng, Vương gia.”

“Ninh nhi, có chuyện gì vậy?”

“Là Mộng phi nương nương giao phó Ninh nhi thông báo cho Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương ở đình Dương Tạ mở tiệc chiêu đãi hoàng quý phi, nương nương lo lắng hoàng hậu nương nương sẽ. . . . . sẽ gây bất lợi cho hoàng quý phi, mời Hoàng Thượng qua đó chủ trì.”

Hoàng đế mặt lộ vẻ giận dữ, đã sớm nghe nói hoàng hậu tâm tính ác độc, quả nhiên. Ngay cả ái phi của hấn cũng dám động vào. Lập tức đi đến đình Dương Tạ. Chỉ còn lại Cần Hiên một bên vẻ mặt lo lắng.

Trong đình Dương Tạ, chúng phi sau khi com no rượu say, Thành quý nhân bèn đề nghị: “Khó được hôm nào cao hứng như hôm nay, thần thiếp có một đề nghị, chúng ta biểu diễn một vài tiết mục được không?” Rốt cục cũng vào việc chính rồi, Vũ Tinh cười cười, để xem các người định chơi trò gì. (vì: sao ta thấy VT cũng nham hiểm quá à? =.=)

Hoàng hậu gật gù đầu: “Chuẩn tấu.” Quay đầu lại nói với Vũ Tinh: “Bản cung đã sớm nghe nói Tiêu phi là kinh thành đệ nhất tài nữ, Hoàng Thượng cũng thường xuyên nói với bản cung, Tiêu phi tài trí vô song, tài nghệ siêu quần, mời Tiêu phi biểu diễn được chứ?”

Đây chính là trò mà các người muốn làm sao? Ha ha, người nói biểu diễn thì biểu diễn, Vũ Tinh cố tình không đồng ý với nàng: “Hoàng Thượng nói quá, tiêu muội ta tài sơ học thiển, sao dám ở trước mặt các vị tỷ tỷ múa rìu qua mắt thợ.” Xem ra hoàng hậu không làm khó ta thì sẽ không chịu để yên.

“Hoàng quý phi sợ rằng không dám?” Lời nói bén nhọn như vậy vừa nghe đã biết là của Thành quý nhân. Hai người kẻ tung người hứng, sợ là đã sớm có âm mưu.

Tiêu Vũ Tinh chịu không nổi nhất chính là phép khích tướng, đang muốn đứng lên, Mộng phi lại giữ chặt góc áo của nàng, ghé vào lỗ tai nói: “Hoàng quý phi không thể, họ rõ ràng đang nhắm vào ngươi.”

Nghĩ đến Mộng phi mới vừa rồi giải vây cho mình, bây giờ lại hảo tâm nhắc nhở nàng, Vũ Tinh cảm kích nhìn về phía nàng, mỉm cười đầy thiện ý.

Mộng phi gạt mình, lập tức cười yếu ớt đáp lại, nàng đứng lên, nói: “Các vị không nên làm khó Tiêu phi, không bằng để thần thiếp thay Tiêu phi múa một điệu cho các vị thưởng thức?”

Mộng phi đã nói như vậy, ai còn dám nói câu không được. Thành quý nhân rất thích nịnh bợ Mộng phi, hiện tại đúng là cơ hội tốt: “Mộng phi tỷ tỷ có thể thể hiện một chút, tất nhiên là vinh hạnh của ta.” Kỹ thuật múa của Mộng phi có thể nói là tuyệt vời, ngay cả Hoàng Thượng cũng khen không dứt miệng, mọi người ở đây cũng đều muốn được xem qua.

Trong đình chỉ còn lại có Vũ Tinh cùng Dung quý phi hoạt động không tiện. Nhìn cái bụng đã nhô lên rõ ràng của Dung quý phi, Vũ Tinh trong lòng có chút chua xót. Nàng Tiêu Vũ tinh lại lưu lạc đến cùng chung một chồng với nữ nhân khác.

“Mấy tháng rồi?” Ghen là ghen, lòng hiếu kỳ thì vẫn có.

“Người muốn làm gì?” Dung quý phi về mặt đề phòng nhìn nàng, cứ như người khác muốn làm hại đứa bé trong bụng nàng vậy.

“Không muốn nói thì thôi, vậy ta sẽ chỉ hỏi con của người mấy tháng rồi thôi.” Người ta cũng không phải sai lang hồ báo, làm gì e sợ, lo lắng như vậy, thực đã kích lòng tự trọng của người ta nha. (Phong Thanh: “Người yếu ớt như vậy sao?” Vũ Tĩnh: “Hừ, trước mặt người ngoài không cần tùy tiện vạch ra khuyết điểm của ta.” Tuý Phong: “Vậy đây có được coi là ưu điểm không?”)

Dung quý phi nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, mang theo vài phần kiêu ngạo: “Bảy tháng.”

“Mọi người đều nói ‘Mang thai mười tháng’ vậy chắc là không đến ba tháng nữa sẽ sinh.” Vũ Tĩnh tò mò vươn tay muốn sờ sờ bụng của nàng. Nhưng khi đầu ngón tay còn chưa kịp đụng tới, Dung quý phi đột nhiên hét thảm một tiếng, sau đó liền ngã xuống đất, ôm bụng thống khổ rên rỉ. ....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Edit: violeter Beta: bjn0

Vũ Tĩnh bị một màn bất ngờ xảy ra dọa cho choáng váng, đến khi phản ứng lại được, nàng vội vàng ngồi xuống: “Người. .... Người làm sao vậy?” Nhìn bộ dáng thống khổ của nàng ta, Vũ Tĩnh rất muốn giúp nhưng không biết phải làm thế nào, lại càng không dám đụng vào nàng sợ làm nàng đau, chỉ có thể chân tay luống cuống lo lắng suông.

Hoàng hậu và mọi người nghe được tiếng kêu thảm thiết liền chạy tới, nổi giận mắg: “Tiểu phi, người đã làm gì Dung phi vậy?”

“Ta. ....” Hết đường chối cãi!

Thành quý nhân cũng được dịp đổ thêm dầu vào lửa: “Ta thấy nàng căn bản là cố ý, nàng ghen tị với Dung quý phi nên mới cố ý thừa dịp lúc mọi người không ở đây đẩy ngã Dung quý phi.”

“Bây giờ là lúc để nói chuyện này sao? Mau truyền Thái y!” Những người này rốt cuộc là thật lòng cảm phẫn đòi lại công đạo cho Dung phi hay căn bản là vui sướng khi người khác gặp họa, ước gì Dung phi gặp chuyện không may đây?

Một bóng người màu vàng tiến nhanh vào, đây Vũ Tĩnh đang giúp đỡ Dung phi ra, lo lắng ôm lấy Dung phi chạy đi thật nhanh. .... Đúng vậy, người đó đúng là đương kim thiên tử — Âu Dương Chính Hiền.

Vũ Tĩnh nặng nề té ngã trên đất, nhìn thân ảnh càng lúc càng xa kia, nàng cảm giác trong lúc đó khoảng cách giữa bọn họ dường như cũng ngày càng xa cách. ....

Hoàng đế lo lắng ngồi trong cung Lưu Tú, thái giám cung nữ đang rất bận rộn, lúc thì lấy thuốc lúc lại đổ nước, chỉ nhìn thôi cũng đã làm cho người ta thấy sốt ruột.

Vũ Tĩnh đi qua an ủi nói: “Người không cần lo lắng như vậy, ta nghĩ nàng chắc chắn sẽ không có việc gì đâu.” Cho dù hắn không yêu Dung phi, nhưng kia dù sao cũng là con của hắn, hắn lo lắng cũng là một việc thường tình, Vũ Tĩnh tự thuyết phục mình không cần phải để ý.

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, không nói gì. Sự quan tâm của nàng là thật lòng sao? Trẫm có thể tin tưởng nàng sao?

Thái độ này của hắn là gì vậy, chẳng lẽ hắn hoài nghi chuyện của Dung phi là do nàng làm, là nàng đẩy ngã Dung phi? Trong mắt hắn chẳng lẽ nàng chính là người như vậy. Tiểu Vũ Tĩnh ta sao có thể là loại người vì tranh đoạt tình cảm mà không từ thủ đoạn. Nếu người thực sự dám nghĩ như vậy, người nhất định phải chết. ....

Lúc này Thái y từ bên trong đi ra, hoàng đế bước nhanh đón đầu: “Vương Thái y, Dung phi thế nào rồi?”

Vài vị Thái y đồng loạt quỳ xuống, trên mặt mang vẻ xấu hổ mà phần nhiều là e ngại, đầu năm nay làm việc trong hoàng gia thật không dễ dàng “Vi thần vô dụng, không thể giữ được hoàng tử. Xin hoàng thượng thứ tội.”

Hoàng đế trên mặt không thể hiện gì nhiều, chỉ là có một vẻ đau lòng thoáng hiện trong nháy mắt.

Dung quý phi ngơ ngác nhìn lên, không biết đang nhìn cái gì, ánh mắt trống rỗng không có mục tiêu, những giọt nước theo khóe mắt chảy dài.

Một đêm vợ chồng trăm ngày ân ái, Chính Hiền cũng không phải là người có ý chí sắt đá, ôn nhu nói: “Ái phi.”

Dung quý phi dường như không nghe thấy, lẩm bẩm: “Vừa rồi ta nhìn thấy con của ta, bộ dáng nó rất đáng yêu, nó nói nó phải đi, nó không cần mẫu phi ta, nhất định là do ta chăm sóc nó không tốt, cho nên nó mới không chịu đến đây đúng không?”

Hoàng đế khuyên giải an ủi nói: “Ái phi, đừng nghĩ nhiều nữa, an tâm giữ sức khỏe cho tốt đã.”

“Hoàng Thượng, con của ta chưa chết, bọn họ đều nói dối. Con của ta là thái tử tương lai, thái tử tương lai, sao có thể chết được? Nó có thiên tử phù hộ, nó sẽ không chết. Hoàng Thượng, người đừng nghe những lời gièm pha, con của chúng ta chưa chết.” Dung quý phi thần trí không tỉnh táo, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, nói năng lung tung.

Đối với dã tâm của nàng, hoàng đế bất mãn cau mày, niệm tình nàng đang đau khổ vì mất con nên không đành lòng trách cứ.

Thành quý nhân tức giận đứng ra: “Tiêu Quý phi, người xem người đã hại Dung phi thành thế nào rồi.”

“Thành quý nhân, không được vô lễ.” Hoàng Thượng trầm giọng nói.

“Hoàng Thượng, thần thiếp nói đều là sự thật, lúc ấy chỉ có hoàng quý phi ở đây, chúng ta cũng tận mắt nhìn thấy Tiêu Quý phi xô ngã quý phi nương nương.” Tận mắt nhìn thấy?

Hoàng đế hỏi Thái y: “Vương Thái y, Dung phi vì sao lại sảy thai?”

Vương Thái y sợ đến sắc mặt tái nhợt, dùng một cái quỹ xuống, run rẩy nói: “Bẩm Hoàng Thượng, là bị vật nặng đụng phải, va vào bụng mới dẫn đến đẻ non, có lẽ là.....có lẽ là do bị người ta đẩy ngã.”

“Tiêu phi, người có gì để giải thích không?” Chỉ cần nàng giải thích, không cần biết có phải là lỗi của nàng hay không, hẳn chắc chắn sẽ áp chế chuyện này xuống.

Vũ Tĩnh lạnh lùng nhìn hết thấy xung quanh, môi khẽ nhếch lên cười lạnh, có chút quý dị: “Người không tin ta?” Hẳn thật sự hoài nghi nàng.

“Mộng phi, người nói xem!” Chính Hiền trong lòng căng thẳng, hẳn nên tin tưởng nàng sao? Chỉ có cách là hỏi Mộng phi, Mộng phi sẽ không bao giờ lừa dối.

“Hoàng Thượng, thần thiếp nghĩ Vũ Tĩnh muội muội nhất định không phải là cố ý, xin Hoàng Thượng đừng trách tội nàng.”

Chính Hiền thanh âm bình tĩnh ra lệnh: “Tiêu phi, hãy giải thích với Dung phi đi.”

“Người rốt cuộc không tin ta. Chỉ một câu nói của Mộng phi đã đủ để cho người nghi ngờ ta, phải không?” Người hẳn yêu nhất cuối cùng chỉ có Mộng phi, vậy hẳn cần gì phải trêu chọc ta? Tại sao phải mất công sắm vai một vương tử thâm tình. Nàng cảm giác nước mắt dường như chực trào ra ngoài, trong lòng cực kỳ ủy khuất. Nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, kiều ngạo quật cường như nàng tuyệt đối không để cho nó rơi xuống.

Hoàng đế nhẫn nại nói: “Tiêu phi, trầm lệnh cho người phải giải thích.” Tại sao này nha đầu lại quật cường như vậy? Chẳng lẽ nàng không biết tội danh mưu hại huyết mạch hoàng tộc nghiêm trọng đến thế nào sao?

Giải thích? Nực cười! “Không đòi nào, không phải là lỗi của ta, ta quyết không giải thích. Người dựa vào cái gì mà ra lệnh cho ta? Người cho rằng người là hoàng đế thì có thể muốn làm gì thì làm sao?” Vũ Tĩnh từng bước một bức lui Chính Hiền. “Người nghĩ rằng ta sẽ giống những phi tử của người, tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của người, để cho người điều khiển sao? Ta nói cho người biết, người có thể giết ta, nhưng người không thể giẫm lên tôn nghiêm của ta. Người không phân biệt được phải trái, người là đồ hôn quân!”

“Ba.....” Một bàn tay hằn mạnh trên mặt Vũ Tĩnh, khuôn mặt mịn màng đỏ bừng lên xuất hiện dấu năm ngón tay, khóe miệng cũng chảy máu.

“Tĩnh nhi.....” Chính Hiền không tin nổi nhìn tay của chính mình, hẳn cư nhiên động thủ đánh nàng? Vừa rồi thật sự hắn quá tức giận, hoàng quyền bị phi báng nghiêm trọng, trước mặt nhiều người như vậy, việc một hoàng đế như hắn bị mất mặt thật sự không thể nhìn được.

Vũ Tĩnh ôm mặt mình, không tin Chính Hiền lại thật sự đánh nàng? Nàng chưa bao giờ từng bị đánh, phản hận nhìn chằm chằm Chính Hiền: “Âu Dương Chính Hiền, người điên rồi!” Nàng chưa từng phải chịu nỗi khuất nhục như vậy. Nhớ năm nào (bị0: làm gì đã lâu thế nhỉ?), một đoàn nam sinh “người trước ngã xuống, người sau tiến lên” luôn theo sau nàng, tìm đủ mọi cách lấy lòng mà bản thân mình cũng chỉ nhìn họ bằng nửa con mắt. Ở nhà, là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, được họ yêu thương chiều chuộng hết mực. Tiểu công chúa của tập đoàn Lăng thị vậy quanh có biết bao nhiêu người hâm mộ. Vậy mà tự mình cũng không biết tích phúc, một câu nói đùa lại đẩy bản thân tới tình thế này. Nàng thề, nếu nàng có thể trở về, nàng sẽ không bao giờ làm trái lời cha mẹ nữa.

Cẩn Hiền vốn vẫn trầm mặc nhìn thấy giai nhân bị đánh liền tức giận che chắn trước mặt nàng, chất vấn nói: “Hoàng huynh, người đã nói những gì? Sao người lại có thể đánh nàng?”

Chính Hiền không nhìn bọn họ, hẳn xoay người, đưa lưng về phía bọn họ, làm cho người ta không thấy rõ được vẻ mặt của hắn. “Tiêu phi mắc tội phạm thượng, lệnh cho đến lãnh cung đóng cửa tu tâm dưỡng tính.” Một câu “Mắc tội phạm thượng” lập lò, cũng không nói rõ ra là phạm thượng khi quân hay là mưu hại hoàng tử. Đây cũng là phương pháp bắt đắc dĩ, bây giờ cách duy nhất có thể làm là kéo dài thời gian.

Cẩn Hiền đưa Vũ Tĩnh đến lãnh cung, nhìn cảnh sắc tiêu điều bên trong hẳn thật sự không muốn để nàng đi vào. “Vũ Tĩnh, nếu người còn muốn chạy, lùi về nghị của ta vẫn còn.”

Giờ khắc này Vũ Tinh thật sự rất muốn đáp ứng hắn, Chính Hiền vô tình như vậy, nàng cần gì phải quan tâm đến cảm giác của hắn. Nhưng nếu nàng dễ dàng đáp ứng như thế thì Cẩn Hiền phải làm sao bây giờ? Đây chính là công khai khi quân, đừng nói không thể làm Vương gia, sợ rằng từ nay về sau chỉ có thể sống lưu vong dật dờ. Quan trọng nhất là thâm tình của huynh đệ bọn họ ở nơi hoàng gia này đáng quý đến thế, nàng không thể hại hắn trở thành người bất trung bất nghĩa. Nếu nhất định phải đi, nàng chỉ có thể tự mình đi.

“Thực sự xin lỗi, nhưng ta không thể đi.”

“Tại sao? Chẳng lẽ ngươi thật sự yêu hắn?” Nhìn thấy ánh mắt trao nhau của bọn họ, Cẩn Hiền cũng đã hiểu được bảy tám phần.

“Làm sao có thể thế được? Hắn tuyệt tình như vậy, độc ác như vậy, ai thích hắn đúng là ngu ngốc.(vì: tỷ tự nhận mình ngu ngốc?)” Mỗi lần nhớ tới cái tát kia nàng đều rất tức giận.

Cẩn Hiền dường như nhìn thấu tâm sự trong lòng nàng: “Ngươi đừng hận hắn, nếu cái tát kia hắn không đánh, Nam Cung gia sẽ không chịu yên.....” Hắn thực sự không hiểu nổi, bản thân mình tại sao lại phải làm người tốt, nói đỡ cho tình địch.(vì:anh tốt quá anh ạ nên số anh nó khổ T.T)

“Vậy sao?” Nếu là như vậy, chắc cũng có thể tha thứ cho hắn một chút.

Vũ Tinh trên mặt vẫn còn dấu vết, làm cho Cẩn Hiền đau lòng không thôi, “Bất quá hoàng huynh xuống tay cũng quá nặng.....”

Cẩn Hiền vừa mới gỡ tay lên, Vũ Tinh đã hiểu được hắn muốn làm gì, hành động của nàng nhanh hơn so với suy nghĩ. Nàng lùi lại từng bước, né tránh bàn tay hắn. Phát hiện ra động tác của mình quá đột ngột, Vũ Tinh cúi đầu, cắn môi, ngón tay không ngừng mà xoay vòng.

Động tác này của Cẩn Hiền xem ra là rất đáng yêu, đáng tiếc tay hắn có điểm không thích hợp, xấu hổ dừng lại giữa không trung rồi buông tay xuống, trong lòng cảm thấy nhói đau. Động tác này có ý nghĩa gì thông minh như hắn làm sao lại có thể không nhìn ra? Để giải tỏa bớt không khí, Cẩn Hiền cười nói: “Hoàng phi vào lãnh cung, Vương gia đến đưa tiễn, người có thể xem như là người thứ nhất từ xưa đến nay.”

“Như thế ta đây chẳng phải là rất vinh hạnh sao?” Vũ Tinh tiếp lời hắn. Chẳng lẽ giữa nam nữ không thể có một tình bạn đơn thuần sao?

“Ha ha.....” Hai người nhìn nhau cười. Chỉ là trong lòng Cẩn Hiền cũng đang rất chua xót, liệu Vũ Tinh có phải đã thật sự yêu thương hoàng huynh? Liệu có thể như vậy không?

Lãnh cung lạnh lẽo, không chút sức sống, ở lâu không nổi điên mới là lạ. Chẳng lẽ ta phải ở trong này đến cuối đời, sinh mệnh của ta sẽ như bông hoa còn chưa kịp nhìn thấy ánh nắng mặt trời đã vội héo rũ? Ta còn chưa hưởng thụ hết nhân sinh, mà quan trọng nhất là người ta còn chưa được ném qua mùi vị của tình yêu, cũng chưa nói lời từ biệt với cha mẹ. Vũ Tinh ngửa mặt lên trời thở dài.

“Tiểu thư.....” Lam nhi thấy Vũ Tinh buồn rầu u uất, than thở, rất muốn khuyên giải an ủi nhưng lại không biết nói từ đâu. Nàng tin rằng tiểu thư nhà nàng sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23

Edit: viochan Beta: bichan “Tiểu thư.....” Lam nhi thấy Vũ Tinh mặt mày ủ rũ, than thở, rất muốn khuyên giải an ủi nhưng lại không biết nói từ đâu. Nàng tin rằng tiểu thư nhà nàng sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế này.

“Lam nhi, thật xin lỗi, ta hại ngươi phải theo ta đến nơi này chịu khổ.”

Lam nhi hốc mắt sưng lên, sống mũi cũng thấy cay cay: “Tiểu thư, ngươi đừng nói như vậy, Lam nhi có thể có một chủ nhân tốt như ngươi đã là phúc phận rất lớn của Lam Nhi. Chỉ cần có thể làm bạn của tiểu thư, bất kể tiểu thư có thể nào Lam nhi cũng sẽ vĩnh viễn đi theo ngươi.”

“Lam nhi.” Vũ Tinh cảm động ôm chặt nàng, nhớ tới người bạn tốt Tiểu Nhu. Tiểu Nhu là người bạn duy nhất của nàng ở hiện đại, còn Lam nhi lại là người đối xử chân tình với nàng nhất ở cổ đại.

“Thực sự là chủ tớ tình thâm.” Thành quý nhân vỗ tay khen.

Chuột hoang mà đến chúc tết gà chẳng phải có việc gì tốt, Vũ Tinh chán ghét nói: “Ngươi tới đây làm gì?”

“Quý phi nương nương mới có việc tốt, thần thiếp tự nhiên muốn tới chúc mừng một phen.” Thành quý nhân châm chọc.

“Ta đây liệu có phải nên nói với người tiếng ‘Cám ơn’ không?” Vũ Tinh chịu không nổi trợn trắng mắt, người này sao lại có thể dối trá đến thế?

“Nô tì làm sao nhận nổi một tiếng ‘Cám ơn’ của quý phi nương nương, ngài dù gì cũng là bảo bối tâm can của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đối xử với ngài cũng thật tốt, lãnh cung này..... chắc chắn.....cũng thật đồ sộ!”

“Người đã thích nó như vậy thì cứ đến mà ở cũng được thôi.”

“Quân tử không đoạt thứ người khác thích, lãnh cung này cứ để cho người chậm rãi mà ở đi.”

Người mà là quân tử? “Vậy không tiền.” Ôn thần này, Vũ Tinh chỉ ước gì nàng ta biến nhanh đi, đối với Thành quý nhân nàng luôn luôn không có chút hảo cảm nào, gió chiều nào che chiều ấy, người như thế nàng rất ghét.

“Người..... Người đừng nghĩ rằng Hoàng Thượng sủng ái người vài ngày thì người có thể thật sự bay lên làm phượng hoàng, bất quá chỉ là thiên kim của một tri phủ nhỏ nhoi, vào lãnh cung rồi người cũng đừng vọng tưởng đi ra ngoài được.” Có ý định mưu hại huyết mạch hoàng tộc, đủ để mắc tội tru di cửu tộc. Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng.....

“Không cần Thành quý nhân phải nhọc công quan tâm, đừng quên Hoàng Thượng chỉ nói là muốn ta đóng cửa tu tâm dưỡng tính chứ chưa huy bỏ tước vị quý phi của ta, người nói xem nhục mạ đương kim quốc trượng cùng hoàng phi, phải bị tội gì?” Vũ Tinh ngoài cười nhưng trong không cười, khí thế chân kinh áp đảo tất cả mọi người, thật sự lúc này Lam nhi ở đằng sau đã trợn mắt há hốc mồm. Tiểu thư là người ôn nhu, yếu đuối từ khi nào lại trở nên mạnh mẽ như vậy?

Xuất thân từ nhà thương nhân, Tiểu Vũ Tinh từ bé mưa dầm thấm đất, chuyện đàm phán dù sao nàng cũng học được chẳng ít thì nhiều, cho dù nàng đang ở cổ đại cũng vậy.

Thành quý nhân sợ tới mức nói không nên lời, đúng là, với sự vô lễ như vừa rồi nàng quả thật đã phạm thượng. Nhưng nàng ta bất quá chỉ là một người đã bị thất sủng. Nghĩ vậy, Thành quý nhân khí diễm lại kiêu ngạo trở lại. Lúc nàng còn đang muốn nói gì đó thì một đám người rất đông đi vào, trong tay còn cầm dụng cụ. Bọn họ không nói hai lời, xắn tay áo lên, khí thế ngất trời mà quét tước mọi thứ.....

Chỉ trong chốc lát, lãnh cung liền rực rỡ hẳn lên, nếu không nói là rực rỡ huy hoàng thì cũng phải là thanh tịnh nhã nhặn. Vũ Tinh kinh ngạc nhìn lãnh cung thay đổi, một thái giám quý gối xuống trước mặt nàng, cung kính nói: “Không biết Tiểu phi nương nương còn gì phân phó, nô tài lập tức đi làm.”

“Nô tài lớn mật, ai cho người to gan dám tự tiện sửa chữa lãnh cung?” Thành quý nhân giận không thể tả.

“Bẩm nương nương, là ý chỉ của Hoàng Thượng.” Thái giám không kiêu ngạo cũng không xu nịnh nói.

Thành quý nhân lắm bả nói: “Hoàng Thượng.....” Hoàng Thượng lại đối xử với nàng ta tốt như vậy? Sự ghen tị từ trong cơ thể hừng hực thiêu đốt. Nếu ánh mắt có thể giết người thì Vũ Tinh đã phải chết không dưới mười lần.

Vũ Tinh nhìn Thành quý nhân đang thở phì phì, không khỏi nở nụ cười. Thuận tiện đùa giỡn với uy phong quý phi: “Có, ta chỉ có một phân phó, chính là ta không gặp người mà ta ghét, phiền người mời nàng đi ra ngoài.” Cảm giác cũng rất sung sướng, lần đầu tiên nàng cảm thấy làm quý phi cũng không phải là một chuyện không tốt.

“Vâng.” Thái giám đi đến trước mặt Thành quý nhân, gơ tay làm động tác mời: “Nương nương, xin mời.....”

Thành quý nhân làm sao có thể nuốt trôi cục tức này: “Cầu nô tài, đâu đến lượt người ra lệnh cho bản cung?”

Thái giám nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải. Hai bên đều là chủ nhân, hần bên nào cũng đều không đắc tội nổi.

Vũ Tinh hiểu được sự do dự của thái giám, từ từ mở miệng nói: “Tro bụi rất nhiều nha, ta thấy hay là phải thay đổi người quét tước thôi.”

Thái giám cả kinh, sắc mặt trắng bệch. Hoàng Thượng sủng ái Tiểu Quý phi mọi người đều biết rõ, ngay cả vào lãnh cung cũng được đặc biệt chăm sóc, đây là chuyện trước nay chưa từng có. Nói vậy thì không lâu chắc là có thể đi ra, vào lãnh cung cũng chỉ là để che mắt. Ở trong cung, dù thân phận người có là gì, chỉ cần được Hoàng Thượng sủng ái thì người chính là lão đại (vì: nghĩa là đại ca, người có quyền). Nghĩ đến đây, thái giám cố lấy dũng khí, khách khí nói với Thành quý nhân “Nương nương, mời về cho!”

“Cầu nô tài.....” Thành quý nhân vừa gơ tay lên đã bị một đám thái giám chặn lại. Nàng liều mạng quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Vũ Tinh mà năn: “Tiểu Vũ Tinh, ta sẽ không dễ dàng mà quên đâu, người nhớ kỹ cho ta.....”

Lam nhi về mặt sùng bái: “Tiểu thư, người thật là dũng cảm.”

“Chuyện nhỏ thôi!” Thành quý nhân tính tình nóng nảy, vui giận đều hiện ra ngoài, không phải là người thâm sâu, loại người như nàng hẳn không phải là kẻ đã hãm hại ta. Vậy thì rốt cuộc là ai? Mỗi người có mặt lúc đó đều đáng nghi. Hay Dung quý phi đã hy sinh đứa nhỏ để hãm hại ta? Nhưng nhìn bộ dáng hết sức bi thương của nàng lại không giống giả vờ. Về lý mà nói hoàng hậu tổ chức yến, người đáng nghi nhất chính là nàng.

Lam nhi thấy Vũ Tinh thần thái không tập trung, vươn tay quơ quơ trước mắt nàng: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

“Không sao.” Vũ Tinh đột nhiên hướng về phía Lam Nhi bật cười gian xảo. Về tuổi cười tuyệt mỹ kia lại làm cho Lam Nhi rung hết cả mình, ở chung mấy ngày nay, nàng rất hiểu tiểu thư, mỗi khi nàng như vậy chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt, luôn luôn có những ý tưởng không ngờ được.

“Tiểu thư, ngươi đừng cười như vậy. Lam nhi sợ lắm đó.”

“Không sao không sao, ngươi không phải sợ. Ta sẽ không ăn thịt ngươi đâu mà lo.” Vũ Tinh khoác tay lên vai Lam nhi, bộ dáng rất giống một con sói muốn ăn thịt chú cừu non. “Lam nhi, chúng ta xuất cung được không?”

“Không được, tự tiện rời cung rất nghiêm trọng, ngươi hiện tại mà xuất cung thì tội càng thêm tội, nếu giả sử bị bắt. ....”

“Ngươi lo lắng gì chứ? Dù sao chúng ta cũng sẽ không trở lại.”

“Tiểu thư, ngươi không định hồi cung?”

“Đương nhiên, ra khỏi nhà giam này rồi ai lại ngu ngốc đến mức quay trở lại.” Dù sao đường để xuất cung nàng cũng đã sớm tìm hiểu, đi ra ngoài chắc là không có vấn đề gì. Trước kia trong nhà có hệ thống giám sát công nghệ cao nghiêm mật mà nàng còn có thể chạy đi, nói gì đến mấy cái cửa cung nhỏ nhoi.

Lam nhi trêu ghẹo nói: “Tiểu thư bỏ được Hoàng Thượng?”

“Ai không bỏ được hần?” Vũ Tinh lo lắng rõ ràng không đủ. Trong lòng cảm thấy hơi đau đau, thật sự sẽ ra đi như vậy? Sẽ không còn được gặp lại hần ..... Hừ, không gặp thì không gặp. Có gì đặc biệt đâu chứ ! “Một câu thôi, ngươi có đi cùng ta hay không?” Để Lam Nhi một mình ở lại đây, nếu bị phát hiện là ta bỏ trốn thì Lam nhi sẽ rất thảm.

“Có chứ!” Lam nhi không chút do dự, từ mười năm trước lúc tiểu thư cứu nàng, nàng đã quyết định cuộc đời này sẽ mãi đi theo tiểu thư, hầu hạ tiểu thư.

Màn đêm chậm rãi trùm xuống, bóng tối bao phủ khắp nơi, bầu trời như được tăng thêm vài phần thần bí. Tối nay không trăng, chỉ có thừa thốt vài ngôi sao, đúng là thời cơ tốt để Tiểu Vũ Tinh ‘hành động’.

Trên bàn là cả một mâm cao lương mỹ vị, làm cho ai nhìn đều chảy cả nước miếng, nhưng lại có hai thân ảnh bận rộn cứ đi qua đi lại mà vô tâm với chúng.

Hoàng đế này cũng rất nể tình, ngay cả vào lãnh cung cũng thưởng cho nàng nhiều vàng bạc châu báu như vậy, chắc chẳng qua là cấp ‘lộ phí’ cho nàng thôi. Ít nhất Vũ Tinh cũng cho là như vậy.

Vũ Tinh cùng Lam nhi bận rộn chuẩn bị đi, ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng: “Hoàng Thượng giá lâm. ....”

Hai người nghe thấy liền biến sắc, Lam nhi sợ tới mức đồ đạc trong tay rơi hết cả, còn Vũ Tinh thì ngã luôn xuống bên cạnh ghế dựa. .... Căn phòng vốn đã bị hai người các nàng làm thành một đồng hồ hỗn loạn, hiện tại đúng là họa vô đơn chí.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ? Hoàng thượng tới. ....”

“Tiểu Hiền Từ này đến lúc nào thì chả đến lại cố tình chọn lúc này. .... Mau thu dọn hết các thứ, bị hần nhìn thấy thì chúng ta thảm mất.” Nếu vừa mới bắt đầu đã không thành công thì sau này muốn chạy trốn sẽ rất khó khăn.

Lam nhi luống cuống tay chân nhặt nhanh đủ thứ, cuống quýt đem hết cái này cái nọ ôm vào: “Tiểu thư, để ở đâu đây?”

Đang nói chuyện thì thân ảnh hoàng đế đã ở trong tầm mắt nàng, Vũ Tinh cũng hoảng: “Đâu cũng được.” Hai người kích động ném lên trên giường, cảm lấy chần cái phủ lên.

Hoàng đế đã bước vào cửa, nhìn thấy cả phòng một đồng hồ hỗn loạn, trên bàn đồ ăn còn nguyên, Vũ Tinh lại hé ra bộ mặt lạnh băng, hần không khỏi nhăn lại đôi mi tuyệt đẹp, oán giận nói: “Ngươi đang tuyệt thực để kháng nghị sao?”

Cho ta xin, người ta chỉ là đang bẽ bộn nhiều việc nên không rảnh ăn cơm được không? Vũ Tinh khinh thường nói: “Ta mà lại phải tuyệt thực vì ngươi sao?”

Thái độ khinh thường của Vũ Tinh làm tổn thương đến nơi mềm yếu nhất trong lòng Chính Hiền, trầm trong mắt nàng thật sự đáng khinh thường đến thế sao? “Trẫm chỉ muốn ngươi giải thích thôi!” Nếu đối lại là người khác. .... mà thôi, cũng chỉ có nàng mới dám to gan như vậy.

“Ta không nghĩ rằng ta sai.”

“Trẫm đã tận mắt thấy, ngươi còn muốn nói dối.”

“Tiểu Hiền Từ, bằng cơ trí của ngươi, ta không tin ngươi không nghĩ gì về chuyện này, ngươi bắt quả là muốn bình ổn trận phong ba này thôi, lấy ta ra làm kẻ chết thay, đúng không?” Làm ta tức chết mà, trước đó vài ngày còn thề thốt sắt son nói tuyệt đối sẽ không hy sinh ta, bây giờ thì sao?

“Chuyện này không nên làm âm ỉ, trẫm sẽ nói rằng ngươi vô ý đẩy ngã Dung phi, trẫm vẫn trước sau như một đối với ngươi, Vũ Hiền Các ngươi lúc nào cũng có thể trở về.”

“Không đời nào.” Vũ Tinh quật cường ngẩng cao đầu. “Ta hỏi ngươi, sao ngươi lại trùng hợp như vậy mà đến đó?” Đừng có nói với ta là đi ngang qua

đấy chứ? Rõ ràng chính là có người có ý muốn hấn đến để nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Edit: viochan

Chính Hiền đảo mắt, trong mắt hiện lên chút bối rối, nhưng chỉ chớp mắt một cái liền lúng túng trả lời: “Trẫm. .... đi ngang qua.”

Vũ Tinh nhìn qua trái, nức nở nói: “Người đi đi.” Hắn thực sự là đang bảo vệ một ai đó, mặc dù nàng không biết đó là ai? Người này trong lòng Chính Hiền nhất định rất quan trọng, thậm chí so với ta còn quan trọng hơn, Vũ Tinh chưa xót nghĩ lắm.

“Người vẫn còn đang trách trẫm đã đánh người sao? Trước mặt nhiều người như vậy, người cũng quá không nể mặt trẫm.” Chính Hiền vờ như không nghe thấy lời đui khách của Vũ Tinh, bàn tay to vuốt ve khuôn mặt nàng, thương tiếc hỏi: “Còn đau không?”

Lòng bàn tay thô ráp ma sát khuôn mặt mềm mại của nàng, trong lòng Vũ Tinh đột nhiên sinh ra một tình cảm khác thường, chỉ cảm thấy một trận rung động. Nàng lẽ ra phải né tránh hắn như đã né tránh Cẩn Hiền chứ, không phải sao? Nhưng vì sao giờ khắc này nàng lại tham luyến sự ảm áp trong lòng bàn tay hắn. Vừa nghĩ đến việc hắn vì nữ nhân khác mà tổn thương nàng vào lãnh cung, Vũ Tinh tức giận nghiêng răng. Nàng dùng sức gạt tay hắn ra: “Người cho rằng đâm người ta một đao, sau đó lại che chở an ủi vài tiếng, ta sẽ cảm kích đại ân đại đức của người sao?”

Chính Hiền chưa bao giờ nhường nhịn một ai như vậy, thế này đã là giới hạn của hắn, lòng tự trọng của một đại trượng phu lại dâng lên: “Tiêu Vũ Tinh, người đừng không biết điều như vậy.”

“Biết làm sao được, ta trời sinh không biết đề ý đến tâm trạng người khác.” Hoàng đế thì thế nào?

“Người. ....” Hắn nên làm sao với nàng bây giờ? Thấy nàng chịu khổ, chính hắn còn thấy khó chịu hơn. Sao nàng lại không hiểu cho lòng trẫm? “Bãi giá hồi cung.” Hắn không muốn tiếp tục tranh cãi với nàng, tranh cãi cũng sẽ không có kết quả, mâu thuẫn sẽ chỉ gay gắt hơn mà thôi.

“Thứ cho ta không tiễn xa được!” Con tức của Tiêu Vũ Tinh cũng không nhỏ.

“Tiểu thư, chúng ta có đi nữa không?” Lam nhi hỏi. Nàng thấy tiểu thư vẫn còn nặng tình với hoàng thượng.

“Đương nhiên là đi rồi.” Ai cũng không thể thay đổi chủ ý của nàng, kể cả Âu Dương Chính Hiền.

Trong bóng đêm, hai bóng người lén lút xuyên qua thâm cung đại viện.

“Tiểu thư, chúng ta không cần lén lút đi như vậy chưa?” Đều đã thay trang phục của thái giám, cứ quang minh chính đại mà đi ra ngoài là được.

“Đương nhiên phải cẩn thận chứ, người muốn bị bắt sao?”

“Như vậy không phải sẽ càng làm cho người ta nghi ngờ sao?” Tiểu thư sao lại ngốc như vậy?

“Suyt. ....” Tiêu Vũ Tinh kéo Lam nhi trốn vào hòm giả sơn. “Có người!”

Ở sâu trong hòm giả sơn có hai người đang đứng, một nam một nữ, người nam thì Vũ Tinh biết, đúng là Vương thái y. Người nữ che mặt không thấy rõ bộ dáng.

Nữ tử nói: “Vương thái y, việc này người làm rất tốt, chủ tử rất vừa lòng.”

Vương Thái y a dua nói: “Đa tạ chủ tử. Dốc sức vì chủ tử làm việc là phúc của vi thần. Mong cô nương ở trước mặt chủ tử nói tốt cho ta vài câu.”

“Còn phải xem biểu hiện của người nữa. Việc này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. Nếu xảy ra chuyện gì, chủ tử cũng không bảo vệ được người. Người phải biết rằng cho dù thực sự xảy ra chuyện gì, Hoàng Thượng cũng tuyệt đối sẽ không trách tội chủ tử.”

“Vi thần hiểu. Mưu hại huyết mạch hoàng gia là tội lớn mất đầu, vi thần tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng ra làm trò đùa.”

Vũ Tinh trong lòng run lên, ‘Mưu hại huyết mạch hoàng gia’? Chẳng lẽ chuyện Dung quý phi sinh non có liên quan đến bọn họ. Vũ Tinh không khỏi động tai lên, thật cẩn thận nghe lén cuộc đối thoại của bọn họ.

Nữ tử: “Dung phi sẽ không bị ai nhận ra là bị hạ thuốc sảy thai chứ?”

“Cô nương yên tâm, Hoàng Thượng đã lệnh cho vi thần điều trị sức khỏe cho Dung quý phi, tuyệt đối sẽ không có ai hoài nghi.”

“Tốt lắm, chủ tử nói, xong việc này vị trí viện sĩ Thái y viện sẽ là của ngươi.” Ngữ khí thật là kiêu ngạo. Ngay cả nha đầu cũng kiêu ngạo như vậy, chủ nhân nhất định rất có thể lực.

Vương Thái y kích động quỳ rạp xuống dưới chân nữ tử, khó nén sắc mặt vui mừng: “Đa tạ chủ tử, nô tài nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa việc này làm, không phụ sự kỳ vọng của chủ tử.” Nghe một lúc hân hoan ngọt ngào tự xưng nô tài.

“Đứng lên đi, nơi đây không nên ở lâu!”

Sau khi xác định hai người đã đi xa, hai bóng người liền lộ mặt.

“Hoá ra Dung quý phi sinh non căn bản là không liên quan đến tiểu thư. Tiểu thư, chúng ta nhanh nói cho Hoàng Thượng biết để Hoàng Thượng trả lại công đạo cho tiểu thư.” Lam nhi thập phần tức giận, cứ như người bị oan uổng là nàng.

“Nói thế nào được, lại không có chứng cứ. Ngươi thấy tên Hoàng Thượng kia sẽ tin tưởng ta sao?”

Dám kêu Hoàng Thượng là ‘tên kia’, ngoài tiểu thư đúng là chưa từng có ai dám “Chúng ta bắt bọn họ còn phải có chứng cứ sao?”

Tiểu nha đầu ngây thơ: “Chúng ta cứ như vậy mà bỏ đi à?” Vũ Tinh chỉ chỉ bộ quần áo thái giám trên người. “Bị bắt được chỉ sợ là chúng ta đi đời. Huống hồ xem bộ dáng của bọn hắn, cho dù bắt được cũng sẽ không nói thật, nói không chừng nàng còn có thể bị cắn ngược lại một cái.” Kỳ thật cái Vũ Tinh đề ý chính là một câu nói của nàng kia: “Cho dù thực sự xảy ra chuyện gì, Hoàng Thượng cũng tuyệt đối sẽ không trách phạt chủ tử.” Xem ra Âu Dương Chính Hiền thực sự đề ý đến người kia.

“Vậy cứ buông tha cho bọn họ như vậy sao?” Không cam lòng!

“Vậy thì ngươi muốn thế nào?”

“Ta nghĩ.....” Lam nhi cũng không biết nàng muốn làm gì, chỉ là thấy bất công vì tiểu thư bị tổn thương. Thật sự là tiểu thư không vội thì đã trừng trị nha đầu chết tiệt kia!

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, đi thôi!” Vũ Tinh nhắc Lam nhi đi tiếp. Có quyền lực cất nhắc viện sĩ Thái y viện, có khả năng hạ độc trong yến hội, thật sự là hoàng hậu sao? Nhưng cứ như thái độ của Tiểu Hiền Tử đối với hoàng hậu thì hoàng hậu không có khả năng là người hân đề ý. Vậy người kia là ai? Quên đi, không nghĩ nữa, trong hoàng cung nhiều việc lục đục, thật sự không thích hợp với nàng, vẫn sớm kịp thoát thân là tốt nhất!

Long Hành cung

Vừa cãi nhau với Vũ Tinh làm Âu Dương Chính Hiền rất bức mình, nhìn thấy hộp gấm trên bàn cảm thấy thật là chướng mắt, càng xem càng căm tức. Bàn tay to gạt một cái hộp gấm liền rơi xuống lăn trên mặt đất.

Lý công công sợ hãi nhìn vị hoàng đế đang nổi cơn thịnh nộ, hắn đã nhìn Chính Hiền lớn lên, từ lúc hắn còn là một đứa trẻ năm tuổi đã rất biết cách khống chế cảm xúc của bản thân mình, hôm nay sao lại khác thường như vậy? Ngọc bội trong hộp gấm là tiểu quốc ở biên giới Tây Vực tiến cống, ánh sáng màu trong suốt hình thành tự nhiên, bề ngoài cũng rất đẹp, ngọc bội này được ghi chép lại là quý hiếm khó có thể tả hết, khó gặp như phượng hoàng vậy. Nó còn có một truyền thuyết thần kỳ rằng nếu hai người yêu thương lẫn nhau có thể có được nó thì cho dù có gặp phải cản trở gì cũng sẽ ở bên nhau suốt đời. Lúc ấy Hoàng Thượng vừa thấy liền thích vô cùng, thậm chí còn tự tay kết sợi dây hình trái tim ở bên trên. Chúng cung phi tử đều mong mỗi hy vọng, hy vọng được long ân ban cho. Các nàng không biết rằng Hoàng Thượng khi vừa về tâm cung đã lôi kéo hân hưng phấn mà nói: “Ngươi nói, Tinh Nhi liệu có thích hay không?”

Nếu những lời này bị những tần phi của hắn nghe được thì không biết họ sẽ ghen tị đến mức nào?

“Không cần nhặt lên.” Chính Hiền ngăn cản Lý công công đang giơ tay thu nhặt ngọc bội.

Lý công công do dự đứng lên. Thái ý khó dò!!

Một gã thái giám chạy vào: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Mộng phi nương nương cầu kiến.”

Chính Hiền đang tức giận, lúc này người nào cũng không muốn gặp: “Không gặp, bảo nàng quay về đi.”

“Hoàng Thượng.....” Tiểu thái giám muốn nói lại thôi, cho tới bây giờ Mộng phi cầu kiến Hoàng Thượng chưa từng bị từ chối, Mộng phi là người được Hoàng Thượng sủng ái lâu nhất, thậm chí cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe Hoàng Thượng quát lớn nàng đến nửa câu. (vì: đáng ghét >.

“Ngươi nghe không hiểu lời trẫm nói sao?” Bây giờ ngay cả một thái giám cũng dám cãi lời hắn.

Lý công công thấy thế liền nhanh ý bảo tiểu thái giám lui ra.

“Đạ.” Tiểu thái giám vội vàng đứng lên. Hoàng Thượng không thể đắc tội. Mộng phi là người quan tâm đến kẻ dưới, chắc sẽ không làm khó mình.

“Đứng lại.” Chính Hiền gọi lại tiểu thái giám đang ra gần đến cửa. “Bảo với Mộng phi, trăm việc nước bận rộn, nếu rảnh sẽ đến thăm nàng, nhân tiện bảo nàng đi xem tình hình Dung phi.” Chính Hiền không muốn để Mộng phi cảm thấy mình chán ghét nàng. Sao mình lại có thể nghi ngờ nàng? Nàng tính tình ôn hòa, lại thiện lương như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói nàng tranh giành gì với mấy phi tử khác, hơn nữa nàng là muội muội của nàng ấy, chuyện này không thể liên quan đến nàng. Nhưng sao trăm lại nói dối Tình nhi, trăm có thể thoải mái nói với nàng rằng là Mộng phi sợ nàng gặp nguy hiểm nên bảo trăm đi cứu nàng. Nhưng trăm tại sao lại phải thử Mộng phi?

Một thân ảnh màu đen nhoáng lên một cái trước mặt hoàng đế, đứng là thị vệ bên người Chính Hiền Trần Hàn: “Thuộc hạ tham kiến Hoàng Thượng.”

“Bình thân.”

“Hoàng Thượng, không xong rồi, Tiêu phi nương nương xuất cung.”

“Cái gì?” Chính Hiền khiếp sợ đứng lên. Nha đầu kia thật là có bản lĩnh, đúng là đã thật sự bỏ đi. “Bao nhiêu thị vệ làm ăn kiểu gì vậy, ngay cả một con người cũng không quản nổi.” Nàng thật sự bỏ đi, nàng yêu tự do như vậy, lần này đưa nàng vào lãnh cung xem ra đã chọc giận nàng. Biết rõ nàng sẽ không bao giờ chịu khuất phục, hoàng đế bắt đầu hối hận vì mình nhất thời xúc động đã ép nàng phải đi.

“Thuộc hạ vô dụng.” Rõ ràng chính Hoàng Thượng nói không cần coi nương nương như phạm nhân, không cho thị vệ coi chừng nàng, còn để cho nàng hành động tự do. Đương nhiên, những lời này dù có cho Trần Hàn một trăm lá gan hăn cũng không dám nói ra.

“Còn không mau đi tìm.” Nàng hăn là còn chưa đi xa. Với tính tình của nàng chắc chắn sẽ không về phủ Thượng thư.

“Hoàng Thượng, theo ý của thuộc hạ việc này không nên gióng trống khua chiêng, nếu để Thái Hậu biết, chỉ sợ.....”

“Ngươi nói đúng, như vậy đi, ngươi phái vài người tâm phúc bí mật truy tìm, phải tìm bằng được Tiêu phi.” Thái Hậu vốn đã không thích Tình nhi, nhất định sẽ nhân việc này mà gây rắc rối.

Trần Hàn vừa đi thì Thái Hậu đến. Bộ dáng tức giận bùng bùng tới để khởi binh vãn tội.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Chính Hiền còn đang đau hết cả đầu, vị mẫu thân này của hăn lại cũng không để cho hăn yên. Không phải là chuyện Vũ Tình trốn đi bị phát hiện rồi chứ? “Mẫu hậu, khuya như vậy còn làm cho lão nhân gia ngài phải đến đây, nhi thần thật bất hiếu.”

“Ngươi còn biết ngươi bất hiếu sao, Dung quý phi mang trong bụng là hài tử của ngươi, là huyết mạch của Âu Dương gia chúng ta, hoàng tử của Long Hiền hoàng triều, ngươi.....” Lão nhân gia nàng đâu phải là không có nguyện vọng ngậm kẹo đùa cháu.

“Nhi thần.....”

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Edit: viochan

“Ai gia biết căn bản không phải là lỗi của ngươi.” Thái Hậu kiên quyết phủ định hoàn toàn. “Là vị Tiêu quý phi kia của ngươi phải không? Hoàng nhi, làm hoàng đế phải thưởng phạt phân minh, chiếu cố hậu cung, không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Ai gia biết ngươi sủng ái Tiêu Vũ Tình, nhưng ngươi cũng phải quan tâm đến các phi tử khác nữa chứ. Hiện tại trên dưới hậu cung đối với ngươi đều quan trọng như nhau. Tiêu phi hại Dung phi mất đứa con, ngươi không những không xử phạt nàng, còn phái người sửa chữa chỗ ở cho nàng, ngươi có từng nghĩ tới cảm giác của Dung phi không?” Hậu cung vốn là nơi yên bình bây giờ lại bị Tiêu Vũ Tình này làm cho long trời lở đất, gà chó không yên.

“Trăm không cần biết cảm giác của nàng.” Cái trăm quan tâm là cảm giác của Vũ Tình, với tính cách dám làm dám chịu của Vũ Tình, nếu thật sự là nàng làm thì nàng sẽ không chối bỏ. Xem ra chuyện này thật sự là hiểu lầm nàng.

“Nam Cung gia ngươi cũng không để ý?” Thăng bé quả thực giống phụ hoàng hăn như đúc, đối với những người không thích thì rất máu lạnh vô tình.

“Trăm sẽ trấn an bọn họ thật tốt.” Kỳ thật với thực lực hiện tại của hăn căn bản không cần kiêng kỵ Nam Cung gia, bề ngoài hăn có vẻ như cho Nam Cung gia quyền lực rất lớn nhưng trên thực tế thế lực của Nam Cung gia đang dần dần yếu đi. Nhưng dù sao cũng là nguyên lão tam triều, lại không làm điều gì sai, hăn cũng muốn để cho bọn họ một đường lui. Điều duy nhất hăn lo lắng chính là Nam Cung gia cùng Ngụy gia liên thủ!

“Nói vậy ngươi không định xử trí Tiêu Vũ Tình?” Quả nhiên là hồng nhan họa thủy.

“Chân tướng như thế nào bây giờ còn chưa biết mà đã nói đến xử trí thì vẫn còn quá sớm. Mẫu hậu, người yên tâm. Con nhất định sẽ cố gắng cho người có cháu bé.” Còn phải xem Vũ Tinh có chịu phối hợp hay không nữa.

Nhìn bộ dáng nửa đứng nửa nằm nũng của Chính Hiền, thái hậu cũng phải nở nụ cười, con tức giận vừa rồi tan thành mây khói. Thôi thôi, người trẻ tuổi này muốn thế nào thì thế đi, chỉ cần không gây ra chuyện lớn gì là được.

Trên đường cái xuất hiện hai nam tử tuấn tú làm cho người ta nhìn không được phải ngoái lại nhìn, nhất là vị công tử đi trước, mắt ngọc mây ngài, trong tay đang vãn về một chiếc quạt, bộ dáng phong lưu tiêu sái không biết đã chiếm được trái tim của biết bao cô gái. Mà cái tên đầu sỏ gây nên kia còn hồn nhiên không biết, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Tiểu thư.....” Tiểu thư rốt cuộc còn muốn chơi tới khi nào? Ngày hôm qua vừa ra khỏi cung liền hô luôn tự do vạn tuế, khuyên như thế nào cũng không chịu về nhà, bây giờ còn cứng rắn bất nằng mặc nam trang, nói là để cho tiện hành tẩu giang hồ.

“Người gọi ta là gì?” Tiêu Vũ Tinh cả giận nói.

“Tiểu..... công tử. Chúng ta khi nào thì về phủ Thượng thư?”

“Ta còn lâu mới về. Cái tên cầu hoàng đế kia nhất định đang chờ chúng ta chui đầu vào lưới, ta không đời nào đưa dê vào miệng cọp đâu!”

“Công tử, người sao có thể nói Hoàng Thượng như vậy.” Tuy nói đúng là Hoàng Thượng đã trách lầm tiểu thư nhưng cũng không cần cứ mở miệng ra là nói cầu hoàng đế chứ.

“Ta như thế là đã khách khí lắm rồi. Ôi, sao lại có thể bình yên như vậy? Cho dù không có đánh nhau thì ít nhất cũng phải có một màn bức hại dân nữ chứ, làm ta ngay cả cơ hội muốn thay trời hành đạo cũng không có.” Trước kia xem TV loại tình huống này không phải thường xuyên xuất hiện sao?

Lam nhi không nói gì nhìn Vũ Tinh, đây..... Thật sự là tiểu thư nhà nàng sao? Sao.....Sao lại độc ác như vậy? Lại đi tìm niềm vui trên nỗi thống khổ của người khác.

“Cha, cứu ta với..... Ta không muốn đi cùng hắn. Ta không muốn phải vào lầu xanh.....”

Vũ Tinh nghe thấy tiếng gọi không nhìn được mà nhăn lại đôi mi thanh tú, nói thì nói thế thôi, ông trời không cần nghe lời như vậy chứ?

Một gã nam tử mặc cẩm phục hoa lệ nhưng diện mạo lại thập phần hèn hạ tóm lấy cánh tay mảnh khảnh của nữ tử đang la lên quát: “Đại gia mua người đã là phúc khí của người rồi. Người đừng có mà rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt. Làm cô nương của Yên Vũ lâu rồi đến lúc nổi tiếng giàu có chẳng phải là tốt hơn chịu khổ nghèo rớt mùng tơi với cha người hay sao.”

Nữ tử không để ý tới những lời dụ dỗ cường bức của hắn, khóc lóc nói: “Cha, cứu ta a..... Cha.....”

Con người chứ đâu phải cỏ cây, sao có thể vô tình, huống hồ người kia còn là cốt nhục do mình sinh ra, Quách lão cha quỷ xuống nói: “Đỗ thiếu gia, van xin người, van xin người buông tha Tiểu Xu, tiểu nhân nguyện vì ngài làm trâu làm ngựa, cảm tạ đại ân đại đức của ngài.”

“Ta cần một lão già như người làm gì? Đại gia mua con gái người không phải là để cho nàng ở trong này kêu cha gọi mẹ.” Đỗ Giai Trạch một cước đá ngã Quách lão cha, cứng rắn lôi kéo Quách Tiểu Xu đi.

Người vây xem rất nhiều nhưng lại không một ai dám ngăn cản, có lẽ là có kỵ quyền thế nhà hắn, chỉ có thể tức giận mà không dám nói.

“Người ta đã nói là không muốn rồi, sao công tử lại ép buộc như vậy?” Vũ Tinh xoay xoay chiếc quạt, soái khí xuất hiện trước mặt mọi người.

“Tiểu tử không biết điều, dám quản chuyện riêng của bọn đại gia.”

“Biết làm sao được, bọn thiếu gia ta lâu lắm không đánh nhau, tay chân ngứa ngáy, người lại cố tình làm cho người ta vừa nhìn thấy đằng sau đã muốn đập cho phát vào mặt.” Đừng trách nàng trông mặt mà bắt hình dong, nhưng tướng mạo của tên Đỗ công tử này thật sự nàng không dám khen tặng.

Quách Tiểu Xu vừa thấy Vũ Tinh đã như gặp đại cứu tinh, chạy đến đằng sau nàng, yếu ớt nói: “Công tử, van xin người cứu ta với.”

“Xú tiểu tử, người muốn chết rồi.” Đỗ Giai Trạch vung cánh tay nhằm về phía Tiêu Vũ Tinh.

Vũ Tinh bình tĩnh cười cười, quay người lại, quăng ngã Đỗ Giai Trạch. Người vây xem không khỏi ủng hộ đứng lên, tên ác bá này cũng có ngày hôm nay.

Gia nô Đỗ phủ thấy thế chạy tới diu thiếu gia của bọn hắn, ngược lại còn bị Đỗ Giai Trạch mắng mỏ: “Các người là một lũ ngu ngốc, mau xông lên cho ta.”

Loại trường hợp này Vũ Tinh đã quá quen thuộc. Bởi vì người theo đuổi nàng thật sự rất nhiều, đương nhiên đại bộ phận chỉ có thể đem mảnh tình này chôn dấu ở trong lòng, nhưng cũng có một số lại muốn dùng sức mạnh rồi cuối cùng bị nàng đánh cho bầm dập mặt mũi (bíchcan: tỷ thiệt bạo lực T^T). Triệt quyền đạo của nàng đối với cao thủ như Chính Hiền, Cần Hiền, Vô Dạ thì có lẽ là vô dụng, nhưng đối với cái loại gia nô ‘chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng’ này thì thừa sức.

Kết thúc bằng một cái gạt chân sạch sẽ lưu loát, nàng thoải mái giải quyết bọn họ.

Đỗ Giai Trạch sau đó sợ hãi rút lui, vừa chạy vừa thâm hiểm nói: “Tiểu tử, ngươi cứ chờ xem, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.” Nói xong chặt vật chạy trốn cùng lũ gia nô nhà hắn.

Nhân vật chính chạy, mọi người cũng thấy chẳng còn gì nữa liền tản hết ra. Cha con Quách gia quỳ gối xuống trước mặt Vũ Tinh: “Đa tạ ơn cứu giúp của công tử.”

“Mau mau đứng lên, ta chỉ tiện đường giúp đỡ thôi.” Nàng thực không hiểu, mấy người cổ đại này sao lại thích quỳ xuống như vậy. Lúc nàng Quách Tiểu Xu dậy, nàng rõ ràng nhìn thấy mặt Quách Tiểu Xu đỏ ửng, trong mắt mang theo ngượng ngùng lại có chút kiêu ngạo. Vũ Tinh thất kinh: Không phải chứ? Nàng không phải là thích ta đấy chứ? Nghĩ lại mới thấy mình hiện tại đang là một nữ nam anh tuấn tiêu sái, cho dù có bị thích thật cũng không có gì lạ. Thật là đau đầu. .... Nàng đâu có muốn mang một đồng nợ phong lưu về nhà. “Các ngươi sao lại gặp phải tên ác bá kia thế?”

Quách lão cha về mặt sám hối: “Đều là tại ta không tốt, vài ngày trước vì phải chữa bệnh cho mẹ của Xu Nhi [bichan: tên này đọc thật đó, tương cv mới thế, ai ngờ bản gốc cũng thế =)] nên đã vay nhiều tiền của Đỗ thiếu gia, nhà nghèo như chúng ta, người ta sao có thể dễ dàng đồng ý. Hắn liền giật dây xui ta bán con gái cho hắn, ta nhất thời ma xui quỷ khiến đã đáp ứng. Xu Nhi, cha thực sự xin lỗi ngươi a.”

“Cha, ngươi đừng nói như vậy. Con gái không có ý trách cha đâu.”

Nhìn hai cha con bọn họ tình thâm, Vũ Tinh không khỏi xúc động. Nàng lấy ngân phiếu từ trong bao quần áo ra: “Số tiền này cho các ngươi, nếu như tên ác bá kia lại đến, các ngươi hãy đem tiền trả lại cho hắn.” Tuy rằng hành vi của tên Đỗ Giai Trạch kia làm người ta khinh thường, nhưng Quách lão cha dù sao cũng nợ tiền hắn. Thiếu nợ thì phải trả là chuyện thiên kinh địa nghĩa. [1]

“Cái này. ....” Quách lão cha do dự, người ta vô duyên vô cớ giúp hắn, hắn đã vô cùng cảm kích rồi, làm sao còn dám nhận tiền của người ta.

“Nhận lấy đi.” Vũ Tinh kiên quyết nói.

Quách lão cha liên mồm cảm tạ: “Đa tạ công tử, đa tạ công tử. Bất quá công tử, ngài trăm ngàn lần phải cẩn thận. Tên Đỗ công tử vừa rồi là công tử của tri phủ mới nhậm chức, ý vào quyền thế của cha hắn làm xằng làm bậy, ngài đã cứu cha con chúng ta, hắn nhất định sẽ trả thù. Aizz, vẫn là Tiêu tri phủ tốt nhất.”

“Tiêu tri phủ? Là Tiêu Tề Uyên đại nhân sao?”

“Đúng vậy. Ở nơi Tiêu đại nhân quản lý, dân chúng an cư lạc nghiệp, ông ấy bây giờ đã là Thượng thư đại nhân.” Nói tới đây Quách lão cha lộ ra sắc mặt vui sướng, có thể thấy Tiêu Tề Uyên ngày thường rất được lòng dân.

Vũ Tinh lộ ra ý cười sâu sắc.

Hai cha con Quách gia sau khi ngàn ân vạn tạ một phen thì rời đi.

Vũ Tinh cùng Lam nhi đi ăn một bữa cơm thịnh soạn.

“Tiểu thư, vừa rồi ngươi có thấy bộ dáng Quách cô nương đối với ngươi ân tình đưa tình, lưu luyến không rời không? Ta thấy nàng tám phần là thích ngươi rồi.” Lam nhi nhìn không được chê nhạo nói. Tiểu thư thật sự là rất mê người, nếu không biết nàng thật ra là nữ nhi thì chỉ sợ chính mình cũng sẽ thích nàng mất.

“Quý nha đầu, ba hoa vừa thôi.” Vũ Tinh cười nói.

Lam nhi không thêm quan tâm đến lời quở trách của Vũ Tinh, nàng hiểu rõ tiểu thư sẽ không thực sự tức giận với nàng. “Tiểu thư, không ngờ lão gia lại có danh tiếng trong lòng dân đến như vậy.”

“Đương nhiên rồi, cha ta mà lại.” Trong mơ nàng thường xuyên được nghe Ngao Tuyết (vốn là Vũ Tinh) kể rằng nàng cùng Tiêu Tề Uyên sống nương tựa lẫn nhau ra sao, yêu chiều nàng vạn phần như thế nào. Bất tri bất giác, Vũ Tinh đã sớm coi Tiêu Tề Uyên như cha của mình.

“Tiểu thư. .... Ôi. ....” Lam nhi ẩn huyết thái dương, bộ dáng hỗn loạn.

“Lam nhi, ngươi làm sao. .... A. ....” Vũ Tinh cũng cảm thấy choáng váng, sau đó trước mắt tối sầm lại. ....

Trời mưa sao? Sao lại lạnh băng như vậy? Vũ Tinh nhắm mắt mở hai mắt, đầu tiên nhìn thấy một khuôn mặt không có chút hảo ý lại còn kèm theo nụ cười gian. Đầu óc nhanh chóng hoạt động, nàng cùng Lam Nhi đi ăn cơm, sau đó đột nhiên rất chóng mặt. .... Hoá ra là bị đánh thuốc mê. Nàng lại liếc mắt một cái xem hoàn cảnh nơi này, thì ra là ở trong buồng giam. Còn Lam nhi đâu? Vũ Tinh lo lắng nhìn xung quanh, trong góc âm u phát hiện thấy Lam nhi đang nằm cuộn mình. Không nhìn nam tử đang chắn ở phía trước, nàng lập tức hướng về phía Lam Nhi, thấp giọng kêu: “Lam Nhi, tỉnh lại. .... Tỉnh lại đi. ....”

Lam nhi thấp giọng đáp một câu, chậm rãi mở mắt ra, mê man hỏi: “Nơi này là chỗ nào?” Nàng không phải đang cùng tiểu thư từ từ ăn đại tiệc sao?

Thấy Lam nhi đã tỉnh lại, Vũ Tinh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng lạnh lùng nói với nam tử: “Không biết Đỗ công tử mất nhiều công sức như vậy ‘mời’ chúng ta đến đây là có việc gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Edit: viochan

Thấy Lam Nhi đã tỉnh lại, Vũ Tinh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng lạnh lùng nói với nam tử: “Không biết Đổ công tử mất nhiều công sức như vậy ‘mời’ chúng ta đến đây là có việc gì?”

“Ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của đại gia ta, ta đương nhiên sẽ không để cho ngươi yên.” Đổ Giai Trạch hung tợn nói.

“Ngươi không biết bắt người là phạm pháp sao?” Ý thức pháp luật kém! Chính phủ nơi này thế nào vậy? Không bắt buộc thực hiện nghĩa vụ giáo dục sao?

“Ở nơi này, bốn thiếu gia chính là vương pháp.” Quá lỗi thời, mấy kẻ xấu này không nghĩ ra được câu nào khác để nói sao.

“Lớn mật, ngươi có biết công tử nhà chúng ta là ai không?” Lam Nhi sau khi tỉnh lại nói lời chính nghĩa, tiểu thư là cảnh vàng lá ngọc, sao có thể để loại người này báng bổ.

“Hà?” Nhìn quần áo của hắn, chắc cũng là một công tử nhà giàu, nhưng hắn lại dám xen vào chuyện của ta, hắn đã quên cái gì gọi là giàu không đầu được với quan.

“Chúng ta là người nhà Hộ bộ Thượng thư Tiêu đại nhân.” Còn là đương kim quý phi nương nương nữa. Lam Nhi biết Vũ Tinh sẽ không thích bị liên quan đến hoàng cung nên bỏ qua không nói.

Đổ Giai Trạch sùng sốt, lập tức cười ha ha: “Ha ha ha..... Định dọa ai chứ? Muốn nói dối cũng không biết tìm đối tượng, ai cũng biết nhà Tiêu Thượng thư không có con trai, chỉ có một đứa con gái làm quý phi. Hừ, nếu không dựa vào nữ nhi, hắn sao có thể lên làm Thượng thư? Bất quá nữ nhi nhà hắn cũng thật là có bản lĩnh, không biết dùng thủ đoạn dụ dỗ gì mà lại làm cho đương kim Thánh Thượng mê muội đầu óc.” Vốn vị trí Thượng thư Thừa tướng đại nhân đã đáp ứng cho cha hắn, không ngờ nửa đường lại nhảy đầu ra một tên Trình Giảo Kim [1]. Đáng tiếc cha hắn không có được một nữ nhi xinh đẹp như Tiêu Tề Uyên.

“Không cho ngươi nói như vậy, không cho ngươi nói như vậy.....” Lam Nhi tức giận, thậm chí còn muốn xông lên đánh hắn.

Đổ Giai Trạch cực không kiên nhẫn giờ bàn tay to lên, chuẩn bị tát lên mặt Lam Nhi. Vũ Tinh thấy thế liền xông lên muốn bảo vệ Lam Nhi. Trong lúc hỗn loạn nàng cảm thấy tóc mình bị giật. Bất ngờ dây cột tóc trên đầu nàng bị kéo, mái tóc phiêu dật tựa thác nước buông xoã xuống.

Đổ Giai Trạch mở to mắt, nữ tử này đẹp quá! Quả thực là một vẻ đẹp tự nhiên trời sinh, làm cho nam tử trong thiên hạ đều bị mê hoặc. Thậm chí so với kinh thành đệ nhất hoa khôi Lãnh Yên còn đẹp hơn vài phần. Nam trang trên người càng tăng thêm cho nàng vài phần anh khí. Không có Tiểu Xu tư sắc bình thường lại được một tuyệt thế đại mỹ nhân. Thư đông bên người nàng kia nói vậy cũng là nữ nhi, bộ dạng cũng khá được. Đổ Giai Trạch vui sướng như rồng mây, các nàng nhất định có thể bán được giá tốt. Bất quá trước đó, hắn phải hưởng dụng đại mỹ nhân này cho tốt đã.

Vũ Tinh bị hắn nhìn cực kì không thoải mái, nàng rất muốn móc cặp mắt háo sắc kia của hắn ra.

“Vừa rồi ta đã đắc tội, mong cô nương thứ lỗi.” Đổ Giai Trạch vẻ mặt a dua.

Đã biết quá rõ khuôn mặt có ảnh hưởng như thế nào, Vũ Tinh chán ghét nói: “Như vậy, ngươi có thể thả chúng ta đi được rồi chứ?”

“Không vội không vội, kỳ thật tại hạ đối với cô nương vừa gặp đã thương. Nếu cô nương đáp ứng tại hạ, tại hạ nhất định sẽ nâng niu cô nương tựa trên bảo. Cha ta là phủ doãn kinh thành, nếu cô nương gả cho tại hạ thì vinh hoa phú quý hưởng không bao giờ hết.” Bỏ ra viên đạn bọc đường lớn như vậy, hắn không tin sẽ có nữ tử không động lòng.

“Xin lỗi, ta không có hứng thú gì với vinh hoa phú quý.” Nực cười, ta ngay cả hoàng đế, Vương gia cũng không cần mà lại đi cần phủ doãn công tử như ngươi sao, bộ dạng còn khó coi như vậy.

“Cô nương, ta khuyên ngươi đừng phản kháng vô ích, nếu ngươi theo ta thì cũng đỡ phải chịu đau đớn về thể xác.” Đổ Giai Trạch lộ ra bộ mặt dữ tợn, tóm lấy cổ tay Vũ Tinh.

Vũ Tinh ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đổ công tử hình như quên nhanh quá.”

Đổ Giai Trạch sùng sốt, trong lúc còn đang không biết nàng có ý gì thì đầu quyền của Vũ Tinh đã đánh vào mặt hắn, lập tức mất gấu trúc xuất hiện.....

Hình ảnh bạo lực, trẻ em không nên xem. ....

[1]: Trình Giảo Kim danh tướng dưới quyền Đường Thánh Tông (Trung Quốc), tương truyền Trình Giảo Kim đòi nhà Đường khi lâm trận chỉ giới ba búa đầu. Búa thứ ba mà không thắng thì thôi, tới búa thứ tư là yếu xù, quay đầu bỏ chạy.

Âu Dương Cẩn Hiền nghiêm mặt đi vào Long Hành cung, vẻ hung ác nham hiểm trong mắt làm cho Lý công công ngay cả ngăn đón cũng không dám. Chính Hiền vừa nhìn thấy sắc mặt hắc đã biết là có chuyện gì, trong thiên hạ người có thể làm cho hắc vui giận hiện ra ngoài ngoại trừ Tiêu Vũ Tinh thì không còn ai khác.

“Đến thăm Tiêu phi sao?” Chính Hiền tùy tiện nói nhưng ý lại không ở trong lời.

“Vũ Tinh sao không thấy? Người đem nàng giấu đi đâu rồi?”

“Lãnh cung cấm, cần vương hình như không thích hợp để đến? Tiêu phi là hoàng tẩu của người, người không nên gọi thẳng khuê danh của nàng.” Vũ Tinh, nghe thật thân thiết.(vio:ghen rùi =.=)

“Vũ Tinh rốt cuộc đang ở đâu?” Cái gì cấp bậc lễ nghĩa phong kiến, cái gì thêm mắm dặm muối, hắc không cần biết.

“Tam đệ, người vẫn cứ cãi lại ý chỉ của trẫm” Chính Hiền tiếp tục cố đánh lạc hướng hắc. Vì sợ chuyện Vũ Tinh bị phát hiện, hoàng đế đã phái thị vệ ngày đêm canh giữ ở bên ngoài lãnh cung, không cho bất cứ kẻ nào đến “thăm”, mấy phi tử vui sướng khi người gặp họa đều phải mất công mà quay về. Nhưng Cẩn vương sẽ không nghe lời như vậy, cuối cùng vẫn bị hắc phát hiện.

“Hoàng huynh, sao ta lại cảm thấy người đang kéo dài thời gian? Không phải là..... Vũ Tinh xuất cung rồi chứ?” Về mặt của hoàng đế đã chứng minh giá thiết của hắc. “Xem ra là ta đoán đúng rồi. Vũ Tinh yêu tự do như vậy, thăm cung đại viện này không thể quản được nàng.” Cẩn Hiền hiểu rõ cười.

Sự hiểu biết sâu sắc của Cẩn Hiền về Vũ Tinh Chính Hiền cũng đoán trước được. Thường xuyên nghe nàng nói muốn xuất cung nhưng hắc lại không chịu để ý, càng không ngờ nàng thật sự nói đi là đi, không mang theo một chút quyến luyến nào. Cùng Vũ Tinh sớm chiều ở chung mấy ngày nay, hiểu biết của mình về nàng lại không nhiều bằng Cẩn Hiền, hắc không khỏi ghen tị với đệ đệ của chính mình.(vio:ồ ghen tập 2 bi: hý hý, ăn dấm chua 2 lần ^^)

“Đúng vậy, ngày đầu tiên vào lãnh cung nàng đã bỏ đi.”

“Không hổ là Tiêu Vũ Tinh mà ta biết, vậy thần đệ cũng cáo lui.” Cẩn Hiền tiêu sái xoay người.

“Người muốn làm gì.....” Hắc không phải sẽ.....

“Đương nhiên là đi tìm vị ‘Hoàng tẩu’ kia của ta.” Cẩn Hiền vừa đi vừa nói, quay lưng về phía Chính Hiền phát tay.

Cẩn Hiền cũng có thể nói ra những lời hài hước như vậy? Ảnh hưởng của Vũ Tinh với hắc thật đúng là không nhỏ. Không được, hắc cũng phải nhanh chóng tăng thêm sức lực đi tìm người, bằng không vợ mình sẽ bị người ta nhanh chân cướp mất.

Yên Vũ lâu hát hay múa giỏi, ca múa gì đều là số một. Kiến trúc ở đây cũng có chút kỳ lạ, chính giữa có vũ đài dùng ngọc mà xây nên, các cột cũng là xây bằng vàng, hết sức xa xỉ xa hoa, đều là biểu hiện của kinh thành phồn hoa, quốc gia giàu mạnh.

Miếng vải đen che mắt Tiêu Vũ Tinh được tháo xuống, ánh sáng làm mắt nàng cảm thấy đau, một lão nương đã khá già chống eo đứng trước mặt nàng.

Nàng ta phẩy phẩy chiếc khăn trong tay, nị thanh nói: “Đồ thiếu gia, ta ở đây không thiếu quân nô.”

“Vân nương, người nhìn cho kĩ lại xem đây là nam hay nữ?” Hắc vốn muốn mình được phong lưu khoái hoạt trước mà lại quên nàng là một đóa hoa hồng có gai, hoa tuy rằng kiều diễm xinh đẹp nhưng cũng đã thương người không nhẹ. Cứ nhìn Đồ Giai Trạch bị đánh cho thành như con lợn thì biết. Bất quá như vậy cũng tốt, giữ lại một thân trong sạch của nàng ngược lại càng đáng giá.

Vân nương tỉ mỉ quan sát Tiêu Vũ Tinh, đột nhiên mắt sáng lên: “Nàng là một nữ tử.” Hôn nữa là một nữ tử không tầm thường.

“Vân nương thật tinh mắt. Thế nào, hàng không tồi chứ? Người không cần thì ta có thể bán cho người khác.” Hắc đã sớm biết Vân nương sẽ không bỏ qua chủ dê béo này.

“Ta muốn, ta muốn. Cứ theo giá cũ đi.” Đây chính là một gốc cây hút tiền, chỉ cần chịu khó bồi dưỡng về sau nhất định sẽ toả sáng, tiền tài của nàng cũng sẽ cuộn cuộn mà đến.

“Vân nương, người cứ hay nói đùa, mặt hàng trước kia sao có thể so với lần này. Xem ra người có vẻ không muốn lắm, thôi ta cứ mang người đi cho xong.”

“Đừng dừng..... Đồ công tử muốn bao nhiêu?” Không có đứa nhỏ này không có lang sói, bất cứ giá nào nàng cũng phải có tiểu mỹ nhân này.

Sự xoi mói của bọn họ làm Tiêu Vũ Tinh thật sự khó chịu. Nàng hận không thể xông lên cho bọn họ hai cái tát, bắt đắc dĩ hai tay lại đang bị trói, miệng cũng bị nhét vải nên chỉ có thể giương mắt nhìn. Từ lời nói của bọn họ nàng cũng đại khái biết nơi này là chỗ nào, kỹ viện cổ đại không hiểu sẽ thế nào?

“Một câu thôi, một vạn lượng.” Đỗ Giai Trạch giờ thói tham lam.

Vân nương cắn răng: “Được, một vạn lượng thì một vạn lượng. Nàng ta không có phiền toái gì chứ?” Thoạt nhìn xuất thân không tồi, lại còn là nữ giả nam. Không phải là tiểu thư nhà giàu hoặc là tiểu thư nhà quan lại chứ?

Cái gì? Một vạn lượng? Bỏn tiểu thư mà chỉ trị giá một vạn lượng sao? Ta tốt xấu gì cũng là người thừa kế đế quốc Lăng thị nha, giá trị phải lên đến hơn một ngàn triệu. Vũ Tinh phần hận nhìn chằm chằm hai kẻ mang ý đồ xấu trước mặt.

Vân nương tươi cười tiến bước Đỗ Giai Trạch, lại cời trói cho Vũ Tinh và Lam Nhi, thỉnh thoảng còn tán thưởng: “Chắc chắc, cô nương thật sự rất xinh đẹp, mama ta cũng coi như là gấp cũng không ít người, thật đúng là cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nữ hài tử nào xinh đẹp như vậy.” Cũng phải thôi, chính mình cũng là một người đẹp nổi tiếng gần xa, bây giờ đã là một bà già bị năm tháng thúc giục làm sao so với được với những cô nương tươi mới khả ái mấy năm nay.

“Đa tạ đã khích lệ.” Vũ Tinh tùy ý nói lấy lệ.

Vân nương bị thái độ lãnh đạm của nàng làm giật mình. Đã vào đây nếu không phải là kêu cha gọi mẹ thì chính là tìm cái chết. Làm gì có ai có thể ung dung trấn định như vậy. Trên người toả ra khí chất cao quý mà không phải người bình thường có thể có. Loại thân nhiên lạnh lùng này càng có thể hấp dẫn những nam tử có mới nói cũ, thường thường cứ không chiếm được lại càng trân trọng. Vụ làm ăn một vạn lượng này rất đáng giá.

“Cô nương, người tên là gì?”

“Tiêu Vũ.....” Không nói cho nàng tên thật vẫn tốt hơn, Chính Hiền nhất định đang tìm ta khắp nơi, không thể để bị hắn tìm được, nếu không nhất định sẽ bị bắt trở về.

“Tiêu Vũ, tên rất hay.” Chiêu bài của nàng chính là Yên Vũ lâu, đã có một Lãnh Yên lãnh diễm vô song, tên của cô nương này lại trùng hợp có một chữ ‘Vũ’ như vậy, xem ra thật sự là ý trời đây! “Đã vào đây rồi thì chúng ta về sau chính là người một nhà, người cứ ngoan ngoãn mà thay mama làm việc cho tốt, mama ta sẽ không bạc đãi người.”

“Không được!” Lam Nhi chắn trước mặt Vũ Tinh: “Người không được bắt tiểu thư nhà ta làm cái loại chuyện này, Lam Nhi tình nguyện..... tình nguyện thay thế tiểu thư.” Chỉ cần có thể cứu tiểu thư, bất luận phải hy sinh cái gì cũng đều đáng giá.

“Người.....” Vân nương tròn mắt nhìn về phía nàng, lại bất ngờ phát hiện nha đầu này bộ dạng cũng rất được, nếu đem so sánh với Lãnh Yên thì cũng không hề kém. Điều làm người ta kinh ngạc chính là nàng cứ nhiên lại nhìn thấy ở Lam Nhi bóng dáng cố nhân. (vì người quen cũ) Đó là một vị nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, là người đứng đầu thiên hạ tứ đại hoa khôi năm đó. Nhưng sau đó lại vì tình mà đau khổ, bỏ đi đến nay không rõ tung tích.

“Lam Nhi, ta không cho người làm như vậy.” Người cổ đại không phải coi trọng nhất là trong sạch gì đó, danh dự giả dối hư ảo gì đó sao? Nếu nàng thực sự để cho Lam Nhi làm như vậy thì Lam Nhi sau này làm sao còn có thể sống nổi. “Vân nương, ta có thể đáp ứng người, bất quá người phải đồng ý với ta ba điều kiện.”

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Edit: viochan Beta: bichan

“Lam Nhi, ta không cho người làm như vậy.” Người cổ đại không phải coi trọng nhất là trong sạch gì đó, danh dự giả dối hư ảo gì đó sao? Nếu nàng thực sự để cho Lam Nhi làm vậy thì sau này Lam Nhi sao có thể sống nổi. “Vân nương, ta có thể đáp ứng người, bất quá người phải đồng ý với ta ba điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Bất luận nàng ta có điều kiện gì nàng đều đáp ứng, chỉ cần nàng ta ngoan ngoãn nghe lời.

“Thứ nhất, người phải cam đoan Lam Nhi ở đây không phải kỹ nữ lại càng không phải nha hoàn, bất luận kẻ nào cũng không được khi dễ nàng. Thứ hai, ta không bán thân. Thứ ba, khách ta tiếp sẽ do ta quyết định.” Lâm nữ tử thanh lâu có vẻ rất thủ vị nha, hơn nữa Chính Hiền cũng tuyệt đối không thể ngờ được ta sẽ ở nơi này. Hi hi ~~~

“Điều này.....” Bất nàng buông tha cho tiểu mỹ nhân Lam Nhi này, lại còn phải chấp nhận điều kiện hà khắc như vậy! Thế này.....bất quá tiểu thư này tất nhiên là đẹp hơn so với nha hoàn Lam Nhi nhiều, nếu phải dùng nha hoàn này để đổi thì thật sự không có lợi, Vân nương nàng đương nhiên sẽ không ngốc như vậy!

“Không đáp ứng? Không đáp ứng thì quên đi.” Vũ Tinh nhún vai tỏ vẻ bất cần. Vậy thì đừng trách nàng khiến cho nơi này gà chó không yên.....

Vân nương thấy được sự giao hoạt trong mắt nàng thì đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi. “Được rồi, được rồi, ta đáp ứng là được chứ gì.” Cô nương này giống như trời sinh vương giả, làm cho người ta không rét mà run. Nàng mơ hồ cảm thấy nha đầu kia sẽ khiến cho nàng gặp phải phiền toái rất lớn.

Vân nương chuẩn bị cho nàng một gian phòng nhỏ, tươi mát thanh nhã, tuy rằng không quá cầu kì nhưng lại rất hợp ý Vũ Tinh. Xem ra tú bà kĩ viện trong truyền thuyết cũng không đến nỗi xấu xa, lưu lạc phong trần như vậy, ở đây có lẽ cũng không đến nỗi nào.

Vũ Tinh đã thay nữ trang, trăm phần trăm thành một mỹ nhân ngây thơ. Nàng ngồi ngay ngắn ở trước gương đồng, Lam Nhi đang cẩn thận chải vuốt mái tóc cho nàng. Đột nhiên Lam Nhi thét một tiếng chói tai, chiếc lược trong tay rơi xuống đất.....

“Lam Nhi, làm sao vậy?” Vũ Tinh xoay người nhìn về phía Lam Nhi thì thấy mặt nàng trắng bệch.

“Tiểu thư.....Đằng kia hình như có người!” Nàng càng sợ rằng đó là quý!

Tiêu Vũ Tinh nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, quả nhiên nhìn thấy bên góc giường có một bóng đen in trên mặt đất.

“Tiểu thư, đừng qua đó.”

Tiêu Vũ Tinh nàng trí dũng vô song đương nhiên không sợ. Nàng lay lay người kia cũng không thấy có phản ứng gì. Vết thương trên người nhìn thật khủng khiếp, máu trên miệng vết thương vẫn còn đang liên miên không ngừng chảy ra, tựa hồ không chảy thành sông thì nó sẽ không cam lòng. Vũ Tinh nhìn, trong lòng lại có cảm giác đau. Tại sao? Nàng rõ ràng không biết hắn, vì sao lại có cảm giác đau lòng?

Xác định rằng người nọ là bị thương nặng mà hôn mê, Tiêu Vũ Tinh kéo người hắn lại gần. Nàng cũng không phải cố ý ăn đậu hũ nha. Sau khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của người này nàng không khỏi kinh hô: “Vô Dạ?” Hắn không phải võ công rất cao cường sao? Ai làm hắn bị thương? “Mau gọi xe cứu thương!”

“Cái gì..... xe gì cơ?” Tiểu thư sao cứ luôn nói một số danh từ mà nàng không hiểu gì cả.

Tiêu Vũ Tinh lúc này mới nhớ ra rằng mình còn đang ở cổ đại: “Lam Nhi, người mang một chậu nước đến đây.”

Phải dùng đến sức chín trâu hai hổ nàng mới miễn cưỡng đặt được Vô Dạ lên trên giường, cầm máu cho hắn, lại dùng khăn mặt lau mồ hôi trên trán giúp hắn.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng mê chết người không đèn mạng kia của hắn, động tác của Vũ Tinh dần chậm lại. Long Hiên hoàng triều này rốt cuộc là thế nào? Nơi nào cũng có toàn những mỹ nữ tuyệt trần, ngay cả một sát thủ cũng đẹp trai như vậy, thật sự là không có thiên lý!

“Tiểu thư, người biết hắn?” Nhìn bộ dáng của tiểu thư hình như là biết hắn, nhưng tiểu thư nhiều năm đều ở khuê phòng đại viện, không có lý do gì lại biết một nhân vật giang hồ.

“Hắn chính là Vô Dạ mà lần trước đã chạy đến hoàng cung ám sát hoàng đế.” Nhớ lại hôm đó Vũ Tinh bị triệu thị tẩm, may quá có hắn đến quấy rối, xét ra thì hắn đối với nàng có ơn. Vậy xem như đây là báo đáp đi! Nàng vẫn cảm thấy chuyện giữa nàng và Vô Dạ sẽ không kết thúc như vậy, đây mới thật sự là bắt đầu.

Lam Nhi kinh hô một tiếng: “A? Hắn chính là thích khách đã uy hiếp tiểu thư, tiểu thư, sao người còn cứu hắn?” Thật không ngờ một nam tử tuấn mỹ xuất trần như vậy lại là sát thủ. Lúc này hắn đang hôn mê không hề phòng bị, không hề có khả năng đánh trả, giống như một đứa trẻ ngây thơ trong sáng, chỉ là trên người sát khí vẫn quá nặng. Cho dù là một người hoàn toàn không có võ công như Lam Nhi cũng cảm nhận thấy chút âm trầm.

“Sao lại không cứu?” Bất luận thế nào thì vẫn là một sinh mệnh, huống chi hắn cũng không phải là người xấu, chỉ là người hành tẩu giang hồ mà thôi. Hơn nữa người ta còn là một đại soái ca mà! Trước kia nàng miễn dịch với những người đẹp trai, ngoại trừ lần gặp Đoàn Thiệu Phong có hơi kinh ngạc, nghe nói hắn hiện tại đã là bạn trai của Ngao Tuyết. Vì sao khi đến cổ đại nhìn thấy Chính Hiên, Cẩn Hiên lại đều hoa mắt si mê, chẳng lẽ sức miễn dịch bị giảm sút?

“Nhưng hắn sẽ gây bất lực cho người và Hoàng Thượng mà?” Tiểu thư dù không suy nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho hoàng thượng chứ. Tình cảm đặc biệt của Vũ Tinh dành cho Hoàng Thượng Lam Nhi thấy rất rõ, mà mấy người trong cuộc lại là “Bất thức lư sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung.” [Bi: câu này giữ nguyên phiên âm, dịch nghĩa đen: Không nhìn được hình dáng chân núi là bởi thân mình đang ở bên trong núi]

Nếu hắn muốn làm hại ta thì từ lần trước hắn đã có thể dễ dàng giết ta, và lại có Chính Hiên võ công cao cường, bên người lại có nhiều nội thị vệ như vậy, huống hồ Vô Dạ cũng từng nói qua hắn không thể giết được Chính Hiên. Trực giác nói cho ta biết, không thể không cứu hắn.

Vũ Tinh thoáng liếc mắt nhìn thấy thanh kiếm trong tay Vô Dạ. Kiếm của thiên hạ đệ nhất sát thủ không biết có gì khác kiếm bình thường. Vừa chạm đến thân kiếm một cái nàng liền cảm giác thấy hàn khí [vi:khí lạnh] bức người cùng với sự lạnh lẽo không thể diễn tả. Vũ Tinh không khỏi rung mình một cái, thanh kiếm này có điểm tà môn. Bất quá, nàng Tiêu Vũ tinh sao có thể sợ một thanh kiếm nhỏ nhoi thế này được.

Kiếm vừa động, Vô Dạ đột nhiên mở to mắt không hề báo trước, ngồi bật thẳng dậy lạnh lùng nhìn chằm chằm Vũ Tinh, trong mắt lộ ra sát ý.

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý muốn lấy kiếm của người đâu.” Người ta chỉ là tò mò, mượn chơi một chút thôi. Không hổ là võ lâm kiếm khách, vừa đụng tới kiếm hắn liền lập tức tỉnh lại, chẳng lẽ chính là ‘Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất’ trong truyền thuyết.

Sát khí trong mắt Vô Dạ đột nhiên biến mất hầu như không còn. Hắn nghĩ ra rằng hắn đã từng gặp nàng, ở trong hoàng cung. Đó là người biết hắn là thích khách nhưng không những không hề sợ hãi mà còn lôi kéo hắn sang đông sang tây, thậm chí còn hỏi hắn đã có đôi tượng lập gia đình chưa. Nàng còn giúp hắn chạy trốn, tuy rằng hắn cũng không cần sự hỗ trợ của nàng nhưng thâm tình này hắn nhớ kỹ. Bộ dáng cười khê đáng yêu của nàng thường xuyên xuất hiện trong đầu hắn, dù thế nào cũng không thể rũ bỏ.

Không đúng, nàng là một phi tử! Vậy thì nơi này là.....không phải chứ? Không phải là hắn đã chạy đến hoàng cung rồi chứ?

“Đây là nơi nào?” Nhìn cách bài trí của nơi này không giống như hoàng cung.

“Yên Vũ lâu.” Sao hắn ngay cả mình ở đâu cũng không biết thế. Thiên hạ đệ nhất sát thủ gì chứ, ta thấy căn bản là lạc đường.

“Yên Vũ lâu?” Là tử cung của nàng? Nhưng hắn nhớ rõ ràng là mình chưa đi đến hoàng cung.

“Yên Vũ lâu người cũng không biết?” Nghe Vân nương nói, Yên Vũ lâu là nơi phong nguyệt [vào: nơi trăng hoa] lớn nhất kinh thành, 90% nhất là đàn ông đều biết, xem ra Vô Dạ này là một anh chàng ngoan ngoãn ngây thơ.

Vô Dạ lắc đầu, ý nói: Ta thật sự không biết.

“Yên Vũ lâu chính là kỹ viện đó.” Vũ Tinh không chút kiêng kị nói. Mà độ khiếp sợ lần này của Vô Dạ không thua gì lúc nghĩ rằng mình vào nhầm hoàng cung. Nàng không phải là phi tử sao? Sao lại xuất hiện ở nơi phong nguyệt này, hoàng đế lo lắng cho nàng như vậy sao có thể để nàng ở nơi như thế này? Chẳng lẽ là mình nhận nhầm người? Không có khả năng. Vô Dạ lập tức phủ định ý nghĩ này. Hắn dám khẳng định nữ tử trước mắt này chính là Tiêu Vũ Tinh ngày đó.

“Ài, người ngây ngốc gì thế hả? Không biết ta sao? Ta chính là người lần trước ở Long Hiên hoàng cung bị người uy hiếp đó.” Vũ Tinh nghĩ rằng hắn đã quên nên có ý nhắc lại cho hắn nhớ.

“Ta nhớ rồi!”

Ngữ điệu như băng sơn [vào: núi băng] của Vô Dạ làm Vũ Tinh rét run: “Người chỉ là sát thủ chứ có phải là người băng đâu, làm gì mà lạnh như vậy? Đây, sao người lại bị thương? Không phải võ công của người rất cao cường sao?”

“Bị mai phục.” Vô Dạ đơn giản trả lời.

“Cứ thế thôi? Không điểm cao trào hồi hộp? Dù sao cũng phải đến mức đại chiến ba trăm hiệp linh tinh, sau đó người một mình chiến đấu với bát đại môn phái.....” Vũ Tinh rơi vào ảo tưởng của chính mình, còn tưởng rằng bản thân đang xem phim võ hiệp.

“Nói nhiều vô nghĩa.” Vô Dạ đột nhiên cầm kiếm kề lên cổ Vũ Tinh.

Tiêu Vũ Tinh một chút cũng không sợ hãi: “Có chuyện gì thì từ từ nói, kiếm của người còn chưa rút ra mà.” Nàng tuy không hiểu võ công nhưng nàng cũng nhìn ra được Vô Dạ không có ý giết nàng.

“Giết người không cần rút kiếm ra khỏi vỏ.” Đây là lời nói thật.

“Ài, ta nói thế nào cũng là ân nhân cứu mạng của người nha, có ai đối đãi với ân nhân cứu mạng như người thế này sao?” Vũ Tinh bất mãn mở miệng.

Vô Dạ thu kiếm lại: “Đa tạ cô nương cứu giúp.”

“Thế này cũng không tệ. Trẻ nhỏ cũng dễ dạy!” Vũ Tinh sờ sờ đầu hắn. Cảm giác sao lại là lạ? “Này này.....người muốn đi đâu?” Thấy Vô Dạ đứng dậy Vũ Tinh gọi hắn lại.

“Làm chuyện ta nên làm.”

“Cái gì là chuyện người nên làm? Giết người sao? Với bộ dáng hiện tại của người thì chỉ có bị giết thôi. Người á, ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi cho ta đi.” Tiêu Vũ Tinh mạnh mẽ ấn hắn quay lại giường. Vô Dạ muốn phản kháng nhưng nhận được ánh mắt giết người của nàng nên lại đành phần nộ nằm xuống. Thật đúng là một vật khác một vật! Vô Dạ a Vô Dạ, người cũng có hôm nay.

“Tiêu cô nương, người ở đâu?” Giọng nữ thanh thúy cùng tiếng đập cửa vang lên.

Vũ Tinh chỉ mới chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng Vô Dạ đâu nữa. Bị thương nặng mà còn có thể nhanh nhẹn như vậy, bội phục bội phục!

Cửa mở, trước mặt nàng là hai nữ tử đang tuổi thanh xuân. Nếu không phải là tuyệt sắc thì cũng là xinh đẹp tuyệt trần. Chỉ có điều trên người son phấn quá nhiều.

“Hai vị là.....” Không phải là giống những nữ nhân trong hậu cung tìm đến đe dọa ta chứ? Ai, đẹp cũng là một loại tội nha. [Tuỳ Phong tức điên người~~~~~]

“Tiêu cô nương, ta là Từ Lâm, đây là muội muội ta Từ Phi. Vân nương bảo chúng ta đến thông báo cho người một tiếng, năm ngày sau chính là ngày ra mắt của người. Theo quy củ nơi này của chúng ta, những cô nương chưa ra mắt hoặc mới tới đều phải lên sân khấu một lần cho khách xem mặt, dựa vào

độ hài lòng của khách để quyết định đãi ngộ của người ở đây sau này. Tiêu cô nương, người nên chuẩn bị cho tốt một chút.” Không ngờ người cổ đại lại có ý nghĩ kinh doanh thương mại như vậy, có tiền đồ phát triển!

“Được.” Độ hài lòng phải không? Không thành vấn đề, nàng cam đoan nhất định sẽ làm mấy người cổ đại này sợ hãi dựng, chỉ sợ tim bọn họ không chịu nổi thôi. Nàng cũng không muốn tự dựng phải đeo theo mấy cái oan hồn.

“Tiêu cô nương không mời chúng ta đi vào ngồi một lát sao?” Cô nương tên Từ Phi nói. Cũng không cần Vũ Tinh đồng ý nàng ta đã dẫn đầu đi vào. Thoạt nhìn cũng là có chút hào sảng!

Vô sự không đáng tam bảo điện [vì: ý nói không có chuyện gì thì không đến tìm], Vũ Tinh trong lòng hiểu rõ: “Hai vị lần này đến đây sợ rằng không phải chỉ là chuyện lời? Có việc gì cứ nói rõ đừng ngại.”

Từ Lâm áp ứng một chút, muốn nói lại thôi, mấy lần lời đã sắp ra đến miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói nên lời. Từ Phi là người nôn nóng, phá vỡ yên lặng nói trước: “Tỷ muội chúng ta lần này đến là có chuyện muốn nhờ.”

“Mời nói.” Vũ Tinh tươi cười niềm nở!

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khi Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Edit: viochan “Vài ngày trước, ta không cẩn thận đã đắc tội Lãnh Yên, nàng ép Vân ma ma bán chúng ta cho Lưu viên ngoại làm thiếp, Lưu viên ngoại đã có đến mười mấy thị thiếp, nghe nói hán giàu có mà độc ác, thường xuyên lấy lão bà của hán ra để trút giận, thậm chí có người còn bị hán đánh chết, đánh cho tàn phế. Chúng ta không muốn bị gả cho hán.” Cho dù là nữ tử thanh lâu cũng phải có tôn nghiêm của mình.

“Vậy ta có thể giúp được gì cho các người?” Đáng giận, mấy tình huống phim trên TV lại thật sự đang xảy ra trước mắt nàng.

“Chúng ta muốn nhờ cô nương cầu tình giúp trước mặt Vân ma ma.” Từ Lâm trầm mặc hồi lâu mở miệng.

“Các người dựa vào cái gì mà cho rằng ta có thể giúp được?” Vân nương xem ra không phải là người dễ nói chuyện. Bất quá nếu thật sự có thể giúp các nàng thì cũng coi như làm một việc tốt.

“Bằng mỹ mạo (vẻ đẹp) và tài trí của cô nương, Vân ma ma sợ dĩ nghe lời Lãnh Yên chính vì nàng ta là hoa khôi đầu bài của nơi này, Vân ma ma phải dựa vào nàng để kiếm tiền. Cho nên, chỉ cần cô nương mở miệng, Vân ma ma nhất định sẽ đáp ứng.”

Vũ Tinh hào sảng đáp ứng: “Được, nếu có thể ta nhất định sẽ giúp. Lãnh Yên kia ở nơi này rất kiêu ngạo sao?” Mọi người cùng là nữ nhân, lại lưu lạc đến nơi đây, không giúp đỡ lẫn nhau thì thôi lại còn hãm hại.

Nói đến đây, Từ Phi lòng đầy cảm phẫn đứng lên: “Nàng đâu chỉ là kiêu ngạo, quả thực là không ai bì nổi. Ôi, ai bảo người ta có vương gia chống đỡ cho chứ.”

Wương gia của Long Hiên vương triều? Không phải là..... Tiêu Vũ Tinh kích động đứng lên, lớn tiếng nói: “Âu Dương Cẩm Hiên?” Hán cư nhiên cũng đến kỹ viện? Không phải có truyền thuyết là hán không gần nữ sắc sao? Hóa ra là kim ốc tàng kiều (vì: ý nói bỏ tiền ra nuôi tình nhân), nam nhân quả nhiên chẳng có người nào tốt.

Từ Lâm vội vàng kéo nàng ngồi xuống, “Sao người dám gọi thẳng tọc danh của vương gia? Bất quá, ngọn núi mà Lãnh Yên dựa vào không phải tam vương gia, là tứ vương gia. Tam vương gia làm sao có khả năng tới nơi này của chúng ta được.” Tam vương gia lãnh khốc cả thiên hạ đều biết.

Hiểu lầm Cẩm Hiên! Thiếu chút nữa đã quên bọn họ còn có một tứ đệ, tên gì nhỉ?..... Âu Dương Dật Hiên, nghe nói hán đã đến Hằng Châu chân tại, chắc bây giờ cũng đã quay về rồi? Nàng rất muốn xem vị tứ đệ này của bọn hán có bộ dáng thế nào. Chính Hiên và Cẩm Hiên đều đẹp trai như vậy, đệ đệ của bọn họ nhất định cũng sẽ không kém. Cũng phải, những phi tử của hoàng đế đều là trăm dặm mới tìm được một đại mỹ nhân, có ghen tuông khiết hoàn mỹ như vậy, thế hệ sau như bọn họ đương nhiên là toàn những người tuyệt đẹp.

Từ Phi, Từ Lâm đi rồi, Vũ Tinh lập tức vọt đến phía sau bình phong mà vẫn không thấy bóng dáng Vô Dạ đâu. Không phải hán đi rồi chứ? Tiêu Vũ Tinh thất vọng quay đầu, đâm sầm vào một lồng ngực cường tráng.

“Ai ui, Vô Dạ, người có biết dọa người là sẽ hù chết người ta không?” Nàng còn tưởng rằng hán đã đi rồi, trong lòng dấy lên chút thất vọng nho nhỏ. (vì: thất vọng vì tưởng anh í đi rồi á)

“Thực xin lỗi.” Ngực điệu vẫn lạnh băng như trước nhưng nàng lại cảm giác thấy sự chân thành tha thiết và thành khẩn của hán.

Vô Dạ mà cũng biết nói xin lỗi? Xem ra nàng nên thay hấn cải tạo thật tốt một phen. “Không sao, giặt mình một chút cũng sẽ không chết người. Về sau người cứ ở trong này dưỡng thương đi nha?” Vui vẻ giúp người, trừ bạo giúp kẻ yếu là tôn chỉ không đổi của nàng.

“Cô nương.....” Cô nam quả nữ chung sống, chỉ sợ sẽ tổn hại đến sự trong sạch của nàng. Huống chi nàng đã là vợ của người ta, lại còn không phải là vợ một người bình thường. “Ồi dào, ta lớn thế này rồi người còn sợ ta không kiếm được chỗ ngủ sao?” Vũ Tinh kéo kéo Lam nhi, “Ta sẽ ngủ cùng nàng.”

“Tiểu thư.....” Lam Nhi hiển nhiên là cảm thấy tiểu thư làm như vậy không ổn, giúp người là chuyện tốt, nhưng không nên giúp kiểu này. Nếu hoàng thượng mà biết thì sẽ nghĩ thế nào? Người trong thiên hạ lại sẽ nghĩ thế nào?

Vô Dạ còn muốn chối từ, bất đắc dĩ Tiểu Vũ Tinh ý chí kiên quyết, hết sức bỏ qua dị nghị, không bằng hấn cứ dưỡng thương xong lại đi vậy. Vô Dạ chỉ có thể thỏa năn ý của nàng, cũng nhận sự “Săn sóc tỉ mỉ” của nàng. Lần đầu tiên ngoại trừ sự phở (vì: sự phụ a) hấn có người có thể bắt buộc hấn, lần đầu tiên trái tim lạnh như băng của hấn cảm nhận được sự ấm áp, có người không vì bất cứ mục đích gì mà đối xử tốt với hấn. Sự xuất hiện của nàng rốt cục cũng mang đến một chút ánh sáng cho màn đêm hắc ám trong đời hấn.

Hai nam tử khí vũ hiển ngang đi vào Yên Vũ lâu, chỉ nhìn một cách đơn thuần vào phục sức của bọn họ cũng đã thấy được sự giàu sang quyền quý.

“Tứ đệ, người dẫn ta tới nơi này làm gì?” Cư nhiên lại dẫn hấn đến kỹ viện, hấn còn đang vội tìm người! Nam tử hơi nhíu mày.

Nam tử kia dừng cảm cười rộ lên: “Nhị ca, nghe nói người gần đây đau khổ vì tình, đệ đệ ta cũng chỉ muốn tốt cho người thôi. Nơi này mỹ nữ như mây, chúng ta có thể nhất tury giải ngàn sầu (vì: uống rượu giải sầu).

“Người mà cũng có lúc buồn?” Nam tử không nhịn được giễu cợt hấn một phen. Tứ đệ của hấn sớm đã qua tuổi đôi mươi vậy mà nhiều khi hành động lại giống một đứa trẻ bình thường. “Ta muốn xem mỹ nữ thì cần gì phải đến nơi như thế này?” Nhà hấn muốn bao nhiêu mỹ nữ có bấy nhiêu. Đúng vậy, hấn chính là thiên tử đương triều — Âu Dương Chính Hiền.

“Nhị ca, hoa nhà không thơm bằng hoa đại. Nữ nhân nơi này hoàn toàn không giống với những người trong cung của người.”

“Người đưa ta đến đây, nếu bị Tam ca người biết thì người sẽ thảm đấy.” Âu Dương Dật Hiền chẳng sợ ai, chẳng sợ Thái Hậu, chẳng sợ hoàng đế, chỉ sợ mỗi Tam ca của hấn.

“Nhị ca, người sẽ không đi mật báo đấy chứ?” Hấn thật sự rất sợ nha. Âu Dương Chính Hiền lớn lên là một người rất tàn nhẫn, ngay cả Diêm vương cũng tị không bằng được hấn. Mười ba tuổi, hấn đã là một tên mà giang hồ hắc bang người người nghe tin đã sợ mất mật. Mười lăm tuổi hấn đã có thể cầm binh, thậm chí một mình xông vào doanh trại địch bắt giữ nguyên soái đối phương.

“Hiện tại hấn sợ rằng không có hứng quán người.” Nghe nói vì Vũ Tinh hấn đã vận dụng quan hệ cả hai phái hắc bạch (vì: hắc đạo và bạch đạo: chính phái và tà phái), nhưng Vũ Tinh cứ như đã bốc hơi khỏi nhân gian, dù tìm thế nào cũng không thấy. “Đúng thật, hấn đang bận gì không biết? Ngay cả ta trở về cũng không thêm để ý.” Tam ca làm người tuy rằng có điểm lãnh khốc, nhưng đối xử với ta cũng không đến nỗi nào. Dật Hiền lười biếng chậm chạp uống một ngụm rượu. “Nếu ta nói hấn là vì một nữ nhân thì sao?” Chính Hiền nháy mắt ám đạm, vì Vũ Tinh, bọn họ dường như không bao giờ có thể thân mật khăng khít giống như trước, hấn luôn cảm thấy giữa bọn họ đã có thêm một bức tường ngăn cách.

Dật Hiền lập tức phun rượu trong miệng ra, “Cái gì?..... Người nói Tam ca vì một nữ nhân?” Đây không phải là việc đáng mừng sao? Tam ca cũng có một ngày động tình, hấn còn tưởng rằng Tam ca hấn sẽ mãi cô độc chứ! Nữ tử kia nhất định là người đã có nơi có chốn, nhưng hấn thật sự rất muốn biết nàng ta là người thế nào.

“Đúng.” Phải khiếp sợ đến mức đó sao? Lúc trước không biết là ai bị trình độ khiếp sợ của hấn làm cho kinh ngạc đây? Vân nương phong tình vạn chủng đi vào, chậm rãi hành lễ nói: “Tham kiến Vương gia, Long công tử.” Nàng cũng không biết thân phận thật sự của Âu Dương Chính Hiền.

“Vân nương, nơi này hôm nay dường như rất náo nhiệt, có chuyện gì thú vị sao?” Ngay từ khi vào cửa hấn đã phát hiện ra hôm nay người tới nơi này rất nhiều, đặc biệt còn có công tử trẻ tuổi có địa vị và thân phận.

“Vương gia, người thật sự là rất tinh mắt a. Hôm nay là lần đầu tiên Tiêu Vũ cô nương của chúng ta lên đài ra mắt. Vị Tiêu Vũ cô nương này bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, hôm nay nhiều người như vậy hoàn toàn là vì muốn chiêm ngưỡng dung nhan của giai nhân.” Nàng đã không nhìn lầm, Tiêu Vũ Tinh thật sự là cái cây hái ra tiền.

“Tiêu Vũ? Bộ dạng thực sự đẹp như người nói sao?” Chính Hiền mở miệng hỏi. Tiêu Vũ? Chỉ khác với Vũ Tinh có một chữ. Bất quá, dù đẹp thế nào cũng không thể đẹp bằng Vũ Tinh của hấn.

“Ai da, Long công tử. Những lời của Vân nương ta đều là thật. Ta chưa từng gặp qua nữ hài tử nào xinh đẹp như vậy.” Có thể đứng ngang hàng với Vương gia, nói vậy thân phận cũng không thấp. Làm nghề này tuyệt đối không thể đắc tội với người ta, nhất là với thân tài như thế này.

Thấy Chính Hiền có vẻ có hứng thú, Dật Hiền đơn giản nhẹ nhàng châm thêm một ngọn lửa: “Long công tử, không bằng chúng ta đi xem thử vị đại mỹ nhân trong truyền thuyết này đi.”

Vân nương an bài vị trí tốt nhất cho bọn họ, ở trong này có thể nhìn được toàn cảnh.

Trên sân khấu một lúc lâu sau vẫn không hề có động tĩnh gì, bên dưới có người bắt đầu không kiên nhẫn: “Rốt cuộc có ai lên sân khấu không đây? Đại gia ta mất nhiều tiền như vậy không phải để đến xem không khí.”

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường bên dưới cười vang. Chợt nghe tiếng đàn vang lên, tiếng cười liền tắt ngay lập tức, yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Từ hai bên sân khấu xuất hiện một đám nữ tử trẻ tuổi, phục sức trên người không quá đặc biệt nhưng lại khác hẳn với người bình thường. Nữ tử Long Hiên hoàng triều ở phương bắc thì tư thế oai hùng hiên ngang, nữ tử Giang Nam lại ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, phục sức của các nàng có vẻ trôi buộc dài dòng. Mà lúc này nữ tử trên sân khấu quần áo đơn giản mà lại mang nét đẹp linh động. Kỹ thuật nhảy của các nàng rất kỳ lạ, không những không có sự mảnh mai của nữ nhân, ngược lại lại có sự hào phóng không kiềm chế được của nam nhân. Điệu múa nóng bỏng tác động đến mỗi người đang có mặt ở đây, nhưng không có một ai có suy nghĩ sai trái, không một chút mạo phạm. Đang lúc mọi người cực kì hưng trí thì lại thấy nhóm vũ công làm thành một vòng tròn, bên trong có một người đang đứng. Nháy mắt, nhóm vũ công tản ra, một nữ tử mặc chiếc váy công chúa màu tím (vio: tím a~ *mơ màng*) xuất hiện trước mắt mọi người. Phục sức của nữ tử hoàn toàn khác với những vũ công, chiếc váy được sửa ngắn hơn một chút, dùng ren làm những đường viền hoa bồng bềnh càng thêm vẻ đáng yêu. Các vũ công xung quanh làm nền, nàng lại có một vẻ rất riêng biệt, không giống người bình thường. Cái duy nhất không hoàn hảo chính là nàng dùng một chiếc quạt che khuất nửa bên mặt, mang đến cho người ta loại cảm giác “ôm tỷ bà che nửa mặt” [1] {vio: cảm giác gì này =)}}. Tất cả khách nhân đều nhướn dài cổ, rất muốn được chiêm ngưỡng phương dung của nữ tử thần bí.

Rốt cục nữ tử chậm rãi dời chiếc quạt, hướng về phía mọi người mỉm cười. Dưới sân khấu khắp nơi đều là tiếng hít sâu, trong mắt mọi người lộ ra sự kinh diễm và hiếu kỳ, có người khoe miệng hình như còn chảy ra chất lỏng không rõ là gì (vio:=]]]]).

Tiêu Vũ Tĩnh soái khí vút chiếc quạt đang cầm trong tay ra, lập tức, tiếng nhạc đệm nổi lên. Từ Lâm, Từ Phi vì báo đáp nàng mà tự động xin đi giết giặc, một người đệm đàn tranh, một người đệm đàn tỳ bà, hai người hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, hỗ trợ lẫn nhau, tạo ra hiệu quả không tồi chút nào. Nàng nhẹ nhàng cất giọng hát: [bi: bài hát Bi không dịch nghĩa nha^^]

Giang son nhiều như vậy kiều

Dẫn vô số anh hùng cạnh khom lưng

Mỹ nhân nhiều như vậy kiều

Anh hùng ngay cả giang son cũng không yếu

Nhất nhãn mảy nhất ngữ như thế ôn nhu yêu kiều

Tái tử giang son đều so ra kém hồng nhan cười

Giống điệu giống nhau buộc chặt

Buộc không được nó thì giờ

Giống nhiều loại hoa chính nở rộ

Ngăn không được nó sáng lạn

Thiếu niên tư thế oai hùng toả sáng

Nghĩ như thế nào đều là nàng

Hồng trần lật quay lại

Mỹ nhân cô tịch có ai hỏi

Đại giang đông đi lãng đào tần thiên cổ người phong lưu

Cổ lũy phía tây nhân đạo là tam quốc chu lang Xích Bích

Loạn thạch băng vân kinh đào liệt ngàn cuộn nổi lên ngàn đôi tuyết

Quạt lông khăn chít đầu đàm tiếu nhân gian cường lỗ hời phi yên diệt

Không có người yêu không có ta

Người đã không ở như thế nào trộm sống

Một thế hệ một thế hệ mỹ nhân giống mộng

Mộng tỉnh sau chỉ còn truyền thuyết

Giang son nhiều như vậy kiều

Dẫn vô số anh hùng cạnh khom lưng
Mỹ nhân nhiều như vậy kiêu
Anh hùng ngay cả giang sơn cũng không yếu
Nhất nhần mảy nhất ngữ như thế ôn nhu yêu kiều
Tái mỹ giang sơn đều so ra kém hồng nhan cười
Ngoái đầu nhìn lại nhất tiểu bách mị sinh tình
Lục cung phấn trang điểm nhan sắc mất đi
Xuân hàn ban thương dục hoa Thanh Tri tẩy
Thủy là tân thừa ân trạch thời kì
Tóc mây hoa nhan kim bước hoãn điều
Phù dung trưởng ẩm hàng đêm đêm xuân
Đêm xuân khổ đoản ngày dương cao chiếu
Từ nay về sau quân vương không còn sớm hướng khởi
Thiên cổ phong lưu đều xem sáng nay
Nâng cốc hát vang chỉ cần cười vui
Ai còn tưởng Minh triều [bao nhiêu hào kiệt]
Chỉ vì hồng nhan nha [đem giang sơn quên mất]
Tứ diện Sở ca (bốn bề thọ địch) ao có thể tiểu ngao
[giang sơn thế nào so với được với hồng nhan hoa kiều]
Cửu trọng thành khai yên trần phát lên
Ngàn thừa vạn kỷ tây nam hành quân
Lục quân không phát không làm sao hơn hĩ
Uyển chuyển Nga Mi mã tiền rồi đi
Quân vương che mặt cứu không thể hĩ
Thiên trường địa cửu có khi tấn kì
Này hận kéo dài có thể có tuyệt kì
Người mĩ a mĩ a ta lui a lui a [2]

Thân ảnh của nàng trong lúc hát xuyên qua những vũ công, tựa như một con cá vui vẻ, sự vui tươi của nàng cũng thấm đậm vào người nghe, có người còn vỗ tay theo điệu nhạc..... Bốn bề hoà thuận vui vẻ, dường như nơi này không còn là kỹ viện, bọn họ cũng không phải là thân phận khách nhân cùng kỹ nữ, mà đơn thuần chính là ngôi sao ca nhạc và những người hâm mộ, mà việc nàng đang làm đây chính là tổ chức chương trình ca nhạc cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Edit: viochan Giọng hát như chim hoàng oanh của nàng làm mọi người say mê, đem đến cho người ta cảm giác như một làn gió mới mẻ. Đột nhiên bên trong tất cả nền đều bị tắt. Trước mắt một mảnh tối đen, có người sợ hãi thét lên chói tai, có người quát: “Chuyện gì xảy ra thế?” “Mau thấp đèn lên đi.” Và còn nhiều câu nói khác.

Chỉ chốc lát sau, những ngọn nến lại một lần nữa được thắp lên, chiếu sáng trước sân khấu. Phát ra ánh sáng ngũ quang thập sắc, lộ ra không khí quý dị, vũ công trên sân khấu không biết từ khi nào đã yên lặng lui ra. Càng làm cho người ta ngạc nhiên chính là nữ tử ca hát lại chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi đã rực rỡ hẳn lên, phục sức vừa rồi không cánh mà bay, thay vào đó, nàng cư nhiên không mặc váy mà là mặc quần, trên người mặc tây trang còn thắt caravat, thoạt nhìn thập phần soái khí tiêu sái. Lại nói tiếp, bộ quần áo này nàng phải hao hết tâm sức suy nghĩ mới làm được. Vốn nàng chỉ cần vẽ bản thiết kế rồi giao cho hiệu may là xong, nhưng hiệu may lớn danh tiếng lưng lầy như vậy lại nhìn không hiểu, hại nàng phải đích thân đi hướng dẫn, còn phải đi dạy múa, thiết kế ngọn đèn linh tinh. Trong vòng 5 ngày ngắn ngủi có thể làm được nhiều như vậy, nàng thực sự không thể không bội phục thiên tài như mình.(viô.ăc,tự.sư.ông=]])

Trần Hàn theo thói quen đứng hộ vệ ở trước mặt Chính Hiền. Nền đột nhiên tắt làm hắn cứ tưởng có người muốn ám sát hoàng đế. Chính Hiền không để ý đến người che ở phía trước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nữ tử trên sân khấu, đây không phải là người mà hắn tâm tâm niệm niệm nhớ thương Tiêu Vũ Tinh sao? Nàng cư nhiên lại chạy đến kỹ viện, còn dám xuất đầu lộ diện ở nơi này. Không thể phủ nhận, nàng thật sự rất đẹp, hắn từng nghĩ mình đã nhìn thấy khoảnh khắc đẹp nhất của nàng rồi, lúc này hắn mới bỗng nhiên phát giác Vũ Tinh đối với hắn giống như là một bảo tàng vô cùng vô tận, cái hắn đã thấy và biết đến bất quá chỉ là một góc mà thôi. Khi hắn nhìn thấy ánh mắt khát vọng, ái mộ của những nam tử bên dưới, hắn thật sự phẫn nộ rồi! Hắn chỉ hận không thể móc hết mắt của tất cả những người đó ra để cho bọn họ không thể chiêm ngưỡng sắc đẹp của nàng. Hắn hận không thể lập tức xông lên, ôm nàng mà tuyên cáo với khắp thiên hạ: Nàng là nữ nhân của hắn. Có điều, hắn không phải bạo quân, hắn sẽ không tàn nhẫn đến mức đó.

“Chào tất cả mọi người, ta tên là Tiêu Vũ, thật vui khi hôm nay được gặp mọi người ở đây. Tiết mục tiếp theo ta muốn biểu diễn cho mọi người là bài hát ‘prettyboy’.

Dùng tiếng anh để hát mấy người cổ đại này chắc là nghe không hiểu? Vũ Tinh cười khê bắt đầu hát, đột nhiên cảm thấy có luồng ánh mắt lạnh lùng vẫn luôn dõi theo nàng làm nàng rung hết cả mình. Chương trình ca nhạc khởi đầu thuận lợi như vậy chắc sẽ không có gì sai sót xảy ra.

Người bên dưới sân khấu thực sự nghe không hiểu nàng đang hát cái gì nhưng lại vẫn như cũ say mê chìm đắm trong đó. Bài hát vừa xong, dưới sân khấu tiếng vỗ tay ầm ầm như sấm.

Âu Dương Dật Hiền trộm nhìn nhị ca hắn, chỉ thấy sắc mặt Chính Hiền càng ngày càng âm u tối sầm làm cho người ta sợ hãi. Hắn rõ ràng vừa thấy lúc nữ tử trên sân khấu bỏ chiếc quạt che mặt đi thì Chính Hiền ánh mắt sáng ngời, trong mắt hiện ra tia mừng rỡ khác thường. Tại sao sau một hồi lại cứ như biến thành người khác, trở nên âm trầm khủng bố như vậy, đáng sợ tới mức hắn đến nửa câu cũng không dám mở miệng. Tuy rằng tam ca rất đáng sợ, nhưng nhị ca cũng ác độc tuyệt không thua gì tam ca. Ai, ai bảo mình là tiểu đệ của người ta chứ? Chỉ có suốt ngày bị khi dễ, lần đầu tiên hắn thăm oán mầu phi sao không sinh mình ra sớm hơn vài năm.

Vân nương nhẹ nhàng bước đến, phía sau còn có một người, “Vương gia, Long công tử, vị này là Tiêu Vũ cô nương.” Vân nương khom lưng cười nói.

Tiêu Vũ Tinh chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy người đến đã làm nàng đồ háp một hơi: “A?” Không xui xẻo như vậy chứ? Người ta đã chạy đến tận kỹ viện rồi mà vẫn còn đuổi theo à? Nàng nghĩ nghĩ một chút, không đúng, hắn sao lại đến kỹ viện. Trong cung nhiều nữ nhân như vậy chưa đủ sao mà còn chạy tới đây hái hoa bắt bướm.

Người bên cạnh lửa giận bốc đến tận trời mà Vân nương lại nửa điểm cũng không cảm giác được, khoe khoang phong tao nói: “Vũ Nhi, mau mau tới tham kiến Vương gia, Long công tử.”

Được, ta nhận! Vũ Tinh cắn răng nói: “Vũ Nhi tham kiến Vương gia, Vương gia vạn phúc kim an.” Ta chính là cố tình không để ý tới vị “Long công tử” người đấy.

“Được được được.” Dật Hiền đi đến trước mặt Vũ Tinh, “Cô nương vừa rồi biểu diễn rất phần khích, khiến bản vương được mở rộng tầm nhìn.”

“Đa tạ Vương gia quá khen, tiểu nữ thật không dám nhận.”

“Cô nương khiêm tốn rồi, cô nương có thể nói là đệ nhất kì nữ của nước ta a. Vân nương, nơi này không còn chuyện gì của người nữa.” Dật Hiền có chút hài lòng với một Vũ Tinh không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Đạ, Vân nương cáo lui. Vũ Nhi, hầu hạ Vương gia cùng Long công tử cho tốt.” Vân nương sau khi gửi cho nàng một ánh mắt ái muội liền rời đi.

“Vũ Nhi, bài hát người vừa hát tên là gì vậy?” Dật Hiền nắm tay kéo nàng ngồi xuống.

“[Bi: phiên âm của Nian Nu Jiao], Vương gia thấy thế nào?” Vũ Tinh rất thích bài hát này, ca từ rất hay.

“Hay thì hay thật, nhưng câu ‘Mỹ nhân yêu kiều đến vậy làm anh hùng ngay cả giang sơn cũng không màng.’ Hình như có điểm nói quá sự thật rồi, thực sự có đế vương nào vì mỹ nhân mà từ bỏ giang sơn sao?” Hắn biết là có, phụ hoàng hắn không phải là một ví dụ sao?

Hoàng đế triều Thanh Thuận Trị chính là một ví dụ kinh điển. “Có a, bất quá thật sự rất ít, từ xưa đến nay đế vương đều bạc tình, một giây trước hắn có thể đem người sủng lên tận trời, giây tiếp theo hắn lại có thể đem người tống xuống địa ngục. Người chí tình chí nghĩa giống như động vật hiếm vậy!” Vũ

Tình ý tứ thâm thúy nhìn thoáng qua Chính Hiền.

“Cô nương hình như rất khinh thường Hoàng Thượng? Không biết người thấy thế nào về đương kim Thánh Thượng?” Dật Hiền nghiêng ngẫm nhìn thoáng qua Chính Hiền lại hỏi Vũ Tinh. Tiêu Vũ cô nương, không phải ta cố ý hãm hại người, mong cô đừng giận ta.

“Hắn đương nhiên không phải loại động vật hiếm, trắng hoa lại đa tình, không, phải là vô tình vô nghĩa, không phân biệt được thị phi.” Tiêu Vũ Tinh nhìn chằm chằm Chính Hiền hung hăng mắng.

Dật Hiền ngây người, nữ tử này sao lại căm ghét hoàng huynh đến mức đó? Mà nhìn hoàng huynh lại một chút cũng không tức giận, kỳ quái?

“Hoàng đế khiến cho người bất mãn như vậy sao?” Chính Hiền hỏi. Hắn đối xử với nàng cũng đâu đến nỗi nào? Vốn chỉ muốn nhốt nàng vài ngày để nàng bớt kiêu ngạo, không ngờ ngay ngày đầu tiên nàng liền chạy đi luôn.

“Đừng vậy, cực kì bất mãn!”

“Được rồi, tốt thôi! Lại đây hầu hạ bản công tử.” Cư nhiên dám bất mãn với hắn? Dật Hiền phong lưu như vậy sao có thể để Vũ Tinh ngồi ở bên cạnh hắn.

Chính Hiền vẻ mặt cười gian, cười đến khuynh quốc khuynh thành, nhưng giờ này khắc này nàng lại thầm nghĩ muốn đem cái mặt hại nước hại dân kia xé xác ra rồi vứt ra Thái Bình Dương cho cá mập ăn. Nàng vụng trộm liếc trắng mắt, ôn nhu nói: “Vương gia, vị ‘Long công tử’ này là bằng hữu của người, sao lại thô lỗ như vậy, không hiểu thế nào gọi là thương hương tiếc ngọc sao?” Muốn bản đại tiểu thư hầu hạ người sao, cứ nằm mơ đi!

Dật Hiền trong lòng toát mồ hôi lạnh, nữ tử này cũng quá lớn mật. Bất an nhìn về phía Chính Hiền, lại phát hiện hắn tâm tình rất tốt, mặt mũi tươi sáng rạng rỡ, không có đến nửa dấu hiệu tức giận. Nhị ca của hắn thật sự là càng ngày tính tình càng bất ổn định.

“Ở nơi như thế này người còn hy vọng xa vời có người sẽ thương hương tiếc ngọc người sao?” Hắn cũng không cho phép bất kì kẻ nào “Thương hương tiếc ngọc” nàng cả.

“Sao lại không có ai? Vương gia không phải là một người sao?” Vũ Tinh phong tình vạn chủng hai tay ôm cổ Dật Hiền, “Chẳng như ai đẩy lúc thì ôm ôm ấp ấp, khó chịu một cái liền đem người ta tống vào lãnh cung luôn.”

Dật Hiền càng nghe càng thấy lạ, nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào?

Trong mắt Chính Hiền bùng bùng lửa giận, tiểu nữ nhân này cư nhiên trước mặt hắn lại đi câu dẫn em chồng. Không ngờ nàng đã chiếm mất trái tim một đệ đệ của hắn còn chưa đủ, ngay cả đứa con lại cũng không buông tha. Cái tên đạo tặc trộm tim này, hại hắn hoàn toàn trở thành một người khác. Vì nàng mà suy tư, vì nàng mà buồn bã, vì nàng mà vui sướng! Hắn nhanh như gió bay tới trước mặt hai người, không dấu vết gờ hai tay Vũ Tinh đang đặt trên cổ Dật Hiền, tà cười nói: “Cô nương quả thực hảo phóng nhiệt tình.”

Nghe được sự đùa cợt trong lời nói của Chính Hiền, Vũ Tinh phản kích nói: “Dù sao còn tốt hơn một số người ý chí sắt đá.”

“Vậy thì đi không một lời từ biệt, bỏ nhà trốn đi cũng là rất tốt rồi.” Nàng cư nhiên có bản lĩnh chạy đến kỹ viện, điều này làm cho đường đường một hoàng đế như hắn không biết giấu mặt đi đâu. Nghĩ đến đến ánh mắt của những nam nhân phía dưới, hắn thật muốn lập tức ôm nàng trở về, trấn trọng bảo vệ nàng thật tốt.

“Đó cũng là bị bắt buộc thôi, nếu đi chậm một chút chi sợ là sẽ bị ăn thịt đến ngay cả xương cốt đều không còn.” Hoàng cung là nơi ăn thịt người – đây là cảm tưởng của nàng khi đi vào nơi này. Một khi được sủng ái thì sẽ chính là kẻ thù của toàn hậu cung! Hoàng cung là nơi trắng lệt nhất và cũng là nơi dơ bẩn không thể chịu nổi nhất.

“Cái này cũng chỉ là cái cớ mà thôi.” Trẫm đã từng nói sẽ bảo vệ người thì tuyệt đối không nuốt lời, người tại sao lại không chịu tin tưởng trẫm, tình nguyện lưu lạc phong trần, bán rẻ tiếng cười mà kiếm sống cũng không nguyện theo trẫm trở về? Hay là người căn bản chưa bao giờ từng để ý đến trẫm?

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Edit: TuyetTinh Beta: tiểu phong

Vũ Tinh đang muốn phản bác, Dật Hiền vẫn bị xem là người vô hình rốt cục bạo phát, cho tới bây giờ hắn cũng không phải là tiểu hài tử thích im lặng: “Hai vị không cần cãi nhau, có việc gì từ từ nói.” Đây là đạo lý gì? Kỹ nữ không giống kỹ nữ, hoàng đế không giống hoàng đế, hắn là Vương gia cũng không giống Vương gia? Người có gặp qua kỹ nữ kiêu ngạo như vậy đối với khách nhân của nàng sao? Người có gặp qua một hoàng đế chạy đến kỹ

viện cùng kỹ nữ đầu đến mặt đỏ mang tai sao ? Người càng không nghĩ đến hần đường đường là Tứ Vương gia lại ở đây làm người hòa giải. Đây căn bản không phải là tác phong của hần, hần là người luôn luôn lo sợ thiên hạ không loạn. Nhưng cũng không phải tệ, mặt mũi của hần cũng đủ lớn, hai người chỉ hử một tiếng rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Rót rượu!” Chính Hiền mở miệng ra lệnh, hần cũng không dễ dàng buông tha cho tiểu phi tử xinh đẹp này.

“Cái gì? Người muốn ta giúp người rót rượu?” Vài ngày không gặp, hần sẽ không phải có dây thần kinh nào sai lệch chứ?

“Đây là việc nàng phải làm, không phải sao? Tiêu cô nương?” Cố ý nhấn mạnh ba chữ “Tiêu cô nương” để nhắc nhở thân phận hiện tại của nàng. Nhiệm vụ quan trọng nhất của kỹ nữ là làm thế nào để lấy lòng khách nhân chứ không phải là làm thế nào để khách nhân sinh khí. Hiện tại hần có thể khiếu nại thái độ phục vụ của Tiêu Vũ Tinh với chủ nhân nơi này.

Chính Hiền hơi nghiêng người, ghé vào bên tai của Vũ Tinh “Ta nhớ rõ có người nói rằng phải có đạo đức nghề nghiệp.”

Tiếp xúc gần gũi khiến cho hơi thở nam tính của Chính Hiền phả vào mặt Vũ Tinh, khiến lòng nàng không khỏi run lên, khiến thần kinh của nàng buộc chặt.

Đang định kết thúc hành động đầy ám muội này, ánh mắt thoáng nhìn đến cái cổ trắng như tuyết của Vũ Tinh, nhất thời tâm khởi, nhẹ nhàng cắn một cái.

“A? Người sao lại cắn ta ?” Vũ Tinh ôm cổ mình trừng mắt nhìn hần.

“Có sao ? Dật Hiền, người có thấy không ?” Chính Hiền vô lại đùa giỡn.

Thấy ! Dật Hiền rất muốn trả lời như vậy, nhưng hần không dám. Mặc dù có tấm lòng thương hương tiếc ngọc, nhưng cũng trả lời : “Không thấy.” Tiêu Vũ cô nương nàng không nên trách ta, hoàn cảnh ép buộc a !

Tốt ! Huynh đệ các người hòa nhau làm việc xấu. Tiêu Vũ Tinh ở trong lòng đem mười tám đời tổ tông nhà Âu Dương ra mắng. Dĩ nhiên là ngoại trừ Âu Dương Cảnh Hiền.

Tiêu Vũ Tinh thập phần bất mãn đứng lên rót rượu cho hần, tưởng tượng như đang hạ độc vào rượu. Thấy tưởng tượng vẫn không thể hết giận, Vũ Tinh quyết định muốn lập tức trả thù hần một chút, gờ chân dùng sức nhắm vào chân Chính Hiền đạp xuống.

Chính Hiền đau đến cau mày, lại không thể phát tác. Dù sao hần cũng thực để ý đến vấn đề hình tượng. Vũ Tinh trong lòng vô cùng vui sướng, ngay cả âm thanh ồn ào bên ngoài cũng cảm thấy thực dễ nghe, đang muốn vỗ mông chạy lấy người, Chính Hiền thuận thế kéo nàng vào lòng. Vũ Tinh ngã ngồi vào trong lòng hần. Tư thế này cần bao nhiêu ái muội là có bấy nhiêu ái muội !

“Người buông ra !” Vũ Tinh giãy dụa, nhưng khí lực làm sao lớn bằng Chính Hiền.

“Đạp người còn muốn đi, trên thế giới làm gì có chuyện tiện nghi như vậy.”

“Vậy chứ cắn người còn bắt người khác rót rượu là đạo lý gì?” Rõ ràng là hần không đứng trước nha.

“Nhưng nàng đạp ta là có nhân chứng. Dật Hiền người có thấy không?” Chính Hiền lại lấy đệ đệ đáng thương của hần làm lá chắn.

Một lần nữa Dật Hiền vô lương tâm: “Thấy, thấy rõ ràng, rất rõ ràng.” Nhị ca, huynh không nên hại ta nha. Ta sợ bị sét đánh a! Nhị ca làm sao vậy ? Vừa rồi dẫn hần tới nơi này, hần ngàn vạn lần không chịu. Hiện tại lại có tâm trí đùa giỡn cô nương nhà người ta, khiến hần bây giờ giống như ác bá khi dễ con gái nhà tử tế.

“Hần là huynh đệ của người, người đương nhiên giúp hần.” Vũ Tinh vẫn như trước chưa từ bỏ ý định tránh khỏi ôm ấp của hần.

Dật Hiền rốt cục đã biết nơi nào cổ quái “Người làm sao biết chúng ta là huynh đệ?” Nàng có phải biết thân phận của nhị ca hay không? Nàng là ai? Là thích khách do Ngụy tộc phái tới hay do ngoại quốc phái tới ? Dật Hiền cảnh giác đứng lên sẵn sàng hộ giá.

“Hừ, ta làm sao biết ? Âu Dương Chính Hiền , người lại dám đuổi theo ta đến kỹ viện.” Vũ Tinh biến hóa nhanh chóng, biến thành kẻ đi bắt lão bà thông dâm.

“Ta...Ta chỉ là đi cùng Tứ đệ.” Chính Hiền căn bản đã quên bản thân mình đến đây là không đúng, áp ứng đứng lên. Hy vọng Vũ Tinh sẽ không hiểu lầm. Nhưng hần tuyệt đối không hối hận, may mắn là hần đến đây, bằng không không biết đến tháng năm nào mới có tài năng tìm được nàng. Ai mà nghĩ đường đường là một quý phi lại trốn đến kỹ viện, nói ra còn không có người tin.

“Tự mình muốn đến còn giả họa cho người khác.” Dật Hiền sao có thể bắt buộc hần, nhìn thấy hần Dật Hiền cứ như chuột gặp mèo. Những lời này độ tin cậy một chút còn không có.

“Đúng vậy. Là trẫm muốn đến, Ái phi của trẫm tự mình biểu diễn, trẫm sao có thể không đến cổ vũ?” Không chỉ hần sai mà nàng cũng có sai. Chính Hiền nghĩ vẫn là đúng tình hợp lý, nàng có thể đến, hần vì sao không thể đến.

“Ái phi?” Bị loại khỏi cuộc chiến Dật Hiền một lần nữa phun rượu “Cái gì Ái phi?” Mới gặp mặt một lần liền phong nàng làm phi tử, nhị ca cũng quá bốc đồng. Chỉ sợ mẩu hậu cũng không đồng ý cho một nữ tử phong trần nhập cung.

“Dật vương, trăm trịnh trọng giới thiệu với ngài, vị này chính là Tiêu Quý phi Tiêu Vũ Tinh.”

Dật vương trừng lớn mắt: “Ngươi chính là người gần đây biến hoàng cung thành nơi gà chó không yên Tiêu Quý phi?”

Tiêu Vũ Tinh trừng lại hắn, cái gì mà gà chó không yên, nàng chính là một thị dân tốt biết an phận thủ thường. Nàng cũng không gây nên phong ba bão táp gì, so với sự tích anh dũng năm xưa của nàng thì đây chỉ là một bữa ăn sáng.

“Nhưng nàng hẳn phải ở trong cung chứ? Sao lại chạy đến thanh lâu?” Dật Hiền chớp đôi mắt trong suốt vô tà của hắn, bộ dáng thật đáng yêu kết hợp với dáng người khôi ngô của hắn cả ngày cũng không thể giải đáp. Nàng chạy đến thanh lâu nếu vô tình bị hắn độc hại thì làm thế nào bây giờ?

Đây cũng là vấn đề mà Chính Hiền muốn hỏi.

Hai đạo ánh mắt mong chờ câu trả lời bắn về phía Vũ Tinh, hai vị đều là soái ca, nàng không muốn trả lời cũng phải trả lời, dù là có chút xấu hổ: “Thì... Xen vào chuyện người khác, sau đó bị người khác hạ mê dược...”

Chưa nói xong, Chính Hiền lo lắng nắm lấy tay nàng “Hắn là ai? Có làm gì ngài hay không?” Nếu tên kia thực có làm gì nàng, cho dù diệt cả nhà hắn cũng không đủ.

Vũ Tinh bị hắn thỉnh linh nổi điên làm cho hoảng sợ, thực không ngờ hắn lo lắng cho mình như vậy “Ta không sao, ta đã cho hắn một trận rồi.” Nghĩ đến Đỗ Giai Trạch bị đánh thành đầu heo, nàng liền vui vẻ.

“Vương gia” Một giọng nữ phi thường kiều mị truyền đến. Vũ Tinh nghe liền nổi một trận da gà, tuy nhiên loại này đối với nam nhân tựa hồ khá tốt. Lãnh Yên vừa đến liền như keo dán trên người Dật Hiền “Vương gia, người sao đã lâu như vậy cũng không đến gặp Yên Nhi, có phải là người không còn thích Yên Nhi rồi?”

Dật Hiền phi thường hưởng thụ ôm lấy thắt lưng mảnh mai của nàng: “Sao có thể như vậy chứ? Bỏn vương thích nhất chính là Yên Nhi.” Nhân tiện lưu lại trên gương mặt phấn nộn của Lãnh Yên một nụ hôn.

Vũ Tinh nhìn một màn hai người trước mặt không khỏi cúi thấp đầu xấu hổ, nàng trước giờ chưa nhìn thấy cảnh này bao giờ. (TuyệtTinh: ngây thơ nhi =.) Nàng cũng đã gặp qua Lãnh Yên vài lần, trong ấn tượng là một nữ nhân cao ngạo lãnh diễm, là người độc đoán, sao vừa thấy Dật Hiền lại nhiệt tình giống một nữ nhân dịu dàng.

“Như vậy mà cũng tiếp thu được, nàng như vậy sao có thể tiếp tục ở trong kỹ viện.” Tốt nhất là không ở đây nữa, theo trăm trở về.

“Ai nói ta không dám?” Tiêu Vũ Tinh chết cũng ngẩng đầu lên, tiếp xúc đến ánh mắt vui vẻ của Chính Hiền, trong lòng cả kinh, phát hiện mình vẫn còn ngồi trong lòng của hắn, vội vàng nhảy ra, nhất thời không canh đúng lực đạo, vô tình đánh ngã Lãnh Yên yếu đuối bên cạnh.

“Ngại quá. Ta không phải cố ý.” Vũ Tinh đưa tay giúp nàng.

Lãnh Yên nửa điểm cũng không cảm kích, trừng mắt nói: “Ngươi lại dám đẩy ngã ta? Vương gia...” Lãnh Yên kêu gọi cứu binh, hy vọng Dật Hiền giúp nàng đứng lên, nhưng Dật Hiền có vẻ không như không nhìn thấy sự kêu cứu của nàng, nàng đành không cam tâm tự mình đứng lên, dù sao một hoa khôi ở trên mặt đất cũng không đẹp mắt.

“Thực xin lỗi. Ngươi không sao chứ?” Minh đánh ngã người ta là sai, cũng nên xin lỗi. Về phần đối phương có tiếp nhận hay không, không ở trong phạm vi năng lực của nàng.

“Ngươi không cần giả vờ tốt bụng.” Lãnh Yên lại dính lên người Dật Hiền: “Vương gia, người phải làm chủ cho Yên Nhi.” Đều là người cùng giới, Lãnh Yên lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Tinh đã cảm thấy có một cảm giác bị uy hiếp rất lớn. Hơn nữa giọng hát của nàng và nàng ta tương phản. Nàng thật vất vả thuyết phục Văn nương đem Từ Lâm, Từ Phi đuổi ra khỏi cửa. Kết quả bị Vũ Tinh chỉ hai ba câu cái biến. Bỏ qua cho nàng cũng không được. Đối với một màn diễn xuất đầy phần khích của nàng hôm nay bản thân cũng cảm thấy xấu hổ, chỉ sợ vị trí hoa khôi của mình cũng không giữ được bao lâu nữa.

“Nếu Tiêu... Tiêu cô nương đã xin lỗi, vậy thì nên quên nó đi?” Nàng là hoàng tử của mình, xem nhị ca yêu nàng như vậy, ai còn dám đụng đến một cọng tóc của nàng. Huống hồ bản thân hắn cũng thật hâm mộ nàng. Nàng có thể cúi người xin lỗi người, đã là vinh hạnh lớn của người rồi.

“Vương gia!” Lãnh Yên không tin kêu lên. Chẳng lẽ Vương gia cũng bị nàng mê hoặc. Không, không thể. Vương gia là của nàng. “Vương gia không còn thích Yên Nhi rồi phải không? Vương gia thích nàng rồi phải không?” Nàng cũng hiểu được là mình không có tư cách nói vậy, nàng chỉ là một nữ tử thanh lâu, chỉ có thể hy vọng khách nhân sẽ nhớ tới mình, nhất là đối với một Vương gia cao quý như hắn. Lại cũng hiểu nam nhân đến với nàng là gặp dịp thì chơi, có mấy ai là thật tâm. Dật vương lại càng không có khả năng, hắn sẽ không vì bất cứ ai mà dừng lại, cũng tất nhiên sẽ không vì mình mà dừng lại. Nhưng nàng quản không được tâm trạng của mình, quản không được tình cảm của mình, yêu một người không nên yêu.

Bộ dáng yêu kiều thẹn thùng dễ dàng kích khởi lòng triu mến của nam nhân, một chiêu này của Lãnh Yên là trăm trận trăm thắng. Nhưng lần này lại thất bại. Dật Hiền không những không cảm thông, ngược lại còn có vài phần chán ghét: “To gan, đây là những lời ngươi có thể nói sao? Nhớ kỹ thân phận của mình, những gì nên nói thì nói, không nên nói tốt nhất là đừng nói.” Dật Hiền không mang theo một tia cảm tình nói. Muốn quản hắn? Hừ, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, hắn không ngại cùng nàng làm mấy tràng, nhưng nàng cứ nhiên nghĩ muốn quản chuyện của hắn, vậy thực xin lỗi, nàng là quá khư bị knockout.

“Vương gia!” Nàng không tin, một Vương gia luôn luôn ôn nhu đa tình có thể nói ra những lời tuyệt tình thế sao. Nàng tự biết thân phận của mình, nhưng

bị nói rõ ràng như vậy nàng như chảy máu, nàng cảm thấy rất đau rất đau.

“Đi ra!” Dật Hiền ra lệnh. Dật Hiền vừa rồi đáng yêu với bộ dáng bức người bây giờ hoàn toàn bất đồng. Có thể do xuất thân từ nhà đế vương, có gen vương giả, tùy thời tùy chỗ đều có thể xuất ra.

“Vâng.” Lãnh Yên rơi lệ xông ra cửa. Trước khi đi không quên hung hăng liếc mắt trừng Vũ Tinh một cái. Đều là do nàng hại, nếu không có nàng, Vương gia sẽ không đối với ta như vậy.

“Này, người sao có thể vô tình như vậy? Nàng dù sao cũng là nữ hài tử a.” Vũ Tinh đứng đằng sau vỗ vỗ vai hân. Phải chăng mọi người trong hoàng gia đều vô tình như vậy.

Dật Hiền bắt đất đi quay đầu: “Hoàng tâu.” Hân nói như vậy đối với người khác là quá lịch sự rồi được không?

“Chờ đã, ai là hoàng tâu của người?”

“Trừ nàng ra thì còn ai? Theo trăm hồi cung.” Chính Hiền nói vào chủ đề. Chỉ cần nàng hồi cung, cho dù là mọi chuyện trước kia, hân cũng không so đo việc nàng xuất cung một mình, cũng không để nàng vào lãnh cung lần nữa. Vì lợi ích toàn cục hân đối với nàng đã rất nhân nhượng.

“Không trở về.” Đùa à, thật vất vả mới ra khỏi cung, sao có thể cùng hân trở về? Vận khí của mình cũng quá kém, nhanh như vậy đã bị tìm được.

“Người đang ép trăm dùng sức mạnh?” Cho dù phải trời cũng phải đem nàng về.

“Ta ghét nhất là bị người ép buộc.” Nếu ăn nói khép nép cầu nàng, không chừng nàng nhất thời có thể mềm lòng đáp ứng, nhưng hiện tại không có khả năng, đánh chết cũng không trở về.

“Trăm không phải đang ép nàng nhưng chuyện này không thể thương lượng.” Hân không thể để nàng một mình ở ký viện, nàng phải ở trong tầm mắt của hân, hân mới an tâm.

“Phải không?” Vũ Tinh nở một nụ cười đầy tự tin. Chuyện nàng không muốn làm thì không ai bắt nàng làm được, đi đến trước cửa sổ, cười nói: “Người còn bức ta, ta cũng không cam đoan là không làm ra sự tình gì.”

“Chậm đã, Tinh Nhi, không cần xúc động.”

“Vậy người nói bây giờ làm thế nào?”

“Nàng chơi vài ngày rồi cùng trăm quay về được không?” Chính Hiền lấy lui làm tiến.

“Không tốt.” Vũ Tinh từng bước tiến lại gần cửa sổ.

“Chờ một chút, được được được, trăm đáp ứng nàng, ta không bức nàng.” Theo tính cách của nàng nếu nhảy cửa sổ, khả năng mất mạng là rất cao, vì vậy ván cược này hân thua không dậy nổi.

Vũ Tinh hài lòng cười, trong lòng nàng đã sớm dự kiến kết quả này: “Ta không tin người.”

“Vậy nàng muốn thế nào?” Hân thỏa hiệp, ai bảo mình yêu nàng.

“Viết giấy cam đoan.” Chứng từ hân lập tương đương với thánh chỉ. Đến lúc đó còn sợ hân đổi ý? Quả không hổ danh là con nhà thương nhân!

Chính Hiền do dự một chút, gặp bộ dáng anh dũng hy sinh của Vũ Tinh, bắt đất đi phải gạt đầu.

Vũ Tinh lập tức thay đổi sắc mặt, vui vẻ đi lấy văn phòng tứ bảo. Chính Hiền nhìn nàng, có cảm giác đang bị lừa gạt.

Nếu không phải do có đương sự ở đây, Dật Hiền thật muốn cười một trận, nhị ca cũng có ngày hôm nay. Hoàng tâu này thật sự thú vị, đủ khốc đủ ngạo. Khó trách nhị ca lại rơi vào thần hồn điên đảo. Thực đáng mừng nàng không phải là thê tử của hân, nếu không hân thực đau đầu.

“Hoàng Thượng, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy nga.” Thật quá tốt, có kim bài miễn tử này, nàng không sợ phải trốn tránh mọi nơi.

“Quân vô hí ngôn.”

Ký tên xong, Tiêu Vũ Tinh cao hứng vung kết quả thắng lợi, tí tòn đi ra ngoài: “Hẹn gặp lại, tiểu Hiền tử.” Quay đầu lại, cười khê: “Quên nói cho người biết, đây là lần hai, nhảy xuống cũng không chết. Ha ha ha...”

Chính Hiền xanh mặt nhìn thân ảnh nàng rời đi, khi nàng đi rồi, đột nhiên nở ra nụ cười, tràn đầy sùng nịch. Hân chính là muốn sùng nàng.

“Nhị ca, huynh cứ để nàng đi như vậy a?” Nhị ca như vậy cũng có thể nhẫn nhịn được, hân quả thật sự thay đổi.

“Dật vương, hôm nay chuyện ở trong này không cần nói cho người khác biết, ngay cả tam ca của người cũng không cần nói.” Hân không muốn Cẩn Hiền cùng Vũ Tinh có gì khúc mắc, nên sớm chặt đứt ý niệm trong đầu hân, như vậy đối với ai cũng tốt. Hân sẽ không nhường Vũ Tinh cho ai, cho dù là huynh

đệ cũng không được.

“Vị sao ?” Nghe đồn hai vị hoàng huynh vì Tiêu Vũ Tinh thiếu chút nữa là nặng tay với nhau, sẽ không là sự thật?

“Đây là thánh chỉ.”

“Vâng, thần đệ cẩn tuân thánh dụ.” Ngay cả cái giá hoàng đế cũng đem ra, người ta cũng là tò mò thôi. Nếu năm đó không phải hấn vô tâm với ngôi vị hoàng đế, hoàng đế hiện tại...

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Edit: TuyenTinh Beta: tiểu phong

Ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ, chiếu lên gương mặt điềm tĩnh đang ngủ của Vũ Tinh, khóe miệng nàng vẫn lộ vẻ tươi cười, phải chăng nàng đang có giấc mộng đẹp ?

Vô Dạ lặng lẽ nhìn nàng, dường như bị cuốn hút vào vẻ khoái hoạt của nàng. Nhẹ nhàng ôm lấy nàng, che chở như đang ôm một món trân bảo của thế gian. Sợ làm nàng thức giấc, hấn nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, đắp chăn cẩn thận cho nàng. Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, một thiếu nữ yếu đuối như nàng làm sao có thể chịu được cái lạnh lẽo âm ướt của mặt đất? Vì sợ người khác sinh nghi, Vũ Tinh mới chuyển về phòng của mình, nhưng nàng kiên quyết bắt Vô Dạ ngủ trên giường, nàng ngủ dưới đất. Lý do là Vô Dạ đang mang trọng thương trong người. Vô Dạ cũng không muốn làm phật ý tốt của nàng! Kỳ thật vết thương của hấn gần như đã khỏi, nhưng hấn không muốn rời đi nhanh như vậy, một khi vết thương của hấn khỏi hẳn, hấn cũng không có lý do để ở lại. Ở chung nhiều ngày như vậy, hấn sớm đã không còn là sát thủ lãnh huyết vô tình, hấn đã học được cách cười, học được cách đối tốt với nàng.

Hấn ôn nhu nhìn nàng, thân thủ muốn sờ gương mặt tuyệt mỹ đang ngủ, hấn muốn cảm nhận được sự tồn tại của nàng là thật, xác định đó không phải là giấc mơ. Lại sợ đôi tay chai sạn thô ráp do cầm kiếm của mình làm đau da thịt vô cùng mịn màng của nàng. Bàn tay do dự giữa không trung...

“Đường đường là thiên hạ đệ nhất sát thủ Vô Dạ lại run tay run chân như thế, việc này truyền ra ngoài chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao?”

Vô Dạ không cần nhìn cũng biết người tới là ai? Nữ tử xinh đẹp trước mắt chính là người cùng hấn luyện võ, cùng hấn giết người, xem như là tiểu sư muội của hấn. Có ai nghĩ đến, một nữ tử xinh đẹp như vậy ở trên giang hồ là người gặp người sợ, làm cho nam tử khắp thiên hạ rơi vào mê hoặc Mị Ảnh. Sở dĩ xưng là Mị Ảnh, không chỉ do khinh công độc nhất thiên hạ, giống như quỷ mị, mà còn do nhan sắc của nàng, nam tử thấy nàng, đều cam tâm tình nguyện vì nàng mà chết. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước giờ nàng chưa bao giờ thất thủ.

“Người tới đây làm gì?”

“Dĩ nhiên là đến xem thương thế của sư huynh thân yêu đã tốt lên chưa?”

“Vết thương của ta cũng phải cảm ơn người ban tặng.” Nếu không phải nàng hạ dược trong rượu, hấn sao có thể bị thương? Cũng phải trách mình quá tin tưởng nàng, mới trúng mai phục như vậy.

“Ta cũng không phải cố tình.” Nguyên bản muốn giáo huấn hấn một chút. Nàng trách hấn, trách hấn cũng không liếc nhìn nàng một cái, nàng đẹp như vậy, nam tử khắp thiên hạ nàng xưa như xưa vịt, vì sao người duy nhất nàng để ý lại không thèm nhìn nàng một cái. Cũng lạ là hấn không đem lời ngon tiếng ngọt dỗ dành an ủi nàng.

“Ta biết.” Thủ đoạn đối phó người của Mị Ảnh hấn sao lại không biết? Võ công của hấn mặc dù cao hơn nàng, nhưng luận về tâm kế lại không bằng nàng, nếu không một tiểu cô nương như nàng sao có thể giết sư phụ dạy bọn họ võ công. Tuy nhiên người kia quả thực đáng chết.

“Nữ nhân này là ai?” Nàng chưa bao giờ thấy Vô Dạ đối với một người ôn nhu như vậy, cơ hồ lại rất cẩn thận. Nói thật, nàng đổ kị với nàng ấy!

“Không liên quan đến người!” Hấn luôn dùng ngữ khí lạnh như băng đối với nàng!

“Người... động tình?” Mị Ảnh thử thăm dò hỏi. Vô Dạ không có bất kỳ biểu tình gì. Nhưng nàng nhìn đã hiểu, bởi vì nàng và hấn là cùng một loại người. Nhất định không được đối với ai động tình, nay hấn lại động tình. “Người không biết loại người như chúng ta tối kỵ chính là yêu sao?” Yêu, khi xuống tay sẽ không dứt khoát tuyệt tình, rất có thể sẽ chết trong tay người khác.

“Người không phải cũng động tình sao?” Mị Ảnh thích hấn, hấn đã sớm biết.

Mị Ảnh đơn giản thừa nhận: “Ta có, ta yêu thương ngươi!” Yêu thì yêu, nàng Mị Ảnh không sợ người trong thiên hạ biết, nếu Vô Dạ có thể cùng nàng ở một chỗ, nàng nguyện ý cùng hắn sống một cuộc sống bình thường qua ngày. Cho dù là cơm rau dưa, nàng cũng vui vẻ chấp nhận.

“Ta không yêu ngươi.” Vô Dạ cũng thực thẳng thắn.

“Ngươi yêu nàng?” Mị Ảnh giận dữ chỉ vào Vũ Tinh vẫn còn đang trong mộng.

“Đúng.” Ngoại trừ Vũ Tinh, hắn có thể cho bất luận kẻ nào biết.

Vừa gặp sự cố Bi sửa lại oy nha^^

“Vậy thì, nàng không thể không chết.” Mị Ảnh thi triển khinh công bay về phía Vũ Tinh đang nằm trên giường. Khi sắp tới gần giường, nàng thể nào cũng không thể đến đủ gần. Quay đầu nhìn lại, thấy chân mình đang bị Vô Dạ nắm lấy.

“Ta không cho phép ngươi thương tổn nàng.” Vô Dạ kiên quyết kéo nàng xuống.

Mị Ảnh vung hai tay áo lên, xuất ra vũ khí tùy thân của mình, bảo đao xoay tròn đến trước mặt Vô Dạ. Vô Dạ sử dụng kiếm ngăn lại, thanh kiếm nhanh chóng được rút ra. Nói đến, đây là lần đầu tiên bọn họ chính thức giao đấu.

Tiêu Vũ Tinh đột nhiên trở mình một cái, Vô Dạ sợ đánh thức nàng, nắm lấy Mị Ảnh bay ra cửa sổ.

“Nửa đêm, cãi nhau cái gì?” Vũ Tinh kích động ngồi dậy, trước mắt một mảnh yên tĩnh, không có một cái tiếng vang. Liên tiếp tục nằm xuống, nàng còn đang bận ở trong mộng dạy Ngao Tuyết tiếng anh.

Sau khi đáp xuống đất, Mị Ảnh giãy khỏi sự kiềm chế của Vô Dạ, “Kiếm của ngươi còn không có sát khí.” Hắn có lẽ đã không còn thích hợp làm sát thủ.

“Không cho phép đụng đến nàng, nếu không ta sẽ không buông tha ngươi.”

“Ngươi tính ‘không buông tha ta’ như thế nào? Nếu ta giết nàng, ngươi sẽ thế nào?” Nàng không tin cảm tình mười mấy năm qua lại không bằng một Tiêu Vũ Tinh.

“Ta sẽ giết ngươi.” Vô Dạ lộ ra hàn quang (ánh mắt lạnh lùng). Vũ Tinh là người đầu tiên cho hắn ấm áp, hắn sẽ dùng sinh mạng của mình để bảo hộ nàng.

“Vô Dạ, ngươi sẽ phải hối hận vì lời nói hôm nay của mình.” Mị Ảnh nhìn hắn thật sâu một cái, rồi biến mất ở phía chân trời.

Vô Dạ có dự cảm không tốt, không có ai hiểu Mị Ảnh bằng hắn. Nàng là người nói được thì làm được, chỉ cần là việc nàng muốn làm, vô luận là dùng thủ đoạn gì, ti tiện cũng được, xấu xa cũng thế, nàng nhất định phải làm được.

Trên phố xá rộn ràng nhộn nhạo, một đám tiểu hài từ ngòai vây quanh nhau, nắm tay nhau hát: “Giang sơn đẹp nhiều như vậy kiêu, dẫn vô số anh hùng cạnh khom lưng...”

Tiêu Vũ Tinh hôm nay khó khăn lắm mới tránh được một đám người giám thị dẫn Lam Nhi đi dạo phố, không nghĩ tới lại kinh ngạc ngoài ý muốn: “Lam Nhi, bọn họ hát không phải là ‘Niệm nô kiêu’ hôm diễn xuất ta hát sao?”

“Đúng vậy tiểu thư, khúc ca này bây giờ đã rất nổi tiếng. Mọi người đều thi nhau hát khúc ca này. Mặc dù khúc ca sau tiểu thư hát mọi người nghe cũng rất dễ chịu, nhưng nghe không hiểu tiểu thư hát gì, nên cũng không hát theo. Còn nữa tiểu thư có phát hiện không, trên đường có thật nhiều nữ tử mặc quần áo mà tiểu thư cái tạo. Nghe nói tiệm trang phục giúp tiểu thư may quần áo hiện nay náo nhiệt vô cùng.” Lam Nhi vô cùng vui vẻ líu ríu nói cứ như một con chim sẻ nhỏ.

Không nghĩ rằng ở hiện đại nàng ca hát cũng không nổi danh lắm, đến cổ đại lại có thể trở thành ‘ca thần’, Vũ Tinh thích thú vô cùng.

“Tiểu thư, hiện tại thanh danh của ngươi lan truyền rất nhanh, mọi người đều rất thích ngươi a! Có thể thấy mặt ngươi là vinh dự rất lớn.”

Cổ đại cũng có theo đuổi thần tượng?

Bên cạnh có một cô nương bán rau tinh mắt phát hiện nàng, hét lên một tiếng: “A... Tiêu Vũ! Mọi người mau nhìn, Tiêu Vũ ở đây này...” Tiếng hét chói tai của nàng lập tức kéo theo nhiều ánh mắt nhìn qua, mọi người cùng một lượt mà lên, vây quanh Tiêu Vũ Tinh, chen nhau mà nói: “Tiêu Vũ cô nương, ta rất thích khúc ca của ngươi...”

“Quần áo ngươi thiết kế rất xinh đẹp...”

“Có thể thiết kế cho ta một bộ không?”

“Ngươi có thể dạy ta hát không?”

“Ta rất sùng bái ngươi...”

Mọi người càng nói càng kích động...

Tiêu Vũ Tinh từ trước đến giờ chưa trải qua tình cảnh này, nhất thời choáng váng. Hiện tại nàng mới hiểu được đằng sau ánh hào quang của các ngôi sao trên TV là những dòng lệ đau khổ, hạnh phúc không bằng một con chuột gặm bánh bao trong bóng đêm.

Lam Nhi dĩ nhiên cũng bị choáng váng, nhìn đám người vây quanh tiểu thư, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải? Vẫn là Tiêu Vũ Tinh phản ứng nhanh, thừa dịp khe hở kéo nàng bỏ chạy.

Đám người phía sau vẫn không bỏ cuộc đuổi theo, không những thế người còn có xu thế tăng lên.

Thật vất vả mới thoát khỏi truy binh, Tiêu Vũ Tinh chạy đến thờ hồng học, đến lúc nhìn lại thì không biết mình đang ở đâu. Trước mặt một đám nam nhân lúc ẩn lúc hiện, bộ dáng thập phần kích động, có vui sướng, có uể oải, có miệng còn mấp míi thô tục, thanh âm hò hét liên tiếp, náo nhiệt vô cùng.

“Lam Nhi, đây là chỗ nào vậy?” Sẽ không chạy đến chỗ của bọn trộm chứ?

“Tiểu thư, chúng ta mau rời khỏi đây đi, đây là sông bạc.” Nơi này long xà hỗn tạp, tiểu thư là một thân nữ nhi chắc chắn sẽ chịu thiệt.

“Sông bạc? Thú vị!” Tiêu Vũ Tinh hưng phấn nhảy lên tiến vào trong đám người.

Trên bàn bày ra một đồng quân cờ, đám người kia đang đồ chẵn lẻ. Nhà cái vừa lắc nhanh vừa hô to: “Đặt xong rút tay, đặt xong rút tay.”

Vũ Tinh quan sát tình hình một chút, phát hiện đa số mọi người đều đặt chẵn. Nàng cố tình hô to đặt ngược lại: “Ta đặt lẻ.”

Một giọng nữ thanh thúy ở trong phần đông giọng nam tăng tục có vẻ cực kỳ không phù hợp, một nam tử bề ngoài bên cạnh liếc nàng một cái, cười khẩy: “Tiểu cô nương, về nhà thêu hoa vẫn tốt hơn.”

Thêu hoa? Nói thật, nàng không biết làm. “Luật pháp có quy định nữ nhân không thể vào sông bạc sao?” Đồ nhỏ..., Tiêu Vũ Tinh vung tiền như rác, một lần ra tay là năm ngàn lượng.

Lập tức trở nên ồn ào, có người kinh ngạc đối với hào khí của nàng, có kẻ cười cợt, vừa nhìn là biết nàng không biết đánh bạc.

Nhà cái vui mừng trong lòng, khó có thể gặp được một con dê béo như thế này, nếu không giết nàng một chút thì thật có lỗi với chính mình. Nhà cái tay chuẩn bị mở đáp án.

Vũ Tinh nhanh chóng đánh gãy hân: “Chờ chút, để ta mở.”

Nhà cái nghe vậy sắc mặt đột ngột thay đổi, nhưng lại không thể phản bác. Dù sao yêu cầu của khách nhân đưa ra là hợp lý.

“Không cho ta mở? Ta đây sẽ nghi ngờ là ngươi không công bằng nha.” Tiêu Vũ Tinh vừa nói xong, lập tức khiến mọi người ồn ào. Bị tình thế bất buộc, nhà cái chột dạ đảo mắt vài vòng, chậm rãi rút tay ra.

Vũ Tinh nở một nụ cười đắc thắng, bàn tay tinh tế trắng nõn mở nắp. Nhà cái nổi giận cầm lấy quân cờ để lên tấm trúc. Rất nhiều người vây lại xem, giúp nhau hô số.

“Mười, mười một... Năm mươi một, năm mươi hai, năm mươi ba...”

Cuối cùng, con số cuối cùng tính xong...

“Tiểu thư, chúng ta thắng rồi.” Lam Nhi cao hứng lôi kéo Vũ Tinh nhảy lên.

“Cám ơn!” Vũ Tinh tiếp nhận tiền.

Nhà cái mặt đen một mảnh không cam tâm đưa tiền cho các nàng, kèm theo là ánh mắt khinh thường. Chẳng biết hôm nay xui xẻo gì lại gặp phải hung thần. Bất quá tiểu cô nương này vẫn còn hào tâm, chừa cho hân một con đường sống.

Tiêu Vũ Tinh vẫn còn ở trong thắng lợi, không hề biết là có hai người đang nhìn nàng, từ từ tiến lại một chỗ. Diện mạo hai người này cũng có chút kỳ lạ. Một người vừa cao vừa gầy, một người vừa lùn vừa béo, hơn nữa đầu lại còn bị hói. Giống như một hoang mạc khô cằn muốn mọc vài cái cây cũng không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Edit: TuyetTinh Beta: bichan Tiêu Vũ Tinh vẫn còn ở trong thảng lự không hề biết là có hai người đang nhìn nàng, từ từ tiến lại một chỗ. Diện mạo hai người này cũng có chút kỳ lạ. Một người vừa cao vừa gầy, còn một người vừa lùn vừa béo, đầu lại còn bị hói. Giống như một hoang mạc khô cằn muốn mọc vài cái cây cũng không dễ dàng.

“Đại ca, huynh xem nữ tử kia có giống với người mà Vương gia cần tìm không?” Tên gầy khom lưng nói.

“Có điểm giống, nàng hình như là cô nương của Yên Vũ lâu. Là hoa khôi gần đây danh chấn kinh thành, người Vương gia muốn tìm sao có thể là cô nương của Yên Vũ lâu? Ai cũng biết Tam Vương gia là người không bao giờ lui tới phố hoa.” Khấp các phố phường cho đến các via hè, nghe nhầm đồn bậy, đem Tiêu Vũ Tinh truyền thành thần, cơ hồ biến thành tiên nữ hạ phàm.

Tên gầy vẫn chưa từ bỏ ý định: “Nhìn nàng thật sự là rất giống, quả thực rất giống với miêu tả của Vương gia. Đại ca, huynh phải biết rõ điều này nha, Vương gia treo giải thưởng là 10 vạn lượng a, tận 10 vạn lượng đó! Nếu đó thật là nàng, chúng ta sẽ phát tài.” Dù không vì tiền, thì cũng tìm được người cho hắn. Vương gia tuy là người của triều đình, nhưng trên giang hồ cũng có uy vọng rất lớn. Ngay cả đương kim minh chủ võ lâm cũng từng bị bại trên tay hắn. Tên gầy là fan siêu cấp của hắn. Có thể vì thần tượng mà cống hiến sức lực là vinh hạnh của hắn.

“Cái này... Ta đến Cẩn Vương phủ. Người theo dõi nàng...” Tên mập do dự một chút, không có cách nào khác, sức mạnh của đồng tiền quá lớn, có nhiều người đã chết vì tiền, vì tiền mà chết.

“Được. Đại ca, người đi nhanh lên. Nữ tử này thông minh như vậy, ta sợ nàng sẽ phát hiện ra ta.”

Ra khỏi sông bạc, Tiêu Vũ Tinh đem tất cả tiền chia cho ăn mày, khiến một đám ăn mày cảm động đến rơi nước mắt, đem nàng biến thành Bò Tát sống. Đối với tiền bạc, Tiêu Vũ Tinh không bao giờ keo kiệt, dù sao sống không mang theo mà chết càng không thể mang theo.

“Tiểu thư, sao người biết xác xác là lẽ?” Chẳng lẽ tiểu thư là Tôn Ngộ Không chuyển thế, mắt có thể nhìn xuyên mọi thứ. Mọi người đều nói đồ mूर्i chín thua, sao tiểu thư lần nào cũng thắng lợi? Lam Nhi rốt cục nhìn không được liền hỏi.

“Ta làm sao mà biết?” Trí nhớ của ta cũng không tốt như vậy, nếu như em họ Ngao Quân của ta ở đây, có lẽ phần thắng sẽ lớn một chút. Ngao Quân đối với binh pháp mưu lược thập phần nghiên cứu, lại kế thừa sản nghiệp của mẹ nàng, ngang ngược trong giới xã hội đen. Hiện tại nàng đã là lão đại của băng đảng lớn nhất ở chỗ ta.

“Vậy là do tiểu thư may mắn?” Thật thất vọng, còn tưởng tiểu thư là người luôn làm người khác kinh ngạc.

“Đương nhiên không phải. Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy. Lam Nhi, muội chẳng lẽ không phát hiện trên mặt bàn tiền của những người khác cộng lại cũng không nhiều bằng một mình ta sao? Còn có, ngón tay cái của nhà cái bị cong.”

Lam Nhi nhớ lại một chút, tình huống lúc đó quả là như vậy: “Lam Nhi vẫn không hiểu.” Không phải là nàng ngốc, mà là do tiểu thư quá thông minh.

“Ngón tay hắn bị cong, là vì bên trong đang giữ quân xúc xác. Khi chúng ta chưa đặt cược, rất nhiều người đặt chặn, cho nên hắn sẽ để xúc xác là số lẻ, cũng đã động tay động chân, nhưng hắn không nghĩ tới việc ta đột nhiên đi ra đặt cược. Hắn cũng chỉ còn thừa dịp mở nắp mà cầm quân cờ trong tay bỏ vào hoặc lấy ra một viên. Bởi vì chỉ cần ăn của ta, cho dù chung tiền cho những người khác, hắn vẫn là ăn.”

“Cho nên tiểu thư mới nói muốn tự mình mở nắp.” Tiểu thư thật là thông minh, nàng so ra vạn vạn kém hơn nhiều. “Nhưng tiểu thư vì sao không vạch trần bọn họ, đưa bọn họ ra trước pháp luật?”

“Thắng tiền là được rồi, người ta cũng chỉ là kiếm bát com thôi. Bọn họ cũng có ép buộc người khác đánh bạc đâu. Cái này, gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh một người nguyện đau. Cần gì đem người ta đuổi tận giết tuyệt?”

Lam Nhi đơn thuần trong một lúc cũng không hiểu được nhiều như vậy, chỗ hiểu chỗ không nhưng cũng gật cái đầu. Nàng thật muốn hỏi Chu Du và Hoàng Cái là ai? [1]

Chợt nghe tiếng rao của người bán xôi mút quả, hai mắt Tiêu Vũ Tinh đột nhiên tỏa sáng, “Lam Nhi, hình như có người bán xôi mút quả, ta muốn ăn.” Bộ dáng giống như tiểu hài tử đòi kẹo làm người ta buồn cười.

“Chúng ta đâu có tiền?” Tiền đều đã đem cứu tế cho ăn mày, tiểu thư chỉ biết cứu tế cho người khác, cũng không biết phải lấp đầy bụng của mình rồi nói. Lam Nhi thật sự rất bất mãn với vị tiểu thư không hề có ý thức quản lý tài sản này. Sau khi được Tiêu Vũ Tinh vất vả cần cù dạy dỗ, lá gan của Lam Nhi cũng càng ngày càng lớn, với lại nàng đang ở độ tuổi tùy hứng cùng nghịch ngợm, không hề khúm núm liền biến mình thành nô tỳ.

Vũ Tinh vô cùng thân thiết kéo tay nàng, làm nũng nói: “Lam Nhi tốt của tỷ, tỷ biết muội nhất định là có lưu lại một ít mà, đúng không nào?” Lam Nhi chính là bà quản gia tiêu chuẩn, nếu không có bà quản gia này, chỉ sợ nàng đã sớm chết đói đầu đường xó chợ rồi.

Lam Nhi bị bộ dạng giả đáng thương của nàng làm cho nở nụ cười, giọng tay đầu hàng: “Được rồi, được rồi, muội đi mua.” Tiểu thư có khi trấn định như cao nhân thế ngoại, có khi lại y như tiểu hài tử chưa lớn.

“Chờ một chút, nhớ phải mua cho Vô Dạ nữa nha.” Vô Dạ hẳn nhất định chưa ăn qua, thử tưởng tượng bộ dáng cảm động của hắn xem, có khi nào khóc luôn không?

Lam Nhi vừa mới bước được mấy bước liền quay lại, nghi ngờ hỏi: “Tiểu thư, người sao lại tốt với Vô Dạ công tử như vậy?” Tiểu thư sẽ không thay lòng đổi dạ chứ? Hoàng Thượng với Vương gia làm sao bây giờ?

“Hắn là bạn tốt của ta thôi, nhanh đi mua. Ta thêm chịu không nổi rồi.” Vũ Tinh thúc giục.

“Được rồi, tỳ ở đây chờ muội, không được đi chỗ khác.” Tiểu thư y như tiểu hài tử luôn làm cho người khác phải lo lắng.

“Tuân lệnh, bà quản gia.” Vũ Tinh nhanh chóng đẩy nàng đi, bằng không không biết nàng còn lải nhải đến năm tháng nào, xâu mứt quả của nàng đến khi nào mới được ăn. Trước giờ không phát hiện thì à Lam Nhi phiền đến như vậy, từ sau khi ra cung, Lam Nhi liền trở nên sáng sủa rất nhiều, có lẽ đây mới là bản tính của nàng. Lễ giáo phong kiến quả là cái máy tàn phá nhân tính, hy vọng sau này nàng đều có thể vui vẻ như vậy.

Khi Lam Nhi cầm xâu mứt quả trở về, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Vũ Tinh. Trong lòng nảy lên một dự cảm không tốt, mứt quả trong tay phân tán mỗi xâu một nơi.

[1]: Chu Du, tên tự là Công瑾 (公瑾), là danh tướng của nước Đông Ngô thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Hoàng Cái (?-?) tự Công Phúc là vị tướng quân đội của nhà Đông Ngô sống vào cuối đời Hán, đầu đời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Chu Du sử dụng liên hoàn kế chống lại Tào Tháo, trong đó phải tìm người trả hàng đốt chiến thuyền Tào Tháo. Hoàng Cái liền nhận nhiệm vụ đó. Trong tác phẩm Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung thì Hoàng Cái đã để Chu Du đánh 50 roi đến thịt nát, máu văng rồi ông nhờ Trương Cán đem hàng thư đến Tào Tháo, Tào Tháo tin lời và khi Hoàng Cái đến trả hàng giả vờ là đi tải lương nhưng trong khoang thuyền chứa đầy chất dẫn hỏa. Khi thuyền đến gần thủy trại Tào Tháo thì Hoàng Cái phóng hỏa đốt cháy chiến thuyền Tào Tháo rồi định kéo đi giết Tào Tháo nhưng bị Trương Liêu bắn 1 mũi tên té xuống nước may nhờ có Hân Đương cứu thoát chết.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Cái này, đáp án là Cẩn Hiền ca nhé =))))))

“Dừng tay.” Chợt nghe âm thanh hét lớn của một nam tử. Thanh đao trong tay Từ Quan Thiên không biết vì sao gãy làm hai mảnh.

Nghe vậy, Vũ Tinh rất nhanh xoay người, quả nhiên nhìn thấy Âu Dương Cẩn Hiền uy phong凛凛 xuất hiện trước mặt nàng, hình tượng trong phút chốc cao lớn hơn rất nhiều. Mà ở trong mắt Cẩn Hiền cũng chỉ có một mình Tiêu Vũ Tinh. (TuyếtTinh: aiz...anh này si tình quá >.

Người của Thánh Kiếm môn tiến lên ngăn cản người mới tới, đại đệ tử nghiêm mặt nói: “Người là người nơi nào, Thánh Kiếm môn là nơi người muốn đến là đến sao?” Thánh Kiếm môn tuy không bằng các đại môn phái như Võ Đang, Thiếu Lâm, nhưng trên giang hồ cũng có chút danh tiếng. Từ Quan Thiên là người hào sảng trọng nghĩa, người trên giang hồ cũng phải kính trọng.

Y Thiên xuất ra lệnh bài, Y Hân nói: “Cẩn Vương gia ở đây! Còn không mau quỳ xuống.”

Đôi mắt ung lợi hại của Cẩn Hiền đảo qua Từ Quan Thiên, khí thế uy nghiêm, hàn quang凛凛 như thế, làm Từ Quan Thiên không khỏi run một cái. Nghe đến hân là Cẩn vương gia danh chấn giang hồ, uy chấn sa trường, không kịp suy nghĩ, nhanh chóng quỳ xuống lạy: “Thảo dân tham kiến Vương gia.”

Mọi người thấy chương môn quỳ xuống, bọn hạ nhân không thể không quỳ theo, trăm miệng một lời nói: “Vương gia thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế...”

Cẩn Hiền trực tiếp lướt qua bọn họ, đi đến trước mặt Vũ Tinh, “Thực xin lỗi, ta tới trễ.” Thật không dám tưởng tượng nếu hân tới trễ một bước sẽ phát sinh chuyện gì? Nếu hân vĩnh viễn mất đi nàng, hân sẽ trở thành thế nào? Chỉ biết một điều duy nhất rằng, hân tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đã làm tổn thương nàng.(TuyếtTinh: a...a...a...Cẩn ca ca ta muốn gả cho chàng a...Bi: oái, tỳ sao độc chiếm được, soái ca là “của chung” đó =))))

Vũ Tinh sau khi ổn định lại, cười cười nói: “Không trễ, không trễ, đến vừa đúng lúc. Nói cho người biết, ta có dự cảm, chắc chắn sẽ có người đến cứu. Chỉ không ngờ là người, người nói xem, chúng ta có phải có thần giao cách cảm không?”

Cẩn Hiền thờ dài một hơi, sùng nịnh nói: “Người nha, thật không biết tự bảo vệ mình.” Thật không ngờ nàng dưới tình huống này cũng không có một chút sợ hãi.

“Có người bảo vệ là tốt rồi.” Vũ Tinh vô cùng thân thiết kéo tay hân, một bộ dáng làm nũng. Cố tình cho Cẩn Hiền hưởng thụ! (TuyếtTinh: Tinh tỳ à tỳ

ko yêu người ta thì đừng có làm người ta hy vọng chứ. Aiz.. thật khổ cho Cẩn ca ca mà T_T)

“Lỡ như ta không có ở bên cạnh ngươi, thì phải làm sao bây giờ?” Lấy thân phận gì, lấy lập trường gì mà bảo vệ nàng? Là bằng hữu, tri kỷ, hoàng đệ hay là thần tử?

“À... cái này...” Vũ Tĩnh suy nghĩ một chút: “Ta nghĩ bộ dạng ta cũng đã đủ để xin lỗi rồi nha, vừa ra khỏi cửa là có người muốn giết ta.” Nàng tự nhận là không đắc tội với người nào, trước mặt là Từ Quan Thiên vốn muốn giết nàng thì nàng không hề quen biết, rốt cuộc là ai muốn dồn nàng vào chỗ chết.

Cẩn Hiền mặt lạnh chuyển sang Từ Quan Thiên: “Nói, là ai hạ lệnh?”

Từ Quan Thiên đỏ mặt hơi lạnh, không ngờ nữ tử này lại quen biết với Cẩn Vương gia, thoát nhìn có vẻ rất quen thuộc. Vương gia hình như rất thương yêu nàng. Cứ tưởng rằng chỉ đơn giản giết một cô nương trời gả không chặt, không ngờ dính vào cả Vương gia, nhưng hắn không thể nói ra người kia: “Vương gia, thứ cho thảo dân không thể nói.”

Y Thiên rút kiếm ra, đặt trên cổ của Từ Quan Thiên, nói: “To gan, ngươi ngang nhiên dám coi thường Vương gia?” Ngay cả Tiêu quý phi Hoàng Thượng sủng nhất, Vương gia yêu nhất cũng dám giết, thật sự là không muốn sống nữa.

Từ Quan Thiên sắc mặt có chút e ngại, lại không muốn mất uy nghiêm trước mặt đệ tử: “Vương gia xin tha tội, thảo dân không thể nói.”

Tên si tình này làm Tiêu Vũ Tĩnh phải nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, vì bảo vệ người mình thương yêu, dù chết cũng không khai ra tên nàng, vẫn có thể xem đây là một vị hảo hán.

Cẩn Hiền thân nhiên quét mắt liếc hắn một cái, nói: “Thánh Kiếm môn lập phái cũng hơn một trăm năm rồi?”

“Đúng vậy. Vương gia!” Không biết Vương gia hỏi vậy có dụng ý gì. Cứ tưởng rằng hắn sẽ đem chuyện này ép hỏi đến cùng, Từ Quan Thiên thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Nếu như trong một đêm tiêu tán, ngươi nói sẽ như thế nào?” Cẩn Hiền hí hai mắt lại, tản mát ra hơi thở nguy hiểm (Tuyệt Tình: ai da ca thật độc ác nha >.

Có đánh chết Từ Quan Thiên cũng không ngờ vương gia lại nói vậy, vội dập đầu cầu xin: “Vương gia tha mạng!” Hắn có thể vì người mình yêu mà chết, cũng không muốn làm liên lụy trên dưới mấy trăm mạng người của Thánh Kiếm môn, càng không muốn cơ nghiệp của tổ tông bị hủy. Nơi ấy cũng có người hắn yêu, có thể từ của hắn, có hài tử của hắn. Hắn biết Vương gia nói được sẽ làm được, trong con mắt người quyền quý, mạng người giống như chuyện vặt, làm sao có thể để bọn thảo dân này ở trong lòng.

“Có nói hay không?” Cẩn Hiền đã nhẫn nại đến cực hạn. Chuyện khác có lẽ còn có thể thương lượng nhưng liên quan đến Vũ Tĩnh, hắn tuyệt đối sẽ không để cho kẻ ẩn nấp trong một nơi bí mật, nhon nhon ngoài vòng pháp luật, tùy lúc tùy nơi ám hại nàng.

“Thảo dân nói, thảo dân nói là được. Là ‘Lãnh mỹ nhân’ Mỹ Ảnh trên giang hồ tuyên bố, vô luận là ai chỉ cần giết Vũ Tĩnh cô nương của Yên Vũ lâu, nàng liền gả cho người đó, cũng tặng ‘Vô Ngân kiếm pháp’ mà mọi người trong giang hồ mơ ước. Tại hạ vì tương tư Mỹ Ảnh cô nương từ lâu, nên mới làm ra chuyện ngu xuẩn này, mạo phạm Tiêu cô nương. Tại hạ không biết Tiêu cô nương là người của Vương gia, nếu biết, chắc chắn sẽ không đụng đến nửa sợi tóc của cô nương. Mong Vương gia suy xét mọi việc.” Cho dù không phải hắn, cũng sẽ có người khác, hắn chẳng qua bất hạnh làm chim đầu đàn mà thôi. Không cần vì một mỹ nhân mà đưa tới họa diệt môn, quả thật rất xin lỗi Mỹ Ảnh cô nương. [Bi: ày, loại này, ta đá, ta đá, ta khinh, ta khinh... >”

Cẩn Hiền quay đầu nhìn về phía Vũ Tĩnh, không cần nói, nàng cũng biết hắn muốn hỏi gì. Nhưng nàng quả thật không biết Mỹ Ảnh là ai, thậm chí ngay cả tên của nàng cũng chưa từng nghe nói qua, lại càng không biết nàng vì sao lại muốn giết mình nhanh chóng như vậy.

“Ta chưa từng nghe nói qua cái tên Mỹ Ảnh. Đây, Đại Hồ Từ [Bi: nghĩa là Râu lớn hay Râu xồm ^^] ngươi có biết vì sao nàng muốn giết ta hay không?” Không biết tên của Từ Quan Thiên, nàng chỉ còn cách gọi một cái biệt danh.

Từ Quan Thiên kinh ngạc nhìn một chút, không biết Đại Hồ Từ mà nàng nói là người nào?

“Không cần nhìn, ta nói chính là ngươi đó.” Nơi này ngoại trừ hắn, còn có ai xứng với tên Đại Hồ Từ sao? Cẩn Hiền anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như vậy, đương nhiên sẽ không thể là hắn. Từ Quan Thiên lúc này mới phản ứng lại: “Vâng, cô nương. Kỳ thật ta cũng không biết vì sao Mỹ Ảnh cô nương lại muốn giết ngài.” Bản thân ngươi còn không biết vì sao lại đắc tội với Mỹ Ảnh, chúng ta làm sao biết? Từ Quan Thiên trong lòng thầm oán một chút. Nhưng ngoài mặt vẫn nịnh nọt: “Cô nương phúc lớn mệnh lớn, nhất định sẽ không ai có thể làm ngài bị thương.”

“Đứng lên đi.” Nhìn một đám người quý lâu như vậy, Cẩn Hiền rốt cuộc nổi lòng từ bi.

“Tạ Vương gia.” Từ Quan Thiên thầm nghĩ may mắn lần này vô môn ngựa [Bi: vô môn ngựa = nịnh hót] là quá đúng. Xem ra Tiêu Vũ Tĩnh là điểm yếu của Vương gia. Quả là hồng nhan họa thủy.

Ánh mặt trời dần ngả về tây, mặt đường yên tĩnh phản chiếu hình bóng của một đôi nam nữ, Y Hân sớm đã thức thoi lui đi, không lo trở thành bóng đèn [Bi: bóng đèn = kỳ đà cản mũi. Mấy bạn TQ toàn có những kiểu so2 bất hủ ^^].

“A? Y Thiên, Y Hân rồi đi lúc nào? Sao ta lại không phát hiện.” Quả là cao thủ đại nội cao thủ, đến không thấy bóng, đi không thấy tiếng.

“Bổn vương có chuyện quan trọng cần bọn họ đi làm.” Làm bóng đèn là chuyện thứ yếu, quan trọng là an nguy của Vũ Tinh, Mị Ảnh này, mặc kệ nàng là người nào đi chăng nữa, nhất định phải bắt được nàng đem về đây.

“Ừ. Cần Hiên, ngươi làm sao biết được ta bị bắt đi?” Nàng vừa mới lộ diện đã bị hấn tìm được, không thể không bội phục khả năng làm việc của hắn, ngay cả công nghệ hiện đại chắc cũng không nhanh bằng hắn.

“Tìm người đối với Bổn vương mà nói thì không phải là việc khó.” Hoàn hảo là hắn tìm được rồi, ít nhiều cũng có sự hỗ trợ của tên ốm cùng tên mập, phải cảm tạ họ thật tốt!

“Ý của ngươi không phải nói là do ta nhìn rất xuất chúng, cho nên trong biển người mênh mông ngươi có thể dễ dàng tìm thấy ta.” Tự kỷ cuồng.

Cách thức nói chuyện của Tiêu Vũ Tinh, Cần Hiên tập mãi cũng thành thói quen. Nàng quả thật không giống với các nữ nhân khác, ngay cả những việc nàng làm cũng vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, nữ tử bình thường sao có thể đến những nơi như Yên Vũ lâu: “Nghe nói... Ngươi ở Yên Vũ lâu?” Nghe được tin này, hấn xưa nay trấn định cũng phải sốc một phen, thiếu chút nữa là mang binh đến Yên Vũ lâu.

“Đúng vậy, ta nói cho ngươi biết, nơi đó cũng không đến nỗi giống như mọi người tưởng tượng. Các cô nương ở đó thật sự rất thiện lương.” So với đám cung tần phi tử chỉ biết tranh đoạt quyền lực, nịnh nọt tranh thủ tình cảm, thì các cô nương nơi này đáng yêu hơn, ngay cả Vân nương thoát nhìn hung dữ độc ác cũng có mặt tốt bụng.

“Ngươi đúng là quỷ nghịch ngợm.” Cần Hiên nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay ấn nhẹ chóp mũi Vũ Tinh.

Vũ Tinh cười hi hi nhìn hấn, cũng không nghĩ tới ý nghĩa của hành động ái muội này. Một nam nhân mà đối xử đầy ôn nhu với một nữ nhân thì đại biểu cho điều gì? (TuyếtTinh: điều gì nhỉ? *chóp mắt ngây thơ hỏi*)

“Có muốn đến Yên Vũ lâu ngồi không?”

“Được.” Cần Hiên thập phần đáp ứng.

Trời ạ! Nàng chỉ là khách khí hỏi một chút thôi mà. Vương gia cùng với hoàng phi đi kỹ viện ngoại trừ nàng – Tiêu Vũ Tinh – chỉ sợ ở ngoài không có người thứ hai a.

Vừa đến Yên Vũ lâu đã thấy Âu Dương Dật Hiên đang đợi nàng. Sau buổi biểu diễn ngày đó, Chính Hiên cùng Dật Hiên dường như mỗi ngày đều chạy đến đây, trở thành khách quen thường xuyên của nàng. Tên Dật Hiên kia còn bày đặt đưa cờ hiệu “Phụng mệnh phiêu kỹ” [Bi: phụng mệnh kỹ nữ ý là nghe lời Vũ Tinh] chạy đến kỹ viện. Thật ra là do Chính Hiên phái tới giám thị nàng, xem nàng có hành vi ngoại tình hay không. Nàng lớn lên là người như thế nào? Cùng lắm là chiêm ngưỡng một chút thôi. Nàng chẳng lẽ không biết giữ mình trong sạch? Thật không biết biến nàng thành hạng người gì? Nghĩ đến đây là nàng lại tức giận, nhưng lần này không thấy hấn nàng có chút mất mát. (TuyếtTinh: sao tỷ ấy cứ nghĩ oan cho Chính ca nhỉ? tội nghiệp ca ấy >.

“Hoàng tẩu, tẩu đi đâu vậy? Đệ chờ tẩu này giờ nha. Này giờ thị nữ Lam Nhi bên cạnh tẩu tìm tẩu muốn phát điên rồi kia.” Chủ tử kiêu diễm không nói, ngay cả nha đầu cũng xinh đẹp như vậy. Lại nói tiếp, Lam Nhi xinh đẹp như vậy mà làm nha đầu thì thật là tiếc, không bằng làm thiếp của hấn không phải tốt hơn sao. (=.) Cái tính đa tình của Dật Hiên lại nổi lên. Nếu để Vũ Tinh biết được suy nghĩ của hấn, hấn liền chết chắc. (TuyếtTinh: may cho anh là Tinh tỷ ko biết đọc suy nghĩ đấy.)

“Dật Vương, hôm nay tới sớm vậy.” Nghe nói Dật Hiên sợ nhất là Cần Hiên, vậy là sắp có trò hay xem rồi.

“Chịu người nhờ vả, mang việc vào người a.” Cái gì mà chịu người nhờ vả, ngươi rõ ràng là thích muốn chết.

“Vậy thật đúng lúc, đúng lúc ta mang theo một cô nhân của ngươi.” Vũ Tinh gian gian nhìn hấn.

“Là ai?” Nhìn gương mặt không có ý tốt của Vũ Tinh, hấn có chút sợ hãi. Hừ ~ có gì phải sợ? Dù sao cũng không phải Tam ca, chỉ cần không phải Tam ca dù mẫu hậu có đến hấn cũng không sợ. (TT: tội anh ghê =.)

Nhưng thường thường sự việc chính là trùng hợp như vậy. Cần Hiên từ bên ngoài đi vào, nói: “Tứ đệ.”

Dật Hiên lập tức dựng đứng lên: “Tam ca, sao huynh lại ở đây?”

“Yên tâm, ta không phải đến tìm đệ.” Xem hấn bị dọa thành bộ dạng gì...

“Vậy huynh là... Hi hi, huynh có phải đi nhầm cửa không? Cần Vương phủ nằm cách đây mấy con phố a.” Hấn thà tin rằng Tam ca là mù đường.

“Không phải.”

“Vậy huynh chính là... Ha ha, Tam ca, huynh cuối cùng cũng thông suốt.” Dật Hiên làm bộ dáng ‘Người từng trải’ khoác tay lên vai Cần Hiên.

Cần Hiên kiêu ngạo liếc hấn một cái, Dật Hiên hối tiếc hạ tay xuống, cười khan vài tiếng.

Huynh đệ bọn họ thật đáng yêu nha. Ba người ba cá tính nha! Tiêu Vũ Tinh nói: “Ngươi nghĩ mọi người ai cũng như ngươi phong lưu đa tình, thích trêu hoa ghẹo nguyệt?” Vẫn là Cần Hiên tốt nhất, cực kỳ ngây thơ.

“Hoàng tẩu, tẩu nói vậy là không đúng rồi. Cổ nhân có câu: “Thực sắc tính dã” [Bi: Ăn uống có quan hệ mật thiết vs nhau]. Nam nhân gặp dịp thì chơi, ba thê thiếp bốn nàng hầu là chuyện bình thường, làm thê tử, xem phu như trời, lấy phu làm trọng...” Mấy ngày này hấn cùng Vũ Tinh nói chuyện rất hợp, biết Vũ Tinh ghét nhất bị nam nhân bội bạc, còn cố tình làm khó Hoàng Thượng không thể vì nàng mà phế bỏ tam cung lục điện, thật là một đôi vợ chồng nan giải. Vì vậy kẻ làm đệ đệ như hấn phải dạy hoàng tẩu thân yêu một khóa ‘ Tam tông tứ đức’.

“Dừng lại. Không cần lại gọi ta là hoàng tẩu.” Muốn cho nàng một khóa chính trị à, tu luyện thêm vài năm đi.

“Tẩu đúng là hoàng tẩu mà.” Dật Hiền thực vô tội nha.

“Ta – không – phải.” Vũ Tinh gần từng tiếng nói.

“Nhưng hoàng huynh...” Hoàng huynh rõ ràng nói vậy mà. Ngay cả Mộng phi hấn cũng không có gọi là hoàng tẩu nha, cái này là khẳng định vị trí của người chứ đâu?

Cẩn Hiền nói: “Vũ Tinh nói không phải là không phải.” Hoàng tẩu đương nhiên có thể gọi, nhưng là nhị hoàng tẩu hay tam hoàng tẩu thì chưa biết được.

Chỉ một câu đã làm Dật Hiền không thể phản đối. Một vị hoàng huynh thì bắt hấn gọi, một vị khác thì không cho hấn gọi. Cái này là muốn trêu đùa hấn à, hấn thật đau khổ mà.

“Hoàng Thượng gần đây công việc bề bộn lắm sao?” Mấy ngày nay hấn mỗi ngày đều đến Yên Vũ lâu báo danh, hôm nay không thấy hấn đến, Vũ Tinh không khỏi hỏi han một chút.

“Vâng, nghe nói sứ giả của Tinh Nguyệt quốc sẽ đến đây, cho nên trong khoảng thời gian này hoàng huynh có rất nhiều công việc cần xử lý.” Hoàng tẩu vẫn rất quan tâm tới hoàng huynh.

Cẩn Hiền nghe vậy thấy lạ bèn hỏi: “Vũ Tinh, người làm sao biết Hoàng Thượng công việc bề bộn? Người đã gặp hấn sao?”

“Đúng vậy.”

Dật Hiền không tình ý tranh công nói: “Cái này hoàng huynh còn phải cảm tạ đệ nha, nếu như không phải là đệ dẫn huynh ấy đến, huynh ấy sao có thể nhanh như vậy tìm được hoàng... Tiêu cô nương.” Lúc này hấn đã có kinh nghiệm, trước mặt Nhị ca thì gọi hoàng tẩu, còn trước mặt Tam ca thì gọi Tiêu cô nương, bảo đảm là đúng. (TT: vậy trước mặt cả 2 người thì gọi là gì huynh ??)

Hấn đúng là vẫn chậm hơn một bước, vô luận hấn cố gắng ra sao, cũng không bằng sự ngẫu nhiên của Chính Hiền! Hấn vận dụng hết nhân lực, mà Chính Hiền lại có thể vì thiên ý mà dễ dàng tìm được Vũ Tinh, chẳng lẽ Vũ Tinh cùng Chính Hiền là duyên phận trời định, mà hấn cùng nàng chỉ là có duyên không phận. Không, hấn không cam tâm, người nhất định thắng trời. Cho dù là thiên ý, hấn cũng sẽ nghịch thiên mà đi. Lại ở trong lòng mắng cái tên Dật Hiền thích xen vào chuyện của người khác. (TT: tội cho Dật ca ghê.>.

“Người đem hoàng huynh đến kỹ viện?”

Dật Hiền thật muốn đánh cái miệng mình! “Ha ha... Cái này... Không phải là đệ muốn dẫn huynh ấy đến, mà là tự bản thân huynh ấy muốn đến.” Dù sao hoàng đế còn ở trong hoàng cung, không nghe được hấn nói cái gì. Vì thế liều mạng bán đứng hấn.

“Từ đệ, đệ vừa nói cái gì?” Giọng nói của Chính Hiền từ phía sau Dật Hiền phát ra.

Ánh mặt trời mãnh liệt rọi xuống một đám người như muốn nướng chín họ, nóng bức làm người khác phải khó chịu. Từ Quan Thiên – môn chủ Thánh Kiếm môn bung một chén rượu lên, đổ hết vào cái miệng to, sai người mang cái túi đến giữa hạ đường mở ra.

Tiêu Vũ Tinh được giải thoát ra khỏi bóng tối, chậm rãi thích ứng với ánh sáng mãnh liệt, đập vào mắt là một nam tử có bộ râu quai nón, không khỏi nhíu mày.

Từ Quan Thiên kinh diễm với mỹ mạo của nàng, mắt trừng lớn, miệng há ra, nhất thời không nói nên lời. Cứ nghĩ nữ thần của lòng mình là người đẹp nhất thế giới, không ngờ rằng trên thế gian còn có người đẹp hơn. Tiểu mỹ nhân này, giết nàng cũng có chút luyến tiếc.

Ánh mắt thèm nhỏ dần càng làm cho Tiêu Vũ Tinh thêm chán ghét, chậm rãi từ trong túi đứng lên, lạnh lùng nhìn hấn.

Ánh mặt tỏa ra hàn quang lạnh thấu xương làm thức tỉnh Từ Quan Thiên: “Quả là tuyệt thế mỹ nhân, xem ra lời đồn cũng không sai. Nhưng tại hạ có điều thắc mắc, tại sao cô nương không phản kháng?” Nếu đổi lại là người khác bị bắt cóc, thế nào cũng giãy dụa kêu la cầu cứu, nhưng nàng không như vậy, không những không khóc không làm ồn, ngược lại còn rất trấn tĩnh tự nhiên.

“Người bắt cóc ta, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha ta, ta phản kháng còn có tác dụng sao?” Vô công không bằng người, khí lực không bằng người, phản kháng chỉ làm lãng phí sức lực thôi, một chút suy nghĩ kinh tế như vậy nàng vẫn phải có.

“Rất can đảm.” Từ Quan Thiên thật tâm tán thưởng, nữ nhân bình thường đều không có đầu óc, chứ đừng nói đến gan dạ sáng suốt. Một chút chuyện nhỏ nhỏ cũng có thể khóc đến ba ngày ba đêm, nhưng nàng lại thật can đảm... Không, có thể nàng chỉ cố chống đỡ thôi, còn bên trong chắc là đang sợ tới mức hồn lìa khỏi xác đây? “Hôm nay cả gan thỉnh cô nương đến đây là muốn mượn một thứ của cô nương.”

“Cái gì vậy?” Nàng thú thật là không có cái gì có thể cho hấn mượn được, nhưng nếu hấn thực sự cần, mà vừa vặn nàng lại có, hơn nữa đối với nàng lại không phải là thứ quan trọng, nàng có thể cho hấn mượn.

“Mượn cái đầu của cô nương.” Từ Quan Thiên không nhanh không chậm nói.

Vũ Tinh hừ lạnh một tiếng: “Hừ, ta cho ngươi mượn cái đầu này, nhưng không biết ngươi dùng làm gì?” Nói đùa, nàng mặc dầu hào phóng, nhưng cũng không hào phóng đến nỗi cho người khác mượn cái đầu này, nàng vẫn còn yêu cái mạng mình lắm.

“Cô nương có yêu cầu gì cứ nói, nếu cô nương còn có thân nhân hay con nhỏ ở nhà, tại hạ nguyện ý thay cô nương chiếu cố.” Vô duyên vô cớ lấy mạng người ta quả là không thể nói nổi. Nhưng vì ôm mỹ nhân về, độc bá giang hồ, hấn không thể không làm tiểu nhân một lần.

Giết người, còn giúp nàng chiếu cố thân nhân, đây là lý lẽ của quốc gia nào? Nghe những lời hấn nói, Vũ Tinh lắc đầu cười nhạt: “Thân nhân của ta ta có thể tự chiếu cố, không cần đại hiệp phải quan tâm.” Nghĩ nàng vô cớ đi vào cái nơi xa lạ này, nếu tính ra thì cũng chỉ có một “người cha” mà thôi, Tiểu gia đầu người đơn bạc a!

“Cô nương không bận tâm? Ngươi cho rằng hôm nay còn có thể ra khỏi đây?” Chỉ là một nữ tử yếu đuối, hấn còn không để trong mắt. Hấn nháy mắt ra hiệu, bọn thủ hạ liền đặt đao lên cổ Vũ Tinh. Trong lòng Vũ Tinh bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh, có chết cũng phải chết có tôn nghiêm. Nhưng mà... người ta còn chưa muốn chết, có ai tới cứu người ta không?

Trong ý tứ của Từ Quan Thiên, tự bản thân hấn cũng không muốn giết ta, huống hồ ta với hấn ngày xưa không có thù, gần đây cũng không có oán, hấn không thể không có lý do mà muốn giết ta. “Khoan đã, ta muốn biết ai sai ngươi giết ta?”

“Cô nương ngươi không cần phải hỏi, ngươi, không có tư cách hỏi đến nàng.” Từ Quan Thiên thất thần nói. Rơi vào hồi tưởng: Ở đại hội võ lâm, khi hắc y nữ tử kinh diễm kia vừa xuất hiện, đã khắc sâu vào tâm trí hấn, nay nàng có việc cần làm, sao hấn có thể vì ngại mà không vượt lửa qua sông, làm sao có thể chối từ? Nữ tử trước mặt cũng chỉ là một nữ tử bình thường, có thể gặp chung với nàng sao.

Mắt chó nhìn người thấp! [Bi: ối giờ, câu này hay] Tiểu Vũ Tinh ở trong lòng coi thường hấn thêm vài phần. “Nàng nhất định là một vị cô nương, hơn nữa còn là một cô nương dung mạo kiêu diễm.” Từ về mặt của Từ Quan Thiên, nàng có thể kết luận. Nhưng rốt cuộc là vị cô nương nào có thể làm cho nam tử vì nàng mê mẩn, lại có thâm cừu đại hận với mình.

“Ngươi làm sao biết?” Nữ tử này thật thông minh. “Mặc kệ ngươi làm sao mà biết được. Ngươi không thể không chết.” Không dám cùng nàng nói tiếp, chỉ sợ nói thêm gì nữa sẽ bị tài trí thông minh của nàng thuyết phục, càng ngày càng luyện tiếu giết nàng. Nhưng vì người hấn thương yêu, hấn cũng đành bất đắc dĩ giết nàng.

Từ Quan Thiên đoạt một thanh đao từ trong tay thủ hạ, hướng tới cổ của Vũ Tinh mà chém. Tiểu Vũ Tinh thống khổ nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón tử thần.

“Dừng tay.” Chợt nghe âm thanh hét lớn của một nam tử. Thanh đao trong tay Từ Quan Thiên không biết vì sao gãy làm hai mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Edit: TuyetTinh Beta: bichan Dật Hiền không tin hỏi lại: “Các ngươi có nghe thấy âm thanh gì không?” Ông trời phù hộ, trăm ngàn lần không phải là Nhị ca chứ.

Vũ Tinh cười cực kỳ sáng lạn: “Có, hấn ở sau lưng ngươi đó.”

Dật Hiền chậm rãi xoay đầu, nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Chính Hiền đang ở ngay sau mình, thì cả kinh lui từng bước một xuống, rồi cười ha ha nói: “Nhị ca, huynh đến khi nào vậy? Sao đệ không phát hiện nhỉ?” Thảm rồi, lúc này hai bên hấn đều đắc tội, nhất định sẽ bị trừng trị cực kỳ bi thảm. Cái mạng nhỏ của hấn...

“Ngay khi ngươi nói cái câu kia.” Dám giả họa cho hấn! Nếu Vũ Tinh vì vậy mà hiểu lầm hấn, không chịu tha thứ cho hấn thì hấn không lột da Dật Hiền mới là lạ. (aiz...=.)

“Đệ có nói gì sao? Không có, đệ từ nãy đến giờ đâu hề nói chuyện. Hoàng huynh, huynh không biết sao, đệ lớn lên là không thích nói chuyện, trong các huynh đệ chúng ta người không thích nói chuyện nhất chính là đệ, vậy làm sao có khả năng là đệ được? Nếu đệ có muốn nói gì, thì cũng là nói Hoàng Thượng anh minh thần võ, tuyệt nhiên không nói xấu hoàng huynh bao giờ.” (ko thix nói mà sao ca nói nhiều thế O_o)

Giấu đầu lòi đuôi! Cả ba người đều đổ mồ hôi lạnh...

“Dật Vương, lá gan của ngươi càng ngày càng lớn nhĩ, ngang nhiên dám đổ tội cho trẫm?” Chính Hiền nâng tay lên muốn tính sổ với hắn.

Dật Hiền một mực lui về sau lưng Vũ Tinh: “Hoàng tẩu, cứu đệ.” Ở phía sau Vũ Tinh vẫn là an toàn nhất, hoàng huynh tuyệt đối sẽ không kiên trì tiến lên đòi mạng nữa.

Vũ Tinh cũng không phụ sự mong đợi giúp hắn một phen: “Bỏ đi, Tiểu Hiền Tử! Ta tin ngươi là được rồi.” Nàng biết rất rõ, Chính Hiền giận như vậy là sợ nàng hiểu lầm, hắn có tâm như vậy là được rồi. “Ngươi không phải rất bận sao? Sao lại rảnh rỗi đến đây?”

“Dù có bận cũng phải đến đây.” Chính Hiền ý vị sâu đậm liếc nhìn Cẩm Hiền một cái: “Cẩm Hiền sao hôm nay lại nhàn hạ thoải mái như vậy?”

Cẩm Hiền cười nói: “Hoàng huynh chẳng phải hy vọng thân đệ sớm thành thân sao?”

“Đương nhiên! Đây cũng là tâm nguyện của mẫu thân mà. Người làm con chẳng phải nên hoàn thành tâm nguyện của lão nhân gia sao? Nhưng mà... Đối tượng mà hoàng đệ lựa chọn có chút không thích hợp. Nếu hoàng đệ thật sự muốn thành thân, trẫm có thể giúp ngươi bỏ cáo với mỹ nữ khắp thiên hạ, cho ngươi tùy ý lựa chọn.” Chỉ cần không phải Vũ Tinh của hắn thì là ai hắn cũng đồng ý! Nếu Cẩm Vương gia thật muốn thành thân, cửa của Vương phủ sớm đã bị đập phá.

“Hoàng huynh hẳn biết rõ, người đệ muốn là ai!” Sự đòi hỏi cố tình làm khó dễ người ta, bất kỳ mỹ nữ nào hoàng đế cũng có thể cho hắn, duy chỉ có Tiêu Vũ Tinh là không thể, mà Vương gia mỹ nữ nào cũng không muốn, chỉ muốn có một mình Tiêu Vũ Tinh.

Đang nói chuyện, một nam một nữ vội vàng xông vào, Lam Nhi ôm lấy Vũ Tinh, xúc động khóc: “Tiểu thư, người đi đâu? Hừ chết Lam Nhi! May mắn là người không việc gì, sau này đừng dọa Lam Nhi như vậy có được không, Lam Nhi rất sợ, rất sợ tiểu thư xảy ra chuyện gì, sợ không bao giờ gặp lại tiểu thư nữa...”

Vũ Tinh y như vỗ tiểu hài tử xoa xoa tóc nàng: “Ngoan, đừng khóc, ta chẳng phải là không việc gì sao? Ta sẽ không bao giờ dọa ngươi nữa. Ngoan nào, đừng khóc.” Nhân tiện giúp nàng lau đi nước mắt. Lam Nhi thật lòng quan tâm đến nàng, thật sự là một tiểu cô nương luôn làm người ta yêu mến, ai cười được nàng thì thật có phúc.

Vô Dạ chậm rãi đi đến trước mặt nàng, do dự một chút mới nói: “Ngươi không việc gì chứ? Ta...” Vô Dạ vốn chưa bao giờ nói lời tốt, những lời nghe thật buồn nôn càng không bao giờ phát ra khỏi miệng, đừng nói chỉ đến việc đối mặt với người trong lòng. (anh này dễ thương nhờ)

“Ngươi thế nào?” Vũ Tinh rất muốn đùa hắn một chút. Làm cho Vô Dạ lãnh khốc không biết cười trở thành bộ dạng tay chân luống cuống quá thật rất đáng yêu.

“Ta... rất lo lắng.” Một lúc sau, Vô Dạ mới phun ra mấy chữ này.

“Lo lắng cái gì? Lo lắng cho an nguy của ta?” Nàng thề, nàng nhìn thấy Vô Dạ đỏ mặt nha.

Vô Dạ nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, trịnh trọng gật đầu đáp: “Đúng.”

Chính Hiền cùng Cẩm Hiền hoang mang nhìn nhau, từ lúc nào mà Vô Dạ lại nhún một chân vào chuyện này? Cục diện bây giờ chưa đủ rối rắm sao?

Có trò hay xem rồi! Dật Hiền có ý muốn đùa dai. “Mọi người đừng ngại nên ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Trong phòng, mọi người đều trầm mặc... Vũ Tinh đang trong tình huống khó xử, không tiện mở miệng. Mà ba vị kia cũng không ai muốn mở miệng.

“Ngươi chính là Vô Dạ? Nào, Bôn Vương kính ngươi một ly.” Dật Hiền cầm lấy chén rượu đưa đến trước mặt Vô Dạ. Hắn muốn nhìn xem người tiến cung ám sát hoàng đế có năng lực gì.

Vô Dạ đưa tay tiếp chén rượu, mà Dật Hiền lại phản ứng đưa tay di chuyển đến phía dưới tay của Vô Dạ, có ý muốn lấy lại. Vô Dạ cũng không phải là người dễ bị khi dễ, hai ngón tay chế trụ cổ tay của Dật Hiền thuận lợi đoạt lại chén rượu: “Đa tạ Vương gia ban rượu!”

Dật Hiền nhún vai không sao, “Không hổ là Vô Dạ, thiên hạ đệ nhất sát thủ quả nhiên danh bất hư truyền.” Khó trách có bản lĩnh đi ám sát hoàng đế.

“Đa tạ Vương gia quá khen.” Hắn không ngờ rằng Dật Hiền còn trẻ tuổi như vậy lại có thân thủ tốt đến thế, xem ra quyết định không giết hoàng đế của hắn là đúng. Còn quan trọng hơn một chút là, nếu hắn giết Chính Hiền, chỉ sợ Vũ Tinh sẽ không đồng ý làm bạn với hắn? Hắn cũng không hy vọng xa vời là Vũ Tinh thích hắn, chỉ cần có thể ở bên nàng cả đời như vậy là đủ rồi.

Dật Hiền cười tán thưởng. Chỉ mong bọn họ sẽ là bằng hữu chứ không phải kẻ thù. Hoàng huynh đối với việc bị hắn ám sát mà không thêm truy cứu, có lẽ là do lòng yêu mến người tài. Nếu hắn có thể dùng năng lực của mình để phục vụ triều đình, cũng sẽ không mất đi một vị tướng tốt.

“Tiêu cô nương, vừa rồi ngươi có xảy ra chuyện gì không?” Vô Dạ hỏi. Khi hắn nghe được Lam Nhi nói tiểu thư nhà nàng mất tích, trái tim hắn phát hoảng, lại có cảm giác sợ hãi. Hắn từng nghĩ bản thân sẽ không có bất kỳ cảm tình nào cũng như không có cảm giác nào. Nhưng khi Vũ Tinh mất tích lại có cảm giác kỳ quái xuất hiện!

“Ta bị người ta bắt đi. May mắn Cẩm Hiền xuất hiện đúng lúc để cứu ta.”

Hoàng đế vừa nghe, liền la lên: “ Là kẻ nào?” Hắc chi mới không ở bên nàng một lúc, làm sao lại để xảy ra chuyện?

Cần Hiên trả lời thay: “ Là Mị Ảnh. Vô Dạ huynh, cái tên này chắc huynh rất quen thuộc?” Mị Ảnh vì sao muốn giết Vũ Tinh, Cần Hiên cũng đã bắt đầu hiểu được.

“Đúng.” Quả nhiên là Mị Ảnh, nàng vẫn khư khư cố chấp không để ý đến lời cảnh cáo của hắc.

“Nàng cực việc chung thân đại sự của mình còn tặng kèm ‘ Vô Ngân kiếm pháp’. Vô Dạ huynh đối với ‘ Vô Ngân kiếm pháp’ chắc cũng biết.”

“Đúng.” Hắc sao không biết. Vô Ngân kiếm pháp vốn là do hắc tự nghĩ ra, cũng nhờ nó mà thành danh, sau tặng lại cho Mị Ảnh. “Cáo từ.” Trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng của Vô Dạ.

“Oa, nhanh như điện vậy. Vì sao hắc phải đi?” Có vẻ rất vội vàng.

Cần Hiên nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Hắc có việc phải làm Vũ Tinh, nơi này dường như không còn an toàn nữa, chỉ bằng đến Cần Vương phủ của ta đi.” Như vậy hắc có thể tùy thời bảo vệ nàng, cũng không lo đột nhiên mất đi nàng.

Đến Cần Vương phủ ở có vẻ là lựa chọn tốt, hưởng chi nàng thiếu chút nữa đã trở thành Cần Vương phi rồi. Vũ Tinh đang định đáp ứng, lại bị Chính Hiên ồn ào cắt ngang: “Tinh Nhi là Quý phi, đến ở trong Cần Vương phủ có lẽ không hợp lễ giáo, dù thế nào cũng nên hồi cung mới đúng.”

“Ê, người đã nói là không ép ta hồi cung rồi mà.” Quân vô hí ngôn, một chút đáng tin còn không có.

“Vũ Tinh không muốn cùng huynh hồi cung.” Nghe Vũ Tinh cự tuyệt hồi cung, Cần Hiên không tự chủ nở nụ cười. Hắc sẽ tôn trọng lựa chọn của Vũ Tinh, nhưng nếu có cơ hội hắc cũng sẽ cố gắng tranh giành, cho dù cuối cùng bị thương hắc cũng không hối hận.

“Hiện tại an toàn của Tinh Nhi là quan trọng nhất, chẳng lẽ hoàng cung không an toàn bằng Cần Vương phủ sao?” Hắc tự tin là sẽ bảo vệ được nữ nhân mà hắc yêu.

“Đệ lúc nào cũng có thể ở bên cạnh bảo vệ cho nàng, huynh có thể sao? Huynh làm được sao? Hừ, huynh không thể.” Hắc có nhiều nữ nhân cần chiếu cố như vậy, hắc không thể chỉ ở bên cạnh một mình Vũ Tinh. Tựa như ban nãy lúc Vũ Tinh gặp nguy hiểm, hắc ở đâu? Vì nguyên nhân này mà Cần Hiên không chịu buông tay.

“Trẫm...” Thật vậy, hắc làm không được. Hắc còn có trách nhiệm của hắc, hắc không thể bỏ bê. Hắc muốn dành tất cả yêu thương cho Vũ Tinh, nhưng thực tế hắc không thể làm vậy, chỉ có thể để cho Vũ Tinh chịu sự bất bình này.

Không ngờ có một ngày lại thấy được hai vị hoàng huynh đầu khẩu, Dật Hiên cũng chen chân vào, có lòng tốt nói: “Hai vị hoàng huynh không cần cãi nhau, để hoàng tẩu đến ở Dật Vương phủ của đệ là được mà.” Như vậy là công bằng nhất!

“Câm miệng!”

“Câm miệng!”

Con tức của Chính Hiên cùng Cần Hiên là rất lớn, Dật Hiên không thể làm ngơ mới mở miệng, vậy mà bị hai người khiển trách. Hắc ủy khuất bĩu môi, hắc cũng là có lòng tốt mà thôi, vậy thì có gì sai chứ. Làm tiểu đệ quả thật rất đáng thương. Ở trong mắt người ngoài, hắc là một Vương gia không ai bì nổi, còn ở trong mắt huynh trưởng thì hắc vẫn chỉ là một đứa trẻ con.

Edit: TuyếtTinh Beta: bichan Dật Hiên không tin hỏi lại: “Các người có nghe thấy âm thanh gì không?” Ông trời phù hộ, trăm ngàn lần không phải là Nhị ca chứ.

Vũ Tinh cười cực kỳ sáng lạn: “Có, hắc ở sau lưng người đó.”

Dật Hiên chậm rãi xoay đầu, nhìn thấy gương mặt tuần tú của Chính Hiên đang ở ngay sau mình, thì cả kinh lui từng bước một xuống, rồi cười ha ha nói: “Nhị ca, huynh đến khi nào vậy? Sao đệ không phát hiện nhỉ?” Thảm rồi, lúc này hai bên hắc đều đắc tội, nhất định sẽ bị trừng trị cực kỳ bi thảm. Cái mạng nhỏ của hắc...

“Ngay khi người nói cái câu kia.” Dám giả họa cho hắc! Nếu Vũ Tinh vì vậy mà hiểu lầm hắc, không chịu tha thứ cho hắc thì hắc không lột da Dật Hiên mới là lạ. (aiz... =.=)

“Đệ có nói gì sao? Không có, đệ từ nãy đến giờ đâu hề nói chuyện. Hoàng huynh, huynh không biết sao, đệ lớn lên là không thích nói chuyện, trong các huynh đệ chúng ta người không thích nói chuyện nhất chính là đệ, vậy làm sao có khả năng là đệ được? Nếu đệ có muốn nói gì, thì cũng là nói Hoàng Thượng anh minh thần võ, tuyệt nhiên không nói xấu hoàng huynh bao giờ.” (ko thix nói mà sao ca nói nhiều thế O_o)

Giấu đầu lòi đuôi! Cả ba người đều đỏ mặt lạnh...

“Dật Vương, lá gan của người càng ngày càng lớn nhĩ, ngang nhiên dám đổ tội cho trẫm?” Chính Hiên nâng tay lên muốn tính sổ với hắc.

Dật Hiên một mực lui về sau lưng Vũ Tinh: “Hoàng tẩu, cứu đệ.” Ở phía sau Vũ Tinh vẫn là an toàn nhất, hoàng huynh tuyệt đối sẽ không kiên trì tiến lên đòi mạng nữa.

Vũ Tinh cũng không phụ sự mong đợi giúp hắn một phen: “Bỏ đi, Tiểu Hiên Tử! Ta tin ngươi là được rồi.” Nàng biết rất rõ, Chính Hiên giận như vậy là sợ nàng hiểu lầm, hắn có tâm như vậy là được rồi. “Ngươi không phải rất bận sao? Sao lại rảnh rỗi đến đây?”

“Dù có bận cũng phải đến đây.” Chính Hiên ý vị sâu đậm liếc nhìn Cẩm Hiên một cái: “Cẩm Hiên sao hôm nay lại nhàn hạ thoải mái như vậy?”

Cẩm Hiên cười nói: “Hoàng huynh chẳng phải hy vọng thân đệ sớm thành thân sao?”

“Đương nhiên! Đây cũng là tâm nguyện của mẫu thân mà. Người làm con chẳng phải nên hoàn thành tâm nguyện của lão nhân gia sao? Nhưng mà... Đối tượng mà hoàng đệ lựa chọn có chút không thích hợp. Nếu hoàng đệ thật sự muốn thành thân, trẫm có thể giúp ngươi bỏ cáo với mỹ nữ khắp thiên hạ, cho ngươi tùy ý lựa chọn.” Chỉ cần không phải Vũ Tinh của hắn thì là ai hắn cũng đồng ý! Nếu Cẩm Vương gia thật muốn thành thân, cửa của Vương phủ sớm đã bị đập phá.

“Hoàng huynh hẳn biết rõ, người đệ muốn là ai!” Sự đòi hỏi cố tình làm khó dễ người ta, bất kỳ mỹ nữ nào hoàng đế cũng có thể cho hắn, duy chỉ có Tiêu Vũ Tinh là không thể, mà Vương gia mỹ nữ nào cũng không muốn, chỉ muốn có một mình Tiêu Vũ Tinh.

Đang nói chuyện, một nam một nữ vội vàng xông vào, Lam Nhi ôm lấy Vũ Tinh, xúc động khóc: “Tiểu thư, người đi đâu? Hù chết Lam Nhi! May mắn là người không việc gì, sau này đừng dọa Lam Nhi như vậy có được không, Lam Nhi rất sợ, rất sợ tiểu thư xảy ra chuyện gì, sợ không bao giờ gặp lại tiểu thư nữa...”

Vũ Tinh y như vỗ tiểu hài tử xoa xoa tóc nàng: “Ngoan, đừng khóc, ta chẳng phải là không việc gì sao? Ta sẽ không bao giờ dọa ngươi nữa. Ngoan nào, đừng khóc.” Nhân tiện giúp nàng lau đi nước mắt. Lam Nhi thật lòng quan tâm đến nàng, thật sự là một tiểu cô nương luôn làm người ta yêu mến, ai cưới được nàng thì thật có phúc.

Vô Dạ chậm rãi đi đến trước mặt nàng, do dự một chút mới nói: “Ngươi không việc gì chứ? Ta...” Vô Dạ vốn chưa bao giờ nói lời tốt, những lời nghe thật buồn nôn càng không bao giờ phát ra khỏi miệng, đừng nói chỉ đến việc đối mặt với người trong lòng. (anh này dễ thương nhờ)

“Ngươi thế nào?” Vũ Tinh rất muốn đùa hắn một chút. Làm cho Vô Dạ lãnh khốc không biết cười trở thành bộ dạng tay chân luống cuống quả thật rất đáng yêu.

“Ta... rất lo lắng.” Một lúc sau, Vô Dạ mới phun ra mấy chữ này.

“Lo lắng cái gì? Lo lắng cho an nguy của ta?” Nàng thề, nàng nhìn thấy Vô Dạ đỏ mặt nha.

Vô Dạ nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, trịnh trọng gật đầu đáp: “Đúng.”

Chính Hiên cùng Cẩm Hiên hoang mang nhìn nhau, từ lúc nào mà Vô Dạ lại nhún một chân vào chuyện này? Cục diện bây giờ chưa đủ rồi rắm sao?

Có trò hay xem rồi! Dật Hiên có ý muốn đùa dai. “Mọi người đừng ngại nên ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Trong phòng, mọi người đều trầm mặc... Vũ Tinh đang trong tình huống khó xử, không tiện mở miệng. Mà ba vị kia cũng không ai muốn mở miệng.

“Ngươi chính là Vô Dạ? Nào, Bồn Vương kính ngươi một ly.” Dật Hiên cầm lấy chén rượu đưa đến trước mặt Vô Dạ. Hắn muốn nhìn xem người tiến cung ám sát hoàng đế có năng lực gì.

Vô Dạ đưa tay tiếp chén rượu, mà Dật Hiên lại phản ứng đưa tay di chuyển đến phía dưới tay của Vô Dạ, có ý muốn lấy lại. Vô Dạ cũng không phải là người dễ bị khi dễ, hai ngón tay chế trụ cổ tay của Dật Hiên thuận lợi đoạt lại chén rượu: “Đa tạ Vương gia ban rượu!”

Dật Hiên nhún vai không sao, “Không hổ là Vô Dạ, thiên hạ đệ nhất sát thủ quả nhiên danh bất hư truyền.” Khó trách có bản lĩnh đi ám sát hoàng đế.

“Đa tạ Vương gia quá khen.” Hắn không ngờ rằng Dật Hiên còn trẻ tuổi như vậy lại có thân thủ tốt đến thế, xem ra quyết định không giết hoàng đế của hắn là đúng. Còn quan trọng hơn một chút là, nếu hắn giết Chính Hiên, chỉ sợ Vũ Tinh sẽ không đồng ý làm bạn với hắn? Hắn cũng không hy vọng xa vời là Vũ Tinh thích hắn, chỉ cần có thể ở bên nàng cả đời như vậy là đủ rồi.

Dật Hiên cười tán thưởng. Chỉ mong bọn họ sẽ là bằng hữu chứ không phải kẻ thù. Hoàng huynh đối với việc bị hắn ám sát mà không thềm truy cứu, có lẽ là do lòng yêu mến người tài. Nếu hắn có thể dùng năng lực của mình để phục vụ triều đình, cũng sẽ không mất đi một vị tướng tốt.

“Tiểu cô nương, vừa rồi ngươi có xảy ra chuyện gì không?” Vô Dạ hỏi. Khi hắn nghe được Lam Nhi nói tiểu thư nhà nàng mất tích, trái tim hắn phát hoảng, lại có cảm giác sợ hãi. Hắn từng nghĩ bản thân sẽ không có bất kỳ cảm tình nào cũng như không có cảm giác nào. Nhưng khi Vũ Tinh mất tích lại có cảm giác kỳ quái xuất hiện!

“Ta bị người ta bắt đi. May mắn Cẩm Hiên xuất hiện đúng lúc để cứu ta.”

Hoàng đế vừa nghe, liền la lên: “Là kẻ nào?” Hắn chỉ mới không ở bên nàng một lúc, làm sao lại dễ xảy ra chuyện?

Cẩm Hiên trả lời thay: “Là Mị Ảnh. Vô Dạ huynh, cái tên này chắc huynh rất quen thuộc?” Mị Ảnh vì sao muốn giết Vũ Tinh, Cẩm Hiên cũng đã bắt đầu hiểu được.

“Đúng.” Quả nhiên là Mị Ảnh, nàng vẫn khư khư cố chấp không để ý đến lời cảnh cáo của hắn.

“Nàng cuộc việc chung thân đại sự của mình còn tặng kèm ‘ Vô Ngân kiếm pháp’. Vô Dạ huynh đối với ‘ Vô Ngân kiếm pháp’ chắc cũng biết.”

“Đúng.” Hắn sao không biết. Vô Ngân kiếm pháp vốn là do hắn tự nghĩ ra, cũng nhờ nó mà thành danh, sau tặng lại cho Mị Ảnh. “Cáo từ.” Trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng của Vô Dạ.

“Oa, nhanh như điện vậy. Vì vào hắn phải đi?” Có vẻ rất vội vàng.

Cẩn Hiên nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Hắn có việc phải làm Vũ Tinh, nơi này dường như không còn an toàn nữa, chỉ bằng đến Cẩn Vương phủ của ta đi.” Như vậy hắn có thể tùy thời bảo vệ nàng, cũng không lo đột nhiên mất đi nàng.

Đến Cẩn Vương phủ ở có vẻ là lựa chọn tốt, huống chi nàng thiếu chút nữa đã trở thành Cẩn Vương phi rồi. Vũ Tinh đang định đáp ứng, lại bị Chính Hiên ồn ào cắt ngang: “Tinh Nhi là Quý phi, đến ở trong Cẩn Vương phủ có lẽ không hợp lễ giáo, dù thế nào cũng nên hỏi cung mới đúng.”

“Ê, người đã nói là không ép ta hỏi cung rồi mà.” Quân vô hí ngôn, một chút đáng tin còn không có.

“Vũ Tinh không muốn cùng huynh hỏi cung.” Nghe Vũ Tinh cự tuyệt hỏi cung, Cẩn Hiên không tự chủ nở nụ cười. Hắn sẽ tôn trọng lựa chọn của Vũ Tinh, nhưng nếu có cơ hội hắn cũng sẽ cố gắng tranh giành, cho dù cuối cùng bị thương hắn cũng không hối hận.

“Hiện tại an toàn của Tinh Nhi là quan trọng nhất, chẳng lẽ hoàng cung không an toàn bằng Cẩn Vương phủ sao?” Hắn tự tin là sẽ bảo vệ được nữ nhân mà hắn yêu.

“Đệ lúc nào cũng có thể ở bên cạnh bảo vệ cho nàng, huynh có thể sao? Huynh làm được sao? Hừ, huynh không thể.” Hắn có nhiều nữ nhân cần chiếu cố như vậy, hắn không thể chỉ ở bên cạnh một mình Vũ Tinh. Tựa như ban này lúc Vũ Tinh gặp nguy hiểm, hắn ở đâu? Vì nguyên nhân này mà Cẩn Hiên không chịu buông tay.

“Trẫm...” Thật vậy, hắn làm không được. Hắn còn có trách nhiệm của hắn, hắn không thể bỏ bê. Hắn muốn dành tất cả yêu thương cho Vũ Tinh, nhưng thực tế hắn không thể làm vậy, chỉ có thể để cho Vũ Tinh chịu sự bất bình này.

Không ngờ có một ngày lại thấy được hai vị hoàng huynh đấu khẩu, Dật Hiên cũng chen chân vào, có lòng tốt nói: “Hai vị hoàng huynh không cần cãi nhau, để hoàng tẩu đến ở Dật Vương phủ của đệ là được mà.” Như vậy là công bằng nhất!

“Câm miệng!”

“Câm miệng!”

Con tức của Chính Hiên cùng Cẩn Hiên là rất lớn, Dật Hiên không thể làm ngơ mới mở miệng, vậy mà bị hai người khiển trách. Hắn ủy khuất bĩu môi, hắn cũng là có lòng tốt mà thôi, vậy thì có gì sai chứ. Làm tiểu đệ quả thật rất đáng thương. Ở trong mắt người ngoài, hắn là một Vương gia không ai bì nổi, còn ở trong mắt huynh trưởng thì hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khi Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Edit: Viocan Ngụy Trọng Hiên ngồi xuống ghế chủ tọa, một nam tử bộ dáng hạ nhân đứng ở bên cạnh. Về phần mấy người này, chỉ có một nam tử mặc một thân trường bào màu đỏ, diện mạo tuấn mỹ ngồi ở gần vị trí chủ tọa là Ngụy Trọng Hiên đối xử còn có chút khách khí. Ngoài hắn ra, trong phòng còn có Từ Lâm và vài nam tử mặc trang phục quan lại, bọn họ đều đang cung kính đứng.

“Từ Lâm, Hoàng Thượng bây giờ vẫn mỗi ngày đều đi đến Yên Vũ lâu sao?” Ngụy Trọng Hiên đang ngồi ở ghế chủ vị, hất hàm hỏi Từ Lâm.

“Bẩm Thừa tướng, đúng vậy ạ, Hoàng Thượng và Dật vương hầu như ngày nào cũng đến, hôm qua cả Cẩn vương cũng đến nữa ạ.” Từ Lâm mặt không thay đổi nói, một chút cũng không nhìn ra nàng là kỹ nữ của Yên Vũ lâu.

“Hừ, một kỹ nữ mà lại có thể mê hoặc mấy tên tiểu tử Âu Dương gia đến như vậy.” Ngụy Trọng Hiên hừ lạnh nói.

Cái gì? Tên Ngụy Trọng Hiên dám nói ta như vậy sao? Kỹ nữ, kỹ nữ thì sao chứ? Đừng có nói với ta người chưa từng đến kỹ viện bao giờ, hừ, giả bộ đứng đắn. Còn cái gì mà ta mê hoặc mấy tiểu tử Âu Dương gia, ta mê cái gì Âu Dương gia hoặc lúc nào, Âu Dương gia gì gì ta còn chẳng biết. Đợi đã, Âu Dương? Hình như là quốc họ nha! A! Chẳng lẽ hắn nói mấy tiểu tử là ba huynh đệ Tiểu Hiên Từ? Thật to gan. Quay đầu sang nhìn Cẩn Hiên, quả nhiên thấy đôi mắt đen sâu thẳm của hắn càng thêm thâm thúy, nhìn không ra vui giận.

“Từ Lâm, canh chừng thật tốt mấy tên tiểu tử Âu Dương kia cho ta, có bất cứ động tĩnh gì phải quay về bẩm báo ngay, không được có sai sót.” Ngụy Trọng Hiền lại nói.

“Vâng.” Được lắm! Hoá ra Từ Lâm người là gián điệp, lại còn là gián điệp của tên gian thần này, luôn luôn giúp hắn tìm hiểu tình hình ở Yên Vũ lâu.

Hừ, thật sự là không thể trông mặt mà bắt hình dong, uổng công ta còn nghĩ ngươi là người tốt, tốt bụng giúp ngươi nữa! Hừ, không thể tưởng tượng được, ngươi lại giúp tên gian thần này muốn hại Tiểu Hiền Từ nhà ta. [tác giả: nhà ngươi.....]

“Lí Thành, sứ giả Tinh Nguyệt quốc kia nói thế nào, có đáp ứng hợp tác hay không?” Ngụy Trọng Hiền chuyển hướng nói với một nam tử trung niên mặc quần áo quan lại đang đứng một bên.

“Bẩm Thừa tướng, hừ, sứ giả kia không biết điều, không chỉ không đáp ứng hợp tác, còn dám. ....còn dám. ....” Lí Thành một bên ấp a ấp úng một bên thật cẩn thận nhìn sắc mặt Ngụy Trọng Hiền.

“Còn dám thế nào?”

“Còn dám nhục mạ Thừa tướng, nói Thừa tướng đã là dưới một người, trên vạn người rồi nhưng lại. ....lại vẫn không biết thỏa mãn, cuồng loạn muốn tranh. ....tranh với trời, Tinh Nguyệt quốc hẳn sẽ chỉ chấp nhận dòng dõi Âu Dương chính thống của Long Hiền.” Lí Thành nom nớp lo sợ sau khi nói xong, lau đi vài giọt mồ hôi lạnh, chờ xem tình hình Ngụy Trọng Hiền.

Quả nhiên, Ngụy Trọng Hiền nghe xong, tức giận đến mức hất luôn chén trà xuống đất, mặt đỏ lên, cả giận nói: “Được, Tinh Nguyệt quốc các người được lắm, không nề mặt ta, hừ, tưởng rằng không có các người lão phu không thể làm được việc sao? Nực cười. Được lắm, các người đã rượu mời không uống thì lão phu sẽ cho các người uống phạt rượu, Ngụy Phúc. ....”

“Có tiểu nhân.” Người có bộ dáng kẻ dưới đang đứng ở một bên lập tức bước lên trước đáp.

“Kẻ nào?” Ngụy Trọng Hiền ghé vào tai Ngụy Phúc đang định nói gì đó. Nam tử áo đỏ vẫn ngồi như vậy không mở miệng đột nhiên rống lớn một tiếng liền bay ra ngoài.

Thật nhanh a! Vũ Tĩnh còn chưa cảm thán xong, Cẩn Hiền liền cầm chặt tay nàng, ôm lấy thắt lưng nàng nhảy ra phía ngoài.

Vũ Tĩnh còn chưa biết rõ ràng chuyện gì đang xảy ra thì đã cảm thấy gió vù vù thổi qua bên tai, thổi trúng mặt nàng rất đau, cả người cứ như bay vậy. Nàng hơi sợ ôm chặt Cẩn Hiền, không muốn cứ như vậy mà ngã chết.

“Cẩn Hiền, sao vậy?”

“Không sao, có ta ở đây, không ai làm tổn thương ngươi được đâu.” Cẩn Hiền ôn nhu nói.

Vũ Tĩnh ngẩng đầu nhìn nam tử dưới ánh trăng sáng vắng vạc, khuôn mặt cương nghị chỉ ôn nhu với một mình nàng, đôi môi khẽ nhếch tỏ rõ hẳn không chịu khuất phục, lồng ngực dày rộng mang đến cho người ta cảm giác an toàn vô hạn. Nam tử như vậy chính là người tình trong mộng của tất cả nữ tử trong thiên hạ a!

“Vũ Tĩnh, sao vậy?” Nghe được tiếng thờ dài, Cẩn Hiền lo lắng hỏi.

“Không, không có gì đâu.”

“Oa, khinh công thật tuyệt!” Đột nhiên một bóng người màu đen xuất hiện phía trước.

“Quá khen!” Ngữ khí lạnh lùng trong màn đêm yên tĩnh càng làm cho lòng người sợ hãi, hơn nữa đằng trước lại có một thân ảnh màu đen, thật là quá khủng bố.

“Ha ha, có cá tính!” Đi liền với thanh âm trêu tức, nam tử áo đỏ vừa mới ở trong phủ Thừa tướng dừng ở phía sau 2 người.

Bây giờ là tiền có lang sau có hổ[1] a! Nhưng tại sao cả hai người này lại đều nhanh như vậy quay sang nhìn chằm chằm nàng a! Theo lý thuyết, không phải là nhìn chằm chằm vào Cẩn Hiền võ công cao cường sao? Huống hồ hai người bọn họ là vừa mới nhìn chằm chằm vào Cẩn Hiền mà nói a!

“Các ngươi là ai, tại sao lại chắn đường đi của chúng ta?” Vũ Tĩnh bị nhìn thật sự không thoải mái, thấy cả ba người đều không nói chuyện đành phải tự mình nói.

“Lời này ta nên hỏi các ngươi mới đúng, nghe lời người ta nói chuyện là việc không tốt nha!” Nam tử áo đỏ một bên trêu tức nói, một bên ánh mắt bay loạn, thẳng tắp bay về phía Vũ Tĩnh.

Nổi hết cả da gà! Không thể phủ nhận nam tử này bộ dạng rất đẹp, so với nữ tử còn đẹp hơn, có điều thật đáng tiếc, hẳn là một nam tử, nam nhi trưởng thành như vậy, theo nàng thấy thì chính là thể loại gay, hưởng hờ người này có vẻ độc ác dã man, cho nên tóm lại chính là cái loại biến thái độc ác dã man. Đây là ấn tượng đầu tiên sau khi Vũ Tĩnh nhìn thấy hắn, trực giác nàng thập phần chán ghét hắn.

“Ai nói chúng ta nghe lời, chúng ta là quang minh chính đại nghe. Là các ngươi nói quá to đấy chứ.” Không phân rõ phải trái là quyền lợi của nữ nhân,

đối với người như thế cũng không cần thiết phải phân rõ phải trái.

“Ô, thật sao? Ha ha.....rất thú vị, không bằng người hãy theo ta đi, ta sẽ không làm gì người đâu.” Nữ nhân này bộ dạng thật đẹp, đẹp hơn tất cả những nữ nhân mà trước kia hắn đã gặp qua .

“Theo người, người định đầu hàng chắc? Còn nói ta sẽ không sao? Ngụy Trọng Hiền nói một câu, người có mà ngoan ngoãn nghe lời luôn ấy chứ, làm sao mà bảo vệ nổi ta a?” Nực cười, không mở to mắt mà nhìn xem người đang ở cạnh ta đây là ai, dám ở đây mà nói.

“Ngụy Trọng Hiền chẳng là gì hết, chỉ cần Xích Âm ta nói một câu, có đó hắn cũng không dám làm gì người hết.” Xích Âm khinh thường nói.

“Xích Âm? Người là người của Thánh Tiên môn?” Cẩn Hiền nghe thấy tên liền biết được thân phận của hắn. Không thể tưởng được lão tặc kia lại cùng Thánh Tiên môn cầu kết, thật không tưởng tượng nổi.

“Thánh Tiên môn là cái gì a? Rất lợi hại sao?” Vũ Tinh hỏi Cẩn Hiền, nghe ngữ khí của bọn hắn, Thánh Tiên môn gì đó này nhất định rất lợi hại, bằng không khẩu khí của Xích Âm sao có thể ngông cuồng như vậy.

“Đúng thế.” Cẩn Hiền gật đầu một cái.

“Sao hả? Tiểu cô nương.” Xích Âm mê đắm nhìn chăm chăm Vũ Tinh.

“Ta á! Ta kỳ thật sợ chết đi được, người ra điều kiện cũng không tệ, ta đây đương nhiên.....” Vũ Tinh giọng nói êm ái. Nhìn Xích Âm lộ ra nụ cười đậm đang thoải mái, nằng cổ ý kéo dài giọng, nhìn bộ dáng sớm biết nàng muốn nói gì kia của hắn, Vũ Tinh thực nể tình, đem câu nói tiếp theo nói nốt: “Ta đương nhiên..... Ta đương nhiên không đáp ứng , người cũng không nhìn xem người đấy, một nam nhân trưởng thành như thế còn không bằng mua khối đậu hủ đem đầu chết luôn đi, lớn lên như vậy không phải là lỗi của người, ra ngoài làm ảnh hưởng bộ mặt thành phố mới là lỗi của người. Người có biết là vừa nhìn thấy người, ta đã nổi hết cả da gà lên rồi a! May mà buổi tối ta chưa ăn bao nhiêu, bằng không nhất định sẽ nôn mất. Thế mà còn mặt mũi bảo ta đi với người, ta còn lâu nhè. Còn nữa, mẹ người đau khổ khổ sinh người ra, người làm cái gì tốt không làm, lại chạy tới gia nhập Thánh Tiên môn, còn giúp gian thần mưu đồ đoạt vị, người nói xem, người làm như vậy để báo đáp cha mẹ đã vất vả nuôi lớn người sao? Báo đáp các sư phụ ân cần dạy bảo người thế sao? Đáp lại những người bạn bè thân thích đã kị thác kì vọng cao với người thế sao? Báo đáp đảng? Báo đáp quốc gia? Báo đáp.....?”

Vũ Tinh càng nói càng hăng say, Xích Âm càng nghe mặt càng tối sầm, mặc dù nghe hơi không rõ, nhưng nhất định không phải lời hay.

“Hô, còn có.....” Vũ Tinh còn muốn tiếp tục nói nhưng có người rút cuộc nhịn không nổi nữa.

“Câm miệng!” Xích Âm kia mặt đen như Bao Công. Với bộ dáng của hắn, có biết bao nhiêu nữ nhân muốn được trở thành nữ nhân của hắn, nhưng tiểu nữ tử này lại phê bình diện mạo của hắn chà ra làm sao.

“Hừm? Ta nói sai sao?” Vũ Tinh chớp chớp cặp mắt to đen nhánh, vô tội hướng về phía Cẩn Hiền.

“Người.....” Xích Âm tức đến nổi không nói được gì.

‘Ba ba ba’ vài tiếng vỗ tay thanh thúy vỗ tay từ phía trước mặt truyền tới, bóng đen vẫn không lên tiếng xuất đầu lộ diện.

Oa! Đẹp quá a, dưới ánh trăng nàng mặc quần áo màu đen, khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu, ánh mắt như nước hồ thu, làm người ta bị hấp hồn, đầu óc bị mê hoặc, còn có làn môi kiều gọi kia làm cho người ta nhịn không được muốn âu yếm, còn có dáng người kia quả thực làm cho người ta muốn phụt máu.(Vị: khiếp, tỷ tưởng tượng kinh quá >”

“Không ngờ mồm mép Tiểu Vũ cô nương lại lợi hại như vậy, ngay cả người được giang hồ xưng là ‘Cười công tử’ Xích Âm cũng bị người làm tức giận đến nói không nên lời, lợi hại lợi hại.” Oa, đến cả giọng nói cũng dễ nghe như vậy.

“Mị Ảnh?”

“Mị Ảnh.”

Hai giọng noid đồng thời vang lên. Ngữ khí khẳng định là của Xích Âm, lúc này hắn lại bày ra một bộ dáng tươi cười đầy mặt, đối với lời nói vừa rồi của nữ tử cũng làm bộ như không nghe thấy.

Nhữ khí nghi vấn là Cẩn Hiền, tuy là nghi vấn, nhưng trong lòng đã có thể khẳng định, không cần đến lúc Xích Âm gọi tên của nàng, chính là khi nàng tới gần càng ngày sát khí càng nặng, lại thấy ánh mắt mà nữ tử này nhìn Vũ Tinh, Cẩn Hiền thực khẳng định người này chính là sát thủ đã công bố tin tức nói chỉ cần ai giết được Vũ Tinh, nàng sẽ gả cho người đó — Mị Ảnh.

“Cái gì, người nói nàng là ai, nàng chính là người đã bảo Đại Hồ Tử giết ta Mị Ảnh?” Một mỹ nhân như vậy, vì sao lại muốn giết ta, ta lại không hề biết nàng.

“Đúng vậy.” Cẩn Hiền gật đầu một cái.

“Không phải chứ! Người chính là người muốn giết ta Mị Ảnh, ta đã làm gì đắc tội với người? Người vì sao lại muốn giết ta?” Rất kỳ quái , chẳng lẽ đây là cái gọi là đồng tính tương xích.(Vị: người cùng giới ghét nhau)

“Vi sao? Hừ, chỉ trách cha mẹ ngươi sinh ra ngươi rất xinh đẹp, chỉ trách ngươi câu dẫn người không nên câu dẫn.” Mị Ảnh hừ lạnh một tiếng.

“Từ từ, ta câu dẫn ai hả, ngươi nói rõ ràng cho ta, còn nữa bộ dạng đẹp cũng có tội sao? Vậy ngươi sao không tự giết chính ngươi trước đi.” Người này không phải là có bệnh chứ? Bộ dạng đẹp cũng muốn giết a! Tuy rằng ngươi này gián tiếp nói ta rất đẹp, điểm ấy ta cũng thừa nhận [tự kỷ], nhưng sao lại vô duyên vô cớ nói ta câu dẫn người? Ta lớn lên giống hồ ly sao? Ngươi so với ta bộ dạng càng giống hơn ấy chứ.”

“Ha ha, câu dẫn ai, chờ ngươi đi xuống Địa ngục mà hỏi Diêm vương đi!” Vừa mới dứt lời, chỉ thấy trăm ngàn kim châm bay về phía mặt Vũ Tinh. Dung nhan tuyệt sắc của Mị Ảnh đột nhiên vặn vẹo biến đổi, có vẻ khủng bố dị thường.

Vũ Tinh nhìn đám châm dày đặc đang bắn tới kia, sợ tới mức nhắm mắt lại, thảm rồi thảm rồi, cái này không chỉ có mất mạng mà còn có thể hủy dung. Mị Ảnh chết tiệt Mị Ảnh thôi tha, bắn vào đâu không bắn, sao lại phải bắn vào mặt ta a! Đồ kị cũng không cần phải dùng đến cách này a!

Ngay tại lúc kim châm sắp bắn trúng Vũ Tinh, Vũ Tinh đang nghĩ mình sắp đi đời nhà ma thì đột nhiên nghe thấy ‘Đinh’ ‘Đinh’ ‘Đinh’ ..... Là âm thanh va chạm của kim loại và kim loại, đau đớn chuẩn bị phải nhận cũng không thấy gì.

Vũ Tinh không khỏi nghi hoặc mở mắt, chỉ thấy Cẩn Hiên một tay ôm nàng, một tay nắm chặt thanh bảo kiếm, thần sắc nghiêm trọng nhìn chằm chằm Mị Ảnh cùng Xích Âm. Mị Ảnh lúc này tay cầm một thanh loan đao, vẻ mặt cực kỳ độc ác nhìn chằm chằm nàng, hận không thể đem nàng ăn sống nuốt tươi. Mà Xích Âm cũng đang đứng bên cạnh Mị Ảnh, trên mặt vẫn còn lộ vẻ tươi cười nhợt nhạt, trong tay cũng cầm một thanh kiếm.

“Tiểu mỹ nhân, ngươi không chịu theo ta, ta đây đành phải giết ngươi thôi, như vậy không những có thể có được ‘Vô ngân kiếm pháp’ mà còn có thể lấy được Mị Ảnh. Ha ha, hôm nay Xích Âm ta thật có điểm phúc, ha ha.....” Diệu cười kia của Xích Âm đúng là dâm dăng! Một bàn tay còn vươn ra chỗ thắt lưng Mị Ảnh. Quả nhiên là một tên đại dâm tặc!

‘Ba’ Mị Ảnh vuốt ve cái tay kia, cũng không quay đầu lại nói: “Giết nàng trước rồi nói sau.”

“Tiểu mỹ nhân, ngươi cũng nghe rồi đấy, là nàng muốn giết ngươi, cho nên ta không thể không làm.” Nói xong liền lao về phía Vũ Tinh.

“Hừ, muốn giết nàng thì hỏi thanh kiếm trong tay ta trước đã!” Nói xong, Cẩn Hiên cũng lao qua đón đầu.

Chỉ thấy hai bóng người bay lên bay xuống, từng đường kiếm vây quanh hai người, thấy không rõ ai vào với ai, cây cối xung quanh thì nhau đổ xuống. Oa! Đây là kiếm khí sao? Thật là lợi hại a, còn chưa đụng tới cây mà cây đã đổ. Ta đây tốt nhất vẫn là nên tránh ra, miễn đến lúc bị kiếm khí giết mà còn không biết tại sao mình chết!!

Vũ Tinh một bên lui về phía sau một bên nhìn hai thân ảnh đang đánh nhau tuy hai mà một kia, cao thủ chính là cao thủ, tốc độ nhanh như vậy, làm nàng chỉ nghe thấy tiếng va chạm vang dội của hai thanh kiếm phát ra mà lại không nhìn ra bọn họ ra tay như thế nào. Có điều, hình như Cẩn Hiên có vẻ lợi hại hơn, ha ha.....

Ngay lúc Vũ Tinh đang cao hứng vì võ công của Cẩn Hiên so với Xích Âm kia lợi hại hơn thì đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh lùng lùng hướng về phía nàng đánh úp lại, không, không phải gió lạnh, mà là sát khí, sát khí rất mạnh.

Quay đầu, a? Mị Ảnh đang đứng bên cạnh nàng, mà thanh loan đao của nàng kia đang chỉ thẳng vào Vũ Tinh. Mị Ảnh từ lúc nào đã đi đến bên cạnh mình, nàng một chút cũng không biết, thật sự cứ như ma vậy a!

“Ngươi..... Ngươi, ta với ngươi không thù không oán, ngươi vì sao cứ muốn giết ta, lại còn vì thế mà phải trả giá bằng chính bản thân mình.” Nghĩ không ra, thật sự là nghĩ không ra.

“Vi sao? Bởi vì hán thích ngươi, bởi vì hán lại vì ngươi mà nói muốn giết ta, muốn giết ta, ta yêu hán như vậy mà hán lại muốn giết ta, đều là bởi vì ngươi, ha ha..... Ngươi nói, ngươi có đáng chết hay không, ngươi nói xem.” Mị Ảnh giống như phát điên gào thét lớn tiếng.

“Hán? Hán là ai vậy?” Nói rõ ràng ra một chút, liệu có phải là hiểu lầm không, hán này là ai vậy a! Cẩn Hiên? Không đúng, bọn họ hình như không biết nhau. Tiểu Hiên Tử? Nhất định là hán, cái đồ củ cải trắng hoa kia. Tiểu Hiên Tử đáng chết, ta có biến thành ma cũng không sẽ bỏ qua cho ngươi. (Vi: oan cho CH ca quá tỷ ơi! CH ở một nơi nào đó: hắt xì... *lạnh sống lưng*)

“Chịu chết đi!” Mị Ảnh khoe miệng khê nhếch, loan đao đâm thẳng vào tim Vũ Tinh.

“Cẩn thận.” Cẩn Hiên hô to một tiếng, gạt tay, tránh một kiếm của Xích Âm, rời khỏi vòng chiến, bay về phía Vũ Tinh.

‘Xoẹt’ là tiếng đao đâm vào da thịt, một giọt hai giọt..... máu nhỏ giọt trên đao làm cho loan đao lúc này cũng nhuộm màu tẩm tối, như là đang tỏ rõ thắng lợi của nó.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Edit: Viochan Vũ Tinh trợn mắt há hốc mồm nhìn Cẩn Hiên đang đứng che phía trước nàng, máu đang chảy ra từ phía sau lưng hắn, màu đỏ của từng giọt chảy xuống hoà với màu xanh của chiếc áo choàng hiện lên tuyệt đẹp. Cẩn Hiên. ....

Chết tiết, tại sao? Tại sao lại có nhiều nam tử vĩ đại như vậy nguyện ý vì nàng ta mà chết, Mị Ảnh ta có cái gì kém hơn nàng? Chết tiết, được, người đã nguyện ý vì nàng mà chết, ta đây sẽ cho các người làm một đôi uyên ương đồng mệnh, đi mà chết đi!!

Mị Ảnh rút loan đao từ lưng Cẩn Hiên ra, lại dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai lao về hướng Vũ Tinh.

“Cẩn thận.” Cẩn Hiên chịu đựng đau đớn, vội đẩy Vũ Tinh ra, giờ kiếm lên chống đỡ sự công kích một lần nữa của Mị Ảnh.

Lúc này Xích Âm cũng bay lại, cùng Mị Ảnh tấn công Cẩn Hiên, hai người đều là cao thủ đương thời, vốn nếu đánh một chọi một thì tuyệt đối đánh không lại Cẩn Hiên, nhưng hiện tại hai người liên thủ, hơn nữa Cẩn Hiên lại vừa bị thương vừa phải phân tâm bảo vệ Vũ Tinh. Chỉ chớp lát sau, trên người hắn liền có thêm vài vết thương nữa.

Vũ Tinh nhìn bộ dáng cả người đầy máu của Cẩn Hiên không khỏi lo lắng vạn phần, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng hận bản thân mình vô dụng, hận mình tại sao không có võ công, hận mình không nghĩ ra cách.

‘Xoẹt’, lại trúng một kiếm, không được, nếu cứ tiếp tục như vậy Cẩn Hiên nhất định sẽ chết mất.

“Mị Ảnh chết tiết, Mị Ảnh thôi tha, người có biết hắn tại sao lại không thích người mà lại thích ta không? Hắn đã từng nói cho ta biết. Người có muốn biết hắn đã nói gì không?” Vũ Tinh hướng về phía Mị Ảnh hô to.

“Hắn đã từng nói? Hắn nói gì?” Mị Ảnh nghe thấy lời Vũ Tinh nói, tưởng rằng hắn đã thật sự nói với Vũ Tinh, vội vàng muốn biết trong lòng hắn nàng có vị trí như thế nào? Hắn đã nói gì về nàng?

“Hắn nói, ... Hắn nói người rất xấu, lại còn bị hôi nách, chỉ đứng chung một chỗ với người thôi cũng đã khó chịu hơn cả phải nhận cực hình. Người hắn ghét nhất chính là người.” Ha ha, không mắc bẫy mới là lạ.

“Người nói vậy, ta là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, không đời nào, hắn sẽ không đời nào chán ghét ta. A!” Mị Ảnh đang tấn công Cẩn Hiên nghe Vũ Tinh nói vậy liền tâm thần đại loạn, bị trúng một kiếm của Cẩn Hiên.

“Giang hồ đệ nhất mỹ nhân? Hừ, giang hồ đệ nhất xấu xí thì có! Hắn còn nói người là đồ mất vệ sinh, cơm nước xong không súc miệng, đi WC không thêm rửa tay, ba năm không tắm rửa, mười năm không rửa mặt, lại còn ngoáy lỗ mũi, lại khạc nhổ, còn có bàn chân to.....” Vũ Tinh không ngừng cố gắng, phương pháp của Quách Tương đúng là tốt. (Vi: Quách Tương là con gái của Quách Tĩnh và Hoàng Dung. Rất lạnh lợi, thường dùng lời nói để đánh lạc hướng kẻ thù)

“A!” Ha ha, lại trúng một kiếm, một kiếm này làm nàng ngã xuống, không phải chết rồi chứ! Dễ dàng vậy sao.

Không phải, vẫn còn có thể cử động, nàng ta lại đứng lên, xác chết vùng dậy a! Không phải, vẫn còn chưa chết a! Nhưng nếu còn chưa chết sẽ lại tiếp tục đánh a, làm gì mà xông về phía ta vậy!

Chạy mau! Nàng cũng không muốn để Cẩn Hiên lại phải nhận thêm một đao nữa, hoàn hảo là Cẩn Hiên lúc trước đã dạy nàng một chút khinh công, ha, may quá có thể tránh được một đao này, lại đây, chạy mau a!

“Người đừng hòng chạy, hôm nay ta không giết người, ta không phải là Mị Ảnh.” Khuôn mặt nhăn nhó kia thật sự là muốn bao nhiêu khủng bố thì có bấy nhiêu.

“Người không thích tên là Mị Ảnh thì đổi tên là xong, làm gì mà nhất định phải giết ta chứ! Nếu không để ta giúp người đổi cho!” Về khinh công nàng làm sao có thể bằng được nàng ta, chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục phân tán sự chú ý của nàng ta mà thôi.

“Người.....”

“Gọi là Mị Trư, Ảnh Trư.”

“Người nói nữa thử xem”

“Còn muốn ta nói nữa a? Thì ra là người không thích hai cái tên kia, để ta nghĩ xem, hay tên là Trư Trư đi, nếu không là Cầu Cầu cũng được.”

“Người mới là đồ heo chó.”

“Người vẫn không thích sao? Ta thấy Trư Trư, Cầu Cầu hay mà, so với Mị Ảnh còn đẹp hơn!” Ý ta chính là Mị Ảnh người không bằng cả heo chó.

“Người dám nói ta không bằng heo chó.” Mị Ảnh phát hiện ra ý tại ngôn ngoại (Vi: ẩn ý) của nàng.

“Ta chưa nói gì nha, đó là do ngươi nói.” Đầu với ta ư, ngươi còn kém lắm.

“Ngươi mới không bằng heo chó, ngươi đứng lại cho ta!”

“Không bằng heo chó mắng ai thế?”

“Không bằng heo chó chửi.”

“A, hoá ra vừa rồi là người không bằng heo chó đang mắng ta a!” Vũ Tinh ra vẻ tỉnh ngộ.

“Ngươi.....” Biết dù có nói nữa cũng không nói nổi nàng, Mị Ảnh không để ý tới nữa mà bay thẳng đến phía nàng. Lần này bay lên mới nhớ ra là mình có khinh công, nàng bị Vũ Tinh đánh lạc hướng đến mức hoàn toàn quên mất môn khinh công đặc ý nhất mà lại chạy đuổi theo nàng, việc này mà truyền ra ngoài thì đúng là Mị Ảnh này không còn mặt mũi nào nữa. Sử dụng toàn bộ công lực đánh về phía Vũ Tinh, nếu không đánh trúng nàng ngay mà lại bị nàng ta lừa lần nữa thì nói không chừng nàng sẽ chết trên tay nàng ta mất.

Không thể ngờ rằng Mị Ảnh nàng giết nhiều người như vậy mà hôm nay lại biết sợ, sợ bị kẻ tình địch không hề có võ công này giết chết, thật sự là buồn cười!!

Không xong rồi!! Nàng không thể làm gì hơn được nữa, kiểu này thì chết thật rồi!!

Vũ Tinh thấy Mị Ảnh nhảy mất đã sắp đến trước mặt, không khỏi bước lùi về phía sau nhưng ai ngờ lại bước hụt vào không khí.

“A!.....” Không thể ngờ rằng nàng chạy rồi chạy mà lại đi chạy tới bên vách núi đen, nàng chưa từng nghĩ mình sẽ chết vì rơi xuống vách núi, tình huống phỉn rẻ tiền như vậy lại thật sự xảy ra với nàng, trời ạ!

Cần Hiên dù đang phải giao đấu với Xích Âm nhưng vẫn luôn chú ý đến tình hình của Vũ Tinh, thấy Mị Ảnh sắp đâm trúng Vũ Tinh, trong lòng hấn rất rối loạn, muốn ngay lập tức bay qua bảo vệ nàng nhưng lại bị Xích Âm cầm chân.

“Vũ Tinh.” Nhìn thấy Vũ Tinh lui lại một bước, vừa định nhắc nhở nàng phía sau là vách núi đen nhưng không ngờ còn chưa kịp mở miệng thì Vũ Tinh đã ngã xuống. Cần Hiên rất nhanh lướt qua Mị Ảnh muốn giữ chặt lấy Vũ Tinh, nhưng không còn kịp nữa. Vậy thì hãy cùng nhau nhảy xuống đi.

Ô ô..... Như vậy ngã xuống thì tương chết nhất định rất xấu, không cần a! Không biết sau khi chết nàng sẽ lên Thiên đường hay là xuống Địa ngục, hoặc là trực tiếp quay về hiện đại? Hả? Sao nàng lại không nghĩ tới nó? Rất nhiều tiểu thuyết xuyên qua đều viết là sau khi đã chết có thể quay về hiện đại. Tốt quá! Ba, mẹ, Quân, ta sắp quay về rồi, tốt quá! Ta muốn về nhà, ha ha ha.....

Ta có thể nhìn thấy những đồng học đáng yêu của ta, có thể nhìn thấy Tiểu Nhu, có thể nhìn thấy TV, máy tính, còn có Kentucky, McDonald..... Quá tuyệt vời, thật tốt quá, wwaaaa!!!

Nhưng, nhưng, nếu ta đi rồi, Tiểu Hiên Từ phải làm sao bây giờ? Hừ, sao ta phải để ý đến hấn sẽ ra sao chứ, không có ta còn có một đồng lớn phi từ mà, nói không chừng ta không ở đây hấn còn mừng rỡ thanh nhân ấy chứ! Vui sướng vô cùng ấy chứ! Ta không còn có thể quấy rầy hấn ở đó mà trái ôm phải ấp nữa! Tiểu Hiên Từ đáng chết, Tiểu Hiên Từ thối tha, Tiểu Hiên Từ.....[tác giả: chua quá nha!!] ô ô..... Nhưng sao ta lại còn phải mệt người mà nghĩ đến ngươi nữa chứ? Ô ô..... Tiểu Hiên Từ, ngươi ở đâu? Ta sắp chết rồi, ngươi có biết hay không, ô ô ô..... Ta..... Ta không muốn rời xa ngươi a! Không muốn cùng ngươi âm dương cách biệt a! Ta không giận ngươi, ngươi nghe thấy không? Tiểu Hiên Từ, Tiểu Hiên Từ..... Ô ô.....

Thôi, thôi, nhân duyên đã hết, Tiểu Hiên Từ, kiếp sau gặp lại!!

Ngay lúc Vũ Tinh sắp nhắm mắt lại, đột nhiên một thân ảnh từ phía trên lao thẳng xuống, ôm lấy nàng. Cần Hiên, là Cần Hiên, hấn..... Hấn lại đi nhảy xuống cùng nàng, chẳng lẽ hấn không biết như vậy sẽ chết sao?

“Sống không được ở bên nhau thì xin chết cùng một mộ.” Thấy Vũ Tinh khiếp sợ nhìn hấn, Cần Hiên mỉm cười tuyên thệ nói.

Khoảnh khắc nhìn thấy nàng ngã xuống vách núi đen kia, trái tim hấn như ngừng đập, không chút nghĩ ngợi cũng nhảy xuống theo, trong đầu chỉ có một ý niệm rằng cho dù có sống hay chết hấn cũng sẽ ở bên cạnh nàng.

“Cần Hiên.” Vũ Tinh đỏ mắt, nước mắt không khống chế nổi chảy xuống, gắt gao ôm lấy Cần Hiên. Cần Hiên, thực xin lỗi, thực xin lỗi..... Có lẽ đây là kết cục tốt nhất!

Hai thân thể ôm nhau thẳng tấp lao xuống, tại nơi vách núi đen sâu không thấy đáy này và mãi thật lâu sau mới phát ra một tiếng vang chấn động.

Phía trên vách núi đen, Mị Ảnh cười thoải mái, dung nhan tuyệt mỹ lúc này giống như Địa ngục Tu La, làm cho Xích Âm đứng bên cạnh không khỏi run lên.

Ai, đáng tiếc cho một tiểu mỹ nhân như vậy, có điều, không đi theo bản công tử thì đều phải chịu kết cục này, hoàn hảo nơi này còn có một người nữa, ha ha..... Xích Âm dậm dậm cười.

“Xích công tử, thế nào rồi, người đâu?” Lúc này Ngụy Trọng Hiên mang theo người cũng đuổi đến nơi.

“Thế nào ư? Thừa tướng không tin tưởng năng lực của bản công tử.” Xích Âm không thèm nhìn Ngụy Trọng Hiền, kiêu ngạo khinh thường nói.

“Ha ha..... Có Xích công tử ra tay, lão phu đương nhiên yên tâm. Chỉ là việc này là chuyện trọng đại, lão phu không muốn có bất cứ một sai sót nhỏ nào, bởi vậy..... Mong công tử đừng trách.” Hừ, ngay cả tiểu tử Âu Dương kia cũng không dám vô lễ với ta như thế, một người trên giang hồ nho nhỏ hư người mà cũng dám vung tay múa chân trước mặt bản tướng. Đại trượng phu cơ được dẫn được, lão phu tạm thời nhìn người, chờ đến khi lão phu đại sự thành công, hừ, đến lúc đó ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết. Hừ!!

“Thừa tướng không cần lo lắng, người đã bị rơi xuống vách núi đen rồi, vực sâu vạn trượng này chính là nơi chôn cất của bọn họ.” Hừ, nếu không phải chủ nhân có lệnh bảo ta tương trợ người thì ai rảnh rỗi mà thèm để ý đến lão già như người chứ, hừ!!

“Tốt, tốt!! Xích công tử có biết kẻ lên vào tướng phủ ai không?”

“Một nam một nữ, còn về phần họ là ai hả? Hai người đó ta chưa từng gặp qua, cũng không phải người giang hồ.” Xem nam nhân kia võ công cao như thế nhưng trên giang hồ lại hura từng nghe qua có nhân vật nào như vậy, nữ nhân bộ dạng xinh đẹp lại không có đến nửa điểm võ công, hẳn cũng không phải là người giang hồ.

“Nam là Cẩn vương, nữ là Tiêu Vũ của Yên Vũ lâu.” Mị Ảnh đứng một bên lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Ngụy Trọng Hiền không tin nổi kinh hô. Hoá ra là Cẩn vương. Hắn nhìn về phía Mị Ảnh, nữ tử này đẹp quá, nàng là ai?

“Đây là sát thủ trên giang hồ khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật Mị Ảnh.” Xích Âm giải thích nói.

“Ồ, hoá ra là giang hồ đệ nhất mỹ nhân ‘Mị Ảnh’, thất lễ, thất lễ.” Ngụy Trọng Hiền ra vẻ phong độ vãi chào Mị Ảnh mà không tự biết mình cũng đã có tuổi rồi, còn tự cho là phong lưu phóng khoáng gì chứ?

“Hừ.” Mị Ảnh lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm nhìn hắn lấy một cái.

“Người.....” Thật là tức chết lão phu mà, mấy kẻ giang hồ kiêu ngạo này, chờ lão phu làm hoàng đế rồi thì tiểu mỹ nhân người, hừ hừ hừ.....

“Lớn mật, dám nói chuyện với Thừa tướng như vậy.” Lí Thành đứng một bên chỉ vào Mị Ảnh hét lớn.

“Ôi chao, không được vô lễ, cô nương là người giang hồ, tất nhiên là không biết quy củ của triều đình, người không biết không có tội. Đúng rồi, cô nương, người vừa mới nói một trong hai người kia là Cẩn vương, thật vậy sao?” Cái mà Ngụy Trọng Hiền để ý nhất vẫn là câu nói vừa rồi của Mị Ảnh.

“Đúng.” Lại là lạnh lùng nói.

“Ha ha..... Thật sự là trời cũng giúp ta! Lão phu là chân mệnh thiên tử, đến trời cũng giúp ta, ha ha ha..... Cẩn vương đã chết thì lão phu chẳng còn phải lo gì nữa, ha ha ha.....” Ngụy Trọng Hiền ngửa mặt lên trời cười to, như thể bây giờ hắn đã trở thành hoàng đế.

“Chúc mừng tướng gia, chúc mừng tướng gia.” Vài viên quan xung quanh nhanh chân chạy lại nịnh hót.

“Gọi ‘Trẫm’ là gì hả?” Ngụy Trọng Hiền sắc mặt trầm xuống.

“A, chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế.....” Thanh âm kia nghe thật vang vọng! Ngoại trừ Xích Âm và Mị Ảnh, tất cả mọi người đều quỳ trên mặt đất, hô to vạn tuế.

“Ha ha ha.....” Tiếng cười quanh quẩn trên vách núi đen trống trải, một âm mưu rất lớn đang sắp làm đảo lộn Long Hiền hoàng triều!!!

“Vân nương, Tiêu Vũ đâu?” Trong Yên Vũ lâu, Chính Hiền đã đợi rất lâu mà không thấy Vũ Tinh xuất hiện, đang vô cùng sốt ruột!

“Cái này, công tử à, ta cũng đang đi tìm nàng đây! Nàng vừa mới nói Lam Nhi phải về nhà nên muốn đi tiễn. Ta thấy vẫn chưa có khách khứa nên để cho nàng đi, ai biết được đến bây giờ nàng vẫn còn chưa về, đã tìm rất lâu rồi mà vẫn không thấy.” Vân nương cũng mang vẻ mặt sốt ruột, chưa nói đến việc Tiêu Vũ là cây hái ra tiền của Yên Vũ lâu, bản thân nàng cũng rất quý nàng ta, bây giờ tìm không thấy không biết có phải xảy ra chuyện gì rồi không.

“Cái gì, đi ra ngoài lâu như vậy mà còn chưa về, nàng mặc dù ham chơi nhưng cho tới giờ cũng chưa từng làm cho mọi người lo lắng, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?” Chỉ cần nghĩ đến việc Vũ Tinh có thể đã xảy ra chuyện, Chính Hiền rốt cuộc ngồi không yên, vội vàng đi ra ngoài.

“Hoàng huynh, người đừng vội a! Ta nghĩ hoàng tâu không có việc gì đâu. Chúng ta chờ một chút đi!” Vũ Tinh không thấy đầu Dật Hiền cũng rất lo lắng nhưng hắn hiểu có lo lắng thì cũng không giải quyết được việc gì.

Chính Hiền nghĩ lại thấy cũng có lý, vậy thì chờ một chút nữa đi!! Cả tối nay hắn đều thấy tâm thần không yên, Vũ Tinh, người trăm ngàn đừng xảy ra chuyện gì nha!

Không bao lâu sau, Vô Dạ đột nhiên xuất hiện, ngay lập tức hỏi: “Vũ Tinh đâu? Có ở đây không?”

“Vẫn còn chưa về, chúng ta cũng đang đợi nàng đây.” Tuy rằng khó chịu khi một nam nhân khác hỏi đến vợ hắn như vậy nhưng bây giờ không phải phải là lúc để ý đến chuyện đó.

“Cái gì? Còn chưa về, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì sao? Nàng thật sự ra tay rồi?” Vô Dạ nghe thấy Vũ Tinh còn chưa về, thì thảo lắm bầm.

Khi hắn biết Mị Ảnh truyền ra tin tức nói muốn giết Vũ Tinh thì hắn đã đi tìm nàng, cảnh cáo nàng nếu Vũ Tinh có chuyện gì hắn nhất định sẽ bắt nàng đền mạng. Không ngờ rằng như vậy lại càng chọc giận nàng, nàng ta có lưu lại một câu: Nàng ta chắc chắn sẽ không thấy được mặt trời ngày mai đâu. Sau đó liền biến mất, hắn rất muốn đuổi theo nhưng vì bị thương, khinh công của Mị Ảnh lại thuộc hàng đệ nhất nên kết quả vẫn là không đuổi kịp nàng. Mặc dù hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất cấp tốc trở về nhưng xem ra đã không kịp nữa rồi.

“Người nói cái gì, người biết điều gì sao?” Chính Hiến nghe thấy rất rõ ràng lời nói của Vô Dạ, hơn nữa về mặt của hắn làm Chính Hiến lập tức nhớ tới chuyện Vũ Tinh bị bắt cóc lần trước.

“Là Mị Ảnh đúng không?” Chết tiệt, biết rõ có người muốn làm hại Vũ Tinh mà sao hắn còn có thể rời khỏi nàng chứ? Lẽ ra lúc đó nên kiên trì bắt nàng hỏi cung mới phải.

“Đúng vậy.”

“Dật Hiến, lập tức triệu tập ngự lâm quân, tìm cho ta, dù có phải lật tung kinh thành lên cũng phải tìm bằng được Vũ Tinh.”

“Hoàng huynh, nếu điều động ngự lâm quân thì đến lúc đó sẽ khiến cho dân chúng khủng hoảng, vào thời điểm mấu chốt như thế này chẳng phải là cho lão tặc một cái cơ và tạo cơ hội cho hắn hay sao.” Vẫn là Dật Hiến có vẻ bình tĩnh.

“Đúng, nhưng..... Nhưng Tinh nhi.....” Thật sự là càng nhanh càng loạn a! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..... Chính Hiến chưa bao giờ thấy mình bất lực như lúc này, thật sự không biết phải làm sao.

“Hoàng huynh, để ta lệnh cho tất cả mọi người trong vương phủ đi tìm vậy! Việc này chỉ có thể bí mật tiến hành. Còn nữa, việc này, ta cảm thấy hay là nói cho Tam Hoàng huynh biết thì tốt hơn.” Lúc này cũng chỉ có hắn là bình tĩnh. Cho tới bây giờ nhị hoàng huynh cơ trí làm gì có lúc nào lại luống cuống như vậy a? Nếu không phải bây giờ không phải lúc thì hắn nhất định sẽ cười nhạo huynh ấy một phen.....

“Ừ, cũng tốt, đi mau.” Nói xong dẫn đầu ra khỏi Yên Vũ lâu, lên ngựa đi tìm Vũ Tinh. Vũ Tinh, người nhất định phải chờ ta.

Vô Dạ cũng vội vàng bay ra. Đêm nay đúng là một đêm không yên bình!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Edit: VIOCHAN Đêm yên tĩnh nhưng tâm không tĩnh! Trong rừng cây trống trải, Chính Hiến sốt ruột gọi tên một người trong lòng, hắn chưa bao giờ hy vọng nghe được một câu “Tiểu Hiến Tử” như lúc này, cho dù là có bị trợn mắt nhìn đi chăng nữa. Tinh Nhi, Tinh Nhi, rốt cuộc người đang ở đâu? Người có xảy ra chuyện gì hay không? Tinh Nhi.....

“Hoàng huynh người đừng vội, đừng hoảng hốt, hoàng tẩu sẽ không có chuyện gì đâu.” Cho tới bây giờ nhị hoàng huynh đều trầm ổn cơ trí, cho dù là khi Tư Đồ cô nương chết hắn cũng chưa bao giờ bối rối vô thố, vậy mà lúc hắn lại bất an cực kỳ giống một tiểu hài tử lạc đường.

“Dật Hiến, không được rồi, cứ tiếp tục như vậy không ổn, trăm vẫn phải điều động ngự lâm quân thôi.” Chính Hiến lúc này chỉ hận không thể điều động người trong toàn kinh thành đến tìm Vũ Tinh.

“Nhưng hoàng huynh, nếu vậy.....”

“Bây giờ trăm mặc kệ Ngụy Trọng Hiến, mặc kệ hắn có mưu phản hay không, trăm chỉ cần Tinh Nhi của trăm trở về, trăm chỉ cần Tinh Nhi bình an vô sự xuất hiện trước mặt trăm thôi.” Chính Hiến gào thét lớn về phía Dật Hiến, hắn bây giờ cái gì cũng không để ý, cái gì cũng không quan tâm, chỉ thăm mong người mình yêu thương không xảy ra chuyện gì.

“Hà? Hoàng huynh, thần đệ biết tâm tình của người, nhưng.....” Dật Hiến biết lúc này Chính Hiến sẽ không nghe bất cứ ai nói gì, nhưng sự việc liên quan đến sinh tử tồn vong của Long Hiến hoàng triều sao có thể mặc kệ, nhất định phải làm cho Chính Hiến tỉnh táo lại.

“Người không biết đâu, người chưa yêu, người không biết thì đừng có nói gì hết. Trần Hàn, truyền ý chỉ của trăm, lệnh cho thống lĩnh ngự lâm quân lập tức tới gặp trăm.” Chính Hiến hét lớn ngắt lời Dật Hiến, quay đầu lại hạ lệnh cho Trần Hàn.

“Tuân chỉ.” Trần Hàn cung kính nói. Đang muốn xoay người rời đi thì chợt nghe tiếng vó ngựa từ xa đến gần, hình như là Y Hàn bên người Cẩn vương. Hắn liền đứng tại chỗ bất động, hắn cũng hiểu được rằng lúc này không nên gây ra động tĩnh lớn như vậy, chỉ là hoàng đế có lệnh không thể không theo.

nhưng hiện tại khả năng sẽ có thay đổi.

Dật Hiền thấy Chính Hiền ý chí kiên quyết, biết dù có nói gì đi nữa cũng vô dụng nên chỉ có thể bắt đắc dĩ thờ dài: Hoàng tẩu, người trăm ngàn không thể xảy ra chuyện gì! Bằng không hoàng huynh sẽ hoàn toàn phát điên mất, toàn bộ Long Hiền hoàng triều cũng sẽ gặp đại nạn tai ương.

Ngay lúc Dật Hiền bắt đắc dĩ hết sức, Y Hàn cười ngựa chạy vội tới trước mặt, nhìn thấy hai người bọn họ liền lập tức xuống ngựa, quỳ một gối xuống nói: “Tham kiến Hoàng Thượng, tứ Vương gia.”

“Y Hàn? Sao lại chỉ có người, Cẩn vương đâu?” Nhìn thấy là Y Hàn, Chính Hiền cảm thấy nghi hoặc, Cẩn Hiền sao lại không tới, với tình cảm của hắn dành cho Tĩnh Nhi, Tĩnh Nhi xảy ra chuyện, hắn không thể không quan tâm.

“Bẩm Hoàng Thượng, Vương gia không ở vương phủ, hắn là đang ở cùng một chỗ với Tiêu cô nương.” Y Hàn mặt không chút thay đổi nói.

“Cái gì? Cẩn Hiền và Tĩnh Nhi ở cùng một chỗ?..”

“Vâng. Vương gia lúc chạng vạng đã nói là đến tìm Tiêu cô nương.”

“Ha ha..... Vậy không cần phải lo lắng nữa, có Tam ca ở đó thì Mị Ảnh kia cũng không làm gì được hoàng tẩu. Trần Hàn, không cần đi điều động ngự lâm quân nữa.” Dật Hiền nhẹ nhàng thờ ra. Ai, Tam ca a Tam ca! Huynh đang vui vẻ mà làm huynh đệ ta sợ quá đi mất.

Chính Hiền nghe thấy lời nói của Dật Hiền cũng yên lòng vài phần. Đúng vậy, có Tam đệ thì Tĩnh Nhi tuyệt đối an toàn. Nhưng vừa mới quay đầu nghĩ lại thì mặt đã đen sạm ngang với Bao Công: Tiêu Vũ Tĩnh người giỏi lắm, mình cùng Cẩn Hiền thì ‘phong lưu vui vẻ’ lại làm cho hắn ngồi đây mà lo lắng, vì nàng mà sốt ruột đến mức thiếu chút nữa gây ra đại loạn, năng thì ngược lại, chơi đến bây giờ còn chưa chịu về, để xem lúc nào người về ta sẽ trừng phạt người ra sao. Tiêu Vũ Tĩnh, người chết chắc rồi. Còn cả Cẩn Hiền, hừ hừ.....

“Cẩn Hiền còn chưa về sao? Bọn họ đang ở đâu?” Bây giờ là giờ nào rồi, cô nam quả nữ, cũng không biết chú ý gì cả.

“Bẩm Hoàng Thượng, Y Hàn không biết.” Mặt Hoàng Thượng bây giờ thâm hệt cả lại rồi, Vương gia, người tự cầu phúc cho mình đi!

“Ha ha..... Tam ca không phải là tâm huyết dâng trào đã mang theo hoàng tẩu bỏ trốn đấy chứ! Ha ha..... Tam ca lợi hại thật, không hổ là tam ca của Âu Dương Dật Hiền ta, ha ha.....” Dật Hiền một chút cũng không chú ý tới Chính Hiền mặt càng ngày càng tối sầm, vẫn còn đang rơi vào ảo tưởng tự mình kiêu ngạo, như kiểu Tam ca hắn đào tường nhà người khác (Ví dụ vợ người khác) là chuyện rất quang vinh mà hoàn toàn đã quên người bị đào này chính là nhị ca hắn, hơn nữa lúc này đang đứng ngay bên cạnh.

“Dật vương, việc này là có thể nói bậy sao?” Chính Hiền bày ra uy nghiêm hoàng đế. Bỏ trốn? Bọn họ dám.

“Oái? Thần không dám, thần không dám.” Ngốc quá! Sao lại quên mất là nam nhân đáng thương có vợ chạy trốn cùng người ta đang ở ngay bên cạnh chứ? Nếu Chính Hiền biết bây giờ hắn đang nghĩ gì thì có khi hắn sẽ bị đánh đến vài tháng không ra khỏi cửa, không xuống giường được.

“Y Hàn, nhanh đi tìm Vương gia nhà người tới gấp trăm.” Chính Hiền lạnh lùng hạ lệnh.

“Vâng.” Lạnh, thật sự rất lạnh, Y Hàn không khỏi rung mình một cái, ai bảo Vương gia nhà hắn là mặt lạnh Vương gia chứ, Hoàng Thượng bây giờ không biết so với Vương gia còn lạnh gấp bao nhiêu lần! Vẫn là sớm đi thì tốt hơn.

Ngay khi Y Hàn xoay người chuẩn bị đi thì lại thấy Y Thiên vốn hắn là phải đang ở bên cạnh Cẩn Hiền thần sắc kích động chạy vội mà đến.

“Y Thiên, Vương gia đâu?”

“Đã xảy ra chuyện rồi.” Y Thiên sốt ruột nói.

Cuộc đối thoại của hai người một chữ cũng không thiếu lọt vào tai hai huynh đệ Chính Hiền.

“Sao lại thế này?” Dật Hiền nghe thấy Y Thiên nói liền thu lại vẻ tươi cười, nghiêm trang hỏi. Nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, chẳng lẽ Tam ca cũng đã xảy ra chuyện?

“Tứ Vương gia? Hoàng Thượng?” Y Thiên lúc này mới chú ý tới Hoàng Thượng cùng tứ Vương gia đang ở đây.

“Không cần hành lễ, nói, Cẩn vương đã xảy ra chuyện gì, còn quý phi đâu?” Chính Hiền thấy Y Thiên đang muốn hành lễ, ngăn cản nói. Đã là lúc nào rồi mà còn nghi thức xã giao. Mấy chữ của Y Thiên làm cho hắn vừa mới thả lỏng lại trở nên căng thẳng không thôi.

“Bẩm Hoàng Thượng, lúc chiều tối, Vương gia nói sợ Mị Ảnh có thể sẽ gây bất lợi cho Tiêu cô nương nên đã đi tìm nàng, lệnh cho ta triệu tập mọi người mau chóng tìm ra hành tung của Mị Ảnh. Ta cử hết nhân lực trong kinh thành, rất nhanh liền biết được hành tung của nàng ta. Liền theo đó mà đuổi theo, ai ngờ lại đến phủ Thừa tướng, ẩn vào đi phía sau thì phát hiện Mị Ảnh thật sự ở tướng phủ, vốn định trở về bẩm báo Vương gia lại nghe thấy.....” Y Thiên ngừng một chút, giống như còn không tin những gì mình nghe được là thật.

“Nghe thấy cái gì?” Chính Hiền gào lớn, dự cảm xấu càng ngày càng mạnh.

Chính Hiền gầm một tiếng làm Y Thiên không khỏi run lên, một câu không thiếu đem hết những gì nghe được nói ra.

Khi hấn vừa mới ấn vào tướng phủ, tìm được Mị Ảnh đang ở trong thư phòng, trong đó còn có Thừa tướng và một nam tử rất đẹp không biết là ai. Ngay khi hấn đang muốn rời đi lại ngay lập tức ngừng lại vì một câu nói của Ngụy Trọng Hiền.

“Ha ha..... Âu Dương Cần Hiên vừa chết, Hoàng Thượng chẳng khác nào mất đi một phụ tá đắc lực, hơn nữa Tiêu Vũ kia chết nhất định sẽ làm Hoàng Thượng phát điên, đến lúc đó, ha ha.....” Cái gì? Vương gia và Tiêu cô nương?

“Ngày Thừa tướng được như nguyện đừng quên đáp ứng chuyện của chủ nhân nhà ta.” Nam tử xa lạ tà ác ngồi ở ghế trên nói.

“Bốn tướng đương nhiên nhớ rõ, lần này ít nhiều đều nhờ có công tử tương trợ, đương nhiên còn có Mị Ảnh cô nương tài năng hơn người thuận lợi diệt trừ cái gai trong mắt của lão phu.” Ngụy Trọng Hiền hình như hoàn toàn không để ý đến sự vô lễ của nam tử mà vẫn như cũ mỉm cười nói, có thể nhận ra là tâm tình rất tốt.

“Hừ, ta giết bọn họ không phải vì giúp ngươi.” Mị Ảnh khinh thường nói.

“Ha, ha ha a.....” Ngụy Trọng Hiền mặt hơi khựng lại, có điều rất nhanh lại là một bộ dáng chiêu hiền đãi sĩ.

“Có điều, để cho bảo đảm, bản công tử thấy Thừa tướng đại nhân vẫn nên phái người đến vách núi đen để tìm thi thể của bọn họ, nhìn thấy thi thể rồi mới có thể kê cao gối mà ngủ ngon.” Nam tử kia lại nói.

“Đứng, người đâu!” Ngụy Trọng Hiền lập tức gọi quản gia tới, phân phó nói: “Ngươi lập tức mang theo gia đình xuống dưới vách núi đen tìm, nếu người còn chưa chết thì giết cho ta, nếu đã chết thì đem thi thể mang về đây, nhớ kỹ phải bí mật tiến hành.” Nói xong vung tay lên, Ngụy Phúc kia lĩnh mệnh mà đi.

Y Thiên cũng bay ra khỏi tướng phủ, vốn định trở lại vương phủ tìm một ít người đến tìm, nghĩ rằng: Nhất định phải tìm được vương gia trước những người kia, hấn tin vương gia sẽ không dễ dàng chết như vậy. Cũng không ngờ nửa đường lại gặp Y Hân, còn có Hoàng Thượng và tứ Vương gia.

Mọi người nghe Y Thiên nói xong, tâm tình đều trầm trọng vô cùng, nhưng cũng không tin được rằng Cần Hiên và Vũ Tinh đã chết.

“Không, không đâu, Tinh Nhi không có việc gì cả, Cần Hiên cũng sẽ không sao. Trần Hân, đi.” Ra lệnh một tiếng, Chính Hiên dẫn đầu chạy về hướng vách núi đen bên cạnh, Tinh Nhi sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không, trăm còn chưa nói cho nàng biết trăm yêu nàng biết bao, nàng sao có thể chết, trăm còn chưa trừng phạt nàng, nàng sẽ không chết, Tinh Nhi.....

Trần Hân thấy Hoàng Thượng đã chạy đi rất xa liền vội vàng dẫn một nhóm người cũng đuổi sát đi lên.

“Tam ca là ‘Chiến thần’ vô địch, sao có thể chết được? Không đời nào.” Dật Hiên một bên thì thảo luận nói, một bên cũng theo sát đi lên.

“Tí tách tí tách.....” Sơn động ầm ụt tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng nước mưa, trong lúc mơ mơ màng màng rất giống như nghe thấy Tiểu Hiên Từ đang gọi nàng, mới sáng sớm ồm ồm cái gì mà ồm ồm chứ! Tiểu Hiên Từ này đúng là ép người quá đáng.

“Ừm.” Vũ Tinh cuối cùng vẫn là gãy dựa mở to mắt, đau quá a! Tại sao xương toàn thân cứ như gãy hết vậy? Chẳng lẽ Tiểu Hiên Từ thừa dịp lúc nàng ngủ liền đánh nàng sao? [tác giả: trí tưởng tượng phong phú quá.]

“A...” Đột nhiên một tiếng rên rỉ kéo Vũ Tinh trở lại mặt đất. Ai?

Nhìn về phía nơi phát ra thanh âm, ở bên dưới nàng? Cần Hiên? Nằm trên mặt đất ngẫm nhiên chính là Cần Hiên, sao hấn lại ở đây? Thế này là thế nào? Sao ta lại nằm ở trên người Cần Hiên? Vũ Tinh lúc này mới ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, sơn động? Nàng ngủ kiểu gì mà ngủ đến tận trong sơn động thế này? Cúi đầu suy nghĩ một chút, dòng suy nghĩ như nước thủy triều vụt tới.

Nàng nhớ rõ, tối hôm qua nàng phát hiện thấy Từ Lâm lén lút liền bám theo, sau đó lại gặp được Cần Hiên rồi cùng nhau lên vào Thừa tướng phủ, sau khi bị phát hiện bên cạnh vách núi đen đã gặp Mị Ảnh và còn có Xích Âm ‘gay’ kia nữa, lúc sau liền đánh nhau đến tận đây, sau nữa nàng liền ngã xuống vách núi đen mà Cần Hiên cũng nhảy xuống theo. Vốn tưởng là chết chắc rồi, ai ngờ đại nạn không chết bám được vào một cành cây. Có điều nàng cũng bị thương, mơ màng mê man hết sức, hình như là Cần Hiên đem nàng đến sơn động này, sau đó nàng liền hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

Nói như vậy, nàng còn chưa chết, cũng không thể trở lại hiện đại, Vũ Tinh thất vọng cúi đầu, nhưng chẳng biết thế nào trong lòng lại có điểm cao hứng, có điểm vui sướng. Đây là sao vậy? Không quay về được thế kỉ hai mươi mốt thì tại sao ta cảm thấy một chút cũng không buồn bã? Không nghĩ ra, không nghĩ ra a! Không nghĩ ra thì tốt nhất là không nghĩ nữa. Ha ha, Tiêu Vũ Tinh ta đại nạn không chết tất có hạnh phúc khi cuối đời a!

“Cần Hiên, ngươi sao rồi? Cần Hiên?” Một lát sau, Vũ Tinh mới nhớ ra là nàng còn đang đè nặng lên Cần Hiên! Ngượng ngùng quá, Cần Hiên này sao không nhắc nhở nàng chứ, chẳng lẽ còn chưa tỉnh? Không phải người luyện võ độ cảnh giác rất cao sao? Không lẽ là gạt người?

“Đi? Còn chưa tỉnh hả? Không sao đấy chứ? Cần Hiên, Cần Hiên.....” Gọi vài tiếng mà Cần Hiên vẫn như cũ không phản ứng, Vũ Tinh càng ngày càng bất an. Trước khi rơi xuống vách núi đen, Cần Hiên hình như đã trúng mấy đao, chẳng lẽ? Không, sẽ không đâu.

Kiểm tra hô hấp một chút, ha, may quá, vẫn còn thở, xem ra chỉ là hôn mê thôi. Vũ Tinh lập tức ngồi xuống, nhìn vào miệng vết thương, có vẻ đã không còn chảy máu nữa.

“Cần Hiên, Cần Hiên, ngươi tỉnh đi! Ta là Vũ Tinh này! Tỉnh lại đi!” Vũ Tinh nhẹ nhàng lay lay Cần Hiên vài cái sốt ruột kêu lên, nước mắt nhịn không

được chảy xuống.

Âm thanh hỗn loạn hình như là tiếng Vũ Tinh đang gọi hắn, nhưng hắn thật sự mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, rất muốn được nghỉ ngơi a! Không được, giọng của Vũ Tinh có vẻ rất khẩn cấp, chẳng lẽ nàng xảy ra chuyện gì sao? Không được, hắn không thể ngủ nữa.

Cần Hiên rót cục mờ mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là dung nhan tuyệt sắc lê hoa mang vũ (Vĩ: đang khóc) của Vũ Tinh, trong lòng không khỏi tê rần, giấy dựa muốn ngồi dậy.

“Cần Hiên, người tỉnh rồi, thật tốt quá, sao vậy, người muốn ngồi dậy à?” Thấy Cần Hiên đã tỉnh, Vũ Tinh cao hứng nín khóc mỉm cười, thấy Cần Hiên muốn ngồi xuống liền vội vàng giúp đỡ hắn.

“Người sao thế? Sao lại khóc?” Cần Hiên một bên ôn nhu giúp Vũ Tinh lau nước mắt, một bên đau lòng hỏi.

Nhìn Cần Hiên đối xử ôn nhu như thế với mình, Vũ Tinh đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, lung tung lau lau nước mắt nói với Cần Hiên: “Không sao cả, ta sợ người có việc gì, nếu người có chuyện gì, ta..... Ta rất sợ.....” Vũ Tinh bối rối giải thích nói. Ngay cả chính nàng cũng không biết mình đang nói cái gì.

“Nha đầu ngốc, đừng khóc, ta làm sao có thể có chuyện gì được? Ta là cần Vương gia đấy nha!” Cần Hiên không muốn làm Vũ Tinh lo lắng, ra vẻ thoải mái nói. Thấy Vũ Tinh vì hắn mà khóc, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như ăn mật, thế này chẳng phải chứng minh trong lòng Vũ Tinh có hắn sao!

“Ai khóc, chẳng qua là hạt cát bay vào mắt thôi.” Vũ Tinh bĩu môi mạnh miệng nói, thấy Cần Hiên nói đùa với mình lại nghĩ Cần Hiên võ công cao cường, hắn nói không có việc gì thì chính là không có việc gì nên cũng cảm thấy yên tâm.

“Rồi rồi, hạt cát bay vào mắt.” Cần Hiên sùng nịch xoa đầu Vũ Tinh, loại tình cảm yêu quý không hề kiềm chế lọt vào mắt Vũ Tinh.

“Người nghỉ ngơi một chút đi, để ta đi xem xem có đường ra hay không.” Cần Hiên thâm tình với nàng sao nàng lại không biết, nhưng nàng không thể đáp lại, thâm tình như vậy làm cho nàng trong tiềm thức muốn chạy trốn. Khoảnh khắc rơi xuống vách núi đen kìa nàng đã hiểu được lòng mình, cũng không thể không hiểu.

Nhìn ra ý muốn trốn chạy của Vũ Tinh, Cần Hiên rất nhanh nắm lấy tay nàng, Vũ Tinh né ra làm cho hắn đau lòng, nhưng hắn không muốn phải trốn tránh thêm nữa, hắn muốn biết hắn ở trong lòng Vũ Tinh có vị trí như thế nào.

“Vũ Tinh, nói cho ta biết, người có yêu ta không?” Cần Hiên nhìn chằm chằm Vũ Tinh, hắn cần một đáp án.

“Ta, ta đi xem có đường ra hay không, nếu không trở về, Tiểu Hiên Tử sẽ lo lắng.” Vũ Tinh lảng sang chuyện khác.

“Có yêu ta hay không?” Cần Hiên thấy Vũ Tinh không đáp cảm thấy rất nặng nề, hắn vất vả lắm mới có đủ dũng khí.

“Thực xin lỗi, Cần Hiên, ta thừa nhận, ta từng động tâm với người.” Vũ Tinh hít sâu một hơi, nhìn thẳng Cần Hiên nói. Thực xin lỗi, đau một lúc còn hơn phải đau lâu.

“Ta hiểu rồi, ha ha a..... Thế này là đủ, là đủ rồi.” Cần Hiên từ từ đặt cánh tay Vũ Tinh mình đang giữ chặt xuống, tuyệt vọng nói. Đúng vậy! Đủ rồi, ít nhất Vũ Tinh không phải là không có cảm giác với hắn, nàng cũng từng động tâm mà, không phải sao? Muốn trách chi trách hắn không bắt lấy cơ hội, lúc ấy không kiên quyết mang nàng rời khỏi hoàng cung. (Vĩ: huhu, oaoaoa... thương anh Cần... T.T)

“Cần Hiên.” Nhìn thấy bộ dáng đau khổ của Cần Hiên, Vũ Tinh cũng cảm thấy rất đau đớn. Thật sự không muốn làm tổn thương hắn, nếu trái tim có thể làm theo những gì nàng muốn, nàng nhất định sẽ yêu Cần Hiên. Nhưng không thể được, trong lòng nàng đã có một người, trái tim, đã không để cho nàng không chệ.

“Nha đầu ngốc, ta không sao.” Cần Hiên ra vẻ tiêu sái nói. Nói vậy nhưng hắn vẫn rất đau rất đau, đau đến mức ngay cả ánh mắt cũng càng ngày càng mờ hồ, ngay cả Vũ Tinh cũng nhìn không rõ nữa, đau quá, mệt mỏi quá, thật muốn ngủ.

“Cần Hiên, Cần Hiên, người làm sao vậy, sao người lại ngủ thế, Cần Hiên.” Thấy Cần Hiên chậm rãi khép mắt lại, từ từ đổ lên người nàng, Vũ Tinh lo lắng. Sao lại đi nói thật với hắn vào lúc này chứ! Vậy phải làm sao bây giờ, Vũ Tinh không khỏi tự trách.

A? Miệng vết thương của Cần Hiên nứt ra rồi, vậy phải làm sao bây giờ? Nơi này ẩm ướt như vậy, lại không có thuốc trị thương, làm sao bây giờ, cảm máu trước đã. Vũ Tinh xé quần áo của mình, đơn giản băng bó lại vết thương của Cần Hiên, may mắn là trước kia đã học qua. Cứ tiếp tục như vậy cũng không được a, hơi thở của Cần Hiên hình như càng ngày càng yếu, làm sao bây giờ? “Cần Hiên, người trăm ngàn không thể có việc gì a!”

Ôm Cần Hiên khóc một hồi, Vũ Tinh cảm thấy mình cũng càng ngày càng mệt, mí mắt càng ngày càng nặng, không được, không thể ngất, bằng không Cần Hiên, bằng không Cần Hiên làm sao bây giờ.

“Hoàng Thượng, đằng kia có cái sơn động.” Ngay lúc Vũ Tinh sắp không chống đỡ nổi nữa, một giọng nói vang lên ở cửa động.

Hoàng Thượng? Tiểu Hiên Tử đến đây sao? Cần Hiên, đừng sợ, Tiểu Hiên Tử đến rồi, người sẽ không sao đó. Sau đó nàng chìm vào trong bóng đêm.

“Tĩnh Nhi, Tĩnh Nhi, mau tỉnh lại.....” Một ngày một đêm, Tĩnh Nhi hôn mê suốt một ngày một đêm, một ngày một đêm này, hắn lúc nào cũng túc trực bên cạnh nàng, Thái y bị hắn nằng là ngu dốt vô dụng, cứ nói là không có việc gì không có việc gì, không có việc gì thì sao còn không tỉnh a! Bây giờ

nàng rớt cục cũng tỉnh, hấn rớt cuộc có thể thả lỏng. Khi nhìn thấy nàng cùng Cẩn Hiên ngã trên mặt đất trong son động kia, lòng hấn tan nát, hấn không dám đi qua đó, hấn sợ rằng đó chính là hai thi thể. Thật may quá, Tinh Nhi chỉ bị hôn mê mà thôi.

Ôi, đau đau quá, sao lại thế a! Vũ Tinh chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt phóng đại của Tiểu Hiên Từ, còn có căn phòng lịch sự tao nhã này nữa. Ôi, đây là thế nào a? Nàng không phải đang cùng Cẩn Hiên ở son động sao? Sao lại ở đây? Đúng rồi, Cẩn Hiên?

“Cẩn Hiên, Cẩn Hiên đâu? Cẩn Hiên thế nào rồi?” Vừa nghĩ đến Cẩn Hiên, Vũ Tinh ‘đùng’ một tiếng ngồi dậy, sốt ruột lôi kéo tay Chính Hiên nói.

Cẩn Hiên, nàng vừa tỉnh liền hỏi Cẩn Hiên, trong lòng của nàng chỉ có hấn sao? Nàng thật sự yêu hấn sao? Còn mình thì sao? Nghĩ đến việc người Vũ Tinh yêu là Cẩn Hiên, trái tim hấn thật sự đau đớn.

“Không, không đâu.” Thấy vẻ mặt đau khổ của Chính Hiên, lòng Vũ Tinh ớn lạnh, Cẩn Hiên là người tốt như vậy, sẽ không đâu.

“Tinh Nhi, ngươi đi đâu vậy? Ngươi vẫn còn rất yếu, mau quay lại đi.” Chính Hiên phục hồi lại tinh thần thấy Vũ Tinh đột nhiên phát điên chạy ra ngoài, vội vàng đuổi theo.

Khi vừa đến phòng của Cẩn Hiên, nàng liền gặp Dật Hiên cùng một vị lão Thái y mới từ trong phòng Cẩn Hiên đi ra, Vũ Tinh nhận ra hấn, là viện trưởng Thái y viện, y thuật cao minh, nhưng lúc này hấn lại đang cúi thấp đầu, mà Dật Hiên thì mắt đỏ hồng hình như đã khóc. Không, sẽ không đâu.

“Dật Hiên, Cẩn Hiên đâu, hấn rớt cuộc làm sao vậy? Hấn không có việc gì, đúng hay không, đúng hay không?” Vũ Tinh vội vàng hỏi, nàng thật sự hy vọng hấn có thể đáp lại nàng một tiếng “đúng”.

Nhưng Dật Hiên sau khi nhìn nàng một cái lại nhìn sang phần động hạ nhân nói: “Hoàng tẩu, Tam ca hấn, Tam ca hấn. ....” Thở dài rồi lại nói: “Aizz, Thái y nói, Tam ca bị thương nặng không chữa trị được, cùng lắm không qua khỏi đêm nay.” Nói xong ánh mắt lại đỏ hồng.

“Thái y, đây không phải là sự thật, các ngươi có thể trị khỏi cho hấn, đúng hay không? Đúng hay không? A! Y thuật của ngươi cao minh như vậy mà, đúng hay không? Nói đi! Nói đúng đi!” Vũ Tinh không tin, quay đầu hét to với Thái y.

“Việc này, hạ quan y thuật không cao, Cẩn Vương gia bị thương quá nặng, mạch đập khi có khi không, hạ quan thật sự bất lực. Cẩn Vương gia chỉ sợ..... Chỉ sợ chống đỡ được hết đêm nay.” Lão Thái y nhìn Dật vương một chút.

Sét đánh ngang tai! Không!! Vũ Tinh lui về phía sau mấy bước, không chịu tin chuyện này thật. Là nàng, là nàng hại chết Cẩn Hiên, nếu không phải nàng tò mò đi theo Từ Lâm, Cẩn Hiên sẽ không theo nàng đến phủ Thừa tướng, cũng sẽ không bị phát hiện. Nếu không phải tại nàng liên lụy, với võ công của hấn, bọn họ không thể làm hấn bị thương. Nếu không phải nàng không ngờ bị rơi xuống vách núi đen, hấn sẽ không nhảy xuống cùng nàng. Nếu nàng không tới cô đại, hấn sẽ không biết nàng. Nếu nàng. .... Nhưng mọi thứ đều không thể cứu vãn, xảy ra cũng đã xảy ra rồi, Cẩn Hiên đã. .... Ô ô ô, nàng chưa chưa bao giờ bất lực như giờ phút này!!

Lúc này Chính Hiên cũng đuổi đến nơi, chạy nhanh đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của Vũ Tinh, liếc mắt một cái nhìn Dật Hiên cùng mọi người chung quanh, nói: “Đừng quá đau buồn, Cẩn Hiên là huynh đệ tốt của trẫm, trẫm sẽ tiễn hấn đoạn đường cuối cùng, đêm nay, trẫm sẽ ở lại Cẩn vương phủ, ở bên cạnh bầu bạn với Tam đệ.” Lại quay đầu nói với Trần Hàn nói: “Lệnh cho tất cả thị vệ lui đi! Cẩn Hiên thích thanh tĩnh.”

“Vâng.” Trần Hàn cung kính nói.

Bây giờ Vũ Tinh không còn nghe thấy gì nữa, bên tai chỉ lặp đi lặp lại một câu: Bị thương nặng không thể chữa trị, chỉ chống đỡ được hết đêm nay, bị thương nặng không thể chữa trị, không thể chữa trị, chỉ chống đỡ được hết đêm nay.....

Không được, nàng muốn nhìn thấy hấn lần cuối cùng, thoát ra khỏi vòng tay của Chính Hiên, Vũ Tinh phát cuồng chạy về phía phòng Cẩn Hiên. Cẩn Hiên. ....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Edit: VIOCHAN “Cẩn Hiên.” Vũ Tinh đẩy cửa phòng ra liền thấy Cẩn Hiên sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, trong lòng căng thẳng, đột nhiên không có dũng khí bước tiếp. Nàng đứng tại chỗ ‘oa oa.....’ khóc lên, tại sao ông trời lại không công bằng với hấn như vậy, tại sao?

“Vũ Tinh?” Giọng nói yếu ớt từ trên giường truyền tới. Là Tinh Nhi, sao nàng lại đứng ở kia mà khóc, đã xảy ra chuyện gì sao?

“Cẩn Hiên, ngươi tỉnh rồi.” Nghe thấy giọng nói của Cẩn Hiên, Vũ Tinh vui sướng bước nhanh đến bên giường, thấy Cẩn Hiên lúc bình thường tinh thần sáng láng mà bây giờ lại suy yếu như vậy, nước mắt không kiềm được chảy xuống.

“Vũ Tinh, người làm sao vậy, sao lại khóc, không phải người nói nữ tử mà khóc sẽ bị coi thường sao? Người nhìn người kia, sắp thành con mèo mướp rồi.” Cẩn Hiên nâng tay lên muốn lau nước mắt cho nàng nhưng vì thân thể suy nhược nâng không nổi nên lại chậm rãi buông xuống.

Vũ Tinh thấy thế hoảng sợ, nghĩ rằng Cẩn Hiên sắp đi liền ngay lập tức cầm tay hắn kêu lên: “Cẩn Hiên, người đừng ngủ, đừng ngủ, ngủ sẽ không tỉnh lại được nữa đâu, chỉ cần người đừng ngủ ta sẽ không khóc, ta không khóc nữa.” Vừa nói vừa lau nước mắt còn sót lại trên mặt.

Ngủ? Hắn có muốn ngủ đâu! Nàng làm gì mà sợ hắn ngủ mất như vậy! Hắn bị thương, theo lý mà nói nàng không phải là nên bảo hắn nghỉ ngơi cho tốt sao? Sao..... Chẳng lẽ? “Vũ Tinh, hoàng huynh hắn không nói gì với người sao?” Xem ra Tinh Nhi còn chưa biết.

“Cẩn Hiên người yên tâm, người sẽ không sao đâu, Thái y y thuật cao minh, người không sao hết.” Nghĩ rằng hắn đang nói về chuyện hắn bị thương nặng không thể chữa trị, Vũ Tinh vội vàng an ủi nói. Thực chất cũng là đang an ủi chính nàng.

“Xem ra người còn chưa biết.” Cẩn Hiên lẩm bẩm nói rồi quay sang nói với nàng, “Vũ Tinh, ta không sao, kia chính là một cái kẻ, ta chỉ là bị thương ngoài da thôi.”

Kẻ? Không sao? Là thật ư? Hay là..... hay là Cẩn Hiên vì không muốn nàng thương tâm mà cố ý nói thế để lừa nàng?

“Là thật sao? Không phải gạt ta đấy chứ?”

“Là thật.” Cẩn Hiên khẳng định khẽ gật đầu.

Là thật, thật tốt quá, Cẩn Hiên không sao cả, yeah! Vũ Tinh nhảy dựng lên cao đến ba thước, làm Cẩn Hiên giật nảy cả mình, có điều thấy nàng cao hứng như vậy, hắn cũng thiết tình nở nụ cười.

“Âu Dương Chính Hiên, Âu Dương Dật Hiên, các người dám gạt ta, hại ta xấu mặt, rất đáng giận. Ta sẽ không bỏ qua cho các người đâu.” Vui mừng qua đi, Vũ Tinh nhớ tới việc hai huynh đệ kia dám lừa nàng, khuôn mặt tươi cười nháy mắt trở nên hung tợn làm cho Cẩn Hiên không thể không bội phục nàng biến sắc mặt còn nhanh hơn lật mặt giấy, khó trách người ta nói sắc mặt nữ nhân như trời tháng ba.

“Hoàng tâu, hi hi, người không thể trách ta a, ta cũng muốn nói thật với người, nhưng vừa rồi có người nhiều như vậy, người bảo ta làm sao mà nói được?” Dật Hiên nghe thấy Vũ Tinh nói, vốn định chuồn đi thật xa, nhưng nghĩ lại thấy dù có trốn cũng chẳng được bao lâu, bắt buộc đi kiên trì đẩy cửa vào nhanh chóng giải thích rõ ràng.

“Hừm?” Ngẫm lại hình như cũng đúng! Không thể trách hắn được, dù sao cũng là kẻ thì đương nhiên không thể nói ra tình hình thực tế trước mặt nhiều người như vậy. Được rồi, lần này tạm tha cho hắn đi! Ai bảo con người nàng quá thiện lương chứ, chẳng biết làm sao, trời sinh rồi mà, aizzz! [tác giả: mọi người phát cuồng]

“Có điều, Tiểu Hiên Tử, còn người? Vừa rồi lúc ở trong phòng tại sao không nói cho ta biết tình hình thực tế?” Một bộ khẩu khí chất vấn phủ lên đầu Chính Hiên đang bước vào phía sau. Tuy rằng nàng thiện lương nhưng cũng không có nghĩa là nàng dễ khi dễ, nàng là người ăn oán rõ ràng nha!

“Là ta không nói sao? Ta còn chưa kịp nói người đã nổi điên lên lao ra bên ngoài, ta muốn nói nhưng ta nói được sao?” Chính Hiên vô tội nói với Vũ Tinh, nhìn rất giống một nàng dâu đang phải chịu ỷ khuất.

“Đó vẫn là tại người sai.” Hắn nói hình như cũng đúng, nếu vậy thì bọn họ đều không ai sai. Thế đó là lỗi của ai? Mặc kệ, đã man là độc quyền của nữ nhi, là nam nhân thì người phải chịu, hừ!

“Đúng đúng đúng, là ta không đúng.” Chính Hiên sùng nịnh gật đầu nói.

“Ta đã nói rồi mà!” Vũ Tinh sáng lạn cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Đẹp quá a! Chính Hiên vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Vũ Tinh, lúc này nàng giống như ngôi sao trên bầu trời, thật chói mắt, giống như mặt trăng sáng tỏ ngoài kia, thật thánh thiện thuần khiết, giống như mặt trời bùng sáng kia, sưởi ấm trái tim hắn. Nàng tuyệt sắc như thế, nàng làm cho người ta động lòng như thế, chính là người mà hắn cả đời theo đuổi, cuộc đời này hắn tuyệt đối sẽ không để cho ánh hào quang kia vụt biến mất, Chính Hiên âm thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Thấy Vũ Tinh vui vẻ cười sáng lạn đến thế, trái tim Cẩn Hiên bất tri bất giác cũng bị tác động. Nàng có thể vì hắn mà khóc, vì hắn mà cười, cái này cũng đủ rồi, chỉ điều này đã đủ làm cho hắn cảm thấy thực hạnh phúc. Cho dù người nàng yêu là hoàng huynh nhưng chỉ cần nàng hạnh phúc là được. Hắn sẽ luôn luôn ở bên cạnh nàng, nhìn nàng cười, nhìn nàng hạnh phúc, tuy rằng nàng là vì hắn mà khóc, nhưng hắn không muốn lại nhìn thấy dòng lệ chảy xuống từ đôi mắt to sáng ngời kia. Hắn muốn ở bên cạnh nàng bảo vệ để nàng vĩnh viễn cười đến sáng lạn như bây giờ, sẽ không để cho nàng rơi một giọt nước mắt nào nữa. Biết nàng không hề cần hắn, Cẩn Hiên âm thầm hạ quyết tâm trong lòng.

A? Sao ba người đều đang nhìn chằm chằm nàng vậy, nàng có cái gì bất thường sao? Nàng không hề biết những tâm tư khác nhau lúc này của ba huynh đệ bọn họ, đều vì nàng mà âm thầm hạ quyết tâm trong lòng!

“Được rồi, nhìn đủ chưa, nói gì đi chứ!” Tuy rằng nàng biết là mình rất đẹp nhưng nếu còn tiếp tục như vậy thì nàng sẽ thấy ngượng ngùng a.

“Nói, nói cái gì?” Dật Hiên phục hồi lại tinh thần ngây ngốc hỏi, thấy hai vị ca ca đang cảm tức hắn không khỏi rút đầu lại một chút, đành phải quay sang nhìn hoàng tâu. Có cần phải đối xử với tiểu đệ đệ đáng yêu của bọn họ như vậy không? “Không phải nói là có kẻ sao? Là kẻ gì, nói ra cho ta nghe một

chút.” Có Vương gia nào ngốc như vậy sao?

“Tình Nhi, việc này ngươi đừng để ý làm gì, ngươi vừa tỉnh lại, mau trở về nghỉ ngơi đi.” Chính Hiền ôn nhu nói.

Vũ Tinh vừa định nói gì thì Cẩn Hiền lại tiếp lời nói: “Đừng vậy! Vũ Tinh, ta không sao đâu, ngươi phải đi nghỉ ngơi đi!”

Vũ Tinh còn chưa tiếp lời thì lại nghe thấy Dật Hiền nói: “Hoàng tẩu ngươi hãy nghe lời hai vị hoàng huynh đi!” Vũ Tinh còn đang định đi vì dù sao nàng cũng đang mệt chết thì Dật Hiền lại nói: “Việc này không phải là chuyện của nữ nhân, cứ để cho nam nhân chúng ta lo là được.” Nói xong còn rất khí thế vỗ vỗ ngực.

“Cái gì, ý của ngươi là nữ nhân chỉ có thể tránh ở sau lưng nam nhân sao?” Dật Hiền ngậy ngốc gật gật đầu, hoàn toàn không chú ý tới hai vị hoàng huynh đang kịch liệt nháy mắt.

“Ngươi dám khinh thường nữ nhân, được lắm, Tiểu Hiền Tử, không phải ngươi cũng cho là như vậy đấy chứ?” Vũ Tinh nghiêng răng nghiêng lợi quát Dật Hiền rồi lại quay ngược cười đến thập phần sáng lạn hỏi Chính Hiền.

“Không phải, trẫm. . . . . trẫm không hề nghĩ vậy.” Ý cười ẩn chứa nơi đáy mắt kia thật đáng sợ a! Nơi đó rõ ràng viết rằng “Nếu ngươi dám nói thật thì ngươi nhất định phải chết.” Dật Hiền, ngươi hại chết trẫm rồi.

“Không phải thì được rồi, vậy nói đi!” Vũ Tinh sau khi nói xong liền sáng khoái vớ lấy cái ghế ngồi xuống, bày ra một bộ dáng chăm chú lắng nghe.

“Được rồi, sự tình là thế này, lúc chúng ta tìm được các ngươi ở trong sơn động thì cả hai đều đã hôn mê, liền nhanh chóng đưa về Cẩn vương phủ, Cẩn đệ tình trước ngươi, hẳn đã nói hết với trẫm những gì nghe được trong phủ Thừa tướng cho nên trẫm và Cẩn Hiền bàn nhau tuyên bố với bên ngoài rằng Cẩn vương bị thương nặng không thể chữa trị, mà trẫm và Cẩn vương huynh đệ tình thâm, đêm nay trẫm sẽ ở lại Cẩn vương phủ đưa tiễn Cẩn vương đoạn đường cuối cùng. Bởi vì Cẩn vương thích yên tĩnh nên đã bỏ hết những thị vệ canh gác.”

“Vậy nên chỉ cần ngươi chết, lại không có Cẩn vương, Ngụy Trọng Hiền hẳn có thể dễ dàng khống chế toàn bộ kinh đô, thực hiện dã tâm. Cơ hội tốt như vậy hẳn sẽ không bỏ qua, đêm nay nhất định sẽ có hành động. Đúng không? Cho nên các ngươi muốn lừa hắn vào tròng.” Vũ Tinh nói tiếp câu nói của hắn, kỳ thật nàng cũng là chỉ là suy đoán cá nhân mà thôi.

“Ừ.” Tình nhi quả nhiên thông minh, tùy tiện mà cũng có thể đoán ra dụng ý của bọn họ. Không hổ là người hắn thích.

“Chuyện thú vị như vậy làm sao có thể không có phần của ta? Ta cũng muốn ở lại đây.”

“Thú vị? Không được, rất nguy hiểm, ngươi không thể ở đây được.” Chính Hiền lập tức phản bác nói. Chuyện nguy hiểm như vậy mà nàng coi là trò đùa sao?

“Không được, ta nhất định phải ở lại, có các ngươi bên cạnh thì có nguy hiểm gì chứ, ngươi không chắc có thể bảo vệ được ta sao?” Chẳng còn cách nào khác, đành phải dùng phép khích tướng.

“Ai nói trẫm không chắc chắn, có điều vẫn không thể được.” Định dùng phép khích tướng với hắn sao, không có cửa đâu.

“Ngươi khinh thường ta phải không? Mặc kệ ngươi nói thế nào, ta cũng nhất định sẽ ở lại.” Đùa sao, những trường hợp mưu phản thế này trước kia nàng chỉ được nhìn thấy trên TV, bây giờ hiếm lắm mới có cơ hội có thể thấy được làm sao có thể bỏ qua chứ.

“Trẫm không hề khinh thường ngươi, tóm lại là không được.”

“Ta nói được là được.”

Màn đêm buông xuống trời nổi gió, đêm nay không trăng không sao, toàn bộ bầu trời giống như một miếng vải đen lớn bao phủ toàn bộ mặt đất, đúng là thời cơ tốt để hành động.

Trong phòng Cẩn Hiền, Vũ Tinh và Chính Hiền ngồi bên giường cãi nhau, Cẩn Hiền nằm ở trên giường lộ ra một bộ dáng sắp chết đến nơi, toàn bộ căn phòng tràn ngập hơi thở chết chóc.

Khỏi cần phải nói, trận tranh cãi kia là Vũ Tinh thắng, dám cùng nàng đấu sao, nhìn lại xem nàng là ai đi. Nhớ kỹ một câu, trăm ngàn đừng tranh với nữ nhân, nếu không ngươi sẽ chết thật sự khó coi – Vũ Tinh giả vờ ngủ trong lòng đắc ý nghĩ.

Chính Hiền cũng đang chớp mắt nhưng trong lòng lại ảo não vạn phần, sao hắn lại thảm bại dưới tay tiểu nữ nhân này chứ? Quên đi, ai bảo nàng là Tiểu Vũ Tinh! Tư duy suy nghĩ bình thường sao có thể áp dụng được với nàng cơ chứ, aizz!

“Đến rồi.” Chính Hiền ngồi trên ghế và Cẩn Hiền nằm trên giường đồng thanh nhỏ giọng nói.

Đến rồi sao? Sao nàng lại không biết, chẳng nghe thấy tiếng động gì cả! Chẳng lẽ đây là sự khác nhau giữa có võ công và không võ công, người có nội lực thật sự có thể nghe thấy thanh âm trong vòng bán kính một trăm dặm, ngay cả tiếng thở nhẹ nhất cũng nghe được và có thể nhìn rõ trong bóng đêm sao? Oa, nàng cũng muốn bắt chước.

“Nín thở mau.” Chính Hiền đột nhiên nói.

Nín thở? A, bọn họ dùng mê hương! Bỉ ối, chẳng trách nàng cảm thấy không khí có điểm khác lạ. May mà trước đây đã luyện qua môn lặn nên bây giờ mới có thể ngừng thở.

Chỉ chốc lát sau, sát thủ đoán chừng bọn họ đã ngã gục hết rồi mới sò soạng bước vào phòng, không nói hai lời liền lao tới đâm thẳng vào Chính Hiên.

Ngay lúc sát thủ đang khinh địch tưởng rằng sẽ thành công thì kiếm đột nhiên bị kẹp lấy, tên thích khách kinh ngạc hoảng sợ.

“Chỉ dựa vào các người mà cũng muốn giết ta sao, hừ.....” Chính Hiên hừ lạnh một tiếng, tay vừa cử động thì thanh kiếm kia lập tức bị hất văng ra, thích khách bị chấn động phải lui về phía sau.

Lúc này trong phòng đột nhiên sáng bừng lên, ngoài Dật Hiên còn có cả Trần Hàn, Y Thiên, Y Hàn cùng một toán thị vệ từ bên ngoài bước vào, bọn thích khách lập tức nghĩ tới hai từ: Trúng kế.

“Ai phái các người đến?” Chính Hiên trầm giọng nói xong liền đứng lên, cả người tản mát ra khí thế hoàng đế làm cho người ta cảm thấy một áp lực nặng nề.

“Diêm vương.” Thích khách vừa mới bị kẹp kiếm lạnh giọng nói, sau đó lại lao đến tấn công Chính Hiên, chắc chắn hẳn chính là kẻ dẫn đầu đám thích khách. Những kẻ khác thấy hẳn tấn công Chính Hiên thì năm tên cũng cùng xông đến, có vài tên tấn công vào chỗ mấy người Dật Hiên đang đứng.

Đến lúc này mới có thể thấy rõ rằng số thích khách ở đây không ít, có đến mười mấy tên, hơn nữa mỗi tên đều là cao thủ, xem ra nếu không giết chết được Tiểu Hiên Từ thì bọn chúng sẽ không bỏ qua, aizz, đây chính là cái bẫy của người làm hoàng đế a!

Tuy rằng mỗi thích khách đều là cao thủ nhưng mấy người Tiểu Hiên Từ bọn họ lại là cao thủ trong cao thủ, tuy rằng lực lượng chênh lệch nhưng đến nửa điểm cũng không hề bị yếu thế, hai bên đánh nhau loạn xạ thành không phân biệt rõ ai với ai.

Tự mình xem trực tiếp đúng là khác hẳn, trước kia xem phim võ thuật kiểu này ở trên TV đao kiếm toàn đồ giả mà cũng đã thấy rất hay rồi, bây giờ là người thật đao thật đánh thật, cảm giác đúng là không giống, càng xem càng đẹp mắt, càng hưng phấn.

Oa! Được lắm, Tiểu Hiên Từ, đánh hẳn đi, đúng đúng, cứ như vậy! Không ngờ Dật Hiên võ công cũng lợi hại như vậy, oa, tốt lắm, chính giữa ngực. Trần Hàn, Y Thiên, Y Hàn công phu cũng không tồi có điều hơi quá độc ác, mỗi kiếm vung ra là lấy đi một mạng, rất ghê tởm, tốt nhất vẫn là không nên nhìn các người.

Mấy thị vệ này công phu quá kém, không xem. Xem Tiểu Hiên Từ đánh là đẹp nhất, rất lạnh khốc, rất đa dạng a!

“Oa, người làm gì vậy! Đang đánh nhau người xông về phía ta bên này để làm gì a!” Đang lúc Vũ Tinh say sưa xem cảnh võ thuật thì một tên thích khách thấy không đánh lại được bọn Chính Hiên liền quay đầu hướng đến chỗ Vũ Tinh.

Ngay khi thích khách còn chưa kịp tiếp cận Vũ Tinh, một thân ảnh nhanh như chớp đã giải quyết hẳn xong xuôi.

“Cẩn Hiên? Sao người lại lao ra làm gì, người còn đang bị thương mà!” Thấy người cứu nàng là Cẩn Hiên lễ ra phải nằm trên giường, Vũ Tinh vội vàng đi ra phía trước đỡ lấy hắn. Bị thương mà còn lợi hại như vậy.

“Không sao, những người này không làm gì được ta đâu.” Cẩn Hiên tự tin nói.

“Dù thế cũng.....cẩn thận.” Vũ Tinh còn chưa nói xong thì lại thấy có hai thích khách đâm mũi kiếm về phía bọn họ.

Cẩn Hiên vội vàng xoay người lại không chế một tên, nhưng hẳn dù sao cũng bị thương, thân thủ không thể nhanh nhẹn được, thoát cái tên còn lại đang sắp đâm trúng hắn. Giữa trời bỗng chia ra một cái chân cho hắn một đá văng ra xa.

Cẩn Hiên quay đầu mỉm cười với chủ nhân của cú đá kì lạ này, nàng rút cuộc còn có bao nhiêu điều khiến hắn kinh hi nữa đây, một đòn này lực đạo không nhỏ chút nào a! Vũ Tinh cũng cười đáp lại Cẩn Hiên, tuy rằng nàng so ra thì kém những cao thủ cổ đại nhưng nói thế nào nàng cũng là cao thủ triệt quyền đạo, không thủ đạo, cú đá này chỉ là chuyện nhỏ.

“Nói, ai phái các người đến?” Vũ Tinh đang lâm vào mơ màng bị câu nói với thanh âm trầm ổn của Dật Hiên làm hết hồn mà phục hồi lại tinh thần, hẳn cũng có lúc đứng đắn như thế này sao?

Chỉ thấy thích khách trong phòng chỉ còn lại có năm, ngoại trừ tên đầu xỏ đang nằm trên mặt đất, khoe miệng chảy máu ra thì còn bốn tên bị bọn Trần Hàn chia kiếm vào. Dật Hiên cầm kiếm chỉ vào tên thủ lĩnh ép hỏi, Chính Hiên bình tĩnh ngồi trên ghế.

“Hừ.” Tên kia nghe xong hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi không thèm để ý tới Dật Hiên.

“Nói. Người lại dám cãi lại sao! Được, ta đây muốn xem cổ người cứng hay là mềm người mạnh?” Dật Hiên uy hiếp nói.

“Ha ha ha..... Các người vĩnh viễn không biết được đâu, ha ha ha.....” Tên thủ lĩnh đột nhiên đứng lên cười như điên dại, vẻ mặt cương quyết không đổi.

“Không xong, mau vạch miệng hắn ra, trong đó có độc.” Chính Hiên đột nhiên hét lớn tiến về phía tên kia cạy miệng hắn nhưng đã không còn kịp nữa,

máu màu đen chảy ra từ trong mồm, bốn tên thích khách còn lại cũng uống thuốc độc tự sát theo.

“Đáng giận, chúng là tử sĩ(Vì: như kiểu mấy kẻ đánh bom liều chết á). Mất công như vậy cuối cùng lại thành công cốc, vẫn không làm gì được lão tặc kia.” Dật Hiền về mặt tức giận. Chính Hiền và Cẩn Hiền về mặt lại sâu xa khó lường, không ai biết bọn họ đang suy nghĩ cái gì.

“Hoàng Thượng, ngươi xem, có một lá thư mà một khối lệnh bài.” Trần Hàn lấy từ trên người tên thủ lĩnh một bức thư và một khối lệnh bài, đưa cho Chính Hiền.

“Ha ha, xem ra cũng không hoàn toàn uống công, lần này để xem Ngụy Trọng Hiền còn gì để nói.” Dật Hiền đắc ý nói cứ như ngay lúc này đã nhìn thấy Ngụy Trọng Hiền phải đền tội.

“Sao vậy?” Thấy Chính Hiền xem thư xong mặt đen như than, Cẩn Hiền không nhịn được liền hỏi, trong lòng cảm thấy việc này không hề đơn giản như vậy.

“Các ngươi lui xuống đi! Ngươi xem” Chính Hiền cho toán thị vệ lui ra ngoài rồi liền đưa thư và lệnh bài cho Cẩn Hiền.

Cẩn Hiền xem xong về mặt trầm tư. Sao có thể như vậy?

“Rốt cuộc là thế nào? Có chứng cứ rồi các ngươi làm gì mà lại bày ra về mặt dần thối thế kia?” Dật Hiền thấy hai vị hoàng huynh đều về mặt trầm tư, lớn tiếng hỏi điều mà Vũ Tinh cũng đang muốn biết.

“Chứng cứ đây, ngươi xem đi!” Cẩn Hiền đưa thư và lệnh bài cho Dật Hiền, Vũ Tinh cũng tò mò nhìn thử.

“Cái gì, chủ mưu là nước Tinh Nguyệt, điều này sao có thể.” Dật Hiền xem thư xong lớn tiếng thốt lên, về mặt không thể tin nổi.

Vũ Tinh mặc dù không biết bọn họ tại sao nhìn thấy lá thư này lại đều có biểu hiện không thể tin như vậy, nhưng nàng nhớ tới những lời nghe được ở tướng phủ, rõ ràng là cái người tên là Lí Thành gì đó nói ‘nước Tinh Nguyệt không chịu hợp tác’ còn nói ‘Chỉ chấp nhận dòng họ Âu Dương là chính thống của Long Hiền’, vừa mới quay đầu lại phải sát thủ tới giết hoàng đế ư? Đây chẳng phải rõ ràng là có âm mưu sao?

“Khá lắm Ngụy Trọng Hiền, làm việc kín đáo như vậy, hoá ra là một liên hoàn kế a! Dù có thành công hay thất bại thì hẳn đều có thể phủ nhận tất cả, giỏi, thật sự rất giỏi.” Chính Hiền giận dữ quá mà cười.

“Thật sự không có cách nào bắt được hắn sai?” Dật Hiền liên tục suy sụp nói.

“Chúng ta không chỉ không có cách nào bắt hắn mà hắn còn nhất định sẽ làm lớn chuyện này, ép Hoàng Thượng xử lí sứ giả của nước Tinh Nguyệt, ly gián quan hệ của chúng ta với nước Tinh Nguyệt, hắn sẽ ngồi im làm ngư ông đắc lợi.” Cẩn Hiền phân tích nói.

“Hừ, hắn nói xử lí thì phải xử lí sao, chúng ta không làm gì đây.”

“Hành thích vua là chuyện lớn, việc này không thể để yên được, hướng hồ tất cả mọi chứng cứ hiện tại đều hướng về nước Tinh Nguyệt quốc, lần này Ngụy tặc là một mũi tên trúng hai con chim a!” Cẩn Hiền giải thích nói.

Vũ Tinh coi như có thể hiểu được: Ngụy Trọng Hiền kia phải tử sĩ tới giết Tiểu Hiền Từ, mặc kệ có thành công hay không đều đem trách nhiệm đổ lên đầu nước Tinh Nguyệt. Thành công đương nhiên là rất tốt, Tiểu Hiền Từ và Cẩn Hiền đều chết, mà Tiểu Hiền Từ chưa có con, con gái hắn lại là hoàng hậu, hắn có thể danh chính ngôn thuận phong mình làm nhiếp chính vương rồi tìm thời cơ để lên ngôi xưng đế. Một khi không thành công cũng có thể giả họa cho sứ giả nước Tinh Nguyệt, lấy tội danh mưu sát hoàng đế ép Tiểu Hiền Từ xử chết sứ giả, khiến cho nước Tinh Nguyệt và Tiểu Hiền Từ trở mặt không ủng hộ Tiểu Hiền Từ nữa, hắn chỉ cần cố gắng thêm một chút thì bên nước Tinh Nguyệt có khả năng sẽ chuyển hướng đi theo hắn, giúp hắn đoạt được ngôi vị hoàng đế.

Oa! Thật thâm độc, có điều, hi hi, ngươi có kẻ Trương Lương thì ta có quá lương thê(Vì: câu này Vì hem hiểu nên ko dám chém), trò tiểu xiếc này làm sao đấu nổi với trí tuệ thể ki hai mươi mốt của ta, dù chưa từng tự mình trải nghiệm loại âm mưu kiểu này nhưng xem thì đã xem mãi rồi, âm mưu thâm hiểm độc ác hơn ở trên TV đều đã chiếu, cuối cùng đảng nào mà chẳng bị đạo diễn vĩ đại của chúng ta dùng đạo nghĩa “tà bất thắng chính” phá tan, đảng nào mà chả thất bại. Lần này để ta làm đạo diễn một lần, không những có thể đập tan kế sách của gian thần ngươi mà còn làm cho ngươi phải lộ nguyên hình. Tiếp chiêu đi! Hi hi hi.....

“Hoàng tâu, ngươi không sao chứ! Ngươi cười thật là khủng khiếp a!” Dật Hiền thấy Vũ Tinh lộ ra nụ cười làm cho người ta xương cốt rùng rùng, hơi sợ sợ nói, không phải là đang muốn xử hắn chứ!

“A! Không có gì, không có gì.” Vũ Tinh lúc này ngẩng đầu lên, vừa ngây ngô cười vừa lắc lắc đầu, thấy Chính Hiền và Cẩn Hiền đều đang dùng về mặt khó hiểu nhìn chăm chăm nàng, mà Dật Hiền thì về mặt cứ như gặp phải ma, nàng nghĩ nghĩ, đã có đạo diễn thì còn phải có diễn viên nữa mới được! Xem ra ba huynh đệ bọn họ đều có sẵn tố chất, tố chất rất tốt để làm diễn viên, hi hi, vậy thì chọn các ngươi thôi.

Nụ cười này làm cho da đầu của ba huynh đệ bọn họ cho dù không hiểu gì cũng có chút run lên.

“Hi hi..... Không có gì đâu, các ngươi có muốn khiến cho lão Ngụy Trọng Hiền kia tự mình giấu đầu lòi đuôi không?” Vũ Tinh về mặt vô hại nói với bọn họ.

“Ngươi có cách sao?” Chính Hiền về mặt kinh hi nói. Cẩn Hiền cũng bày ra về mặt chăm chú lắng nghe, Dật Hiền kia lại là về mặt không tin.

“Đương nhiên rồi, các ngươi lại đây.” Vũ Tinh vẫy vẫy tay gọi bọn họ, đến khi bọn họ đều đứng ở trước mặt nàng mới thấp giọng đem kế hoạch của nàng nói ra.

“Tuyệt.”

“Tuyệt.”

“Tuyệt.”

Ba chữ ‘Tuyệt’ vang lên đúng như dự kiến của Vũ Tinh, nhìn Dật Hiến vốn đang từ vẻ mặt không tin bây giờ chuyển thành sùng bái, trong lòng vô cùng đắc ý. Hi hi hi. ....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Edit: VIOCHAN Trong Cẩn vương phủ đao quang kiếm ảnh(đang đánh nhau í), trong rừng cây bên ngoài phủ cũng đang bị sát khí bao phủ, vô số loài vật sợ quá mà chạy mất, không dám tới gần một bước. Màn đêm bao phủ rừng cây tĩnh lặng đến đáng sợ, sát khí dày đặc, ngay cả trong vòng bán kính cả trăm dặm cũng có thể cảm nhận được sự mãnh liệt đó.

Hai bóng đen một thân hắc y đứng trong rừng không chút nhúc nhích, địch bất động ta bất động.

“Mị Ảnh, ngươi quả nhiên lại đến đây.” Vô Dạ một thân hắc y nói trước. Khi biết được Vũ Tinh không có chuyện gì, hắn cảm thấy một sự vui sướng chưa bao giờ từng có được, một loại cảm giác khiến cho hắn càng kiên định quyết không để cho nàng lại phải chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa. Mà với tính cách của Mị Ảnh, một khi nàng đã muốn giết ai thì không thành công quyết sẽ không bỏ qua, cho nên đêm nay nàng chắc chắn sẽ lại hành động, bởi vậy hắn đã sớm đợi nàng ở chỗ này.

“Vô Dạ, ngươi quả nhiên cũng xuất hiện, hừ.” Mị Ảnh cũng mặc một thân hắc y hừ lạnh nói. Đáy mắt mơ hồ rất nhanh hiện lên một tia đau xót, bắt đầu đi. Ta nên vui vì ngươi rất hiểu ta sao? Hay là nên hận ngươi vì nàng mà thật sự trở mặt thành thù với ta đây? Ta cứ đã hy vọng ngươi sẽ không xuất hiện đến mức nào, ngươi biết không?

“Ta nói rồi, nếu ngươi làm thương tổn Vũ Tinh, ngươi nhất định phải đền mạng.” Vô Dạ nhìn thẳng vào Mị Ảnh nói. Sự đau xót nơi đáy mắt nàng không qua nổi ánh mắt hắn, nhưng hắn sẽ không vì vậy mà bỏ qua cho người đã làm hại Vũ Tinh.

Khi nghe tin Vũ Tinh rơi xuống vách núi đen, tâm tính thiện lương của hắn thật sự rất đau đớn quá, cảm giác chưa bao giờ có nháy mắt lan toả khắp toàn thân. Sát thủ là kẻ không có tình cảm, không có trái tim, hắn vẫn luôn nghĩ rằng mình cũng như vậy. Nhưng chính vào khoảnh khắc kia hắn mới nhận ra hắn cũng có trái tim, cũng sẽ biết đau. Lúc đó hắn đã quyết định, kẻ đã hại nàng nhất định phải trả giá gấp trăm lần ngàn lần, mặc kệ người đó là ai, cho dù là nàng – người đã cùng hắn lớn lên từ nhỏ.

“Thế thì sao đây?” Mị Ảnh cười lạnh hỏi lại. Ngươi thật sự sẽ vì nàng mà giết ta sao? Ngươi sẽ làm vậy sao?

“Vô Dạ ta luôn luôn nói lời giữ lời, ngươi hẳn là biết rõ.”

“Sao hả, muốn giết ta?” Ngươi sẽ làm vậy, ta biết, từ khi quyết định muốn giết nàng, ta hiểu ngươi và ta sớm muộn gì cũng sẽ chia đao vào nhau, nhưng ta vẫn quyết định như vậy. Thứ mà ta không có, người khác cũng đừng hòng có được, giết nàng, các ngươi sẽ phải đồng quy vu tận, ngươi cuối cùng sẽ là của ta. Vậy mà không ngờ nàng còn chưa chết, hừ, nàng có thể thoát được lần đó, nhưng ta không tin nàng lại có thể thoát nổi ngay lúc này.

“Lần này Vũ Tinh may mắn không sao, ta vốn định nể tình trước đây của chúng ta mà bỏ qua cho ngươi. Nhưng ngươi lại vẫn không chịu buông tay, ta không thể để một người lúc nào cũng chăm chăm muốn giết Vũ Tinh sống sót trên đời. Cho nên. ....” Vô Dạ vô tình nói.

“Ha ha. .... Xem ra đêm nay ngươi và ta không tránh khỏi một trận quyết chiến.” Mị Ảnh cười lớn, hốc mắt phủ một tầng sương mù, ngẩng đầu lên, không cho nước mắt chảy xuống, nàng không thể đánh mất tôn nghiêm trước mặt hắn.

Vô Dạ không thèm nói nhiều, kiếm hắn đã rút ra, cả người tản mát ra sát khí càng ngày càng đậm.

Đao Mị Ảnh cũng đã ra khỏi vỏ, nàng nhảy về phía trước, mũi chân điểm nhẹ, xuất chiêu trước. Không hổ là Mị Ảnh, quả nhiên thực sự quý trọng, nháy mắt đã lao tới trước mặt Vô Dạ. Vô Dạ vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú vào nàng, dường như không hề phát hiện ra sự tấn công của nàng, cho đến khi thanh đao của nàng chỉ còn cách hắn 0.01 cm thì mới đột nhiên chuyển động thân hình, dễ dàng tránh thoát, kiếm cũng vung lên.

Bỗng chốc, trong rừng cây cuồng phong gào thét, hai thân ảnh màu đen dấy dựa cùng một chỗ, chột cao chột thấp, cảnh tượng đó thật sự là.....thật sự là tuyệt đẹp. Đúng vậy, là tuyệt đẹp, cứ như đang xem một màn biểu diễn vậy, khinh công của Mị Ảnh thật sự đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, thậm chí còn không nhìn thấy nàng cử động mà nàng nháy mắt đã bay ra rất xa rồi, đao pháp của nàng trong nhu có cương, trong linh hoạt mang theo trầm ổn, mà kiếm pháp của Vô Dạ cũng là trong cương có nhu, trong trầm ổn mang theo linh hoạt, nội lực lại tinh thuần, mỗi một kiếm vừa nhanh vừa tàn độc, một chiêu quyết lấy mệnh, tuyệt không ướm át bần thiêu, đường kiếm nhanh đến mức vô hình, như thể hấn chưa từng rút kiếm. Nếu bỏ qua sát khí trên người bọn họ thì đây có thể xem là màn biểu diễn dị thường thập phần phấn khích.

“A!.....” Một chiêu của Vô Dạ không chút dấu vết đâm vào giữa ngực Mị Ảnh, tuy rằng nàng sớm có phòng bị nhưng không thể chống lại được nội lực cao thâm của Vô Dạ, vẫn bị kiếm khí của hấn làm bị thương, bay xa đến mấy trượng rồi ngã xuống, ôm ngực học ra một ngụm to máu tươi, nếu không phải Vô Dạ đang bị nội thương thì một kiếm này chắc chắn đã lấy mất mạng của nàng rồi.

Vô Dạ từng bước tiến gần lại chỗ Mị Ảnh, kiếm chỉ thẳng vào yết hầu của nàng. Đúng lúc kiếm sắp chạm thì một ám khí phá rách không khí lao đến, Vô Dạ vội vàng xoay người chặn ám khí, chỉ nghe ‘tinh’ một tiếng, mũi ám khí kia lên tiếng trả lời bị đánh rơi xuống đất. Gần như đồng thời, một đám sương mù bao phủ khắp nơi, đến khi nó tan đi thì tất cả thấy được chỉ là một thân ảnh màu đỏ rất nhanh biến mất trong màn đêm, mà Mị Ảnh cũng không thấy đâu nữa.

Là hấn đã cứu Mị Ảnh, hấn là ai vậy? Khinh công thật lợi hại, qua ám khí vừa rồi có thể thấy nội lực cũng rất mạnh, chẳng lẽ hấn chính là người mà Cẩn vương nói đến – Xích Âm của Thánh Tiên môn?

Mị Ảnh, lần này cho dù ta lại cho ngươi một cơ hội nữa nhưng lần sau nếu ngươi còn xuất hiện trước mặt Vũ Tinh thì kiếm của ta nhất định sẽ thủng ngực ngươi!

Không biết Vũ Tinh bây giờ thế nào? Phải gặp nàng tận mắt mới an tâm được. Trong nháy mắt, rừng cây vừa mới bị bao phủ bởi sát khí lập tức trở lại yên tĩnh như bình thường, dường như nơi này chưa từng xảy ra một trận quyết đấu sinh tử.

Toàn bộ đại diện im lặng đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy, mọi người đều ngừng hô hấp, chỉ thấy hoàng đế Âu Dương Chính Hiền về mặt tức giận ngồi trên ghế rồng, nhìn một lượt vãn vũ bá quan bên dưới khiến cho quan viên người người cả kinh lạnh run, không rõ hoàng đế vì sao lại tức giận như thế, chỉ có một số ít là về mặt trấn tĩnh, xem nhẹ cơn tức giận của hoàng đế và cũng không thèm để ý đến không khí bức người trong điện. Thừa tướng về mặt đặc ý mang theo chút cười cợt nhìn vị hoàng đế đang giận không thể tả.

“Đáng giận, nước Tinh Nguyệt này thật quá to gan, dám phách thích khách đến mưu sát trẫm, bọn chúng không coi Long Hiền ta ra gì sao?” Chính Hiền về mặt tức giận đập bàn làm quan viên bên dưới sợ tới mức ‘bịch’ một tiếng đồng loạt quỳ xuống, hô to: “Hoàng Thượng bớt giận, Hoàng Thượng bớt giận.”

“Bớt giận? Trẫm bớt giận thế nào đây? Trẫm lần này bất luận thế nào cũng không sẽ bỏ qua cho nước Tinh Nguyệt, người đâu.” Chính Hiền hướng về phía dưới hô.

“Hoàng Thượng bớt giận, việc này chưa điều tra rõ ràng, không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Một viên quan văn tóc bạc phơ bước ra, cung kính nói với Chính Hiền.

“Còn không rõ ràng, trẫm tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn không rõ ràng hay sao? Liễu ái khanh, có phải đến lúc trẫm thật sự chết dưới đao của thích khách thì mới gọi là rõ ràng không! Hà!” Chính Hiền nghe xong lại tức giận đến nổi sắc mặt càng thêm đỏ bừng.

“Thần không dám.” Đường triều đại học sĩ Liễu Kính Minh không hề sợ hãi nói.

“Không dám? Vậy ý của ngươi là gì a!” Chính Hiền cười lạnh nói làm cho người ta càng cảm thấy nguy hiểm.

“Hoàng Thượng, chưa có bằng chứng.....” Liễu Kính Minh bất chấp nguy hiểm, chỉ là hấn còn chưa nói xong thì đã bị Chính Hiền ngắt lời.

“Không có bằng chứng? Vậy các ngươi nhìn xem đây là cái gì?” Chính Hiền vừa nói vừa đem thư cùng lệnh bài lấy được từ người thích khách đưa ra.

Liễu Kính Minh nhìn thư và lệnh bài, đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó rất nhanh liền trấn tĩnh lại.

“Liễu đại nhân, đọc lên đi.” Chính Hiền mặt không chút thay đổi trầm giọng nói với Liễu Kính Minh. Trong mắt rất nhanh hiện lên một tia thương thức (tức là thích ý), chỉ là không ai nhìn thấy được mà thôi.

“Vâng.” Liễu Kính Minh thanh âm không có chút bất thường, cao giọng đọc, “Trương Xa, nay Cẩn vương của Long Hiền được xưng là ‘Mặt lạnh Chiến thần’ bị thương nặng không thể chữa trị, Long Hiền hoàng đế đêm nay ở lại Cẩn vương phủ cũng không có thị vệ, đây chính là thời cơ tốt. Bản sứ giả lệnh cho ngươi đêm nay phải lấy được đầu của Long Hiền tới gặp ta, không được thất bại. Đoan Mộc An.”

“Liễu đại nhân, đây còn không phải là chứng cứ sao? Còn có khối lệnh bài của nước Tinh Nguyệt này nữa, chẳng lẽ trẫm nghĩ oan cho bọn họ hay sao.” Chính Hiền chỉ thẳng vào bức thư trên tay Liễu Kính Minh cả giận nói.

“Hoàng Thượng, vua của nước Tinh Nguyệt Đoan Mộc Tuấn là bạn tốt thời thiếu niên của Hoàng Thượng, mà sứ giả Đoan Mộc An này là An vương của nước Tinh Nguyệt, là người chính trực. Huống hồ Long Hiền và Tinh Nguyệt hai nước từ trước nay vẫn hòa thuận với nhau, làm sao lại vô duyên vô cớ phái người tới giết Hoàng Thượng được? Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó. Long Hiền hoàng triều ta đường đường là một nước lớn, sao có thể chỉ dựa vào hai vật này mà đã bắt giữ sứ giả nước Tinh Nguyệt được? Mong Hoàng Thượng có thể điều tra rõ ràng, đừng trúng phải gian kế.” Liễu Kính Minh về mặt chính khí nói. (chính khí: chính trực + khí khái)

Chính Hiền sau khi nghe xong không nói gì, về mặt trầm tư nhìn Liễu Kính Minh, có vẻ như đang suy nghĩ về những lời hắn nói.

“Hoàng Thượng, nước Tinh Nguyệt rõ ràng quá to gan lớn mật dám phái người ám sát Hoàng Thượng ngay trên đất Long Hiền ta, hành vi như thế sao có thể bằng một câu hiểu lầm là giải thích được. Nay bằng chứng như núi, nước Tinh Nguyệt chính là muốn mượn việc đi sứ Long Hiền ta lần này để sát hại Hoàng Thượng, làm cho Long Hiền ta như rắn mất đầu, như vậy bọn họ có thể tấn công chúng ta, đem hoàng triều ta nhập vào nước Tinh Nguyệt của bọn hắn. Hoàng Thượng nhất định không thể mềm lòng a!” Lí Thành nhận được chỉ thị của Ngụy Trọng Hiền, bước ra khỏi hàng nói.

“Hoàng Thượng, Lý đại nhân, đây căn bản chỉ là lời nói của một bên, việc này liên quan đến chuyện lớn giữa hai nước, sao có thể làm qua loa như thế được.” Một vị quan khác lại nói.

“Tân đại nhân, người nói giúp cho nước Tinh Nguyệt như vậy là định làm gì, đây là chuyện đã rõ ràng, nước Tinh Nguyệt kia căn bản chính là rắp tâm mưu phản, người người đều biết, Hoàng Thượng, xin hãy nhanh chóng xử tử sứ giả nước Tinh Nguyệt để tránh việc hắn biết tin tức mà chạy trốn.” Viên quan đứng bên cạnh Lí Thành phản bác nói.

“Người nói vậy, người nhắm vào nước Tinh Nguyệt như vậy mới có vấn đề, Hoàng Thượng, xin hãy điều tra rõ việc này, không thể chỉ thế này đã định tội Đoan Mộc An.” Viên quan họ Tân kia lại nói.

“Người mới nói vậy, Hoàng Thượng, xin hãy lập tức bắt lấy Đoan Mộc An.”

“Hoàng Thượng.....”

“Hoàng Thượng.....”

Chính Hiền lạnh lùng nhìn bách quan chia làm hai phe tranh chấp. Liễu Kính Minh lẳng lặng nhìn, Ngụy Trọng Hiền bày ra bộ dáng mọi chuyện không liên quan đến mình nhìn mọi người đầu khẩu, Nam Cung Phong từ đầu tới cuối không nói được lời nào, từ sau khi Dung quý phi sinh non, gia tộc Nam Cung đã chỉ còn là danh nghĩa, binh quyền của Nam Cung gia đều đã bị thu hồi, Nam Cung Phong cũng rất ít phát biểu ý kiến, Nam Cung gia này đã không còn nguy hiểm nữa.

Chỉ cần một câu mà khiến cho quan hệ đảng phái rắc rối phức tạp trong triều lộ rõ, ha ha..... Tinh Nhi, người thật sự là bảo bối tốt nhất mà ông trời ban cho trẫm, đúng là một kì nữ a! Người rốt cuộc còn có bao nhiêu phần trí tuệ trẫm không biết, còn muốn cho trẫm bao nhiêu kinh hi nữa đây.

“Đủ rồi, đừng ồn nữa.” Đạt được kết quả như ý muốn, Chính Hiền mới lên tiếng nói. Mọi người vừa nghe thấy liền lập tức bình tĩnh lại, quay về vị trí của mình.

Chính Hiền vừa lòng hơi gật gật đầu, giả vờ như vừa tự hỏi vừa nói: “Về việc này, trẫm vừa tỉnh táo lại suy nghĩ một chút, trẫm cảm thấy.....” Hắn cố ý nói đến chỗ này thì dừng lại một chút.(á, gian xảo dữ ^0^)

“Hoàng Thượng, lão thần có bản tấu.” Thấy ngữ khí của Chính Hiền hình như đã nguôi nguôi, Ngụy Trọng Hiền rốt cục không nhịn được tấu nói.

“Chuẩn tấu.” Lão tặc, trẫm biết ngay người sẽ nhịn không được mà.

“Hoàng Thượng, thần có chứng cứ chứng minh nước Tinh Nguyệt xác thực không hề có lòng thần phục.”

“Ồ? Chứng cứ gì vậy?”

“Thượng Quan tướng quân.” Ngụy Trọng Hiền không đáp, ngược lại hướng về phía một võ tướng tuổi còn trẻ gọi.

Lúc này trong số các võ tướng một tướng quân trẻ tuổi về mặt mỉm cười bước ra, vừa nhìn đã biết là một người cực kì khôn khéo.

“Hoàng Thượng, ngày hôm qua thần vốn là phụng mệnh Thừa tướng đến dịch trạm bảo vệ sứ giả nước Tinh Nguyệt nhưng đúng lúc đó, thần thấy một bóng đen lén lút vào phòng của Đoan Mộc An. Thần chỉ sợ có người muốn hãm hại sứ giả liền bám theo, ai ngờ lại nghe thấy bọn họ đang mưu đồ bí mật ám sát Hoàng Thượng. Thần đã chính mắt nhìn thấy Đoan Mộc An đem một phong thư và một khối lệnh bài giao cho người mặc đồ đen. Thần lập tức muốn đi bẩm báo với Hoàng Thượng, nào ngờ lại bị phát hiện, thần đã bị bọn họ bắt giữ. May mắn Thừa tướng phái người tới cứu thì thần mới có thể tới gặp Hoàng Thượng.” Thượng quan Kiệt nói.

“Hoàng Thượng, đây căn bản chỉ là lời nói của một bên, không đủ để kết luận.” Viên quan vừa rồi ủng hộ Liễu Kính Minh lập tức nói.

“Hoàng Thượng, đây không phải là lời nói một bên của thần, lúc thần được cứu ra khỏi dịch quán vừa vận nhìn thấy tâm phúc của Đoan Mộc An là Hồng Phi, thần liền bắt hắn tới đây, nếu Hoàng Thượng không tin thì có thể thẩm vấn hắn.”

“Được, người đâu, dẫn Hồng Phi lên.” Chính Hiền ra lệnh một tiếng, lập tức có hai thị vệ áp giải một nam nhân đầu trâu mặt ngựa tiến vào.

“Hồng Phi, hãy nói hết những gì người biết ra đi.” Thượng Quan Kiệt nói thẳng.

“Vâng, vâng, hoàng đế bệ hạ, không liên quan đến ta, là, là đại nhân nhà ta, hắn nói là Hoàng Thượng lệnh cho hắn ám sát hoàng đế bệ hạ, hôm qua đã bảo tiểu nhân bí mật đem thư và lệnh bài giao cho sát thủ Trương Xa của nước Tinh Nguyệt, muốn hắn giết..... giết hoàng đế bệ hạ ngài. Thật sự không liên quan đến ta, tha mạng, tha mạng a!” Nói xong liền liên tục dập đầu.

“Những gì người nói đều là thật?” Chính Hiền neoh mắt trầm giọng nói với Hồng Phi.

“Tiểu nhân, tiểu nhân không dám nói dối, những câu này đều là thật, đều là thật.” Hồng Phi sợ tới mức liên tục dập đầu.

“Hừ, được, được lắm, người đâu, bắt hắn dẫn đi cho ta.” Chính Hiền giận dữ nói.

Hai thị vệ lập tức dẫn hắn đi, Thượng Quan Kiệt lại nói:“Hoàng Thượng, hiện tại nhân chứng vật chứng đầy đủ, vi thần nguyện xin đi giết giặc đến dịch quán bắt Đao Mộc An.”

“Hoàng Thượng, việc này.....” Liễu Kính Minh còn muốn nói gì đó.

Chính Hiền vung tay lên ngăn cản:“Không cần bàn nữa.”

Hắn lại ngồi xuống, giả vờ lẩm bẩm:“Đao Mộc Tuấn, là người không niệm tình nghĩa xưa, cũng đừng trách trăm bất nghĩa.”

“Thượng Quan Kiệt.” Chính Hiền đột nhiên ngẩng đầu lên trầm giọng nói.

“Có vi thần.” Thượng Quan Kiệt cung kính nói.

“Trăm lệnh cho người lập tức đi đến dịch quán bắt hết những người liên quan đến nước Tinh Nguyệt, cho vào thiên lao, trăm muốn đích thân thẩm vấn.”

“Thần tuân chỉ.” Thượng Quan Kiệt vừa lui về phía sau vừa mỉm cười nhìn Ngụy Trọng Hiền, thấy Ngụy Trọng Hiền vừa lòng gật đầu mới xoay người đi ra ngoài điện.

Tất cả đều lọt vào mắt Chính Hiền, ánh mắt thâm thúy lúc này sâu thẳm không thấy đáy nhìn chăm chú vào hết thảy trước mắt, ý cười yếu ớt chậm rãi hiện lên.

“Đủ rồi, hôm nay lâm triều đến đây thôi!” Chính Hiền phát phát tay, ra vẻ vô lực nói.

“Bãi triều.” Thanh âm thái giám lập tức vang lên.

“Hoàng Thượng, bảo trọng. Chúng thần cáo lui.” Chúng thần trăm miệng một lời nói, lui lại từng bước rồi một mạch rời khỏi đại điện.

“Ngụy Trọng Hiền, mọi thứ mới chỉ bắt đầu thôi.” Nhìn thân ảnh Ngụy Trọng Hiền chậm rãi biến mất bên ngoài đại điện, Chính Hiền lẩm bẩm.

Trong thư phòng phủ Thừa tướng, Ngụy Trọng Hiền tâm tình sung sướng nói với Xích Âm đang ngồi trên ghế:“Xích công tử, biện pháp của người thật sự là tuyệt vời a! Tiểu tử Âu Dương Chính Hiền kia tự cho mình là thông minh, hẳn đâu biết rằng đã ngoan ngoãn nhảy vào cái bẫy của chúng ta. Ha ha.....”

“Hừ, mọi chuyện còn chưa kết thúc đâu!” Xích Âm không thèm ngẩng đầu lên hừ lạnh nói.

“Hừ, tuy rằng Âu Dương Cận Hiền còn chưa chết nhưng cũng bị thương không nhẹ, Âu Dương Dật Hiền chỉ là một tên hoa hoa công tử, không uy hiếp nổi chúng ta, còn lại mỗi Âu Dương Chính Hiền, một mình đơn thương độc mã cũng đã bị chúng ta khống chế. Thiên hạ này sớm muộn gì cũng sẽ là của ta. Ha ha.....” Ngụy Trọng Hiền ra vẻ duy ngã độc tôn(chỉ có mình là nhất), không thèm để ý đến lời nói của Xích Âm.

“Vây chúc mộng đẹp của Thừa tướng sớm ngày trở thành sự thật, tại hạ cáo lui.” Nói xong không đợi Ngụy Trọng Hiền lên tiếng đã biến mất khỏi căn phòng. Hắn còn phải đi phục vụ mỹ nhân đây!

Hừ! Nếu không phải giữ lại người còn có giá trị lợi dụng thì lão phu đã sớm đưa người xuống Địa ngục rồi, còn có thể để người ở đây mà ngông cuồng hay sao. Hừ hừ, tâm nguyện suốt đời của lão phu mà thành, đến lúc đó để xem người có thể cuồng được bao lâu. Còn cả mỹ nhân kia nữa, ha ha..... Sớm muộn gì cũng là của lão phu ![tác giả: thực không biết xấu hổ!]

“Người đâu.” Thanh âm cất lên, một người mặc đồ đen liền xuất hiện trong phòng, quỳ xuống trước mặt Ngụy Trọng Hiền.

“Phải giao tận tay cho Đao Mộc Tuấn.” Ngụy Trọng Hiền đưa bức thư đã sớm viết từ trước giao cho người kia.

Người mặc đồ tiếp nhận thư, tôn kính nói:“Vâng.” rồi bay ra ngoài.

“Hoàng Thượng a Hoàng Thượng! Người trúng kế là cái chắc. Ha ha ha.....” Từng đợt tiếng cười từ phủ Thừa tướng truyền ra.

Bên ngoài, sau khi người mặc đồ đen rời đi, thân ảnh nấp ở chỗ tối cũng rời khỏi Thừa tướng phủ, tiến về hướng hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Edit: diepthiendiem Beta: Viöchan “A! Nhảm chán quá! Nhảm chán. ....” Vũ Tinh chán đến chết ngồi trên ghế đá ở hậu viện Cẩn vương phủ ngửa mặt lên trời thở dài. Trong lòng thật sự là buồn bực đến cực điểm. Nhảm chán a! Chẳng có ai đến chơi với ta cả. Tiểu Hiên Tử ở trong cung lo đối phó với Ngụy Trọng Hiên, Cẩn Hiên bị thương còn phải tĩnh dưỡng, không thể làm phiền hấn, Vô Dạ nói đề phòng Mị Ảnh lại đến, sợ đến lúc đó Xích Âm cũng xuất hiện, cho nên hấn phải nhanh chóng khôi phục công lực thì mới bảo vệ được nàng. Dật hiên, không cần phải nói, nhất định là đã đến thanh lâu làm một tiêu dao vương gia - Yên Vũ lâu rồi! Mọi người lại không cho nàng quay về, nói chỗ đó có người của Ngụy Trọng Hiên, không an toàn, có mà vì đó là kỹ viện nên mới không cho nàng trở về ấy, mấy trò tiểu xảo của Tiểu Hiên Tử nàng còn lạ gì.

A! Điện mất, nàng điên mất, cả ngày phải ngồi trong Cẩn vương phủ này mà không được đi ra ngoài, nàng sắp buồn chết đến nơi rồi, không được, không được, còn tiếp tục như vậy, đến lúc chưa kịp trừ bỏ lão Ngụy Trọng Hiên kia thì nàng đã trở thành người đầu tiên ở Long Hiên hoàng triều buồn mà chết rồi.

Thừa dịp bây giờ xung quanh không có người, phải chạy nhanh chuồn êm ra ngoài mới được, mặc kệ cái gì nguy hiểm với chả không nguy hiểm. May quá, trong Cẩn vương phủ không có nhiều người lắm, ta trốn ta trốn ta trốn, wa, nhanh nào, sắp đến cửa lớn rồi, wa, đường xá cổ đại thân yêu, người chờ nhé, ta đến đây.

“Tiêu cô nương, người muốn đi đâu?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên đúng lúc chân Vũ Tinh sắp bước được ra khỏi cửa lớn.

Xong rồi, lại bị phát hiện, Y Thiên này cả ngày cứ như âm hồn không tan, mỗi lần đều bị hấn phát hiện, quả thực so với khoa học kỹ thuật tiên tiến ở thế kỷ hai mươi mốt còn lợi hại hơn. Trước kia lúc còn ở nhà, cho dù có camera giám sát chặt chẽ mà ta còn dễ dàng chạy ra được, bây giờ thì không thể khuất tầm mắt hấn lấy một lần, rốt cuộc là hấn lợi hại hay là ta lui bước đây? Trời ạ! Ta cùng lắm chỉ muốn đi ra một chút mà thôi, người ngay cả chút nguyện vọng nho nhỏ ấy cũng không chịu đáp ứng ta sao!

“Hi hi, ta, ta có đi đâu đâu, chỉ là nhảm chán quá nên đi nơi này một chút, đi chỗ kia một chút thôi.” Hết cách, đành phải giả bộ ngớ ngẩn để lừa hấn thôi, Y Thiên này so với Tiểu Hiên Tử, Cẩn Hiên còn khó đối phó hơn.

“Tiêu cô nương, Vương gia có lệnh, bên trong vương phủ thì nơi nào người cũng có thể đi, chỉ là bên ngoài rất nguy hiểm, hy vọng cô nương không ra khỏi vương phủ.” Y Thiên vẫn như cũ không chút tình cảm nói, cứ như người nói chuyện không phải hấn, có điều trong lòng vẫn rất nghi hoặc.

Chưa từng thấy một quý phi nào hiếu động như nàng, lần đầu tiên gặp nàng, nàng thế mà lại trèo lên hòn giả sơn, mấy ngày nay ở trong vương phủ lại không có lấy một khắc yên tĩnh, mỗi ngày đều trình diễn đến ba bốn tiết mục trốn ra cho hấn xem. Làm hại hấn từng bước cũng không dám đề nàng rời khỏi tầm mắt, giống như vừa rồi, hấn chẳng qua vừa mới đi một chút mà nàng đã có bản lĩnh chuồn ra được đến cửa lớn, may mà hấn trở về đúng lúc nếu không có khi nàng đã trốn ra được rồi. Aizz, nàng thật sự là kinh thành đệ nhất tài nữ? Thật sự là thiên kim của Tiêu Thượng thư? Y Thiên không khỏi hoài nghi.

“Nhưng ta nhảm chán quá rồi! Trong vương phủ nơi có thể đi cũng đi hết rồi, có thể chơi đùa chơi rồi, nếu không được ra ngoài ta sẽ phát điên mất. Ê, người không phải võ công rất lợi hại sao? Thế này được không, người đi theo ta, chúng ta cùng ra ngoài, như thế sẽ không sợ nguy hiểm, đúng không? Được không?” Sao lúc trước không nghĩ tới chứ? Wa, người bên cạnh Cẩn Hiên công phu nhất định cũng không kém, như vậy là có thể đi ra ngoài chơi rồi, hi hi. .... Ta đúng thật là thông minh a!

“Không được.” Hai chữ phá tan ảo tưởng của Vũ Tinh.

“Vi sao?” Nàng thấy biện pháp này không tồi a!

“Bởi vì Vương gia có lệnh, hơn nữa công phu Mị Ảnh cao hơn Y Thiên, nếu nàng thật sự xuất hiện, Y Thiên không bảo vệ được cô nương.” Y Thiên trả lời.

“Mị Ảnh? Vô Dạ không phải đã nói nàng bị hấn đánh thành trọng thương sao? Ta nghĩ nàng tạm thời sẽ không xuất hiện đâu, cho nên người không cần lo lắng.” Vũ Tinh bày ra biểu tình người đừng sợ, vui cười nói.

Một người trọng thương chắc sẽ không mai phục cả ngày bên ngoài Cẩn vương phủ chứ? Hơn nữa nàng đến bây giờ còn không hiểu nổi Mị Ảnh tại sao muốn giết nàng, nàng đắc tội với nàng ta sao? Không có a! Hai người chẳng qua mới gặp mặt một lần, hơn nữa nàng ta truyền tin tức muốn giết nàng từ khi còn còn chưa từng gặp mặt, không tiếc hi sinh chung thân đại sự của chính mình, chuyện này rất có vấn đề đúng không? Rốt cuộc là vấn đề gì? .... A! Bây giờ không phải lúc nghĩ vấn đề này, vẫn nên nghĩ cách thuyết phục Y Thiên cho nàng đi ra ngoài thì tốt hơn.

“Không được, huống hồ cho dù không có Mị Ảnh còn có Xích Âm, khó có thể đảm bảo hấn sẽ không xuất hiện, tại hạ không thể để cho cô nương mạo hiểm.” Y Thiên kiên quyết nói.

“Xích Âm? Chính là cái người yêu dị kia a? Liên quan gì đến hấn? Dù sao bây giờ Ngụy Trọng Hiên đã biết ta và Cẩn Hiên không chết, cũng nhất định nghĩ rằng ta và Cẩn Hiên đã đem chuyện đêm đó nghe được nói cho Tiểu Hiên Tử biết, hấn sẽ không giết ta diệt khẩu lần nữa đâu. Hấn nhất định sẽ không nhân như vậy, để cho cái người yêu dị kia cả ngày mai phục bên ngoài vương phủ chờ giết ta. Cho nên người không cần phải lo lắng về hấn, ngoài Mị Ảnh không biết vì sao điên ra thì ta nghĩ không còn ai vô duyên vô cớ muốn giết ta đâu, ta đi ra ngoài tuyệt đối sẽ không bị nguy hiểm.” Vũ Tinh phân tích rõ ràng có lí.

Vừa nhắc đến cái người yêu dị kia, nàng hết cả da gà, tốt nhất là không bao giờ phải gặp hắn nữa, nếu ra ngoài thật sự sẽ gặp hắn thì nàng tình nguyện ở trong vương phủ buồn chết chứ quyết không đi ra ngoài.

“Vương gia nói Xích Âm mới là người hấn lo lắng nhất, cũng là nguyên nhân chủ yếu Vương gia lo lắng khi Tiêu cô nương đi ra ngoài. Vương gia nói như vậy, nhất định là có lý do của hắn, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cô nương vẫn nên ở lại vương phủ thì có vẻ an toàn hơn.”

Y Thiên mặc dù nói như vậy nhưng kỳ thật trong lòng cũng phân vân, lời nói vừa rồi của Tiêu cô nương không phải là không có đạo lý a! Tại sao Vương gia khẳng định Xích Âm nhất định phải người mai phục bên ngoài vương phủ, nhất định gây bất lợi cho Tiêu cô nương? Còn lệnh hắn cho dù ở nội viện vương phủ cũng phải cẩn thận trông chừng Tiêu cô nương, đề phòng Xích Âm sẽ len vào vương phủ.

“Lấy đâu ra nhiều vạn nhất như vậy? Sẽ không trùng hợp thế đâu, người đáp ứng ta đi! Nếu vẫn còn không yên tâm thì người hãy mang theo vài người, cũng có thể gọi Y Hàn nữa.”

“Vẫn là không được, mệnh lệnh của Vương gia Y Thiên không dám không theo. Cô nương đừng nên làm Vương gia lo lắng.”

“Chúng ta lên đi ra ngoài, Cẩn Hiên sẽ không biết đâu.” Nàng cũng không muốn làm hắn lo lắng a! Không nói là được mà!

“Y Thiên sẽ không cãi lại mệnh lệnh của Vương gia, mời Tiêu cô nương hãy trở về đi!”

“Còn lâu, ta sẽ đi ra ngoài, xem người ngăn ta kiểu gì.” Nói xong liền xoay người một cái chạy về hướng cửa lớn, mềm không được thì cứng rắn vậy.

“Mời Tiêu cô nương trở về.” Vũ Tinh chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, Y Thiên đã đứng ngay trước mặt nàng.

“Người tránh ra, ta muốn đi ra ngoài.” Vũ Tinh vừa kêu to vừa đẩy y thiên, nàng dùng hết khí lực toàn thân mà Y Thiên vẫn cứ bất động. Tại sao, tại sao cô nhân không chỉ có một thân khinh công tuyệt đỉnh mà còn có một thân nội lực, làm hại nàng mỗi lần đều chịu thiệt.

“Mời Tiêu cô nương trở về.” Y Thiên nghiêm túc nói.

“Người ngoại trừ một câu này thì còn câu nào khác không hả.”

“Mời Tiêu cô nương trở về.”

“Được, xem như người lợi hại, trở về thì trở về, người không phải nói là mệnh lệnh của Vương gia sao? Vậy thì ta đi tìm Cẩn Hiên, để xem ta có ra được hay không nhé.” Vũ Tinh lỗ mãng nói những lời này xong liền quay đầu chạy về hướng phòng Cẩn Hiên. Không thể ngờ được, Tiêu Vũ Tinh nàng mà mỗi lần lại đều thua trên tay Y Thiên.

Thấy Vũ Tinh vừa đi, Y Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi thật to, nếu vừa rồi nàng còn nói thêm gì nữa thì không chừng hắn đã bị nàng thuyết phục cho nàng đi ra ngoài rồi, ai bảo nàng nói mỗi một câu đều hợp tình hợp lý như vậy! May quá, may quá.

“Aizz.....” Vũ Tinh bị Y Thiên bắt trở về không có việc gì làm lại lần nữa ngồi xuống ghế đá ở hậu viện thở dài.

Vốn định đi tìm Cẩn Hiên, thuyết phục hắn cho mình đi ra ngoài nhưng sau lại nghĩ nghĩ, nếu nói, Cẩn Hiên không chừng sẽ kiên trì đưa nàng ra ngoài, Cẩn Hiên hiện tại đang bị thương, sao có thể lộn xộn được? Nàng không thể lại làm cho hắn lo lắng, không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể đứng tại gần ở cửa phòng hắn rồi lại quay lại nơi này chờ đợi.

“Sao lại chờ đợi?” Một giọng nói cực kỳ có sức hút truyền đến từ phía sau Vũ Tinh.

“Cẩn Hiên? Sao người lại tới đây?” Vừa nghe thấy giọng đã biết là Cẩn Hiên.

“Vừa mới thấy người ở cửa, lại không đi vào, ta đi xem người làm sao vậy.” Cẩn Hiên sắc mặt vẫn hơi có điểm tái nhợt ngồi xuống bên cạnh Vũ Tinh.

“Không có việc gì, nhưng thật ra người đang bị thương, không ở trên giường nằm nghỉ cho tốt đi, chạy đến đây lỡ trúng gió thì sao?” Vũ Tinh oán trách nói. Thấy sắc mặt Cẩn Hiên so với mấy ngày hôm trước đã tốt hơn nhiều, nàng không khỏi cảm thán, khôi phục sức khỏe thật đúng là nhanh, mới có vài ngày chứ mấy?

“Ha ha..... Vũ Tinh đây là đang lo lắng cho ta?” Vũ Tinh dảng về nửa oán trách nửa lắng thật sự là cực kỳ đáng yêu, trong lòng nhất thời vui vẻ tràn đầy, nàng vẫn quan tâm đến hắn, thật hy vọng thời gian có thể dừng lại ở giờ khắc này, nàng cứ như vậy, bảo hắn làm sao có thể buông tay đây?

“Nếu biết là ta lo lắng cho người thì tốt nhất là lên giường nằm đi, đừng chạy loạn khắp nơi nữa.” Vũ Tinh nói với Cẩn Hiên cứ như mẹ dạy dỗ con.

“Người đừng quên, ta là nguyên soái trấn thủ biên cương, đây chỉ là vết thương nhỏ, ta còn chẳng thêm quan tâm.”

“Đây mà là vết thương nhỏ sao? Không được, đi đi, mau trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi.” Vũ Tinh nói xong, không nói hai lời kéo Cẩn Hiên đi về hướng phòng hắn.

“Rời rời rời, ta sẽ trở về nghỉ ngơi cho tốt, có điều trước đó, người phải nói cho ta biết người tại sao lại chờ đợi?” Nghe thấy nàng chờ đợi, trái tim hắn cảm thấy hơi đau đau.

“Đầu có, ngươi nghe lầm rồi.” Nàng chột dạ cúi đầu, nhỏ giọng nói. Nói dối chính là không tốt.

“Ồ, nghe lầm? Ta tự tin khả năng nghe của ta không tệ, Vũ Tinh, ngươi cảm thấy nhầm chán phải không?” Sao hắn lại không hiểu nàng chứ? Nàng mấy ngày nay trình diễn một màn tiết mục chuẩn êm hần cũng biết được không ít.

“Ừ.” Nàng biết là không thể gạt được hắn.

“Nếu, ngươi thật sự muốn ra ngoài, để ta đi cùng ngươi!” Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, biết ngay ngươi nhất định sẽ nói như vậy.

“Không cần đâu, ngươi còn phải dưỡng thương! Thật ra Cẩn vương phủ vẫn rất tốt, bây giờ ta không muốn đi ra ngoài.” Kỳ thật Cẩn vương phủ này chẳng có gì hay để chơi, nhưng không thể thật sự để cho người bị thương theo ta đi chơi được.

“Ta hàng năm đều ở bên ngoài, rất ít trở lại kinh thành, cho nên người trong vương phủ cũng không nhiều, cũng không có đồ gì hay để chơi, chờ thêm vài ngày, ta nhất định sẽ cùng ngươi đi ra ngoài chơi.” Trong phủ của hắn còn không biết sao, ví dụ như hậu viện này, vốn là một là một hoa viên lớn, còn rất nhiều loại hoa đẹp, nhưng vì hắn hàng năm đều không ở đây nên dần dần đều héo rũ, biến thành trống không như hiện tại.

“Ha ha..... Chờ ngươi dưỡng thương tốt rồi chúng ta phải đi chơi mới được.” Đây là vương phủ của hắn, có cái gì chơi đùa hay không, hắn sao lại không biết?

Sao lại có một cái hậu viện vương phủ trụi lủi như vậy? Xem ra hắn thật sự rất ít hồi kinh. Một cái sân trống, nếu dựng một sân bóng rổ nhất định sẽ vừa đẹp. Đúng vậy! Sao lại không nghĩ tới chứ? Cẩn vương phủ này không có gì hay để chơi thì tự mình có thể sáng tạo a! Niềm vui chính là do mình tạo ra mà.

“Ngươi đang nghĩ gì thế?” Thấy Vũ Tinh đột nhiên hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm hậu viện trống trơn, Cẩn Hiên không khỏi kỳ quái hỏi. Chẳng lẽ nàng lại có cái ý tưởng kỳ quái gì? Xem ra Cẩn vương phủ của hắn không xong rồi!

“Không, Cẩn Hiên, ngươi có thể giúp ta tìm một số thợ thủ công và thợ mộc được không?” Trước khi làm xong tốt nhất là không nên nói trước, miễn đến lúc lại phải giải thích cả nửa ngày hai chữ bóng rổ, vẫn là chờ xây xong rồi cho cỗ nhân các ngươi mở mang kiến thức.

“Có thể, nhưng ngươi không thể nói cho ta biết ngươi muốn làm gì được sao?” Không phải lòng hiếu kỳ của hắn lớn, mà là biểu tình của nàng quá mức quỷ dị, suy nghĩ cho sự an nguy của vương phủ hắn thì hắn không thể không hỏi một câu.

“Chính là..... Bí mật.” Thấy Cẩn Hiên còn muốn hỏi, Vũ Tinh vội vàng cướp lời, “Được rồi, đừng hỏi nữa, ta sẽ không làm gì vương phủ của ngươi đâu! tác giả: cùng lắm là một cái kết quả của thế kỉ hai mươi mốt thôi]. Mau quay về nghỉ ngơi đi.”

“Được được, ta không hỏi nữa, ta đi nghỉ ngơi. Ngươi muốn làm gì, có thể nói với Y Thiên hoặc Y Hân, bọn họ sẽ giúp ngươi làm tốt.” Nếu nàng không muốn nói thì nhất định là có lý do của nàng, cứ thử xem nàng có thể biến ra cái gì thành dạng gì, thực chờ mong, không biết nàng lần này lại làm hắn kinh hi thế nào đây.

Nhìn Cẩn Hiên rời khỏi, Vũ Tinh bắt đầu nghĩ người trước hậu viện trụi lủi: trước tiên vẽ mô hình ra, lại còn phải ở một bên giám sát, bằng không những người thợ này sẽ không biết. Đúng rồi, còn bóng nữa, làm sao bây giờ, còn nữa, chỉ có một mình ta thì đánh mà làm gì a! Nếu Quân ở đây thì tốt rồi, mà không biết cô nhân có thiên phú học hỏi hay không, còn phải dạy họ trước đã! Ừm, xem ra sau này sẽ hiểu được, ha ha, không biết bọn họ nhìn thấy trò chơi tân tiến của thế kỉ hai mươi mốt thì sẽ có phản ứng gì đây.

Không biết Tinh Nhi đang làm gì? Vài ngày không gặp có nhớ ta hay không? Vội vội vàng vàng, Chính Hiên phi ngựa tới Cẩn vương phủ, hắn thật sự lo lắng Cẩn Hiên và Vũ Tinh cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, nhưng bắt đầu đi Tinh Nhi có chết cũng không chịu theo hắn hồi cung, lại không thể để cho nàng quay về Yên Vũ lâu, chỉ có thể để nàng ở lại Cẩn vương phủ.

Đến phủ, không đợi quản gia nói chuyện, hắn liền nhắm thẳng phòng Vũ Tinh mà phóng đi.

“Tinh Nhi.” Đẩy cửa phòng Vũ Tinh ra, còn chưa bước vào cửa hắn đã hô lớn.

Không có? Chẳng lẽ ở trong phòng Cẩn Hiên? Ý nghĩ này làm cho hắn ghen ghét dữ dội, quay đầu phóng về phía phòng Cẩn Hiên. (Vi: nghe cứ như kiểu anh phóng con mô tô ế nhẽ =]]])

“Cẩn Hiên.” Vốn đang nổi giận đùng đùng đi vào trong phòng Cẩn Hiên, không thấy Tinh Nhi ở đó, hắn rốt cục yên tâm.

“Hoàng huynh, sao ngươi lại tới đây?” Sao mà một hồi lửa giận ngút trời rồi lại như không có việc gì thế này?

“Trẫm đến thăm ngươi, vết thương có khá hơn chút nào không?” (Vi: ềo, anh nói dối ko chớp mắt >”

“Ta không sao, Vũ Tinh đang ở hậu viện, ta mang ngươi đi.” Vừa thấy biết ngay là tới tìm Vũ Tinh, Cẩn Hiên nói rõ ý giúp hắn.

“Khụ, được.” Ho nhẹ một tiếng, dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Đến hậu viện, Chính Hiên quả thực là sợ ngây người, rốt cuộc sao lại thế này a? Công nhân đang rất bận rộn, không biết là xây cái gì, hậu viện vốn trống rỗng bây giờ loạn thành một đoàn, kỳ quái nhất là, một nữ tử mị nhân cầm tờ giấy đang cùng mấy người thợ nói nói gì đó, chỉ tới chỉ lui, hình như là người

trông coi.(Vì: kiểu như cái xây dựng) Người này sao nhìn quen mắt như vậy a?

“Tình Nhi?” Chính Hiền không khỏi kinh hô ra tiếng, hần tuyệt không nhìn lầm, người nọ đúng là Tình Nhi.

“Tiểu Hiền Từ, người đã đến rồi.” Nghe thấy giọng Chính Hiền, Vũ Tình hướng về phía hần nói, quay đầu, lại nói với đốc công, “Cứ theo tôi nói mà làm, hiểu chưa? Nhất định phải làm theo quy cách này.”

“Vâng, ta hiểu được, cô nương.” Đốc công gật đầu, Vũ Tình mới đi về hướng Chính Hiền. May quá, nàng vừa giải thích thì những người này liền hiểu được ngay, nếu không, như lúc lấy bản vẽ ra cho bọn họ nhìn, về mặt đều mờ mờ, nàng thật đúng là lo lắng không biết bọn họ có xây nổi không?

“Tình Nhi, người..... Người đây là đang làm cái gì a?” Chính Hiền quả thực không thể tin được, nữ tử về mặt bụi bặm, một đầu hơi rối, một thân đầy bùn đất trước mắt là Tiểu Quý phi của hần.

“Ta trông coi a! Không có ta, bọn họ cái gì cũng không hiểu được, hết cách, ta đành phải đích thân ra tay.” Vũ Tình lau một chút mồ hôi nói. Thời tiết thực nóng!

“Trông coi?” Nàng đường đường là một quý phi ở Cẩn vương phủ làm trông coi? Ai có thể đến nói cho hần biết là sao lại thế này được không? Ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Cẩn Hiền.

“Đừng nhìn ta, ta cũng không biết sao lại thế này.” Cẩn Hiền hiểu được ánh mắt của Chính Hiền, xua tay nói.

“Người không biết? Đây là vương phủ của người, chẳng lẽ đây không phải là người muốn xây sao? Người sao có thể để Tình Nhi dưới thời tiết nóng bức này làm trông coi a!” Chính Hiền chỉ trích nói.

“Đây là Vũ Tình yêu cầu, ta cũng không biết đó là cái gì. Chỉ có Vũ Tình biết, cho nên cũng chỉ có thể để cho nàng làm.” Hần cũng không muốn cho Vũ Tình vất vả như vậy, nhưng đây là nàng thích làm, hần chỉ có thể thuận theo ý nàng.

Kỳ thật hần cũng muốn biết Vũ Tình đang làm cái gì, mấy hôm trước, hần theo lời nàng tìm đến đây thợ thủ công đệ nhất kinh thành, công nhân vừa đến, Vũ Tình liền không nói hai lời, lôi ra một bức họa, bảo công nhân cứ theo tờ giấy mà ra hậu viện xây, cũng không nói là xây cái gì. Tóm lại, mấy ngày nay nàng chính là cực kì bận rộn, thấy nàng cao hứng, hần cũng để kệ nàng, không hỏi lại là xây cái gì nữa.

“Nơi này nóng quá, chúng ta sang bên kia đi!” Thấy hai người về mặt nghi hoặc nhìn nàng, mà cái này lại sắp làm xong rồi, cho nên nàng quyết định muốn đem sáng kiến vĩ đại nói cho bọn họ đầu tiên. Nhưng mặt trời trên đỉnh đầu, thật sự rất khó để mà nói.

Ba người đi vào hậu viện dưới tán cây cối âm u, ồm, thế này mới mát mẻ hơn.

“Tình Nhi, mau nói cho ta biết, người đây là đang xây cái gì thế?” Hần thật sự rất ngạc nhiên, Tình Nhi của hần lại muốn ra cái quái chiêu gì đây, hần nhìn không ra bọn họ đang xây cái gì.

“Người muốn biết sao?” Vũ Tình cố ý gọi trí tò mò của hần.

“Ừ, nói mau đi a!” Chính Hiền thúc giục nói.

“Ta a! Là đang xây cái sân bóng rổ.” Thấy bọn hần một bộ dáng tò mò, Vũ Tình rốt cục tốt bụng công bố đáp án.

“Sân bóng rổ? Là cái gì a?” Quả nhiên không ngoài dự liệu, hai người vừa nghe liền bay ra một bộ biểu tình chưa từng nghe qua.

“Hi hi.....Vài ngày nữa sau khi xây xong, các người sẽ biết. Bây giờ không thể nói rõ được. Bảo đảm các người nhất định sẽ thích, hơn nữa còn không thể tự kèm chế mà thích.” Vũ Tình thần bí nói.

“Ồ, được, vài ngày nữa, ta muốn nhìn một chút xem sân bóng rổ rốt cuộc có cái ma lực gì.” Chính Hiền một bộ mặt mong chờ mỉm cười nói.

“Không phải sân bóng rổ có ma lực, là bóng rổ có ma lực.” Vũ Tình sửa lại nói.

“Bóng rổ và sân bóng rổ có gì khác nhau sao? Bóng rổ lại là cái gì nữa?” Cẩn Hiền không khỏi hỏi ra tiếng. Hần đã đi khắp thiên hạ, gặp qua bao nhiêu chuyện cổ quái đáng ngạc nhiên, tại sao cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cái gì mà bóng rổ, sân bóng rổ.

“Đương nhiên là khác, bóng rổ là một quả bóng, sân bóng rổ là một cái sân, đang xây đây chính là sân bóng rổ, còn bóng rổ ta đã giao cho Y Thiên đi làm rồi.” Vũ Tình giải thích nói.

“Tình Nhi, người thật sự tình quái, cái gì bóng rổ này mà người cũng nghĩ ra được, thật muốn biết bóng rổ của người rốt cuộc là để làm gì.” Chính Hiền về mặt chờ mong.

“A..... Đến lúc đó người sẽ biết.” Bóng rổ cũng không phải là ta phát minh, nhưng không thể nói được, nói tiếp thì sẽ không giải thích rõ được, cái này đành phải thực xin lỗi người phát minh bóng rổ, chớ có trách ta xâm phạm bản quyền là tốt rồi.

“Đánh bóng rổ? Khá hay.” Bóng không phải dùng để đá sao? Còn có loại dùng để đánh nữa.

Chính Hiền và Cẩn Hiền khi nhìn về phía cái “sân bóng rổ” mà Vũ Tinh đang mang khí thế ngất trời nói về kia, đó là nơi Vũ Tinh nói bọn họ nhất định sẽ thích mê, bọn họ thật sự không tin được.

Về phần bọn họ có thể mê thích hay không ư? Thử qua là biết ngay, điểm ấy thì Vũ Tinh nàng tin tưởng mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khi Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Edit: diepthiendiem Beta: Viochan Kim điện.

Hoàng Thượng còn chưa tới, lúc này là thời cơ tốt để chúng bách quan thảo luận, tăng cường tình cảm, những người cùng chung chí hướng chụm thành một khối đứng thảo luận.

“Liễu Đại nhân, người nói việc này phải làm sao bây giờ?” Nhất đẳng hàn lâm học sĩ Tần đại nhân, người hôm đó một mực kiên trì muốn điều tra rõ thích khách về mặt thất sắc nói với đại học sĩ Liễu Kính Minh đức cao vọng trọng.

“Đúng vậy! Làm gì bây giờ?” Một quan viên khác bên cạnh biểu tình cũng rất lo lắng nói.

“Các vị đồng đạo, đừng nóng vội, ta nghĩ việc này Hoàng Thượng tất biết cân nhắc.” Liễu Kính Minh vốn là người trấn định lúc này về mặt cũng rất lo lắng, việc này nếu xử lý không tốt chỉ sợ sẽ khiến dân chúng phải chịu khổ.

“Aizz, Liễu Đại nhân, hôm đó người cũng thấy đấy, Hoàng Thượng tức giận như vậy, sợ là..... haizz” Tần đại nhân vừa thở dài vừa lắc đầu nói.

“Hon nữa có gian thần mê hoặc triều đình, Hoàng Thượng sợ là sẽ bị kẻ gian mê hoặc. Hừ.....” Một viên quan trẻ tuổi vừa phẫn hận nói vừa liếc nhìn Ngụy đại Thừa tướng đang đứng bên kia, phía đó cũng đang thảo luận cực kì náo nhiệt, chỉ có điều hoàn toàn trái ngược với bên này, bọn họ thảo luận mặt mày hớn hở!

“Vương Thượng thư, người vừa nói ai là gian thần a?” Lí Thành một bộ “miệng nam mô bụng một bồ dao găm” chậm rãi đi về phía Vương thượng thư, mỉm cười hỏi.

“Hừ, Lý đại nhân, ai là gian thần ngài phải rõ hơn ta mới phải chứ.” Vương Thượng thư cũng mỉm cười hỏi ngược lại, có điều ánh mắt thì không hề cười.

“Ồ, cái này ta cũng không rõ lắm, hon nữa đương kim hoàng thượng nhìn thấu mọi việc, Vương đại nhân nói như thế, chẳng lẽ ý ngài là Hoàng Thượng không biết nhìn người, là một hôn quân.” Không hổ là lão hồ li, câu nói đầu tiên đã làm đối phương nói không nên lời.

“Hừ, hạ quan chưa bao giờ nói Hoàng Thượng là hôn quân, chỉ là có người ý mình là nguyên lão hai triều, đi khắp nơi giả lời Hoàng Thượng, lừa gạt Hoàng Thượng.” Vương Thượng thư dù sao tuổi trẻ khí thịnh, nói một mạch không chút kiêng dè.

“Không biết có phải Vương Thượng thư định nói lão phu hay không?” Lúc này Ngụy Trọng Hiền đang đứng nhìn một bên mới tươi cười hỏi Vương Thượng thư. Chính nụ cười này làm cho những người hiểu hần trong lòng không khỏi một trận rét run.

“Không dám, chỉ là ngẩng đầu ba thước có thần phạt minh giám, người làm người biết, trời biết, đất biết, Thừa tướng đại nhân, chúng ta làm quan phụ mẫu phải vì dân suy nghĩ, không thể vì lợi ích của bản thân mà làm cho dân chúng bị vây trong chiến loạn, ngài nói có đúng không?” Vương Thượng thư chỉ mỉm cười, trên mặt trào phúng rõ ràng.

“Người..... Người nói những lời này là có ý gì? Người dám phi báng Thừa tướng đại nhân.” Lí Thành vừa nghe thấy liền tức giận chỉ thẳng vào Vương Thượng thư mắng to.

“Ồ, hạ quan vừa rồi có nói gì đó phi báng Thừa tướng đại nhân sao? Các vị đồng đạo các người nói xem, những câu vừa đây của hạ quan có câu nào là phi báng Thừa tướng đại nhân? Hay là Lý đại nhân ngài cho rằng hạ quan có câu nào đó nói về Thừa tướng đại nhân?” Vương Thượng thư về mặt vô tội nói. Tuổi còn trẻ đã lên đến chức Thượng thư, hần cũng không phải người vô dụng.

“Người vừa mới..... Hừ, tự người biết rõ!” Đúng vậy! Hần vừa rồi quả thật đã không trực tiếp phi báng Thừa tướng, nhưng ý tứ này, ở đây làm gì có ai nghe không hiểu, nếu hần nói ra thì chẳng phải là thừa nhận Thừa tướng chính là tên gian thần kia sao? Vương Thượng thư này thật đáng chết, dám giăng cạm bẫy để chờ hần tiến vào!

“À, Lý đại nhân chẳng lẽ cho rằng câu ‘Người nào đó ý mình là nguyên lão hai triều, đi khắp nơi giả lời Hoàng Thượng, lừa gạt Hoàng Thượng’ của hạ quan là đang nói Thừa tướng đại nhân đấy chứ? Ôi! Lý đại nhân, ngài không thể đổ oan cho hạ quan được a! Thừa tướng đại nhân của chúng ta mỗi ngày đều vất vả lao碌 vì ‘nước’, có thể nói là dòn hết tâm sức, điều này, ngài không phải là người rõ ràng nhất sao? Sao có thể hiểu sai lệch đến vậy

chứ? Không thể, không thể nào.” Vương Thượng thư như giật mình nói rồi lại lắc đầu. Không hổ là người đọc sách, mắng chửi người không cần đến lời lẽ thô tục.

“Người. ....” Lúc này đến phiên hần nói không nên lời, mặt đỏ bừng, lại không thể làm gì được.

“Ha ha. .... Vương Thượng thư đã quá khen rồi, san sẻ nỗi lo nước nhà chính là việc mà thần tử như người và ta phải làm, huống hồ lão phu thân là Thừa tướng đương nhiên phải gánh vác muộn phiền giúp Hoàng Thượng rồi.” Thấy Lí Thành không còn lời nào để nói, Ngụy Trọng Hiền cười ha ha nói, trung ra bộ dáng hiền thân. Trong lòng thật giận nghiêng răng: Chết tiệt, một Liễu Kính Minh còn chưa đủ sao, nay ngay cả một Thượng thư nhỏ nhoi như người cũng dám lấy lão phu ra làm trò đùa, hừ, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, chờ đến khi lão phu làm hoàng đế thì việc đầu tiên ta làm chính là lời người ra chém đầu.

“Hoàng Thượng giá lâm.” Một giọng thái giám bén nhọn vang lên, bách quan lập tức đứng về vị trí của mình, chia làm hai hàng. Toàn bộ đại điện thật yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân hoàng đế đi vào cứ như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Thấy hoàng đế ngồi xuống long ý (ghế rồng), bách quan lập tức quỳ gối, hô to: “Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Nhất thời toàn bộ đại điện đều rung lên.

“Bình thân.” Chính Hiền trầm giọng nói.

“Tạ Hoàng Thượng.” Lại là một lần đồng thanh hô.

Chính Hiền quét mắt một lượt qua chúng bách quan, về mặt bí hiểm. Kỳ thật hần đã sớm đến đây, một tràng “chỉ cây dâu mà mắng cây hoè” (tĩa đều đó) phần khích trên triều một chữ hần cũng không bỏ sót. Lời lẽ hùng hồn của Vương Thượng thư làm cho hần không nhịn được muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thấy Ngụy Trọng Hiền ăn quả đắng, tâm tình không kim được sung sướng a! Trong lòng cảm thấy rất có hảo cảm với Vương Thượng thư.

“Có việc khởi tấu, vô sự bãi triều.” Giọng nói bén nhọn của thái giám âm lại vang lên.

“Thần có việc khởi tấu. Hoàng Thượng, thần vừa mới nhận được tin tức khẩn cấp từ tám trăm dặm ngoài biên quan(cửa khẩu), nói nước Tinh Nguyệt đã đóng mười vạn quân ở biên cảnh, cũng tuyên bố nếu trong vòng 3 ngày không để Đao Mộc An quay về thì sẽ huy động binh mã tấn công chúng ta.” Binh bộ Thượng thư đứng ra nói với Chính Hiền.

“Cái gì, nước Tinh Nguyệt sao lại nhận được tin tức nhanh như vậy?” Chính Hiền vừa nghe, về mặt khiếp sợ.

“Hoàng Thượng, nước Tinh Nguyệt đầu tiên là phái người ám sát Hoàng Thượng, rồi sau đó lại điều mười vạn đại quân đóng ở biên giới hai nước nhanh như vậy, chúng tôi bọn chúng rõ ràng đã có âm mưu từ sớm.” Lí Thành bước ra khỏi hàng nói.

“Đao Mộc Tuấn khinh người quá đáng, hần nghĩ trăm dễ bị khinh thường đến thế sao? Dám can đảm khiêu chiến quyền uy của trăm, trăm nhất định sẽ làm cho hần hối hận về hành vi của mình.” Chính Hiền oán hận nói.

“Hoàng Thượng, nước Tinh Nguyệt này rõ ràng là tìm cơ tấn công ta, hiện tại bọn họ điều mười vạn đại quân, tướng sĩ biên thành sợ rằng sẽ không ngăn cản được, xin Hoàng Thượng hãy điều binh đi biên giới, để cho bọn họ biết Long Hiền hoàng triều chúng ta không phải cái mà bọn họ có thể mơ tưởng đến.” Lí Thành thấy hoàng đế hình như rất tức giận, “rèn sắt khi còn nóng”(thừa cơ) bấm tấu.

“Được. ....” Chính Hiền còn chưa nói hết, một giọng nói đã cắt ngang.

“Hoàng Thượng, không thể, chiến loạn xảy ra thì người chịu khổ là dân chúng, không thể dễ dàng tuyên chiến a!” Vương Thượng thư chen ngang nói.

“Vương đại nhân, người ta đã khiêu chiến, chẳng lẽ chúng ta còn trốn tránh hay sao? Nếu vậy chẳng phải là khiến cho bọn chúng chê cười, mặt mũi của Long Hiền hoàng triều để ở đâu?” Lí Thành hừ lạnh nói.

“Lý đại nhân, chính vì Long Hiền hoàng triều là một nước lớn nên càng cần có phong phạm của một nước lớn, huống hồ vụ án Đao Mộc An còn chưa điều tra rõ, không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Vương Thượng thư phản bác nói.

“Đao Mộc An phái người ám sát Hoàng Thượng, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, còn gì không rõ ràng cơ chứ? Hơn nữa cũng rất rõ ràng là hoàng đế nước Tinh Nguyệt đã bày mưu đặt kế. Hoàng Thượng, nếu lần này không giáo huấn nước Tinh Nguyệt một trận thì Long Hiền hoàng triều ta sao còn có thể đối mặt với các nước khác, việc này liên quan đến tôn nghiêm của đất nước, xin Hoàng Thượng lập tức phái binh đi đến biên thành.”

“Hoàng Thượng. ....” Vương Thượng thư còn muốn nói tiếp.

“Được rồi, đừng nói nữa, Liễu Đại nhân, người nghĩ thế nào?” Chính Hiền ngược lại quay sang hỏi Liễu Kính Minh từ nãy tới giờ vẫn không nói gì, thời khắc như thế này hần không phải nên nói gì đó sao?

“Thần thầm nghĩ nói một câu, là vua một nước, bất luận quyết định điều gì cũng phải nghĩ đến dân chúng trước tiên, mọi việc đặt dân chúng lên hàng đầu, dân làm trọng, quân vì khinh, xã tắc thứ chi.(vua không có quyền lấy dân làm của riêng cho mình. Phải duy dân và vì dân)” Liễu Kính Minh từng là thầy của Chính Hiền, hần lúc này chỉ hy vọng có thể thông qua biện pháp này giúp Hoàng Thượng không bị tức giận che mất tâm trí.

“Lời nói của thầy, trăm vĩnh viễn khắc trong tâm khảm, trăm cũng sẽ làm mọi việc lấy dân làm trọng.” Chính Hiền khiêm tốn thụ giáo nói.

“Hoàng Thượng, lời nói của Liễu Đại nhân không phải là không có lý, chỉ là nếu không chuẩn bị sẵn sàng, chờ đến lúc nước Tinh Nguyệt thật sự đánh vào thì ta nhất định sẽ bị đánh cho trở tay không kịp.” Ngụy Trọng Hiền sợ hoàng đế bị Liễu Kính Minh thuyết phục, vội vàng nói.

“Thừa tướng nghĩ rất đúng ý trẫm, hơn nữa nước Tinh Nguyệt dám cả gan ám sát trẫm, chuyện này trẫm làm sao có thể bỏ qua được?” Chính Hiền âm trầm nói rồi lại nói với bách quan, “Trẫm quyết định điều mười lăm vạn binh đi biên thành, nếu Đoan Mộc Tuấn cúi đầu xưng thần, chuyện cũ trẫm sẽ bỏ qua, nếu vẫn cứ khẳng khái một mực thì trẫm nhất định sẽ san bằng nước Tinh Nguyệt.”

“Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng chớ xem nhẹ việc xuất binh, từ xưa binh giả hung dã(chiến tranh là việc không tốt), xin Hoàng Thượng cân nhắc. Thần vẫn cảm thấy chuyện nước Tinh Nguyệt phái người ám sát Hoàng Thượng không phải đơn giản như vậy, thần nguyện đích thân sang nước Tinh Nguyệt điều tra rõ việc này, xin Hoàng Thượng ân chuẩn.” Liễu Kính Minh thấy Hoàng Thượng muốn xuất binh, quý xuống nói.

“Chuyện thích khách trẫm đã điều tra rõ, Liễu Đại nhân không cần nói thêm nữa. Về phần xuất binh, trẫm làm sao lại không biết chiến tranh hung hiểm.” Chính Hiền bắt đầu nói, đột nhiên ngữ khí thay đổi, “Nhưng, Đoan Mộc Tuấn đầu tiên là không để ý đến tình hữu nghị, phái người ám sát trẫm, bây giờ lại bất chấp quan hệ hữu hảo hai nước, cố ý khơi mào chiến loạn, trẫm nếu không đón đầu thống kích thì khó đảm bảo rằng hắn sẽ không được một tác lại muốn tiến một thước, đến lúc đó dân chúng sẽ lầm than. Vì con dân của ta, vì uy nghiêm của đất nước, vì tôn nghiêm, trẫm nhất định phải xuất binh. Liễu Đại nhân đừng nói thêm gì nữa.” Thấy Liễu Kính Minh vẫn còn muốn nói, Chính Hiền khoát tay ngăn lại.

“Thần... tuân chỉ.” Liễu Kính Minh thấy hoàng đế cố ý như thế, im lặng lui xuống. Chính là trong lòng không khỏi nghi hoặc: Hoàng Thượng luôn luôn sáng suốt, tại sao lần này lại khư khư cố chấp như vậy! Hơn nữa hình như cũng quá thiếu kiên nhẫn, khác quá xa so với tính cách bình tĩnh trầm ổn của hắn từ trước. Chẳng lẽ.....

“Được rồi, mọi chuyện cứ thế mà làm.”

“Hoàng Thượng anh minh, Hoàng Thượng anh minh.” Lại là tiếng hô đồng thanh liên tục, chẳng qua thanh âm rõ ràng nhỏ đi rất nhiều, Vương Thượng thư không chủ trương xuất binh cũng phải bắt đầu hô theo, thanh âm đương nhiên là yếu đuối vô lực.

“Hoàng Thượng, không biết án soái do ai nắm giữ?” Ngụy Trọng Hiền vãi chào(chắp tay lại rồi cúi người) nói với Chính Hiền. Đây mới là điều hần quan tâm nhất, có đánh nước Tinh Nguyệt hay không hần không cần biết, quan trọng nhất chính là binh quyền. Bây giờ Âu Dương Cảnh Hiền tuy rằng không chết, nhưng lại đang bị thương, không thể cầm binh, đây chính là thời cơ tốt nhất để hần cướp lấy binh quyền.

“À?” Chính Hiền cúi đầu giống như tự hỏi, sau một lúc lâu lại ngẩng đầu lên nói với mọi người, “Bây giờ Cảnh vương bị thương, đang phải tĩnh dưỡng, không thể cầm binh, không biết các vị ái khanh thấy trong triều có ai có thể đảm đương được trọng trách?” Nói xong giả như vô tình liếc nhanh Ngụy Trọng Hiền một cái.

“Hoàng Thượng, thần thấy Thượng Quan tướng quân có thể đảm đương trọng trách.” Chính Hiền vừa nói xong, Ngụy Trọng Hiền lập tức đề nghị.

“Ồ, Thượng Quan tướng quân?” Chính Hiền nhìn Thượng Quan Kiệt ngay lúc này vẫn mỉm cười như trước, hừ, quả nhiên, cơ hội tốt như vậy, người mà không đoạt binh quyền vào tay thì sẽ không là Ngụy Trọng Hiền.

“Hoàng Thượng, Thượng Quan tướng quân tuổi còn rất trẻ, việc này quan hệ trọng đại, tốt nhất là để cho một tướng quân có kinh nghiệm dày dặn cầm binh, thần thấy trọng trách nên giao cho Trần tướng quân.” Vương Thượng thư nói. Thượng Quan Kiệt này chính là người của Ngụy tộc, binh quyền giao cho hần chẳng phải đồng nghĩa với việc rơi vào tay Ngụy tộc sao.

“Hoàng Thượng, Trần tướng quân dày dặn kinh nghiệm, nhưng hần đã nhiều năm chưa cầm binh, chỉ sợ sẽ không quen! Trần tướng quân.” Ngụy Trọng Hiền tỏ vẻ đã đoán trước được nói.

“Vâng, thần đã già rồi, không cầm binh được nữa, chuyện này nhường cho người trẻ tuổi thôi!” Trần tướng quân tóc đã có sợi bạc nhưng tinh thần vẫn chân hưng vẻ mặt không cam lòng hứa theo Ngụy Trọng Hiền. Trong lòng phần hần không thôi: Gian tặc, hần đã sớm có kế hoạch từ trước nên mới bắt người nhà của ta đi ép ta. Xem ra ta đã già rồi, không còn khí phải vạn dặm giết địch năm đó nữa, ta còn có nhiều điều vướng bận, aizz, không ngờ ta tung hoành sa trường vài thập niên, mà hôm nay lại....., ha ha..... Nực cười a!

“Trần tướng quân người.....” Vương Thượng thư vẻ mặt không tin nhìn Trần tướng quân, không tin một Trần tướng quân luôn một lòng vì nước, ghét cái ác như kẻ thù lại lùi bước vào lúc này. Chẳng lẽ hần không rõ việc này quan trọng đến thế nào sao, không lẽ hần cũng đã bị Ngụy Trọng Hiền mua chuộc rồi?

“Hoàng Thượng, nhìn chung thì chỉ có Trần tướng quân và Thượng Quan tướng quân có thể đảm đương trọng trách, mà Trần tướng quân lại đã lớn tuổi, cho nên chỉ có Thượng Quan tướng quân mới là lựa chọn tốt nhất.”

“Nhưng..... Thượng Quan tướng quân dù sao cũng còn trẻ, lần này chẳng những là phải cầm binh mà quan trọng hơn là phải xử lý tốt chuyện với nước Tinh Nguyệt, chỉ sợ Thượng Quan tướng quân.....” Chính Hiền nhủ mảy nói.

“Thượng Quan tướng quân tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng đã lập nhiều công lớn, trong triều hiện nay ngoài Cảnh vương thì Thượng Quan tướng quân là nổi tiếng nhất, điểm ấy, ta tin rằng các vị đồng đạo đều có thể thấy. Hơn nữa Thượng Quan tướng quân mưu lược cũng không thua Cảnh vương, cho nên thần cho rằng, Thượng Quan tướng quân là người thích hợp nhất.” Ngụy Trọng Hiền bày ra bộ dạng tình thế bất buộc.

“Nhưng.....” Chính Hiền vẫn còn do dự nói. Lão tặc, người đứng là thành tinh rồi a! Biết về hành quân đánh giặc là Cảnh vương có quyền lên tiếng, lời hần nói sẽ không có ai nghi ngờ nên mới năm lần bảy lượt lôi Cảnh Hiền vào.

“Chẳng lẽ Hoàng Thượng còn có người tốt hơn để chọn sao? Hay là Cẩn Hiên có thể cầm binh được?” Ngụy Trọng Hiên từng bước ép sát. Trong lòng đắc ý nghĩ: Âu Dương Chính Hiên, cho dù người có biết dã tâm của lão phu nhưng không có chứng cứ thì người có thể làm gì được lão phu chứ? Cho dù người biết lão phu muốn đoạt binh quyền thì người làm được gì đây? Còn không mau ngoan ngoãn mà dâng hai tay cho ta, ha ha ha. ....

“Người. .... được, được lắm, Thượng Quan Kiệt.” Chính Hiên bắt đắc dĩ, hét lớn.

“Hạ quan có mặt.” Thượng Quan Kiệt đứng ra trả lời. Hắn vẫn cứ mỉm cười như thể người mà mọi người vừa nói đến không phải là hắn.

“Bây giờ trăm phong người làm đại nguyên soái, lãnh mười lăm vạn binh lập tức đi biên thành.” Chính Hiên vẻ mặt lòng không cam tình không nguyện hạ chỉ.

“Thần lĩnh chỉ.” Thượng Quan Kiệt mặt vẫn tỉnh như nước nói. Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Thần nhất định không phụ sự kì vọng của Hoàng Thượng. Xin Hoàng Thượng cứ yên tâm.”

“Ừm.” Chính Hiên gật nhẹ. Lại nhìn về phía Ngụy Trọng Hiên, chỉ thấy hắn vẻ mặt tươi cười, giống như người vừa mới được thụ phong là hắn, khiến Chính Hiên thấy mà chỉ muốn lao xuống đánh vào mặt hắn. Hừ, để xem người còn có thể cười bao lâu?

Trong thư phòng tại phủ Thừa tướng, Lí Thành vẻ mặt nịnh nọt vui mừng nói với Ngụy Trọng Hiên đang ngồi trên nhuyễn tháp (ghế tựa có đệm): “Chúc mừng Thừa tướng, a, không, phải là Hoàng Thượng mới đúng, chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, bây giờ binh quyền đã nằm trong tay, ngài hẳn là có thể đăng cơ xưng đế được rồi.”

“Ha ha. .... Nói rất đúng, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.” Ngụy Trọng Hiên vừa đập bàn vừa cười to nói.

“Tại sao?”

“Hiện tại có mười lăm vạn đại quân đang ở trong tay ta, Âu Dương Chính Hiên nhất định sẽ phòng bị khắp nơi, hơn nữa Âu Dương Cẩn Hiên tuy rằng bị thương nhưng vẫn là mối nguy hiểm rất lớn. Không làm thì thôi chứ đã làm thì nhất định phải thành công.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Hừm?” Ngụy Trọng Hiên trầm tư một chút, quay đầu nhìn người có khuôn mặt vẫn mang nét tươi cười đứng một bên không nói gì – Thượng Quan Kiệt: “Thượng Quan tướng quân, người hãy lập tức mang mười lăm vạn đại quân đi biên cảnh.”

“Thừa tướng, sao lại thế? Người thật sự muốn Thượng Quan tướng quân xuất binh đi biên cảnh?” Lí Thành nghi hoặc hỏi.

“Ha ha a. .... Đúng vậy, phải đi chứ, không làm bộ như vậy thì sao có thể khiến cho Âu Dương Chính Hiên lo lắng cảnh giác? Bỏn tướng làm sao có thể một lần là thành công? Ha ha. ....” Ngụy Trọng Hiên gian gian cười nói, cười đến mức làm cho Lí Thành mồ hôi lạnh chảy ròng. Thượng Quan Kiệt lại vẫn cứ mỉm cười nhìn Ngụy Trọng Hiên, có vẻ như không phản ứng gì với việc này, chỉ có một tia âm ngoan trong mắt đã bắn đúng hắn.

“Làm bộ?” Lí Thành suy nghĩ một chút, đột nhiên bưng tỉnh ngộ nói, “A, hạ quan hiểu rồi, hạ quan hiểu rồi, đầu tiên cứ để cho Thượng Quan tướng quân cầm quân đi biên cảnh, chờ khi Hoàng Thượng lo lắng cảnh giác sẽ bảo Thượng Quan tướng quân âm thầm mang quân đội về kinh thành, chờ lệnh Thừa tướng, tuyệt, tuyệt a! Thừa tướng anh minh a! Thừa tướng anh minh.”

“Ha ha. .... Thượng Quan tướng quân, người hẳn là biết phải làm như thế nào rồi chứ?” Ngụy Trọng Hiên hí mắt nhìn Quan Kiệt nói.

“Hạ quan đã hiểu, hạ quan cáo lui.” Thượng Quan Kiệt vái chào bước ra khỏi phòng.

Sau khi Thượng Quan Kiệt đi, Ngụy Trọng Hiên gõ gõ mặt bàn trầm tư.

“Thừa tướng, sao vậy?” Lí Thành đến gần bên người Ngụy Trọng Hiên hỏi.

“Xích Âm đâu? Lão phu không phải đã bảo hắn đến đây rồi sao?” Nhớ đến Xích Âm ngạo mạn vô lễ, cuồng vọng tự đại, nửa nam nửa nữ, Ngụy Trọng Hiên liền hận đến nghiến răng, chỉ hận không thể cho hắn thiên đao vạn quả.

“Hạ quan đã cho người đi gọi.”

“Thế tại sao hắn còn chưa đến?”

“Hắn phải người đến nói, nói. ....” Lí Thành dừng lại, không dám nói thêm gì nữa.

“Nói cái gì?” Ngụy Trọng Hiên u ám hỏi.

“Hắn nói hắn phải phục vụ mỹ nhân, không có thời gian, còn nói, nếu Thừa tướng thật sự tìm hắn có việc thì phải đích thân đến chỗ hắn.” Nói xong ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Ngụy Trọng Hiên, nhanh chóng cúi đầu.

“Thật quá lớn mật, Xích Âm, lão phu không đem người thiên đao vạn quả, lão phu sẽ không phải Ngụy Trọng Hiên.” Quả nhiên, Ngụy Trọng Hiên tức giận gạt tất cả ấm chén trên bàn xuống đất.

“Thừa tướng bớt giận, sao phải vì hấn mà tức giận?” Lí thành vừa lau mồ hôi lạnh vừa khuyên nhủ.

“Hừ, hấn mấy ngày nay có động tĩnh gì không?” Ngụy Trọng Hiền hừ lạnh một tiếng. Dù Xích Âm theo giúp hấn nhưng hấn không hề tin tưởng, bởi vậy lúc nào cũng phái người đi theo dõi. Hừ, Thánh Xích chủ tử của Xích Âm cũng không phải hạng người thiện lương, sao lại thật tình giúp hấn được.

“Bẩm Thừa tướng, hấn mấy ngày nay đều phái người mai phục tại Cẩn vương phủ, chờ bắt Tiêu Vũ Tinh.”

“Tiêu Vũ Tinh? Chính là hoa khôi của Yên Vũ Lâu sao?”

“Vâng, nghe nói bộ dạng của nàng còn đẹp hơn cả thiên tiên, phàm là nam nhân không ai không bị nàng mê hoặc. Xích Âm sợ là cũng bị nàng mê hoặc, cho nên mới suốt ngày phái người mai phục bên ngoài Cẩn vương phủ.”

“Hừ, hoá ra là đồ sắc lang, không làm nổi việc lớn. Còn phía Cẩn vương phủ có động tĩnh gì không?”

“Cẩn vương phủ có điểm kỳ quái, đột nhiên gọi đến một đám thợ xây và thợ thủ công, không biết là đang xây cái gì.”

“Ô, Âu Dương Cẩn Hiền lại muốn đùa giỡn gì đây? Hừ, mặc kệ ngươi có bất cứ chiêu gì, lão phu cũng không sợ, Lí Thành, cho người giám sát Cẩn vương phủ, có động tĩnh gì lập tức báo cho lão phu.”

“Vâng.”

Ngự thư phòng, Chính Hiền thay vì vẽ bắt đất dĩ đáng ra nên có trên mặt lại là nét hưng phấn, khóe miệng cong lên, trong mắt tán mát ra một loại thị huyết quang mang, con mồi đã cắn câu.

“Thượng Quan Kiệt đã xuất kinh rồi chứ?” Chính Hiền vừa như không chút để ý nghịch nghịch chén trà, vừa hỏi Trần Hàn đang cung kính đứng ở trước mặt.

“Đúng vậy, thưa Hoàng Thượng.”

“Tốt, nói cho hấn biết, tất cả tiến hành theo kế hoạch.” Chính Hiền đập bàn nói.

“Vâng.” Nháy mắt đã không thấy bóng người.

Nhìn ngự thư phòng trống không, trong lòng Chính Hiền tràn ngập thân ảnh Vũ Tinh, khóe miệng nhếch lên, khác với nụ cười lúc trước, nụ cười tươi lúc này tràn đầy tình yêu và sùng nịnh với Vũ Tinh: Tinh Nhi, Ngụy Trọng Hiền đã từng bước một nhảy vào cạm bẫy chúng ta giăng, mưu kế của ngươi thật sự là cao a! Ngay cả trẫm cũng cảm thấy không bằng, ngươi thật sự là một kì nữ tử a! Bây giờ ngươi đang làm gì? Cái gọi là sân bóng rổ kia của ngươi chắc là đã xây xong rồi chứ? Sân bóng rổ đó rốt cuộc là cái gì? Thật sự khiến cho trẫm tò mò không thôi!

Tâm động không bằng hành động, vẫn là tận mắt thấy thì tốt hơn. Rốt cuộc để thoả mãn lòng hiếu kỳ, hơn nữa cũng vì rất nhớ Vũ Tinh, Chính Hiền nhanh chóng chạy ra khỏi ngự thư phòng, đi về hướng Cẩn vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khi Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Edit: diepthiendiem Beta: Viochan Cửa Cẩn vương phủ yên tĩnh lạ thường, sao lại thế này? Ngay cả lính gác cửa cũng không có. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Không lẽ Ngụy Trọng Hiền đã làm gì sao? Cẩn đệ bây giờ đang bị thương, nguy rồi..... Chính Hiền bước nhanh vào trong, lúc đi đến hậu viện lại nghe thấy tiếng ồn ào huyền ảo.

“Tiêu cô nương, cô lên.....” Giọng của một đám nữ nhân hô.

“Dật Vương gia, cô lên cô lên.....” Thị vệ đứng một bên ra sức cổ vũ cho Dật Hiền. Thế cục rõ ràng, nam nữ chia làm hai phái thay phiên kêu gào. Cẩn Hiền thân là chủ nhân đương nhiên trở thành trọng tài.

Chính Hiền không gây tiếng động đi đến bên cạnh Cẩn Hiền: “Cẩn đệ, các ngươi đang làm cái gì thế?”

“Chơi bóng rổ.” Cẩn Hiền không dời mắt khỏi thân ảnh Vũ Tinh, khóe miệng nở nụ cười nói, hoàn toàn không để vị hoàng đế kia vào trong mắt.

“Đây chính là ‘chơi bóng rổ’ mà nàng ấy nói sao?” Chính Hiền cũng hưng trí, nhìn một cách chăm chú. Vũ Tinh và một đám người đuổi theo Dật Hiền để cướp quả ‘bóng rổ’ trên tay hấn, mà nàng khi đã cướp được bóng rồi liền lập tức tung về phía cái rổ trên đầu tung vào, bóng bay lên vừa nhanh vừa

chuẩn. Dật Hiền bị nàng làm cho sứt đầu mẻ trán, chỉ có thể chạy lung tung theo sau, căn bản không phải đối thủ của nàng. Còn nàng thì cười đến thực vui vẻ, cười đến tràn đầy hạnh phúc...

Nhìn nàng mỉm cười, Chính Hiền cũng không tự giác mà nhếch miệng lên, “Sao mà Dật Hiền ngay cả Vũ Tinh cũng đánh không lại được thế?” Dật Hiền vỗ công tuy rằng kém hơn Cẩn Hiền nhưng hẳn cũng coi như là cao thủ trong cao thủ, không có lý do gì lại đánh không lại Vũ Tinh.

Cẩn Hiền thân nhiên cười nói: “Đây là quy tắc của trò chơi, quy định không được dùng võ công.” Thật đúng là một nha đầu tinh quái, trò chơi xảo quyết như vậy mà cũng nghĩ ra được. Dật Hiền mới tập chơi lại không được dùng võ công làm sao có khả năng đánh thắng được nàng?

Vũ Tinh cảm bóng cười hi hi nhìn về phía Dật Hiền, ra vẻ nắm chắc chiến thắng. Nàng xoay người chuẩn bị làm một cú nảy người hoàn mỹ, Dật Hiền sốt ruột, ôm lấy nàng từ phía sau không cho nàng nhảy lên. Đầu tại Tiêu Vũ Tinh hại hình tượng phong lưu tiêu sái của Dật Vương gia hẳn bị làm hỏng, lại tự trách mình quá ngu ngốc, bị nàng dụ dỗ liền ngây ngốc đồng ý sẽ không dùng võ công. Nếu dùng võ công, Tiêu Vũ Tinh sao có thể là đối thủ của hắn, để xem nàng còn kiêu ngạo như thế được ko?

Dật Hiền bỗng dưng cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, cả người bị hai cánh tay ép phải buông vòng tay đang kiềm chế Vũ Tinh ra. Mà chủ nhân của hai cánh tay kia đúng là Chính Hiền và Cẩn Hiền. Dám ôm nàng, không muốn sống nữa rồi! Hai vị huynh trưởng trừng mắt nhìn hắn.

Ta đã làm sai cái gì sao? Tại sao cả nhị ca và tam ca đều nhìn ta như vậy? Cứ như muốn ăn tươi nuốt sống ta ấy, hay là ghen tị bộ dạng của ta quá đẹp trai? “Ha ha, nhị ca, ngươi đến từ lúc nào vậy?”

“Ngươi vừa làm cái gì thế hả?” Chính Hiền tức giận trừng mắt nhìn hắn, tên Dật Hiền này đúng là quá phong lưu mà? Đến cả vợ hắn cũng dám động vào. Chuyện khác hẳn còn có thể nhân nhượng nhưng chỉ có chuyện này là không thể được.

“Vừa rồi sao? Ta? Ta có làm gì đâu, chỉ chơi bóng rổ cùng hoàng tẩu thôi mà. Hoàng huynh, ta nói cho ngươi biết nha, trò này đúng là rất thú vị. Hoàng tẩu thật sự rất có bản lĩnh, ngay cả trò chơi hay như vậy cũng nghĩ ra được.” Dật Hiền hồn nhiên không biết mình làm sai cái gì mà lại còn tỏ ra thích thú. Không biết rằng hoàng huynh hắn bây giờ đang muốn giết người!

Vũ Tinh ngây ngốc nhìn tình thế thay đổi, đột nhiên nhớ tới một việc liên hô to với Cẩn Hiền: “Cẩn Hiền, kỹ thuật của Dật Hiền phạm quy rồi, ngươi phải xử lý công bằng, không được giúp đỡ cho huynh đệ của mình đâu nha.”

Cẩn Hiền thiếu chút nữa toát cả mồ hôi lạnh, lúc này mà nàng vẫn còn nghĩ đến mấy chuyện này được. Nàng không biết nàng vừa mới bị người ta khinh bạc sao? Hai đương sự rốt cuộc là thế nào vậy? Bộ dáng đều rất ngây thơ vô tội, hình như là bọn họ xen vào việc của người khác rồi. Còn bảo hắn không được thiên vị Dật Hiền, hắn có bao giờ không đứng về phía nàng đâu chứ? (Vi: tội Dật Hiền)

“Tiểu Hiền Tử, ngươi đã đến rồi.” Nhìn thấy Chính Hiền, tâm tình Vũ Tinh rất tốt, chuyện Dật Hiền phạm quy cũng không so đo với hắn nữa. Dù sao nàng vẫn thắng.

“Ừ, đến xem ‘Bóng rổ’ của ngươi thế nào.” Nhìn khuôn mặt Vũ Tinh tươi cười, tất cả tức giận của hắn đều tan thành mây khói.

“Thế nào, thấy thú vị không? Hay là ngươi lại đây chơi đi?” Bộ dáng chật vật của Dật Hiền ngươi cũng thấy rồi đấy, hi hi, sẽ đến lượt ngươi ngay thôi. Vũ Tinh tưởng tượng trong lòng, không tự giác cười gian trá.

Ban ngày ban mặt mà mọi người chỉ cảm thấy ớn lạnh, đúng là một nụ cười đáng sợ. Nhất định là lại có chủ ý quỷ quái gì đó rồi. Trong lòng Hoàng đế cảm thấy bất an, trực giác nói cho hắn biết, mũi tên nhọn của Vũ Tinh là nhắm vào hắn.

“Ngươi có âm mưu gì thế hả?” Vũ Tinh không phải là một người con gái bình thường, trời mới biết nàng có mưu ma chước quỷ gì. Nàng đã huy đi hình tượng lãnh khốc của Cẩn vương gia, vừa rồi lại huy đi hình tượng của một Dật vương gia phiêu lãng đa tình. Chính Hiền cũng không muốn để cho hình tượng của mình bị nàng huy.

“Aizz, không thể ngờ được, chẳng lẽ trong mắt ngươi ta lại là một người ti bi gian trá đến thế sao?” Vũ Tinh giả vờ quay đầu đi không thèm để ý tới hắn. Tiểu Hiền Tử à Tiểu Hiền Tử, ngươi sớm muộn gì cũng sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ thôi.

“Được rồi được rồi, coi như trăm hiểu lầm ngươi. Chơi bóng rổ thì chơi bóng rổ!”

Lời Hoàng đế vừa nói ra dọa không ít người. Bọn thị vệ nào dám động thủ với hoàng đế. Dật Vương gia hiền hoà thì còn được chứ, đằng này bây giờ lại là hoàng đế đó nha. Hoàng đế không có việc gì làm là chạy đến vương phủ bọn họ khiến bọn họ luôn lo lắng sợ hãi. Tuy nói hoàng đế không chấp nhưng dù sao họ cũng cảm thấy không được tự nhiên. May mắn là có vị quý phi này rất thân thiện, gần đây đã mang đến nhiều tiếng hoan hô tươi cười cho vương phủ, trả lại cho bọn niềm vui và trò chơi thú vị như vậy, về sau bọn họ còn có cái mà chơi. Quan trọng nhất là nàng làm cho Vương gia tươi cười!

“Coi như xong rồi, ngươi là hoàng đế, ai dám động thủ với ngươi chứ?” Tổ chức được trận đấu này thật không dễ dàng, dù sao tư tưởng tôn ti cao thấp ở cổ đại rất nghiêm mật. Hoàng đế chính là trời, bọn họ nào dám động thủ với trời chứ.

Cẩn Hiền nói: “Hoàng huynh, hay là chúng ta cùng chơi một trận?”

“Nhưng vết thương của ngươi.....” Vũ Tinh lo lắng nói, nàng cũng không muốn lại khiến cho Cẩn Hiền xảy ra chuyện gì.

“Ta không sao đâu.” Chỉ là một vết thương nhỏ sao có thể làm khó hắn? Huống hồ hắn cũng rất muốn chơi một trận với hoàng huynh! Không nhớ rõ là đã bao lâu rồi bọn họ không chơi đùa vô ưu vô lo như vậy. Hôm nay nếu không được chơi một trận với hắn thì buổi tối chỉ sợ sẽ không ngủ yên được!

Chỉ chốc lát sau, những người tham gia trận đấu trên sân hoàn toàn thay đổi, cầm đầu là Chính Hiên và Cẩn Hiên, mỗi người dẫn theo một đội. Y Thiên Y Hân đi theo Cẩn Hiên, Trần Hân đi theo Chính Hiên, hai đội là thực lực tương đương a. Đương nhiên Vũ Tinh cũng rất vinh hạnh lên làm trọng tài, cũng rất vất vả nói cho bọn họ biết quy tắc trận đấu. Có điều nhìn bộ dáng bọn hắn có vẻ như chưa thật sự đang nghe.

“Này, các ngươi chuyên tâm một chút có được không? Hãy nghe ta nói đây này.” Vũ Tinh tức giận quát to, cư nhiên dám coi lời của nàng như gió thoảng bên tai.

“Có, chúng ta thực sự đang nghe mà.” Chính Hiên vui vẻ cười nói.

“Có điều cứ chơi thế này thôi thì không hấp dẫn, hoàng huynh, chỉ bằng chúng ta đánh cược đi.” Vũ Tinh, vì người ta chỉ có thể được ăn cả ngã về không. Không phải là muốn vấn hồi cái gì, chỉ là luyện tiếu không muốn buông, người hiểu không? Ít nhất còn có cơ hội thắng, không phải sao?

“Đánh cược cái gì?” Chính Hiên mơ hồ cảm thấy bất an, tiền đặt cược của Cẩn Vương gia chắc chắn không phải bình thường.

“Cược....cược thứ trân quý nhất của người.....” Cẩn Hiên nhìn về phía Vũ Tinh, hẳn biết Chính Hiên sẽ hiểu. Giữa bọn họ dù sao cũng nên có kết thúc dù ai cũng không muốn buông tay. Nếu hẳn thật sự thua, hẳn có thể thật tình chúc phúc cho bọn họ.

“Thứ trân quý nhất không phải có thể mang ra mà cược.” Muốn buông tay ư, nói dễ hơn làm!

“Ta biết. Nhưng là đây là biện pháp nhanh nhất và cũng là tốt nhất, không phải sao?”

Đúng vậy, đối với bọn họ đây có lẽ là cách tốt nhất! “Được, ta sẽ đánh cược với người. Nhưng quyết định cuối cùng lại không nằm trong tay ta và người.” Ý của Vũ Tinh mới là quan trọng nhất, lần đầu tiên hắn có ý nghĩ muốn tôn trọng sự lựa chọn của nàng, trước kia hắn luôn cảm thấy nàng là phi tử của hắn thì đương nhiên nàng nên không oán trách không hối hận mà nghe theo hắn. Bây giờ hắn mới biết rằng, hắn đã sai rồi. Vũ Tinh không phải là một nữ tử bình thường, nàng có tư tưởng của chính mình, có sự lựa chọn của bản thân. Nữ hài tử kiêu ngạo như vậy sẽ không thuận phục bất kỳ ai, cho dù đối phương có là hoàng đế cao cao tại thượng đi chăng nữa.

“Ta đồng ý.” Cho dù cuối cùng hắn thắng, hắn cũng sẽ tôn trọng ý nguyện của Vũ Tinh.

Vũ Tinh nghe mà không hiểu gì, bọn họ đang nói bí mật gì vậy? Sao nàng nghe mà không hiểu gì, aizz, quên đi, mặc kệ bọn họ nói cái gì, trận đấu vẫn là quan trọng nhất. Xem võ lâm cao thủ cổ đại đánh bóng rổ như thế nào nhất định là rất thú vị a.

“Vậy bắt đầu, thời gian là một giờ, a, không phải, là nửa canh giờ mới đúng.” Ở cổ đại hình như là hai tiếng tính thành một canh giờ, đối như vậy chắc là đúng rồi.

Vũ Tinh cầm bóng ném lên cao, Chính Hiên nhanh tay lẹ mắt nhẹ nhàng nhảy lên đoạt được lần tấn công đầu tiên. Hắn dẫn bóng một đường qua tất cả chương ngại vật, thị vệ không dám chặn mà cũng không chặn nổi. Bóng đi vào rổ bên Cẩn Hiên, Cẩn Hiên bay người che trước mặt hắn.

Chính Hiên khoe quả bóng rổ trên tay, dùng âm lượng chỉ có hai người mới nghe được nói:“Quyền tấn công trước thuộc về ta.” Hắn không tự xưng trầm, trận chiến này không phải là giữa hoàng đế và Vương gia, mà là giữa hai nam nhân, vì nữ nhân mình yêu mà đấu.

“Tạm thời dẫn đầu thì sao chứ, kết quả cuối cùng chưa biết thế nào.” Cẩn Hiên thừa dịp Chính Hiên phân tâm, đoạt lấy bóng từ trong tay hắn.

Vũ Tinh hưng phấn mà hoan hô nói:“Cẩn hiên, rất tốt, cố lên!” Bọn họ chơi bóng xem hay hơn nhiều so với nàng, tuy rằng nàng cũng là cao thủ môn này nhưng vẫn không thể theo nổi bọn họ. Nếu Quân cũng có thể đến chơi thì thật là tốt.

Dật Hiên liếc xéo nàng một cái, nhện không được nói lời công bằng: “Hoàng tẩu, nghe nói chồng của người là Chính Hiên nhị ca ta nha. Không phải tam ca đâu đó.” Nữ nhân này sao lại thế chứ, không giúp chồng mình mà lại đi bảo nam nhân khác cố lên. Về sau hắn cưới vợ tuyệt đối sẽ không cưới người như nàng. Vợ của hắn nhất định phải là người ngoan ngoãn nghe lời mới được. Tốt nhất là loại nữ tử mà cho dù hắn có ra bên ngoài ăn chơi đàng điếm nàng cũng không quản.

Vũ Tinh hừ một chút: “Aizz, sao người không đi vào mà chơi đi?”

Dật Hiên buồn bực, hắn còn lâu mới đi làm nhân bán bánh bích quy nhé, ý tứ trong lời nói của Chính Hiên và Cẩn Hiên Vũ Tinh nghe không ra, nhưng hắn lại hiểu được phần nào. Tình hình này mà hắn còn đi vào thì chỉ có chết.

Cẩn Hiên vừa đoạt được bóng nhưng vì lỗi chuyển bóng mà lại chuyển tới tay Chính Hiên. Vũ Tinh tiếp tục hô:“Cẩn Hiên, cố lên.....” Lúc này Dật Hiên không dám khuyên nữa, sợ hoàng tẩu hắn không hài lòng lại đẩy hắn vào chiến trường đầy mùi ‘thuốc súng’.

“Cẩn đệ, người nói đúng, xem ai mới là người chiến thắng cuối cùng. Có điều, ta sẽ không cho người có cơ hội này đâu. Vũ Tinh, ta nhất định sẽ giữ được.”

“Vậy người hãy dùng hết bản lĩnh của mình đi. Nhị ca, hình như chúng ta chưa từng đánh hết sức bao giờ.” Hắn cho tới bây giờ đều không dám khinh thường hoàng huynh, chỉ là chưa bao giờ biết được thực lực của hắn. Có lẽ còn cao hơn hắn ấy chứ.

“Vi Tiêu Vũ Tinh sao?” Hắn thực không muốn vì một nữ nhân mà huynh đệ phản bội nhau.

“Đúng, Thần đệ cũng rất muốn biết thực lực thật sự của hoàng huynh.” Cuộc chiến đêm nay có lẽ sẽ không thật lạc quan cho lắm, huống hồ hần không thể ở cạnh Chính Hiền, hần phải cam đoan rằng sẽ không có chuyện không may xảy ra.

“Được!” Chính Hiền dùng khinh công bay lên, khi cách rỏ một khoảng không xa lắm liền ném bóng vào. Quả bóng kia giống như có ma lực rơi vào chính giữa rỏ.

Vũ Tinh trợn mắt lớn mồm, như vậy cũng được nha. Chắc không tính là phạm quy đâu nhỉ? Nếu đem hai tên sát gái như bọn họ đến hiện đại, nhất định sẽ rất thành công. Làm ngôi sao đóng quảng cáo thể thao đảm bảo hút tiền, không lo ăn mặc.[tác giả: người đã bao giờ phải lo ăn mặc đâu chứ]

Cẩn Hiền nhanh chóng đón được bóng, nháy mắt vượt qua Chính Hiền lao tới rỏ! Sau khi bóng rơi xuống khỏi rỏ, Chính Hiền không hiểu thế nào mà lại cứ nhiên ném bóng lên. Hần đứng ở trên cái rỏ, lại một lần nữa biểu diễn một màn ném xa.

Thật không biết mất người cô đại như thế nào, nhắm chuẩn đến như vậy, xa như thế mà cũng có thể ném trúng. Chiêu “tuyệt sát” của Vương Sĩ Bằng cũng không xa đến như vậy a!(Vi: Vi ko biết đây là ai đâu ==!)

Vũ Tinh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hết thấy, mấy thị vệ này căn bản chỉ là làm nền thôi, cứ chạy rồi lại chạy phía sau bọn họ. Đây hoàn toàn là cuộc đấu của riêng hai người bọn hần mà thôi!

Tình thế hiện tại là Chính Hiền chiếm thượng phong, trận đấu giằng co đã hai mươi phút, Chính Hiền dẫn trước với tỉ số 2-1. Đánh lâu như vậy mà mới được 2-1, không phải vì bọn họ quá yếu mà là vì quá mạnh. Đến cuối cùng, bọn họ rõ ràng đã thay đổi sách lược, tùy ý cho đối phương liều mạng tiến đến cũng không đi phòng thủ mà chỉ một mực tiến công.

“Dừng lại, các người sao lại dùng khinh công hết như thế, này, các người phạm quy rồi, có biết không hả? Tiểu Hiền Tử, người đi bộ đi..... Cẩn Hiền, người đánh bằng tay đi(Vi: ko lẽ anh đang đá bóng rỏ ==)......Dừng lại, các người đều phạm quy rồi..... Âu Dương Chính Hiền, Âu Dương Cẩn Hiền, các người rốt cuộc có để trọng tài ta đây vào mắt không hả?” Vũ Tinh thập phần làm hết phận sự một trọng tài của nòng, nhưng hai huynh đệ đang đánh kịch liệt như vậy sao còn nghe lời cảnh cáo của nòng nữa chứ.

Dật Hiền ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa:“Hoàng tẩu, người dừng hết nữa, có hét vớ hòng bọn họ cũng sẽ không để ý đến người đâu.”

Vũ Tinh giận dữ liếc hần một cái thật sắc. Cuối cùng nòng chỉ có thể buông tha cho đấu tranh vô ích, chậm chạp uống trà, xem bọn hần long tranh hổ đấu, quả thực so với nòng còn hoàn hảo hơn!

Thật không hiểu, sao bọn họ lại thừa tình lực đến mức đánh lâu như vậy cũng không thấy mệt chứ. Đúng rồi, trên người Cẩn Hiền còn đang bị thương, trò chơi kịch liệt quá mức như vậy liệu có thể làm rách miệng vết thương của hần không? Chính Hiền này cũng thật là, không nhường đệ đệ được lấy một chút sao?

“Tỉ số bây giờ là 99 – 99, ngang nhau a. Ta tốt bụng nhắc nhở các người, chỉ còn một phút đồng hồ thôi! Nói cách khác các người chỉ còn lại có một cơ hội để tấn công, ai thắng ai thua đều dựa vào lúc này. Năm cho chắc nha!” Vũ Tinh hô to về phía bọn họ! Chính Hiền và Cẩn Hiền liều mạng ném rỏ, rất nhanh liền kéo điểm số đến tận 99, bọn họ người theo ta đuổi, chênh lệch lớn nhất cũng chỉ là 5 điểm, mà hầu hết là ngang nhau như bây giờ vậy. Thị vệ đã tránh hết cả ra rồi.

Lúc này quyền không chế bóng nằm trong tay Chính Hiền. Vô luận thế nào Cẩn Hiền cũng phải cướp lại!

“Hoàng huynh, xem ra trận bóng này đã có kết quả.” Không thể không thừa nhận, võ công của hoàng huynh hần võ công còn cao hơn hần tưởng tượng. Cho dù đêm nay hần không thể ở bên cạnh huynh ấy thì huynh ấy cũng có đủ năng lực để bảo vệ chính mình.

“Ta biết, chưa từng có ai có thể cướp thứ gì từ trong tay người, nhưng trẫm muốn làm người thứ nhất.” Hần không thể chấp hai tay dâng Vũ Tinh cho người ta.

“Hoàng huynh, ta cũng không tranh của người cái gì bao giờ, chỉ duy có lúc này mà thôi.” Năm đó khi tranh giành ngôi vị hoàng đế, tiếng nói của Cẩn vương gia hần cũng rất lớn, hần có chiến công trác tuyệt, tiếng tăm vang khắp thiên hạ, không ít văn võ quan theo hần, sai đâu đánh đó. Nhưng hần cho tới bây giờ chưa từng tranh giành, ngôi vị hoàng đế với hần không là gì cả.

“Được, vậy đây là lúc quyết định.” Chính Hiền chuyển động công kích về phía Cẩn Hiền, Cẩn Hiền nghiêng người tránh được.

Vũ Tinh thấy tình thế không đúng,“Này, các người đang làm gì thế hả, chơi bóng hay đánh người vậy?” Sao đang tốt đẹp lại thành ra như vậy? Bọn họ không phải huynh đệ tình thâm sao?

Hai người đánh đến lúc khó phân thắng bại, một bàn tay bắt được cánh tay đối phương, tay kia thì nâng lên quăn lấy nhau, đánh đến mặc danh kì diệu.

“Vi sao không ra tay đi?” Cẩn Hiền hỏi.

“Còn người? Tại sao cũng không ra tay?” Năm đó, hần đã ra tay với đại ca của mình một lần, hần thật sự không muốn tái diễn lịch sử, mà lý do cư nhiên vẫn là vì nữ nhân.

“Bởi vì người là nhị ca của ta.” Năm đó hần cảm thấy đại ca nhị ca vì một nữ nhân thật sự không cần đến mức như vậy, bây giờ hần mới nghĩ ra được rằng, yêu một người khác cốt ghi tâm, chính là thân bất do kì.(Vi: ko phải chuyện bản thân có thể tự chủ)

“Cũng bởi vì ngươi là tam đệ của ta .”

Hai người nhìn nhau cười, tay vẫn không hề buông ra..... Huỳnh đệ quan trọng, nhưng thê tử cũng rất quan trọng. Đối mặt với sự lựa chọn giữa tình thân và tình yêu lựa chọn, bọn họ đều cảm thấy vô lực và cũng không thể rút lui.

“Tình hình bây giờ là thế nào vậy?” Dật Hiên thấy rất kì lạ, như vậy quả thật không giống chuyện mà nhị ca và tam ca làm a.

“Ta đâu có biết.” Lúc này nàng sốt ruột hơn bất cứ ai, không muốn Cẩn Hiên bị thương, lại càng không muốn Chính Hiên cũng bị thương.

“Tam đệ, thực xin lỗi.”

“Ta cũng vậy.”

Không hổ là huỳnh đệ, thời gian hai người ra tay liên tục không kém đến một khắc. Chính Hiên bị đẩy lui vài bước, mà Cẩn Hiên lại phải lui xa hơn, bóng tự nhiên rơi vào tay Chính Hiên. Hắn ngay cả đầu cũng không quay lại, ném quả bóng về phía sau, đứng chính giữa rổ. (Vi: Michael Jordan thời cổ đại???)

Đằng sau hắn chẳng lẽ cũng có mắt sao? Như vậy mà cũng ném trúng được? Có điều lúc này Vũ Tinh không rảnh nghĩ nhiều như vậy, chạy ngay đến trước mặt Cẩn Hiên, “Cẩn Hiên, ngươi không sao chứ?”

Cẩn Hiên nhìn Vũ Tinh, ánh mắt âm trầm: “Không sao đâu. Hoàng huynh, ngươi thắng rồi.”

“Ngươi đang bị thương, ta thắng không về vãng gì. Trận đấu lần này có thể không tính!” Khi nhìn thấy Vũ Tinh chạy đến bên Cẩn Hiên, hắn cảm thấy người thua dường như là hắn. Cho dù hắn có thắng được trận đấu này thì sao chứ, trái tim Vũ Tinh không ở bên cạnh hắn, vẫn là hắn thua.

“Không, thắng chính là thắng. Thần đệ nhận thua.”

“Chỉ là một trận thi đấu hữu nghị, làm gì mà nghiêm trọng như vậy? Tiểu Hiên Tử, ngươi cũng thật là, Cẩn Hiên đang bị thương, sao ngươi lại khiến hắn thành thế này. Nếu vết thương của hắn tái phát thì phải làm sao bây giờ? Hơn nữa hắn là đệ đệ của ngươi nha, sao ngươi có thể nặng tay như vậy.” Vũ Tinh mang bộ mặt giáo huấn hắn.

Mỗi câu của Vũ Tinh đều khiến trái tim Chính Hiên đau đớn. Ta làm như vậy là vì ai? “Hắn bị thương, ngươi đau lòng sao? Ngươi để ý đến hắn như vậy ư?” Ngươi có từng nghĩ tới việc ta có lẽ cũng sẽ bị thương không? Khi Vũ Tinh chạy tới chỗ Cẩn Hiên, người trong lòng nàng là ai?

“Ta.....” Nàng chỉ là lo lắng Cẩn Hiên sẽ đau lòng mà thôi a, tại sao Tiểu Hiên Tử lại tức giận như vậy? Nếu đổi lại là Tiểu Hiên Tử, nàng cũng sẽ rất rất lo lắng.

“Có lẽ trầm nên sớm biết.” Lời nói của Chính hiên tràn ngập bất đắc dĩ, tình yêu vốn không thể miễn cưỡng, là hắn không đúng, hắn không nên cưỡng cầu một tình yêu không thuộc về mình. Có lẽ hắn sinh ra đã không có tình yêu, từ khi là hoàng đế mọi thứ đã được quyết định, ai bảo hắn sinh ra trong nhà đế vương chứ?

“Biết cái gì cơ?” Hôm nay Chính Hiên sao lại là lạ? Chẳng lẽ là vì cuộc chiến đêm nay? Cũng đúng, lật đổ Ngụy Trọng Hiên cũng không phải chuyện dễ dàng, khó trách hắn lo lắng như vậy.

“Người ngươi thích là Cẩn Hiên, đúng không?” Chính Hiên xoay người rồi đi! Vì muốn gặp nàng, hắn bỏ xuống hết thảy mọi việc trong cung. Vì muốn nàng hồi cung, hắn không tiếc ra tay với huỳnh đệ thân nhất, đổi lại chỉ có thể là như thế này sao?

Vũ Tinh nhìn bóng dáng hắn, lẩm bẫm: “Ngươi đang nói cái gì vậy? Người ta quan tâm nhất là ngươi a.”

Một câu nói vô tình lại rơi hoàn toàn vào tai Cẩn Hiên. .... Hắn nên sớm hiểu. .... Người Vũ Tinh yêu không phải hắn, cho tới bây giờ vẫn đều là Chính Hiên. ....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Edit: diepthiendiem Beta: Viochan Gió thổi nhánh cây xào xào rung động, nhánh cây lay động, trên mặt đất loang loáng bóng người. Thị vệ cung đình vội vàng vàng, dường như đang chuẩn bị nghênh đón kẻ địch lớn. Trong ngự thư phòng đèn đuốc sáng trưng.

Nguy Doanh Hoàn lặng lẽ đứng nhìn Chính Hiên, trong lòng vui sướng. Đây là lần đầu tiên hoàng đế chủ động triệu kiến nàng, không cần Thái Hậu

phải cưỡng ép, cũng không phải áp lực của phụ thân nàng, là chính hấn tự muốn gắp nàng. Nàng không biết đã phải đợi ngày hôm nay bao lâu rồi, mới mất chờ mong, nhưng nàng vẫn cứ đợi. Là vì Tiêu Quý phi xuất cung nên mình mới có cơ hội này sao?

“Không biết Hoàng Thượng triệu nô tì đến, có gì sai bảo?”

Hoàng đế cười vói về mặt bí hiểm, “Hoàng hậu đừng vội, trẫm đang đợi trò hay muốn hoàng hậu tự mình chứng kiến.”

“Nô tì cả gan hỏi một câu, là trò hay gì vậy?”

“Không vội không vội, hoàng hậu cứ chơi cờ với trẫm trước đã, đợi có trò hay thì sẽ biết thôi.” Nói xong sai người mang bàn cờ lên.

Quân cờ có hình thù rất kỳ quái, hoàng hậu mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Hoàng Thượng, đây là.....” Không phải nói chơi cờ sao? Đây đâu phải cờ vậy a?

Hoàng đế cười vang nói: “Ha ha ha, rất mới mẻ đúng không? Lúc trước khi mới thấy cũng giống ngươi. Đây là do Tiêu phi phát minh, quả thật thú vị.” Khi Chính Hiền nói đến Vũ Tĩnh, vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc.

Nguy Doanh Hoàn rất hâm mộ Vũ Tĩnh, có thể có được một người thật lòng yêu mình đã không dễ dàng, được một đấng quân vương yêu lại càng thêm khó, nhưng Tiêu Vũ Tĩnh lại làm được chuyện mà nàng không thể. Nàng ấy giỏi hơn hẳn nàng, Hoàng Thượng thích nàng ấy cũng là điều đương nhiên, nữ hài tử như vậy rất khó có thể khiến cho người khác không thích được. Hoàng hậu thuận theo ngồi xuống, chơi cờ cùng Chính Hiền. Bất tri bất giác nàng cũng bị trò chơi mới mẻ này hấp dẫn. Thật ra khi chưa lấy chồng, nàng cũng là một cô gái rất hay cười. Nhưng bây giờ hết thấy đều thực xa vời, nàng không thể cười thường xuyên như trước nữa, bởi vì nàng đã là một quốc gia chi mẫu.

Không khí đang vui vẻ, chợt nghe ngoài cửa có tiếng huyền oán, còn có thanh âm va chạm của binh khí. Hoàng hậu bất an đứng lên: “Hoàng Thượng, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không sao không sao, ngươi với ta chỉ việc chơi cờ thôi.”

“Nhưng....” Bên ngoài hẳn là đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không có ai dám làm loạn ở bên ngoài ngự thư phòng chứ. Nhưng Hoàng Thượng lại trấn tĩnh như vậy, dường như đã đoán trước được hết thảy.

“Hoàng hậu, ngươi thua rồi.” Hoàng Thượng lấy ‘xe’ ăn ngay ‘tướng’ của hoàng hậu, hoàng hậu dĩ nhiên không thể không lui.

“Vâng, nô tì đã thua.” Nếu Hoàng Thượng nói không có việc gì thì cứ coi như không có việc gì đi.

Nguy Trọng Hiền dẫn thị vệ lao vào đầu tiên, “Hoàng Thượng hôm nay thật có nhã hứng.” Chết đến nơi rồi còn phong lưu khoái hoạt, trời đã định ngươi nhất định phải chết.

“Thừa tướng hôm nay cũng rất có nhã hứng. Đêm khuya còn mang theo một đám người đến thăm trẫm.” Ngự tặc ngươi cuối cùng cũng ra tay..... Là ngươi bắt nạt trước, đừng trách trẫm bắt nghĩa.

Hoàng hậu cảm thấy tình thế có chút không đúng, mặc dù phụ thân là Thừa tướng đương triều lại nhạc phụ của Hoàng Thượng, nhưng không thể chưa được truyền triệu đã tự tiện vào cung. “Phụ thân, sao ngươi lại tới đây?”

“Thừa tướng đại nhân chắc hẳn biết mang binh khí xông vào thư phòng là tội chết chứ?” Hoàng đế không thèm nhìn tới hấn, trong mắt chỉ có bàn cờ kia. “Tướng” của hoàng hậu đã bị hấn ăn.

Hoàng hậu vừa nghe thấy liền quỵ sụp xuống, “Hoàng Thượng thứ tội, phụ thân nô tì nhất định là không phải cố ý. Nhất định là có chuyện gì quan trọng nên mới có thể như thế, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Hoàng đế cười lạnh: “Thừa tướng, ngươi nói xem?”

“Thần lân này đến đây, đương nhiên là có chuyện quan trọng. Thiên hạ hữu năng giả cư chi (Vi: có tài năng mới nắm cai trị được thiên hạ), Hoàng Thượng cảm quyền bất lực, không anh minh sáng suốt, dân chúng bất an, tứ hải không thần phục. Tốt nhất là nên thoái vị nhường lại cho người hiền tài.” Lão phu nề ngươi từng là thiếu chủ, vẫn khách khí với ngươi, ngươi đừng có mà rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Hoàng đế vẫn không tức giận: “Không biết người hiền mà Thừa tướng là người phương nào? Không phải là Thừa tướng đại nhân Nguy Trọng Hiền đấy chứ?” Lòng lang dạ sói của ngươi cuối cùng cũng lộ ra.

“Đúng thế. Nửa giang sơn của Long Hiến hoàng triều đều dựa vào lão phu chống đỡ. Nếu không có lão phu làm sao Long Hiến hoàng triều hưng thịnh được như hôm nay, thiên hạ làm sao lại có thể thần phục một tiểu tử chưa dứt sữa như ngươi?”

“Nói vậy, Ngươi thừa tướng thật đúng là có công lao to lớn a. Ngôi vị hoàng đế này thật nên nhường lại cho ngươi.” Hoàng đế ngoài cười nhưng trong không cười, tia lạnh lờ trong mắt làm cho người ta rét run.

“Ngươi biết điều như thế thì mau giao ngọc tỷ ra đây. Ngươi cũng sẽ không phải chịu đau đớn, nói không chừng lão phu sẽ niệm tình ngươi là hậu duệ của tiên đế, lưu lại thi thể toàn vẹn cho ngươi.” Tiên đế có ơn tri ngộ với hấn, cũng là nguyên nhân vì sao trước đây hấn không tạo phản. Nếu không phải đương kim thiên tử làm căng với hấn, tước đoạt quyền thế của hấn, thì hấn cũng sẽ không sốt ruột mà được ăn cả ngã về không như thế này.

Hoàng hậu không thể tin nổi, lao tới bên cạnh Ngụy Trọng Hiền, tay nắm lấy ống tay áo của hắn: “Phụ thân, ngươi đang nói cái gì thế? Ngươi muốn tạo phản sao? Không, không thể được. Phụ thân, ngươi, ngươi không thể làm như vậy. Hắn là quân, ngươi là thần, ngươi không thể lấy hạ phạm thượng.” Vì sao phụ thân lại muốn tạo phản? Hắn là một người rất trung quân (Vì: trung thành với vua). Hắn không thể nào tạo phản được, không thể nào!

“Cái gì quân, cái gì thần chứ. Vì phụ (Vì: cách ng' cha tự xưng) làm hoàng đế thì ta mới là quân. Đến lúc đó ngươi chính là công chúa tôn quý, đệ đệ ngươi chính là thái tử.”

“Không, ta không cần làm công chúa gì đó. Cha, ngươi không thể làm như vậy. Hắn là chồng của nữ nhi a, là trời của nữ nhi a, nếu ngươi giết Hoàng Thượng, ngươi bảo nữ nhi phải làm sao bây giờ?”

“Ngươi không cần lừa vì phụ nữa, một năm nay hắn chưa từng đặt chân vào tấm cung của ngươi, các ngươi căn bản không phải là vợ chồng thật sự. Mỗi lần ngươi lại còn lừa vì phụ, nói hắn đối xử tốt với ngươi như thế nào. Nữ nhi, sao ngươi lại ngu ngốc như vậy? Chờ đến khi ngươi làm công chúa rồi, vì phụ nhất định sẽ tìm cho ngươi một lang quân như ý.” Kỳ thật như vậy cũng tốt, nữ nhi cũng không cần phải thủ tiết.

Sự thật trắng trợn như vậy bày ra trước mặt người khác, Ngụy Doanh Hoàn cảm thấy có chút khó xử, trầm mặc một hồi rồi nói: “Hắn đối xử với nữ nhi dù không tốt, nhưng hắn vẫn cứ là phu quân của nữ nhi. Cha, nữ nhi cầu xin ngươi buông tay được không?” Hoàng hậu khóc lóc quý xuống cầu xin.

“Vì phụ làm như vậy còn không phải là vì các ngươi sao? Một đám ăn cây táo, rào cây sung.” Ngụy Trọng Hiền đá văng nàng ra.

Hoàng đế chậm chạp đi tới nâng hoàng hậu dậy, “Hoàng hậu, trăm cảm ơn ngươi.” Kỳ thật lần này gọi hoàng hậu đến, chủ yếu là muốn thử xem nàng có đồng dạ (Vì: cùng 1 ruột) với phụ thân hay không, nếu không phải hắn có thể buông tha nàng. Dù sao nàng cũng coi như là kết tóc chi thê của hắn, chỉ là không ngờ hoàng hậu lại trọng tình trọng nghĩa đến thế này. Trước đây là hắn không hiểu nàng, một mực cho rằng nữ nhi của Ngụy Trọng Hiền nhất định sẽ không có gì tốt. Là hắn thực có lỗi với nàng!

“Hoàng Thượng, nô tì thay mặt phụ thân thực xin lỗi ngài.”

Ngụy Trọng Hiền giận dữ nói: “Lão phu không phải xin lỗi hắn. Âu Dương Chính Hiền, giao ngọc tỷ ra đây.”

“Nếu trăm không giao thì ngươi định làm gì?”

“Nếu không giao, bốn tướng sẽ giết ngươi.” Dù sao quân quyền cũng ở trong tay hắn, cho dù hắn giết hoàng đế, thiên hạ có ai dám phản đối chứ. Muốn lấy ngọc tỷ từ tay hắn, bắt hắn tự nhường ngôi cũng chỉ là không muốn phải lưu danh là loạn thần tặc tử muôn đời thôi.

“Vậy coi như ngươi có can đảm hành thích vua. Nhưng muốn giết trăm thì ngươi cũng phải có bản lĩnh mới được.”

Ngụy Trọng Hiền cười ha ha: “Ha ha ha, lão phu đương nhiên là có bản lĩnh này. Hoàng Thượng, ngươi còn nhớ rõ Thượng Quan Kiệt trở thành tướng quân như thế nào không?”

Chính Hiền nghe vậy biến sắc: “Trăm đương nhiên nhớ rõ, là Thừa tướng đề cử.”

“Hoàng Thượng trí nhớ thật tốt. Ngươi chắc cũng nhớ vì việc của nước Tĩnh Nguyệt mà ngươi đã giao hết binh quyền cho hắn chứ?”

“Đương nhiên, hắn đã cầm binh đi biên cương. Sao lúc này Thừa tướng lại nhắc tới hắn?”

Ngụy Trọng Hiền lại càng cười to: “Hoàng Thượng, ngươi chắc chắn rằng hắn đã xuất kinh rồi sao?” Nếu không phải có binh quyền trong tay thì lão phu đâu dám ra tay ở đây. Có điều, đêm nay thủ vệ trong cung hình như không nghiêm ngặt lắm, đánh vào hoàng cung dễ dàng hơn hắn tưởng tượng. Hoàng đế cũng quá khinh địch thả lỏng, hoàng đế như vậy mà không chết chẳng phải là rất không có thiên lý sao.

“Thừa tướng nói lời ấy là có ý gì?”

“Thượng Quan tướng quân hãy xuất hiện đi.” Thượng Quan Kiệt quả nhiên đi ra từ phía sau lưng Ngụy Trọng Hiền, “Hoàng Thượng, ngươi không ngờ đúng không? Thượng Quan Kiệt vốn là người của lão phu, ngươi giao binh quyền cho hắn cũng chính là giao cho lão phu.”

Hoàng đế không nổi giận như hắn tưởng, nói: “Hoá ra là như vậy, vậy thì việc của nước Tĩnh Nguyệt cũng là do ngươi bày ra? Tâm phúc của Đao Mộc An Hồng Phi kia cũng là do ngươi mua chuộc, về phần chuyện ám sát trăm cũng không phải là nước Tĩnh Nguyệt làm, mà là Thừa tướng đại nhân đúng không? Mặc kệ ám sát có thành công hay không, Thừa tướng đều là ngư ông đắc lợi, đúng vậy chứ?”

“Âu Dương Chính Hiền, xem ra ngươi cũng không đến mức ngu dốt. Thượng Quan tướng quân, bắt lấy hắn cho ta.” Ngụy Trọng Hiền vui sướng hải lòng mơ tưởng đến khoảnh khắc mình được lên ngôi hoàng đế.

“Vâng.” Thượng Quan Kiệt đáp, từng bước một đến gần Chính Hiền, đột nhiên đao quay ngược lại lao về hướng Ngụy Trọng Hiền.

“Thượng Quan Kiệt, ngươi.....” Ngụy Trọng Hiền không thể tin nổi trừng lớn mắt.

Thượng Quan Kiệt lời lẽ chính nghĩa nói: “Thượng Quan Kiệt ta chính là tướng quân của Long Hiền, không phải tay sai của Ngụy Trọng Hiền ngươi. Ta cũng giống như Đao Mộc An, chỉ công nhận dòng máu của Âu Dương gia mà thôi.”

“Ngươi..... Ngươi là đồ súc sinh vong ân phụ nghĩa, chẳng lẽ ngươi đã quên lúc trước là ai thả ngươi, là ai giúp ngươi lên được đến địa vị hôm nay, cho

ngươi uy phong bát diện, cho ngươi vinh hoa phú quý sao?” Ngụy Trọng Hiền vọng tưởng dùng tình nghĩa níu giữ Thượng Quan Kiệt. Hừ, nếu hần qua được lần này, chuyện đầu tiên hần làm chính là giết tên phản đồ Thượng Quan Kiệt.

“Thừa tướng có ân với Thượng Quan Kiệt, Thượng Quan Kiệt vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Nhưng thuộc hạ thân là quân nhân, thiên chức lớn nhất của quân nhân chính là nguyện trung thành với chủ tử. Hoàng Thượng là quân chủ của vi thần, vi thần chỉ có thể nghe mệnh lệnh của hần. Tiêu phi nương nương nói rất đúng, vi thần không thể vì báo ân cho mình mà làm cho thần dân khắp thiên hạ vạn kiếp bất phục. Hoàng Thượng là một hoàng đế tốt!” Vốn hần cũng rất phân vân giữa một bên là ân nhân một bên là chủ tử, chính Tiêu phi đã giảng giải giúp hần thông suốt. Quả thật là nghe nương nương nói chuyện một buổi bằng mười năm đọc sách.

“Tiêu phi?” Tiêu Vũ Tình, nữ nhi của Tiêu Tề Uyên? Là hần đã quá coi thường nàng.

Hoàng đế đáp: “Đúng vậy, còn có những chuyện đáng kinh ngạc hơn ở phía sau. An Vương gia xuất hiện đi!” Đoàn Mộc An cùng Liễu Kính Minh đi vào.....

Hoàng đế cười nói: “Ngụy Trọng Hiền ngươi tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi đúng không? Hết thầy chỉ là để dụ ngươi vào bẫy, trảm căn bản cho tới bây giờ chưa từng tin rằng nước Tinh Nguyệt lại phái người ám sát trẫm. Khi ngươi dùng bò câu đưa tin đến tay Đoàn Mộc Tuấn, trẫm sớm đã báo trước cho hần rồi. Ngươi thực sự nghĩ hần sẽ dẫn mười vạn binh mã tấn công sao? Hừ, chỉ là diễn cho ngươi xem thôi.”

Liễu Kính Minh mắng: “Ngụy Trọng Hiền, ngươi là đồ loạn thần tặc tử, uổng tiên đế có ơn tri ngộ với ngươi, ngươi còn nhớ rõ ngươi đã hứa hẹn gì với tiên đế không? Ngươi đã nói, tận tâm phụ tá thiếu chủ. Chính là phụ tá như thế này sao? Ngươi không nghĩ rằng đã làm tiên đế trên trời có linh thiêng thất vọng sao?” Tới hôm qua đột nhiên nhận được mật lệnh của hoàng đế, sai hần thẩm vấn Đoàn Mộc An, nhìn thấy tình hình của Đoàn Mộc An làm cho hần chấn động. Hoá ra Hoàng Thượng căn bản không giam Đoàn Mộc An vào ngục, mà là sắp xếp cho hần ở một nơi an toàn thoải mái, khi đó Liễu Kính Minh mới biết được hết thầy mọi chuyện. Không khỏi cảm thán: Hoàng Thượng thánh minh. Hoàng đế thật sự là đã trưởng thành rồi, hần như vậy người làm thầy này cuối cùng cũng không làm tiên đế thất vọng, không làm thiên hạ thất vọng.

Ngụy Trọng Hiền không biết có phải là giận quá hoá điên hay không mà lại bắt ngờ cười to: “Ha ha ha..... Âu Dương Chính Hiền, ngươi đúng là trưởng thành rồi. Không ngờ ngay cả lão phu cũng bị rơi vào bẫy, lão phu thật sự đã xem thường ngươi.”

“Thừa tướng chắc cũng không biết kế sách này thật ra là do ai nghĩ ra đúng không?”

“Là ai?” Rốt cuộc là ai đã nắm hần trong lòng bàn tay.

“Chính là Tiêu phi.”

“Lại là Tiêu phi.” Hần lẩn lộn nói quan trường hắc ám nhiều năm như vậy, thế mà đánh không lại một đứa nhóc con. Ngụy Trọng Hiền không chịu nổi sự đả kích này, phun ra một ngụm máu tươi.

“Phụ thân.” Hoàng hậu chạy tới đỡ lấy hần, “Phụ thân, ngươi không sao chứ?” Hần tuy rằng mưu nghịch phạm thượng, nhưng vẫn là cha nàng, có công sinh thành dưỡng dục, là thân nhân quan trọng nhất trên đời của nàng.

Ngụy Trọng Hiền đẩy nàng ra, nói với hoàng đế: “Cho dù chết, lão phu cũng đồng quy vu tận với ngươi.” Đột nhiên hô to: “Xích Âm công tử.” Hần đã nhận được tin tức xác thực, Âu Dương Chính Hiền đêm nay tuyệt đối sẽ không vào cung, ở đây chắc chắn không có ai là đối thủ của Xích Âm. Người hần phải kiêng dè chỉ có một mình Âu Dương Chính Hiền mà thôi.

Trong phòng đột nhiên lạnh lẽo, một thân ảnh đỏ rực xuất hiện trước mặt mọi người, trên người lộ ra tà khí quỷ dị, hần mỉm cười, một nụ cười quỷ dị. Thật đúng là nghiệm chứng câu nói kia của Vũ Tình, một đại nam nhân mà lại đi cười như vậy, chết đi cho xong.

Ngụy Trọng Hiền bám vào cây cột bên cạnh, nói: “Xích Âm công tử, chỉ cần ngươi giết cầu hoàng đế, lão phu nguyện ý đem toàn bộ gia sản đưa ngươi, cũng đưa ngươi tất thảy mỹ nữ trong thiên hạ, tuyệt sắc mỹ nữ Tiêu Vũ kia, ngươi có biết nàng là ai không? Nàng chính là phi tử của tên cầu hoàng đế này, chỉ cần ngươi giết cầu hoàng đế, nàng chính là của ngươi.”

Quả nhiên mắt Xích Âm sáng lên, hần có vẻ có hứng thú. Nhưng chỉ vì thế mà giết hoàng đế, hình như không có lãi cho lắm, “Mỹ nhân mặc dù tốt, nhưng vì nàng mà đối nghịch với khắp thiên hạ, ngươi cho rằng bản công tử sẽ ngốc như vậy sao?” Nếu không phải công tử có lệnh bảo hần đến giúp Ngụy Trọng Hiền, hần thêm vào mà đề ý.

“Xích Âm công tử, chỉ cần ngươi giết cầu hoàng đế, bốn tướng không chỉ cho ngươi hưởng thụ mỹ nữ trong thiên hạ mà còn phong Thánh Tiên môn là thiên hạ đệ nhất môn phái, trợ giúp công tử nhà ngươi ngồi lên vị trí môn chủ.”

“Đồng ý.” Truyền thuyết nói hoàng đế võ công cao cường, nhưng mệnh thể nào thì không ai biết. Hần cũng rất muốn thử sức hoàng đế, lần trước bại bởi Chính Hiền khiến hần cảm thấy rất khó chịu. Huống hồ chỉ cần giết một hoàng đế, hần sẽ tài sắc kiêm thu (Vị: thu được cả tiền tài lẫn người đẹp), còn có thể giúp cho công tử, hần sao lại không làm chứ.

Trong lúc nói chuyện hần đã đi đến trước mặt hoàng đế, hoàng đế lại mỉm cười nhìn hần, không một chút e ngại. Lao nhanh tới gần hoàng đế, đột nhiên có một bàn tay chặn hần lại. Trong thiên hạ người có thể ngăn được hần cũng không nhiều!

Xích âm nhìn người vừa tới, lại không tìm thấy trong trí nhớ của hần. Xem ra triều đình cũng là nơi ngọa hổ tàng long, nhìn quần áo hần mặc tuyệt đối không phải người trong giang hồ.

Chuyện kì lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều.“Dật Vương gia?” Âu Dương Dật Hiền được mọi người công nhận là hoa hoa công tử không ngờ cũng là người mang tuyệt kĩ(Vi: giỏi ể), người của Âu Dương gia quả nhiên không thể khinh thường.

Dật Hiền vui cười nói:“Đúng vậy, ta chính là Dật vương gia phong lưu phóng khoáng đây.” Muốn giết nhị ca hần, phải qua được cửa của hần trước đã.

“Ta không cần biết ngươi là cái gì Dật Vương gia, chặn ta thì chết!” Xích Âm không dám khinh địch, dùng toàn bộ tinh lực nhắm thẳng vào Dật Hiền, bắt đầu tấn công.

Dật Hiền không hồ là Dật Hiền, quả nhiên phiêu dật linh động, thân mình hần nhanh đến nỗi làm cho người ta nhìn không rõ, Xích Âm không thể đã thương được hần. Nhưng Dật Hiền cũng không có cách nào để khống chế Xích Âm. Hai người kỳ phùng địch thủ!

“Cái tên Xích Âm kia, đã có ai nói với ngươi là người lớn lên giống như ngươi thế này thì thà mua khối đậu hủ mà đâm đầu chết cho xong chưa? Học cái gì không học lại đi học lại đi học cách nói của nàng. Đồ gay này, làm tổn hại đến ấn tượng về mỹ nữ trong thiên hạ, nếu về sau không ai dám vào kỹ viện nữa thì phải làm sao hả?”

Những lời này sao nghe lại quen tai như vậy, hình như đã từng có người nói thế với hần, Xích Âm suy nghĩ một chút mà vẫn là không nghĩ ra người đó là ai? Lại quay sang nhìn Dật Hiền, bộ dạng cũng rất tuấn tú, nhưng không giống hần, đó là một loại tuấn mĩ thuần nam tử. Nữ tử hần là càng thích loại nam tử này hơn. Xích Âm đột nhiên ghen tị ba huynh đệ Âu Dương gia bọn họ, một người hai người bộ dạng đều soái, võ công lại cao cường, tất cả đều hơn hần.(Vi: hú hồn, cứ tưởng nhìn DH rồi này sinh tình cảm chứ =]]])

Thấy bọn hần đánh nhau lâu như vậy mà còn chưa kết thúc, Chính Hiền thầm nghĩ muốn chấm dứt mà hài kịch chính biến(Vi: đảo chính á) này sớm một chút liền phi thân gia nhập mặt trận phía Dật Hiền. Có Chính Hiền tương trợ, tình thế rõ ràng thay đổi. Xích âm gần như không thể ra tay nổi, hần trốn sang một bên, thờ hồn hên, hần vẫn biết Chính Hiền có võ công, chỉ là không ngờ võ công của Chính Hiền lại cao hơn hần tưởng tượng, đừng nói có Dật Hiền tương trợ, chỉ cần một mình hần thôi thì Xích Âm cũng đã đánh không lại rồi. Bây giờ hần phải ra khỏi hoàng cung!

Dật Hiền làm sao có thể bỏ qua cho hần liền thừa thắng xông lên. Nhận ra hần muốn chạy, Dật Hiền chặn lại đường đi của hần, khiến hần có muốn cũng không thể trốn.“Xích Âm, ngươi không chạy thoát được đâu, bó tay chịu trời đi.”

“Được, ta đầu hàng.” Xích Âm giả bộ buông binh khí.

Dật Hiền bước lại, chuẩn bị đi trời hần, Xích Âm lại đột nhiên nghiêng người, bắn ra ám khí độc môn của Thánh Tiên môn bọn họ nhắm thẳng hoàng đế.

“Hoàng huynh, cẩn thận.” Dật Hiền không thể ngờ Xích Âm lại ra chiêu này, cư nhiên dám ám hại hoàng huynh hần. Dật Hiền vui đùa ầm ĩ lúc trước giờ đây trong mắt tràn ngập sát khí, một kiếm đâm vào cổ Xích Âm.

“Kiếm thật nhanh. ....” Xích Âm căn bản còn không nhìn ra hần xuất kiếm như thế nào.

Ám khí tuy rằng bắn trúng Chính Hiền nhưng Chính Hiền vẫn vô sự. Tiêu Vũ Tinh chắc như đinh đóng cột, nhất định bắt hần mặc nhuyễn vị giáp (Vi: áo giáp mềm mặc bên trong không lộ)vào. Lúc đầu hần còn không chịu, hần tin tưởng với võ công của mình căn bản không cần đến nó. Tinh Nhi thật sự đã có dự kiến trước, nàng mặc dù không ở bên cạnh hần nhưng vẫn cứu được hần.

Dật Hiền sốt ruột hỏi:“Hoàng huynh, ngươi thế nào rồi?” Hoàng huynh không thể gặp chuyện không may a, hoàng huynh nếu gặp chuyện không may, hần sẽ làm mẫu hậu thất vọng, lại còn bị tam ca trách mắng nữa.

“Trẫm không sao, Vũ Tinh đã sớm dặn bắt ta phải mặc nhuyễn vị giáp.”

Dật Hiền lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi,“Hoàng tẩu thật thông minh a.”

Xích Âm còn lại hơi thở cuối cùng cười mà nói:“Ha ha ha, Tiêu Vũ, ta không có được nàng thì các ngươi cũng đừng hòng. Ta muốn các ngươi phải sống đau khổ cả đời.”

Lời này của Xích Âm dường như ẩn chứa bí mật gì đó, Chính Hiền rất nhanh đi tới:“Xích Âm, ngươi nói cái gì, nói rõ ràng ra đi.”

“Mị Ảnh. ....” Xích Âm cười quyền rũ nói.

Mị Ảnh? Cái tên này sao nghe quen như vậy? Nguy rồi, là người vẫn muốn giết Tinh Nhi. Mị Ảnh sẽ không thừa dịp này mà đi giết Tinh Nhi chứ? Ý nghĩ này làm cho Chính Hiền hoảng sợ.

Nguy Trọng Hiền tê liệt ngã xuống, khoảnh khắc nhìn thấy Xích Âm ngã xuống hần biết hần đã thất bại, thất bại hoàn toàn.

“Dật vương, nhốt Nguy Trọng Hiền nhốt vào đại lao. ....”

“Nhưng, hoàng. ....”

Lúc này làm sao còn thấy bóng dáng Chính Hiền được nữa? Hần như tên bắn vọt tới Cẩn vương phủ. Tinh Nhi, ngươi phải đợi trẫm, nhất định phải chờ trẫm, trẫm ngàn đừng xảy ra chuyện gì. Trẫm rất cuộc không chịu được nỗi đau khi mất đi ngươi, lúc ngươi rơi xuống vách núi đen, ngươi có biết lòng trẫm sợ hãi đến thế nào không? Ngươi không thể lại gặp chuyện gì nữa. ....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Edit: diepthiendiem Beta: Viochan

Đêm nay ánh trăng thật đẹp a! Tiêu Vũ Tinh ngẩn người nhìn ánh trăng, không biết Chính Hiền bên kia thế nào? Hắn có thể thành công bắt được Ngụy Trọng Hiền không? Mọi chuyện hẳn là đã ổn thoả cả rồi.

“Vũ Tinh, người đang lo lắng cho hoàng huynh sao?” Cẩn Hiền nhẹ nhàng đi đến sau lưng Vũ Tinh.

“Cẩn Hiền người đi kiểu gì mà không phát ra tiếng động nào vậy? Người chuẩn bị định hù chết ta có phải không?” Vũ Tinh sẵn giọng trách.

“Là do người đang thất thần thôi. Ánh trăng đêm nay đẹp đến vậy sao?” Cẩn Hiền tò mò ngẩng đầu nhìn ánh trăng, kỳ thật hẳn biết Vũ Tinh không có ý như vậy a!

“Ừ, tối nay thật yên tĩnh.”

“Trong Hoàng cung chỉ sợ sẽ không yên tĩnh như vậy. Người lo lắng cho hoàng huynh phải không?” Thật ra hẳn hỏi là hỏi vậy thôi, nhìn bộ dáng Vũ Tinh đã biết là nàng rất lo lắng.

“Sao ta phải lo lắng cho hắn? Chẳng lẽ kế sách của ta không đáng tin hay sao? Huống hồ hắn cũng không cần ta phải lo lắng.” Vô công hắn cao cường như vậy, lại có nhiều người bảo vệ, ta cần gì phải lo lắng cho hắn chứ.

“Vậy tại sao người lại đứng ngồi không yên như thế?”

“Ta có sao? Đâu có, ta còn lâu mới phải thế.”

“Nếu lo lắng, tại sao không quay về hoàng cung ở bên cạnh hắn?” Vũ Tinh rõ ràng lo lắng mà lại giả vờ như không thèm để ý. Có lẽ trái tim nàng lúc này đã sớm bay đến bên người hoàng huynh, chỉ là không hiểu tại sao nàng có chết cũng không chịu quay lại hoàng cung.

“Ta còn lâu mới quay về, nếu vào rồi thì ta sẽ không ra được nữa, cho dù thực sự lo lắng thì sao chứ, ta cũng không muốn giống như con chim hoàng yến sống trong một nhà giam hoa lệ, hơn nữa lúc nào cũng phải đề phòng người khác hãm hại.” Vũ Tinh cuối cùng vẫn thừa nhận rằng nàng đang lo lắng cho Chính Hiền.

Trong mắt Cẩn Hiền hiện lên một chút âm đạm, nếu không có bức tường thành không thể vượt qua kia thì Vũ Tinh chỉ sợ đã sớm lựa chọn. Như thế cũng sẽ không khiến cho hắn càng lún càng sâu, khó có thể tự kiềm chế như bây giờ. Tình yêu quả nhiên là đáng ghét, không thể ngờ Cẩn vương gia không gì không làm được cũng sẽ có ngày hôm nay.

Y Hân vội vàng đi vào hậu viện, “Tham kiến Vương gia.”

Cẩn Hiền có chút khó chịu bước lại gần: “Y hân, có chuyện gì vậy?” Tốt nhất là có chuyện quan trọng thật, dám quấy nhiễu hắn tâm sự với Vũ Tinh.

Y Hân cúi đầu, biết rõ Vương rất thích quý phi nương nương mà còn dám quấy rầy bọn họ. Nhưng việc này rất quan trọng, Ngụy công tử có vẻ rất gấp gáp: “Ngụy công tử có việc cầu kiến.”

“Ngụy công tử? Ngụy công tử nào?” Họ Ngụy, chẳng lẽ là.....

“Là công tử của Ngụy Trọng Hiền.”

“Được, bốn vương đi gặp, Vũ Tinh, người cứ đợi ở đây, ta đi rồi sẽ quay lại ngay.” Ngụy Tử Tề đến thật không đúng lúc, trước đây hắn cũng đã từng cứu bốn vương, hẳn là một người trung nghĩa.

“Được rồi. Ta cũng không phải trẻ con, đâu phải hoảng một cái là không thấy đầu nữa, hơn nữa người còn có nhiều thị vệ như vậy, sợ ta chạy mất sao? Ta cam đoan tuyệt đối sẽ không tự đâm mất tích.” Nàng từng nghĩ Cẩn vương phủ có vẻ tự do, cuối cùng lại phát hiện hoá ra muốn chạy khỏi Cẩn vương phủ còn khó hơn cả trốn khỏi hoàng cung. Cẩn vương phủ phòng vệ rất nghiêm mật, chẳng trách Xích Âm và Mị Ảnh không dám tiến vào.

Nghe Vũ Tinh cam đoan rồi Cẩn Hiền mới yên tâm đi ra ngoài.

Ngụy Tử Tề sốt ruột đi đi lại lại trong đại sảnh đường, thấy Cẩn Hiền đi ra lập tức đón đầu, thờ dài nói: “Vương gia!”

“Ngụy công tử đêm khuya đến đây không biết có gì chỉ bảo?” Ngụy Tử Tề mặc dù đã cứu hân, nhưng cảnh giác vẫn tốt hơn. Hân xuất hiện vào lúc này có chút kỳ quái.

“Xin Vương gia hãy nhanh chóng tiến cung cứu giá, chỉ có ngài mới cứu được Hoàng Thượng.” Chẳng những là vì cứu Hoàng Thượng mà còn là vì cứu phụ thân hân. Hân không thể để cho phụ thân mắc thêm lỗi lầm nữa. Thân là thần tử, thân là một người con, cho dù sau này phụ thân không tha thứ cho hân thì hân cũng phải làm như vậy.

“Cứu giá? Cứu giá cái gì?” Cẩn Hiên cố ý hỏi.

“Ta..... Cha ta bức cung(Vì : vào cung bức ép). Bây giờ đang dẫn người tiến vào đó rồi ! ” Nói đến bức cung mà vương gia sao vẫn còn có thể bình tĩnh như nước thế này? Chẳng lẽ hân không lo lắng cho tính mạng của Hoàng Thượng sao?

“Hân dựa vào cái gì mà dám làm thế?” Phải thử hân một chút, nếu có thể thu nạp giúp triều đình là tốt nhất. Vừa có một tấm nhiệt huyết báo đáp nước nhà mà võ công cũng rất cao. Người hiền tài như vậy không thể để uổng phí!

“Thực ra, Thượng Quan Hiệt là người của phụ thân ta, hân căn bản không ra khỏi kinh thành. Tình thế lúc này vạn phần nguy cấp, xin Vương gia lập tức tiến cung.”

“Chỉ dựa vào lời nói của một mình người làm sao bốn vương có thể tin tưởng được? Không chừng người chính là đang giúp phụ thân dẫn bốn vương vào cung, ý muốn mưu hại bốn vương gia đó chứ.” Hân còn chưa thể trăm phần trăm xác định Ngụy Tử Tề chính là cao nhân che mặt ngày đó.

Ngụy tử tề xuất ra lệnh bài của Vương gia:“Chỉ bằng cái này.”

“Người quả nhiên chính là người ngày đó đã cứu bốn vương. Bốn vương xin cảm tạ! Có điều, Ngụy công tử không cần lo lắng, thực ra mọi âm mưu của phụ thân người đều nằm trong lòng bàn tay của Hoàng Thượng.” Chỉ dựa vào một mình Ngụy Trọng Hiên hân mà muốn đảo điên Long Hiên hoàng triều ư ? Buồn cười đến cực điểm!

“Như vậy cha ta.....” Dựa theo quốc pháp của bốn quốc, hình phạt dành cho âm mưu soán vị là treo cổ, nặng thì tru di cửu tộc, xử tử chặt đầu lăng trì(Vì : lăng trì là xé xác phanh thây á). Hân đã chậm một bước, cuối cùng vẫn không thể tránh cho bị kịch phát sinh.

“Ngụy công tử hân là rất rõ ràng hành vi của phụ thân người không phải là tội ác bình thường, hân phạm trọng tội đủ để sát nhà diệt tộc.”

“Cầu xin Vương gia hãy cứu phụ thân ta một mạng, Tử Tề nguyện ý đi theo làm tùy tùng, suốt đời trung thành với Long Hiên hoàng triều, chết không hối tiếc. Nhưng chỉ xin người hãy cứu phụ thân ta.”

“Cứu phụ thân người là việc không thể. Có điều, bốn vương sẽ cầu tình với Hoàng Thượng chỉ giết kẻ phạm tội thôi! Hoàng huynh lấy nhân(Vì : nhân từ ể) trị quốc, hân sẽ tha cho nhà họ Ngụy.” Khả năng của hân cũng chỉ có thể làm đến thế này mà thôi, coi như báo ơn cứu mạng của Ngụy Tử Tề, nể tình mà giúp đỡ.

“Vương gia, Tử Tề cả gan cầu xin Vương gia một chuyện.” Ngụy Tử Tề quỳ xuống:“Gia phụ(Vì : chỉ cha của ng' nói) cho dù phạm vào trọng tội thì hân cũng là phụ thân ta, hơn nữa tuổi tác cũng đã cao, ta thật không muốn nhìn hân rơi vào kết cục thê lương. Tử Tề nguyện ý nhận trừng phạt thay cho phụ thân. Xin Vương gia thành toàn.”

Cẩn Hiên thờ dài một hơi,“Ngụy Trọng Hiên đã sinh ra được một người con trai tốt.”

Vũ Tình tiếp tục ngăn người ngắm trăng, sao lâu như vậy rồi mà Chính Hiên vẫn không có tin tức gì? Không phải là thật sự đã xảy ra chuyện gì chứ? Không thể nào, hân võ công cao cường như vậy, lại có Dật Hiên ở bên cạnh hỗ trợ. Ta lại ép hân phải mặc nhuyển vị giáp vào để phòng vạn nhất! Nhưng nếu có sự cố ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ? Nếu hân bị thương, hoặc là.....thâm chí chết, phải làm sao bây giờ? Ý nghĩ này làm cho nàng hoảng sợ, nguy hiểm như vậy lẽ ra nàng nên đi theo hân mới đúng, tại sao lại cứ cố chấp vì cái gọi là tự do mà từ bỏ người mình yêu? Vũ Tình rốt cuộc đứng ngồi không yên, lo lắng không ngừng ở hậu viện, hân không thể vào hoàng cung ngay lúc này, nhìn thấy người mình muốn gặp. Tâm động không bằng hành động, Vũ Tình không kiềm chế nổi nhớ nhung trong lòng, lao ra khỏi Cẩn vương phủ.

Khi vừa lao ra ngoài vương phủ, đột nhiên dường như có người tới đứng trước mặt nàng. Người nọ hình như là mặc hắc y, trong đêm tối gần như là nhìn không rõ. Không phải là ma đấy chứ? Hay là mình lo lắng quá mà sinh ra ảo giác? Cố gắng dụi mắt, không phải, đúng là có một người, hơn nữa người kia thực âm trầm(Vì : có thể hiểu là ngầu đó =0=), cảm giác rất quen thuộc, có điểm làm cho người ta rét run.

“Xin hỏi, người là người hay là ma vậy ?” Thật ra nàng không cần lễ phép làm gì, sợ hãi đến thế này rồi mà còn phải lịch sự nói ‘xin hỏi’.

“Tiêu Vũ, người rốt cục cũng ra rồi.” Nàng đã đợi khoảng vài ngày rồi mà Tiêu Vũ cứ như con rùa rút đầu trốn tránh trong Cẩn vương phủ. Cẩn vương phủ bảo vệ nghiêm ngặt, cao thủ nhiều như mây, huống hồ Cẩn vương gia cũng không ra khỏi phủ. Nàng đang nghĩ sẽ không có cơ hội để giết Tiêu Vũ mà không ngờ nàng ta lại tự chui đầu vào lưới.

Mẹ ơi, giọng nói này là.....Mị Ảnh?” Không xui xẻo vậy chứ? Ta vừa mới ra ngoài được thôi mà? Chẳng lẽ Mị Ảnh vẫn luôn trốn ở đây sẵn sàng phục kích ta ?

Hắc y nhân xoay người, quả nhiên là Mị Ảnh. Nàng ta tươi cười vẻ thắng lợi : “Ta xem ai còn có thể cứu người? Tiêu Vũ, còn không chuẩn bị chịu chết đi?” Mị Ảnh rút ra vũ khí tùy thân, nhắm về phía Vũ Tình. Hôm nay nếu không giết được nàng ta thì về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Vũ Tinh nuốt nước bọt, “Chậm đã, ta thật sự rất muốn rất muốn biết, ngươi tại sao nhất định phải giết ta? Cho dù ngươi phán người khác tội chết thì ít nhất cũng phải nói cho người ta biết tội danh chứ?” Cứ như vậy mà chết thì thật oan uổng! Ta còn chưa gặp tiểu Hiên từ, người ta không muốn cứ thế này mà chết đâu.

“Được, ta sẽ cho ngươi biết. Ngươi đã yêu một người không nên yêu.” Nói tới đây, ánh mắt Mị Ảnh trở nên hung dữ, cứ như Vũ Tinh thật sự đã cướp đoạt bảo bối tâm can của nàng ta vậy.

Đúng là Chính Hiên rồi, Tiểu Hiên Từ chết tiệt, Tiểu Hiên Từ thói tha, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi. Ở trong cung có một đám đông nữ nhân rồi mà còn chưa thấy đủ, ra bên ngoài phong lưu thì lại là một sát thủ. Làm hại ta ở trong cung bị người hãm hại, ở ngoài cung bị người đuổi giết, lần này nếu ta không chết, ta nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ. Ta muốn phá hủy hậu cung của ngươi.

Lúc Vũ Tinh còn đang thăm mắng Chính Hiên thì Mị Ảnh đã lao về phía nàng. Vũ Tinh bỏ chạy, dù gì nàng cũng là cao thủ đại diện triết quyền đạo, thân thủ cũng nhanh nhẹn, miễn cưỡng còn có thể tránh thoát một đao này. Nhưng dù có qua được chiêu này thì chiêu tiếp theo phải làm sao bây giờ? Vẫn là ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách. (Vi : trong 36 kế, chuẩn là thượng sách)

Mị Ảnh thấy không thể một nhát dứt điểm, ra tay lại càng thêm độc ác, mỗi một chiêu đều muốn dồn Vũ Tinh vào chỗ chết.

Vũ Tinh muốn chạy vào Cẩn vương phủ, nhưng ý định của nàng đã sớm bị Mị Ảnh phát hiện, nhất quyết ngăn chặn đường đi của nàng. Ngay từ lần đầu tiên giao đấu, Mị Ảnh đã biết nàng không có võ công. Lần này nhất định có thể giết nàng.

“Ngươi có biết vì sao hần không thích ngươi không? Chính là bởi vì ngươi độc ác, một nữ nhân ác độc như ngươi thì làm sao hần có thể thích được?” Vô công đánh không lại nàng thì chỉ có thể đánh vào tâm lý. Hy vọng là có thể thành công chứ nếu không cái mạng nhỏ của nàng đành phải để lại vậy!

“Cái gì? Hần với ngươi nói như vậy sao?” Mị Ảnh vẫn không ngừng tấn công Vũ Tinh, nhưng rõ ràng là đã bị nàng làm ảnh hưởng, ra tay càng ngày càng chậm.

“Đúng vậy, chính hần đã nói như vậy. Hần nói ngươi vừa độc ác mà bộ dạng lại còn xấu nữa, cho dù không có ta thì hần cũng sẽ không thích ngươi.” Vũ Tinh tăng tốc độ chạy. Mị Ảnh này đúng là ngu ngốc, mãi mà không khôn lên được. Cùng một chiêu dùng hai lần vẫn còn bị lừa.

“Ngươi..... Ha ha, ngươi còn dám gạt ta sao? Hần sẽ không nói như vậy đâu. Lần trước ngươi cũng đã lừa ta như vậy.” Không ngờ vẫn còn bị nàng lừa, Mị Ảnh thật muốn đâm đầu vào tường. (Vi : chết tỷ chưa, vừa chê ngu ngu xong)

“Ha ha ha, không đến nỗi ngốc quá. Cuối cùng cũng có điểm tạm chấp nhận được.” Thảm rồi, bị phát hiện rồi, sao Mị Ảnh lại đột nhiên trở nên thông minh thế chứ?

Mị Ảnh không thèm chơi trò trốn tìm với nàng, phi thân ngay đến trước mặt Vũ Tinh. Chĩa đao vào nàng, hung dữ nói: “Tiểu Vũ, ta xem ngươi chạy đi đâu.” Một đao trước mắt sẽ đâm trúng Vũ Tinh.....

‘Keng.....’ Đao trong tay Mị Ảnh bị hất bay ra. Lại không thành công, Mị Ảnh phẫn nộ nhìn về phía người mới tới, người nọ lại làm cho nàng thờ dài một hơi. Mị Ảnh nàng tung hoành giang hồ, chưa từng biết sợ một người nào, chỉ là Cẩn Vương gia thật sự có hơi khủng bố. Nàng cũng tự biết mình căn bản không phải là đối thủ của hần.

Cẩn Hiên chặn ngang ôm lấy Tiểu Vũ Tinh, cứu nàng khỏi nguy hiểm cận kề. Lo lắng hỏi: “Vũ Tinh, ngươi có sao không?”

Vũ Tinh vui cười nói: “Hi hì, ta không sao.” May mà hần tới kịp lúc. Tinh ra thì Cẩn Hiên đã cứu nàng không dưới ba lần, không phải, thực ra mà nói thì gần như mỗi khi nàng gặp nguy hiểm người bảo vệ nàng vẫn luôn là Cẩn Hiên. Nàng thật sự hy vọng người tới cứu nàng là Chính Hiên nhưng không thể rồi, hần bây giờ chắc là vẫn còn đang ở trong cung.

Vũ Tinh không sao cả lại khiến Cẩn Hiên hơi nổi giận: “Ngươi đã cam đoan là tuyệt đối sẽ không mất tích rồi mà, sao còn chạy ra ngoài chứ? Vũ Tinh, ngươi có biết khi ta quay lại hậu viện không thấy ngươi đâu ta lo lắng đến thế nào không?”

“Ta..... Ta chỉ là rất muốn gặp Tiểu Hiên Từ.” Vũ Tinh giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó. Là nàng không đúng, nàng lẽ ra nên nghe lời Cẩn Hiên, không nên bốc đồng như vậy.

Hoá ra nàng không để ý việc nguy hiểm đến tính mạng chỉ là vì muốn gặp hoàng huynh, việc đã đến nước này, hần còn có thể nói gì mà làm gì nữa chứ? Chuyện duy nhất hần có khả năng làm, có lẽ chính là rời khỏi đây.

“Mị Ảnh, ngươi thật to gan, dám ở Cẩn vương phủ giương oai.” Mị Ảnh đã nhiều lần muốn giết Vũ Tinh, hần không thể tha cho nàng thêm nữa, cho dù Vũ Tinh không thích hần, hần cũng không thể để cho bất cứ kẻ nào làm thương tổn Vũ Tinh.

“Cẩn Vương gia, Mị Ảnh không dám đối nghịch với ngài, nhưng Tiểu Vũ Tinh ta không thể không giết.” Nàng hận Vũ Tinh đến cực điểm, lúc này đã bắt chấp sợ hãi, cho dù giết Vũ Tinh rồi bị khắp thiên hạ đuổi giết, trời đất không dung tha, cho dù Vô Dạ có hận nàng đi nữa. Chỉ cần có thể giết Tiểu Vũ Tinh thì tất cả đều xứng đáng.

“Nếu vậy bốn vương không thể tha cho ngươi.” Cẩn Hiên vốn không muốn giết người, là Mị Ảnh tự tìm đến con đường chết thì chẳng thể trách được hần.

Mị Ảnh lúc này đã trở nên điên cuồng, một lòng chỉ muốn giết Tiêu Vũ Tinh. Nàng dùng hết công lực toàn thân bay lên lao về phía Vũ Tinh. Lúc này có Cận Hiên ở bên cạnh, Vũ Tinh nàng còn lâu mới sợ. Cận Hiên luôn luôn là thần hộ mệnh của nàng!

Cận hiên không phụ sự kì vọng, dễ dàng kẹp lấy được loan đao của Mị Ảnh, nhẹ nhàng cử động tay, đao liền bị gãy thành hai nửa.

“A.....” Mị Ảnh điên cuồng hét lên một tiếng, tức sùi bọt mép, trong đêm đen mái tóc bay tứ tung y như một nữ quỷ. Ánh mắt của nàng thay đổi, biến thành sắc đỏ thẫm đáng sợ, thoạt nhìn thật đầm máu.

Vũ Tinh có chút sợ hãi, cầm lấy ống tay áo Cận Hiên:“Cận Hiên, nàng làm sao vậy?” Mị Ảnh sao lại biến thành như vậy? Thật đáng sợ! Nàng từng nghe người ta nói một câu: Nữ nhân một khi đã điên lên thì còn đáng sợ hơn nam nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp. Thật là có lý.

“Nàng luyện tà công.” Cận Hiên thân thủ bảo vệ Vũ Tinh, sợ Vũ Tinh bị thương tổn.

Ngón tay Mị Ảnh trở nên rất dài, bàn tay xẹt qua tường đều lưu lại những dấu vết thật sâu.

“Oa, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.” Không ngờ lại có thể nhìn thấy những chiêu thức võ công dưới ngòi bút của Kim Dung tiên sinh ở nơi này, thật sự rất vinh hạnh, nói thật, Mị Ảnh đúng là có điểm giống Mai Siêu Phong trong « Anh Hùng Xạ Điêu », dám yêu dám hận.(Vi : zê, bạn Vi mới xem lại phim, ko ngờ lại thấy trong truyện ^0^)

“A?” Vũ Tinh đột nhiên nói một câu này khiến Cận Hiên có điểm không hiểu. Nhưng Mị Ảnh đã lao tới tấn công, Cận Hiên trở nên gấp rút đề phòng, một người một khi đã điên lên thì sẽ không dễ đối phó.

Trong lúc điên cuồng võ công Mị Ảnh lại mạnh thêm một tầng, nàng thừa dịp Cận Hiên chưa chuẩn bị kịp đột nhiên xoay người nhắm về phía Vũ Tinh. Cận Hiên phát hiện ra ý đồ của nàng khi đã quá muộn, Mị Ảnh đã nắm được yết hầu của Vũ Tinh, có thể vận gãy cổ nàng bất cứ lúc nào.

Đột nhiên một thanh kiếm bay qua, đâm xuyên qua ngực Mị Ảnh. Mị Ảnh không tin nổi cúi đầu xuống nhìn thanh kiếm đã đâm trúng nàng, lảo lảo nói:“Vô ngân kiếm.” Nàng buông cổ Vũ Tinh ra, xoay người quả nhiên nhìn thấy Vô Dạ, đến chết nàng cũng không tin rằng Vô Dạ thật sự sẽ giết nàng: “Ngươi thật sự vì nàng.....mà giết ta?”

“Ta không phải đã từng nói với ngươi rồi sao ? Nếu ngươi thương tổn đến nàng, ta sẽ lấy mạng của ngươi.”

Mị Ảnh cười đến thực xinh đẹp, “Ha ha ha..... Ngươi thực sự vì nàng mà giết ta? Ta không ngờ ngươi thật sự sẽ giết ta. Đúng là quá buồn cười, ngày đó ta vì ngươi giết sư phụ, hôm nay ngươi vì một Tiêu Vũ mà giết ta. Vô Dạ, ngươi có biết lúc trước ta tại sao lại giết sư phụ không?”

“Sư phụ đối xử với chúng ta không tốt.” Mỗi ngày lúc nào cũng bắt bọn họ phải giết người, khi huấn luyện hơi không hài lòng một chút liền đánh liên miết, chưa bao giờ coi bọn họ là con người, bọn họ đã sớm không thể chịu nổi. Mị Ảnh giết hán cũng là điều dễ hiểu.

“Ngươi thực sự nghĩ rằng.....chỉ như thế thôi sao? Hừ, ha ha ha..... Ta giết hán là vì ngươi, ngươi biết không? Còn nhớ chuyện sư phụ muốn chúng ta đầu võ, nói kẻ làm sát thủ như chúng ta, muốn giết người khác trước tiên phải giết người một nhà đã, chúng ta quyết chiến tất sẽ làm hoặc ngươi chết hoặc ta sống. Thật ra sư phụ vốn vẫn luôn thích ta, cho nên hán sẽ không để ta chết, hán nhất định sẽ khiến ngươi phải chết. Vì ngươi ta đã giết hán, để giết hán ta không tiếc hy sinh sắc đẹp mà đi dụ dỗ hán. Chỉ là ta..... Ta không ngờ hôm nay ngươi lại đối xử với ta như vậy.” Nhưng nàng không hề hối hận, không hề hối hận đã vì hán mà giết sư phụ, lại càng không hối hận đã yêu thương hán.

“Sư phụ nói rất đúng, sát thủ thật sự không thể động tình.” Mị Ảnh không phải là vì động tình mới rơi vào kết cục này sao? Vô Dạ không ngờ chân tướng sự việc lại là như vậy. Nhưng hán cũng không hề hối hận, vì Vũ Tinh, cho dù trước đó hán đã biết chân tướng thì vẫn sẽ hành động thế này.

“Vô Dạ, ngươi có biết vì sao ta không gọi ngươi là sư huynh không? Bởi vì ta không muốn làm sư muội ngươi, nguyện vọng lớn nhất của ta chính là làm thê tử của Vô Dạ. Năm bảy tuổi ngươi gánh tội thay ta bị sư phụ trách phạt, từ đó ta đã quyết định, kiếp này ta muốn làm thê tử của Vô Dạ ngươi cho dù phải trả bất cứ giá nào.”

Những lời của Mị Ảnh làm Vũ Tinh cảm động, đột nhiên cảm thấy Mị Ảnh thật ra rất đáng thương, yêu một người mà phải đau khổ như vậy, lại còn bị chính người mình yêu giết chết. Nhưng Vô Dạ tại sao lại muốn giết nàng? Chẳng lẽ là vì cứu ta? Chẳng lẽ Vô Dạ hán.....

“Thâm tình của ngươi không nên dành cho ta.” Mị Ảnh là người con gái mỹ miều xinh đẹp, nàng có thể có rất nhiều lựa chọn, đâu phải không có hán thì không được.

“Nhưng ta lại chỉ thích ngươi mà thôi.” Trong lòng nàng chỉ tràn ngập hình ảnh của hán, nàng còn có thể làm sao đây? Nàng không có cách nào giúp bản thân mình không nghĩ đến hán nữa, nàng cũng không thể quên hán, được huấn luyện cùng một chỗ với hán tuy rằng gặp phải không ít khổ cực nhưng đó chính là những ngày tháng tốt đẹp nhất trong trí nhớ của nàng.

“Ta sẽ không bao giờ thích ngươi.”

“Vô Dạ, ngươi thật vô tình. Đến bây giờ, ngươi ngay cả gat ta một chút..... Cũng không được sao?” Hừ, cho dù ta có chết cũng sẽ kéo theo cả ngươi, ngươi yêu chôn cùng, ta sẽ không chúc phúc cho các ngươi, ta sẽ không cho các ngươi hạnh phúc nữa.” Mị Ảnh xoay người, tay vung lên trước mặt Vũ Tinh.

Vũ Tinh ngửi thấy một mùi gì đó.....

Vô Dạ dứt khoát rút thanh kiếm trên người Mị Ảnh rút ra, không chút tình cảm.

“A. ....” Mị Ảnh xoay người nhìn Vô Dạ lần cuối, mỉm cười rồi ngã xuống. Có lẽ có thể chết trong tay Vô Dạ là kết cục tốt đẹp nhất của nàng. Chỉ là hân vi Tiêu Vũ mà giết nàng, nàng không cam lòng.

Vô Dạ ôm lấy thi thể Mị Ảnh mặt không chút thay đổi đi đến.

“Vô Dạ. ....” Vũ Tinh bước lên, nàng cảm thấy trong chuyện này kẻ đầu sỏ gây nên chính là nàng, nếu không có sự xuất hiện của nàng thì tất cả đều sẽ tốt đẹp.

Vô Dạ ôm thi thể Mị Ảnh tiếp tục đi về phía trước, hân sẽ an táng nàng chu đáo. Nàng cả đời không có nhà, xuống suối vàng chỉ mong nàng được yên ổn! Đúng rồi, hân nhớ rõ đêm trước khi đầu vô, Mị Ảnh đã từng nói đùa với hân rằng: “Nếu trong trận đấu ngày mai kẻ chết là ta, ngươi hãy đem ta chôn dưới hồ, như vậy thân thể sẽ không bị thối rữa.” Đúng vậy, việc hân có thể làm chính là giúp nàng hoàn thành nguyện vọng này, hân biết nàng thật ra rất đơn giản.

Vũ Tinh nhìn Vô Dạ biến mất trong đêm đen, trong lòng có chút tư vị không hiểu là gì.

Chính Hiền vội vã chạy tới, nhìn thấy Vũ Tinh rốt cục cũng yên lòng, “Tinh Nhi. ....”

“Tiểu Hiền Tử, sao ngươi lại chạy tới đây, mọi chuyện được giải quyết hết rồi sao?” Cuối cùng là có chuyện gì vậy, đáng vẻ Tiểu Hiền Tử hình như rất sốt ruột.

“Ngươi không sao chứ? Trẫm thực lo lắng cho ngươi.”

“Lo lắng cho ta? Sao lại phải lo lắng cho ta, ta. ....” Vũ Tinh đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mặt tối sầm, chỉ nghe thấy tiếng gọi hốt hoảng của Chính Hiền và Cận Hiền rồi không còn nghe thấy gì nữa.

“Tinh Nhi. ....”

“Vũ Tinh. ....”

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Edit: diepthiendiem Beta: Viochan “Quý phi rốt cuộc thế nào? Các ngươi nói mau thật ra là có chuyện gì hả?” Chính Hiền giận dữ túm cổ các vị Thái y. Khi vừa gặp Vũ Tinh nàng vẫn còn rất khỏe, sao vừa nói xiu liền xiu luôn như vậy? Không phải là nàng đang đùa với trẫm đấy chứ?

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, theo như kinh nghiệm hành nghề y nhiều năm của vi thần, nương nương. .... bị trúng độc ạ.” Hân là tuyệt đối sẽ không chẩn đoán sai, nhưng loại này độc hân chưa từng gặp bao giờ, hân không chắc chắn rằng có thể giải được. Đường nHiên hân không dám nói thật cho hoàng đế biết. Điều kỳ lạ là nương nương không phải đang ở lãnh cung sao? Tại sao lại ở Cận vương phủ?

Hoàng đế hoảng sợ: “Cái gì? Trúng độc? Vậy ngươi còn đứng đấy làm gì, còn không nhanh giải độc cho nương nương đi.”

Thái y sợ hãi quỳ xuống, ấp a ấp úng nói: “Hoàng. .... Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng thứ tội, thần vô năng. Độc mà nương nương trúng thần chưa bao giờ gặp qua. Độc tính rất mạnh, nương nương chỉ sợ là không qua nổi đêm nay.”

Cận Hiền nghe thấy lùi lại từng bước, đâm vào cạnh cái bàn. Về mặt không dám tin, không đâu, Vũ Tinh sẽ không chết. Hân muốn nàng sống, hân nhất định phải cứu sống nàng!

Hoàng đế nheo hai mắt lại: “Các ngươi nói gì? Không giải được? Ngay cả độc của Tinh Nhi cũng không giải được, trẫm nuôi Thái y các ngươi để làm gì?” Không qua khỏi đêm nay, không qua khỏi đêm nay, bão táp cuộn lên từng đợt trong lòng Chính Hiền.

Toàn bộ Thái y quỳ xuống: “Hoàng Thượng trách tội, thần xin chịu. .... Thần sẽ dùng hết sức mình nghĩ ra biện pháp để cứu nương nương.” Người ta đều nói bát com hoàng gia không phải dễ nuốt, lúc nào cũng có thể bị rơi đầu.

“Hết sức? Trẫm lệnh cho các ngươi nếu không thể cứu sống nương nương thì mang đầu đến mà tể. Lui ra!” Hoàng đế cho bọn họ lui, nếu Tinh Nhi gặp chuyện không may, trẫm muốn bọn họ phải bị chôn cùng!

“Dạ.” Thái y nhanh chóng chạy ra ngoài, thầm nghĩ bọn họ có thể về thu xếp hậu sự được rồi.

Cần Hiên đột nhiên nói: “Hắn là Mị Ảnh hạ độc.” Mị Ảnh cũng coi như có bản lĩnh, không ngờ lại có thể hạ độc Vũ Tinh ngay trước mặt hắn, cũng tại mình đã quá khinh địch. Đáng tiếc nàng đã chết, có muốn lấy giải được từ nàng cũng không thể nữa rồi. Chẳng lẽ Vũ Tinh thật sự không qua được cửa này sao? Không, không đâu, nàng thông minh như vậy, đáng yêu như vậy, lương thiện như vậy, ông trời sẽ không tàn nhẫn đến thế đâu.

“Tại sao ngươi không bảo vệ nàng? Ngươi không phải đã nói Cần vương phủ rất an toàn sao? Tại sao ngươi không bảo vệ nàng cho tốt?” Hoàng đế mất đi lý trí nắm lấy vật áo Cần Hiên. Nàng bị trúng độc, hắn đã làm cho nàng bị trúng độc, hắn đúng là vẫn còn tới chậm một bước.

“Là chính nàng muốn chạy ra ngoài.” Nếu không phải vì ngươi nàng sẽ chạy đi sao? Buồn bực che dấu trong lòng đã lâu của Cần Hiên bộc phát, hắn đã nhìn lâu lắm rồi. Vũ Tinh bị thương, chẳng lẽ hắn không lo lắng không sốt ruột hay sao?

“Biết rõ bên ngoài nguy hiểm như vậy, tại sao ngươi còn để cho nàng đi ra ngoài?” Chính Hiên quát.

“Bởi vì nàng muốn gặp ngươi.” Cần Hiên hét lên, lập tức nắm bắt nói: “Nàng muốn gặp ngươi, lý do này đủ chưa?”

Chính Hiên chậm rãi buông tay, không ngờ nàng vì gặp trẫm mà đặt chính bản thân mình vào vòng nguy hiểm. Tình Nhi khóc quá, ngươi làm cho người ta yêu như vậy bảo trẫm làm sao có thể để ngươi đi được đây? (Vi: ý là ko để chị í chết dc í)

Chính Hiên vọt tới trước giường Vũ Tinh, Vũ Tinh sắc mặt trắng bệch, đã không còn khuôn mặt tươi cười nghịch ngợm nữa. Trong lòng Hoàng đế cảm thấy trái tim mình như băng giá, cầm lấy tay nàng, la lên, “Tình Nhi, ngươi mau tỉnh lại được không? Ngươi mở to mắt nhìn trẫm đi, chỉ cần ngươi tỉnh lại, cái gì trẫm cũng đáp ứng, trẫm sẽ không giam cầm tự do của ngươi, ngươi muốn đi đâu cũng được, nếu ngươi không thích hôn cung, trẫm cũng sẽ không ép ngươi nữa. Trẫm chỉ xin ngươi hãy tỉnh lại, chỉ xin ngươi lại nhìn trẫm một cái thôi. Tình Nhi, ngươi mau tỉnh lại đi, ngươi không phải thích chơi đùa nhất sao? Trẫm sẽ chơi cùng ngươi, chúng ta đi thả diều, đi đánh bóng rổ, chúng ta đi chơi cờ, đi ca hát. Tình Nhi, ngươi biết không? Trẫm thật sự rất thích nghe ngươi hát, thích ngươi hát Tiểu Hồng Trần, thích Niệm Nô Kiều của ngươi. Ngươi nói đúng, ‘Mỹ nhân yêu kiều như vậy, anh hùng ngay cả giang sơn cũng không cần.’ Trẫm tuy không phải anh hùng, nhưng nếu có thể đổi được nụ cười của hồng nhan thì trẫm nguyện ý buông xuôi tất cả, chỉ cần ngươi có thể tỉnh lại. .... Tình Nhi. ....”

Thị nữ đứng bên cạnh nghe thấy liền cảm động lau nước mắt, Hoàng Thượng thật sự quá si tình! Tuy rằng rất muốn Tiêu cô nương làm Vương phi của các nàng, nhưng Hoàng Thượng cũng rất tốt, một đế vương như vậy rất khó có được. Khiến cho các nàng không biết nên ủng hộ ai thì hơn đây?

Vũ Tinh dường như cũng nghe thấy Chính Hiên nói, nhưng mí mắt của nàng thật sự nặng như chì, rất khó mở mắt. Nàng rất muốn ngủ, không, không được, Tiểu Hiên Từ hình như đang rất thương tâm. Nàng không thể khiến hắn phải thương tâm, nàng muốn đứng lên nhìn hắn, dù khó khăn đến đâu nàng cũng muốn đứng dậy nhìn hắn.

“Tiểu Hiên Từ. ....” Một tiếng gọi khẽ nhẹ nhàng phát ra từ miệng Vũ Tinh.

Cần Hiên nghe thấy giọng của Vũ Tinh liền nhanh chóng chạy đến trước giường. Vừa đủ để nghe ba chữ “Tiểu Hiên Từ”, ngay cả trong mơ nàng cũng chỉ nghĩ đến hoàng huynh hắn, một chút cũng không có bóng dáng của hắn. Cần Hiên đứng khựng lại, giờ này khắc này người mà Vũ Tinh hy vọng ở bên cạnh nàng hắn là hoàng huynh chứ không phải hắn.

“Tình Nhi, ta ở đây, ta ở đây, ta đang ở đây cùng ngươi, ngươi đừng sợ nhé.” Chính Hiên nắm chặt tay nàng, không bao giờ muốn buông ra. Hắn không nghe lầm, Tình Nhi của hắn thật sự đang gọi tên hắn, nàng thật sự tỉnh rồi.

Vũ Tinh khó khăn chậm rãi mở to mắt, thứ đập vào mắt đầu tiên là khuôn mặt lo lắng của Chính Hiên, nàng đột nhiên nhẹ nhàng cười, thật ra nàng có muốn nâng khoe miệng lên cũng rất khó, gần như phải dùng hết sức lực toàn thân mới miễn cưỡng tạo được chút độ cong. Chỉ là nàng không nghĩ rằng Chính Hiên đang lo lắng cho nàng.

“Tiểu Hiên Từ. .... Ngươi. .... Không cần lo. .... lo lắng cho ta, ta. .... ta không sao. Ta là Tiêu Vũ Tinh mà, ta là. .... tiểu cường (con gián) đánh không chết đó, sinh mệnh rất dẻo dai, sẽ không. .... dễ dàng gameover như vậy đâu. Ta thật sự không sao. .... Quân nói, ta sẽ sống rất lâu rất lâu. .... trường thọ đến trăm tuổi. Quân. .... nàng rất tuyệt, tài bố toán của nàng chuẩn lắm, lời của nàng từ trước tới giờ không. .... không ai dám nghi ngờ, cho nên. .... nếu nàng nói ta có thể sống thật lâu thì ta. .... nhất định có thể trường thọ. .... trăm tuổi. ....” Tuy rằng nàng vừa rồi bị hôn mê, nhưng nàng vẫn nghe thấy lời nói của Thái y, nàng cũng hiểu mình không sống được bao lâu nữa, ai bảo cỗ đại lục hậu không có bệnh viện chứ, nàng không thể rửa ruột được. Nàng cũng không biết mình đang nói cái gì, chỉ biết là nàng không muốn Chính Hiên đau lòng, chỉ biết là nàng muốn an ủi hắn.

“Đừng, Tình Nhi sẽ không chết, Tình Nhi sẽ không chết.” Lời này cũng không biết là an ủi Vũ Tinh hay là đang an ủi chính hắn. Đột nhiên hắn cảm thấy mình thật vô dụng, ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, hắn làm hoàng đế cái gì, làm vua của một nước cái gì chứ.

“Ừm. Tiểu Hiên Từ. .... Ngươi còn nhớ không, ta đã từng nói, ta chỉ là một người khách qua đường. Nhưng. .... Nhưng bây giờ ta thật sự. .... Thật sự muốn vì ngươi mà ở lại. Ta không muốn rời đi. .... Tiểu Hiên Từ. ....” Nàng biết mình có lẽ sẽ không chết, có lẽ nàng sẽ trở lại hiện đại, nàng thực không muốn rời xa Chính Hiên mà đi.

Trong tình cảnh này, Cần Hiên cảm thấy hắn đứng ở đây là dư thừa. Tuyệt vọng xoay người, không nhìn bọn họ, hắn không thể nhìn nữ nhân mình yêu và hoàng huynh của chính mình tình ý triền miên, hắn càng không thể tận mắt nhìn Vũ Tinh ngã xuống trước mặt hắn.

Chính Hiên hốt mất đồ hồng, ôm chặt Vũ Tinh: “Không, trẫm không muốn ngươi đi, trẫm sẽ không cho ngươi đi đâu. Tình Nhi, đừng đi mà. ....”

“Tiểu Hiên Từ, Tình Nhi cũng. .... rất muốn rất muốn. .... Ở lại bên cạnh ngươi, rất muốn. .... lại được chơi cờ cùng ngươi, rất muốn cùng ngươi khiêu vũ. .... Ta muốn dạy ngươi thật nhiều điệu khiêu vũ, thật nhiều thật nhiều bài hát. Chúng ta cùng nhau chơi đùa. .... Nhưng bây giờ ta. .... Thật sự mệt

mỗi quả, một mỗi quả rồi, ta muốn ngủ. ....”

“Không, Tinh Nhi, ngươi đừng ngủ, ngươi đừng ngủ được không? Trẫm xin ngươi, Tinh Nhi, ta xin ngươi đừng ngủ mà. Ngươi tỉnh lại đi, mở to mắt ra mà xem, ngươi không phải thích tự do, thích ngắm phong cảnh sao? Trẫm đưa ngươi đi du lịch đại giang nam bắc, du ngoạn thiên hạ, thưởng thức hết các món ngon trong Giang Nam chính là vùng sông nước của quốc gia ta, nơi đó rất đẹp rất đẹp, ngươi đi nhất định sẽ thích. Còn có tuyệt vời biên cương, trẫm biết ngươi vẫn luôn thích tuyệt. ....”

Vũ Tinh mỉm cười nghe, nhưng nàng thật sự mệt mỏi quá rồi, nàng không thể chịu được nữa. .... cánh tay chậm rãi buông thõng. ....

Chính Hiến tro mắt nhìn Vũ Tinh chậm rãi hạ tay xuống, điên cuồng hét lên nói: “Không. .... Tinh Nhi, ngươi tỉnh lại đi, Tiêu Vũ Tinh, trẫm là Tiểu Hiến Từ, trẫm lệnh cho ngươi tỉnh lại ngay lập tức, Tinh Nhi. ....” Chính Hiến liều mạng loạng choạng lay nàng, hy vọng xa vời rằng có thể lay nàng tỉnh lại. Chỉ có điều Vũ Tinh từ trước tới giờ không hề để ý chuyện hấn là hoàng đế, cũng không thèm nghe lời hấn, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Thị nữ trong phòng quỳ xuống. ....

Nghe thấy Chính Hiến hét lên giận dữ, Cẩn Hiến rất nhanh xoay người lại, chỉ thấy Vũ Tinh mặt không còn chút máu ngã vào trong lòng Chính Hiến, mà Chính Hiến thì đang cực kỳ đau đớn, thị nữ trong phòng quỳ xuống chỉ có thể nói cho hấn một điều rõ ràng trước mắt: Tiêu Vũ Tinh đã chết, người kiếp này hấn yêu nhất, nặng tình nhất— Tiêu Vũ tinh đã chết.

“Vũ Tinh. ....” Cẩn Hiến không dám qua đó, hấn thống lĩnh ba quân, chỉ huy giết địch, làm kẻ thù bên ngoài nghe tin đã sợ mất mật, ai nghe được ba chữ Cẩn Vương gia này mà không sợ hãi. Hấn đấu tranh anh dũng, sinh tử đã sớm không còn để ý. Nhưng lúc này hấn thật sự sợ, sợ bước đi gian nan. Còn nhớ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, nàng thật hoạt bát, vui vẻ nhảy lên nhảy xuống ở hòn giả sơn. .... Lần thứ hai gặp mặt, nàng che ong mặt cho hấn. .... Lần thứ ba gặp mặt. .... Tất thấy đều hiện lên rõ nét trước mắt, hấn không tin, Vũ Tinh thật sự đã chết như vậy.

Thật lâu sau Cẩn Hiến mới bước lại gần, tay vươn ra muốn thử xem Vũ Tinh còn hô hấp hay không. Hoàng đế đánh hấn: “Đừng đụng vào nàng, bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào nàng, ai cũng không được phép chạm vào nàng. ....”

“Hoàng huynh, có lẽ. .... Có lẽ còn có thể cứu được thì sao?” Trực giác nói cho hấn biết Vũ Tinh chưa chết. “Thái y. .... Thái y. ....”

Thái y nghe vậy, lại nhìn tình cảnh lúc này thiếu chút nữa sợ tới mức đứng không vững, lời nói của Hoàng Thượng còn văng vẳng bên tai, nếu quý phi nương nương đã chết, bọn họ cũng sẽ bị chôn theo.

Cẩn Hiến nhìn thấy Thái y chân mềm oặt run rẩy liên tục vai hấn lời tới, quát: “Chân run cái gì chứ, nhanh đến xem Vũ Tinh thế nào đi. Nếu nàng xảy ra chuyện gì thì bốn vương sẽ diệt cả nhà ngươi.”

Từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy Cẩn Vương gia nổi giận đến như thế, Thái y sợ tới mức thiếu chút nữa ngất xỉu.

Cẩn Hiến đáp cho hấn một cái: “Nếu ngươi dám ngắt, bốn vương sẽ giết ngươi ngay lập tức.”

Ngay cả ngất cũng không cho, Thái y khóc không ra nước mắt. Chỉ đành phải mạnh mẽ sốc lại tinh thần bắt tay vào làm, chậm rãi đến bên giường. Tay vươn ra để bắt mạch cho Tiêu Vũ Tinh.

Chính Hiến trừng mắt nhìn hấn như sắp muốn nuốt hấn đến nơi, ý tứ thực rõ ràng: Nếu Thái y dám chạm vào Tinh Nhi của hấn một chút thôi thì hấn sẽ tru di cừu tộc.

“Hoàng. .... Hoàng Thượng, xin. .... hãy để cho vi thần bắt mạch cho nương nương.” Đúng là tiến thoái lưỡng nan mà, không bắt mạch thì Vương gia diệt cả nhà hấn, bắt mạch thì Hoàng Thượng tru di cừu tộc hấn, làm được cái chức thái y này đúng thế lương quá!

Cẩn Hiến thật sự không thể để yên được nữa: “Hoàng huynh, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn nhìn Vũ Tinh chết sao?”

Không, hấn không muốn Tinh Nhi chết, hấn cần nàng sống, chỉ cần nàng có thể sống, cái gì hấn cũng nguyện ý đổi. Hấn buông Vũ Tinh ra, ý bảo cho phép Thái y bắt mạch.

Xem mạch, mặt Thái y trắng bệch, một khi chứng thực rằng nương nương đã chết, cái mạng nhỏ của hấn sẽ không còn. Quên đi, dù sao cũng đều là chết, hấn chẳng quan tâm nữa, quỳ xuống: “Xin Hoàng Thượng nén bi thương, nương nương đã ra đi rồi ạ.”

Vốn tưởng rằng Hoàng Thượng sẽ nổi giận lôi Thái y ra ngoài chém nhưng không ngờ Hoàng Thượng lại có vẻ bình tĩnh đến khác thường, hấn mỉm cười ngồi ở bên giường, chải tóc cho Vũ Tinh, môi hôn lên trán nàng, ôn nhu nói: “Tinh Nhi, rất ít khi thấy ngươi im lặng như vậy, ngươi biết không? Ngươi thật sự đẹp quá. Có điều trẫm vẫn thích bộ dáng nghịch ngợm tinh quái của ngươi hơn, ngươi có biết ngươi mang đến cho trẫm nhiều kinh hi (kinh ngạc + vui sướng) lắm không? Với tính tình của ngươi, không biết có biến thiên đường thành long trời lở đất, gà bay chó sủa không nhỉ? Trẫm đoán ngươi nhất định sẽ làm thế thật. Ngươi đáng yêu như vậy, người ở chỗ đó nhất định sẽ không ngừng giận ngươi. Nhờ như bọn họ đều thích ngươi thì phải làm sao bây giờ? Ngươi liệu có thích bọn họ không? Ha ha. .... có điều, trẫm sẽ không cho bọn hấn cơ hội này đâu. Bất luận kẻ nào cũng không thể cướp ngươi đi được. ....”

Chính Hiến nhẹ nhàng buông Vũ Tinh ra rồi đứng lên, đột nhiên rút bội kiếm ra, kề lên cổ mình, quay đầu cười khê nói với Vũ Tinh: “Lên trời xuống đất, chân trời góc biển sống chết không rời.”

Cẩn Hiến vươn tay ra nhưng lại sợ hoàng đế quá mức xúc động sẽ làm chính mình bị thương nên không dám tiến lên: “Hoàng huynh, ngươi đang làm gì

vậy?” Hấn đã mất đi Vũ Tinh rồi, không thể mất đi cả hoàng huynh nữa, Long Hiên hoàng triều cũng không thể không có hoàng đế.

Thị nữ, thị vệ quỳ rạp xuống thành hàng dưới chân hoàng đế, hô lên: “Hoàng Thượng, không thể được. . . . . Hoàng Thượng. . . . .”

“Hoàng huynh, người hãy lấy đại cục làm trọng, vì chúng sinh trong thiên hạ mà suy nghĩ cho kỹ, người là hoàng đế của Long Hiên, sao người có thể không để ý đến thiên hạ, không nghĩ cho lê dân bách tính, chẳng lẽ người đã quên lời phụ hoàng dặn dò trước lúc lâm chung rồi sao?” Không ngờ rằng hoàng huynh lại có tình cảm sâu đậm với Vũ Tinh đến thế, ngay cả năm đó khi Tư Đồ cô nương chết hấn cũng không như vậy.

“Tĩnh Nhi đã chết rồi, trăm sống cũng không còn gì để lưu luyến nữa. Cần đệ, Long Hiên về sau ta giao cho người.” Năm đó tranh giành ngôi vị hoàng đế, uy tín của Cẩn Hiên cũng rất lớn, với quyền uy hiện tại của hấn đủ để làm cho thiên hạ thần phục, hấn tin tưởng Cẩn Hiên có thể cai trị tốt đất nước.

“Hoàng huynh, người không thể làm như vậy, người có nghĩ tới mẫu hậu, có nghĩ tới bọn ta không?” Hoàng huynh, người không thể ích kỷ như vậy, người còn sống là những người đau khổ nhất, người không thể ra đi để lại bọn ta đau khổ sống tiếp.

“Ý trẫm đã quyết, đừng nhiều lời nữa!” Cho dù còn sống cũng là chỉ là cái xác không hồn mà thôi. Chính Hiên cảm kiếm chuẩn bị chém vào cổ chính mình.

“Hoàng huynh. . . . .”

“Hoàng Thượng. . . . .”

Chính Hiên không để ý đến tiếng gọi của bọn họ, chỉ một lòng thầm nghĩ phải đi theo Vũ Tinh. Dồn thêm sức vào tay, kiếm vừa dịch chuyển cổ đã ứa máu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khi Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Edit: Diệp Thiên Diễm (diepthiendiem) Beta: Viochan Đang trong lúc vạ phần nguy cấp, Ngụy Tử Tề đột nhiên lao vào: “Hoàng Thượng, đợi đã.”

Ngụy Tử Tề đột nhiên bước vào khiến hoàng đế dừng động tác, hỏi: “Người là ai?”

“Con trai tội thần Ngụy Tử Tề bái kiến Hoàng Thượng, hoàng thượng vạn tuế.” Ngụy Tử Tề thi lễ nói.

“Con của Ngụy Trọng Hiên?” Hừ, hấn bây giờ còn có thể để ý mấy chuyện này sao? Hấn không cần biết cái gì mà Ngụy Trọng Hiên, gì mà loạn thần tặc tử. Hấn chỉ cần Tĩnh Nhi của hấn tỉnh lại. . . . . “Người tới đây làm gì?”

“Tiêu phi nương nương vẫn còn chưa chết, có thể để thảo dân thử một lần được không?” Hoàng Thượng là người đứng đầu một quốc gia, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Cẩn Hiên xông lên tóm lấy Ngụy Tử Tề: “Ngụy công tử, người nói cái gì? Người có thể cứu Vũ Tinh?”

Tại sao Vương gia lại lo lắng cho Tiêu phi nương nương như vậy? Chẳng lẽ lời đồn đại là có thật? Quên đi, đây cũng không phải là chuyện hấn cần quan tâm, cứu người quan trọng hơn. “Thảo dân không dám khẳng định, nhưng xin cho thảo dân thử một lần.” Hấn cũng không dám chắc chắn lắm, tất cả đều đành tuân theo ý trời vậy.

“Hoàng huynh, hay là cho Ngụy Tử Tề thử một lần đi? Bây giờ cũng không còn cách nào khác nữa.”

Bây giờ cũng chỉ có thể mong ngựa chết trở thành ngựa sống. Hoàng đế buông thanh kiếm, ý bảo Ngụy Tử Tề qua xem sao. Ngụy Tử Tề trước tiên bắt mạch cho Vũ Tinh, quả thật là mạch không còn đập. Lại kiểm tra hô hấp của nàng, đã không còn hô hấp nữa. Xem ra cũng chỉ có thể làm thế này, Ngụy Tử Tề lấy từ trong người ra một lọ thuốc, đổ ra một viên thuốc, nhét vào miệng Vũ Tinh. Thị nữ thông minh sớm đã chuẩn bị sẵn nước, Tử Tề tiếp nhận nước, nhẹ nhàng giúp Vũ Tinh nuốt thuốc xuống.

“Như vậy là được sao?” Chính Hiên nhìn Vũ Tinh nói, lúc này đến nửa điểm bộ dáng đế vương cũng không có. Hấn bây giờ chỉ là một người chồng bình thường đang hy vọng vợ mình tỉnh lại mà thôi.

“Thảo dân không hoàn toàn chắc chắn.” Còn phải xem số mệnh của Tiêu phi nương nương nữa. Hấn lại xem mạch cho Vũ Tinh, rốt cục lông mày đang nhíu chặt cũng giãn ra, mặt lộ vẻ vui mừng: “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, mạch nương nương đã đập lại rồi.”

Thật quá kinh hi, niềm vui sướng chết đi sống lại khiến hấn lao nhanh về phía Vũ Tinh, “Thật tốt quá, thật tốt quá, Tĩnh Nhi không sao rồi, Ngụy Tử Tề,

trăm sẽ trọng thưởng người.”

“Hoàng Thượng, thật ra nương nương còn chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm đến tính mạng.” Một gáo nước lạnh hung hăng hắt vào trái tim mỗi người, hẳn cũng không muốn nói ra sự thật tàn khốc như vậy, nhưng không thể không thể.

Hoàng đế nghe vậy biến đổi sắc mặt, “Người nói cái gì?” Hắn vừa mới nghĩ rằng hẳn không mất đi Vũ Tinh nữa, tại sao lại chém thêm một nhát đao vào miệng vết thương của hắn chứ?

“Thuốc vừa rồi chỉ có thể duy trì tính mạng cho nương nương trong vài ngày, để giải độc cho nương nương chỉ sợ phải mời đến Hoàng Anh.” Thiên hạ người có thể cứu Tiêu phi có khi cũng chỉ có nàng mà thôi.

“Hoàng Anh? Người nói đến thiên hạ đệ nhất nữ thần y, Hoàng Anh của Thánh Tiên môn?” Nếu nàng có thể cứu Vũ Tinh, bất luận phải trả giá đắt thế nào hẳn đều chấp nhận, cho dù có muốn mạng của hắn hẳn cũng nguyện ý.

“Đúng vậy.”

“Người đâu!” Hoàng đế quát lên.

Y Thiên bước ra, thờ dài nói: “Hoàng Thượng.”

“Đi mời Hoàng Anh, bất luận thế nào cũng nhất định phải mời được nàng đến.” Có trời cũng phải trời nàng đến đây.

“Vâng.” Y Thiên đang muốn đi ra ngoài thì bị Ngụy Từ Tề ngăn lại: “Y thị vệ, xin hãy đợi đã.” Lại nói với Hoàng Thượng: “Hoàng Anh tính cách cổ quái, cứ đi mời nàng như vậy thì nàng sẽ không đến đâu.”

“Có bắt ép cũng phải lôi được nàng tới đây.” Hắn không tin còn có người mà Âu Dương Chính Hiền hẳn không mời được.

“Cho dù có thể bắt được nàng tới nhưng nếu nàng không chịu chữa trị thì cũng vô ích. Hoàng Thượng, hay là hãy để thảo dân đi mời nàng. Thảo dân có quen biết với nàng, tin rằng có thể mời nàng đến dễ dàng hơn.” Chỉ cần nàng không vừa nhìn thấy ta liền cho một kiếm giết chết là tốt rồi.

“Trẫm cùng đi với người.” Chỉ cần có thể cứu Vũ Tinh, cho dù là phải cầu xin, hẳn cũng sẽ cầu xin nàng đến.

“Hoàng huynh, hay là cứ để thần đệ đi thôi.” Hoàng huynh là vua của một nước, không thể dễ dàng mạo hiểm. Người của Thánh Tiên môn tính tình cổ quái, nửa chính nửa tà, mặc kệ người là hoàng đế hay là Vương gia, bọn họ vẫn chỉ áp dụng quy tắc giang hồ mà thôi.

“Trẫm nhất định phải đi. Cần đệ, người hãy chăm sóc Vũ Tinh cho tốt.”

Cần Hiền thấy hoàng đế kiên quyết như vậy cũng không ngăn cản nữa, nói: “Được.” Cho dù Chính Hiền không nói thì chính hẳn cũng sẽ làm như vậy. Hoàng huynh hẳn là có thể tự bảo hộ cho mình được.

Chính Hiền nhìn Vũ Tinh một lần thật lâu rồi ra khỏi vương phủ. Hẳn nhất định phải mời được Hoàng Anh!

Trên con đường bụi đất bay mù mịt, hai con ngựa bay nhanh chạy gấp, trong rừng chim bay cá nhảy sợ quá mà chạy mất, con người gấp rút vội vàng trong tâm chỉ có phía trước....(Vi: chết thật, cứ ngược thẳng thốn trầy á, ko nhìn trước sau trái phải gì có ngày tai nạn đó)

“Hoàng Thượng, nghỉ ngơi một chút đi, ngựa đã sắp không chạy nổi nữa rồi.” Bọn họ đã đi không ngừng nghỉ một ngày một đêm, bọn họ không nghỉ ngơi thì ngựa cũng phải nghỉ.

“Nghỉ ngơi? Trẫm có thể chờ nhưng Tinh Nhi không thể chờ.”

Ngụy từ tề không nói gì, một hoàng đế mà si tình với phi tử lại còn suy tít nữa đã tự tử như vậy hẳn chưa từng gặp bao giờ, hẳn còn có thể nói gì nữa đây? Ngay chính tiền đề năm đó sau khi Vũ phi qua đời cũng không đến mức khoa trương thế này. Xem ra Âu Dương gia bọn họ thật đúng là có ghen si tình mà! (Vi: *giờ ngón tay cái* that's right!)

Ngựa của hoàng thất đương nhiên là phải trải qua ngàn chọn vạn tuyển, nhưng hàng năm được nuôi dưỡng ở trong cung, bộ dáng đã sớm lạc lè. Huống hồ dù có là ngựa gì đi chăng nữa cũng không chịu nổi bị bọn họ ép buộc như vậy. Thực không may, ngựa không chống đỡ nổi nữa đã ngã quỵ. Chính Hiền vì một lòng thăm muốn nhanh tìm được Hoàng Anh cứu Vũ Tinh nên ngay cả ngựa ngã hẳn cũng không biết, cứ như vậy ngã xuống cùng ngựa.

Ngụy Từ Tề kinh hãi, vội vàng lập tức nhảy xuống theo, đỡ lấy hoàng đế: “Hoàng Thượng. .... Cần thận. ....”

Hoàng đế nhìn ngựa vừa ngã xuống đột nhiên cảm thấy có chút bất lực, bây giờ đến cả ngựa cũng không có nữa, chẳng lẽ Tinh Nhi của hắn thật sự không cứu nổi sao? Không, chỉ cần có một tia hy vọng hẳn sẽ không sẽ từ bỏ. Chính Hiền không chút nghỉ ngơi thì triển khinh công bay đi.

“Hoàng Thượng. ....” Ngụy Từ Tề không ngờ Hoàng Thượng lại dùng đến khinh công để bay, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Bay một hồi lâu, rốt cục dừng lại trước một gian nhà trúc nhỏ. Nơi này rất yên tĩnh, chung quanh đều có trúc, còn có dòng suối nhỏ chảy róc rách, nghe thấy tiếng nước thanh thúy làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái đến không ngờ, có cảm giác như đang ở nơi thế ngoại đào nguyên, có thể xem là một nơi ẩn cư rất tốt. Nếu không có có Ngụy Từ Tề dẫn đường, hẳn thật đúng là không tìm thấy được nơi này. Nhưng lúc này Chính Hiền không rảnh

thường thức cảnh đẹp, bay lâu như vậy hẳn đã sắp không trụ được nữa.

“Hoàng Anh ở đây thật sao?”

“Bẩm Hoàng Thượng, nàng hẳn là vẫn ở đây.” Có điều nàng thỉnh thoảng cũng ra ngoài hành nghề y tế thế, nếu nàng không ở đây thì muốn tìm được sẽ rất khó.

Từ bên trong có một nữ tử mặc hoàng y (quần áo màu vàng) đi ra, vừa thấy Ngụy Tử Tề liền nóng nảy hỏi: “Người tới đây làm gì?”

Ngụy Tử Tề khách khí nói: “Tiểu Bích cô nương, hôm nay tại hạ đến là có chuyện quan trọng muốn nhờ tiểu thư nhà người.” Vì cứu mạng quý phi nương nương, có cầu xin nàng một chút cũng chẳng là gì.

Tiểu Bích nhướn mày nói: “Ồ? Ngụy đại công tử cũng có ngày phải cầu cạnh người khác.” Ngụy Tử Tề này lại dám đối xử với tiểu thư như vậy, làm hại tiểu thư mấy ngày nay tính tình thất thường khó chịu, mà người phải gánh chính là nàng đây chứ ai.

“Tiểu Bích cô nương, bây giờ ta không rảnh nói nhiều với người, tiểu thư nhà người có ở nhà không? Công tử nhà ta có việc muốn gặp nàng.”

“Tiểu thư nhà ta có ở nhà, nhưng.....” Tiểu Bích cố ý kéo dài giọng, muốn để hai người phải chờ đợi, lát sau mới nói: “Nhưng nàng không muốn gặp người, lại càng không muốn gặp cái người râu ria kia.”

Cái gì? Đường đường là hoàng đế mà lại bị nói thành người râu ria? Không sao, vì Vũ Tĩnh hẳn nhìn được.

“Ta nhất định phải gặp được nàng.” Ngụy Tử Tề tức lên xông vào bên trong, đi được một nửa thì bên trong đột nhiên bắn ra một cái kim châm, Ngụy Tử Tề không ngờ Hoàng Anh lại thực sự ác độc như vậy, đảo người tránh thoát ám khí của nàng. Nếu như bị nàng bắn trúng thì châm của nắn tất cả đều có độc, mà giải được khắp thiên hạ cũng chỉ có một mình nàng có.

Trong phòng truyền ra tiếng hét giận dữ, “Ngụy Tử Tề, người còn dám tới đây, cút đi!”

“Hoàng cô nương, lần này tại hạ đến thật sự có chuyện quan trọng, mời người ra đây sẽ biết.” Ngụy Tử Tề nói. Người của Thánh Tiên môn ai ai cũng quái dị. Tính ra hẳn với Thánh Tiên môn cũng có chút quan hệ, trong Thánh Tiên môn có bảy đại Cầm chủ — Xích Chanh Lục Tử Thanh Lam Hoàng (Vi: ặc, Vi phải đi đọc lướt lại mới mò ra đủ 7 cái tên này đó @@). Mà Chanh các Cầm chủ đã từng dạy cho hắn một ít võ công.

Trong phòng không còn tiếng động. Chính Hiền lúc này lòng nóng như lửa đốt: “Hoàng cô nương, tại hạ có chuyện quan trọng muốn nhờ, xin cô nương hãy cứu thê tử ta một mạng.”

“Thê tử của người là chuyện của người, có liên quan gì đến ta đâu? Người ngay cả thê tử của mình cũng không bảo vệ được thì vì sao ta lại phải giúp người?”

Ngụy Tử Tề tức giận, Hoàng Anh này đúng là quá không có tình người. Mạng người là chuyện hệ trọng, nàng thân là thầy thuốc sao có thể coi thường đến như vậy? Lại còn bất kính với Hoàng Thượng nữa, Ngụy Tử Tề hẳn là một người trung quân ái quốc, hẳn tuyệt đối không cho phép có người mạo phạm Hoàng Thượng (Vi: ờ ta có biết đâu hả giờ?). Quá đáng quá rồi, cho dù nàng là bằng hữu (bạn) của hắn cũng không được. Tử Tề lao vào, Hoàng Anh còn đang nhả nhả lau chùi cây đàn bảo bối của nàng nữa chứ. Ngụy Tử Tề càng thêm tức giận, cướp lấy đàn của nàng: “Hoàng Anh, người còn có thể nhả nhả như vậy sao?”

“Ngụy Tử Tề, người còn dám vào đây? Ta đã nói rồi, người còn dám vào, ta sẽ khiến cho người không ra được nữa.” Tên Ngụy Tử Tề đáng giận này không ngờ lại trộm hết không chứa tí nào những viên thuốc mà nàng phải vất vả và khổ luyện bảo chế đến hai năm, thu thập rất nhiều kì trân dị thảo mới luyện thành được. Nếu không phải trước đó nàng cũng từng có lỗi với hắn thì nàng làm sao có thể buông tha cho hắn chứ.

“Lần trước không phải ta chỉ bị cắt có một tí da đầu, người xẻo ta đến chết đi sống lại, còn lôi ta ra làm chuột bạch thí nghiệm thuốc, ta lấy của người có mỗi mấy viên thuốc đầu phải là quá đáng? Cũng may có mấy viên thuốc kia mới bảo vệ được tính mạng của Tiểu phi. Rồi rồi rồi, chuyện lần trước coi như ta không đúng. Nhưng bây giờ chuyện này thật sự rất quan trọng, nếu người không ra tay thì thiên hạ sẽ đại loạn.” Ngụy Tử Tề tuyệt đối không hề nói quá chút nào!

“Cái gì mà thiên hạ đại loạn, người đang khoa trương quá đấy hả? À, người vừa nói Tiểu phi cái gì cơ?” Khi nào thì lại xuất hiện một Tiểu phi thế này, Thánh Tiên môn các nàng không hề liên quan gì đến triều đình cả.

“Người có biết nam tử bên ngoài kia là ai không?”

“Hắn là ai vậy?” Hoàng Anh nhìn nhìn nam tử anh tuấn đang đứng bên ngoài, từ ánh mắt hắn dường như thấy được một loại khí phách vương giả, nói vậy không phải người thường rồi.

“Hắn ta là quốc quân của nước ta, đương kim thiên tử.”

“Hoàng đế?” Không ngờ lại là hoàng đế, nàng thật đúng là không nghĩ tới. Một người tôn quý như vậy mà lại đích thân từ xa xoi ngáy dậm tới đây mời nàng, thái độ còn rất đúng mực, không có nửa điểm ra vẻ hoàng đế, thật là có chút hiếm có. “Hắn vừa nói muốn ta cứu thê tử hắn, chính là Tiểu phi kia sao?”

“Đúng vậy.”

“Từ Tề, người hẳn là biết quy củ của ta, ta sẽ không đi cứu nàng đâu.” Hoàng Anh xoay người, nàng không đòi nào muốn liên quan tới triều đình, nhất là có quan hệ với hoàng đế quý phi lại càng phiền toái, một khi đã có thì sẽ không thể rũ bỏ được.

“Hoàng Anh, chuyện này thật sự rất quan trọng. Tiêu phi không phải là phi tần bình thường, nếu nàng xảy ra chuyện gì thì Hoàng Thượng cũng sẽ đi theo luôn, nước không thể một ngày không có vua, nếu hoàng đế mà chết thì thiên hạ thật sự sẽ đại loạn.” Hân không tin Hoàng Anh lại thực vô tình như vậy.

Hoàng Anh hơi hơi chần chột, khinh thường nói: “Người không phải là đang nói quá đấy chứ? Người chưa từng nghe qua cái gì gọi là ‘Vô tình nhất đế vương gia’ (Vi: kẻ vô tình nhất là những kẻ đến từ nhà đế vương) sao? Từ xưa chẳng có hoàng đế nào chỉ chung thủy với một người cả, làm gì có ai không phải là kẻ bạc tình, nhu nhược, gặp một người yêu một người chứ? Cho dù hẳn bây giờ thật sự sùng vị Tiêu phi gì kia thì sau này có khi sẽ đem nàng vứt đi như cái khăn lau. Đến lúc đó nàng kia sẽ sống không bằng chết, chi bằng chết luôn từ bây giờ thì lại tốt hơn. Nói không chừng hoàng đế sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ về nàng, nàng cũng coi như chết có ý nghĩa.” Một hoàng đế vì phi tử mà chết, nói thật, nàng chưa từng gặp bao giờ.

“Đương kim hoàng đế nhân từ thánh minh, không giống tướng tước của người đâu. Hân thật sự là tình sâu nghĩa nặng vô cùng với Tiêu phi!” Trước khi hân đến, Hoàng Thượng không phải đang trình diễn một màn sao? Nếu hân không tới kịp lúc thì chi sợ Long Hiên hoàng triều bây giờ đã sụp đổ.

“Được, vậy ta sẽ thử hân một lần. Nếu hân thật sự chí tình chí nghĩa như người nói thì ta sẽ cứu Tiêu phi kia.”

“Người muốn thử như thế nào?” Ngụy Từ Tề mơ hồ cảm thấy không tốt. Hoàng Anh rất cổ quái, ai mà biết được nàng sẽ nghĩ ra cái chủ ý quỷ gì. Nhớ mà chọc giận Hoàng Thượng thì tính mạng của nàng cũng khó giữ được. (Vi: ồ, lo cho ngta cơ đấy, chết nhá)

Hoàng anh lộ ra nụ cười gian trá, nàng thật muốn xem hoàng đế si tình đến mức nào?

Nàng để cho hoàng đế đứng phơi nắng dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, thật ra nàng thấy Chính Hiên có vẻ phong trần mệt mỏi, chi sợ vì vừa rồi phải tới gặp nàng đã bay rất lâu rồi, sắp không chịu nổi nữa. Thân là đế vương cao quý hẳn sao có thể vẫn trụ ở đó được?

“Hoàng Anh, người hình như hơi quá rồi đấy? Không ngờ người lại bắt hoàng đế đứng ở bên ngoài phơi nắng gắt cả ngày. Người có biết Hoàng Thượng để tới được đây đã phải bay bao lâu không?” Nếu là hân thì đã sớm mệt mỏi suy sụp từ lâu rồi.

“Người cảm thấy thế là quá đáng sao? Không như vậy thì làm sao thử được hân có bao nhiêu phần chân tình.” Không ngờ hân thật sự chịu đựng được. Hoàng Anh từ bi đi ra khỏi phòng.

Chính Hiên lập tức đón đầu: “Hoàng cô nương.” Vốn tưởng rằng nếu làm được thiên hạ đệ nhất nữ thần y thì chắc là phải có tuổi rồi, không ngờ lại là một nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi như vậy.

“Dân nữ tham kiến Hoàng Thượng.” Hoàng Anh ôm quyền không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Hoàng cô nương, đừng đa lễ. Trăm hôm nay tới đây là muốn xin cô nương hãy cứu thể tử của ta.”

“Hoàng Thượng đối với Tiêu phi có thể xem như tình sâu nghĩa nặng, nhưng bản cô nương cứu người có một quy tắc, muốn cứu người đầu tiên phải giết người đã. Không biết Hoàng Thượng có dám lấy mạng đổi mạng hay không?” Ngụy Từ Tề nói hân có thể tự tử vì Tiêu phi, ta nhất định phải thử xem thể gian này thực sự có một đế vương như vậy hay không.

“Lấy mạng đổi mạng?” Chính Hiên nhíu mày, vậy là có ý gì? Là muốn mạng của hân đổi lấy mạng Vũ Tĩnh sao? Nếu là như vậy thật thì, hân nguyện ý!

“Hoàng Anh, người đang nói cái gì thế? Sao người có thể làm như vậy?” Ngụy Từ Tề túm lấy Hoàng Anh. Hân nói nhiều với nàng như vậy chẳng phải là không muốn hoàng đế chết hay sao, Hoàng Anh rốt cuộc lại còn không biết nặng nhẹ, tiếp tục đùa giỡn ư? Nàng từ khi nào có cái quy tắc ‘Lấy mạng đổi mạng’ quái dị này, sao hân không biết?

“Đây là quy tắc của ta, không cần nói nhiều.” Hoàng Anh xoay người muốn đi vào trong.

“Đợi đã. Hoàng cô nương, trăm nguyện ý lấy mạng đổi mạng.” Nếu Vũ Tĩnh chết đi thì trên đời này cũng chẳng còn gì đáng để hân luyến tiếc nữa.

Hoàng Anh lại một lần nữa khiếp sợ, hân thật sự đồng ý rồi. Hừ, nói không chừng hân chỉ nói miệng thế thôi, lời ngon tiếng ngọt ai mà không nói được chứ. Lệnh cho Tiêu Bích lấy ra hai chén rượu, cười nói: “Hoàng Thượng, hai chén rượu này trong đó có một ly là độc được, người chọn một ly đi. Nếu người lựa chọn rượu độc, ta sẽ chữa trị cho Tiêu phi của người. Nếu như người lựa chọn rượu không có độc thì đó cũng là ý trời, Tiêu phi của người ta không cứu được.”

Còn cần đến ý trời ư, hân muốn chết chẳng lẽ cũng không được sao? Hoàng Anh này đúng là rất cổ quái. Có điều, Âu Dương Chính Hiên hẳn vốn không tin vào ý trời, vận mệnh là do chính mình nắm giữ. Hân sẽ không để cho mình không chết! Chính Hiên mỉm cười tự tin, đột nhiên cướp lấy hai chén rượu trong tay Tiêu Bích, uống vào cùng một lúc.

“Hoàng.....” Ngụy Từ Tề muốn ngăn cản cũng không kịp nữa.

Hoàng Anh mỉm cười nhìn hoàng đế nâng cốc uống hết rượu, không ngờ nàng thật sự gặp được một vị hoàng đế si tình. Coi như vì sự thâm tình của hân, Tiêu phi kia nàng không thể không cứu, thật đúng là muốn xem xem rốt cuộc là nữ tử như thế nào lại có thể khiến hoàng đế trở nên như vậy. Cho dù có cướp người với Diêm vương nàng cũng không thể không làm, dù sao mấy chuyện này cũng không phải lần đầu tiên gặp.

“Hoàng cô nương, xin người tuân thủ lời hứa, đến Cẩn vương phủ cứu Tiêu phi.” Chính Hiền nghĩ rằng tính mạng mình đã không còn lâu nữa, khả năng sẽ không gặp được Vũ Tinh lần cuối cùng. Không ngờ bọn họ cuối cùng vẫn phải âm dương cách biệt!(Vi: nguyên văn là “thiên nhân vĩnh cách”)

Cẩn vương phủ? Tiêu phi không phải thê tử của hoàng đế sao? Lẽ ra phải ở hoàng cung mới đúng chứ, sao lại ở Cẩn vương phủ? Chẳng lẽ Tiêu phi chỉ là phi tử của Cẩn Vương gia? Thế thì hoàng đế kia lo lắng cái gì chứ? Không đúng không đúng, hắn vừa nói Tiêu phi là thê tử của hắn. .... Cái gì là cái gì thế này? Loạn quá đi mất! Mặc kệ, cứu người quan trọng hơn!

“Hoàng Anh ta giữ lời nói. Đi thôi.”

Hoàng Anh đang định đi thì lại bị Ngụy Từ Tề ngăn lại:“Người mau giải độc cho Hoàng Thượng đi.”

“Hắn không trúng độc thì vì sao phải giải độc?”

“Nhưng người không phải vừa mới. ....”

“Một ly là độc được, ly kia không phải giải được thì là cái gì hà. Ngốc!” Hoàng Anh bắt đầu đi lắc đầu, Ngụy Từ Tề này đúng là ngốc từ bản chất mà, sao nàng lại có một người bạn ngốc như vậy cơ chứ?

“Thì tại người không nói rõ ràng mà.” Đúng là cái đồ quái thai, để xem sau này ai dám lấy nàng.

“Được rồi, chúng ta đi mau đi.” Chính Hiền kéo Hoàng Anh lùi ra ngoài, bây giờ một khắc hắn cũng không thể chần chừ, một lòng chỉ muốn bay trở về bên cạnh Vũ Tinh.

Hoàng Anh bị lôi mạnh đi, nói:“Chờ một chút đã, ít nhất cũng phải để ta lấy cái hòm thuốc nữa chứ. ....”

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Diệp Thiên Điểm Beta: Viochan “Hoàng cô nương, Tinh Nhi thế nào? Độc không thể giải được sao?” Nhìn Hoàng Anh mặt lộ vẻ khó xử, Chính Hiền không khỏi lo lắng hỏi.

“Đương nhiên có thể giải.” Quá coi thường bản lĩnh của Hoàng Anh nàng rồi!“Chỉ là. ....độc mà Tiêu phi nương nương trúng là “Tử long ngâm”, là độc của Tử các trong Thánh Tiên môn chúng ta, ai đã hạ độc vậy?” Thánh Tiên môn không giao thiệp với triều đình, rốt cuộc là ai hạ độc? Nếu nàng giải độc cho Vũ Tinh, chẳng phải là đối nghịch với đồng môn hay sao?

“Độc chắc là từ chỗ Xích Âm.” Cẩn Hiền nhớ ra Vô Dạ đã từng nói, hắn truy sát Mị Ảnh, cuối cùng Mị Ảnh được Xích Âm cứu, độc chắc là từ chỗ Xích Âm. Lúc trước hắn cũng thấy rất kỳ quái, Mị Ảnh là sát thủ, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói nàng có dùng độc, vì sao lần này lại sử dụng chiêu này?

“Xích Âm?” Xích Âm nàng cũng biết, người này lòng dạ bất chính, mỗi lần nhìn thấy nàng đều động tay động chân. Nếu không vì là đồng môn thì nàng đã sớm giết hắn rồi. Xích các Các chủ Thánh Xích lần này không biết phải hắn đi làm chuyện gì? Sao lại ra tay với người trong triều đình, lại còn là một nữ tử yếu đuối nữa.

“Hoàng cô nương hắn là biết hắn. Thánh Tiên môn vốn không đối nghịch với triều đình, nhưng lần này Ngụy Trọng Hiền mưu nghịch(mưu đồ phản nghịch), Xích Âm cũng có tham gia, không biết Thánh Tiên môn nên giải thích với ta thế nào đây?” Thánh Tiên môn là môn phái lớn trong võ lâm, bên trong phần đông là kỳ nhân dị sĩ. Nhất định không thể dễ dàng động võ, nếu không sẽ gây ra một hồi tình phong huyết vũ.(chiến tranh đẫm máu)

Hoàng Anh tự hỏi:“Có chuyện như vậy sao? Vương gia yên tâm, khi trở về ta sẽ bẩm báo với môn chủ.” Phản đồ Xích Âm này, dám phạm vào môn quy, muốn tạo phản ư? Còn Thánh Xích kia ý mình là đệ tử đích truyền của môn chủ mà điều võ dương oai, cũng chẳng phải cái gì tốt đẹp.

“Hoàng Anh cô nương, việc này sau này nói sau, phải cứu Vũ Tinh trước đã chứ?” Bây giờ chuyện quan trọng là tính mạng của Vũ Tinh – Cẩn Hiền nghĩ.

“Được.” Hoàng Anh trước tiên xem mạch cho Vũ Tinh, sau đó bày ra một đồng châm, cắm vào mạch máu Vũ Tinh. Lúc lâu sau, nàng rút châm ra, lại lấy một viên thuốc cho vào trong miệng Vũ Tinh, bộ dáng đại công cáo thành(thành công, xong xuôi) đứng dậy.

“Hoàng cô nương, như vậy thì được rồi sao? Tinh Nhi không sao nữa đúng không?” Chính Hiền ánh mắt nóng rực, hết thấy hy vọng của hắn đều trong vào một câu nói của Hoàng Anh.

“Hoàng Thượng, yên tâm đi. Quý phi không sao cả, đợi nàng tỉnh lại, ta kê cho chút thuốc, nương nương chỉ cần điều dưỡng thêm ít ngày nữa là sẽ ổn.”

Đột nhiên cảm thấy vị quý phi này thật hạnh phúc, có một nam nhân yêu mình đến như vậy.

Chỉ chốc lát, Tiêu Vũ Tinh thật sự mờ đôi mắt mông lung ra, người đầu tiên mắt nhìn thấy chính là người nàng nhớ nhớ nhung nhung, ngồi dậy. Thật ra hoàng đế vì chuyện của nàng, vì nàng tự vẫn, vì nàng xin thuốc, nàng mặc dù không thể đứng lên nói nhưng nàng đều biết hết. Vừa thấy Chính Hiền, liền nhận không được muốn rơi nước mắt. Người ta quá cảm động mà.....

Chính Hiền ôm chặt lấy nàng, hẳn sẽ không bao giờ buông tay nữa. Hẳn muốn vĩnh viễn ôm nàng như vậy, không bao giờ để cho nàng rời khỏi cuộc sống của hắn. Thật tốt quá, Tinh Nhi rốt cục vẫn sống, hẳn không mất nàng! Không mất nàng!

Vũ Tinh đột nhiên rơi lệ làm Chính Hiền chân tay luống cuống: “Tinh Nhi, ngươi làm sao vậy? Vừa rồi chầm nhiều như vậy, có phải là rất đau không? Ngươi đừng khóc, ngươi khóc, trẫm cũng không biết phải làm gì cho tốt bây giờ?”

“Ta đâu có khóc chứ, ngươi đừng tưởng là ta cảm động.” Vũ Tinh vừa tỉnh dậy liền khôi phục bản tính sĩ diện của nàng.

“Được rồi, ngươi không khóc, Tinh Nhi lạnh lùng vô tình.” Chính Hiền nghe theo lời nàng, bây giờ bệnh nhân là lớn nhất mà lại.

Câu nói của Chính Hiền không những không có được khuôn mặt tươi cười của Vũ Tinh mà còn có hiệu quả ngược lại. Vũ Tinh giận dữ nướng mắt phượng nói: “Ngươi nói cái gì? Dám nói ta lạnh lùng vô tình?” Đáng giận, Tiêu Vũ Tinh nàng rất lương thiện mà. Nếu không nàng làm sao lại cảm động đến mức khóc chứ!

Chính Hiền lúc này mới giật mình thấy mình đã lỡ lời, trẫm mặc không nói nữa! Nói nhiều sai nhiều! Vẫn là Dật Hiền nói rất đúng, nữ tử thật sự là không thể sùng, một khi sùng nàng quá, con cừ non ngoan ngoãn cũng có thể biến thành hổ mẹ.

Nhìn đôi vợ chồng đế vương đáng yêu, Hoàng Anh không khỏi cười ra tiếng.

Vũ Tinh lúc này mới phát hiện có người lạ đứng bên cạnh, nhìn có vẻ như là nhân sĩ giang hồ, không phải là cái gì mà cao nhân lãnh đời đấy chứ? Không đúng không đúng, bình thường cao thủ lãnh đời đều rất già. Tò mò hỏi: “Nàng là.....”

“Chính nàng đã cứu ngươi. Nàng là Hoàng Anh cô nương, nữ thần y đệ nhất thiên hạ.” Chính Hiền giới thiệu.

“Nữ thần y?” Vũ Tinh hai mắt sáng lên định từ trên giường nhảy xuống nhưng lại bị ấn lại.

Chính Hiền khó chịu nói: “Ngươi sao mà ngốc thế hả? Có cần phải hưng phấn đến mức này không?”

“Nữ thần y đó, nữ thần y cổ đại đều rất lạnh lùng đó, võ công lại cao cường, cá tính lại cổ quái, làm người cao ngạo, ngạo thị thiên hạ, không sợ cường quyền. Quả thực là mẫu nữ tử cho thiên hạ học tập nha.” Mới trước đây nàng từng nghĩ tới việc làm bác sĩ, có điều nàng lại sợ nhìn thấy máu, chỉ nhìn lướt qua thôi nàng đã buồn nôn rồi. Cho nên giấc mộng này chỉ có thể ngâm nước nóng thôi!

Hoàng Anh cười đi đến bên giường để Vũ Tinh nhìn mình cho rõ. Nàng có hơi thích vị quý phi này! Khó trách hoàng đế lại yêu nàng đến như vậy, quả nhiên không giống người thường.

“Ngươi chính là nữ thần y sao? Giống ý hệt trong tượng tượng của ta đó. A, ngươi kí tên cho ta được không?” Chữ kí của nữ thần y chắc là rất đáng giá, hơn nữa còn bảo đảm giá trị tiền gửi nha.

“Hả?” Hoàng Anh không hiểu lời nói của nàng, bản thân nàng đây đã cổ quái lắm rồi, không ngờ lại còn có người cổ quái hơn nữa.

“Hoàng cô nương, ngươi chắc chắn độc của nàng tất cả đều được giải hết rồi sao? Có thể còn có chút nào sót lại hay không?” Chính Hiền đặt tay trên trán Vũ Tinh, muốn xem xem có phát sốt không.

“Âu Dương Chính Hiền, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi điên rồi hả? Người ta chỉ là rất sùng bái Hoàng Anh mà thôi.”

Vị nương nương này thật sự rất đáng yêu. Hoàng anh cười nói: “Khó trách Hoàng Thượng lại vì ngươi mà uống rượu độc.”

“Cái gì, ngươi vì ta mà uống rượu độc? Sao ngươi lại có thể uống rượu độc, ngươi có làm sao không, có bị trúng độc không? Sao ngươi còn ở đây, mau đi khám thầy thuốc đi. Ta đưa ngươi đi!” Vũ Tinh giấy dựa đứng lên. Nàng bị một câu của Hoàng Anh làm cho hoang mang lo sợ, luống cuống tay chân. Tự vẫn vì nàng còn chưa đủ, lại còn uống rượu độc vì nàng, hẳn muốn nàng nợ hắn đến bao nhiêu mới đủ đây?

Chính Hiền nhẹ nhàng cười nói: “Ngươi quên là ở đây đang có vị nữ thần y hay sao?” Vũ Tinh thật đúng là nói như mưa!

Vũ Tinh tự đập một cái vào trán, ảo não nói: “Đúng rồi, sao ta lại ngốc như vậy? Hoàng Anh, ngươi mau cứu hắn đi, ta không muốn hắn chết, ngươi mau cứu hắn đi được không?” Lệ rơi, Vũ Tinh vừa ngừng nước mắt lại khóc như mưa.

“Ta sao có thể thật sự bắt Hoàng Thượng uống thuốc độc được? Yên tâm, hẳn không sao đâu, ta đã giải độc cho Hoàng Thượng rồi.” Nàng cũng biết đương kim hoàng thượng thánh minh, là vị hoàng đế tốt khó có được, giết hẳn sẽ mất lòng lê dân. Nàng cũng không muốn làm tội nhân thiên cô, đừng hòng nghĩ tới cuộc sống yên bình! Cũng không nhẫn tâm chia rẽ một đôi tình nhân yêu nhau như vậy.

Vũ Tinh lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm động rồi lại giận, khóc đánh Chính Hiền: “Sao lại uống thuốc độc vì ta? Ngươi sẽ chết đấy, ngươi có biết không hả? Ta không đáng để ngươi làm như vậy, ta không đáng.....” Nhỡ như có một ngày nàng đột nhiên đi xa, trở lại hiện đại, Tiêu Hiền Từ phải

làm sao bây giờ? Hắn nhất định sẽ phát điên mất.

Chính Hiền bắt được tay nàng: “Ngươi đáng giá! Ngươi đáng giá! Nếu ngươi xảy ra chuyện thì trăm sống ở trên đời này mà làm gì?” Chẳng tha đến địa ngục làm một đôi vợ chồng quý.

“Vậy ngươi có nghĩ tới không, ta lưng đeo mạng của ngươi, tình của ngươi, ngươi muốn hậu thế nghĩ ta là người tham sống sợ chết sao? Ngươi có nghĩ tới không, cũng như ngươi không thể mất đi ta, ta mất đi ngươi ta cũng sẽ đau khổ, sống không bằng chết. Sao ngươi có thể để ta một mình ở lại trên cõi đời này, thật ích kỷ, quá ích kỉ.....”

“Thực xin lỗi, ta không nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ biết ta không thể để ngươi chết. Bất luận phải trả giá gì đi nữa, kể cả mạng của ta ta cũng không thể để ngươi chết được.”

Lệ làm mờ đi hai mắt Vũ Tinh, nàng có chút thấy không rõ khuôn mặt tuấn tú của Chính Hiền, nhưng mặt hắn thật sự rất tiêu tụy, cả người gầy đi, hốc mắt còn có chút thâm quầng. Vũ Tinh đau lòng giơ tay xoa mặt hắn: “Tiểu Hiền Tử..... ngươi thật tiêu tụy quá.....” Cái gọi là ‘Y dĩ tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiêu tụy’, đại khái chắc chính là như thế này.

Chính Hiền nắm lấy tay nàng, cọ cọ mặt mình: “Chỉ cần ngươi tỉnh lại là tốt rồi.....”

Hai người lúc này trong mắt chỉ có lẫn nhau.....

Hoàng Anh thức thời rời đi, nàng chúc phúc cho bọn họ, hy vọng bọn họ có thể vĩnh viễn hạnh phúc, giống như bây giờ. Dù sao có thể tìm được một người mình yêu và cũng yêu mình quá khó khăn.

Cẩn Hiền dờ dẩn nhìn hết thấy, hắn đã sớm biết mình thua, thua rất thảm rất thảm. Khi Vũ Tinh nghĩ rằng mình sắp chết, trong mắt nàng chỉ có một mình chính hiền, nàng cũng nói ra hết lòng mình. Khi nàng tỉnh lại trong mắt cũng chỉ nhìn thấy Chính Hiền, chưa từng có một chút bóng dáng hắn. Vũ Tinh có thể không để ý nguy hiểm chỉ vì đi gặp Chính Hiền, không phải đủ để chứng minh hết thấy sao? Bọn họ trong lúc đó đã sớm không có chỗ cho hắn chen chân. Một màn chân tình này làm cho hắn cảm thấy mình thật nực cười, thật dư thừa...

Nhắm mắt lại, tuyệt vọng xoay người rời đi.

Vũ Tinh thấy Cẩn Hiền về mặt đau khổ, trong lòng lo lắng kêu lên: “Cẩn Hiền!” Sao nàng lại có thể làm như vậy trước mặt Cẩn Hiền chứ? Nàng biết mấy ngày nay, Cẩn Hiền không ngủ liên tục túc trực bên giường nàng nói với nàng thật nhiều điều. Vẫn luôn cố vũ nàng phải kiên cường mà sống! Chính hắn gần như không chợp mắt, không ăn không uống, bất luận thị vệ thị nữ khuyên như thế nào, hắn vẫn không muốn rời đi. Mà bản thân mình hoá ra cũng thương hắn như vậy. Trời ạ, nàng rốt cuộc nên làm sao mới không tổn thương tổn huynh đệ bọn họ đây?

“Ta đi đưa Hoàng Anh ra ngoài.” Cẩn Hiền không xoay người, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại. Hắn cũng có tôn nghiêm của chính mình, hắn sẽ không để sự yếu đuối của mình lộ ra trước mặt người khác.

“Tiểu Hiền Tử, Cẩn Hiền hắn rất đau lòng, ta phải làm sao để hắn không phải đau lòng đây.....” Nhìn bóng dáng Cẩn Hiền tuyệt vọng rời đi, Vũ Tinh trong lòng không chút dễ chịu.

“Làm sao bây giờ ư? Rất dễ dàng mà, ngươi giả cho hắn là được.” Chính Hiền trêu tức nói. Không khí giữa bọn họ thật sự rất lạ, hắn không thích cảm giác như vậy. Vũ Tinh không nên đa sầu đa cảm như thế này. Cẩn đệ, là trăm có lỗi với ngươi, trăm nhất định sẽ bù đắp cho ngươi thật nhiều.

Vũ Tinh cá giận nói: “Ngươi đang nói cái gì thế hả? Chẳng lẽ ngươi không biết người ta thích là ngươi sao?” Sao hắn có thể hiểu lầm tâm ý của nàng như vậy, trong lòng nàng cho tới bây giờ chỉ có hắn. Tuy rằng trước kia từng có mơ hồ, từng có hỗn loạn, từng có lựa chọn, nhưng từ lần trên vách núi cao đó nàng đã hiểu được con tim mình.

Chính Hiền sao có thể không biết chứ? Chỉ là hắn muốn ép nàng nói ra miệng thôi. Mỗi lần đều là hắn đuổi theo nàng đang chạy phía trước, trò chơi truy đuổi này làm cho hắn sợ hãi. Sợ nàng một lúc nào đó sẽ chạy đi, sợ một lúc nào đó sẽ không tìm được nàng.

“Ta biết!” Chính Hiền lại ôm lấy nàng, “Ngươi biết không? Bây giờ ta cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thiên hạ. Bởi vì ta có được một người độc nhất vô nhị là ngươi.” Ông trời rất thương cho hắn!

“Ta cũng vậy.” Vũ Tinh cũng ôm chặt hắn, hạnh phúc này có được không dễ, nàng sẽ không dễ dàng buông ra.

“Hồi cung cùng trăm đi.” Chính Hiền nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, lúc này không lừa nàng hồi cung thì chờ đến lúc nào nữa, bỏ qua cơ hội này không biết được bao giờ mới lại có được. Vũ Tinh hiếm khi nghe lời như vậy.

Vũ Tinh nghe vậy buông Chính Hiền ra, mặt lộ vẻ khó xử: “Ta không thể hồi cung với ngươi được.” Nàng rất muốn vĩnh viễn ở cùng hắn, nhưng nàng không thể chia sẻ trọng phụ(chồng) với một đám nữ nhân được, nàng cần yêu là phải trọn vẹn, độc nhất vô nhị, chỉ thuộc về một mình nàng. Nếu nàng phải chia sẻ tình yêu cùng người khác thì nàng thà rằng lựa chọn ra đi.

“Vi sao?” Tại sao nàng vẫn không muốn theo trăm hồi cung? Chẳng lẽ nàng còn không từ bỏ được Cẩn đệ sao? Hay là không quên được Vô Dạ?

“Bởi vì trở lại trong cung, ngươi không phải của một mình ta. Ngươi có rất nhiều phi tần, ta không có thể giống như các nàng nhẵn nhẵn nhỉnh nhỉnh chờ ngươi ngẫu nhiên đến. Ta cũng không thể độc chiếm một mình ngươi.” Vũ Tinh thực bất đắc dĩ nói. Ai bảo người nàng yêu thương là hoàng đế chứ! Nếu hắn không phải hoàng đế, nàng đã sớm đi cùng hắn rồi.

Đúng vậy, hần là hoàng đế, hần còn có toàn bộ hậu cung, cuộc sống của hần không chỉ có một nữ nhân là nàng. Nàng muốn yêu, đối với người khác mà nói, có lẽ thực dễ dàng, nhưng đối với thân là đế vương như hần rất khó. Không, chỉ là một chút khó khăn mà thôi, hần sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

“Tình Nhi, ngươi biết không? Trước kia ta từng hận Dật Hiên, cũng hận phụ hoàng của ta.” Chính Hiên đột nhiên nói ra những lời này.

“Tại sao?” Một chút cũng không nhìn ra, tình cảm huynh đệ bọn họ rất tốt mà. Nàng còn luôn cảm thấy rằng trong đế vương gia có tình huynh đệ như vậy rất khó. Trong hoàng thất, phụ tử phản bội, chuyện tay chân tương tàn, nàng xem rất nhiều trên TV.

“Bởi vì trong mắt phụ hoàng, chỉ có Dật Hiên. Chưa bao giờ để ta và Cẩn Hiên ở trong lòng. Từ khi phụ hoàng nạp mẹ đẻ Dật Hiên là Vũ phi, hần không từng hạnh phúc nữa. Lúc ấy mẫu hậu của ta là hoàng hậu, phụ hoàng cũng không hề qua chỗ mẫu hậu ta. Mỗi lần mẫu hậu khóc, ta liền hận phụ hoàng. Hần không ôm ta và Cẩn Hiên bao giờ. Dật Hiên chiếm được tình cảm của phụ hoàng, ta có thể không hận hần sao? Còn nhớ có một lần Dật Hiên không cẩn thận trượt chân rơi xuống nước, khi đó chúng ta đều còn nhỏ, ta thực sợ hãi. Nhìn Dật Hiên giãy dụa trong nước, bộ dáng rất thảm khốc. Ta liền nhảy vào cứu hần, nhưng thật ra ta cũng không biết bơi lội. Sau khi phụ hoàng tới, hần cũng nhảy vào trong nước. Nhưng hần chỉ cứu Dật Hiên, còn ta là được thị vệ cứu lên. Hần ngay cả liếc mắt một cái cũng chưa từng nhìn ta. .... Còn quờ trách ta, vì sao không bảo vệ đệ đệ cho tốt.” Chính Hiên nhẹ nhàng khe khẽ nói xong, như thể đang kể câu chuyện của người khác.

Vũ Tình biết trong lòng hần đau khổ. Người khác nhìn hần là hoàng tử cao cao tại thượng, cầm ngọc thực, có ai biết sinh ra ở đế vương gia khổ sở thế nào.

“Mười năm sau, khi Vũ phi chết, phụ hoàng rất đau khổ. Từ đó về sau không quan tâm triều chính, buồn bực không vui, trầm mặc ở nơi Vũ phi chết, thân thể cũng càng ngày càng kém. Mãi đến ba năm trước đây, đại ca tạo phản, phụ hoàng thương tâm quá độ mà ra đi theo ái phi của hần. người biết không? Trong lúc phụ hoàng tại vị, hần vẫn muốn phế đi thái tử là ta, lập đứa con yêu dấu của hần là Dật Hiên lên làm thái tử. Nếu không phải Dật Hiên không quan tâm đến ngôi vị hoàng đế, luôn muốn tiêu dao thiên hạ, thì có lẽ hoàng đế đã là hần rồi.”

Vũ Tình cảm tay hần, muốn an ủi hần một chút. Kịch bản nghe hình như có điểm giống phiên bản Thuận Trị và Đồng Ngạc phi nhỉ? Có điều Thuận Trị và Đồng Ngạc phi khiến nàng cảm động, đây cũng là nguyên nhân nàng vẫn thích Thuận Dã. (Vi: con 2 ng' kia chẳng?)

“Có điều, bây giờ một chút ta cũng không hận phụ hoàng nữa.” Nhìn biểu tình nghi hoặc của Vũ Tình, Chính Hiên giải thích: “Bởi vì người đấy. Là người giúp ta hiểu được, yêu một người căn bản chính là khiến bản thân trầm mê, một khi đã yêu thương thì hết thảy sẽ nghĩ đến nàng, yêu mọi thứ của nàng. Ta hiểu được tình cảm của phụ hoàng đối với Vũ phi, cũng tha thứ cho hần. Nếu là ta, ta cũng sẽ làm như vậy.” Vũ Tình, cho dù không thể cho người làm hoàng hậu, nhưng hài tử của ta chỉ có thể là do người sinh ra, hần chính là Thái tử.

“Tình Nhi, kiếp này trăm chỉ yêu khanh.” Chính Hiên trịnh trọng công khai.

Một câu đánh tan điểm mấu chốt cuối cùng của Vũ Tình, một đế vương có thể làm đến như vậy đã là rất khó rồi, chỉ yêu duy nhất một mình nàng, nàng còn có thể mong gì hơn đây?

“Tình Nhi, ngọc bội này từ lúc ngươi xuất cung trăm đã muốn đưa cho ngươi. Trăm đã kết nên hình trái tim ở bên trên, truyền thuyết nói rằng chỉ cần hai người yêu nhau đều đeo nó thì bất luận gặp phải trắc trở gì cũng sẽ được ở bên nhau cả đời. Tình Nhi, ngươi hãy biết quý trọng nó cho tốt, đừng để nó rời khỏi ngươi. ....”

“Được, ta cam đoan ta nhất định lúc nào cũng sẽ mang theo nó bên mình. Sẽ không để nó rời khỏi tầm mắt, nếu không ta sẽ mất đi ngươi.” Xem như vật đính ước sao? Oa, ngọc bội thật đẹp, là do Chính Hiên đưa nữa. Bất luận hần đưa cho nàng cái gì, nàng đều thích.

Chính Hiên dùng bàn tay to bịt miệng Vũ Tình: “Không cho nói ngươi sẽ rời xa ta. Ngươi sẽ không đánh mất đâu! Trăm sẽ không cho ngươi rời đi.”

Vũ Tình nháy mắt lộ ra vẻ ngây thơ vô hại. Chính Hiên buông miệng của nàng ra, đột nhiên phát hiện môi của nàng đỏ mọng kiều diễm ướt át, phá lệ câu dẫn phạm nhân phạm tội, nàng còn đang bĩu môi, cười khê càng thêm vài phần đáng yêu. Vũ Tình chạm phải ánh mắt nóng rực của hần, cũng bị hần hấp dẫn, đầu óc trống rỗng.

Không khí ám muội quanh quẩn trong phòng. ....

Mặt Chính Hiên và Vũ Tình càng ngày càng gần, ngay lúc chỉ còn cách nhau 0.00001 li, chợt nghe ‘Bang. ....’ cửa bị mở ra, một tiểu thị nữ bụng chén thuốc đi vào: “Tiêu cô nương, nô tỳ đưa thuốc đến đây. ....”

Sao Tiêu cô nương và nam tử bên cạnh đều nhìn nàng như vậy, nô tỳ làm sai cái gì sao? Đúng rồi, nam tử này là ai? Dám đứng ở trong phòng Tiêu cô nương, không sợ Vương gia làm thịt hần sao? Có điều, nam tử này thật sự rất đẹp trai, ánh mắt hần cũng rất khủng bố, tự dưng làm cho nàng muốn bỏ chạy.

“Ai cho ngươi vào?” Thị nữ đáng giận cư nhiên dám phá hỏng chuyện tốt của hần, còn kém một chút nữa thôi mà. Cẩn vương phủ sao lại không quản bọn họ cho tốt. Hay là. .... nàng căn bản là do Cẩn vương sai đến.

“Nô tỳ. .... Đến đưa thuốc.” Nam tử xa lạ này là ai? Nói chuyện sao lại kiêu ngạo như vậy?

“Ngươi không biết chọn đúng lúc sao?” Một chút ý tứ cũng không có, trình độ cẩn vương phủ chỉ có như vậy thôi sao? Xem ra phải bảo Cẩn đệ dạy dỗ cho tốt.

“Nô tỳ.....” Thị nữ bị khí thế của Chính Hiên làm sợ tới mức quỳ xuống. Nàng không có làm sai cái gì mà. Tiêu cô nương luôn luôn hiền hoà, cho nên nàng mới có thể không biết trên dưới, không gõ cửa mà vào đây chứ.

Thấy thị nữ bị Chính Hiên dọa sợ tới mức không nói nên lời, Vũ Tĩnh thật sự không đành lòng, giải vây nói:“Quên đi, Tiểu Hiên Tử, nàng là người mới tới, người không nên trách nàng, Bình Nhi, người đứng lên đi.”

Bình Nhi khi đó mới dám đứng lên, mang ơn nói:“Đa tạ Tiêu cô nương.” Nói xong liền lui ra.

“Chậm đã, người vừa gọi nàng là gì?” Chính Hiên gọi Bình Nhi lại. Vũ Tĩnh là Tiêu phi của hắn, không phải là cái gì mà Tiêu cô nương! Hắn muốn tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết điều đó.

Bình Nhi có điểm không rõ nên ngây ngốc nói:“Tiêu..... Tiêu cô nương ạ.”

“Nhớ kỹ, nàng là Tiêu phi, không phải Tiêu cô nương.”

Bình Nhi vừa nghe liền vui sướng lại gần hỏi:“Thật vậy sao? Tiêu cô nương, người rốt cục cũng đồng ý gả cho Vương gia, làm Cẩn Vương phi của chúng ta rồi. Thật tốt quá, ta phải nói cho mọi người biết, bọn họ nhất định sẽ rất vui. Tiêu cô nương sẽ làm nữ chủ nhân của Cẩn vương phủ chúng ta, chúng ta rốt cục cũng đợi được đến ngày này.....”

Bình Nhi không sợ chết nói xong, không phát hiện người nào đó mặt đã càng ngày càng tối sầm lại, đen hơn cả Bao Công.

“Người nghe rõ cho trẫm, nhớ kỹ đây. Nàng là phi tử của trẫm không phải là phi tử của Cẩn vương.....” Thị nữ này tái mặt.

“Hả? Không phải chứ, người là.....” Bình Nhi giờ tay chỉ vào hắn, chẳng lẽ hắn chính là Hoàng Thượng trong truyền thuyết. Nghĩ đến đây, nàng quỳ xuống ngay lập tức, sợ hãi nói:“Hoàng Thượng, thứ tội! Nô tỳ..... Nô tỳ không biết ngài là Hoàng Thượng. Xin thứ tội.....”

“Cút.....” Hoàng đế quát.

“Vâng.” Bình Nhi như được đại xá, may mà chỉ là bảo nàng đi ra ngoài, nàng còn tưởng Hoàng Thượng muốn giết nàng chứ.

Sau khi Bình Nhi rời khỏi, Vũ Tĩnh nhìn Chính Hiên:“Người làm gì mà cứ phải cường điệu chuyện ta là lão bà(bà xã) người thế?”

“Lão bà?” Lại là từ Vũ Tĩnh chuyên dùng sao?

“Ý ta chính là thê tử ấy.” Nói cho người cô đại hiểu thật là khó.

“À. Người vốn chính là thê tử của ta mà.” Chính Hiên chậm rãi ngồi trở lại bên giường.

“Người muốn làm gì?” Vũ Tĩnh cảm giác được hắn không có ý tốt.

“Đương nhiên là làm nốt chuyện chúng ta chưa hoàn thành rồi.”

“Hả?” Lúc Vũ Tĩnh còn mơ hồ thì Chính Hiên đã dùng miệng hôn nàng, không cho nàng có cơ hội nói.....

Hạnh phúc ngọt ngào .....

Chỉ tiếc có người vui mừng, có người đau khổ!

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Edit: Diệp Thiên Điểm Beta: Viochan

Đình viện trong vương phủ ánh nắng tươi sáng, thoang thoang mùi hoa. Chỉ là có một người nào đó tình cảnh bi thảm, Cẩn Hiên ngồi trên ghế, uống một ly lại một ly rượu tiêu sầu, chỉ là càng uống rượu vào sầu lại thêm sầu.

Vũ Tĩnh, tại sao người lại đối xử với ta bất công như thế? Ha ha..... Tình yêu vốn không công bằng, hoàng huynh nguyện vì người mà chết, người chọn hắn cũng là hợp lý. Ta đã sớm biết người người yêu là hoàng huynh, chỉ là ta không muốn thừa nhận chuyện này là thật, nghĩ rằng chỉ cần vẫn giữ được người bên cạnh, chờ đợi người, có một ngày người sẽ thích ta. Ta đã sai rồi, quá sai rồi, xem nhẹ người và cả hoàng huynh. Chỉ trách người gặp người

trước không phải ta..... Vũ Tĩnh, người nhất định phải hạnh phúc, biết không? Người nhất định phải hạnh phúc!!!

Cần Hiên hưng hăng uống chén rượu tiếp theo. Kiếm của Y Thiên đột nhiên bị rút ra, khi hắn còn chưa thấy rõ thì Cần Hiên đã phi thân ra ngoài múa kiếm. Vũ điệu của hắn, tùy tính tự nhiên, linh động phiêu dật, phóng khoáng. Múa đến đâu hoa đào rơi như mưa đến đấy, khung cảnh vì điệu múa mà phẳng phai thật đẹp. Thanh kiếm của hắn chuyển động làm từng cánh hoa đào múa lượn, thật nhẹ thật nhẹ mà rơi trên mặt đất, hoa đào xếp thành hai chữ chính là: Vũ Tĩnh. Cần Hiên nhìn hai chữ này thật lâu, trầm nghĩ: Vũ Tĩnh, lần này ta thật sự muốn buông người – người mà ta yêu nhất ra! Chỉ cần người có thể hạnh phúc.

Hắn lại múa kiếm, bá đạo mà sắc bén, cây hoa đào, hoa đào đều có vết kiếm sượt qua. Y Thiên Y Hàn ở trong đình đều bị kiếm khí của hắn làm chấn động.

Y Thiên nhìn Cần vương, bất an nói: “Y Hàn, làm sao bây giờ? Vương gia thương thể còn chưa khỏi, liệu có ảnh hưởng xấu đến cơ thể không?”

“Ta cũng lo lắng. Nhưng Vương gia là chủ tử, chúng ta làm kẻ dưới nào dám ngăn cản hắn. Hơn nữa hắn hiện tại đang giận dữ, ta sợ Vương gia sẽ không để ý đâu.....” Bọn họ làm tùy tùng của Vương gia cũng đã mười mấy năm, khi Vương gia luyện võ bọn họ vẫn luôn đi theo hắn. Hắn chưa bao giờ thấy Vương gia không khống chế được mình như hôm nay. Vương gia dường như mấy trăm năm vẫn mang một vẻ lạnh lùng, vốn tưởng rằng Tiêu cô nương xuất hiện làm cho Vương gia tươi cười, Vương gia từ nay về sau sẽ vui vẻ một chút. Thật không ngờ nàng lại gây cho Vương gia tổn thương càng sâu sắc.

“Đều là tại Tiêu cô nương không tốt, nếu không có nàng, Vương gia cũng sẽ không như vậy.” Lâm Tiêu phi nương nương cho tốt thì không làm, sao phải đến trêu chọc Vương gia? Lại không thể mang đến cho hắn cái gì.

“Y Thiên, sao người có thể nói như vậy. Nhỡ như bị Vương gia nghe được, người.....”

“Nghe được thì nghe chứ sao, ta nói lời nói thật. Vương gia là anh hùng rong ruổi sa trường, sao lại phải đau khổ vì tình?” Trong lòng Y Thiên, Vương gia vẫn là thần của hắn.

“Đúng vậy. Vương gia không nên như vậy. Nhưng ta thật sự thực lo lắng cho thương thể của Vương gia, Thái y nói trong khoảng thời gian ngắn không thể động võ. Ta phải đi khuyên thử một lần.” Nói xong muốn đi ra, cho dù bị mắng hắn cũng không thể để Vương gia bị thương, bảo vệ Vương gia là nhiệm vụ của hắn.

Y Thiên giữ chặt hắn: “Người muốn tìm cái chết à? A, cứu tinh đến rồi.”

Y Hàn nhìn theo hướng hắn chỉ, thấy Tiêu Vũ Tĩnh đang đi tới bên này. Bỗng nhiên cảm thấy hình tượng vĩ đại lên Vũ Tĩnh rất nhiều, vui vẻ nói: “Ta đi nói cho Vương gia biết.”

Còn chưa lại gần Vương gia, Y Hàn đã bị kiếm khí của hắn làm bị thương, không thể tiến lên nữa bước, chỉ đành phải đứng tại chỗ hô lớn: “Vương gia, Tiêu cô nương đến.”

Cần Hiên vừa nghe ba chữ Tiêu cô nương, vội vàng dừng kiếm, không ngờ lại làm rách miệng vết thương, phun ra một ngụm máu tươi.

Y Hàn Y Thiên vừa nhìn thấy liền kinh hãi kêu lên: “Vương gia!” Chạy đến bên người Cần Hiên, muốn đỡ hắn. Cần Hiên lại nhẹ nhàng lắc đầu, bình tĩnh lấy tay lau đi vết máu trên khóe miệng, đi tới chỗ Vũ Tĩnh.

Vũ Tĩnh cười hi hi kéo Cần Hiên ngồi lên ghế đá, Chính Hiên thổ lộ với nàng, tâm tình nàng rất tốt. Nhưng sắc mặt Cần Hiên lại có vẻ không tốt lắm!

“Cần Hiên, sắc mặt người tái nhợt rồi kia, có nghe lời Thái y ngoan ngoãn uống thuốc không đấy?” Vũ Tĩnh cứ như một bà mẹ bắt được con mình làm sai chuyện gì, người ta chẳng nói chị dâu như mẹ sao? Hơn nữa bọn họ còn là bằng hữu (bạn bè) với nhau.

Cần Hiên thân nhiên cười mà không nói gì. Hắn không giận nổi Vũ Tĩnh, cũng chẳng có lý do gì mà giận dữ với nàng. Bệnh của hắn ngay cả thái y cũng không có thuốc chữa.

“Y Thiên Y Hàn, sao các người lại không khuyên nhủ hắn? Y Thiên, người đi lấy thuốc cho Vương gia đi.” Vũ Tĩnh muốn đích thân giám sát hắn uống xong thuốc. Cũng chỉ còn lần này thôi là nàng sẽ rời khỏi đây! Còn có chút luyện tiếu.

Y Thiên cứ như không có nghe thấy lời Vũ Tĩnh, đứng bất động. Hắn chỉ nghe lời Vương gia, trừ phi Vũ Tĩnh là Cần Vương phi của bọn hắn, hắn mới có thể nghe lời nàng.

Y Thiên trước kia rất nghe lời nàng, cung kính với nàng, sao hôm nay thái độ lại là lạ, có vẻ như không hoan nghênh nàng cho lắm? Không phải là nàng đắc tội với hắn cái gì đấy chứ?

“Lời Quý phi nói người không nghe thấy sao?” Cần Hiên trầm giọng nói. Hắn tuyệt đối không cho phép một ai bất kính với Vũ Tĩnh! Cho dù là thị vệ tùy thân cũng không được.

“Vương gia.....” Y Thiên kiềm chế tức giận xoay người rồi đi, hắn thấy bất công cho Vương gia! Lời Vương gia hắn không dám không nghe, nhưng Vương gia si tình như vậy, chỉ tiếc một lòng say mê lại đặt sai người. Vương gia nhất định sẽ tìm được một nữ tử tốt hơn, hoàn hảo hơn Tiêu cô nương. Nhất định là thế!

“Y Thiên làm sao vậy? Ngươi mắng hấn à?” Vũ Tinh vẫn không biết đầu sỏ gây nên chính là mình.

“Không.” Nếu là Cẩn Hiên mắng hấn, bất luận thế nào hấn cũng không dám giận dữ với Vương gia. Hấn biết Y Thiên đang giận cái gì.

“Mặt hấn trông cứ như có ai nợ hấn vạn lượng hoàng kim ấy. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hấn, hình như người nợ hấn chính là ta thì phải.” Khó có thể nhìn thấy Y Thiên tức giận, nàng còn tưởng rằng thị vệ như hấn ai cũng là đầu gỗ, không biết tức giận bao giờ.

“Khi nào thì hồi cung?” Cẩn Hiên đột nhiên hỏi những lời này, hấn biết Vũ Tinh đến tìm hấn chính là muốn nói rõ ràng tất cả mọi chuyện, nếu nàng vẫn áp a ập ứng, cố kiêu lý do mà nói với hấn lại nói không nên lời thì hấn sẽ giúp nàng nói ra. Hấn, Âu Dương Cẩn Hiên tuyệt đối sẽ không làm khó Vũ Tinh, cũng tuyệt đối không phải người cảm lên được không bỏ xuống được.

“Tiểu Hiên Tử nói, hấn sẽ đến đón ta.” Vũ Tinh cúi đầu, bây giờ thì đưa trẻ làm chuyện sai lại là nàng. Nàng biết, nàng rất có lỗi với Cẩn Hiên, kiếp này nàng chỉ có thể phụ hấn.

“Ừm, được, ta phái người thu dọn đồ đạc giúp ngươi.” Cẩn Hiên đứng lên.

“Cẩn Hiên.....” Vũ Tinh cũng đứng lên, gọi hấn lại. Trời ạ, nàng nên nói cái gì bây giờ, làm sao để an ủi hấn đây? Nữ tử tốt trong thiên hạ còn nhiều mà, Tiêu Vũ Tinh nàng không đáng để Cẩn Hiên phải như vậy, nàng vĩnh viễn nhớ rõ Cẩn Hiên nhảy xuống vực vì nàng, vì nàng mà ngay cả tính mạng cũng không cần. Nếu lúc trước nơi nàng rơi xuống không phải hoàng cung mà là Cẩn vương phủ, nếu người nàng gặp là Cẩn Hiên mà không phải Chính Hiên, nếu..... Nhưng, không giống như nàng nghĩ, chân mệnh thiên tử của nàng chính là Chính Hiên, nàng nguyện ý vì hấn mà ở lại.(Vĩ: tất cả chỉ là nếu...)

“Vũ Tinh, ta còn có thể gọi ngươi như vậy không?” Theo quy củ, hấn hấn là nên gọi nàng là hoàng tâu. Hai chữ này rất đau đớn, hấn không muốn gọi như thế.

“Có thể mà, chúng ta vĩnh viễn vẫn mãi là bằng hữu.” Nàng sẽ vĩnh viễn nhớ rõ Cẩn Hiên là người bạn đầu tiên của nàng ở cổ đại, vĩnh viễn sẽ khắc ghi khoảnh khắc bọn họ quen biết, khoảnh khắc nàng động lòng với hấn.

“Bằng hữu? Được, chúng ta là bằng hữu.” Vũ Tinh, ngươi cũng biết, ta cũng không muốn làm bằng hữu với ngươi. Ta muốn ngươi là thê tử của ta, thê tử duy nhất. Cho dù ngươi muốn chỉ yêu một mình ngươi, cho dù không làm Vương gia nữa mà lưu lạc khắp nơi cũng chẳng sao.

Không khí sao cứ là lạ? Y Hân thấy tình hình như thế liền nói:“Vương gia, Đồ phủ doãn và công tử con hấn cầu kiến.” Vương gia bây giờ hấn là không có tâm trạng mà để ý tới bọn họ. Quan viên đến tìm Vương gia đơn giản chính là muốn nịnh bợ, cầu được thăng quan tiến chức, bọn họ không thật sự quan tâm đến Vương gia, Vương gia hận nhất chính là loại người này.

“Gọi bọn hấn tiến vào.” Đồ phủ doãn công tử? Chẳng lẽ chính là tên khốn nạn Đồ Giai Trạch? Thật đúng là Thiên đường có đường ngươi không đi, Địa ngục không cửa ngươi lại xông vào mà, vốn bốn cô nương đã quên ngươi, không muốn so đo tính toán với ngươi, là tự ngươi tìm tới cửa đây nhé. Chẳng lẽ ngươi muốn chết, ta lại ngăn cản không cho ngươi toại nguyện sao? Bốn cô nương luôn luôn thiện lương, lấy việc giúp người làm niềm vui mà.

Vũ Tinh vì sao lại muốn gặp bọn họ? Chẳng lẽ có quen biết ư? Nếu Vũ Tinh muốn gặp thì gặp vậy, nghe nói Đồ Chính nhậm chức tri phủ, dân chúng oán thán dậy đất. Hấn cũng muốn xem xem hấn ta là người thế nào, nếu đúng như lời dân chúng thì ngay lập tức sẽ cách chức. Cẩn Hiên gật gật đầu, ý bảo Y Hân cho người tiến vào.

“Tham kiến Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.....” Đồ Chính vừa vào liền hèn mọn quỳ luôn xuống, một chút khí tiết cũng không có, cứ như một con chó vẫy đuôi mừng chủ.

Cẩn Hiên không thèm để ý đến hấn, cầm lấy chén rượu chậm rãi đứng dậy. Vũ Tinh giật lấy chén rượu của hấn, giáo huấn nói:“Thương thế của ngươi còn chưa khỏi hấn, không thể uống rượu.”

“Bốn vương thân thế rất tốt, một chút vết thương nho nhỏ không ảnh hưởng gì đến bốn vương đâu.” Không thể uống rượu ư, hấn lúc này cũng đã uống rất nhiều, bây giờ mới nói không được uống rượu có lẽ là quá muộn rồi.

Không phải Cẩn vương trong truyền thuyết không hay nói cười sao? Sao lại có thể cười sùng sùng, đầy ắp nhu tình với nữ tử này như thế, chẳng lẽ là sùng thiếp của hấn? Xem ra nam tử trong thiên hạ đều giống nhau. Nữ tử này cũng thật lớn mật, cư nhiên dám nói chuyện với Vương gia như vậy, rốt cuộc là loại nữ tử thế nào? Nhất định là một tuyệt sắc giai nhân rồi. Đồ Giai Trạch sắc đảm bao thiên(cực kì háo sắc) vụng trộm ngẩng đầu ngắm một chút. Oa, quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành, ủa, người này sao nhìn quen mắt thế nhỉ? Đúng rồi, nàng là Tiêu Vũ của Yên Vũ lâu, lúc trước chính hấn đã đưa nàng vào nơi đó. Nếu không Tiêu Vũ này cũng sẽ không bám được vào cây đại thụ như Vương gia, nói ra thì, Tiêu Vũ này còn phải cảm ơn hấn rất nhiều. Nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng lạn, con đường làm quan của hấn có hi vọng rồi. Chỉ cần Tiêu Vũ cô nương nói tốt vài lời trước mặt Vương gia(nguyên văn là “thời vài ngọn gió bên gối”) thì một chức quan nho nhỏ chẳng là gì. Ai chẳng biết Vương gia nắm quân quyền, quyền khuynh thiên hạ.

“Ngươi đang nhìn cái gì hả?” Cẩn Hiên phát hiện Đồ Giai Trạch không ngờ lại đang nhìn lên Vũ Tinh. Đáng giận, dám làm càn như thế trước mặt hấn. Dung mạo xinh đẹp của Vũ Tinh là cái hấn có thể nhìn trộm sao? Nếu hấn ta còn dám dùng cái loại ánh mắt này nhìn Vũ Tinh nữa thì đừng trách hấn móc hai mắt hấn ta ra. Âu Dương Cẩn Hiên hấn chưa bao giờ biết đến cái gì gọi là nhân từ nương tay.

“Nô tài không dám, nô tài không dám. Nô tài chỉ là có từng gặp mặt Tiêu Vũ cô nương một lần, cho nên..... Cho nên mới cả gan nhìn một chút.” Vương gia, giai nhân của ngươi còn phải cảm tạ ta ta đây nhé.

“Vũ Tinh, ngươi từng gặp hấn sao?” Vũ Tinh quen biết loại người thế này khi nào?

Vũ Tinh cười gian nói: “Đúng vậy, đã từng gặp! Ta vào Yên Vũ lâu còn phải nhờ hần ban tặng, nếu không chắc là sẽ bị giam vào đại lao.” Cũng sẽ không bị bán vào Yên Vũ lâu, đáng giận nhất là bán giá thấp như vậy, thật là khinh thường nàng mà.

“Hần chính là người bán người vào Yên Vũ lâu?” Cẩn Hiên vẻ mặt mịt mờ, đây là dấu hiệu trước khi hần tức giận.

Đỗ Chính nhanh nhẩu dập đầu: “Vương gia, khuyến tử(chỉ con trai mình) không biết Tiêu Vũ cô nương là người của Vương gia, cả gan làm càn, xin Vương gia thứ tội, xin Tiêu cô nương thứ tội. ....” Lại quay sang quát con hần: “Còn không mau nhận sai với Tiêu Vũ cô nương.”

Đỗ Giai Trạch thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, còn đang đắc chí: “Tiêu Vũ cô nương, người đừng tức giận. Nói ra thì người cần cảm tạ ta mới đúng, nếu không có ta, nào có mối lương duyên của người với Vương gia hả? Nào có cảm y ngọc thực như ngày hôm nay?” Không phải chỉ là một kỹ nữ nhỏ nhỏ sao? Có thể kết bạn với Vương gia đã là vạn phần vinh hạnh rồi, còn tưởng rằng được bay lên làm phượng hoàng chắc.

“Ta đây lại còn phải cảm tạ đại ân đại đức của người?” Đồ thần kinh, quả nhiên là bại gia tử không ra gì.

“Chỉ xin cô nương nói tốt vài câu trước mặt Vương gia giúp tiểu nhân, tiểu nhân chỉ muốn xin một quan chức nhỏ thôi.” Hần có ‘ân tình’ lớn như vậy với nàng, bảo nàng giúp một chuyện nhỏ nhỏ chắc cũng không đến mức quá đáng quá.

“Được.” Vũ Tinh đột nhiên lê hoa mang vũ(khóc lóc), điềm điềm đáng yêu nói: “Cẩn Hiên, lần đó ta bị hần bắt đi, hần phát hiện ta là nữ còn muốn khinh bạc ta. Nếu không phải ta có một chút công phu, ta đã sớm. .... Đã sớm. ....” Vừa nói vừa rơi lệ, Vũ Tinh đóng thật sự quá đạt luôn.

“Cái gì?” Cẩn Hiên vỗ bàn đứng bật dậy. Đỗ Giai Trạch thật đáng chết, không thể không giết hần! Người mạo phạm Vũ Tinh chỉ có một kết cục, đó chính là phải chết.

Đỗ Giai Trạch không ngờ sẽ bị bị cản ngược lại một cái, vội vàng biện giải nói: “Không phải, Vương gia, ngài đừng nghe nàng nói năng lung tung, là. .... nàng câu dẫn ta, nên ta mới có thể. .... Nàng là kỹ nữ, sao ta lại. ....” Đỗ Giai Trạch còn chưa nói xong đã bị Cẩn Hiên ngắt lời: “Và miệng!”

Y Hần đi tới, hung hăng thưởng cho hần một cái tát. Cự nhiên dăm ở trước mặt Vương gia mắng Tiêu cô nương là kỹ nữ, còn dám nói Tiêu cô nương câu dẫn hần, không đi mà nhìn xem mình là cái loại mặt hàng gì. Hần muốn Vương gia tự mình ra tay á, hần còn không xứng.

Đỗ Giai Trạch còn chưa hết hy vọng: “Là. .... là thật mà. .... Vương gia. .... A. .... A. .... Thật sự là nàng. .... câu dẫn ta. .... A. ....”

Giống như tiếng lợn kêu bị chọc tiết. Vũ Tinh chịu không nổi bật lỗ tai, ngay cả tiếng kêu cũng khó nghe như vậy!

Đỗ Chính không đành lòng nhìn đứa con yêu bị đánh, cầu tình nói: “Khuyến tử không hiểu chuyện, đắc tội Vương gia, xin Vương gia thứ tội, tha cho hần.” Hôm nay thật xui xẻo mà, vốn muốn mua một chức quan cho con, ai ngờ còn chưa kịp nói đến nửa câu thì con liền bị đánh không lý do, sớm biết vậy sẽ không đến đây.

“Hoàng Thượng giá lâm. ....” Chính Hiên mặt âm u đi tới, những lời bọn họ nói vừa rồi hần đều nghe thấy. Cho dù Cẩn vương không đánh thì hần cũng sẽ ra tay, mà lại còn nặng hơn Cẩn vương cơ.

Hoàng đế giá lâm mới làm Y Hần phải dừng tay. Cha con Đỗ gia như được cứu thoát: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. ....” Không ngờ Hoàng Thượng đã ở đây rồi, thật tốt quá, Hoàng Thượng có thể làm chủ giữu bọn họ. Vương gia vì một kỹ nữ mà dùng tư hình, cho dù là Vương gia, thiên tử phạm pháp tội như dân thường, nhất định Hoàng Thượng sẽ không bao che. Nói không chừng con của hần sẽ được phong làm quan, hần cũng có thể được thăng quan. Hần luôn thèm muốn chức Thượng thư không biết đã bao lâu rồi. Lúc trước nếu không phải bị Tiêu Tề Uyên chặn ngang thì hần đã sớm làm được rồi.

“Tiêu Hiên Từ, người đã đến rồi!” Vũ Tinh sắc mặt cứ như thời tiết tháng sáu, thay đổi bất thường. Nhảy đến bên cạnh Chính Hiên, cười hi hi kéo tay hần.

Cha con Đỗ gia thấy cảnh này, nhất thời thay đổi sắc mặt. Tiêu Vũ không phải là sủng thiếp của Vương gia sao? Sao lại thân mật với Hoàng Thượng như thế, lại còn dám lớn mật gọi Hoàng Thượng là ‘Tiêu Hiên Từ’? Chẳng lẽ nàng một nữ thờ hai chồng? Quả thực không còn gì để nói!

“Nói lại tất cả những lời vừa nói cho trầm nghe.” Chính Hiên cúi xuống, uy hiếp Đỗ Giai Trạch.

Đỗ Giai Trạch đã sớm bị dọa sợ mất mật, nói không được một câu đầy đủ: “Nô tài. .... Nô tài. ....”

“Người nói Tiêu phi của trẫm là kỹ nữ, còn nói nàng câu dẫn người đúng không?” Chỉ với những lời này của người trẫm đã có thể giết người rồi. Vũ Tinh trong lòng hần là nữ thân trong trắng thuần khiết không tì vết, là bảo bối trời ban cho hần, bất cứ ai xỉ nhục nàng đều đáng chết. Hừ!

“Tiêu. .... Tiêu phi?” Chẳng lẽ nàng chính là nữ nhi của Tiêu Tề Uyên? Đỗ Giai Trạch đột nhiên nhớ ra lúc trước nha hoàn của nàng nói bọn họ là người nhà Tiêu Thượng thư, hần nghĩ các nàng chỉ là dọa hần, không ngờ hần lại bán phi tử của hoàng đế vào kỹ viện, thậm chí, trời muốn diệt hần đây mà. Lại còn tự mình đến cửa, bây giờ ngay cả một chút cơ hội chạy trốn cũng không có! Không đúng, nàng là phi tử của hoàng đế thì sao Vương gia phải lo lắng cho nàng như vậy? Nàng rốt cuộc là phi tử của ai? Mà mặc kệ là phi tử của ai thì tóm lại vẫn là người hần không đắc tội nổi.

“Người nói, người phải bị tội gì?”

Bị đôi mắt chim ưng sắc bén của Hoàng Đế nhìn, Đỗ Giai Trạch sợ tới mức ngắt xiu, từ lúc hần nghe thấy hai chữ Tiêu phi, hần đã muốn hôn mê rồi.

Hoàng đế chính là ngồi nỏ ngay bên cạnh đây gì!

Đỗ Chính liếc mắt đập đầu: “Xin Hoàng Thượng tha cho con của vi thần, Tiêu phi nương nương, vi thần xin ngơoi, khuyến tử bất kính với nương nương, vi thần nguyện ý chịu tội thay hần, xin nương nương hãy tha cho hần, vi thần lạy ngơoi, van cầu ngơoi đó. ....”

Có phải là đùa quá mức rồi không? Vũ Tinh không phải là người ý chí sắt đá, thấy một ông già tuổi hơn tám mươi cũng không khỏi động lòng. Đáng thương cho tấm lòng của người làm cha mẹ trong thiên hạ.

“Tiêu Hiền Tử, coi như thôi đi, ta cũng không sao cả mà, hãy bỏ qua cho hần đi.” Thật ra lần này xuất cung cũng không phải là không có gì hay, nàng phát hiện bản tính con người thật tốt, Yên Vũ lâu không đến mức không chịu nổi như trong tưởng tượng, đại đa số vẫn rất lương thiện.

“Nếu Tiêu phi đã xin cho các ngơoi thì tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Đồ tri phũ, trẫm đã điều tra rõ, ngơoi đàn áp dân chúng, không dạy dỗ con, dung túng con hoành hành ngang ngược, cưỡng đoạt dân nữ. Hôm nay thu lại mũ cánh chuồn(mũ của quan), về phần con ngơoi, lưu đầy ba năm, vĩnh viễn không được bước vào kinh thành nửa bước, nếu còn dám làm xằng làm bậy, trẫm nhất định sẽ nghiêm trị không tha. Ngơoi có phục hay không?” Vốn định hỏi cung rồi sẽ trừng trị hần, nhưng nếu tự hần đã đưa lên tận cửa thì coi như thuận tiện luôn đi.

“Vi thần phục. Mà không, là thảo dân phục, phục rồi ạ.” Hoàng Thượng như vậy là đã xử nhẹ lắm rồi, hần phải về mà thu xếp đi thôi.

“Lui ra đi.”

“Vâng.” Đỗ Chính nâng con dậy tập tễnh đi ra.

Hoàng đế lắc đầu, quan lại tham ô đến khi nào mới bắt hết được? Tiễn đà xoay ngơoi nói với Cẩn Hiền: “Cẩn đệ, trẫm và Tinh Nhi phải hỏi cung.”

Cẩn Hiền thần nhiên gật đầu: “Úm, ta cũng nên về biên cương rồi.” Hần ở kinh thành cũng đã lâu, đến lúc cần phải đi rồi, rồi khỏi nơi thương tâm này.

“Nhanh như vậy à, không lưu lại lâu lâu một chút được sao?” Huynh đệ bọn họ còn chưa đoàn tụ. Cẩn Hiền rời đi thật là luyến tiếc.

“Đúng vậy, Cẩn Hiền, sao ngơoi lại muốn đi, ngơoi đi rồi, ai chơi với ta đây?” Rất lưu luyến Cẩn Hiền đó, về sau sẽ không thể thường xuyên nhìn thấy hần nữa.

“Có hoàng huynh ở cùng ngơoi mà, hần sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngơoi.”

“Hần? Hần sẽ bắt nạt ta á!”

Lúc này Chính Hiền cũng không chịu: “Aizz, Tiêu Vũ Tinh, ngơoi nói chuyện phải có lương tâm chứ, trẫm bắt nạt ngơoi khi nào hả?” Trên thực tế người bị bắt nạt là hần đó.

Vũ Tinh cười khẽ vron đầu lưỡi, nói sai rồi, có điều nàng biết Chính Hiền sẽ không so đo với nàng đâu, nếu hần dám đối với nàng không tốt, nàng lập tức quay ngơoi rồi đi.

“Hoàng huynh sẽ không bắt nạt ngơoi đâu, nếu hần bắt nạt ngơoi, ngơoi cứ nói cho ta biết, ta nhất định sẽ đến cứu ngơoi.” Hoàng huynh sao có thể đối xử không tốt với ngơoi được, hần ngay cả tính mạng cũng có thể từ bỏ vì ngơoi, ta cũng có thể an tâm xa phó biên cương. Vũ Tinh, ngơoi phải hạnh phúc, biết không? Cẩn Hiền nghĩ vậy. Hần không ngờ những lời này sẽ trở thành sự thật.

“Cẩn đệ, trẫm sẽ không cho ngơoi có cơ hội này đâu.” Chính hiền tự tin tuyên bố.

“Hoàng huynh, hãy mang đến hạnh phúc cho nàng.” Đây là yêu cầu duy nhất của hần.

Cẩn Hiền sắp đi mà còn quan tâm đến nàng như vậy, là nàng thật có lỗi với Cẩn Hiền, thật không nỡ để hần đi. Vũ Tinh đột nhiên ôm lấy Cẩn Hiền, nói: “Ngơoi cũng phải hạnh phúc nhé.” Một cái ôm chia tay thôi, Tiêu Hiền Tử chắc là sẽ không ăn dấm chua đâu, nếu không nàng lại phải phí công phí sức giải thích với hần.

“Đừng giữ ta nữa, nếu không ta sẽ không đi nổi đâu.” Cẩn Hiền buông Vũ Tinh ra, đã không có ngơoi, ta hạnh phúc hay không còn có ý nghĩa gì?

Vũ Tinh cười vẫy tay với hần, cùng Chính Hiền hỏi cung, lại không biết rằng phía trước có một âm mưu lớn đang chờ nàng, mà cái giá nàng phải trả rất đắt. ....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Edit: Viochan Lại quay về cung, trong lòng bồn khoăn không yên, nàng trăm phương nghìn kế muốn chạy trốn ra khỏi hoàng cung, không ngờ lại cam tâm tình nguyện trở về, không biết quyết định lần này là đúng hay sai? Trong hoàng cung thay đổi bất ngờ, âm mưu thâm hiểm khó lường, lại càng không muốn nhìn thấy những phi tần trong hậu cung, nếu nhìn thấy Chính Hiền ở cùng một người nào đó trong số họ, nàng sẽ không chịu nổi.

Chính Hiền hiểu rõ tâm tư của nàng: “Đừng lo lắng, trăm đã nói thì sẽ làm. Kiếp này chỉ có một mình ngươi, trừ ngươi ra trăm sẽ không yêu bất cứ ai khác.” Có ngươi là đủ rồi, hơn tất cả mọi thứ.

“Đây là thật lòng sao?” Nàng đương nhiên tin những gì Chính Hiền đã nói, nhưng thế sự khó lường, ai biết giữa bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì? Trong hoàng cung lục đục với nhau nàng cũng không phải chưa từng thấy, vụ án kia của Dung phi đến bây giờ vẫn không có kết quả gì.

“Hoàn toàn thật lòng.” Trong thiên hạ còn nữ tử nào tốt hơn ngươi sao?

“Được, vậy về sau ngươi phải hứa không gặp nữ nhân khác, không được ở cùng nữ nhân khác, cho dù là Mộng phi cũng không được, ngươi có làm được không?” Nàng biết Chính Hiền đối với mộng phi không giống với những phi tử khác, nhưng cho dù có như vậy thì nàng cũng không thể chịu được chuyện trong lòng Chính Hiền còn có nữ nhân khác.

“Không ở cùng một chỗ với các nàng trăm có thể làm được, nhưng còn không gặp các nàng thì hơi khó, cả ngày họ cứ lúc ẩn lúc hiện trước mặt trăm, trăm không gặp không được, hơn nữa mẫu hậu nhất định sẽ lấy cái gì mà có con nôi dòng rồi hoàng tử này nọ ra ép trăm ở cùng các nàng, trừ phi ngươi sinh cho trăm một tiểu hoàng tử.” Làm gì có hoàng đế nào chịu được uất ức như hần chứ, lão bà đã cưới lâu như vậy rồi mà còn chưa từng được ở cùng phòng với nàng.

Vũ Tĩnh không khỏi đỏ mặt, nàng vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, nàng vẫn còn chưa đến tuổi kết hôn mà pháp luật ở hiện đại quy định, nàng cho tới bây giờ không nghĩ sẽ lập gia đình sớm như vậy, càng không nghĩ đến việc sinh em bé, không nên không nên, sinh con rất đau, hơn nữa đáng người sẽ dễ bị biến đổi, nàng còn lâu mới muốn biến thành một đại phi bà.(bà béo)

“Vậy ta giảm xuống còn tám thành cho ngươi”

“Giảm giá?” Đây lại là ngôn ngữ nước nào thế.

“Đúng thế, ở hiện đại chuyện đại giảm giá rất phổ biến mà. Ta đây sẽ cho phép ngươi có thể gặp các nàng, nhưng không được nhớ các nàng, càng không được đụng vào các nàng, nếu ngươi vi phạm, đừng trách ta trở mặt.” Đến lúc đó nàng nhất định sẽ ra đi, ra đi không chút quyến luyến. Không biết vì sao mà nàng vẫn cứ cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Rất sợ hoàng đế sẽ phụ nàng, cứ luôn cảm thấy không có cảm giác an toàn.

“OK!” Những lời này thường xuyên nghe Vũ Tĩnh nói, hần là không nói sai đâu.

“Tiểu Hiền Tử, ngươi cũng giỏi thật đó, ngay cả tiếng anh cũng học được rồi, hi hi. ....” Hai người vui vẻ đùa giỡn ầm ĩ, đương nhiên phía sau nhất định sẽ có người không biết điều mà đến quấy rối, người kia đứng là Lý công công bên cạnh hoàng đế: “Hoàng Thượng, Thái Hậu có chỉ triệu kiến Tiêu phi nương nương.”

Thái Hậu? Sao lại quên Thái Hậu được cơ chứ? Chuyện ta xuất cung chắc nàng đã sớm biết rồi? Chuyện Hoàng Thượng đề ta lộng hành có khi nàng cũng biết rồi, lúc này nhất định là tìm ta tính sổ, không phải là dùng đến tất cả mười đại khổ hình của Mãn Thanh đây chứ? Ta sợ đau lắm, nàng vốn đã không thích ta rồi, bây giờ họa vô đơn chí. Nhờ nàng ngăn cản chuyện ta ở bên Chính Hiền thì làm sao bây giờ? Chính Hiền hiểu thuận như vậy, nhờ hần nghe lời mẫu hậu mà bỏ rơi ta thì làm sao bây giờ? Trước kia xem TV, mấy chuyện mà bởi vì cha mẹ cản trở khiến cho một đôi tình nhân yêu nhau không thể ở bên nhau nàng đã xem rất nhiều, kinh điển như Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài chẳng hạn, tình huống phim như vậy đừng có xảy ra với bọn ta đây chứ.

“Tĩnh Nhi, trăm đi cùng ngươi.” Trăm cùng đi, mẫu hậu chắc sẽ không gây khó dễ cho Tĩnh Nhi đâu.

Phượng Từ cung

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Chính Hiền mỉm cười tươi sáng như ánh mặt trời, tục ngữ nói: có đánh cũng không anh đáng người có khuôn mặt tươi cười mà. Hần cũng là vì Tĩnh Nhi cả, hy vọng Thái Hậu có thể nể mặt hần mà bỏ qua cho Vũ Tĩnh tội tự tiện xuất cung.

“Hoàng nhi cũng đến hả, chẳng lẽ sợ ai gia ăn thịt ái phi của ngươi sao?”

“Sao thế được ạ? Mẫu hậu tâm địa thiện lương, ôn nhu xinh đẹp, sẽ không so đo với Tĩnh Nhi đâu, đúng không ạ? Tĩnh Nhi có hơi nghịch ngợm ham chơi nhưng bản tính vẫn là thiện lương, cũng không phạm lỗi gì quá lớn, mẫu hậu tạm tha cho nàng được không ạ?” Tĩnh Nhi, trăm vì ngươi mới tạm nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục như vậy, ngươi giả vờ ra vẻ một chút được không hả?

“Không được.” Thái Hậu cả giận nói, ừ, rồi, Tiêu phi không phạm lỗi gì lớn hả? Nhiều lắm chỉ là thiếu chút nữa làm bà mất đi hai đứa con mà thôi, cũng không có gì to tát lắm.

Hoàng đế một bên tươi cười đón lão mẹ, một bên vụng trộm kéo góc áo Vũ Tĩnh, ý bảo nàng mau mau hành lễ đi. Tĩnh Nhi, xin ngươi phối hợp một chút đi có được không?

“Thái Hậu cát tường.” Hành lễ thì hành lễ, được rồi, ta phối hợp với người.

Thái Hậu mặt tối sầm, nữ tử này chẳng hiểu quy củ gì hết, thật không hiểu hai hoàng nhi yêu thích cái gì ở nàng cơ chứ? Hậu cung nữ tử xinh đẹp còn nhiều mà, làm gì phải vì một Tiêu Vũ Tinh đến ngay cả giang sơn cũng không cần chứ.

“Mẫu hậu đừng tức giận, tính cách Tĩnh Nhi là thế, nhi thần thích cũng chính là sự tự nhiên thoải mái của nàng.” Tĩnh Nhi quả nhiên là cuồng ngạo không kềm chế được, ngay cả Thái Hậu cũng không chịu quỳ, nàng như vậy làm sao mà sinh tồn được trong hoàng cung đây?

“Thôi thôi, các người lui xuống đi.” Hoàng Thượng muốn như thế nào thì cứ thế đi, muốn yêu ai thì yêu, Tiêu Vũ Tinh này bà nhất định sẽ không động đến, bà cũng không muốn khiến lịch sử tái diễn một lần nữa.

Nhìn Thái Hậu cau mày, vỗ vỗ chân, Chính Hiến không khỏi lo lắng đứng lên: “Mẫu hậu, bệnh cũ của người lại tái phát rồi.” Mẫu hậu đau chân đã nhiều năm rồi, thái y cũng bó tay vô phương, chỉ có thể trị phần ngọn không thể trị tận gốc.

“Thái Hậu, có phải người cứ lúc thay đổi thời tiết thì chân sẽ bị đau không?” Nhìn bộ dáng của bà hình như là bệnh phong thấp, gần đây thời tiết cũng có chút thất thường, nếu như là phong thấp thật thì tốt rồi.

“Làm sao người biết?” Không nói thì chính bà cũng không biết, bây giờ suy nghĩ một chút thì đúng là mỗi lần thời tiết thay đổi chân nàng sẽ bị đau.

“Thật thế sao, vậy thì tốt.”

Thái Hậu, hoàng đế mặt biến sắc, người ta sinh bệnh nàng lại còn nói thật tốt quá, có phải nàng muốn trừ eo bà chết sớm không? Có phải nàng nghĩ là nếu Thái Hậu chết đi thì sẽ không còn ai quản nàng nữa không?

“Thái Hậu, ngài đừng hiểu lầm, ta không phải có ý kia đâu, ý ta muốn nói là nếu là bệnh phong thấp thật thì sẽ chữa khỏi được thôi.” Thầy giáo nói, với trường bối phải có lễ phép, phải dùng tôn xưng, nàng tuy rằng kiêu ngạo, nhưng điểm ấy nàng vẫn học được.

“Bệnh phong thấp cái gì cơ? Ý người là người có thể chữa được?” Ngay cả Thái y cũng không chữa dứt được, nàng là một tiểu cô nương tuổi còn trẻ khẩu khí cũng lớn quá đấy.

Vũ Tinh nhảy lên giường Thái Hậu giường, tóm lấy chân Thái Hậu, Thái Hậu kinh hãi: “Người định làm gì?” Chẳng lẽ nàng muốn mưu sát?

“Ta xem cho người một chút.” Vũ Tinh cầm lấy chân bà, tìm đúng huyệt vị mà xoa bóp, phát hiện chân của người cổ đại thật sự là rất nhỏ, chẳng lẽ nữ nhân của Long Hiến hoàng triều cũng bó chân sao?

Thái Hậu lúc đầu có phản kháng, nhưng lại phát hiện được nàng xoa bóp thấy thư thái hơn rất nhiều, đau đớn cũng giảm bớt không ít, nhắm mắt lại ngồi hưởng thụ, nha đầu kia tay nghề thật đúng là không tồi.

“Thái Hậu, có thấy thoải mái hơn không?” Vũ Tinh buông chân bà ra.

“Tiểu phi, sao người lại biết chữa trị bệnh của ai gia? Tất cả thái y đều bó tay vô phương.”

“Thái Hậu, bệnh của người là bệnh phong thấp, trị bệnh phong thấp nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ, trị loại này bệnh có vẻ phiền toái, thời gian trị liệu phải dài mới được. Trước mắt ta dùng cách ngăn chặn và châm cứu thúc đẩy định hướng kết hợp các biện pháp miết, vân vê khiến cho kinh mạch Thái dương được dồi dào. Sau đó bấm các huyệt Thái Khê, Côn Lôn, điểm vào Thừa phù, Hoàn khiêu, Trật biên. Lại còn phải xoa bóp làm nóng chỗ bị đau, dùng nhiệt (giác) cho thấm vào những nơi quan trọng. Thái Hậu, chỉ xoa bóp như vậy vẫn chưa đủ, nhưng người chắc là cũng không thích uống thuốc đúng không? Vậy ta quyết định dùng thực liệu (dùng ăn uống để điều trị).”

“Như thế nào gọi là thực liệu?” Thái Hậu khiếm tốn thụ giáo, bệnh chân này làm phiền bà đã nhiều năm lắm rồi, nha đầu kia quả nhiên không giống bình thường, không phải chỉ có dung mạo xinh đẹp mà so với nữ nhân trong cung đúng là giỏi hơn nhiều.

“Ý nghĩa như tên gọi, chính là dùng thực vật để trị liệu, như vậy Thái Hậu sẽ không phải uống thuốc đắng nữa.”

“Thật sự có thể không cần uống thuốc sao?” Mỗi ngày đều uống thuốc đắng, bà thấy sợ lắm rồi.

“Có thể mà, có điều việc ăn uống phải tiết chế, ăn phải đúng giờ, đúng định lượng, đồ ăn mềm, cứng, lạnh, nóng phải phù hợp, nên ăn thức ăn thanh đạm, thứ nhất có thể duy trì sự thèm ăn tốt hơn, thứ hai là có thể duy trì năng lượng tốt hơn, tăng cường hệ miễn dịch.”

“Phức tạp vậy sao?”

“Đúng vậy, loại bệnh này phải phiền toái một chút, có điều vì sức khỏe của Thái Hậu thì phiền toái một chút có đáng là gì, Thái Hậu, để ta giúp người chuẩn bị một ít đồ ăn được không?” Vũ Tinh vô cùng thân thiết kéo tay Thái Hậu.

“Hà? Người còn có thể xuống bếp sao?” Nha đầu này sao mà cái gì cũng biết, thế này có muốn tức giận với nàng cũng khó, tại sao trước kia lại không cảm thấy như vậy nhỉ?

“Hi hi .... Có gì đâu ạ, chỉ biết một chút thôi, bởi vì trước kia ông ngoại ta cũng bị bệnh này. Sau đó ta chuyên tâm đi học làm những loại thức ăn ông ngoại cần ăn, còn nghiên cứu sâu hơn nữa, cho nên Thái Hậu không cần lo lắng.” Không cần lo lắng sẽ bị ta hại chết đâu, thật ra Thái Hậu này cũng khá

hiền lành.

“Tiêu phi đúng là có lòng hiếu thảo.”

“Không có gì ạ, trăm đi lấy hiếu làm đầu, là dân tộc Trung Hoa chúng ta.”

“Dân tộc Trung Hoa?” Nha đầu này không phải người Long Hiền sao? Sao lại thành cái gì mà dân tộc Trung Hoa rồi?

“A, nói sai rồi, là truyền thống tốt đẹp trăm ngàn năm qua của Long Hiền chúng ta, Hoàng Thượng của chúng ta đây chẳng phải là một người hiếu thảo hay sao?” Cái miệng nhỏ nhắn của Vũ Tinh nói ngọt như đường.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng của chúng ta là một vị Hoàng Thượng tốt, cũng là một đứa con ngoan.” Lòng hiếu thảo của Chính Hiền đối với bà đúng là không còn lời nào để nói. Nha đầu kia thật sự là nói trúng lòng bà.

Chính Hiền đột nhiên cảm thấy mình bị phôi nảng một bên, nữ nhân đúng là thay đổi bất thường, vừa rồi còn khói thuốc súng tràn ngập chiến trường, sao vừa mới đó đã trở thành quan hệ mẹ chồng nàng dâu hoà thuận vui vẻ, con hát mẹ khen hay rồi? Vừa rồi còn nhìn nhau không vừa mắt, bây giờ lại thân mật đến vút luôn người con, người chồng này sang một bên, các nàng có thể ở chung như vậy chẳng phải là điều mình hy vọng nhìn thấy sao? Nhưng hẳn không muốn bị người ta xem như không khí đâu.

“Này hai. ....” chữ “người” còn chưa kịp nói ra đã bị Thái Hậu cùng Vũ Tinh ngắt lời, kỳ quái nhất là hai người lại nói y hệt nhau: “Nữ nhân nói chuyện, nam nhân đừng có xen vào.”

“Mẫu hậu. ....” Chính Hiền không nói nên lời nhìn Thái Hậu, Tinh Nhi nói ra câu này hẳn tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái, nhưng đến Thái Hậu cũng nói như vậy thì quá kì lạ, Tinh Nhi này đúng là có chút quá khủng bố. Thái Hậu mới cùng nàng hàn huyên chưa được bao nhiêu mà ngay cả cách nói chuyện của nàng cũng học được rồi, năng lực thay đổi người khác của nàng đúng là quá mạnh, bây giờ nữ tử Long Hiền đều coi nàng là tấm gương noi theo, mặc quần áo của nàng, hát bài hát của nàng.

Thái Hậu và Vũ Tinh lại quay ra nói chuyện tiếp.

“Thái Hậu, tóc người thật sự rất đẹp, dùng dầu gội đầu gì thế ạ?”

“Dầu gội đầu? Là cái gì thế? Tóc của ai gia chẳng dùng cái chất tẩy đặc biệt nào cả.”

“Oa, hoá ra là vẻ đẹp tự nhiên sao, quả là thiên sinh lệ chất (vẻ đẹp tự nhiên, bẩm sinh) không dễ bị phai nhạt. ....” Nếu không phải Dung phi bị sảy thai thì bà bây giờ cũng thành bà nội rồi, vẫn còn có thể đường tốt như vậy, thật hâm mộ quá đi! Không biết sau này đến khi nàng già rồi có thể được giống Thái Hậu hay không đây.

Tán gẫu rồi lại tán gẫu, cho tới khi mặt trời xuống núi Vũ Tinh mới rút cục ra về được.

“Tinh Nhi, người cuối cùng cũng về, trăm còn tưởng người sẽ ở lại Phụng Từ cung luôn chứ.” Thực không hiểu nổi, tán gẫu thú vị đến thế sao?

“Người không phải là ngay cả mẫu hậu cũng ăn dấm chua đấy chứ? Chưa từng thấy người nào thích ăn dấm chua như người cả.” Vũ Tinh trong lòng cười nở hoa, ngay cả với nữ nhân hẳn cũng tức giận, thế nếu nàng mà có chút tình cảm với người khác thì chẳng lẽ hẳn sẽ giết người sao?

“Ghen? Sao trăm lại có thể ăn dấm chua của chính mẫu hậu mình chứ?” Loại chuyện tranh giành tình cảm này chỉ có nữ nhân mới làm, hẳn đường đường là một đấng nam nhi sao có thể nhỏ nhen như vậy được.

“Thật sự không có hả? Vậy người đang tức cái gì thế?” Còn không chịu thừa nhận, đúng là đồ sĩ diện.

“Trăm đang tức. .... tức người lãng phí nhiều thời gian của trăm như vậy, đi mau, đưa người đi gặp ân nhân cứu mạng của người.”

“Hoàng Anh đến đây sao?” Thật tốt quá, lần trước vội vàng chỉ kịp nói có mỗi mấy câu.

“Đi thì người khác biết.” Chính Hiền kéo Vũ Tinh đến trước ngự thư phòng, Ngụy Từ Tề sớm đã chờ trong đó.

Vũ Tinh chỉ vào Ngụy Từ Tề khó hiểu: “Hắn. .... Là ai?” Hoàng Anh từ khi nào lại biến thành nam thế này, chẳng lẽ cổ đại cũng có phẫu thuật chuyển đổi giới tính sao? Oa, Hoàng Anh kia đúng là rất có bản lĩnh.

“Hắn chính là ân nhân cứu mạng của người, Ngụy Từ Tề.” Hoàng đế giải thích.

“Ân nhân cứu mạng của ta không phải Hoàng Anh sao? Sao lại biến thành Ngụy Từ Tề?” Ngụy Từ Tề, họ Ngụy, không trùng hợp như vậy chứ? Nếu đúng vậy thật, ta là người chủ mưu lập kế hoạch bắt phụ thân hắn, thế thì hẳn chẳng phải là cứu kẻ thù của chính mình hay sao.

“Đúng là Ngụy Từ Tề đưa trăm đi tìm Hoàng Anh, nếu không có hắn người cũng không chống đỡ nổi đến khi Hoàng Anh tới.” Hẳn cứu mạng Tinh Nhi chẳng khác nào cứu mạng trăm, nhất định phải trọng thưởng hắn.

“Ồ, Ngụy Từ Tề, cảm ơn người nha, để báo đáp ơn cứu mạng của người, về sau nếu người có chuyện gì phiền toái, cứ tới tìm ta, ta nhất định sẽ giúp người, vượt lửa qua sông, quyết không chối từ!” Ôn cứu mạng to bằng trời, hẳn lại còn là một người cứu đến hai cái mạng.

“Nương nương nói quá lời rồi.” Ngụy Từ Tề ôm quyền nói.

“Không, Tiêu phi nói rất đúng, Ngụy Từ Tề, người muốn cái gì, trăm điều có thể đáp ứng người.” Vừa dứt lời, hoàng đế lại bắt đầu hối hận, có một việc mà hắn không thể nào đáp ứng!

Quả nhiên Ngụy Từ Tề đột nhiên quỳ xuống: “Chỉ xin Hoàng Thượng tha mạng cho cha ta.” Ngay từ đầu, hắn đã nghĩ phải cứu Tiêu phi cứu Hoàng Thượng, nếu ông trời cho hắn cơ hội này, hắn nhất định phải cứu phụ thân.

“Cha người thật sự là Ngụy Trọng Hiền sao?” Chuyện trùng hợp trong thiên hạ thật đúng là nhiều mà, Ngụy Trọng Hiền phạm trọng tội như vậy, bắt luật là luật pháp ở đâu thì cũng đều phải bị chém đầu.

Ngụy Từ Tề bất đắc dĩ gật gật đầu, phụ thân hắn thật sự đã sai, cho dù Hoàng Thượng không chịu tha cho thì hắn cũng không thể nói gì hơn, nhưng hắn vẫn muốn thử một lần.

Hoàng đế lâm vào trầm tư, thông thả bước đến bàn, rốt cuộc là tha hay không tha mới tốt đây? Theo lý thuyết, trăm là thiên tử, mỗi lời nói đều là thánh chỉ, huống chi Ngụy Từ Tề cứu Tĩnh Nhi, thỉnh cầu của hắn trăm sao có thể không đáp ứng? Nhưng theo luật pháp, Ngụy Trọng Hiền thật sự không thể dung tha.

Đang lúc trầm tư, hoàng hậu bước vào, nàng mặc quần áo trắng, trên đầu không mang trang sức gì, một đầu tóc đen thả xuống bên hông, nàng như vậy nhìn có điểm thoát tục, Vũ Tĩnh đột nhiên phát hiện, hoá ra hoàng hậu cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc, trước kia chính là bị sự nghiêm túc và khuôn mặt nghiêm khắc ngăn năm không dỗi che mất vẻ đẹp tự nhiên của nàng, cung nữ sau lưng nàng đang cầm quần áo và chiếc vòng nguyệt quế đại biểu cho quyền uy cao nhất của hoàng hậu.

“Hoàng hậu, người đây là.....” Chính Hiền không bao giờ quên khi Ngụy Trọng Hiền bức cung, hoàng hậu đã hành động như thế nào. Đối với hoàng hậu, hắn chỉ đánh áy này không thôi.

“Nô tì là con gái của tội thần, thật không dám đảm đương trọng trách hoàng hậu, khó có thể làm một mẫu nghi thiên hạ, xin Hoàng Thượng lập một người khác tài đức vẹn toàn lên thay, nô tì nguyện ý lui về một bên, tự nguyện vào lãnh cung.” Hoàng hậu chậm rãi quỳ lạy.

“Hoàng hậu việc gì phải như thế?” Chính Hiền cúi người đỡ nàng dậy, hắn chưa từng có ý định trách tội hoàng hậu, đối với hoàng hậu hắn ngoại trừ áy này thì không còn gì khác, hoàng hậu là một nữ nhân tốt, chỉ tiếc nàng đã đầu thai vào nhầm nhà, làm nữ nhi của Ngụy Trọng Hiền.

Hoàng hậu không chịu đứng lên: “Nô tì chỉ có một chuyện cầu xin Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng hãy tha cha ta, nô tì xin ngài, cha ta dù có ngàn sai vạn sai, nhưng niệm tình hắn có công phụng dưỡng hai đại quân chủ, đối với Long Hiền không có công lao cũng có khổ lao. Chỉ xin Hoàng Thượng tha cho hắn một mạng, nô tì nguyện ý chết thay phụ thân.....”

Chính Hiền đứng lên, Ngụy Trọng Hiền là loạn thần tặc tử, nhưng Chính Hiền cũng không biết đối với nhà họ Ngụy, rốt cuộc phải lấy pháp hay là lấy tình làm trọng đây?

Ngụy Trọng Hiền tuy xấu xa nhưng hắn lại sinh được hai người con thật hiếu thảo! Vũ Tĩnh không khỏi động lòng: “Tiểu Hiền Tử, người tha cho Ngụy Trọng Hiền đi, hắn cũng đã già rồi, cây đổ bầy khi tan, hắn bây giờ đã không còn uy hiếp được người nữa, chỉ cần ra lệnh cho hắn vĩnh viễn không được quay về triều đình là được rồi.”

Chính Hiền suy nghĩ một chút, lời Tĩnh Nhi cũng có lý, “Được rồi, trăm tạm tha hắn một mạng, nhưng lưu đầy biên cương, trọn đời không thể quay trở lại kinh thành.” Dù sao cũng nhất định phải trừng phạt Ngụy Trọng Hiền, nếu không thì sao có thể siết chặt kỉ cương triều đình?

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Chị em Ngụy gia đồng thanh nói. Hoàng Thượng có thể tha cho phụ thân một mạng đúng là khó được, bọn họ không dám hy vọng xa vời gì thêm nữa.

Hoàng đế đang muốn sai người truyền ý chỉ, không ngờ Lý công công lại tiến vào, hắn nhìn Ngụy hoàng hậu cùng Ngụy Từ Tề một cái rồi nói: “Hoàng Thượng, bộ hình báo lại, Ngụy Trọng Hiền ở trong lao đã sợ tội tự sát rồi.”

“Cha.....” Chị em Ngụy gia lên tiếng khóc lớn, như sét đánh ngang tai vào trái tim hai người, bọn họ thật vất vả mới cầu xin được một con đường sống, tại sao phụ thân lại không chờ thêm được một chút nữa thôi?

“Thôi thôi, thi thể Ngụy Trọng Hiền hãy giao cho người nhà của hắn đi.” Chính Hiền cũng không ngờ Ngụy Trọng Hiền lại tự sát, Cận Hiền nói, Ngụy Từ Tề là một nhân tài, huống hồ tội này không liên quan đến người nhà, hắn khác với phụ thân, là một người trung quân ái quốc, “Ngụy Từ Tề nghe phong.....”

Ngụy Từ Tề ngắt lời: “Hoàng Thượng, thảo dân đã đáp ứng với Vương gia là sẽ theo hắn ra ngoài biên cương rồi.” Chiến đấu giết địch, bảo vệ quốc gia mới là chuyện nam nhi phải làm.

“Rất tốt, vậy trăm phong người làm thượng tướng quân, theo Cận vương ra trận giết địch.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Ngụy Từ Tề không có chút gì là vui vẻ, hắn còn đang đau buồn vì cái chết của phụ thân.

“Về phần hoàng hậu.....” Ngôi vị hoàng hậu nàng không thể làm được nữa, hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ thật sự để nàng làm hoàng hậu, nhưng bất nàng

phải vào lãnh cung hình như hơi quá đáng, chỉ bằng hạ nàng xuống làm phi tử vậy.

Chính Hiền đang muốn tuyên đọc ý chỉ thì Lý công công tiến vào: “Hoàng Thượng, Thành quý nhân cầu kiến.”

“Tuyên.” Thành quý nhân sao lại cầu kiến vào lúc này, có chuyện gì sao?

Thành quý nhân phong tình vạn chủng đi vào, nở một nụ cười mê hoặc: “Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.”

“Thành quý nhân đứng lên đi, Thành quý nhân cầu kiến trẫm là có chuyện gì vậy?” Hoàng đế lãnh đạm nói, hần đã đáp ứng với Vũ Tĩnh tuyệt đối không có một nữ nhân nào khác ngoài nàng, nếu để Vũ Tĩnh ăn đắng chua thì hần chịu không nổi mất.

“Nô tì tới là để tố giác chân tướng chuyện Dung phi sẩy thai ngày đó.” Thành quý nhân vui sướng khi người gặp họa nhìn về phía hoàng hậu, hoàng hậu lúc này lại về mặt lạnh nhạt.

Chân tướng chuyện Dung phi sẩy thai? Thành quý nhân biết được chân tướng gì? Là chuyện ai là người làm ta phải chịu tiếng xấu thay cho người khác sao? Rốt cuộc thì đó là ai? Nếu như bị ta biết, ta nhất định nghiền xương nàng thành tro.

“Chân tướng? Chân tướng gì?” Hoàng đế lúc này không hiểu sao lại có vẻ có chút lo lắng.

“Người khiến Dung phi sẩy thai không phải Tiêu Quý phi, mà là..... Mà là người còn cao hơn cả Tiêu Quý phi, hoàng hậu nương nương.”

“Bản cung?” Tất cả mọi người nhìn về phía nàng, hoàng hậu có chút bất ngờ.

“Đúng vậy, chính là hoàng hậu nương nương, việc này còn có một nhân chứng có thể chứng minh lời nói của nô tì là thật. Vương Thái y!”

Wương Thái y đi vào, vừa đi còn vừa ngã lên ngã xuống, cứ như một đứa trẻ vừa mới học cách đi, Vương Thái y này, Vũ Tĩnh đã từng gặp một lần, chính là người đã đưa thuốc sẩy thai cho người hại Dung quý phi.

“Wương Thái y, ngày ấy không người đã nói với trẫm, Dung phi đẻ non là vì bị vật nặng đánh trúng sao?” Còn khiến hần phải đánh Vũ Tĩnh một cái, đáng giận, không ngờ lại dám lừa hần.

Wương Thái y liều mạng dập đầu: “Hoàng Thượng tha lỗi, nô tài là bị hoàng hậu nương nương uy hiếp nên mới nói ra những lời trái lương tâm, thật ra Dung phi nương nương là bị người ta hạ thuốc sẩy thai, mà thuốc sẩy thai kia đúng là do hoàng hậu nương nương lấy từ nô tài vài ngày trước đó, còn nói nàng muốn đem dược hạ trong rượu, làm cho Dung phi không sinh được đứa con ra, còn có thể giả họa cho Tiêu phi nương nương, nhất cử lưỡng tiện, địa vị hoàng hậu của nàng có thể vững vàng mà ngồi.”

Ngụy Tử Tề giận dữ nói: “Người nói cái gì hả, tỷ tỷ ta ngay cả mấy con vật nhỏ cũng không dám giết chết, nàng sao có thể mưu hại hoàng tử, hãm hại Tiêu phi?” Hần không tin, tỷ tỷ không phải là người như thế.

“Những lời của nô tài đều là thật, xin Hoàng Thượng minh giám.” Vương Thái y kiên trì biện minh.

“Hoàng hậu, người có gì để giải thích?” Hoàng thượng nghe rõ chân tướng, cũng không tức giận, thập phần bình tĩnh mà hỏi hoàng hậu.

“Hoàng thượng nói thế nào thì chính là như vậy.” Dù sao tội của nàng đã nhiều lắm rồi, thêm một tội này cũng có gì phải để ý, nếu nàng chết có thể khiến cho sự việc của Dung phi kết thúc êm đẹp, giúp hậu cung từ nay về sau yên bình, nàng chết cũng coi như có ý nghĩa.

“Tỷ tỷ...” Cho dù hoàng hậu chính miệng thừa nhận, Ngụy Tử Tề cũng không tin tỷ tỷ của hần sẽ làm như vậy, tỷ tỷ tuy có điểm cô hủ, nhưng nàng chưa bao giờ có tâm địa hại người khác.

“Nếu hoàng hậu đã thừa nhận, thì... Cứ như vậy đi, tước bỏ ngôi vị hoàng hậu của Ngụy Doanh Hoàn, tống vào lãnh cung, vĩnh viễn không được ra khỏi lãnh cung nửa bước.” Chính Hiền nói xong, xoay người bước đi.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Hai người đều bình tĩnh quá mức như vậy? Bọn họ dường như đang muốn bảo vệ một người nào đó? Trước kia Vũ Tĩnh hoài nghi là do hoàng hậu gây nên, nhưng vẫn còn nghi ngờ, ai lại hạ độc trong yến hội của chính mình? Nay xem ra, là do người khác làm, nhưng Chính Hiền tại sao lại bao che cho người đó?

“Khoan đã, hoàng hậu, thật sự là người làm sao?” Vũ Tĩnh nhất định phải hỏi cho rõ ràng, người tốt không nên có kết cục như vậy, người xấu cũng không thể nhon nhon ngoài vòng pháp luật.

“Tiêu phi, người bản tính thiện lương, nhưng ở hậu cung này, lúc nào cũng phải đề phòng. Người thân thiết nhất cũng có thể là người làm tổn thương người sâu sắc nhất, nhớ kỹ, không được tin tưởng bất cứ kẻ nào, cho dù nàng ngoài mặt đối với người có tốt đến bao nhiêu đi nữa thì cũng không có gì bảo đảm rằng nàng sẽ không đâm cho người một dao từ sau lưng.”

“Ta chỉ muốn biết có phải người làm hay không?”

“Có phải hay không thì sao chứ? Như thế này không phải đã tốt rồi sao? Để cho hết thấy tan thành mây khói đi.” Không có thân phận hoàng hậu này

ràng buộc, nàng dường như lại hiểu sâu sắc thêm về nhân một tầng, cái gì vinh hoa, cái gì phú quý, cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

“Sao có thể cứ quên đi như vậy?” Nàng khác nàng ấy, nàng tuyệt đối là một người có thù tất báo, người khác kính nàng một thước, nàng kính người khác một trượng, nhưng nếu người khác đâm nàng một đao, nàng sẽ trả lại mười đao.

“Hoàng quý phi, nhớ kỹ lời ta nói, nô tì cáo lui!” Hoàng hậu chậm rãi lui ra.

Hoàng Thượng xoay người lại, nhìn theo nàng đi ra ngoài.

Không, không phải như vậy, nếu thật sự là hoàng hậu làm, Tiêu Hiền Từ sẽ không có biểu tình thế này, thái độ như vậy, hẳn rốt cục đang bảo vệ ai? Người đó so với ta còn quan trọng hơn sao? Tình nguyện để cho hoàng hậu thừa nhận tội danh này chứ quyết không nói ra. Chính Hiền ới là Chính Hiền, người đó rốt cục là ai? Là nàng ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Edit: Viochan Trong hoa viên, Tiêu Vũ Tinh dựa vào bàn, nhàm chán xoay xoay cái chén, bộ dáng có vẻ có nhiều tâm sự.

Chính Hiền nhìn Vũ Tinh đang nhíu chặt mày, rất muốn vượt thẳng cho nàng, Tinh Nhi làm sao vậy? Từ sau khi hồi cung liền rầu rĩ không vui, nàng thật sự thích ra thế giới bên ngoài như vậy ư? Đưa nàng về hoàng cung rốt cuộc là đúng hay không đúng? Tinh Nhi đang tức giận với hắn sao? Tại sao trở lại trong cung lại không thích nói chuyện với hắn nữa, hại hắn luôn kinh hồn táng đảm (sợ hãi), nghĩ mãi không biết mình đã làm gì khiến nàng tức giận?

“Tinh Nhi, ngươi làm sao vậy? Không vui à?” Chính Hiền rốt cục không nhịn được đành hỏi, hắn không muốn giận nhau với Tiêu Vũ Tinh, làm hắn phải đau khổ vì không được nói chuyện cùng nàng, thế này thì giết hắn đi còn hơn.

“Không.” Còn dám hỏi nữa, không phải là tại ngươi thì tại ai.

“Không ư? Ngươi xem, lông mày với mặt sắp nhăn đến dính vào với nhau rồi, người ta nói, nữ nhân hay nhăn mặt sẽ già nhanh, ngươi không sợ sao?” Nữ nhân rất coi trọng dung mạo, hắn không tin nàng không sợ.

“Sao ngươi biết nữ nhân nhíu mày sẽ già đi? Là Mộng phi nói ư?” Còn nói là không nghĩ đến nữ nhân khác, sau khi hồi cung, Vũ Tinh mới biết hoá ra Mộng phi đã được phong làm Mộng quý phi, mà Dung quý phi vì bị mất đi đứa con mà cả ngày cãi nhau trước mặt hoàng đế, yêu cầu hoàng đế nghiêm trị hung thủ, kết quả lại bị hoàng đế giáng xuống làm phi tử bình thường.

“Oan uổng quá, trời đất chứng giám! Từ sau khi ngươi hồi cung, trẫm không hề qua chỗ các phi tần khác, Mộng phi đã lâu rồi trẫm còn chưa nhìn thấy ấy chứ.” Trẫm chỉ muốn ở cạnh ngươi thôi.

“Còn nói ngươi không nhớ nàng?” Vũ Tinh mở miệng, thật ra nàng hiểu tấm lòng Chính Hiền, cũng tin tưởng hắn, nhưng nàng vẫn cứ lấn tẩn về việc trong lòng hắn còn có một người trong lòng (Vĩ: Từ Đồ cô nương í)

“Thật sự không có mà, Tinh Nhi, rốt cuộc phải thế nào ngươi mới tin tưởng trẫm đây?” Hoàng đế sốt ruột, sợ Vũ Tinh không tin, vẫn là Dật Hiền nói rất đúng, nữ nhân không thể sủng được, một khi được sủng rồi thì sẽ cố tình gây sự. Có điều, hắn nguyện ý sủng nàng, khắp thiên hạ hắn chỉ muốn sủng nàng thôi, Vũ Tinh ăn dấm chua cho thấy nàng có đề ý đến hắn, bằng không trước kia tại sao không thấy nàng ghen? Chính Hiền nghĩ, trong lòng hơi hơi ổn định lại, không muốn bị ăn gắt gao.

“Ha ha ha..... Ngươi nghĩ rằng ta thật sự thích ăn dấm chua thế sao?” Mặc kệ người kia là ai, dù sao nàng cũng không biết, nàng chỉ cần biết rằng người Chính Hiền yêu là nàng, vậy là đủ rồi, cần gì phải vì một người nàng không biết mà giận đối với Tiêu Hiền Từ chứ?

“Được lắm, ngươi dám lừa trẫm hả? Trẫm mà không cho ngươi một bài học thì trẫm không tên là Âu Dương Chính Hiền.” Chính Hiền cù nàng, làm nàng cười đến chết đi sống lại, vội vàng cầu xin tha thứ: “Được rồi được rồi, lần sau ta không dám nữa, ha ha.....”

Cười cũng cười rồi, Chính Hiền đột nhiên ngừng lại: “Lúc Cẩn vương xuất kinh, tại sao ngươi không đi tiễn hắn?”

“Ta không thích những việc như thế này.” Cho dù tương lai phải rời xa Chính Hiền, nàng cũng sẽ lựa chọn lặng lẽ ra đi, không biết vì sao, từ khoảnh khắc bước lại vào hoàng cung, nàng vẫn luôn có một dự cảm không tốt, nàng sẽ bị tổn thương mà phải rời khỏi nơi này!

“Nhưng hắn rất hy vọng ngươi có thể đi tiễn hắn mà?”

“Ngươi hy vọng ta đi tiễn hắn sao?” Âu Dương Chính Hiền, ngươi đừng nói với ta là ngươi không ngại.

“Không hy vọng.” Ta hy vọng Cẩn đệ có thể sớm ngày tìm được thực mệnh Thiên nữ, quên đi Vũ Tinh, từ nay về sau hạnh phúc vui vẻ, như vậy cũng có thể giảm đi ít nhiều cảm giác áy náy với hân.

“Vậy ngươi còn muốn để ta đi tiễn hân.” Gặp mặt cũng sẽ chỉ tăng thương cảm thôi, gặp lại chẳng bằng không gặp nữa. Đang nói chuyện, cung nữ bưng lên một bát thuốc màu đen, Vũ Tinh uống thuốc này nhiều quá đến mức phát sợ: “Lại phải uống thuốc sao, ta không uống đâu.”

“Ngươi mới bị trúng độc, dư độc chưa thanh (chất độc chưa tan hết), Hoàng Anh nói nhất định phải uống.” Chuyện gì cũng có thể chiều nằng, nhưng chuyện liên quan đến sức khoẻ hân không thể mặc kệ được.

“Ta không muốn uống đâu, đáng lắm.” Nếu đang ở hiện đại thì tốt rồi, một viên thuốc nhỏ đơn giản là giải quyết xong, làm gì mà phải uống thuốc đáng như vậy chứ? Không muốn không muốn, đánh chết cũng không uống.

“Ngoan nào, nghe lời đi, nếu không, trăm bôn cho ngươi nhé.” Hoàng đế ái muội đem thuốc giơ ra trước mặt nằng.

“Ngươi bôn ta cũng không uống, sẽ không uống sẽ không uống. ....”

“Ngươi chắc chắn thật sự không cần uống?” Sao mà mỗi lần bắt nằng uống thuốc đều khó như vậy chứ? Hân đường đường là một hoàng đế mà lại phải đi làm cái chuyện dở trẻ con này.

“Nói không uống là không uống mà.” Nằng không tin Chính Hiền có cách khiến nằng ngoan ngoãn nghe lời.

“Nam nhân muốn làm cho nữ nhân nghe lời, rất dễ dàng.” Hoàng đế dí sát mặt vào trước mắt Vũ Tinh, Vũ Tinh đã sớm đoán được hân có chiều này, lác mình tránh thoát, cười dài nói: “Đáng tiếc chiều này vô dụng với ta, đừng quên ta đã từng dùng nó rồi nha.”

“Vậy ngươi cảm thấy ngươi đánh thắng được ta sao?” Vũ Tinh làm sao có thể là đối thủ của hân được chứ?

“Hi hi, đánh không lại, nhưng ngươi sẽ đánh ta thật sao?” Thách ngươi đó! Nếu ngươi dám khi dễ ta chỉ một chút thôi, ta sẽ lập tức chạy lấy người.

“Không, ngươi đang thách trăm hả?” Lần trước bởi vì chuyện Dung phi mà tát nằng một cái, đến bây giờ hân vẫn còn hối hận, hân nào dám động thủ với nằng, chẳng lẽ không sợ nằng sẽ lại khó chịu rồi chuồn ra khỏi hoàng cung Yên Vũ lâu kia sao? Nếu Cẩn vương từ biên cương trở về mang nằng đi thì làm sao bây giờ? Hân không quên lời Cẩn hiền nói với hân trước khi đi, hướng hồ lại còn cả mấy chuyện trúng độc làm hân chịu không nổi.

“Đúng vậy, ta đang thách ngươi đấy.”

“Vậy thì trăm phải nghĩ cách để phản kích thôi.” Bàn tay to của Hoàng đế vươn ra, Vũ Tinh thỉnh thoảng rơi vào lòng hân, Chính Hiền gian trá nhìn nằng, rất có phong cách con sói xấu xa ăn thịt thỏ trắng bé nhỏ.

Vũ Tinh phản thủ vì công (lấy phòng thủ làm tấn công), hôn hân trước, dù sao cũng không thể mỗi lần đều bị động như vậy được, nằng là một nữ nhân cường của thế kỉ hai mươi mốt đôi mới cơ mà, đâu phải mấy nữ nhân cổ đại chỉ biết e lệ chờ người ta tấn công.

Chính Hiền thật ra lại rất thích thú với sự chủ động của Vũ Tinh, không bá đạo như trước mà lần này nộ hôn của hân với nằng thật ôn nhu, mềm mại. .... Hai người hôn vong tình, lại còn quên rằng nơi này là ngự hoa viên, là địa điểm công cộng, lại còn là nơi mà các phi tử thích đi nhất, đương nhiên rất nhiều phi tử không dám tiến đến quấy rầy, lượn qua đằng xa xa, chỉ duy có một người là ngoại lệ.

“Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.” Mộng phi chậm rãi hành lễ, lâu rồi không gặp, Vũ Tinh phát hiện Mộng phi lại xinh đẹp thêm vài phần, dáng người cũng đầy đặn lên không ít nhưng nhìn không béo chút nào, không những thế còn rất hợp với vẻ tươi cười của nằng. Nằng vẫn như trước là một Mộng phi yếu đuối, điềm đạm đáng yêu, khiến người ta yêu mến.

Vũ Tinh cứ như đứa trẻ bị bắt quả tang ăn vụng, nhảy xuống khỏi người Chính Hiền. Nằng dù có kiêu ngạo thế nào, có không để ý đến người khác thế nào thì cũng chỉ là một tiểu cô nương mười tám tuổi thôi.

“Là Mộng phi sao, đứng lên đi.”

Mộng phi không lập tức đứng lên, bởi vì theo như bình thường, Hoàng Thượng sẽ đích thân đỡ nằng đứng lên. Nhưng lúc này lại không như vậy, Chính Hiền không đến đỡ nằng, còn đang bận dỗ tiểu mỹ nhân của thuốc nữa: “Tình Nhi, thuốc nguội càng đắng, mau uống nhanh lên đi, ngoan ngoãn uống đi nhé?”

“Đã nói là không uống rồi mà.” Nằng không phải đang làm nũng, mà là thật sự không muốn uống, đáng lắm! Cả đời nằng chưa từng phải nếm vị đắng, nằng là chiếc chìa khóa vàng xuất thế, một người được hưởng thụ ngàn vạn sung ái, là thiên kim đại tiểu thư của đế quốc Lăng thị, là hòn ngọc quý duy nhất trên tay cha mẹ. Đến nơi này, lại có hoàng đế và Vương gia sủng nằng, che chở nằng, coi nằng quan trọng hơn cả tính mạng của mình, không biết có một ngày nếu nằng phải chịu khổ thì có thể chống chọi được hay không? Nằng không biết rằng một trận bão táp đang chờ nằng phía trước.

Đã không được để ý đến thì có làm cái gì cũng phí công, ở lâu trong cung Mộng phi chẳng lẽ lại nhìn không thấu điểm ấy, nằng thức thối đứng lên, trên mặt vẫn lộ vẻ mỉm cười, đầu quyền trong tay nắm chặt, nằng không cam lòng!

“Tình Nhi, nếu ngươi uống trăm sẽ nói cho ngươi biết một chuyện, thú vị lắm.” Với những người ham chơi thích náo nhiệt như nằng chỉ còn cách này thôi.

“Chuyện gì?” Quả nhiên làm khơi gợi lòng hiếu kỳ của nàng.

“Ngươi uống trước rồi nói sau.”

Vũ Tinh nhìn thoáng qua bát thuốc đen đen kia, nhắm mắt lại, bịt mũi, bộ dáng thấy chết không sờn đổ thuốc vào miệng, vừa uống xong, miệng còn chưa kịp ngậm, hoàng đế liền dứt cho một viên mứt táo, nếu không phải vì tốt cho sức khỏe của nàng thì hẳn cũng không nhẫn tâm ép nàng uống thuốc, hẳn biết là rất đắng, nếu hẳn có thể chia sẻ vị đắng này thì tốt quá.

“Ta uống xong rồi, ngươi nói nhanh lên, có chuyện gì vậy?”

“Vài ngày nữa chính là sinh nhật trăm, đến lúc đó sẽ có rất nhiều sứ giả ngoại quốc đến mừng thọ, bọn họ mang đến rất nhiều ý tưởng thú vị, ngươi nhất định sẽ thích.”

“Tiểu Hiền Từ, sinh nhật của ngươi á?” Sinh nhật Tiểu Hiền Từ, nhất định phải cho hẳn một niềm vui thật bất ngờ.

“Ừm, hôm đó trăm chờ niềm vui bất ngờ của ngươi đấy.” Hẳn biết Tinh Nhi nhất định sẽ cho hẳn một niềm vui sướng không tưởng tượng được, “Trăm có một số việc phải xử lý, Mộng phi, chăm sóc Tiêu phi cho tốt.” Ra lệnh xong, vừa dứt lời liền bước đi, không thèm liếc mắt nhìn tới Mộng phi lấy một cái.

“Dạ.” Muốn ta chăm sóc nàng? Ngươi không hề liếc mắt nhìn ta lấy một cái, câu nói đầu tiên và duy nhất với ta lại là bảo ta chăm sóc nàng, nàng cần ta chăm sóc sao? Nàng có được sự sủng ái độc nhất vô nhị, ngay đến cả Thái Hậu cũng thấp phần yêu thương nàng, hậu cung này đến ông trời còn dưới nàng, không chấp nhận có chỗ cho bất cứ người nào khác, chỉ là ta và nàng đều là quý phi mà ở trong lòng các người vẫn có sự chênh lệch. Ngươi còn muốn ta chăm sóc cho nàng, đúng là nực cười, Hoàng Thượng, ngươi không biết ngươi nói những lời này với ta tàn nhẫn đến thế nào đâu.

Chẳng ai lại đi nghĩ thế cả, người ta không phải trẻ con, sao phải cần người khác chăm sóc chứ? Huống hồ nàng cũng không thích Mộng phi, chưa nói đến việc chuyện kia có liên quan đến nàng hay không, chỉ là người tình địch này nàng không thể nào coi như chị em tốt được, hoàng hậu nói rất đúng: Người thân thiết nhất thường thường là người làm người tổn thương sâu sắc nhất, có yêu, mới có tổn thương, mới có thể đau thấu tâm can, không có yêu, là có thể có được ý chí sắt đá, sẽ không bao giờ bị tổn thương.

“Tiêu phi, mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy? Chúng tỷ muội đều rất nhớ ngươi đó.”

“Thật sao?” Các nàng có mà ước gì ta không trở lại thì có, ta cứ cố tình không cho các người toại nguyện đấy.

“Mấy ngày nay, Hoàng Thượng cũng rất nhớ ngươi, Hoàng Thượng mỗi ngày đều nói với nô tì, hẳn nhất định phải đón ngươi về, Tiêu phi, Hoàng Thượng đối xử với ngươi thật tốt, ngươi không biết là ở trong cung có bao nhiêu người hâm mộ ngươi đâu.”

Hâm mộ? Chi sợ càng nhiều là ghen tị, là nghĩ cách làm sao để hại ta thì có? Đợi đã, nàng vừa rồi nói cái gì cơ, “Ý của ngươi là, Hoàng Thượng mỗi ngày đều ở chỗ ngươi?” Tiểu Hiền Từ chết tiệt, ngươi đã đồng ý với ta ta cái gì há.

“Đừng vậy.” Mộng phi cười đến nhu tình mật ý, y hệt một nữ nhân đang chìm đắm trong tình yêu, đột nhiên nụ cười trên môi nàng biến mất: “Có điều, nay Tiêu phi đã trở về, Hoàng Thượng đương nhiên là phải về bên cạnh Tiêu phi, nô tì biết, trong lòng Hoàng Thượng, Tiêu phi là quan trọng nhất, không ai có thể thay thế được vị trí của ngươi, Tiêu phi cứ yên tâm đi.”

“Ta cái gì cũng không yên tâm nổi.” Hừ, thiếu chút nữa bị ngươi lừa, muốn ly gián ta và Tiểu Hiền Từ đâu có dễ dàng như vậy? Ta chẳng có lý do gì mà tin ngươi chứ không tin hẳn, trò xiếc này ta chơi từ hồi tiểu học, tính ra ta là tiền bối của ngươi đấy.

Mộng phi biến sắc: “Tiêu phi, chúng ta có phải là có chuyện gì hiểu lầm nhau không? Ngươi.....”

“Không, chẳng có hiểu lầm gì cả! Ngươi vẫn cứ là ngươi, là một Mộng phi hiểu lý lẽ, xử sự đúng mực, dịu dàng sẵn sàng, lương thiện hiểu lòng người, ta cũng vẫn cứ là ta, vừa ngoan độc lại tà ác, còn có thể hại con của người ta cơ mà!” Vũ Tinh cười đến chân thật sáng rỡ, lại làm cho người ta không rét mà run.

Mộng phi không kích động thất thố như Vũ Tinh tưởng tượng, vẫn tươi cười như cũ, giống như lần đầu hai người gặp mặt, không khỏi làm Vũ Tinh hoài nghi mình có phải đang hiểu lầm nàng hay không, người kia nhớ đâu không phải nàng thì sao?

“Bản cung không hiểu ý của Tiêu phi.”

“Ta không có ý gì khác, Mộng phi đa nghi rồi.” Nhưng mặc kệ là phải hay không phải, tóm lại hại nhân chi tâm không thể có, phòng nhân chi tâm không thể vô. (Ivy: tâm địa hại người không thể có nhưng cảnh giác, đề phòng người khác cũng không thể thiếu)

Xa xa một thân ảnh màu lam đang đi về phía bên này, người đó càng nhìn càng giống Lam Nhi, chẳng lẽ Lam Nhi đã quay lại rồi? Vũ Tinh hưng phấn đứng lên, đi về phía bóng người kia, nàng đã lâu không gặp Lam Nhi rồi, nghĩ lại, trong khoảng thời gian Lam Nhi về quê thăm mẹ thật sự đã xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện, nàng đang có một đồng tâm sự muốn tìm một người để kể ra hết đây.

Đúng là Lam Nhi rồi, Vũ Tinh nhìn rõ người đi tới, lập tức lao đến, ôm nàng một cái nồng nhiệt, nhưng Lam Nhi hình như rất lạnh nhạt, Vũ Tinh cảm nhận được nàng đang khóc nức nở, nhưng không phải là lâu lắm không gặp, cảm động vui mừng quá mà khóc. Vũ Tinh nghi hoặc buông ra nàng, lại phát hiện mắt Lam Nhi sưng đỏ, xem ra đã khóc rất lâu rồi.

“Lam Nhi, ngươi làm sao vậy?” Ai bắt nạt Lam Nhi nhà nàng, nàng nhất định phải bắt hẳn trả giá đắt.

Vũ Tinh vừa hỏi, nước mắt Lam Nhi cứ như nước sông vỡ đê, liên miên không dứt, khóc nói: “Tiểu thư..... Tiểu thư, mẹ..... mẹ ta đã chết.....”

Vũ Tinh sợ hãi nói: “Sao lại thế được? Được rồi, Lam Nhi, người đừng khóc nữa, người khóc ta đau lòng lắm, đừng khóc nữa, được không? Nói cho ta biết, mẹ người..... mẹ người sao bà lại chết?” Nếu là bị kẻ gian làm hại, nàng nhất định báo thù giúp bà.

“Mẹ ta..... Bà bị bệnh mà chết. Trước kia ta không biết hoá ra bệnh của bà lại nghiêm trọng như vậy, mỗi lần ta về thăm, bà cũng không nói cho ta biết, còn cố ra vẻ mạnh mẽ, nói bệnh của bà sắp khỏi rồi, nhưng..... nhưng lần này ta về, mới biết hoá ra bà đã sắp không chịu được nữa..... Trước kia ta cho rằng mình không có cha, mỗi lần nhìn thấy nhà người khác có cha yêu thương, ta liền hỏi mẹ: Tại sao ta không có cha, nhưng..... Mỗi một lần nhắc tới cha ta, bà đều khóc. Trước khi lâm chung..... rốt cục mẹ cũng nói cho ta biết thân thế, hoá ra..... hoá ra ta có cha, không ngờ cha ta lại chính là.....”

“Tiểu phi.” Mộng phi đi tới, ngắt lời Lam Nhi, “Nàng chính là tỷ nữ Lam Nhi của người sao?”

“Tham kiến Mộng phi.” Lam Nhi nhìn chăm chăm Mộng phi, ánh mắt phức tạp làm cho người ta nhìn mà không hiểu, lần đầu tiên cảm thấy Lam Nhi không hề là một tờ giấy trắng thuần khiết không tỳ vết, nàng trước kia, mặc dù được Vũ Tinh dạy dỗ không được nhát gan như vậy, nhưng tư tưởng về tôn ti khác nhau đã sớm ảnh hưởng sâu sắc, nàng tuyệt đối sẽ không dám nhìn Mộng phi như vậy.

“Lam Nhi không cần đa lễ.” Mộng phi nâng nàng dậy, nhẹ nhàng vỗ lên tay nàng, lại nói: “Các người lâu rồi không gặp, tất nhiên có rất nhiều chuyện muốn nói, bản cung không quý rầy hai vị tâm sự nữa.”

Sao nàng lại biết ta và Lam Nhi đã lâu không gặp, chẳng lẽ vẫn luôn phái người theo dõi sao? Vũ Tinh nhìn thân ảnh khuất dần của Mộng phi, càng ngày càng cảm thấy này nữ nhân có điểm kỳ lạ, không thể coi thường.

“Lam Nhi, nàng vừa rồi có làm gì người không, thân thể người có chỗ nào không thoải mái không?” Nàng không quên rằng có người am hiểu dùng độc hại người.

“Không có ạ, Mộng..... Mộng phi sao lại làm gì ta được? Mộng phi nương nương không phải là người tốt sao?” Lam Nhi nhìn về phía con đường Mộng phi đi, ánh mắt làm cho người ta đoán không ra, trước kia ở trước mặt Vũ Tinh, Lam Nhi giống như một tờ giấy trắng, tâm tư của nàng, suy nghĩ của nàng, Vũ Tinh đều hiểu rõ, nhưng bây giờ nàng bắt đầu không hiểu nổi rồi, chẳng lẽ mọi người trên toàn thế giới thay đổi, Lam Nhi cũng thay đổi sao? Không, Lam Nhi trưởng thành rồi, mỗi người đều phải lớn lên, Lam Nhi cũng không còn là tiểu cô nương đơn thuần kia nữa, nói không chừng lần này xuất cung, nàng đã tìm được hoàng tử bạch mã trong lòng, mà có khi là vì mẹ nàng chết, nàng nhất thời không thích ứng được.

“Lam Nhi, người vừa rồi nói cha người cái gì cơ?”

Lam Nhi lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng: “Cha ta? Cha ta..... Ta không biết.”

Vũ Tinh nghi hoặc nhìn nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Edit: Springivy94 Beta: Vioclan Rốt cục cũng đến ngày sinh của hoàng đế, trong hoàng cung giăng đèn kết hoa, vui sướng, sinh cơ đảo đạt, cung điện huy hoàng tráng lệ càng thể hiện sự tôn quý và xa hoa của đế vương. Tuy rằng hoàng đế đã cố gắng làm ở mức thấp nhất, không muốn hao tài tốn của, nhưng hạng người a dua nịnh hót chiếm phần đông, người như thế muốn ngăn cũng ngăn không được. Bọn họ nghĩ người không hài lòng, tiện đà càng làm trầm trọng thêm, cho dù hoàng đế không muốn long trọng quá mức nhưng một góc ngày sinh của hoàng đế cũng đã hơn rất nhiều rất nhiều so với dân chúng bình thường, một chút cơm cũng là thứ mà dân chúng khổ khổ sở sở kiếm cả đời cũng không có được.

Nay hoàng hậu đã phế, hậu cung vô chủ, người có thể cùng an toạ bên cạnh hoàng đế chỉ có hai vị quý phi, Thái Hậu không thích náo nhiệt, lui ở một bên, trọng điểm đều đặt vào gia yến (bữa tiệc) buổi tối. Vũ Tinh ngồi trên đại điện, nghe bách quan và các sứ thần ngoại quốc triều bái, nghe đến lỗ tai hoá kén.

Tiểu Hiên Từ đáng chết lừa ta đến đây, căn bản không chỉ là không thú vị, mà là nhàm chán muốn chết! Vũ Tinh thập phần bất nhẽ..., không ngờ vừa động một chút đã bị hoàng đế nhìn thấy hết.

Thật đúng là làm khó nàng, bắt một người như nàng ngồi lâu như vậy, nếu là trước kia, nàng đã sớm bay hướng nào không biết rồi, nói không chừng còn quấy rối một phen ấy chứ. Nàng thật sự đang bắt đầu thay đổi vì hắn, bắt đầu để ý hắn, nghĩ đến đây, Chính Hiên không khỏi nở một nụ cười. Triều thần nhìn thấy hoàng đế tươi cười, trong lòng cũng thả lỏng rất nhiều, tâm tình Hoàng Thượng rất tốt!

Ban đầu là đại diện to lớn yên lặng trang nghiêm, mọi người vốn chỉ tươi cười theo lễ nghi, đến lúc này mới cười một cách thật sự, không ngờ, uy lực của Vũ Tinh lại lớn như vậy.

Một đám người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đi vào, bọn họ ngẩng đầu ưỡn ngực, thật kiêu ngạo, bộ dáng cả vú lấp miệng em.

Các vị phi tử đều rất ngạc nhiên nhìn bọn họ, người có hình dáng như vậy trước đây họ chưa từng gặp. Ừa, biểu tình của Mộng phi hình như có chút kì quái! Một nữ nhi ngoan ngoãn nũng nịu như nàng nhất định là bị đoạ rồi.

“Ta là sứ giả của Hàn Hạo quốc, hôm nay thay mặt chủ của ta đến chúc thọ hoàng thượng, chúc Hoàng thượng thọ cùng trời đất, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Tuy rằng có sự thần phục trong lời nói nhưng ngữ khí lại không giống thế chút nào. Hàn Hạo quốc này liên tiếp phạm vào biên giới của Long Hiên, khơi mào chiến loạn, bị Long Hiên đánh tới thủ đô, mới cúi đầu xưng thần, nhưng trong lòng người Hàn Hạo quốc vẫn không phục Long Hiên, muốn mượn lần chúc thọ này làm giảm uy phong của Long Hiên.

“Bình thân.” Người tới là khách, hôm nay tâm tình tốt, không đáng để so đo.

Là ai đang nói chuyện kiêu ngạo như vậy? Vũ Tinh đang chớp mắt đột nhiên mở mắt ra, xem ra lần chúc thọ này sẽ không nhàm chán cho lắm, nàng thích nhất là khiêu chiến.

“...”[Hoàng Thượng, đại vương lệnh cho ta mang lễ vật đến](Vi: chỗ ... là mấy cái phiên âm tiếng anh của họ, viết liền tù tì chả dịch nổi nên quyết định viết ...)

Trong triều đình không ai hiểu sứ giả đang nói cái gì. Mọi người đều ngơ ngác xem ta, ta xem ngơ ngác, khe khẽ nói nhỏ.

Vũ Tinh đột nhiên thần thái sáng láng đứng lên, người Hàn Hạo quốc rõ ràng đang nói tiếng anh, bọn họ nghĩ rằng Long Hiên không ai biết ngôn ngữ của bọn họ, muốn làm cho Long Hiên mất mặt, đáng tiếc, bọn họ tính sai rồi!

Sứ giả nghĩ rằng gian kế sắp thực hiện được, nói: “...”[Mong Hoàng Thượng vui lòng nhận cho, nếu Hoàng Thượng không nhận thì chính là khinh thường Hàn Hạo quốc ta, Hàn Hạo quốc chúng ta tuy là một nước nhỏ, không bằng Long Hiên rộng lớn mệnh mông, nhưng cũng không dễ để cho người khác khinh thường.]

Hoá ra là như vậy, Hàn Hạo quốc căn bản là ý tại ngôn ngoại, rõ ràng tiếng trung không nói, lại đi nói tiếng anh, gây ra sự bất hoà giữa Hàn Hạo và Long Hiên. Người Long Hiên tất nhiên không hiểu được ngôn ngữ của bọn họ. Bọn họ muốn khơi mào chiến tranh, lại sợ xuất binh vô cơ nên mới nghĩ ra cách này.

Chính Hiên ngoài mặt trấn định tự nhiên, trong lòng đã có chút lo lắng, lời của sứ giả Hàn Hạo quốc nhất định không phải là lời lẽ hay ho gì, phải chăng là cố tình khiến cho hấn không hiểu ý sứ giả? Nếu khiêu chiến, Long Hiên hấn sẽ không sợ, nhưng một khi tứ bề có dấu hiệu bất ổn, người chịu khổ nhiều nhất vẫn là dân chúng, nếu có thể thì tốt nhất là không khơi mào, không vì vậy thì lúc trước hấn đã tiêu diệt Hàn Hạo quốc rồi.

“...”[Sứ giả không nên tức giận, lễ vật quý trọng tất nhiên không giống với người thường, chúng ta đâu dám không nhận? Xin mời mang ra cho mọi người cùng chiêm ngưỡng.]

Muốn khi dễ Tiểu Hiên Từ nhà ta phải hỏi qua ta đã nhá, khi còn đi học, tiếng anh của ta là tốt nhất trong khoa, ở nước Mĩ cũng đã nhiều năm, điểm nhỏ nhất ấy có thể làm khó ta sao?

Lời Vũ Tinh vừa nói ra làm sợ hãi không ít người, toàn bộ ánh mắt tập trung vào nàng! Nàng cũng không phải chưa từng gặp tình huống này, hoàn toàn không sợ hãi, mà lại toát ra khí thế của mẫu nghi thiên hạ.

Trái tim của Hoàng đế đã sớm được Vũ Tinh huấn luyện trở nên mạnh mẽ, Vũ Tinh làm những việc đáng kinh ngạc hoàng đế lại không có vẻ đặc biệt ngạc nhiên, hấn đã sớm đoán được nhưng cũng đành bó tay, biết ngay là Tinh Nhi của hấn sẽ không ngoan ngoãn ngồi chờ yến hội kết thúc đâu mà. Nhưng mọi người bên dưới cực kì giật mình, Tiểu Tề Uyên lại có vẻ mặt thâm trầm.

Các vị phi tử ai cũng nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt sắp toé lửa đến nơi, tại sao cứ luôn là nàng, nàng lúc nào cũng có thể dễ dàng thu hút ánh mắt mọi người? Cho dù nàng đang ngủ thì ánh mắt của Hoàng thượng cũng không rời đi chỗ khác.

Vũ Tinh hình như đã nghe thấy tiếng nghiêng răng ken két đâu đây.

Sứ giả hơi kinh ngạc rồi lập tức khôi phục vẻ bình thường, sai người mang lễ vật đến, kế hoạch của hấn không thể để cho một phi tử nhỏ nhỏ này phá hỏng được.

“...”

“Tinh Nhi, hấn đang nói cái gì thế?” Hoàng đế hơi nghiêng người, dựa vào Vũ Tinh.

Hành động vừa rồi của hoàng đế đúng là bất công, nhóm phi tử nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt nhìn về phía Mộng phi, nhưng Mộng phi không có phản ứng, ánh mắt lơ đãng, có chút bất an.

“Hấn nói đây là thánh vật của quốc gia hấn — đàn dương cầm. Vì tình hữu hảo giữa hai nước, đặc biệt dâng tặng Thiên triều.” Ngay cả đàn dương cầm cũng mang ra, Hàn Hạo quốc đúng là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, đã lâu không chơi đàn dương cầm, tay nàng có hơi cứng rồi đây.

Chính Hiền hào sảng cười: “Ha ha, trăm đạ tạ quốc quân của quý quốc.”

“Vâng. Nhưng đàn dương cầm cũng là thánh vật của quốc gia ta, tất nhiên không thể tùy ý đem tặng cho người khác, không đối gạt Hoàng thượng, kỳ thật dân nước ta không ai biết chơi loại đàn này, chỉ có công chúa biết, nhưng không may, công chúa mấy tháng trước đã qua đời vì bệnh, nguyện vọng của công chúa chính là tìm một người biết chơi đàn này. Đại vương sau tang lễ của công chúa rất buồn, muốn hoàn thành tâm nguyện đó. Thiên triều đất rộng của nhiều, nhân tài đông đúc, nhất định sẽ có người biết chơi đàn, hy vọng Hoàng Thượng có thể giúp đại vương hoàn thành tâm nguyện của công chúa, đại vương còn nói, nếu Hoàng Thượng có thể tìm được người này, Hàn Hạo quốc nhất định mang ơn, lưỡng quốc trăm năm hữu hảo.” Sứ giả biết dùng tiếng anh vô dụng, lập tức thay đổi sách lược.

Nói nhiều làm gì cho vô nghĩa, mục đích vốn chính là: Nếu Hoàng Thượng không thể giúp chúng tìm được người kia, bọn họ sẽ theo đó mà phát động chiến tranh. Quả thực là buồn cười, nguyện vọng của công chúa nhà bọn họ liên quan gì đến Hoàng Thượng, làm thế này cứ như là Hoàng Thượng đã nợ gì nhà ta vậy.

“Chuyện này...” Thế này đúng là làm khó hấn, ngay cả hấn cũng không biết đàn dương cầm là vật gì chứ đừng nói đến chơi, con dân Long Hiền sao có thể biết? Hàn Hạo quốc rõ ràng là muốn làm hấn khó xử, muốn đánh nhau thì đánh đi, chẳng lẽ Âu Dương Chính Hiền hấn lại sợ thất bại.

Sứ giả từng bước ép người: “Hoàng Thượng không muốn sao? Phải chăng khinh thường Hàn Hạo quốc chúng ta là nước nhỏ?”

Thành quý nhân tính nóng nảy, có gì nói nấy, lại không cam tâm vị trí nổi bật bị Vũ Tinh cướp đi, nói: “To gan, Hoàng Thượng đường đường là vua một nước, tại sao phải giúp các người tìm một người chơi đàn? Hàn Hạo quốc các người dù sao cũng chỉ là một nước nhỏ, dám làm càn trên đất Long Hiền, chẳng lẽ không sợ Hoàng Thượng tiêu diệt quốc gia các người sao?” Thành quý nhân nghĩ Hoàng Thượng sẽ ban thưởng cho nàng, không ngờ mặt Hoàng Thượng càng ngày càng tối sầm lại, tức giận ngút trời.

Vũ Tinh nhìn Thành quý nhân lắc đầu, kẻ ngu ngốc này, tự cho mình thông minh, nàng nghĩ nàng đang giúp Long Hiền sao? Nàng còn tưởng rằng đây là thời điểm nàng ở trong cung cây mạnh sao? Đây chính là quốc gia đại sự, một chút bất đồng có thể gây nên sóng to gió lớn, đến lúc đó máu chảy thành sông, nàng có thể đảm đương nổi sao? Hàn Hạo quốc muốn chọc giận chúng ta, khiến cho bọn họ có cớ xuất binh, lại không làm cho các quốc gia chư hầu bất mãn, quay sang tấn công cùng nhau.

“Quốc gia của ta mặc dù không bằng Long Hiền, cũng không thể để cho người ta khinh thường như thế, cáo từ, chúng ta gặp lại trên chiến trường đi!” Sứ giả đạt được mục đích, đang chuẩn bị lui ra, bọn họ đã sớm chuẩn bị tốt, đại quân đã lên tới gần biên giới giữa hai quốc gia, chỉ đợi ra lệnh một tiếng, nhất định có thể đánh úp khiến Long Hiền trở tay không kịp.

“Khoan đã, sứ giả sao lại tức giận như vậy? Thành quý nhân nói năng vô lễ, mạo phạm quý quốc, là chúng ta không đúng, bản cung thay nàng giải thích với quý quốc.” Hàn Hạo quốc dám kiêu ngạo như vậy, nhất định là có chuẩn bị trước, “Hoàng Thượng, nô tì rất có hứng thú đối với cây đàn dương cầm kia, có thể cho nô tì thử một lần không?”

Vũ Tinh tinh linh cổ quái, hết lần này đến lần khác làm cho hấn khiếp sợ, phương pháp làm việc của nàng luôn khác người, làm gì cũng vượt xa sự tưởng tượng của người khác, chẳng lẽ đây là phong thái của đệ nhất tài nữ kinh thành? Nhưng hấn vẫn không khỏi lo lắng, ghé vào tai nàng nói: “Tình Nhi, nàng thật sự có thể hả?”

“Yên tâm!” Bảo nàng chơi đàn tranh, nàng thật sự không thể, nhưng chơi đàn dương cầm, nàng học từ nhỏ tới lớn, dư sức.

Chính Hiền gật gù đầu, Vũ Tinh nói có thể nhất định là có thể, hấn tin tưởng nàng!

Vũ Tinh chậm rãi đi xuống phía dưới, ngồi trước đàn dương cầm thử âm một chút, ưm, cũng không tệ lắm, ở cổ đại có thể làm được như vậy đã là rất giỏi rồi. Đàn gì cho hay bây giờ, không thể chơi quá sâu sắc, bọn họ nghe không hiểu, vậy đàn “Điện luyện”, triển miên, dễ nghe lại cảm động, nhất định có thể khiến bọn họ cảm động rơi nước mắt. Hi hi...

Ngón tay mảnh khảnh chậm rãi lướt qua phím đàn, kì diệu là một cây đàn dương cầm thô kệch nhưng qua tay nàng đánh lại phát ra được những âm sắc tuyệt vời, đại diện tĩnh lặng đến nỗi tiếng cây kim rơi xuống cũng nghe thấy, chỉ có thanh âm róc rách như nước chảy, sầm triển miên, giống như một nữ tử bộc lộ sự si tình của nàng, lại giống như nỗi ai oán của một đôi tình nhân trải qua mưa gió cũng không thể ở bên nhau.

Vũ Tinh im lặng đàn, dưới ánh trăng chiếu rọi, nàng giống như một tiên nữ, khiến cho mọi người nhìn đến ngây người, Chính Hiền cũng phải thốt lên: Thế tử như thế, trượng phu còn cầu cái gì.(ý nói có được một người vợ như thế chẳng còn cần gì khác nữa)

Xong một khúc, sứ giả không khỏi thất thần, trong khoảnh khắc đó, bọn họ như thấy công chúa sống lại.

Sứ giả đang muốn nói chuyện, đột nhiên có người tiến vào kể tai hấn nói nhỏ, hấn biến sắc nói: “Long Hiền quả nhiên nhân tài đông đúc, chúng ta...khâm phục.”

“Tốt tốt, vị sứ giả này cũng vào trong đi.” Tình Nhi ơi Tình Nhi, nàng lại giúp trăm một đại ân, trăm phải báo đáp nàng như thế nào đây?

“Hoàng Thượng, chúng ta có thể mời nương nương khiêu vũ không?” Hấn không tin ngay cả điệu nhảy của quốc gia bọn họ nàng cũng từng thử qua.

Chính Hiền mỉm cười gật đầu, tài nghệ múa của Vũ Tinh, hấn đã từng lĩnh giáo, Hàn Hạo quốc nhỏ nhỏ căn bản không thể làm khó được nàng, chỉ là không phải hấn muốn nắm tay Vũ Tinh đấy chứ? Hấn không muốn chút nào, nhưng liên quan đến quốc sự nên cũng đành thôi.

Tiểu Hiền Từ đáng chết, không đợi ta đồng ý đã đáp ứng người ta, đợi xem ta sẽ giáo huấn người như thế nào? Không muốn, bộ dạng sử giả này có chút xấu, nàng không muốn khiêu vũ với hắn đâu.

Kỳ quái là người khiêu vũ cùng nàng không phải vị sử giả kia, mà là một nam tử anh tuấn đi cùng bọn họ, dáng vẻ lại giống người của Long Hiền, hắn hình như không phải người Hàn Hạo quốc?

“Thảo dân Nam Cung Quân tham kiến Hoàng Thượng.”

“NamCung Quân?” Đối với cái tên này, hắn hình như có chút ấn tượng. Đúng rồi, hắn họ Nam Cung, là anh trai của Dung phi, từng giữ chức Thị lang bộ lễ, sau đó không biết vì chuyện gì từ quan đi dạo chơi bốn biển, không ngờ lại dạo chơi đến Hàn Hạo quốc.

“Vâng.” Năm đó hắn và Hoàng Thượng là huyết khí phương cương, hai người vừa là quân thần vừa là bằng hữu.

“Bình thân.” Cho dù không giữ chức vị trong triều, hắn ta cũng không thể nhìn phi tử của hắn suốt được. Vừa rồi Chính Hiền phát hiện, trong đám sử thần có một người luôn nhìn chằm chằm vào Vũ Tĩnh ở bên này, làm hại hắn thiếu chút nữa nổi giận, không ngờ lại là Nam Cung Quân.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Nam Cung Quân đứng lên, nói với Tiêu Vũ Tĩnh: “Nương nương, mời!”

Không sao, khiêu vũ với một người đẹp trai nàng rất nguyện ý, nhưng sẽ có người rất không đồng ý, hắn ôm thắt lưng mảnh khảnh của Vũ Tĩnh, Vũ Tĩnh đưa tay đặt ở bả vai hắn, hắn di chuyển rất nhẹ nhàng, nếu Vũ Tĩnh không học nhảy từ nhỏ đến lớn, sớm có căn cơ, chỉ sợ cũng bị hắn đánh bại.

“Nương nương, người nhảy rất khá.” Những tưởng hắn khiêu vũ vô địch thiên hạ, không ngờ lại không bằng được Vũ Tĩnh. Hắn vốn địch cố tình nhường để thua, hắn dù gì cũng là người Long Hiền, nhưng xem ra bây giờ có không nhường cũng chưa chắc đã thắng được.

“Quá khen! Người nhảy giỏi hơn ta mà, đa tạ thù hạ lưu tình.” Hai người vừa khiêu vũ vừa nói nhảm nhí.

“Người học được lúc nào vậy, trước kia người đâu có biết.”

Hắn nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ trước kia ta biết hắn sao? Không đúng không đúng, hắn là Vũ Tĩnh trước kia biết hắn, không phải hai người bọn họ đã từng có một quãng thời gian... Không đâu, Ngao Tuyệt đã có bạn trai, bạn trai của nàng là Doãn Thiếu Phong! Chưa từng nghe nàng nhắc đến người tên là Nam Cung Quân bao giờ.

Hoàng đế họ nhẹ một chút, Vũ Tĩnh đang trầm tư tĩnh lại, mới phát hiện tư thế hiện tại của nàng và Nam Cung Quân ái muội cỡ nào, gần như dán hắn vào nhau, nếu không phải có nhiều sử giả ngoại quốc ở đây như vậy, Chính Hiền đâu thể chịu đến bây giờ, hắn đã sớm giết người rồi ấy chứ. Vũ Tĩnh vội vàng tránh ra.

Tay của Nam Cung Quân sừng lại giữa không trung, cảm thấy có chút xấu hổ, ôm quyền nói: “Kỹ thuật múa của nương nương là đệ nhất thiên hạ, thảo dân tâm phục khẩu phục.” Lập tức cầm lấy tay Vũ Tĩnh, theo lễ nghi định hôn, ở ngoại quốc đã lâu, ngay cả lễ nghi của bốn quốc cũng quên mất. Đối với người ngoại quốc là bình thường, chỉ là lễ phép thường tình, nhưng vừa mới hôn, hoàng đế đã muốn giết người.

“Nam Cung ái khanh, người đang làm gì vậy?” Đó là thanh âm của Hoàng Thượng, Nam Cung Quân ngẩng đầu lên nhìn, chủ nhân của đôi tay chẳng phải là Âu Dương Chính Hiền sao? Kỳ quái, hắn vừa hôn rõ ràng là tay của Tiêu phi mà. (Vi: a, chết cười, hôn tay CH ko biết có gì khác nhau =)))~)

Hắn lúc này mới nhớ ra, bây giờ đang ở trong hoàng cung của Long Hiền, sao có thể dùng lễ nghi của ngoại quốc? Đối tượng lại là phi tử của Hoàng Thượng, rõ ràng là nhỡ rầu hùm mà, “Hoàng Thượng, xin thứ tội. Thảo dân đã lâu không về nước, còn tưởng rằng đang ở Hàn Hạo quốc, cho nên mới làm như thế... Xin Hoàng Thượng thứ tội.” Nam Cung Quân cúi xuống, hắn sao có thể phạm sai lầm này chứ? Nàng đã trở thành phi tử của hắn ta rồi!

“Tiểu...” Không được, bây giờ đang ở trên triều, phải cho hắn một chút mặt mũi, không gọi Tiểu Hiền Từ được, “Hoàng Thượng, người ta cũng chỉ làm tượng trưng thôi, người không nên trách tội hắn.” Ở hiện đại, như vậy rất bình thường, thật là thích ăn dấm chua!

“Đứng lên đi.” Ngay cả Vũ Tĩnh cũng mở miệng, hắn muốn trách tội cũng không được, huống hồ hôm nay là ngày sinh của hắn, lại có nhiều sử giả ở đây như vậy, hắn muốn nổi bão cũng không được.

Vũ Tĩnh đi lên, đang muốn trở lại chỗ ngồi của mình, lại bị hoàng đế ngăn lại, dùng sức lôi kéo ôm Vũ Tĩnh vào lòng, hai người cùng ngồi trên long ý!

Chúng phi sắc mặt đều xanh mét, trong thiên hạ có ai có thể ngồi cùng hoàng thượng trên long ý chứ? Hoàng Thượng rõ ràng bắt công, từ sau khi Tiêu phi hồi cung, Hoàng Thượng không đến chỗ các phi tần khác, thậm chí còn không buồn liếc mắt một cái. Trong lòng hắn, trong mắt hắn chỉ có một Tiêu quý phi, nay hậu cung vô chủ, hoàng hậu tiếp theo là ai trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, nhưng các nàng không cam lòng. Tiêu phi mới tiến cung chưa được bao lâu, liền từ chiêu dung một bước lên trời, làm đến quý phi, bây giờ một mình nàng hưởng ngàn vạn sủng ái, chờ đến khi nàng lên làm hoàng hậu, hậu cung này còn có chỗ cho người khác sao? Một người đắc đạo, ngay cả chức quan của phụ thân nàng cũng càng ngày càng lớn. Thực sự không hiểu nổi, Hoàng Thượng rốt cuộc thích nàng ở điểm nào? Đúng vậy, nàng rất đẹp, nhưng trong hậu cung người đẹp hơn cũng có, tại sao Hoàng Thượng chỉ thích mỗi nàng, nàng nói gì nghe nấy, các nàng vất óc tìm mưu kế chen ép đối thủ, lấy lòng Hoàng Thượng, tại sao không được Hoàng Thượng để ý dù chỉ một chút.

Biểu tình của Mộ phi quái dị nhất, biểu tình của nàng không giống như tức giận, mà giống sợ hãi, nàng đang sợ cái gì?

Trên mặt sử giả là vẻ hiểu rõ: Hoàng đế và hoàng hậu thật ân ái.

Một động tác đơn giản của hoàng đế có thể khiến cho nhiều người có nhiều biểu tình phong phú như vậy, thật đáng yêu, Vũ Tinh nhìn trái nhìn phải, cuối cùng tập trung trên mặt Chính Hiền, bộ dáng hần giống như muốn ăn nàng, nàng nhìn thấy thật muốn tức giận.

“Này, ngươi làm gì vậy? Phía dưới có rất nhiều người đấy!”

“Trẫm làm gì còn phải bận tâm đến người khác sao?” Chính Hiền đe dọa nàng, đương nhiên, hần sẽ không ở trong này biểu diễn chân nhân tú, Tinh Nhi chỉ thuộc về hần mà thôi, bất luận kẻ nào cũng không được nhìn trộm.

“Đúng là dọa người, ta rất sợ, không chơi nữa, nhanh để ta xuống dưới đi. Ngươi đường đường là vua của một nước, như vậy còn ra thể thống gì. Hình tượng hoàng đế ngươi không cần giữ sao?”

“Việc này không ảnh hưởng gì đến hình tượng của trẫm cả.” Đại vương các nước người nào không có thể thiếp thành đàn, khi lên triều còn trái ôm phải ấp, Chính Hiền vẫn còn là chính nhân quân tử, còn nữa Long Hiền đứng đầu chúng quốc, ai dám nói gì hần nào.

“Được rồi, nói thật với ngươi, không chơi nữa, thả ta xuống!” Vũ Tinh gãy dựa đứng lên, ở trên người hần trườn qua trườn lại, nàng chưa hiểu chuyện đời, một chút cũng không hiểu lòng nam nhân.

Động tác của Vũ Tinh tác động đến mỗi một dây thần kinh của hần, trời ạ, nha đầu kia muốn thử sức chịu đựng của hần có phải không? Nếu là những phi tần khác, hần sẽ khinh thường, nhưng người trong lòng này là người hần yêu, hần cũng không phải Liễu Hạ Huệ có người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, sao có thể chịu được dụ hoặc như vậy?

“Tiểu Hiền Tử, bộ dáng ngươi nhìn rất thống khổ, ngươi làm sao vậy?” Có phải ta quá nặng hay không, khiến hần không thoải mái? Ta vẫn là nên đứng lên, dù rất lưu luyến sự ấm áp trong lòng hần.

“Tiêu Vũ Tinh, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn cho trẫm, đừng chơi với lửa có ngày chết cháy.”

“Được.” Lần đầu tiên cảm thấy Tiểu Hiền Tử có chút đáng sợ, trực giác mách bảo nàng, nếu nàng không ngoan ngoãn nghe lời, nàng sẽ chết rất thảm rất thảm, có lẽ ngay cả xương cốt cũng không còn.

Tiêu Vũ Tinh rốt cục biến thành cừu nhỏ ngoan ngoãn, Chính Hiền đột nhiên cảm thấy một cảm giác rất thành tựu, so với chiến dịch lấy ít thắng nhiều đánh thắng Liêu quốc năm đó còn tự hào hơn, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trong triều thần ánh mắt mọi người lộ rõ vẻ kỳ quái nhìn hần, sắc mặt của Tiêu Tề Uyên càng thêm ngưng trọng.

“Các vị ái khanh, không cần câu nệ như vậy, tùy ý đi.”

Sứ giả ngoại quốc không hiểu cho nên nói: “Đa tạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế...” Từ khi hoàng đế Chính Hiền trị vì đến nay, quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, làm tứ hải thần phục, vị hoàng đế này tuy rằng trẻ tuổi, nhưng các quốc gia cũng thật sự thần phục hần.

Hoàng hậu nương nương? Là chỉ ta sao? Ta biến thành hoàng hậu nương nương từ lúc nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khi Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52

♥♥ Edit: Viochan ♥♥ Quốc yến xong, chúng thần lui xuống, Vũ Tinh nhàm chán đến cực điểm thừa dịp Chính Hiền không chú ý len chuồn ra ngoài, aizz, phiền chết được, tham gia quốc yến (tiệc của cả nước) xong lại còn ngoạn cái gì gia yến (tiệc gia đình, ở đây là trong hoàng thất với nhau) nữa hả? Nhất định lại càng nhàm chán! Nàng thầm nghĩ muốn cùng Chính Hiền chỉ hai người chúc mừng sinh nhật hần, nàng còn chuẩn bị niềm vui bất ngờ cho hần nữa, nhưng Chính Hiền bận đến không có một chút thời gian nào, nàng vẫn muốn được yêu trọn vẹn, đáng tiếc Chính Hiền không phải của một mình nàng, hần là của khắp thiên hạ.

Ủa? Người phía trước này hình như là cha của Ngao Tuyết — Tiêu Tề Uyên, ta nên gọi hần là gì mới được nhỉ? Tiêu đại nhân sao? Không được, thân phận bây giờ của ta là Tiêu Vũ Tinh mà, là gì có ai gọi cha mình là đại nhân chứ.

“Cha!” Vũ Tinh ngọt ngào gọi một tiếng, nàng cũng không ngờ mình lại gọi dễ dàng như vậy, cứ thế mà gọi được luôn.

Tiêu Tề Uyên hơi khựng người, xoay người nói: “Vi thần tham kiến nương nương.”

“Cha, ta là nữ nhi của ngươi mà, làm gì có cha nào bái kiến nữ nhi chứ?” Những người cổ đại này thật là có vấn đề, nữ nhi làm nương nương lại còn phải hành lễ với nàng, hoàng đế là con rể của hần, hần cũng phải nom nớp lo sợ, một câu cũng không dám đắc tội, cho dù nữ nhi bị khi dễ thảm hại cũng

không dám có một câu oán hận, nếu mà ta bị khi dễ, cha ta nhất định sẽ ném cả trời đi ấy chứ.

“Tình Nhi, không được tùy tiện, nay ngươi là Tiêu phi nương nương, ta là thần tử, đương nhiên phải thế.”

Vũ Tình lập tức kết luận về hắc: Cổ hủ, quả thực giống hệt như Ngao Tuyết nói.

“Được rồi được rồi, cha, chúng ta không nói chuyện này nữa. Cha, ngươi có khỏe không?” Nghe Ngao Tuyết nói, sức khỏe cha nàng vẫn không tốt lắm, thường xuyên bị đau đầu.

“Hoàn hảo hoàn hảo, khó được Tình Nhi quan tâm cha như vậy, còn nhớ mới trước đây, mỗi lần cha phát bệnh, Tình Nhi luôn túc trực bên cạnh, một tắc cũng không rời, còn nói. ....”

“Cuối cùng ta nói: Tình Nhi muốn vĩnh viễn chăm sóc cho cha, không lấy chồng, không rời xa cha.” Cha hoài nghi ta sao? Hình như hắc đang có ý muốn kiểm tra ta, may quá, Ngao Tuyết đã sớm nói hết chuyện cũ của bọn cho ta biết, bằng không nhất định sẽ bị lộ, Tiêu Tề Uyên tuy rằng cổ hủ nhưng cũng rất khôn khéo.

“Không ngờ, Tình Nhi của ta bây giờ đã là hoàng phi rồi, lúc trước cho ngươi tiến cung, ngươi sống chết không chịu, cha cũng biết bắt ngươi tiến cung là làm khó dễ ngươi.”

“Không có gì đâu ạ, cha cũng chỉ hy vọng ta có thể giúp cho Hoàng Thượng thôi.” Hơn nữa ta thay Ngao Tuyết làm được, ngươi cũng nên yên tâm đi, Ngao Tuyết ở bên kia cũng rất tốt.

Tiêu Tề Uyên vui mừng nô nức cười, “Tốt tốt, Tình Nhi, Hoàng Thượng đối xử với ngươi tốt không?”

“Tốt, tốt lắm, hắc dám đối xử không tốt với ta sao?”

Tiêu Tề Uyên đột nhiên nghiêm mặt lại: “Tình Nhi, sao có thể nói như thế chứ?” Tình Nhi của hắc chưa bao giờ ăn nói kiểu này.

“Ta vẫn luôn nói như vậy mà.”

“Ngươi không phải Tình Nhi, ngươi rốt cuộc là ai?” Tiêu Tề Uyên dùng ánh mắt hoài nghi nghiêm khắc xem xét Vũ Tình, nữ nhi kia của hắc đã đi đâu rồi? Người này tại sao lại giả mạo Tình Nhi? Tình Nhi liệu có. .... xảy ra chuyện gì không?

“Cha, ta là nữ nhi của ngươi, Tiêu Vũ Tình mà.” Hắc đúng là lợi hại, ta che giấu lâu như vậy đều không bị phát hiện, tại sao mới nói với hắc không đến hai câu đã bị vạch trần, ta làm sai cái gì sao?

“Ha ha ha. .... Nữ nhi là ta nuôi lớn, năng thế nào chẳng lẽ ta không biết sao? Nữ nhi của ta từ trước tới nay đều ở trong nhà, không ra khỏi cửa, chưa từng đến Hàn Hạo quốc, sao nàng có thể hiểu được tiếng nước ngoài? Cũng sẽ không biết đàn cái gì dương cầm, khiêu cái gì vũ, ngươi ngoại trừ dung mạo bộ dạng giống nàng ra thì biểu tình thần thái đều cách biệt một trời một vực, nói, ngươi rốt cuộc là ai?” Tình Nhi của hắc nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không sao lại có người giả mạo thế này? Nhưng nữ tử trước mắt lại không có vẻ giống người xấu, tính thuần tự nhiên, hoạt bát đáng yêu, đôi mắt lạnh lợi mang theo một vẻ phóng khoáng, nhìn thế nào cũng không phải người xấu.

“Tiêu đại nhân quả nhiên khôn khéo, nhanh như vậy ngươi đã nhìn thấu rồi!” Cũng khó trách hắc lại nhận ra được, dù sao nữ nhi hắc đã nhìn từ nhỏ đến lớn, Chính Hiến không tiếp xúc với Vũ Tình trước kia cho nên không biết Vũ Tình trước kia và Vũ Tình bây giờ có gì khác nhau.

“Ngươi quả nhiên không phải nữ nhi của ta.”

“Đúng vậy, ta không phải Tiêu Vũ Tình thật sự, ta vốn tên là Lăng Ngao Tuyết, cũng không phải người Long Hiến các ngươi.”

“Vậy nữ nhi ta đâu? Nàng đang ở đâu? Nàng sẽ không gặp chuyện gì chứ?”

“Yên tâm, Tiêu đại nhân, Vũ Tình nàng hiện tại rất tốt, nàng đang đóng làm ta, mà ta lại ở đây đóng vai nàng, cũng chính là nữ nhi của ngài.” Nhìn bộ dáng nghi hoặc của Tiêu Tề Uyên, Vũ Tình tiếp tục giải thích: “Chuyện này nói ra có lẽ có điểm không thể. Nhưng đây là sự thật, ta đến từ dị thế thời không, bởi vì nhân duyên nên mới trao đổi thân phận với Vũ Tình, ta đã đồng ý với Vũ Tình là sẽ thay nàng chăm sóc ngài thật tốt.”

“Dị thế thời không? Rất khó tin.” Nữ tử này bộ dáng thật sự không giống như đang nói dối, chỉ cần Tình nhi không sao là tốt rồi!

“Là thật, chúng ta còn có thể thường xuyên gặp nhau trong mơ, nếu không sao ta có thể biết được nhiều chuyện của các ngươi như vậy? Tiêu đại nhân, ngươi có gì muốn ta nói với Vũ Tình không?”

“Ngươi hãy nói với nàng, cha rất nhớ nàng.” Tiêu Tề Uyên không khỏi nghẹn ngào, nữ nhi chưa từng rời xa hắc, nay một mình ở bên ngoài, sao hắc có thể không lo lắng.

“Ta sẽ chuyển lời, Vũ Tình cũng rất nhớ ngài.” Nhìn Tiêu Tề Uyên lo lắng mong nhớ nữ nhi, Vũ Tình cũng nhớ về cha mẹ ở hiện đại, bọn họ nhất định cũng rất nhớ ta? Tiêu Tề Uyên đang muốn đi, Vũ Tình đột nhiên nói: “Cha. .... Ta có thể gọi ngươi như vậy được không?”

“Đương nhiên có thể, ngươi là Tiêu Vũ Tình, chính là nữ nhi của ta, ta lại có nữ nhi rồi.” Nữ nhi cho tới bây giờ vẫn chưa từng rời xa hắc.

Vũ Tinh vô cùng thân thiết kéo tay hắn, làm nũng nói: “Cha.....” Không biết tại sao, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tiêu Tề Uyên, nàng đã có một cảm giác đặc biệt thân thiết.

“Tình Nhi à, Vũ Tinh từ trước tới nay không làm nũng với ta như thế bao giờ đâu.” Cô gái này đúng là khiến người khác phải yêu mến.

“Thật à?” Ngốc quá đi, làm nũng là pháp bảo tất thắng của nữ nhi mà, mỗi lần nàng chỉ cần dè miệng một chút, lại rớt ra vài giọt nước mắt tội nghiệp, cha mẹ nàng lập tức đầu hàng.

Được rồi, cha phải đi đây.”

“Dạ, tạm biệt cha.”

Lúc Tiêu Tề Uyên đi vẫn không nhịn được cười trộm một chút, cô gái này rất thú vị, vậy là hắn có hai nữ nhi rồi.

Không biết cha mẹ thế nào? Nhớ bọn họ quá đi mất! Quân, Tiểu Nhu, các người có nhớ ta không? Hay là đang hoan hô vì không phải chịu đựng ta nữa?

“Tham kiến nương nương.” Nam Cung Quân thành linh lên tiếng phía sau nàng.

“Nam Cung Quân, người muốn hù chết ta à?” Vũ Tinh lấy tay vuốt vuốt ngực, kinh hồn chưa bình tĩnh lại được.

“Vũ Tinh, người thật sự có chút không giống trước kia.” Nam Cung Quân dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn nàng, như là đang nhìn người vậy, tuy rằng nàng cũng có thể coi như ngoài hành tinh, nhưng là loại ánh mắt này làm nàng cả người không được tự nhiên.

“Người trước kia biết ta sao?” Chưa từng nghe Ngạo Tuyết nói đến nhân vật Nam Cung Quân này.

“Người..... Không nhớ ta? Người cư nhiên không nhớ ra ta, chúng ta.....” Nam Cung Quân hình như hơi tức giận.

“Chúng ta thế nào? Ta nói không biết chính là không biết.” Hắn nhất định là loại lăng tử, Ngạo Tuyết sao có thể biết một người như thế?

Thấy Vũ Tinh đang muốn chạy, Nam Cung Quân tóm được cổ tay nàng, cả giận nói: “Người nói người không biết ta? Làm nương nương rồi liền trở mặt hả?”

“Phải hay không liên quan gì đến người? Mau buông tay ra, đây là hoàng cung đại nội, chỉ cần ta gọi một tiếng, lập tức có người đến bắt người, đợi đến khi bị Tiểu Hiên Tử nhìn thấy, người có bao nhiêu đầu cũng không đủ chém đầu.” Chẳng lẽ trước kia Ngạo Tuyết thật sự biết hắn, thậm chí hai người từng là người yêu?

“Xem ra Hoàng Thượng đối với người rất tốt hả?” Nam Cung Quân càng ngày càng tức giận.

“Liên quan gì đến người? Ta mặc kệ trước kia Vũ Tinh với người có quan hệ gì, tóm lại đó là chuyện của người, không liên quan đến ta, buông tay ra.....” Triệt quyền đạo của nàng ở cổ đại căn bản không dùng được, bất cứ người nào cũng có thể khống chế được nàng, nàng muốn thoát khỏi sự kiểm chế của Nam Cung Quân nhưng Nam Cung Quân lại càng nắm chặt hơn.

“Tại sao nữ nhân đều vô tình như vậy? Quyền thế thật sự quan trọng đến thế sao? Bởi vì hắn là hoàng đế, cho nên nữ nhân khắp thiên hạ sẽ là của hắn sao? Chỉ cần hắn chỉ một ngón tay, bất luận là nữ nhân nào đều sẽ chết cũng không hối tiếc vì hắn sao?” Nam Cung Quân như đang nói chuyện với nàng, lại càng giống như đang thì thầm tự nói.

Vũ Tinh đột nhiên cảm thấy Nam Cung Quân có điểm đáng thương, nếu trước kia Ngạo Tuyết và hắn thật sự đã từng yêu nhau, bây giờ mình thế này chẳng phải làm tổn thương hắn sao? Vạn nhất về sau Vũ Tinh thật trở về, bọn họ lại hiểu lầm nhau vì ta, ta đây không phải tội nghiệt rất nặng sao?

“Người đừng đau khổ nữa, thật ra ta.....” Nam Cung Quân đột nhiên buông tay nàng ra, biến mất không thấy đâu nữa. “Aizzz..... Sao mà nói biến là biến luôn thế?”

“Người đang nói chuyện với ai vậy?” Lại có giọng nói vang lên sau lưng nàng.

“Á..... Người Long Hiên các người sao mà đều thích đứng ở sau lưng người khác nói chuyện thế, có biết là sẽ dọa chết người không hả?” Vũ Tinh trừng mắt nhìn Chính Hiên, nàng sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ hù chết mất.

“Chúng ta? Vừa rồi người đang nói chuyện với ai thế?” Hắn rõ ràng nhìn thấy một bóng nam nhân.

“Vừa rồi..... Vừa rồi gặp phải chó điên.” Không muốn để cho Tiểu Hiên Tử biết, lại gây ra tranh chấp vô vị.

“Thật vậy sao?” Hoàng cung cảnh nội sao lại có thể có chó điên chứ? Hắn tình tường nhìn ra kia tuyệt đối là một nam nhân, Tình Nhi tại sao phải giấu diếm chứ? Giữa bọn họ có quan hệ gì sao?

Vũ Tinh sợ hắn không tin, gật đầu mạnh một cái: “Thật mà, đúng rồi, người tìm ta có chuyện gì thế?”

“Mẫu hậu ban lệnh cho gia yến bắt đầu, chỉ chờ một mình người thôi.” Lúc này rồi mà còn dám chạy loạn.

“A? Ta không đi có được không?” Ta chỉ muốn hai người cùng nhau chúc mừng sinh nhật với người thôi.

“Không được, mẫu hậu ban cho gia yến trăm cũng không thể không đi, người là người con dâu bà yêu quý nhất, có thể không nể mặt bà sao? Huống hồ người muốn làm bà thất vọng à?” Hoàng đế vừa đám vừa xoa đây mà!

“Được rồi, ta đi là được chứ gì?” Từ xưa đến nay, ở chung khó nhất chính là quan hệ mẹ chồng nàng dâu, khó có được Thái Hậu thích nàng như vậy, nàng đương nhiên không thể làm căng, bằng không Chính Hiền sẽ rất khó xử.

Chính Hiền kéo nàng đến đình Dương Tạ, quả nhiên tất cả mọi người đã đến đông đủ, ngay cả Dật vương cũng có mặt! Hân ngại quốc yến nhàm chán, cho nên không tham gia, còn gia yến, nếu cũng không đến nữa thì không chấp nhận được, tuy rằng trong Yên Vũ lâu một đám đông mỹ nữ đang chờ hân.

Chúng phi thấy Hoàng Thượng đến đều đứng dậy đón chào: “Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.”

“Hôm nay là gia yến, mọi người đều là người một nhà, không cần đa lễ.” Hoàng đế ý bảo mọi người tất cả đều ngồi xuống đi, mình thì kéo Vũ Tĩnh ngồi ở vị trí chính giữa, một bên còn lại là Thái Hậu, kế tiếp Thái Hậu chính là Mộng phi, mà bên dưới Vũ Tĩnh là Dung quý phi ngày xưa, mới vừa rồi quốc yến, nàng cũng không tham dự. Từ khi hồi cung tới nay, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Dung phi, nghe nói nàng từ lúc mất đứa con liền tránh ở trong cung, người nào cũng không gặp, nay vừa nhìn thấy mới phát hiện ra nàng quả thật là gầy đi rất nhiều, cả người cũng mất đi thần thái, cũng là thân nữ nhân với nhau, Vũ Tĩnh hiểu được nỗi khổ của nàng, con không có, chỗ dựa là nhà mẹ đẻ cũng không có, Hoàng Thượng đối với nàng căn bản là không quan tâm đến, nàng có thể không bị ai sao?

“Oa, hoàng tẩu, bản lĩnh người ghê gớm thật đấy! Hoàng huynh còn tự mình đi đón người cơ mà.” Dật Hiền vừa tròn mắt vừa nói với Vũ Tĩnh, nhớ lại lúc hân mất tích, làm gì có ai để ý đến hân đâu? Hoàng huynh còn lâu mới như thế này ày chứ.

Chính Hiền trừng mắt với hân, Dật Hiền lập tức câm miệng, hân sai rồi, hoàng huynh là bình dấm chua, hân quyến rũ ai đều có thể chỉ không thể quyến rũ Tiều Vũ Tĩnh.

“Tĩnh nha đầu à, nghe nói người vừa rồi ở quốc yến biểu hiện rất khá, lập công lớn cho Long Hiền chúng ta.” Thái Hậu yêu thương nói với Vũ Tĩnh. Vốn nghĩ nha đầu kia chỉ biết làm loạn, không ngờ nàng lại thông minh như thế. Lúc cần chơi thì còn điên hơn tất cả mọi người, lúc cần nghiêm túc thì bình tĩnh đến mức làm cho người ta sợ hãi, biết cái gì là đại sự, biết cái gì có thể chơi, cái gì không thể đùa, hơn nữa có thể xử lý mọi chuyện đầu vào đấy, vừa đúng, chỉ nguyên điểm này thôi cũng đã đủ làm cho phi tần hậu cung xấu hổ, chính mình cũng còn kém! Trong cung này làm gì có ai có thể hơn được nàng?

“Là nhờ Long Hiền quân sự hùng hậu, lấy đức thu phục người, khiến tứ hải thần phục, Hàn Hạo quốc mới không dám làm càn!” Đúng là như thế, nếu không cho dù nàng có thông minh hơn nữa, nói hết nước bọt cũng vô dụng.

“Vừa rồi sứ giả tưởng nhầm người là hoàng hậu đúng không?” Thái Hậu vừa lòng gật gật đầu, nha đầu kia còn không kể công kiêu ngạo, Hoàng Thượng sủng ái nàng như thế, cũng không thấy nàng được sủng sinh kiều, khó được khó được! Thái Hậu lại một lần nữa xác định ý kiến của mình.

“Vâng ạ, bọn họ đều hiểu lầm hết cả.” Muốn nàng thống lĩnh mấy tàn phi này ày hả, giết nàng luôn đi cho xong.

Thái Hậu ý vị thâm trường nở nụ cười với nàng, nói với hoàng đế: “Hoàng đế, nước không thể một ngày không có vua, hậu cung không thể một ngày vô chủ, hoàng hậu đã phế, đương nhiên phải lập người khác lên thay.” Con à, mau mau cảm ơn mẫu hậu đi, người không nói ra được thì để mẫu hậu giúp người đại ân này.

Chúng phi quá sợ hãi, Mộng phi sắc mặt càng thêm khó coi đến cực điểm, Thái Hậu ý ngoài lời nói, ở đây mọi người đều nghe ra được, ngay cả Thái Hậu cũng đứng về phía Vũ Tĩnh, các nàng còn chút phần thắng nào nữa đâu?

Hoàng đế còn chưa kịp nói gì thì Dật Hiền đã vui vẻ trước: “Được được, hoàng huynh người hãy nhanh chóng lập một hoàng hậu đi, rồi sinh một tiểu tử đại béo nữa, để ta được làm thúc thúc, có điều người người chọn làm hoàng hậu nhất định phải là hoàng tẩu đấy.” Hân chỉ biết một hoàng tẩu là Vũ Tĩnh này thôi!

Dung phi xúc cảnh sinh tình, cúi đầu vụng trộm lau nước mắt, nếu không nàng bị sảy thai thì Dật Hiền đã sớm có thể làm thúc thúc rồi.

Người nhà Âu Dương bị làm sao vậy, đều bị tiểu yêu tinh này mê hoặc ư? Ai cũng nói giúp cho nàng! Chúng phi người nhìn ta, ta nhìn người không dám lên tiếng, trong lòng lại nghĩ Vũ Tĩnh thậm tệ, hận không thể chém nàng ra ngàn mảnh để giải mối hận trong lòng, đột nhiên cảm thấy mình chỉ là để làm nền, bọn họ mới là người một nhà, bản thân mình thì bị coi như không khí vậy.

Vũ Tĩnh đang muốn mở miệng từ chối, hoàng đế đã giành mở miệng trước: “Mẫu hậu, việc này không vội, đợi sau này rồi nói sau.”

Tiêu Hiền Từ tại sao lại từ chối? Hân không hy vọng ta làm hoàng hậu sao? Hay là trong lòng hân đã chọn người khác rồi? Nhưng hân rõ ràng đã đồng ý chỉ cần một mình ta, sao hân có thể có một hoàng hậu khác được? Nếu hân có hoàng hậu khác, hân còn có thể chỉ yêu một mình ta không? Ta không muốn làm hoàng hậu, nhưng ta cũng không muốn hân lập người khác làm hoàng hậu.

Vũ Tĩnh trong lòng buồn bã, Thái Hậu và Dật Hiền lại cảm thấy mình đang xen vào việc của người khác, người ta căn bản không cảm tạ chút nào, không khí vì lời nói của hoàng đế mà lâm vào trầm mặc.

Tuy rằng nơi này tất cả đều là mỹ nữ, nhưng mỗi người đều rất giả tạo, rõ ràng rất tức giận mà còn trưng ra bộ mặt tươi cười, nhìn còn khó coi hơn cả

khóc, còn không bằng những cô nương chân thật ở Yên Vũ lâu. Dật Hiền thật sự cảm thấy phiền chán, thừa dịp mọi người không chú ý lên chạy lấy người, dù sao hôm nay nhân vật chính cũng không phải hắn!

Thành quý nhân cảm thấy cơ hội của mình đã tới, sự nổi bật vừa rồi đều bị Tiêu Vũ Tinh cướp mất, nàng nhất định phải hòa lại một ván, nói: “Hoàng Thượng, hôm nay là sinh nhật ngươi, nô tì kính ngươi một ly.”

Hoàng đế cảm chén lên, mặt không chút thay đổi uống cạn, không ai biết hắn suy nghĩ gì, cũng nhìn không ra hắn đang vui hay đang giận.

Thành quý nhân cũng không nổi giận: “Hoàng Thượng, nô tì khiêu vũ cho ngươi vui có được không ạ?”

Mộng phi cũng không cam tâm lép vế: “Hôm nay là sinh nhật Hoàng Thượng, Tiểu phi muội muội vừa rồi đã nhảy làm cho tỷ tỷ đại khai nhãn giới, mới biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, (Vi)giống câu người giỏi còn có người giỏi hơn ấy) thiếp thân cũng muốn nhảy một điệu vì Hoàng Thượng, muội muội, chỉ bằng chúng ta nhảy cùng nhau đi.” Nàng tự hỏi bản thân mình là người nhảy rất giỏi, điệu múa nào nàng cũng đã từng gặp, nhưng của Tiểu phi thì nàng thực sự không biết, vũ đạo Long Hiền lấy chậm làm căn bản, Tiểu phi lại làm ngược lại, động tác luân phiên xoay trong trái phải rất nhanh, lần vẩy bay lên, thướt tha muôn vẻ, bước nhảy xoay tròn rất nhanh, quay người, đóng đưa, nghiêng, kỹ thuật lên xuống hài hoà phối hợp, làm kỹ thuật nhảy càng có vẻ thêm nhẹ nhàng thanh thoát, nàng không tin dựa vào nhiều năm khổ luyện của mình mà không đấu lại được Tiểu phi, nàng nhất định phải một lần nữa đoạt lại ánh mắt của Hoàng Thượng.

“Được.” Mộng phi làm sao vậy? Sao hôm nay là lạ? Trước kia nàng không hiểu thắng thế này.

Thành quý nhân có điểm không vui, ai đều biết kỹ thuật nhảy của Mộng phi có thể nói là tuyệt đỉnh, hai người đứng chung một chỗ, cao thấp rõ ràng, nhưng Hoàng Thượng đã đồng ý rồi, nàng có thể phản đối sao?

Cái lo của Thành quý nhân không phải là buồn lo vô cớ, sự thật đúng là như thế, ánh mắt mọi người đều đặt hết vào Mộng phi, chỉ thấy nàng bước múa nhỏ nhẹ, di chuyển nhẹ nhàng như mây bay, chuyển động như gió xoáy, bỗng nhiên hai hàng lông mày chau lại, biểu hiện ra nỗi sầu bi ai vô hạn, bỗng nhiên lại cười tươi như hoa, biểu hiện ra niềm vui sướng khôn cùng. Bỗng nhiên nghiêng người biểu hiện ra sự lưỡng lự thẹn thùng uyển chuyển, bỗng nhiên mềm mại cử động cánh tay, họa mắt miêu mi, biểu diễn phối hợp cùng trang phục.

Đây mới là năng lực thật sự của Mộng phi sao, lần trước chỉ là một góc nhỏ mà thôi, nàng che dấu như thế, tuyệt đối không phải là người cái gì mà tâm cơ đơn thuần, rất sâu xa, không phải người bình thường có thể bì kịp, có điều, nàng múa đúng thật là rất đẹp, nếu tăng thêm chút nữa hiệu quả khả năng sẽ rất tốt, nàng múa đẹp như vậy, Tiểu Hiền Từ hẳn là nhìn xem ngây ngốc rồi? Hắn vốn đã thích Mộng phi, bây giờ nhất định là nhìn chăm chăm nàng không dời mắt rồi.

Vũ Tinh ấn ý nhìn về phía Chính Hiền, phát hiện hắn đúng là nhìn không dời mắt, nhưng đối tượng không phải Mộng phi, mà là chính mình, không khỏi xấu hổ cúi đầu, vừa rồi bộ dạng ngẩn người ngốc nghếch nhất định là bị hắn nhìn thấy rồi.

“Ngươi ta múa đẹp như vậy sao ngươi không nhìn nàng đi, nhìn ta làm gì?”

“Ngươi đẹp hơn!” Trời ạ, sao mà ngay cả bộ dáng ngây ngốc của nàng cũng đáng yêu như vậy chứ? Toàn bộ hồn hắn thật sự bị nàng quyến rũ, bất luận là biểu tình gì, động tác gì của nàng hắn đều cảm thấy rất đáng yêu, trong mắt rốt cuộc không chứa nổi người khác.

Vũ Tinh mặt càng đỏ hơn: “Ngươi đang nói cái gì thế?”

Mộng phi trong khi múa không quên nhìn biểu tình của Hoàng Thượng, bình thường Hoàng Thượng sẽ dùng một loại ánh mắt tán thưởng nhìn nàng, tin rằng lần này cũng không ngoại lệ, nhưng lần này lúc nàng nhìn thì lại thấy Hoàng Thượng nhìn chăm chú vào Tiêu Vũ Tinh, hai người còn đang khanh khanh ta ta, không khỏi tức giận, dừng lại bước chân múa.

Mộng phi vô cớ dừng lại, Chính Hiền cũng không chú ý tới, Thành quý nhân nhảy cũng không có hứng thú, liền dừng lại theo Mộng phi, quay về chỗ ngồi yên! Nhưng nàng đầu phải là người dễ dàng bỏ qua, hôm nay nàng không đập tắt uy phong của Tiêu Vũ Tinh, nàng sao làm người được nữa.

“Tiểu phi tỷ tỷ, trên ngón tay ngươi đeo cái gì vậy? Nhìn thật mới mẻ, chúng ta chưa từng nhìn thấy bao giờ.” Hoàng Thượng đúng là quá bất công, cái này nhất định là Hoàng Thượng ban cho rồi.

Vũ Tinh nâng tay lên: “Cái này à, gọi là nhẫn.” Cô đại hình như là không có nhẫn nhỉ? Chẳng trách nàng lại thấy mới mẻ, đây chính là “Linh tê giới” mà Tuy Phong tặng cho ta, là pháp bảo để ta liên lạc với Ngao Tuyết.

“Tiểu phi nương nương, cho ta xem một chút được không?” Ta thật muốn nhìn một chút xem Hoàng Thượng ban cho ngươi bảo bối gì.

“Không phải ta không muốn cho ngươi xem, mà là ta không tháo ra được.”

“Tiểu phi tỷ tỷ, ngươi đừng nhỏ mọn như vậy chứ, để cho các vị tỷ muội coi trộm một chút thôi.”

“Ta.....” Nàng đúng là tức chết mất, đã nói không tháo ra được mà lại.

Đột nhiên nhẫn trên ngón tay Vũ Tinh phát ra ánh sáng đỏ, Dung phi cảm thấy nghi hoặc: “Tiểu phi, sao nó lại biến thành màu đỏ thế kia?”

“Đừng.....” Nhìn thấy Dung phi đi chạm vào nút màu đỏ kia, Vũ Tinh nhanh chóng ngăn cản cũng đã không kịp nữa, chỉ nói một chữ: “Ngươi.....” liền ngủ thiếp đi mất.

Hoàng đế kinh hãi đỡ lấy nàng: “Tình Nhi, Tình Nhi.....”

Dung phi không biết mình làm sai cái gì: “Hoàng Thượng, ta.....”

Chính Hiền nghe thấy giọng của nàng lại thêm tức giận, không chút do dự cho nàng một cái tát: “Ngươi làm cái gì với nàng thế hả? Ngươi tốt nhất hãy cầu mong Tình Nhi không sao đi, nếu không trăm không tha cho ngươi đâu.”

Thái Hậu cũng lo lắng: “Nhanh tuyên Thái y đi.” Con dâu bảo bối của nàng không thể gặp chuyện không may được, nếu không không biết Hoàng Thượng sẽ gây ra chuyện gì.

Chính Hiền ôm lấy nàng đứng lên, lao ra bên ngoài, sắc mặt lo lắng hiện rõ.

Dung phi ôm bên mặt bị đánh, nàng không biết mình làm sai cái gì. Tại sao Hoàng Thượng lại đối xử với nàng như vậy? Không ai cảm thông với nàng, các phi tử khác nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa với nàng, có người trào phúng nói vài câu với nàng rồi rời đi.

Tiêu Vũ Tĩnh, ta tự hỏi bản thân không hề có lỗi với ngươi, vì sao ngươi lại hại ta như thế? Trong mắt Dung phi lửa giận thiêu đốt, đủ để đốt một người cháy thành tro tàn, mối thù này nàng ghi nhớ.....

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

♥Edit: Viochan♥ Kỳ quái, nương nương chẳng qua chỉ là ngủ thôi mà. Tại sao Hoàng Thượng lại lo lắng thế này? Cứ như nương nương bị bệnh gì không chữa được ấy? Có điều, chỉ cần nương nương không sao là tốt rồi. Bằng không chắc chắn Hoàng Thượng lại lấy Thái y bọn họ ra khai đao mất. Lúc trước Thái y kia bị Hoàng Thượng và Vương gia làm cho sợ tới mức bây giờ còn đang xin nghỉ cơ mà.

“Hoàng Thượng, nương nương mạch đập ổn định, hô hấp thông thuận, chỉ là đang ngủ thôi ạ.” Hôn nữa còn là ngủ rất ngon.

Lời vừa nói ra dọa chết không ít người. Người ta lo lắng bị đòi mạng, nàng thế mà lại nằm ườn ra ngủ. Chúng phi sắc mặt không tốt, nhất là Dung phi đã khó coi đến cực điểm. Nàng ta cố ý, nàng ta nhất định cố ý, vì trả thù chuyện lúc trước Hoàng Thượng tát nàng ta một cái vì nàng, nên mới cố ý té xỉu ngay khi nàng đụng vào trang sức của nàng ta.

Hoàng Thượng vẫn không tin, làm gì có ai nói ngủ là ngủ luôn như thế chứ? Ngủ thế đúng là quá nhanh mà? Không đúng, nhất định có vấn đề.

“Ngươi nói cái gì?”

“Bẩm Hoàng Thượng, nương nương ngủ rất say ạ.” Nương nương, ngươi đừng làm hại Thái y đáng thương chúng tôi chứ.

“Lang băm, ngay cả nương nương bị bệnh gì cũng không chẩn đoán được, còn dám nói nàng đang ngủ, triệu tất cả Thái y đến đây cho trăm.” Tình Nhi, ngươi yên tâm, bất kể ngươi bị bệnh gì, trăm cũng sẽ không ghét bỏ, rời xa ngươi.

Các Thái y nhìn nhau, bọn họ nên nói thế nào đây? Nói nương nương bệnh rất nặng, Hoàng Thượng nhất định sẽ giận dữ. Nói không chừng còn lôi tất cả bọn họ ra ngoài chém. Nói nương nương đang ngủ, Hoàng Thượng lại không tin, nương nương, ngươi thật đúng là hại chúng tôi đến thảm rồi.

Nhìn các Thái y lông mày đã nhăn đến độ sắp ép chết được rồi, Hoàng Thượng lập tức hiểu ra điều gì đó. Hắn đột nhiên cảm thấy đôi chân bình thường nhẹ nhàng vào lúc này lại như nặng ngàn cân, muốn nhấc lên cũng rất khó khăn. Thông thả tới bên giường Vũ Tĩnh, nhẹ nhàng cầm tay nàng: “Tình Nhi, không phải sợ. Trăm sẽ ở bên cạnh ngươi, bất luận ngươi có biến thành cái gì, trăm cũng sẽ không rời nửa bước.”

Lời nói của Hoàng Thượng thực cảm động, nhưng các Thái y thật sự không chịu nổi nữa, cắt ngang màn tự biên tự diễn của Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng, nương nương thật sự là đang ngủ ạ.” Tại hiện trường có người ngắt, một đám qua đen phò trương bay qua.....

“Các ngươi đừng có lừa trăm nữa, trăm sẽ không trách tội các ngươi đâu.” Vũ Tĩnh là người có tâm địa lương thiện, nàng cũng sẽ không hy vọng trăm giận chó đánh mèo đâu.

Thái y cùng tất cả mọi người xung quanh đồng loạt té xỉu. Cuối cùng may mà có người thông minh nói: “Nương nương có thể là vì lần trước trúng độc, chất độc còn dư lại chưa tan hết nên dễ dàng mê mồi. Để vì thân kê thuốc, loại bỏ hết tàn dư của chất độc trong người nương nương thì nương nương sẽ tỉnh lại thôi ạ.” Hoàng Anh chữa bệnh sao có chuyện chất độc chưa tan hết được chứ, những lời này trăm ngàn không thể để nàng nghe thấy.

Chính Hiền nhìn về phía Vũ Tĩnh nằm trên giường, nàng hình như đúng là đang ngủ rất say. Đáng giận, muốn ngủ cũng không thông báo một tiếng, làm

hắn sợ hết cả hồn. Hại hắn mất mặt trước bao nhiêu người. Đợi nàng tỉnh lại, nhất định phải dạy dỗ nàng một trận, không thương cho nàng mấy phát “tre lát mỏng” đánh cho mộng nàng nở hoa mới là lạ. Sinh nhật hắn, nàng không thêm cùng hắn chúc mừng mà lại ngủ thế này là sao? Ham muốn của hắn bị nàng khơi lên rồi thì ai chịu trách nhiệm đây?

“Hoàng nhi, Tinh nha đầu không sao là tốt rồi. Chắc nàng mệt quá rồi nên mới ngủ thế. Ngươi đừng trách nàng! Được rồi, ai gia cũng phải về đây.” Nha đầu kia sao lại đáng yêu đến thế chứ? Bà vẫn luôn muốn có một nữ nhi(con gái), nếu nàng là nữ nhi của bà thì tốt biết mấy. Có điều hai hoàng nhi của bà chắc chắn sẽ không đồng ý đâu.

“Nhi thần cung kính tiễn mẫu hậu.” Rồi quay sang nói với chúng phi:“Các ngươi cũng lui ra đi.”

Chúng phi mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì khác ngoài việc lui xuống. Dung phi trước khi đi không quên hung hăng trừng mắt lườm Vũ Tinh nằm trên giường một cái, thù này, nàng nhất định sẽ báo.

Chính Hiền tức giận bưng bưng nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt ngọt ngào khi ngủ của Vũ Tinh thì tất cả đều tan thành mây khói, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật không có chí khí, tại sao không thể tức giận với nàng được thế này?

“Ngươi ấy, rốt cuộc có phải là bảo bối trời ban cho trẫm không? Hay là được phái đến để tra tấn trẫm, hại trẫm một lòng vui vì ngươi, buồn vì ngươi?” Chính Hiền nhẹ nhàng nheo chớp mũi của nàng, tràn đầy cưng chiều, sủng nịnh.

Vũ Tinh đột nhiên trở mình một cái, khề khàng nói:“Tiểu Hiền Từ.....”

“Ngươi đang nằm mơ thấy trẫm sao? Điều này có phải chứng tỏ rằng trẫm đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng ngươi rồi không?” Chính Hiền lòng tràn đầy vui mừng, hôn nhẹ lên hai má nàng. Đột nhiên trong đầu Chính Hiền loé lên một ý niệm tà ác, di chuyển người Vũ Tinh, chính hắn cũng leo lên giường nằm. Nghĩ đến phản ứng sáng mai khi tỉnh lại của Tinh Nhi, hắn liền thấy vui vẻ. Nhất định phản ứng sẽ rất phong phú đây! Hắn cam đoan, chỉ là ngủ cùng nhau mà thôi, hắn tuyệt đối sẽ không có bất cứ hành vi quấy rối nào với nàng, hắn đã đồng ý chờ đến khi Vũ Tinh cam tâm tình nguyện. Tại sao Tinh Nhi đến tận bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp nhận hắn? Theo lý thuyết, Vũ Tinh là thê tử của hắn, hơn nữa Vũ Tinh cũng đã nói yêu hắn, hai người không phải chưa từng có hành động thân mật với nhau, nhưng vẫn cứ cảm thấy giữa bọn họ có một bức tường chưa thể phá bỏ. Khi nào thì nàng mới hoàn toàn tiếp nhận được hắn đây?

“Tinh Nhi, nói cho trẫm biết, trẫm còn phải làm gì mới hoàn toàn chiếm được trái tim ngươi?” Hoàng đế ôm nàng tiến vào mộng đẹp, thật ra có thể được thế này hắn đã mãn nguyện lắm rồi. Một hoàng đế mà lại làm được như vậy, hắn quá si tình chăng? Hay là phải nói hắn ngu ngốc đây?

Trong mơ

“Ngạo Tuyết, sao ngươi lại đột nhiên gọi ta?” Ta vô duyên vô cớ ngủ thiếp đi thế này, nhất định sẽ làm Tiểu Hiền Từ hết hồn.

“Sao vậy? Ngươi đang bận gì sao?”

“Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là sinh nhật của Tiểu Hiền Từ ấy mà.” Thật ra như vậy không phải là không tốt, dù sao nàng cũng không muốn phải chúc mừng sinh nhật hắn cùng nhiều nữ nhân khác như vậy. “Đúng rồi, Ngạo Tuyết, ta có chuyện muốn hỏi ngươi, Nam Cung Quân là ai?”

Ngạo Tuyết khẽ nhíu mày:“Nam Cung Quân, ngươi gặp hắn rồi sao?”

“Nói như vậy là ngươi thật sự biết hắn hả? Ngươi với hắn có quan hệ gì vậy?” Không phải là bị ta đoán trúng thật đấy chứ?

“Hắn là bạn tốt học cùng trường với ta, trước kia bọn ta học cùng một trường tư thục. Hắn là một người có tài, giao tình giữa bọn ta cũng coi như không tệ.”

“Không phải hắn thích ngươi đấy chứ? Hay là ngươi thích hắn?” Nếu là thế thật thì khó rồi, Ngạo Tuyết đã có bạn trai. Tuy rằng Doãn Thiếu Phong trước kia có hơi lăng nhăng, nhưng theo như lời Ngạo Tuyết nói thì hắn đã thay đổi rất nhiều vì Ngạo Tuyết rồi.

“Hắn đã từng thích ta. Nhưng hắn là loại công tử trắng hoa, ta chỉ coi hắn là bạn mà thôi. Ta nghĩ hắn cũng không thật lòng với ta đâu. Sau đó, hình như hắn thật sự thích một nữ tử, nhưng không biết vì sao hắn lại đột nhiên từ quan, từ đó về sau bất vô âm tín. Ngay cả Nam Cung gia cũng không biết hắn đi đâu. Không ngờ bây giờ hắn lại xuất hiện. Tính cách hắn mặc dù quái dị nhưng cũng không phải là người xấu.”

“Trong lòng ngươi có ai là người xấu sao?” Ngạo Tuyết thật là quá lương thiện, ngay cả đại thiếu gia Doãn Thiếu Phong vừa hư đồn vừa trắng hoa kia cũng bị nàng cảm hóa, lợi hại đúng không? Nam Cung Quân tại sao lại đột nhiên từ quan, rời khỏi đất nước? Nhất định là bị nữ tử làm tổn thương. Nữ tử mà hắn thích kia nhất định là mấu chốt, nói không chừng chính là người trong cung người. Quên đi, cũng chẳng liên quan gì đến ta, chỉ cần người hắn thích trước kia không phải Vũ Tinh là tốt rồi. “Đúng rồi, ngươi cùng Doãn Thiếu Phong thế nào? Hai người tiến triển đến đâu rồi?” Vũ Tinh nói máu buồn chuyện.

Ánh mắt Ngạo Tuyết đang ngời sáng trong nháy mắt trở nên ảm đạm, cúi đầu buồn bã:“Bọn ta đã chia tay rồi.”

“Sao lại thế được? Chẳng phải ngươi rất thích hắn, hắn cũng rất thích ngươi sao? Tại sao lại đột nhiên chia tay? Là ngươi nói chia tay hay là hắn nói?”

“Vũ Tinh, chúng ta không nhắc đến hắn nữa được không?”

Một người yêu đuối như Ngạo Tuyết mà lại đến mức từ chối yêu cầu của nàng, chẳng lẽ đại thiếu gia Doãn Thiếu Phong trắng hoa kia thật xấu lại tái phát?

Đúng là cái đồ không có mắt để vượt mặt người tốt như Ngạo Tuyết. Còn nữa, đừng nhìn Ngạo Tuyết bề ngoài yếu đuối mà coi thường, thật ra nàng là người có võ công đó.

Mặt trời lặn lẽ nhô cao, Vũ Hiên các phát ra tiếng hét chói tai như giết heo.

Chính Hiên nhanh tay lẹ mắt bịt miệng nàng lại, hẳn đã sớm biết nàng nhất định sẽ có vẻ mặt thế này mà. Người khác không biết còn tưởng hắn đang làm chuyện xấu gì ấy chứ.

Sao hắn lại ở trên giường của ta? Trước kia hắn hàng đêm vẫn ở lại Vũ Hiên các nhưng bọn ta đều chia giường mà ngủ. Ngày hôm qua đã có chuyện gì xảy ra sao? Không phải bọn ta đã.....

“Người nói đi, sao người lại ở trên giường?” Vũ Tinh như vậy giống hệt như đã bị người ta làm gì thật.

“Quái lạ, tại sao trẫm không thể ở trên giường chứ? Long Hiên hoàng cung này là của trẫm, mà người là thê tử hợp pháp của trẫm. Trẫm đương nhiên có thể làm thế này. Người quên chuyện tối hôm qua nói với trẫm những gì rồi sao?” Nụ cười tà mị của Chính Hiên làm Vũ Tinh càng thêm bất an.

“Người..... Người nói..... Chúng ta..... Chúng ta..... Chẳng lẽ..... Đã làm..... Cái chuyện kia kia.” Nhưng tại sao nàng không có cảm giác gì chứ?

“Cái chuyện kia kia? Người đang nói cái gì thế?” Nụ cười trên môi Chính Hiên không giảm chút nào. Đột nhiên phát hiện ra treu đùa nàng là chuyện thật sự rất thú vị, sau này sẽ là niềm vui lớn nhất của hắn.

“Ý ta là..... Chúng ta thật sự đã.....” Không thể nào, hôm qua nàng chỉ ngủ mà thôi, nếu Chính Hiên thực sự làm gì nàng thì chắc chắn nàng phải phát hiện ra mới đúng chứ.

“Ồ, hoá ra Tinh Nhi đang nói chuyện này à. Đúng như người nghĩ, chúng ta thật sự đã.....”

Vũ Tinh bịt tai: “Ta không thích nghe, ta không thích nghe.....” Trời ạ, sao có thể thế chứ? Trong sạch của nàng cứ như vậy mà mất ư, tuy rằng lần đầu tiên của nàng được chuẩn bị dành cho nam nhân nàng yêu, nhưng vẫn quá nhanh. Hơn nữa bây giờ hắn vẫn còn phi tàn, kẻ khiến nàng không an tâm nhất là Mộng phi. Nàng không muốn chung một chồng với người khác đâu.

Chính Hiên kiên quyết kéo tay nàng xuống: “Không thích nghe? Người đã quên đêm qua người gọi ta Tiểu Hiên Từ Tiểu Hiên Từ như thế nào rồi sao?” Càng ngày càng ái muội, hại Vũ Tinh hận không thể tìm được cái động nào mà chui xuống.

“A..... Không thể nào, ta nhất định không thể nào làm vậy.” Mà hình như đêm qua đúng là nàng có gọi Tiểu Hiên Từ thật.

“Có muốn tự sát không?” Bình thường nữ tử bị thất tiết đều muốn tự sát đúng không? Chính Hiên tiện tay cầm lấy một cái chủy thủ(con dao ngắn). Hắn đã nói là phải dạy dỗ nàng một trận mà lại.

Vũ Tinh không thể tin nổi nhìn hắn: “Người.....” Hắn đang có âm mưu gì vậy? Bằng không sao lại mang theo chủy thủ bên mình chứ? Hắn không cần nàng, hắn ghét bỏ nàng rồi đúng không?

“Trẫm biết, giờ này khắc này người nhất định rất muốn chết. Trẫm đã tính sẵn hết cho người rồi, sau khi người chết, trẫm nhất định sẽ an táng người trọng thể, xây dựng lăng mộ cho người.....”

Vũ Tinh càng nghe càng muốn nổi bão: “Âu Dương Chính Hiên.....” Tiếng hét chấn động cả trời. Hoàng đế vừa lòng nhìn kiệt tác của mình, vừa định mở miệng nói hết sự thật thì Vũ Tinh đột nhiên nước mắt lưng tròng nói: “Hoàng Thượng, người đã muốn ta chết thì ta đây phải chết thôi. Người chán ghét ta, không cần ta nữa, ta sống trên đời này cũng chẳng còn nghĩa lý gì. Ta chết luôn đi cho xong.” Nói xong, thật sự ra tay giăng lấy chủy thủ trong tay Chính Hiên.

“Trẫm không chán ghét người, càng không hề không cần người. Tinh Nhi, người đừng nghĩ quẩn.” Chính Hiên dùng sức cầm chặt chủy thủ, trong đầu chỉ có một ý niệm: Trẫm ngàn không thể để nàng cướp được. Chỉ tại hay nói đùa mà khiến cho Tinh Nhi yêu thương của hắn phải đau khổ.

“Ta đã không muốn sống nữa rồi. Người để ta chết đi!” Vũ Tinh càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí có xu thế muốn ngừng mà không được.

“Tối hôm qua không xảy ra chuyện gì hết, là trẫm lừa người thôi. Trẫm yêu người như vậy, sao có thể muốn người bằng cách đó chứ?”

Vũ Tinh ngừng rơi nước mắt, đổi thành khuôn mặt tươi cười thật rạng rỡ. Tiểu Hiên Từ, muốn đấu với ta sao, người còn non lắm. Chính Hiên có cảm giác mình bị lừa, nụ cười kia thật chướng mắt.

“Tối hôm qua là giả, nhưng trẫm không ngại bắt nó biến thành thật đâu.” Hoàng đế như ác hổ chụp mồi đẩy con cừu nhỏ đáng thương gục trên giường. Đôi môi bạc khêu gọi rất nhanh chiếm lấy đôi môi anh đào của nàng, đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, cuốn lấy cái lưỡi đĩnh hương của nàng. Vũ Tinh cũng không phản kháng, nhiệt tình đón nhận đáp lại hắn. Hôn đến ngay lúc kích tình, Vũ Tinh như chợt nhớ ra chuyện gì, đột nhiên bảo dừng, đẩy con quái vật lớn trên người mình ra. Nhảy nhò nhảy nhào lục tung hết lên.

Vũ Tinh dứt ra làm Chính Hiên mất hứng mãi một lúc thật lâu mới hồi phục lại tinh thần: “Người đang tìm cái gì vậy?”

“Quà tặng.” Chuẩn bị dành riêng cho sinh nhật của Chính Hiên. “Ngại quá, đều tại ta vút lung tung, không biết để đâu rồi.....A..... Tìm được rồi.” Vũ

Tình ôm bánh ngọt đi đến trước mặt Chính Hiền.

“Đây..... Là cái gì?”

“Bánh ngọt đó. Ta làm dành riêng cho ngươi đấy, cho dù không ăn nổi cũng phải ăn biết chưa. Chúng ta thối nền trước, sau đó ngươi hãy cầu nguyện nhé. Tuy rằng hơi chậm, nhưng tại hôm qua có tình huống đặc biệt, thượng đế chắc sẽ thông cảm thôi. Ngươi mau cầu nguyện đi, linh nghiệm lắm đấy.”

“Trẫm chỉ có một tâm nguyện: vĩnh viễn được ở bên Tình Nhi.”

“Nguyện vọng này ngươi đã thực hiện được rồi mà.” Tiểu Hiền Từ ngốc, ta như vậy rồi mà ngươi còn chưa tin ta.

“Tình Nhi, có một số việc ta nghĩ phải nói với ngươi, ngươi chắc cũng đã biết rồi.” Thái độ của hoàng đế lập tức nghiêm túc lại.

“Ta có thể lựa chọn không nghe không?”

“Trẫm không muốn gạt ngươi chuyện gì hết, chúng ta nên thẳng thắn thành thật đối mặt, không phải sao?” Tình Nhi, hy vọng ngươi cũng như trẫm.

“Là..... Về Mộng phi?” Chính Hiền cứ luôn không dứt bỏ được nàng hẳn là có nguyên nhân.

“Đứng! Mộng phi họ Tư Đồ. Nàng có một ý tỷ song sinh, tên là Tư Đồ Tinh. Năm đó trẫm vẫn còn là thái tử. Trong một lần tiết Trung thu, vì bá quan văn võ trong triều đều có thể mang theo gia quyến đến hoàng cung du ngoạn, Tình Nhi là nữ nhi của Tư Đồ tướng quân nên nàng cũng đến. Lúc đó nàng ấy là người nổi bật nhất trong phần đông gia quyến.”

“Cho nên các ngươi gặp nhau, ngươi cũng đã yêu nàng?” Vũ Tinh thần nhiên nói, trong lòng cũng đã phiên giang đào hải.(Vi: đời sông lấp biển)

“Đúng vậy. Nhưng ta không ngờ hoá ra đại ca cũng thích nàng. Ta và đại ca tình cảm vốn không tốt. Đại ca vốn là do một cung nữ sinh ra, từ bằng mẫu quý(Vì ý nói địa vị của con 1 phần cũng dựa vào mẹ), hẳn tuy là con trưởng nhưng thái tử lại là ta. Hẳn mơ ước vị trí thái tử này của ta rất lâu rồi, Tình Nhi chọn trẫm lại càng chọc giận hẳn. Càng không thể ngờ được là, sau đó đại ca đã nói với ta, hẳn chỉ cần Tình Nhi thôi, chỉ cần ta tặng Tình Nhi cho hẳn, hẳn sẽ không tranh giành ngôi vị hoàng đế nữa.”

“Cho nên ngươi đồng ý?” Biết ngay là trong lòng hoàng tử bọn họ cái gì cũng không so được với ngôi vị hoàng đế. Yêu dù có oanh oanh liệt liệt thì sao chứ? Cho dù có như vậy thì đau lòng chỉ trong nháy mắt, trong lòng bọn họ quyền vị vẫn luôn là quan trọng nhất. Tiểu Hiền Từ, nếu tình huống như thế xảy ra với ta, ngươi liệu có đưa ra lựa chọn giống thế này không?

“Ừ. Ta đã đồng ý.”

“Các ngươi.....sao các ngươi có thể làm như vậy? Ngươi có nghĩ tới cảm giác của Tư Đồ cô nương không? Ngươi đã hỏi ý kiến của nàng chưa?” Tại sao nữ nhân trong lòng bọn họ chỉ là hàng hóa, có cũng được mà không có cũng không sao chứ? Chỉ cần giá cao thì bọn họ sẽ bán. Có điều, giá của Tư Đồ Tinh cũng coi như xa xỉ, nàng giá trị bằng một ngôi vị hoàng đế.

“Nàng nguyện ý. Nàng từng nói chỉ cần ta vui vẻ, cái gì nàng cũng nguyện ý làm. Kể cả gả cho đại ca ta.”

“Vậy nàng có gả không? Đại ca ngươi thật sự từ bỏ ngôi vị hoàng đế sao? Không đúng, ngày trước ngươi nói vì đại ca tạo phản nên tiên đế mới qua đời.” Tư Đồ Tinh đúng là một nữ nhân ngốc nghếch cuồng đại. Nếu là nàng nàng sẽ không ngu ngốc như vậy, Chính Hiền không làm hoàng đế cũng chẳng sao, ẩn cư tị thế tiêu điều tự tại chẳng phải là đáng mừng sao.

“Đại ca người mà mỹ nhân cũng muốn mà giang sơn cũng cần. Hắn đã dùng việc thành thân để nguy trang, cho rằng ta sẽ đau khổ không gượng dậy nổi, giúp hắn có dịp hành động. Vào ngày thành thân của bọn họ, hẳn mang theo binh lính vây hãm Đông cung. Tình Nhi trong lúc vô tình phát hiện ra chuyện này đã bỏ ngang hôn lễ rồi tới mặt báo cho ta. Ta và đại ca lớn lên cùng nhau từ nhỏ, sao lại không hiểu tính của hắn chứ? Chỉ còn chờ giây ông đập lưng ông mà thôi! Sau đó đại ca đã đến thật, hẳn nhìn thấy thế tử lớn tuổi của mình lửa giận lại càng bùng bùng, nổi cơn điên muốn giết chết ta. Tình Nhi đã cầm một đao cho ta, ngày đó tuyết rơi thật sự rất lớn, máu đỏ tươi nhuộm lên màu trắng toát, thật chói mắt thật rợn rợn. Đại ca thật sự yêu Tình Nhi, hẳn thấy mình tay giết người yêu, không chịu đựng nổi nữa, hơn nữa còn bị ta đã thương, gân mạch đứt đoạn, cho dù còn sống cũng là một phế nhân, liền dùng đao tự sát.” Chính Hiền lâm vào hồi hận vô tận thâm trọng lòng, hẳn rõ ràng có khả năng tránh không để trận bi kịch này xảy ra.

Vì một nữ tử, vì ngôi vị hoàng đế, huynh đệ tương tàn, để làm gì chứ? Tiểu Hiền Từ nhất định phải rất đau khổ. Dù sao hẳn cũng là một người trọng tình trọng nghĩa.

“Trẫm đã từng đồng ý với Tình Nhi là sẽ lập nàng làm hậu. Nhưng trẫm không hoàn thành được lời hứa với nàng, nên.....”

“Nên ngươi liền nạp Tư Đồ Mộng làm phi, cũng định chuyển lời hứa với tỷ tỷ của nàng sang nàng. Đây cũng là lí do vì sao tới hôm qua khi Thái Hậu đề cập đến việc lập hậu ngươi đã tri hoãn. Bởi vì người trong lòng ngươi tuyệt không giống với Thái Hậu, đúng không?” Nàng nên sớm đoán ra, trong lòng hẳn vẫn có một nữ tử tồn tại. Mà nàng đã chết nên sẽ vĩnh viễn ở lại trong lòng hẳn. Nàng nhớ có người đã nói một câu thực kinh điển: Người sống vĩnh viễn không đánh lại được người đã chết.

“Đứng! Nói chuyện với ngươi làm ta thấy thật thoải mái, không cần nói gì ngươi cũng hiểu ý trẫm. Ở trước mặt ngươi, trẫm cứ như trong suốt vậy, cái gì cũng bị ngươi đoán trúng, nhìn thấu.” Mà ngươi lại mang theo một loại sắc thái thần bí, làm cho trẫm không đoán ra nổi.

“Có đôi khi ta thà mình không thông minh như vậy còn hơn. Có người từng nói, nữ nhân ngốc một vẫn tốt hơn. Trước kia ta không tin, bây giờ bắt đầu

có điểm tin rồi. Tiểu Hiên Từ, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi có yêu Mộng phi sao?” Tuy nàng sợ rằng đáp án mình nghe được không như mình muốn nhưng vẫn cứ chờ mong. Nàng thà bị tổn thương sâu sắc chứ không muốn yêu mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng.

Chính Hiên lắc đầu: “Không hề. Trẫm với nàng ấy từ trước tới giờ vốn không có tình yêu. Nàng ấy là một nữ nhân tốt nhưng trẫm không yêu nàng. Đối với Tĩnh Nhi, đã từng có, nhưng càng nhiều hơn là áy náy. Trẫm thậm chí muốn bù lại, trẫm có thể hoàn thành lời hứa với nàng ấy, nhưng, ...” Chính Hiên cầm tay Vũ Tĩnh: “Nếu ngươi thật sự muốn làm hoàng hậu, trẫm có thể. ....” Trẫm thà phụ cả thiên hạ, cũng quyết không phụ ngươi.

“Đừng nghĩ lung tung. Sao ta có thể để ngươi làm kẻ bội bạc được chứ?” Ta chỉ cần biết người hán yêu là ta, như vậy là đủ rồi. Nàng không ngại thừa nhận đây là nói dối, nhưng làm gì có ai chưa từng như vậy. “Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, ăn bánh ngọt đi! Tiếu chiêu!” Tha thứ cho hán thì cũng được, nhưng nhất định phải trừng phạt, ai bảo hán bấy giờ mới nói.

“Oa, ngươi muốn mưu sát chồng.” Chính Hiên nghiêng người ép nàng.

“Yên tâm, sau khi ngươi chết ta sẽ an táng ngươi trọng thể.” Vũ Tĩnh cầm bánh ngọt lại ném tiếp.

“Những lời này nghe rất quen.” Chẳng phải hán mới vừa nói sao? Không được, hán cũng phải phản công, học theo Vũ Tĩnh cầm bánh ngọt ném lên người nàng.

“Tiểu Hiên Từ chết tiệt, ngươi dám ném ta.” Vũ Tĩnh càng hăng lên.

“Ai dồ. ....” Quý công công rất rất bất hạnh vừa tiến vào đã bị hai người đánh trúng.

“Ha ha ha ha. ....” Hai tên đầu sỏ gây ra ô nhục cười không ngừng. Bọn họ vẫn chưa phát hiện ở phía sau cửa, có một ánh mắt độc ác âm hiểm đang nhìn chằm chằm hai người vui đùa âm ỉ, ngón tay nắm chặt trắng bệch, lộ ra nụ cười gian trá: Hạnh phúc của bọn họ đến hôm nay là kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

♥Edit: Viochan♥ Tiểu Vũ tình không ngừng lục tung hết lên, sự lo lắng hiển hiện rõ trên mặt, nhìn nàng như sắp khóc đến nơi rồi.

“Tiểu thư, ngươi đang tìm cái gì thế? Để Lam Nhi tìm giúp ngươi.”

“Lam Nhi, ngươi có nhìn thấy ngọc bội của ta không? Ta tìm mãi mà không thấy, ngọc bội đó không thể để mất được, ta đã hứa với Tiểu Hiên Từ là sẽ vĩnh viễn mang nó theo người rồi.” Nếu không ta sẽ mất đi Tiểu Hiên Từ, ngọc bội bị mất ám chỉ điều gì đây?

“Tiểu thư, ngươi đừng lo quá. Lam Nhi ra ngoài tìm giúp ngươi.” Lam Nhi vội vàng đi ra ngoài. Lúc ra đến cửa lại nhìn Vũ Tĩnh một cái thật lâu, còn nàng vẫn đang không ngừng tìm nên không để ý là Lam Nhi đã ra ngoài.

Vũ Tĩnh đột nhiên phát hiện có người đến gần nàng, đứng lên xoay người lại thì nhìn thấy Nam Cung Quân.

“Nam Cung Quân? Sao ngươi lại ở đây? Sao ngươi vào được?” Bên ngoài có nhiều thái giám, cung nữ như vậy, Nam Cung Quân chưa được truyền triệu thì không được vào chứ đừng nói đến chuyện có thể vào được bên trong khuê phòng của nàng.

“Nương nương đang tìm gì thế? Có cần vi thần tìm giúp ngươi không?” Nam Cung Quân cười, nụ cười vui vẻ khi được giúp đỡ người khác.

“Không cần lòng tốt của ngươi. Đi ra ngoài đi.” Vũ Tĩnh hạ lệnh đuổi khách. Nụ cười của Nam Cung Quân khiến nàng cảm thấy rất không thoải mái, rõ ràng là hán chẳng có ý gì tốt. Bấy giờ ở đây chỉ có cô nam quả nữ bọn họ, thực dễ khiến cho người khác hiểu lầm! Đến lúc đó cho dù nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nổi.

“Nương nương, sao lại hung dữ thế? Trước kia ngươi rất dịu dàng, đâu có đối xử với ta như vậy.” Nam Cung Quân tiến từng bước tới gần nàng, trên môi lộ ra nụ cười đùa cợt, trong mắt là vẻ bí hiểm khó dò.

“Trước kia ta đối xử với ngươi thế nào cơ?” Muốn lừa ta sao? Ngạo Tuyết đã nói rõ chỉ có tình cảm bạn bè với ngươi mà thôi.

“Ngươi mất trí nhớ nên tất nhiên đã quên hết tất cả về chúng ta. ....” Ngươi đã nói muốn vĩnh viễn ở bên ta, mãi mãi không rời xa. Nếu ngươi đã quên thì để ta giúp ngươi ôn lại một chút vậy.” Nam Cung Quân nói như thật.

“Sao ngươi lại biết ta mất trí nhớ?” Từ đầu tới cuối, nàng chỉ nói với một người rằng nàng bị mất trí nhớ. Không, người đó không thể bán đứng nàng được, có lẽ chỉ là nàng bị lừa thôi. Mà kẻ có ý đồ xấu lại lợi dụng điểm ấy để đạt được mục đích của bọn họ, mục đích đó là gì?

Nam Cung Quân dừng một chút: “Ngay cả những chuyện khắc cốt ghi tâm của chúng ta người cũng quên được thì chẳng phải trí nhớ là gì?”

“Khắc cốt ghi tâm? Giữa chúng ta từng có chuyện khắc cốt ghi tâm gì cơ chứ?” Biết ngay là hắn đến có ý đồ mà. Nàng đang nghĩ không biết nên gọi người đến hay là tự mình chạy ra.

“Người đã nói, chúng ta hãy nắm tay nhau đến khi bạc đầu. Người còn nói, phải sinh cho ta một đứa con mập mạp, cùng sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.” Nam Cung Quân như đang nhớ lại những điều tốt đẹp, ngữ khí vô cùng chân thành tha thiết, làm cho người ta rất khó hoài nghi hắn đang nói dối.

“Buồn cười. Ta không thể nào nói với người như vậy.” Vũ Tinh trước sẽ không lừa ta, nhất định là Nam Cung Quân đang lừa ta. Nhưng tại sao hắn lại muốn lừa ta chứ? Làm như vậy có lợi gì cho hắn?

“Làm quý phi nên quên hết tất cả rồi sao. Người thật tàn nhẫn, uống ta đau khổ chờ đợi nhiều năm, rồi bỏ đất nước như vậy, người lại quên sạch về ta.” Nam Cung Quân lộ vẻ âm ngoan, như kiểu Vũ Tinh thật sự đã vứt chồng bỏ con vậy.

“Người đi nhanh đi. Ta không muốn tiếp tục nói những lời vô nghĩa với người nữa! Để đến lúc ta phải ra ngoài kia thì không xong đâu, nói không chừng còn trị người vì tội xông loạn vào cung đấy, đến lúc đó không chỉ còn là vấn đề mặt mũi nữa rồi.”

“Tám năm không gặp, tính tình của người thật sự đã thay đổi rất nhiều. Người đang lo lắng có người sẽ xông vào làm hỏng chuyện tốt của chúng ta ư, yên tâm đi, tất cả đều đã bị ta đuổi đi rồi. Không ai quấy rầy chúng ta được đâu!” Nam Cung Quân trắng trợn dựa vào phía sau Vũ Tinh.

“Người đâu. ....” Gọi một lúc mà vẫn không thấy có ai phản ứng, chẳng lẽ mọi người thật sự đã đi hết rồi sao? Tại sao hắn lại có đủ quyền lực bắt hết người trong cung của ta đi? Tại sao bọn họ lại nghe lời hắn?

Vũ Tinh còn muốn chạy ra ngoài nhưng Nam Cung Quân lại điểm huyết nang từ phía sau, nàng bị hắn ôm ngang đặt lên giường.

Tại sao lại điểm huyết ta? Hắn muốn làm gì? Tại sao ánh mắt của hắn lại khiến ta sợ hãi như vậy? Vũ Tinh muốn kêu muốn cử động nhưng không động được nổi, giọng nói bị nghẹn lại trong cổ họng không phát ra được một chút âm thanh nào.

Ánh mắt sợ hãi của Tiêu Vũ Tinh khiến Nam Cung Quân thoáng cảm thấy áy náy: “Thực xin lỗi, nương nương. Vũ Tinh, ta cũng không muốn làm vậy với người, người không nên được Hoàng Thượng sủng ái nhiều như vậy. Vì nàng ấy, ta cũng bất đắc dĩ mới làm vậy.”

Nàng ấy? Nàng ấy là ai? Là ai dùng loại thủ đoạn này hãm hại ta? Vũ Tinh muốn lớn tiếng chất vấn hắn nhưng vẫn không thể làm được gì. đành trở mặt nhìn Nam Cung Quân coi bỏ vật áo của nàng. Nàng sợ hãi, sợ hãi đến muốn khóc. Nàng biết rất rõ Nam Cung Quân đang định làm gì nàng. Tại sao chuyện này lại xảy ra với nàng chứ? Vũ Tinh muốn giãy dụa nhưng dùng hết sức lực toàn thân cũng không thể động được, chỉ hy vọng Nam Cung Quân có thể dừng cương trước bờ vực. Tiểu Hiên Tử, mau tới cứu ta với!!!

Nam Cung Quân đè cả người lên trên người nàng, tạo thành một tư thế cực kì ái muội. Nhưng mãi cũng không thấy hắn có hành động gì tiếp tục.

Vũ Tinh nghi hoặc, hình như hắn đang đợi gì đó. Ngoài cửa truyền đến tiếng ầm ĩ, Lam Nhi bối rối hốt hoảng kêu lên: “Hoàng Thượng, nương nương đang nghỉ ngơi bên trong.”

Hoàng Thượng nhìn Lam Nhi đang quỳ trên mặt đất cản đường hắn, trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Bên trong có gì đó không thể để hắn nhìn thấy sao? Không phải lại lấy lý do là đang tắm rửa đấy chứ? Ai mà đi tắm vào buổi tối thế này? Nhất định có vấn đề, tức giận nói: “Tránh ra.”

Lam Nhi tại sao lại muốn ngăn cản Tiểu Hiên Tử không cho hắn vào? Nàng vẫn ở bên ngoài suốt sao? Tại sao lúc vừa rồi ta gọi người nàng lại không vào? Còn cả Nam Cung Quân này nữa, hắn không nghe thấy hoàng thượng tới rồi sao? Tại sao không tránh ra, hắn thật sự không sợ chết ư?

Rất nhiều nghi vấn hiện lên trong đầu nàng, chỉ cảm thấy đầu ngày càng to lên. Mà Nam Cung Quân lúc này mới có thêm động tác, hắn đau khổ nhắm mắt lại, cúi xuống hôn lên môi Vũ Tinh.

Đừng. .... Đừng mà! Vũ Tinh gào lên trong lòng. Nam Cung Quân dường như nghe thấy tiếng nói trong lòng nàng, âm thầm giải huyết cho nàng. Đúng lúc này Chính Hiên phá cửa lao vào. ....

Là Tiểu Hiên Tử, hắn tới cứu nàng, Vũ Tinh vui vẻ nói. Trước mắt lại là đôi mắt thịnh nộ của Chính Hiên. Ánh mắt hắn sắc bén, vằn máu, thâm sâu, bắn thẳng đến mắt Vũ Tinh giống như muốn nhìn thấu nàng vậy. Sắc mặt hắn cũng càng ngày càng âm trầm, trong mắt là lửa giận bao quanh, hận không thể đi tới giết chết đôi câu nam nữ kia. Vũ Tinh không khỏi rung mình một cái, không biết phải làm sao để tự chủ.

Nam Cung Quân cứ như lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của hoàng đế, lập tức bò xuống giường, quỳ rạp xuống dưới chân hoàng đế, cầu xin nói: “Hoàng Thượng tha mạng, nô tài với nương nương không phải là. ....xin Hoàng Thượng tha mạng, tha cho nô tài, nô tài không dám nữa.”

Vũ Tinh đến lúc này mới bừng tỉnh, đột nhiên đứng lên từ trên giường, vừa rồi nàng thật sự sợ hãi. May mà Tiểu Hiên Tử tới đúng lúc nếu không không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa? Nhưng tại sao Tiểu Hiên Tử lại dùng ánh mắt này nhìn nàng, cứ như nàng đã phạm phải tội ác tày trời gì đó vậy.

“Tiểu Hiên. ....ta. ....”

Chính Hiên đột ngột nở nụ cười nhạt: “Người muốn nói gì? Nói trăm hiểu lầm, nói trăm nhìn lầm rồi sao?” Ánh mắt hung dữ tà ác nhìn chằm chằm thẳng vào nàng, ngữ khí lạnh như băng tới cực điểm: “Tiểu, Vũ, Tinh. Người không phụ lòng trông đợi không?” Trăm đối với người không tề, bao bọc người

trong lòng bàn tay chỉ sợ làm ngã người, ngâm trong miệng sợ người tan mất. Chưa từng có một nữ nhân nào đáng được trầm đối xử như vậy cả. Người đối với trầm thật không công bằng.

“Ta.....” Hấn đang nói gì thế? Ta thiếu chút nữa bị người khác phi lễ mà, hấn đã không an ủi ta lại còn nói ta như vậy, ta làm gì có lỗi với hấn chứ?

Chính Hiền nhìn Vũ Tình quần áo không chỉnh tề, lộ ra chút da thịt tuyết trắng thì lại càng tức giận. Hấn hận không thể bước lên ngay lập tức mà bóp nát cổ nữ nhân phản bội này.

Nam Cung Quân thấy vậy lại càng đổ thêm dầu vào lửa: “Hoàng Thượng, xin tha tội! Ta và Vũ Tình quen biết từ thuở nhỏ đã sớm quyết định sẽ ở bên nhau cả đời. Bọn ta thật lòng yêu nhau, mong Hoàng Thượng thành toàn.”

“Nam Cung Quân, người nói cái gì? Ai thật lòng yêu nhau với người?” Vũ Tình cá giận nói, không ngờ hấn dám bôi nhọ sự trong sạch của nàng trước mặt Tiểu Hiền Tử. “Tiểu Hiền Tử, người sẽ không tin hấn đúng không?”

Sự đổ kỵ điển cuồng đã che hai mắt hấn, hình ảnh duy nhất trong đầu lúc này chính là cảnh tượng khó coi vừa rồi. Hai tay nắm chặt thành quyền, bất cứ lúc nào cũng có thể lao đến.

“Vũ Tình, chúng ta hãy thừa nhận đi, ta cũng không muốn mỗi ngày đều phải lén lút như vậy. Hoàng Thượng chí tình chí nghĩa, hấn sẽ thành toàn cho chúng ta. Xin Hoàng Thượng thành toàn!” Nam Cung Quân úp hai tay xuống, không ngừng dập đầu. Trong lúc vô ý, rơi ra một thứ.

Hoàng đế hết sức tốt bụng cúi người xuống, nhặt thứ đó lên, đến khi nhìn thấy rõ vật đó thì sắc mặt càng thêm âm trầm. Mặt Vũ Tình trong nháy mắt biến thành trắng bệch. Thứ mà Nam Cung Quân làm rơi đúng là ngọc bội Hoàng Thượng đưa cho Vũ Tình. Đến nước này thì nàng thật sự hết đường chối cãi, ngay trong khoảnh khắc này, nàng đột nhiên hiểu ra: Tất cả chính là một cái bẫy mà nàng đã rơi vào.

“A.....” Hoàng đế điển cuồng hét lên một tiếng, đá văng Nam Cung Quân sang một bên. Nam Cung Quân vô công tâm thương, sao có thể chịu được một đá của cao thủ tuyệt thế như Chính Hiền nên ngay lập tức liền ngã đi. Hoàng đế lại rút kiếm trên người thị vệ ra, hấn thả một kiếm chấm dứt tính mạng Vũ Tình chứ tuyệt đối không tha thứ cho sự phản bội của nàng.

“Tiểu thư.....” Lam Nhi thình lình lao tới chắn trước mặt Vũ Tình. Nhát kiếm của hoàng đế chém trúng lưng nàng. Một đường kiếm này thật tàn nhẫn, nếu không phải có Lam Nhi che phía trước thì chỉ sợ Vũ Tình đã hương tiêu ngọc vãn.

“Lam Nhi.....” Vũ Tình nhìn Lam Nhi ngã xuống, nước mắt không kìm được rơi xuống. Lam Nhi vì nàng ngay cả sống chết cũng không để ý, nàng lại còn hoài nghi nàng ấy, mình thật quá đáng.

Cổ nàng cảm nhận được cái lạnh như băng, nàng biết đó là một lưỡi kiếm mà chủ nhân của nó đúng là người nàng yêu. Thanh kiếm mỏng sắc bén về nên một vết máu nhạt trên cổ nàng, nhưng lòng nàng lại chẳng có cảm giác gì, nàng luôn luôn sợ đau nhất, không phải sao? Vũ Tình ngược lên nhìn Chính Hiền, trong mắt là ai oán, thê lương, thậm chí có cả hận ý.

Tay cầm kiếm của hoàng đế đang run lên, hấn chỉ cần hơi dùng sức thêm một chút nữa thôi. Nữ nhân này, người hấn từng lấy sinh mệnh ra để đánh cược, người mang đến cho hấn niềm vui vô tận, lại khiến hấn lần đầu tiên muốn nữ nhân mình yêu sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của hấn, hấn không muốn tổn thương thêm nữa vì nàng.

Tại sao nàng không sợ hãi? Tại sao không cầu xin? Là vì nàng chắc chắn hấn sẽ không nỡ giết nàng sao? Đúng vậy, hấn đã từng không cho phép bất cứ kẻ nào làm tổn thương đến một sợi tóc của nàng, thậm chí không cho phép bất cứ kẻ nào nói nặng nàng một câu. Hấn sùng ái nàng đến thế nhưng lại chỉ để đối lấy sự phản bội hôm nay.

Trước mắt đột nhiên hiện lên những kỉ niệm cùng nàng khi xưa: nàng mặc áo trắng thả điều trên cổ giống như một nàng tiên làm lạc chốn phàm trần. Nàng hát khúc hát mà không ai hiểu nổi, nàng đánh bóng rổ, chơi đàn dương cầm, bày mưu tính kế trừ gian thần giúp hấn, làm hài lòng nước lân bang, giải quyết nạn lũ lụt cùng hấn, sống chết có nhau.

Tất cả lại hiện lên trước mắt, khi đó nàng thật hồn nhiên ngây thơ. Chẳng lẽ hết thảy đều là hấn nhìn lầm sao? Hay con người này vốn đã mưu mô xảo quyệt, tất cả đều chỉ là giả vờ.

“Xem ra trầm thật sự không hiểu người. Hành động của người thật cao minh, trầm bị người lừa suốt bấy lâu nay. Trong lòng người nhất định đang rất đắc ý hả? Cái gì mà chỉ yêu mình ta chứ? Hừ.....”

Thái độ khinh thường, lời nói chua chát làm trái tim Vũ Tình đau đớn. Chỉ có thể lựa chọn trầm mặc không nói, trong lúc này bất luận nàng nói gì hoàng đế cũng sẽ không tin. Vậy thì cần gì phải nhiều lời vô ích?

“Tại sao không phản bác, tại sao không giải thích? Có lẽ trầm sẽ tin người. Người cầu xin trầm, có lẽ trầm sẽ nể tình ngày xưa mà tha cho người. Cầu xin tha thứ đi, người cầu xin tha thứ đi.....” Hoàng đế hét to, từ khoảnh khắc đẩy cửa vào kia hấn đã mất đi lý trí rồi.

“Thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành. Ta chỉ muốn nói một câu, ta trong sạch. Tin hay không tùy người! Ta là cá nằm trên thớt, muốn chém muốn giết gì cũng được.” Vũ Tình vẻ mặt kiên quyết, tình yêu không có sự tin tưởng nhau làm nền tảng thì mối tình này sao còn có thể tiếp tục được nữa.

Lông mày hoàng đế nhíu chặt, không kìm nổi mà gia tăng lực đạo. Hấn chỉ cần dùng sức một chút thì cổ họng nữ tử trước mắt này sẽ bị cắt đứt. Hấn thả kiếm chứ không thể chấp nhận sự phản bội của nàng.

Một loại khoái cảm được trả thù lan tràn nơi đáy lòng, mặt khác một cảm giác đau đớn tột cùng lại trào dâng trong lòng, bao phủ khoái cảm kia. Tay run rẩy, ‘Cạch’ một tiếng, kiếm từ trong tay rơi xuống đất. Rốt cục hắn vẫn không nhẫn tâm nổi.

“Tất cả mọi người lui ra cho trẫm.”

Mọi người nghe vậy, lập tức thất tha thất thểu lui xuống. Từ trước đến giờ họ chưa từng thấy bộ dáng bạo ngược như thế của hoàng đế. Vẫn là chạy sớm thì hơn, nhân tiện khiêng luôn Lam Nhi và Nam Cung Quân ra ngoài.

“Ngươi muốn dẫn Lam Nhi đi đâu?” Thị vệ cứng rắn tách nàng và Lam Nhi ra. Bây giờ điều mà trong lòng nàng quan tâm nhất là sự an nguy của Lam Nhi, hy vọng Lam Nhi không sao nếu không nàng có chết ngàn lần cũng không bù đắp nổi.

“Chuyện này không liên quan đến ngươi.” Ngươi khí đủ để đóng băng chết người, nàng chưa từng nghĩ tới Chính Hiên sẽ dùng loại ngươi khí này để nói chuyện với nàng. Từ trước tới nay Chính Hiên đối với nàng vẫn rất ôn nhu săn sóc, để nàng tự do thích làm gì thì làm, chiều chuộng hết mực. Tại sao lại đột nhiên biến thành thế này?

“Lam Nhi là người của ta.” Nàng không phải người trong cung, nàng là do ta đưa đến từ Tiêu phủ.

“Từ hôm nay trở đi, không phải nữa.”

“Ngươi nói thế là có ý gì?”

Hoàng đế cười lạnh một tiếng, đẩy Vũ Tinh ngã xấp lên giường. Hắn sớm đoán được nàng sẽ phản kháng nên đã chế trụ cổ tay nàng lên trên đỉnh đầu, trong mắt lộ vẻ khinh thường: “Ngươi nhất định đang trách trẫm quá quân tử rồi phải không?” Hắn hết mực che chở nàng, chỉ cần nàng không muốn thì hắn cũng không miễn cưỡng. Thậm chí mỗi đêm tự mình chịu đựng cô đơn, không đi tìm phi tần khác tiết dục, thậm chí muốn đợi đến khi nàng cam tâm tình nguyện. Nàng lại tư thông với kẻ khác, thế thì tại sao hắn phải giữ lễ nữa chứ? Nổi nhục bị phản bội ăn mòn mỗi tác da thịt hắn, cuối cùng trở thành ngọn lửa hừng hực cháy.

“Tránh ra.” Vũ Tinh lạnh lùng nói. Sợ hãi lại một lần nữa tràn ngập, một Chính Hiên nàng chưa từng thấy như vậy bao giờ khiến nàng sợ hãi. Nàng còn sợ hãi, tức giận hơn cả lúc này. Chính Hiên giống như một con ngựa hoang đứt dây cương, bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho người khác thương tích đầy mình.

“Còn giả vờ ư? Ngươi vẫn không cho trẫm động vào ngươi là vì sợ trẫm phát hiện ra đúng không? Hừ, giả bộ cao quý, giả bộ ngây thơ mệt chết đi được ầy nhỉ, rất muốn tìm nam nhân để giải thoát đúng không? Nếu không ngươi sẽ không đưa người vào tận trong cung. Nói sớm có phải tốt không, tuy ngươi là loại đàn bà dâm đảng nhưng trẫm cũng có thể cố mà làm thỏa mãn ngươi một chút. Thực chất bên trong chính là hèn hạ ti tiện!” Nàng nhất định đang vùng trộm cười hắn sau lưng rồi?

Vũ Tinh giờ một bàn tay lên muốn cho hắn một bạt tai thật mạnh. Lời nói ác độc của Chính Hiên như một lưỡi kiếm sắc bén đâm xuyên qua lồng ngực nàng, cảm giác sống không bằng chết có lẽ cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Chính Hiên chế trụ luôn tay còn lại của nàng. Vũ Tinh căn bản không hề có sức phản kháng. Đến bây giờ nàng mới hiểu trước kia đều là Chính Hiên nhường nàng.

Hoàng đế vừa cười vừa xé vụn quần áo trên người Vũ Tinh, vút sang một bên. Sự tàn ác trong đáy mắt thể hiện rõ con phần nộ của hắn.

Vũ Tinh quá sợ hãi, mặt đã trở nên trắng bệch, dùng hết sức lực bản thân gào to: “Buông ra, đồ ác ma này, buông. .... Ta không hề phản bội ngươi, ta không hề. ....” Lúc này nàng không còn kiêu hãnh được nữa, chỉ có thể hy vọng Chính Hiên có thể nghe lời giải thích của nàng.

Chính Hiên khinh thường cười lạnh nói: “Có hay không, để trẫm thử một lần chẳng phải sẽ biết ngay sao?” Hắn biết rõ, lần thử này bất luận kết quả thế nào hắn đều sẽ mất đi Vũ Tinh. Nếu chứng minh được nàng thật sự tư thông cùng kẻ khác, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng và tên gian phu kia, tôn nghiêm của một đế vương cũng không cho phép. Nếu như chứng minh được hắn hiểu lầm Vũ Tinh, với cá tính kiêu ngạo của nàng thì chắc chắn sẽ không tha thứ cho hắn. Chỉ cần là chuyện nàng đã quyết định thì người khác khó có thể thay đổi được, có đôi khi nàng còn thật sự rất lạnh lùng. Nhưng thù hận đã che mờ hai mắt hắn, lúc này hắn chỉ thầm muốn hung hăng yêu nàng đúng như nàng yêu hắn.

“Buông. .... Tránh ra đi, Âu Dương Chính Hiên, ta hận ngươi, hận ngươi. .... Ngươi tránh ra đi. ....”

“Ngươi nói ngươi hận ta? Hừ, đúng là cái loại muốn quá rồi còn làm trò, trẫm gặp nhiều quá rồi. Ngươi còn non lắm.” Chính Hiên không thèm nói nhiều hôn dọc theo cái cổ trắng như tuyết, sau đó lại quay người hôn lên mắt, mũi nàng. Đôi môi nóng bỏng kề sát vành tai nàng, cuối cùng tập trung trên đôi môi đỏ mọng mê người của nàng.

Cơ thể Vũ Tinh càng ngày càng nóng, rất muốn phản kháng nhưng lại phát hiện ra bản thân bất lực. Chính Hiên đối xử với nàng một chút cũng không ôn nhu, gần như tàn khốc. Nàng có thể làm thế nào được đây? Đánh cũng không đánh lại hắn, càng tức giận thì lại càng không chống cự được. Không được, nàng nhất định phải phản kháng, trong sạch có thể bị hủy nhưng cốt khí thì không thể.

Hung hăng cắn nát môi Chính Hiên, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng hai người. Nhưng Chính Hiên vẫn không chịu buông tha cho nàng, tiếp tục cướp lấy vị ngọt của nàng.

Nàng đột nhiên cảm thấy thất vọng, tại sao Chính Hiên lại đối xử với nàng như vậy? Nàng một thân một mình bước vào Long Hiên hoàng triều, không có lấy một người thân bên cạnh. Thật vất vả mới tìm được một người mà mình yêu thì người đó lại đối xử với nàng thế này. Nàng cho tới bây giờ chưa từng

phải chịu khuất nhục, từ nhỏ đến lớn ai dám làm nàng tức giận? Ba, mẹ, Quân, Tiểu Nhu, các người ở đâu, Tuyệt rất nhớ mọi người, hãy mau tới cứu Tuyệt với.

Chính Hiền đột nhiên dừng hành động của hắn lại vì hắn nhìn thấy nước mắt của Vũ Tinh. Chết tiệt, bộ dáng vô tội này của nàng vẫn đang khiến hắn đau lòng. Rõ ràng biết nàng chỉ giả bộ thôi nhưng vẫn cứ muốn lau nước mắt cho nàng. Hắn không thể nhẫn tâm nổi với nàng, hắn không nỡ khiến nàng rơi lệ.

“Tiền nhân!” Chính Hiền mắng rồi đứng dậy.

Vũ Tinh phục hồi lại tinh thần, vô lực cuốn chân quanh người, khóc nức nở. Khoảnh khắc này, nàng cảm thấy thật bất lực. Bây giờ ở bên dưới thân hình cao lớn của hoàng đế, nàng lại nhỏ bé, hèn mọn đến vậy.

“Từ hôm nay trở đi, Tiêu phi bị giáng xuống làm cung nữ. Không được kháng chỉ!” Hắn điên rồi, hắn lại vẫn không nỡ giết nàng.

Vũ Tinh vẻ mặt kiên quyết: “Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục. Người giết ta đi.” Sống phải chịu khuất phục thì thà chết một cách oanh liệt còn hơn.

“Giết người? Hừ, không dễ thế đâu. Tra tấn một người cách tốt nhất không phải là để cho hắn chết mà phải làm cho hắn sống không bằng chết. Trẫm muốn người phải hối hận vì những gì đã làm hôm nay, trẫm muốn người phải đau khổ. Hà, người tốt nhất đừng có phản kháng, nếu không kẻ chết sẽ là người mà người yêu, người mà người quan tâm đấy.” Bao gồm cả tên gian phu Nam Cung Quân kia nữa. Từ nay về sau tình cảm quân thần ân oán nghĩa tuyệt! Dù chỉ một người của Nam Cung gia trẫm cũng không dùng!

“Âu Dương Chính Hiền.....” Giờ này khắc này, nàng thật sự rất hận hắn.

“Lớn mật, tên trảm người cũng có thể gọi thẳng sao? Người tốt nhất nên ngoan ngoãn làm tốt bổn phận cung nữ của mình đi, đừng có vọng tưởng là sẽ có người đến cứu.”

Đúng vậy, sẽ chẳng có ai đến cứu nàng cả. Thái Hậu yêu thương nàng đã xuất kinh đi nghỉ hè. Cản Hiền bị nàng làm tổn thương đã ra ngoài biên cương. Vô Dạ giết Mị Ảnh xong cũng không rõ tung tích. Trong thiên hạ này còn ai tới cứu nàng được nữa? Ai lại không sợ Hoàng Thượng mà liều chết tới cứu nàng đây?

Uổng nàng tự cho mình là tiêu sái, nghĩ rằng có thể vui chơi nhân gian, không ngờ lại thảm hại vì tình thế này! Rơi vào kết cục như ngày hôm nay.

Chính Hiền phát tay áo mà đi! Để lại một mình Vũ Tinh, nước mắt nàng tựa vực sâu không đáy, dường như vĩnh viễn sẽ không cạn! Nàng phải chấp nhận số mệnh sao? Nàng có thể không cam chịu số phận được sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

♥Edit: Viocan♥ “Đi vào cho ta! Người tưởng rằng người còn là Tiêu phi nương nương như lúc trước sao.” Mama thấy Vũ Tinh thất thế liền không chút khách khí đẩy mạnh nàng vào sái phòng. Lẽ ra một cung nữ không đến mức phải ở nơi này nhưng đây là đích thân Hoàng Thượng ra lệnh. Có thể thấy Hoàng Thượng chán ghét nàng đến mức nào, bà đương nhiên là phải tuân theo ý của cấp trên rồi.

Trời ạ, không phải là bắt ta ở đây đấy chứ? Âu Dương Chính Hiền, người thật quá độc ác, ta giết cả nhà người hay cướp vợ người hả? Không ngờ người lại đối xử với ta như vậy, ngay cả giường chiếu cũng không có chứ đừng nói đến đồ trang sức này nọ. Nơi này thật âm trầm, thật lạnh lẽo, không có ma đấy chứ? Tiêu Vũ Tinh ta đi thẳng ngồi ngay, sợ gì ma chứ, trăm ngàn chỉ cần không có chuột hay gián này nọ là tốt rồi.

Ghét của nào trời trao của đấy sao? Một con chuột vù cái xuất hiện trước mắt nàng, Vũ Tinh sợ tới mức hét lên một tiếng. Nàng từ nhỏ là một thiên kim đại tiểu thư, bình sinh sợ nhất là con chuột. Trong nhà nàng không bao giờ có chuột vì hai mươi tư tiếng đều có công nhân vệ sinh, đâu có bẩn thỉu như nơi này chứ? Con chuột hình như cũng biết nàng nhất gan, lúc đầu nó còn lén la lén lút nhưng thấy Vũ Tinh sợ hãi cuộn mình vào một góc liền to gan hẳn lên, điều vô dương oai đứng ngay trước mặt nàng. Người hiền lành bị chuột khinh thường đấy mà, Vũ Tinh thật sự rất sợ hãi nên đến nhìn thẳng vào nó cũng không dám.

“Chuột đại ca, ta đã đáng thương đến thế này rồi, bị cầu hoàng đế hiểu lầm còn thảm hơn cả bị tông vào lãnh cung ấy chứ. Người còn bắt nạt ta sao? Người không có tình yêu thì ít nhất cũng phải có tấm lòng đồng cảm chứ. Người đi nhanh lên đi được không? Nếu không..... Nếu không ta đánh chết người bây giờ, người đi mau đi.” Vũ Tinh tiện tay cầm lấy một cây củi gỗ ném về phía con chuột.

Con chuột phản ứng nhanh nhạy, di chuyển vị trí một tẹo rồi lại tiếp tục nhìn nàng.

“Chuột đại ca, có khi là đại tỷ. Ta không cần biết người là đại ca hay là đại tỷ, xin người đi mau đi được không?” Vũ Tinh nhìn thấy nó lông tơ toàn thân đều dựng đứng cả lên, cứ như con chuột sắp treo lên người nàng mà cắn vậy. Nàng đã từng nghe nói thật sự có người bị chuột cắn chết mà.

Con chuột không thèm nghe lời nàng mà ngược lại còn từng bước tiến lại gần nàng hơn.

“Ê, người đi lại đây làm gì? Mau tránh ra đi, tránh ra đi người. ....” Ta đắc tội với ai thế này, ngay cả con chuột cũng đến bắt nạt ta.

Vũ Tinh cảm lấy hòn đá nhỏ bên cạnh ném về hướng con chuột. Cú ném này không mạnh, con chuột vẫn không nhúc nhích gì nhưng trên người nó lại có máu chảy ra. Nó sẽ không chết đấy chứ? Trời ạ, nàng giết chết nó rồi! Vũ Tinh nhìn nhìn bàn tay mà thấy như có đầy máu. Ngẩng đầu đã thấy trên tường có một con gián như hồ rình mồi đang chăm chăm nhìn nàng.

Liên tục chịu đựng sợ hãi, Vũ Tinh như phát điên lao ra bên ngoài mà cửa lại bị khóa rất chặt. Nàng liều mạng đập cửa: “Thả ta ra ngoài, mau thả ta ra ngoài, ta muốn đi ra ngoài. ....” Nơi này thật là khủng khiếp, nàng không muốn ở lại đây, nàng muốn đi ra ngoài.

Bên ngoài có người nhưng không có lấy một ai đồng ý mở cửa cho nàng, cũng không ai dám. Ngừ điệu chanh chua của mama lại vang lên: “Hoàng Thượng có chỉ, đêm nay người phải ngủ ở đây. Ngày mai mới thả người ra ngoài, Tiểu phi nương nương tôn quý ạ!”

Ngủ ở đây? Không, ta không muốn! Nơi này có chuột lại còn có gián nữa, muốn ta ngủ ở đây thì thả cho ta một đao còn hơn. Âu Dương Chính Hiền chết tiệt, không ngờ người thật sự đối xử với ta như vậy. Ta hận người, ta hận người, hận người. .... Sẽ không bao giờ tha thứ cho người.

“Thả ta ra đi. Ta không muốn ở đây, ta không muốn ở đây. ....” Vũ Tinh ra sức đập cửa nhưng bên ngoài không có lấy một chút tiếng động. Mọi người đã đi hết rồi, chẳng lẽ nàng thật sự phải ngủ lại đây sao?

Vũ Tinh cuộn mình vào góc cửa, trơ mắt nhìn thi thể đang bốc mùi hôi thối của con chuột. Bây giờ rốt cục nàng cũng tự mình cảm nhận được cái gì gọi là: đi vào một gian phòng, tứ phía đều là tường, ngẩng đầu thấy con chuột, cúi đầu gặp con gián. Đây chẳng phải chính là tình huống hiện tại của nàng sao? Liệu còn có ai bi ai hơn nàng không chứ? Trải qua một phen vật lộn, tóc nàng đã bung ra rồi bù, nhìn qua có vẻ nghèo túng. Nhưng nàng rất quật cường vẫn không chịu rơi nước mắt.

Trời mưa sao? Là ông trời thấy ta bị thảm nên rơi nước mắt sao? Ông trời đối xử với ta còn tốt chán, có thể khóc vì ta. Sợ rằng Chính Hiền sẽ không đòi nào như thế. Bây giờ hần nhất định đang hận ta đến cực điểm, chỉ ước gì ta lập tức biến mất khỏi thế giới này, không, hần đã nói hần muốn cho ta phải sống không bằng chết. Mưa thật sự rất lạnh lẽo, giống như trái tim nàng lúc này vậy. Mở mí mắt nặng trĩu ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là khuôn mặt chán ghét của mama kia. Mà vừa rồi cũng không phải mưa, đó là do mama hắt nước lạnh vào nàng làm nàng lạnh run người.

“Còn ngủ nữa à, đứng dậy cho ta, người cho là người còn đang làm quý phi sao? Làm quý phi sung sướng không làm lại dám đi câu tam đáp tứ, đừng hy vọng Hoàng Thượng sẽ tha thứ cho người.” Làm gì có nam nhân nào tha thứ cho thê tử hần đi ngoại tình ngoại tình chứ, mà đây còn là Hoàng Thượng. Hoàng Thượng chắc là đang chán ghét nàng đến cực điểm rồi, nếu không bà đâu có dám đối xử với Tiểu Vũ Tinh như vậy, chẳng lẽ bà không sợ Vũ Tinh bất cứ lúc nào cũng có thể lật ngược tình thế sao? Hoàng Thượng sùng ái nàng là chuyện mọi người đều biết rõ. Bà vẫn luôn muốn xem xem nữ tử từng làm cho quân vương của mình thần hồn điên đảo rốt cuộc có mị lực gì?

“Hần có tha thứ cho ta hay không liên quan gì đến người hả?” Nói đi cũng phải nói lại, ta chẳng làm gì có lỗi với hần thì việc gì phải cần hần tha thứ chứ? Bây giờ phải là hần cần ta tha thứ mới đúng. Quyết định rồi, không tha thứ cho hần!

“Còn dám kiêu ngạo như vậy hả? Xem ta dạy dỗ người thế nào.” Mama giơ tay lên nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Vũ Tinh lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Nữ tử này cứ như có ma lực vậy, giống như trời sinh vương giả, tràn ngập khí phách.

“Đừng bắt ta phải nổi giận.” Vũ Tinh lãnh đạm nói. Nàng đang lo không có người cho nàng xả giận đây! Hôm qua chuột với gián làm nàng sợ tới mức cả đêm không dám chợp mắt. Bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy kinh hồn táng đảm!

Mama sợ hãi rút tay về. Bà ở trong cung lăn lộn nhiều năm như thế, có nhân vật ngoan độc nào mà chưa từng gặp, không ngờ lại bị tiểu nha đầu này lấn át.

“Hoàng Thượng triệu người đấy, gọi người đi hầu hạ hần thay quần áo.” Đây là vinh dự rất lớn đó, Hoàng Thượng tại sao vẫn còn triệu nàng đâu? Thánh tâm khó dò, ý của Hoàng Thượng các bà không dám đoán mò, chỉ cần nghe theo thánh ý là được rồi.

“Ta á? Ta không đi.” Hần gọi ta đi thì ta phải đi sao? Thay quần áo? Ta cũng không đi thay quần áo cho hần. Hần có tay có chân chẳng lẽ không tự mặc được à? Lần này lại nghĩ ra cách gì để tra tấn ta đây? Tiểu Vũ Tinh ta không phải dễ phục tùng như vậy đâu.

“Có đi hay không không phải do người quyết định. Đừng quên thân phận bây giờ của người là gì?” Một đồng thị vệ đứng ngoài cửa, xem ra Âu Dương Chính Hiền đã sớm đoán được Vũ Tinh sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

“Đi thì đi.” Đại trưởng phu cô được dẫn được, hạo hán không chấp khó khăn trước mắt.

Vũ Tinh vốn tưởng rằng phải đến tẩm cung của hoàng đế nhưng không ngờ lại đi đến tẩm cung của Thành quý nhân. Nói vậy, tối hôm qua Tiểu Hiền Từ qua đêm ở chỗ Thành quý nhân rồi. Như vậy bọn họ... Vũ Tinh cảm thấy thật đau lòng, những lời mà Âu Dương Chính Hiền đã từng hứa hẹn với nàng nay đâu? Hết thầy đã tan thành bọt nước sao? Hay từ trước đến nay đều là tự nàng si tâm vọng tưởng?

Chỉ có vài bước chân nhưng với Vũ Tinh mà nói lại như trải qua quãng thời gian cả ngàn năm vậy. Nàng sợ phải nhìn thấy hình ảnh mà nàng không hề muốn, một đôi nam nữ trần truồng hiện hiện ra trước mắt nàng. Không, không đâu, Chính Hiền đã hứa với nàng là hần sẽ không đi gặp các phi tử khác. Nhưng bây giờ hần đang hiểu lầm nàng, hần còn có thể tuân thủ lời hứa với nàng sao?

May quá may quá, không phải nhìn thấy cảnh tượng làm người ta đỏ mặt tới tận mang tai. Chính Hiền và Thành quý nhân quần áo đều đầy đủ, nhưng điều này có ý nghĩa gì? Trái tim Vũ Tinh rớt xuống đáy vực. Nàng có thể chất vẫn ư, hừ, không thể! Nếu làm vậy sẽ chỉ tự rước lấy nhục thôi.

“Còn đứng đó làm gì? Hay là muốn trăm phải đi mời người?” Ánh mắt âm trầm và ác liếc qua nàng một cái, lơ đãng nhếch khoé môi bạc khêu gọi.

“Hoàng Thượng, cứ để nô tì thay quần áo cho người đi, một kẻ dưới tay chân thô kệch, sợ là không thể hầu hạ được người.” Thành quý nhân tự cho là đứng đắn vào hoàng đế.

“Trăm không nói lần thứ hai đâu. Tiêu Vũ Tinh!” Lại là giọng nói giống như ác ma vậy. Trước kia hắn đều ôn nhu gọi nàng là Tinh Nhi, tại sao mới qua có một ngày thôi mà tất cả lại thay đổi như vậy? Từ xưa đế vương bạc tình, ngày hôm trước có thể nói lời ngon tiếng ngọt, nhu tình ngàn vạn với nàng nhưng chỉ trong nháy mắt lại có thể trở mặt ngay. Là tại nàng ngốc, nghĩ rằng có thể chiếm được toàn bộ tình yêu của một đấng quân vương. Trên đời này hoàng đế si tình ít ỏi có thể đếm được trên đầu ngón tay, liệu được mấy người giống như Thuận Trị chứ. Cái gì mà tình yêu, cái gì mà sống chết có nhau, tất thấy đều là công dã tràng, đều là trò gạt người mà thôi.

Thành quý nhân buồn bực lui ra, phần hận trừng mắt nhìn Tiêu Vũ Tinh. Nàng ta đã gây ra những chuyện đến mức này rồi mà tại sao Hoàng Thượng vẫn không quên được nàng ta chứ?

“Tiêu Vũ Tinh, người không muốn có người phải chết vì người đấy chứ? Lam Nhi bị thương, Nam Cung Quân oqy trong đại lao, còn có phụ thân nuôi người từng ấy năm, tính mạng của bọn họ đều nằm trong tay người.” Chính Hiền cười thật là ác bất cần, cứ như mạng người trong mắt hắn chẳng đáng là gì cả, không bằng cả hạt bụi.

Nam Cung Quân nàng có thể không cần, nhưng Lam Nhi và cha là người nàng quan tâm nhất ở cổ đại này, nàng không thể để bọn họ phải chịu thương tổn vì nàng. Chính Hiền hẳn là người nói được làm được.

Vũ Tinh chậm rãi cất bước, cúi đầu đi đến trước mặt Chính Hiền. Nàng không muốn nhìn hắn, lại càng không muốn để hắn nhìn thấy bộ dáng yếu ớt, bất lực của mình.

Lấy long bào trong tay cung nữ, dịu dàng ngoan ngoãn mặc cho hoàng đế, để ý kĩ đến cả cái ống tay áo của hắn nhưng thật ra trong lòng nàng đã sớm lờ đi cả mười tám đời tổ tông nhà hắn ra mà mắng rồi. Không ngờ hắn lại dám dùng thủ đoạn uy hiếp hèn hạ này với nàng. Đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên thị tẩm, hoàng đế bảo nàng thay quần áo, nàng lại bắt hoàng đế phải tự mặc nhưng hoàng đế cũng nghe theo lời nàng không cãi nửa câu.

“Tại sao không dám nhìn trăm?” Hoàng đế dùng hai ngón tay nâng cằm Vũ Tinh lên khiến nàng phải nhìn thẳng vào hắn. Cái mà hắn nhìn thấy vẫn là đôi mắt vô tội, trong suốt và quật cường của nàng.

Cái gì mà không dám nhìn chứ, khinh thường không thèm nhìn cũng không được chắc? Chán ghét hắn, chán ghét hắn, không muốn nói chuyện với hắn, không muốn gặp lại hắn, thậm chí muốn vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn không phải nhìn thấy nữa.

“Bởi vì thấy có lỗi với trăm nên áy náy sao?” Nếu..... Nếu nàng nhận sai, trăm có lẽ có thể..... Không, không thể, nàng chỉ đang giả bộ thôi, chẳng lẽ người bị lừa còn chưa đủ sao? Hay là người căn bản không thể quên được nàng? Chỉ là một đêm thôi mà lại cảm thấy lâu như một thế kỷ. Nhìn thấy tóc nàng rối bời vẫn muốn vén cho nàng, nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của nàng vẫn cảm thấy đau lòng. Làm hoàng đế mà kém cỏi vậy ư, ngay cả một nữ nhân cũng không thể quên nổi.

Hoàng đế dùng sức giữ chặt cả nàng đến mức hằn cả vết. Hắn muốn nàng đau, muốn nàng nhớ kỹ kết cục khi phản bội hắn. Nhìn thấy Vũ Tinh rõ ràng bị đau mà lại cố nén, ngay cả một tiếng rên rĩ cũng không chịu kêu, khóe miệng nở một nụ cười dữ dằn mà lạnh lùng!

“Đau không? Đau thì kêu lên đi, có lẽ trăm sẽ nhẹ nhàng hơn đây.” Nếu Vũ Tinh mà cầu xin tha thứ rồi nhận sai, có lẽ hắn thật sự sẽ tha thứ cho nàng.

“Không cần, ta thà đau chết đi cũng tuyệt đối sẽ không chó vẫy đuôi mừng chủ cầu xin nịnh nọt người.” Nàng thà rằng phải chết chứ không muốn mất đi sự kiêu ngạo và tự tôn của bản thân. Nếu ngay cả điều này cũng mất đi thì nàng còn lại được cái gì?

“Tốt lắm.” Chính Hiền buông nàng ra, tiêu sái dứt tay áo từ trong tay nàng cứ như hai người thật sự không hề quen biết nhau vậy.

Vũ Tinh nghĩ rằng sự tra tấn của hắn với nàng đã xong nhưng có lẽ nàng đã nhầm, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Hoàng đế không đi mà ngồi trên ghế ôm Thành quý nhân vào lòng, hôn lên hai má nàng ta. Nàng biết, Chính Hiền đang có ý diễn cho nàng xem vì muốn nàng ghen. Tiêu Vũ Tinh, hết thấy đều là giả, không cần để ý, không cần để ý! Vũ Tinh ép mình không được nhìn, không được suy nghĩ. Nhưng ánh mắt của nàng không khống chế được mà cứ nhìn về phía bên kia, nhìn đến mờ cả đi. Ai có thể chịu được khi bạn trai của mình bắt cả hai tay ngay trước mặt chứ? Tim nàng đau đớn, dường như nàng có thể nghe thấy tiếng nó đang tan vỡ trong không khí.

Mất nàng ngân ngấn nước, lúc nào cũng chực trào ra. Không, đừng khóc, Tiêu Vũ Tinh người không thể dễ dàng khuất phục như vậy được. An ủi chính mình, Vũ Tinh quay đi, tuyệt đối không thể rơi lệ trước mặt bọn họ. Chính Hiền sẽ không thương yêu nàng nữa, hắn chỉ biết cười nhạo nàng, châm chọc nàng mà thôi, nàng không cần sự thương hại của hắn!

“Hoàng Thượng, nô tì khát nước.” Tay ngọc của Thành quý nhân đặt lên cổ hoàng đế, kiêu diễm quyền rũ.

“Tiêu Vũ Tinh, có nghe thấy không hả? Ái phi của trăm khát nước, còn không mau lại đây châm trà.”

Vũ Tinh chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, giống như không phải là mình nữa vậy. Đờ đẫn bước lại, rót một ly trà đưa cho Thành quý nhân.

“Tiêu phi tỷ tỷ, sao lại có thể để người phải đích thân làm? Muội muội ta đúng là thụ sủng nhược kinh, ai yê.....” Tiêu Vũ Tinh, người cũng có ngày hôm nay rồi, để xem người còn uy phong thế nào được nữa? Thành quý nhân cố ý làm bộ như không cảm được, cả bát nước trà bỗng rã đổ hết lên tay Vũ Tinh.

“A..... Người.....” Đau đớn nhanh chóng lan đến tận đáy lòng. Tay đã hơi hơi đỏ lên, nổi lên vài nốt sưng phồng. Tiêu Vũ Tinh từ trước tới nay không phải người dễ bắt nạt nhưng vừa giờ tay lên lại bị Chính Hiền tóm được.

“Nhớ kỹ thân phận của người đi, dám động thủ với chủ nhân sao?” Hung dữ hất tay Vũ Tinh ra khiến nàng phải lùi lại vài bước. Âm điệu lạnh như băng làm trái tim Vũ Tinh còn đau đớn hơn cả vết thương. Ánh mắt căm ghét, lời nói thờ ơ đủ để khiến nàng phát điên.

“Người bệnh nàng? Chẳng lẽ người không nhận ra là nàng cố ý sao?” Nước mắt lại trào lên, nàng không thể nín nhịn được nữa. Không yêu thì sao có thể bị tổn thương? Nàng thật sự không thể tự kiềm chế mà vẫn yêu nam nhân làm nàng đau khổ này.

“Thì sao hả?” Lời nói làm tổn thương người khác như thế mà hắn nói thật bình tĩnh, như thể giữa bọn họ chưa hề có lấy một chút tình cảm gì.

“Phải rồi. Chẳng sao cả, tất cả cũng không thể vấn hồi được nữa.” Vũ Tinh cười lạnh một tiếng, có lẽ nàng đã hết hy vọng, đã sớm buông xuôi rồi. Từ khoảnh khắc Chính Hiền đẩy cửa vào nhìn thấy nàng và một nam nhân khác ở trên giường, bọn họ đã không thể vấn hồi được nữa. Tại sao nàng vẫn còn muốn có một tia hy vọng, hy vọng Chính Hiền sẽ tin tưởng nàng? Lẽ ra phải sớm biết để vương đầu đa nghi, bọn họ chỉ tin vào những gì mình đã thấy.

Ánh mắt Chính Hiền bỗng trở nên thâm trầm. Tại sao nghe thấy những lời nói tuyệt vọng của nàng trong lòng mình lại cảm thấy khó chịu như vậy? Đây chẳng phải là mục đích mà mình vẫn muốn đạt được sao? Cảm nhận được khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng xa, hắn chán ghét loại cảm giác này. Cánh tay ôm Thành quý nhân không kiềm chế được mà tăng thêm lực đạo.

Thành quý nhân cảm thấy đau, nhú mảy nhìn về phía hoàng đế. Nhưng lại phát hiện bất luận Tiêu Vũ Tinh có làm sai chuyện gì đi nữa thì trong mắt hoàng đế cuối cùng vẫn chỉ có nàng ta. Mỗi một động tác của Tiêu Vũ Tinh đều làm trái tim hoàng đế dao động. Còn tiếp tục như vậy, Hoàng Thượng nhất định sẽ mềm lòng. Nàng thật vất vả mới đợi được đến khi hoàng đế liếc nhìn nàng một cái, tuyệt đối không thể để Tiêu Vũ Tinh phá hỏng “Tiêu Vũ Tinh, cái chén vỡ rồi, còn không mau nhặt lên.”

Vũ Tinh nhìn chằm chằm nam nhân từng yêu nàng như mạng, nay lại là người tổn thương nàng sâu sắc nhất, chậm rãi cúi xuống nhưng lưng nàng vẫn cứ thẳng. Nàng có sự kiêu ngạo của nàng, tuyệt đối sẽ không khúm núm trước bọn họ.

Nhặt lên một mảnh lại một mảnh nhỏ, giống như nhìn thấy những mảnh vỡ của chính trái tim mình. Liệu cõi lòng tan nát của nàng còn có thể gom lại như cái chén này được không? Bất luận có như thế nào thì rốt cuộc vẫn sẽ không trở lại hoàn mỹ như ban đầu được nữa. Sẽ mãi mãi tồn tại một vết thương sâu nhất mà cho dù có cố ý bỏ qua, giả bộ như nó không tồn tại, thì nát vẫn là nát, vẫn sẽ khắc cốt ghi tâm.

Cái chén bị rơi vỡ thành bốn năm phần nhưng mảnh nhỏ thì rất nhiều. Vũ Tinh nhìn không rõ chúng vì mắt nàng đã bị mờ đi bởi nước mắt. Từng mảnh từng mảnh nhỏ cắm vào tay nàng, máu chảy ra, rất đau rất đau. Nàng luôn sợ nhất là đau nhưng vẫn cắn răng, yên lặng nhặt để vào tay làm con đau càng tăng. Lệ rơi đến đau xót, hoà cùng với nước mắt thành một sắc hồng. Người ta nói nước mắt mặn, vậy khi rơi vào vết thương nhất định phải đau đớn lắm? Nhưng tại sao nàng lại không có cảm giác này chứ? Bởi vì nước mắt cạn rồi chăng?

Màu máu đỏ tươi và hình ảnh nàng như cây tùng cây bách không chịu cúi đầu phản chiếu vào mắt hoàng đế. Nàng chảy máu, máu của nàng không ngừng chảy, nàng sợ đau như vậy tại sao không kêu lên? Tại sao không chịu nhận sai?

Nước mắt của Vũ Tinh, máu của Vũ Tinh như đang tra tấn chính nàng và cũng đang tra tấn Chính Hiền. Hắn cảm thấy trái tim hắn bị mòn đi theo từng giọt từng giọt máu của nàng. Thật trống trải, dường như có cái gì đó rất quan trọng đã mất đi vậy. Hắn hận loại cảm giác này, trái tim sinh mệnh của hắn không nên quay chung quanh nàng như vậy, nàng không đáng để hắn phải trả giá như thế. Bước qua Thành quý nhân, hắn lao ra bằng tốc độ nhanh như gió. Hắn không thể nhìn nàng đau lòng, không thể nhìn nàng khốn khổ. Hắn sợ bản thân sẽ mềm lòng vì hắn đang rất muốn vươn tay ra đỡ nàng dậy, muốn hôn lên nước mắt trên mặt nàng, muốn lập tức tuyên Thái y băng bó miêng vết thương cho nàng.

Chính Hiền lướt qua bên người nàng, liệu nàng có cảm giác được Chính Hiền đang rất đau khổ vì phải kiềm chế cái gì hay không? Chính Hiền vượt qua nàng nhanh quá, hắn thật sự chán ghét nàng đến vậy sao? Vũ Tinh đau đớn nhắm mắt lại, tiếng nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt thanh thủy lọt vào tai.

Tại sao bọn họ lại đến mức này?

“A.....” Chính Hiền chạy đến chỗ bãi cỏ trống trải điên cuồng hét lên. Cung nữ thái giám trong phạm vi mười dặm đều tránh thật xa. Hoàng đế mà tức giận thì đều trút hết những cái không hài lòng về Tiêu phi lên đầu bọn họ.

“Tĩnh Nhi.....” Hoàng đế ngửa mặt lên trời gào thét. Tại sao người lại trở nên như vậy? Tại sao người không còn giống như trước nữa? Trẫm quý trọng người, cho người tất cả mọi thứ, tại sao người lại đối xử với trẫm như vậy? Trẫm làm gì không tốt, làm gì không đúng, người có thể nói ra, tại sao lại dùng cách này để tra tấn trẫm? Hay từ trước tới nay trẫm vốn không hiểu gì về người, người cũng chưa từng yêu ta? Theo trẫm hỏi cung chỉ là vì cảm kích? Người từ trước tới giờ vốn không hề thật lòng yêu ta?

Hoàng đế sai người đưa đến một vò lại một vò rượu, hắn muốn say. Say thật tốt, say thì không cần nghĩ nữa, không cần nghĩ đến nữ nhân làm tổn thương hắn kia, không cần nghĩ tất cả. Nhất tỳ giải ngàn sầu, hắn cũng sẽ không cần phải đau khổ như vậy nữa.

Cách đó không xa, có một nữ tử áo vàng vẫn luôn đứng nhìn hoàng đế say rượu. Trong mắt tràn ngập nhu tình nhưng đến đáy mắt lại là vẻ đắc ý khi thực hiện được kế hoạch.

Màn đêm buông xuống, hoàng đế vẫn ngồi uống rượu. Uống thế nào hần cũng không say, vẫn rất tỉnh táo. Muốn say khó đến vậy ư? Thực ra, hần đã say rồi, thần trí bắt đầu mơ hồ, nằm rạp xuống bàn rượu.

Nghe thấy tiếng động, Tiêu Vũ Tinh đang đi ngang qua bước tới, nhìn thấy là đó Chính Hiên đã uống say khướt. Nàng có nên đi qua đó không? Do dự một hồi, cuối cùng nàng vẫn lại gần.

“Tại sao ngươi lại uống rượu?” Là vì làm tổn hươg ta nên hần đang đau khổ sao? Là vậy thật sao? Hần vẫn còn tình cảm với ta sao?

Hoàng đế nghe được giọng nói mình vẫn luôn thương nhớ, nâng mí mắt nặng trĩu lên, neho mắt lại, ngây thơ cười nói: “Tinh Nhi oi . . . . .”

Tinh Nhi? Hần vẫn còn gọi ta như vậy nghĩa là trong lòng hần vẫn còn có ta, không phải sao? Giữa chúng ta có lẽ vẫn còn có thể vãn hồi.

“Tinh Nhi, đừng rời xa trẫm, trẫm không thể không có ngươi, không thể không có ngươi. . . . .” Hoàng đế khẽ nói. Những lời trong lúc say mới là những lời thật lòng, có lẽ chỉ có uống rượu hần mới có thể nói ra những lời chân thật nhất.

“Tiểu Hiên Từ, nếu ngươi còn yêu ta thì tại sao còn đối xử với ta như vậy? Ngươi nói cho ta biết đi!” Vũ Tinh loạng choạng lay lay hần. Nhưng hần chẳng nghe thấy gì cả, hần đã ngủ rồi!

Vũ Tinh nhìn bàn tay bị thương của mình, lẩm bầm nói: “Tiểu Hiên Từ, vết thương này của ta là do ngươi. Nhưng ta vẫn muốn làm Tinh Nhi của ngươi, chúng ta có thể làm lại được không? Ngươi biết không? Hôm qua ta thật sự rất sợ, ta tận mắt nhìn thấy con chuột chết trước mặt ta, nó còn trừng trừng nhìn ta. . . . .” Mí mắt nặng trĩu, vất vả cả ngày nàng thực sự mệt mỏi quá rồi. Nàng cũng không muốn phải quay về phòng sơn màu đen kìa nữa, lại càng không muốn làm bạn với chuột, gián.

Ánh sáng mặt trời yếu ớt chiếu vào mặt hoàng đế, Chính Hiên mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ tái nhợt của Vũ Tinh. Dưới ánh mặt trời, nàng chớp chớp hàng mi tựa như con bướm đang múa. Nàng vẫn đẹp như vậy, vẫn đáng yêu như thế. Nhìn thấy nàng, Chính Hiên dường như quên đi hết thảy, giờ tay lên muốn vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nàng. Khuôn mặt này xuất hiện quá nhiều lần trong mơ mà hần vẫn không chạm vào được. Còn chưa chạm đến nói thì đã nghe thấy Vũ Tinh khẽ lẩm bầm “Quân. . . . . Quân. . . . .”

Ở trong mộng, nàng đang nhìn thấy em họ Lăng Ngao Quân của mình.

Ngoài đời thực, hoàng đế cũng nghe thấy như thế. Quân? Nam Cung Quân sao? Ngay cả nằm mơ cũng nghĩ đến hần. Đột nhiên nhớ lại khi Vũ Tinh bị trúng độc, trong lúc sinh tử nguy nan, cái tên nàng không ngừng nhắc đến cũng là Quân. Hoá ra bọn họ quả nhiên đã sớm có gian tình!

Chính Hiên phẩy tay áo bỏ đi! Hần sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ. Hần muốn bọn họ phải đau khổ gấp trăm gấp ngàn lần nữa. Tiêu Vũ Tinh, ác mộng của ngươi từ hôm nay mới bắt đầu, trẫm sẽ không thủ hạ lưu tình với ngươi một lần nữa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngao Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

♥Edit: Viochan♥ Ở? Tiểu Hiên Từ đâu, sao lại không thấy đâu? Chẳng lẽ tối hôm qua tất cả chỉ là do ta nằm mơ sao? Cũng đúng, Âu Dương Chính Hiên hần bây giờ đang hận ta như vậy thì làm sao có thể nói với ta những lời như thế chứ? Nhất định là ảo giác của ta rồi. Nếu là thật thì tốt quá, điều đó chứng tỏ trong lòng Tiểu Hiên Từ vẫn còn có ta. Nhưng sao có thể thế được chứ? Bây giờ có khi hần đang phong lưu khoái hoạt ở tằm cung nào đó rồi cũng nên?

Vũ Tinh hai tay chống cằm nghĩ đến lời nói tối hôm qua của Chính Hiên, nàng không biết cái gì là thật cái gì là giả nữa. Đột nhiên cảm thấy lạnh phía sau lưng, xoay người lại thì nhìn thấy mama kia trong tay còn cầm roi đang hung hăng tiến lại gần nàng.

“Này, ngươi định giết người đấy à?” Vũ Tinh tóm được cái roi kia, mama cũng không làm gì được nàng vì còn không khỏe bằng Vũ Tinh.

“Ban ngày ban mặt, ngươi lại dám nhàn hạ ở đây, còn không mau đi làm việc đi cho ta?” Mama tròn mắt nhìn rất giống một con quỷ dạ xoa.

“Làm việc? Làm gì cơ?”

Mama phát ra tiếng rống của sư tử Hà Đông: “Ngươi còn tưởng rằng ngươi vẫn là nương nương không cần làm việc sao? Nhớ kỹ thân phận của ngươi cho ta, ngươi bây giờ là cung nữ, đi mà giặt quần áo đi.”

Có làm không chứ? Trừng phạt người ta chỉ có mỗi chiều này thôi sao, không nghĩ ra được cái gì mới à? Giặt quần áo thì cũng chẳng chết người được. Giặt thì giặt thôi!

Đến khu giặt quần áo Tiêu Vũ Tĩnh mới choáng váng, mới hiểu được cái gì gọi là chồng chất như núi. Quần áo của mấy vạn người trong cung quả thực không phải chuyện đùa. Không phải bắt nàng giặt hết đây chứ? Lại còn không có máy giặt thì làm thế nào? Giặt xong cả đống đó thì tay sẽ ra sao đây? Khéo mà thành tàn phế mất, Âu Dương Chính Hiền, người thật độc ác.

Đang lúc hoảng hốt lại cảm thấy đau đớn trên người, hóa ra là mama dùng roi đánh nàng. Từ nhỏ đến lớn không ai dám đánh nàng như vậy, thậm chí ngay cả cha mẹ cũng không dám mắng nàng, mắng có một lần duy nhất thì nàng liền bỏ nhà đi. Đúng rồi, nàng có thể chạy trốn mà, sao phải ở đây mà chịu bị khinh bỉ chứ?

“Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không ngoan ngoãn giặt đi cho ta! Ta sẽ đến nghiệm thu sau, giặt không xong thì đêm nay đừng hòng ăn cơm.” Mama nói xong liền bỏ đi.

“Vị tỷ tỷ này, người mới tới hả? Tại sao mama có vẻ như nhắm vào tỷ vậy?” Một nữ tử rất đáng yêu ngồi xổm xuống bên cạnh Vũ Tĩnh giặt quần áo.

“Bà ta có thù hằn gì với ta chăng? Người là ai?” Mama đó nhất định là được người nào ra lệnh thì mới có thể nhắm vào ta như vậy, có khi chính là do Âu Dương Chính Hiền ra lệnh.

“Ta cũng mới tới, ta tên là Lâm Lâm. Tỷ tỷ, tại sao người bị chuyển đến đây?” Khu giặt quần áo trong hoàng cung là nơi vất vả nhất. Lâm Lâm cũng là vì gia cảnh quá mức bần hàn mới phải lưu lạc đến đây. Người nào chỉ cần có chút tiền đút lót cho cấp trên là có thể được đến nơi tốt hơn ngay, trong số những người đến đây cũng có một số cung nữ bị phạt nữa. Nhìn Vũ Tĩnh da thịt vô cùng mịn màng trắng trẻo, vừa nhìn đã biết là tiểu thư con nhà có tiền, sao lại phải đến đây chứ?

“Ta ư? Nếu ta nói ta bị người ta hãm hại thì người có tin không?” Lâm Lâm, cô gái thật đáng yêu, giống như tên của nàng vậy. Chỉ có điều ở trong cung lâu ngày rồi thì liệu nàng còn có thể giữ được nét hồn nhiên này hay không? Hoàng cung thật sự là một cái chảo nhuộm lớn mà!

“Hãm hại? Ai hãm hại người vậy? Người kia nhất định là người xấu, chỉ có người xấu mới có thể hãm hại người tốt được.” Trong thế giới của nàng, không phải tốt thì chính là xấu thôi.

“Người tốt? Người cảm thấy ta là người tốt sao? Người vừa mới gặp ta làm sao biết ta là người tốt? Có khi ta chính là người xấu miệng nam mô bụng một bồ dao găm đó.” Tốt và xấu không thể phân biệt rạch ròi như vậy được.

“Người chính là người tốt mà!” Nàng tuy rằng ngốc nhưng chi liếc mắt một cái có thể nhìn ra vị tỷ tỷ này là người tốt rồi. “Tỷ tỷ, người đã từng gặp Hoàng Thượng chưa? Nghe nói là một mỹ nam tử đấy, không biết có phải thật không?” Lâm Lâm vẽ mặt mơ màng, tưởng tượng về diện mạo của Hoàng Thượng.

Đương nhiên đã gặp, lại còn là kẻ thù không đội trời chung nữa. “Gặp rồi, hần á, bộ dạng vừa già lại vừa xấu, vẻ mặt dữ tợn, kiêu căng ngạo mạn, ngu ngốc, tính cách thô bạo, hơn nữa hần còn thích đánh nữ nhân nhà, người có biết tại sao vương triều này tỉ lệ người chết có vẻ cao không? Thật ra có rất nhiều người là bị Hoàng Thượng tra tấn mà chết đấy.”

Lâm Lâm sợ hãi cắn ngón tay: “Có phải thật thế không? Hoàng Thượng thật khủng bố như thế ư?”

Đúng vậy, hần rất khủng bố. Cũng mãi đến bây giờ ta mới biết được hóa ra hần thật sự là Hoàng Thượng. Buồn cười là từ trước tới nay ta chưa hề coi hần như hoàng đế mà đơn giản chỉ là bạn trai mình. Ta căn bản không rõ định nghĩa hoàng đế là gì, hóa ra hần thật sự có thể quyết định sự sống chết của một người, kể cả sinh mệnh của ta. Bộ dạng hần không khủng bố, rất tuấn tú nhưng lại chẳng phân biệt được thị phi. Thực sự không hiểu nổi lúc trước tại sao ta lại thích hần, thà rằng chết luôn từ khi bị trúng độc có phải tốt hơn không. Ít nhất hần sẽ vĩnh viễn nhớ đến ta chứ không phải là hận ta.

“Người nói xem, người mới tới kia bộ dạng xinh đẹp như vậy mà sao cũng phải đến đây?” Một đại nương mặc áo màu xanh đậm tò mò nhìn Vũ Tĩnh một lượt, dùng tay đang giặt quần áo, lấy khuỷu tay huyếch vào đại nương áo lam đang giặt quần áo bên cạnh.

Người áo lam cũng dừng lại liếc nhìn Vũ Tĩnh một cái: “Bộ dạng rất đẹp, thật hợp làm chánh chủ hậu cung. Người xem, nàng ta da thịt trắng nõn như tuyết, nếu ta mà được như vậy thì đã sớm hưởng phúc rồi, sao mà còn phải vào đây làm cu li chứ.”

“Người á, sớm hai mươi năm đi. Ha ha ha. ....”

Cuộc nói chuyện của hai người nhanh chóng thu hút sự chú ý của những đại nương xung quanh, một lúc sau đã tụ tập thành một vòng tròn. Trong đó có một người bỗng kêu lên: “Nàng. .... Nàng không phải là Tiêu quý phi sao?”

Đại nương này ngạc nhiên làm những người khác cười nhạo: “Đừng nói đùa, Tiêu quý phi là người được sủng ái nhất hiện tại, ai cũng biết Hoàng Thượng yêu nàng đến phát cuồng sao có thể bắt nàng ở đây giặt quần áo chứ.” Tiêu quý phi từng là giấc mơ của mọi nữ tử.

“Các người không biết sao? Nàng tư thông với nam nhân khác bị Hoàng Thượng của chúng ta bắt quả tang trên giường. Các người nghĩ xem, Hoàng Thượng sao có thể cho phép thể tử của mình tư thông với kẻ khác chứ? Không giết nàng đã là phả lệ ban ân rồi, làm gì có chuyện vẫn để nàng làm quý phi nữa?”

Mọi người bừng tỉnh ngộ ra. Một đại nương còn trẻ nói: “Ồ, hóa ra là như vậy. Nữ tử này đúng là không biết tốt xấu, Hoàng Thượng sủng ái nàng như vậy mà nàng còn dám ngoại tình. Ta còn tưởng là tiên giáng trần, hóa ra là người đàn bà dâm đẳng Hoàng Thượng ruồng bỏ! Ngày thường chúng ta bị mấy người trong hậu cung đó khi dễ đủ rồi, bây giờ là cơ hội báo thù đấy.”

Một đại nương béo tán thành nói:“Đúng vậy, ở chỗ chúng ta mà thông dâm thì đã bị cho vào lồng lợn rồi(1). Loại tiện nhân như nàng ta phải được giáo huấn một chút.”

(1): phụ nữ ngoại tình sẽ bị nhốt vào lồng lợn rồi đẩy trôi sông, sống chết tùy số >”

Đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời bị chặn, ngẩng đầu thì nhìn thấy một đám người đứng vây xung quanh. Mỗi người đều dùng vẻ mặt khinh thường nhìn nàng, trong mắt không hề có ý tốt.

“Ồ, Tiểu Quý phi nương nương của chúng ta là cành vàng lá ngọc, tấm thân đáng giá ngàn vàng, sao lại phải đến nơi này giặt quần áo vậy? Nào, để ta giúp ngươi giặt.” Đại nương trẻ tuổi cầm lấy quần áo của nàng.

“Các ngươi muốn làm gì?” Vũ Tĩnh cảnh giác đứng lên.

“Hung dữ thế làm gì? Bọn ta đang giúp ngươi mà, giúp người không cần báo đáp.” Đại nương béo nhéo một cái sau lưng nàng, đẩy nàng ngã.

Vũ Tĩnh ngã xuống làm tay nàng bị đâm vào mũi nhọn của tảng đá, bị rách ra. Nàng nắm lấy bàn tay bị thương, đau khổ hỏi:“Tại sao các ngươi lại đối xử với ta như vậy?” Nàng tự thấy mình từ trước tới nay không đắc tội với các nàng, không hiểu vì sao họ lại đối xử với mình như thế. Cho dù với bất cứ ai cũng xác định rằng nước sông không phạm nước giếng mới phải.

Người áo lam thấy Vũ Tĩnh yếu đuối đáng thương, không đành lòng nói:“Thôi đi, nàng ti tiện là chuyện của nàng, chúng ta đừng để ý làm gì. Không nên gây chuyện phiền toái.”

Ti tiện? Hóa ra bây giờ trong lòng mọi người nàng chính là như vậy. Vũ Tĩnh đột nhiên nở nụ cười lạnh bi thương mà bất đắc dĩ. Ba mẹ, các ngươi biết không, lòng Tuyết Nhi đau quá. Tiểu Hiền Tử hẳn không cần ta, hẳn hận ta. Cuối cùng mọi người là những người đối xử với Tuyết Nhi tốt nhất, Tuyết Nhi nhớ mọi người, hãy mau tới cứu Tuyết Nhi với, Tuyết Nhi sẽ không bao giờ giận dỗi, cãi lại ba mẹ nữa.

“Cười? Nàng còn dám cười chúng ta.” Đại nương béo bảo mọi người cùng nhau ra tay giáo huấn nàng, phải tiếp đãi nàng chu đáo chứ.

“Các vị đại nương, Lâm Lâm cầu xin các ngươi buông tha cho Tĩnh tỷ tỷ.” Lâm Lâm đứng chặn mọi người. Nàng đến đây trước Vũ Tĩnh, lúc mới tới cũng bị bắt nạt nhưng qua một thời gian thì mọi người cũng đối xử bình thường với nàng rồi.

“Lâm Lâm, ngươi còn nhỏ không hiểu được đâu. Nàng ta là đồ nữ nhân hư hỏng.” Đại nương áo xanh đậm kéo Lâm Lâm ra.

“Không, Tĩnh tỷ tỷ là người tốt.”

“Náo loạn cái gì hả? Không đi mà làm việc đi.” Mama cầm roi đi tới, vừa thấy Tiểu Vũ tình dưới đất liền tức giận nói:“Tiểu Vũ Tĩnh, ta biết ngay là do ngươi gây chuyện mà.” Nói xong, liền cầm lấy vạt xuống.

Vũ Tĩnh xoay người tránh được, đứng dậy.

“Còn muốn chạy hả, bắt nó lại cho ta.” Mama ra lệnh một tiếng, mấy đại nương đồng loạt lao lên. Có người túm tay, có người túm chân, kiềm chặt Vũ Tĩnh. Vũ Tĩnh muốn thoát khỏi các nàng nhưng ai cũng khỏe như trâu khiến nàng hoàn toàn bị gìm chặt.

“Ngươi chạy đi, chạy đi. Quý phi thì sao, thiên kim thượng thư thì sao chứ? Đẳng nào cũng thua dưới tay lão nương thôi.” Mama đánh từng roi từng roi lên người Vũ Tĩnh. Sau này bà có thể kiêu ngạo mà khoe với người khác rằng ngay cả vợ hoàng đế bà cũng dám đánh.

“Ngươi là bà già yêu quái, ác độc, chẳng trách không già đi được. Mà cho dù có già đi được thì sinh con trai làm nô tài, sinh con gái làm ca kỹ. Ta rửa tổ tông mười tám đời nhà ngươi, chúc ngươi sớm xuống Địa ngục, a.....” Vũ Tĩnh mắng, muốn dùng cách này để phân tán tinh lực, không nghĩ đến đau đớn trên thân thể nữa. Trên người Vũ Tĩnh đã xuất hiện vết máu, thấm ra từ bên dưới quần áo.

Vũ Tĩnh mắng càng hung hăng thì mama đánh càng nặng. Vừa đánh vừa chửi rửa:“Ta đánh chết tiện nhân nhà ngươi, loại ti tiện đi quyến rũ đàn ông, còn dám mắng ta à, ta cho ngươi mắng..... Ta cho ngươi mắng này.....”

Mấy đại nương sợ quá buông Vũ Tĩnh ra. Vũ Tĩnh đã bị đánh đến kiệt sức, vô lực phản kháng, tê liệt ngã xuống trên mặt đất. Mama vẫn không buông tha cho nàng, trong mắt bà ta nổi lên tơ máu, một lòng đánh cho người nằm dưới đất kia không chết cũng thành tàn phế.

Vũ Tĩnh trên mặt đất quay cuồng, nàng cảm thấy mỗi tấc thịt trong thân thể đều như lìa ra. Roi dường như quật vào tận trong cơ thể nàng, đau đến chết đi sống lại. Máu không ngừng chảy, ý thức của nàng bắt đầu dần mất đi, chỉ mong được chết ngay bây giờ. Trong lúc mơ hồ vẫn nghe thấy tiếng Lâm Lâm lo lắng kêu lên:“Mama, ta xin ngươi, buông tha cho Tĩnh tỷ tỷ..... Mama..... Lâm Lâm xin ngươi, ngươi buông tha cho Tĩnh tỷ đi.....”

Sắp chết rồi sao? Thật tốt quá, ta có thể về nhà rồi. Trước khi chết còn có một người quan tâm đến ta như vậy là ta thỏa mãn rồi. Nhưng tại sao trong lòng ta còn một tia không cam tâm chứ? Ta còn đang lưu luyến cái gì đây? Âu Dương Chính Hiền ư? Hừ, hẳn ngay cả chút tin tưởng căn bản nhất cũng không có, ta cần gì phải lưu luyến hắn chứ?

A, đau quá! Vũ Tĩnh thoáng nâng tay lên một chút liền cảm thấy cơ thể đau đớn đến tê tâm liệt phế(tâm: tim, phế: phổi). Mờ to mắt, rốt cục vẫn nhìn thấy căn phòng nhỏ màu đen. Tại sao nàng còn ở đây? Nàng vốn tưởng rằng tỉnh lại thì sẽ được ở nhà nằm trên chiếc giường lớn thoải mái nhưng hoá ra lại không phải. Nàng vẫn ở đây, làm bạn với nàng vẫn là chuột mà bình sinh nàng sợ nhất. Chẳng lẽ ông trời còn chưa tra tấn nàng đủ hay sao? Cả ngày không được ăn gì, vừa rồi lại tiêu hao nhiều sức lực như vậy nàng thật sự rất đói và cũng thấy đau đớn quá. Không biết là đau trên thân thể hay là trái tim

đang đau đây?

“Kẹt.....” Một tiếng, có bóng người lặng lẽ tiến vào.

“Tình tỷ tỷ, người nhất định là đang đói bụng hả? Lâm Lâm mang đồ ăn đến cho người đây. Người mau ăn nhanh đi, đây là đồ hôm qua ta lên mama giữ lại đây. Người đừng để mama phát hiện nếu không ta cũng sẽ gặp rắc rối mất.”

“Cám ơn người Lâm Lâm.” Vũ Tinh trong mắt ngân ngấn lệ, thật khó có được người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Đầu năm nay, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thiếu, dẹt hoa trên gấm nhiều. Lúc nàng đắc thế thì mọi người thi nhau a dua nịnh hót rồi tìm mọi cách để lấy lòng, bây giờ thì sao chứ? Chỉ là cơm này quá cứng lại còn lạnh nữa, nàng không thể nuốt trôi nổi. Không được, nàng nhất định phải chạy trốn! Còn ở lại thì nàng sẽ phát điên mất. “Lâm Lâm, người hãy giúp ta một chuyện.” Vũ Tinh vội vàng nắm lấy tay Lâm Lâm.

“Tình tỷ tỷ, người làm sao vậy? Vội gì chứ, nếu Lâm Lâm có thể thì nhất định sẽ giúp người mà.” Lâm Lâm trịnh trọng gật gù đầu, vô cùng chân thành nói.

“Ta muốn chạy trốn!”

Lâm Lâm hoảng hốt: “Người muốn chạy trốn ra ngoài? Không được đâu, một mình xuất cung là tội chết đấy. Ta biết mama lần này xuống tay rất ác độc nhưng chỉ cần chúng ta ngoan ngoãn, chăm chỉ làm việc thì bà ấy sẽ không tìm ra lý do mà phạt chúng ta nữa.”

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do. Mama có ý muốn ta chết, bà ta nhất định là được người nào đó ra lệnh, ta không thể ngồi chờ chết. Ta nhất định phải trốn đi!”

“Nhưng tại sao mấy người đó nhất định phải dồn người vào chỗ chết?”

“Lâm Lâm người không hiểu đâu, hậu cung hiểm ác giết người không cần lý do! Ta chắn con đường thăng tiến của các nàng, các nàng càng không thể không giết ta. Lâm Lâm, người giúp ta được không?” Ta và Lam Nhi đã từng trốn đi một lần, hẳn là không khó.

Lâm Lâm do dự hồi lâu, rốt cục cũng đồng ý: “Được, ta giúp người trốn. Ta đi chuẩn bị giúp người một chút trước đây, canh ba đêm nay người hãy trốn đi, nhưng đừng nói với ai là ta thả người đây.” Tình tỷ tỷ là người tốt, nàng thật sự không đành lòng nhìn một người tốt phải chết như vậy.

“Được, không thành vấn đề. Ta tuyệt đối sẽ không bán đứng người.” Lâm Lâm lương thiện như vậy, trong lúc hoạn nạn đều sẵn sàng xả thân cứu ta, sao ta có thể bán đứng nàng chứ? Nếu không ta chẳng phải là kẻ bất nhân bất nghĩa hay sao.

Canh ba tại cửa thành nam

“Tình tỷ tỷ, cửa thành nam này có ít người phòng thủ nhất, người ở đây ta đã đánh lạc hướng đi rồi. Người mau chạy đi. Vết thương trên người sao rồi, còn đi được không?” Nàng vẫn nhớ vết thương trên người Vũ Tinh nặng đến mức nào. Hôm đó nàng thật sự bị dọa hết hồn, từ trước tới giờ chưa từng thấy một ai chảy nhiều máu đến như vậy, toàn thân máu chảy đầm đìa. Trên người có thể nhìn rõ từng vết roi, ngay cả quần áo cũng bị roi tiên làm rách hết cả. Bị thương như vậy lại còn không có ai bôi thuốc cho nàng, nhất định phải đau lắm? Nghị lực của Tình tỷ tỷ thật tốt, nếu là nàng chỉ sợ ngay cả đi cũng không đi nổi.

Sắc mặt Vũ Tinh trắng bệch như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống được. Đau đớn ăn mòn thần kinh, mỗi bước đi gần như lấy hết tất cả sức lực trong người nhưng nàng vẫn cố nén, cắn răng nói: “Không sao, ta vẫn còn đi được. Lâm Lâm, người đi nhanh đi, đừng để ai phát hiện ra, tự ta đi được rồi.”

“Tình tỷ tỷ, cứ để ta đỡ người ra ngoài đi.” Lâm Lâm sợ nàng còn chưa ra được ngoài cánh cửa gần ngay trước mắt này thì đã ngã xuống rồi.

Vũ Tinh gật đầu một cái, để Lâm Lâm giúp đỡ. Chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, một đám đông người chặn cửa thành lại, vây quanh Vũ Tinh chặt như nêm cối. Lâm Lâm từ trước tới giờ chưa từng thấy cảnh tượng này, sợ hãi tránh phía sau Vũ Tinh.

Thị vệ rẽ ra thành một lối đi, Chính Hiến mặc long bào âm trầm tiến đến gần Vũ Tinh. Nếu không phải hắn dùng một ánh mắt tà ác nhìn nàng thì nàng thật sự sẽ nghĩ rằng đó là một vị hoàng tử đến cứu mình.

“Trẫm đã nói rồi, người đừng hòng trốn. Người coi lời nói của trẫm như gió thoảng bên tai sao?” Người gấp rút muốn rời khỏi trẫm đến như vậy sao? Ngay cả tình lang của người người cũng không cần. Tiêu Vũ Tinh người quả nhiên bạc tình! Bên tai vẫn vang vọng tin tức mà Trần Hàn điều tra được: Tiêu Vũ Tinh và Nam Cung Quân đã sớm quen biết. Hai người học cùng một nơi, cảm tình rất tốt, quan hệ khá thân mật. Nam Cung Quân từng nói muốn lấy Tiêu Vũ Tinh làm thê tử của hắn, cũng công khai theo đuổi nàng.

“Ta muốn rời khỏi đây!” Ánh mắt chạm vào đáy mắt xa lạ và lạnh lùng của hắn khiến trái tim Vũ Tinh như đóng băng. Nàng sẽ ôm hy vọng gì về hắn nữa.

“Người nói đi là đi sao? Trẫm đã nói rồi, người không được phép đi.” Ánh mắt hung ác nham hiểm thoáng nhìn qua vết thương trên tay Vũ Tinh rồi giằng lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Đêm nay ánh trăng thật mờ ảo nên hắn căn bản không nhìn rõ sắc mặt trắng bệch của Vũ Tinh, mà cho dù thấy, hắn cũng sẽ tưởng rằng nàng đang sợ hãi.

“Tại sao người không giết ta luôn đi?” Giọng nói của Vũ Tinh có chút run run. Nhưng đừng tưởng rằng nàng sợ hãi, đây chỉ là vì nàng đang tức giận.

“Giết người? Không dễ thế đâu. Trẫm nói rồi, trẫm sẽ tra tấn người đến sống – không – bằng – chết.” Hoàng đế nói mỗi chữ lại tăng thêm một phần lực đạo ở tay.

Chính Hiền vốn là người luyện võ nên lực đạo mạnh hơn so với người bình thường, lúc này lại càng nặng trên cánh tay đầy thương tích của Vũ Tinh.

“Đau. ....” Vũ Tinh rốt cục không chịu nổi khẽ kêu lên. Khi bị mama đánh, nàng chưa từng kêu một tiếng đau. Nhưng bây giờ ánh mắt của Chính Hiền lại làm cho nàng đau lòng, miệng vết thương lại một lần nữa rách ra khiến máu chảy đầm đìa.

“Rất đau sao? Chỉ cần người cầu xin tha thứ, chỉ cần người thừa nhận cấu kết với Nam Cung Quân thì người sẽ không phải chịu khổ nữa.” Cùng lắm chỉ là bị mảnh chén cắt vào tay, có đau đến mức đó không? Nhìn thấy bộ dáng đau đớn của nàng, tại sao trái tim hắn cũng cảm thấy đau theo?

“Tại sao ta phải xin tha? Ta không sai!” Vũ Tinh quát cường nhìn thẳng vào hắn, nàng không làm sai chuyện gì thì cho dù có người cầm đao kề trên cổ, nàng cũng tuyệt đối không nhận sai. Người này có làm không vậy, hắn thích ta cấu kết với người khác thế sao? Hay là hắn thích vợ ngoại tình.

“Xem ra làm cung nữ vẫn không làm giảm thói kiêu ngạo(ngạo khí) của người.” Lúc trước, chẳng phải chính ngạo khí của nàng đã khiến hắn thích nàng sao? Nay hắn lại chán ghét ngạo khí của nàng, nếu nàng sớm cầu xin tha thứ thì mọi chuyện cũng không đến mức này.

“Ngạo khí của ta là trời sinh.” Vũ Tinh lãnh đạm nói, nàng đã hết hy vọng với hắn.

“Được, được lắm! Người cứ tiếp tục mà làm cung nữ đi, trẫm muốn xem xem đến khi nào người mới chịu thua?” Hoàng đế cầm chặt tay Vũ Tinh, hắn không biết rằng mình đang nắm đúng chỗ miệng vết thương của Vũ Tinh. Có lẽ phải nói là, trên người nàng không một chỗ nào không phải miệng vết thương! Hắn không biết bởi vì hắn mà miệng vết thương khó khăn lắm mới khép của nàng lại một lần nữa rách ra, chậm rãi thấm qua quần áo nàng.

Lâm Lâm đang tránh ở phía sau nhìn thấy biểu hiện đau đớn của Vũ Tinh, nhìn xuống lại thấy vết máu loang lổ trên quần áo nàng, rất đẹp, giống như một đóa hoa mai vậy. Chỉ có nàng biết, kia không phải hoa mai mà đó là rất nhiều máu.

“Người buông Tinh tỷ tỷ ra, buông ra. ....” Lâm Lâm không biết người đến là hoàng đế, nàng cũng chưa từng gặp hoàng đế, ra sức kéo tay Chính Hiền ra.

Đôi mày anh tuấn của Chính Hiền nhăn lại, tiểu quý này ở đâu ra đây? Chính nàng ta đã giúp Vũ Tinh rời khỏi hắn? Bất luận kẻ nào cũng không thể mang Vũ Tinh đi, dù nàng có chết cũng phải chết bên cạnh. Chính Hiền cực kì tức giận dung hết sức bóp cổ Lâm Lâm.

Vũ Tinh kinh hãi: “Âu Dương Chính Hiền, người mau buông nàng ra. Mau buông nàng ra, người là hoàng đế, so đo với một cung nữ làm gì? Chẳng lẽ người muốn bị thiên hạ chê cười sao?” Lâm Lâm vì giúp nàng mới thế này, nàng không thể để nàng ấy gặp chuyện chẳng lành.

Hoàng đế chậm rãi buông tay. Lâm Lâm mãi mới được thả từng ngum từng ngum hít lấy không khí. Nam nhân này thật độc ác, không nói câu nào đã muốn lấy mạng nàng. Tinh tỷ tỷ vừa rồi nói hắn là gì? Hoàng. ..đế? Cái gì, hắn. ..hắn là hoàng đế?

“Đừng trốn nữa, người trốn không thoát đâu.” Hoàng đế âm trầm nói xong liền quay đi thật nhanh.

Đau đớn trên người sớm đã quá sức chịu đựng của nàng, rốt cục không chống đỡ nổi nữa mà ngã xuống. .

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

♥Edit: Tongeck♥ ♥Beta: Viochan♥ Tinh lại, tưởng rằng chỉ là ác mộng nhưng rốt cục chẳng có gì thay đổi, vẫn là sự thực tàn khốc. Vũ Tinh vẫn đang ở trong căn phòng nhỏ, điều khác chính là lần này tinh lại nàng không hề cô đơn, có Lâm Lâm bên cạnh làm bạn với nàng.

“Lâm Lâm, đều tại ta không tốt, là ta làm liên lụy đến người.” Bản tính không tranh giành của nàng lại làm hại tiểu cung nữ đắc tội với hoàng đế, thậm chí suýt nữa bị giết chết. Chẳng lẽ, ta thật sự là tai họa, người nào bên cạnh ta đều sẽ bị tổn thương?

“Nam nhân kia thật sự là hoàng thượng sao? Chẳng phải người nói hắn rất xấu sao? Tại sao ta thấy không giống với hình dung của người gì cả?” Nói hắn là mỹ nam tử không quá chút nào. Hắn là người đẹp trai nhất mà nàng từng gặp đó.

”Bộ dạng đẹp trai có thể làm cơm được sao? Ta đã nghĩ thông rồi, tìm chồng trăm ngàn lần đừng nên tìm người đẹp trai, nên tìm chồng xấu chứ không phải chồng đào hoa.” Chồng mà bộ dạng đẹp trai chắc chắn sẽ có nhiều người thích, ắt sẽ bị hãm hại, sau đó sẽ phải chịu kết cục nằm liệt vài ngày không thể nhúc nhích như chính nàng đây.

“Chồng? Là cái gì?” Mấy ngày nay, Vũ Tinh không thể nhúc nhích, Lâm Lâm mỗi ngày đều đến bên nàng. Mama kia cũng không biết đắc tội gì với chủ

nhân mà bị chặt hai tay, đuổi khỏi hoàng cung. Thật ra cũng là đáng đời bà ta, bình thường luôn thích làm khó tiểu cung nữ. Nghe nói bà ta còn bức chết nô tỳ, quả thật là phiên bản của Dung mama (vật trong hoàn châu cách cách). May mà bà ta bị đuổi chứ nếu không cuộc sống của các nàng làm sao có thể tốt được thế này? Vũ Tinh cũng không thể nằm yên ở đây mà dưỡng bệnh.

”Chính là trượng phu ấy. Lâm Lâm, sau này ngươi muốn gả cho người như thế nào?” Người nào cũng có thể gả nhưng trăm ngàn lần không phải người sai vật là được. Bây giờ nàng mới hiểu cái gì là: “bước vào cửa quan, sâu tựa biển cả”. A! Có khi lại có người cố tình thích nhảy xuống biển ấy chứ.

Lâm Lâm đỏ mặt cúi đầu: ”Ta? Ta chỉ muốn tìm một người nam nhân đối xử thật tốt với ta, yêu thương ta là đủ rồi.”

Muốn tìm một nam nhân như vậy nói dễ hơn làm. Âu Dương Chính Hiền lúc trước chẳng phải nàng nói gì nghe đấy, che chở hết mực hay sao? Bây giờ thì sao? Nói trở mặt liền trở mặt.

”Tinh tỷ tỷ, tại sao Hoàng thượng lại có vẻ rất hận ngươi như thế?” Trước kia, Tinh tỷ tỷ rốt cuộc có thân phận gì? Chẳng lẽ thật sự là Tiểu phi nương nương trong truyền thuyết sao? Tiểu phi chính là ước mơ của nàng, nàng cho rằng Tiểu phi thật sự rất hạnh phúc, hai nam tử ưu tú nhất triều đại đều yêu nàng, không ngờ có nhiều người thích lại thâm như vậy.

”Hắn hận ta. ....đúng vậy, hắn hận ta, ta cũng rất rất hận hắn.” Nhưng cũng rất rất nhớ hắn! Tự nhủ phải từ bỏ hắn, quên hắn đi, nhưng sao trái tim lại không nghe theo? Mà hắn thì liệu có một tia không đành lòng nào với ta không?

Cửa đột nhiên bị mở ra, ánh sáng mãnh liệt tràn vào khiến Vũ Tinh không tự chủ lấy tay che mắt. Lam Nhi lao đến, khóc lóc giữ chặt Vũ Tinh: ”Tiểu thư, Lam Nhi rất nhớ ngươi, tiểu thư ngươi thế nào rồi?”

”Lam Nhi, đúng là Lam Nhi rồi, Lam Nhi. ....” Vũ Tinh cũng ôm nàng thật chặt. Mới có mấy ngày không gặp mà cảm thấy như đã rất lâu, đã xảy ra rất nhiều chuyện, vật cũng không còn là của mình.

”Tiểu thư, ngươi sao rồi?” Hai người đã thoáng bình tĩnh đôi chút.

”Ta còn có thể thế nào, ngươi cũng thấy rồi đấy. Vết thương trên lưng ngươi đỡ chưa? Ngươi bị điều đi đâu, ở đấy thế nào? Có ai bắt nạt ngươi không?”

Vũ Tinh quan tâm liên tiếp làm Lam Nhi rút nước mắt, ”Tiểu thư, ngươi đừng quan tâm đến Lam Nhi như vậy. Lam Nhi. .... Lam Nhi thực xin lỗi ngươi, không thể bảo vệ ngươi cho tốt, hại ngươi ra nông nỗi này.”

”Lam Nhi, chuyện này không liên quan đến ngươi, ngươi đừng tự trách mình.” Người sai là Âu Dương Chính Hiền. Nếu hắn tin tưởng ta thì cho dù là ai, sử dụng mưu kế gì đều không thể làm hại ta được. Dù không có chuyện này, chỉ cần hắn không tin tưởng ta thì chuyện thế này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra. Ai là người châm ngòi nổ cũng thế cả thôi.

”Không, là lỗi của Lam Nhi. Là ta...”

”Lam Nhi, ngươi còn chưa nói ngươi bị điều đi đâu, ở đó có ai đối xử tệ bạc với ngươi không?” Không biết tại sao nhưng Vũ Tinh chỉ là không muốn nghe nàng nói hết.

”Hu hu. .... Lam Nhi rất tốt, ta bị điều đến... chỗ của Mộng phi nương nương.”

”Mộng phi? Là nàng xin Hoàng Thượng điều ngươi đi sao? Nàng đối xử với ngươi có tốt không?” Sao lại trùng hợp đến vậy?

”Tốt, nàng đối xử với ta rất tốt.” Lam Nhi nhẹ nhàng lau nước mắt, trong ánh mắt lóe lên tia sáng khác thường.

”Vậy là tốt rồi.” Vào lúc này Vũ Tinh dường như hiểu được điều gì đó, nhưng nàng cũng không muốn vạch trần. ”Lam Nhi, ngươi vào bằng cách nào?” Nơi này đâu cho phép người bình thường tới gần.

”Là ta cầu xin Dật vương đưa đến.”

”Dật vương?” Tên quý phong lưu này rốt cục đi chơi đủ rồi, cũng biết hồi cung cơ đấy.

”Chẳng phải ta đây sao? Hoàng tâu.” Dật Hiền cười tươi như hoa đi vào, nhìn thấy bộ dạng của Vũ Tinh bị dọa một phen: ”Hoàng tâu, mới vài ngày không gặp sao ngươi lại biến thành thế này? Nếu như nhị ca mà nhìn thấy hẳn chắc chắn sẽ đau long chết mất.” Nhị ca cũng thực cố chấp, nếu hai người đều đau khổ như vậy thì sao mỗi người không nhường một bước chứ? Có chuyện gì nói rõ ra không phải là tốt sao?

”Hắn còn đang ước gì ta chết đi ấy chứ. Sao mà biết thế nào là đau long?” Vũ Tinh khinh thường hừ lạnh.

”Không đâu! Nếu hắn không đau long thì làm gì có chuyện mỗi ngày đều kéo ta đi mua rượu, lúc nào cũng nhắc tên ngươi. Nhưng mặc kệ ta khuyên thế nào hắn cũng không nghe. Đúng là hết cách với hai người!” Hiểu lầm giữa bọn họ thực sự quá sâu. Dật vương hẳn nữ nhân vô số, hẳn liếc mắt một cái đã nhìn ra hoàng tâu không phải loại nữ nhân lăng lo.

”Hắn thật sự đau long vì ta sao?” Vậy tội gì hắn phải vừa tra tấn ta, cũng vừa tra tấn chính mình?

”Từ trước tới nay ta chưa thấy hoàng huynh như vậy bao giờ. Ô, cô bé đáng yêu này là ai?” Dật vương tự cho mình là phong lưu đúng là không buông

tha cái gì, thật bất hạnh khi để cho hắn nhìn thấy Lâm Lâm ngồi bên cạnh.

“Đúng vậy, tiểu thư, nàng là ai?” Lam Nhi cũng rất ngạc nhiên.

“Nàng ấy à, nàng là Lâm Lâm, là bạn tốt của ta ở nơi này. Lâm Lâm, đây Lam Nhi!” Tính cách của hai nàng có chút giống nhau, đều đơn thuần như vậy, chắc sẽ trở thành bạn tốt.

Lâm Lâm nhu thuận nói: “Chào Lam Nhi tỷ tỷ ạ.”

“Hoàng tâu, sao ngươi lại giới thiệu tiểu cô nương đáng yêu này cho mỗi Lam Nhi, coi thường bốn vương như thế.” Dật Hiên này cũng không chịu, nhìn quen nữ tử phong tình vạn chủng rồi bây giờ ngẫu nhiên đổi khẩu vị cũng không tệ.

“Ngươi? Ta đâu có muốn đoá hoa tốt đẹp của tổ quốc bị ngươi hủy hoại.” Dật Hiên có cái chủ ý quái gì sao nàng lại không biết. Âu Dương gia nhiều thế hệ si tình, sao lại sinh ra tên quý phong lưu Âu Dương Dật Hiên này? Không phải là hắn được nhét về đây chứ?

“Ha ha ha... khiếu hài hước của ngươi không giảm chút nào.” Trải qua nhiều chuyện như vậy hắn tưởng rằng nàng sẽ nản chí ngã long, chẳng còn thiết sống, không ngờ còn có thể nói đùa thế này. Sức chống cự của Hoàng tâu thật đúng là không phải bình thường, nếu là nữ nhân khác chỉ sợ suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, thậm chí thất cổ tự sát rồi. Bây giờ hắn đã bắt đầu hiểu tại sao nhị ca, tam ca lại yêu nàng sâu đậm như vậy, một khi bị cuốn vào sẽ rất đau khổ. Hắn còn lâu mới theo chân bọn họ, hắn vẫn thích làm một vương gia phong lưu, không lưu luyến đoá hoa nào, càng không vì ai mà dừng lại hơn.

Lãnh cung

Không biết tại sao Vũ Tinh lại bước đến nơi này. Dù rằng nàng từng ở đây một thời gian nhưng tâm tình lúc đó hoàn toàn khác bây giờ. Lúc trước nàng bị hiểu lầm là hãm hại hoàng tử nên bị đẩy vào lãnh cung, Hoàng Thượng còn phái người đến tu sửa cho nàng, nay lại phải ở trong cái phòng nhĩ chẳng bằng lãnh cung. Lúc ấy nàng có thể rời cung mỗi ngày, sao lại còn quay về chứ? Nàng thà rằng nàng không quay lại để vẫn có thể là chủ chìm nổi vui vẻ. Vì Chính hHiên, nàng không tiếc bỏ gãy cánh chim của chính mình, ở lại bên trong bức tường cao này. Chặt đứt cánh rồi nàng còn có thể bay qua tường được nữa không?

Vừa bước vào cửa liền nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Ngụy hoàng hậu, nàng bình yên chăm sóc cho vườn hoa của mình, có vẻ rất thỏa mãn. Thấy Vũ Tinh, đầu tiên nàng sững sờ, sau đó nở một nụ cười khê hiên lãnh.

“Ngươi ở đây trông hoa à? Ta có quấy rầy không?”. Bỏ lại lớp nguy trang của hoàng hậu, nàng dường như càng dễ dàng ở chung, càng thêm thân thiết.

Ngụy Doanh Hoàn lắc đầu cười khê, mời Vũ Tinh vào nhà ngồi. Vũ Tinh nhìn xung quanh căn phòng, không có trang sức hoa lệ, không có người hầu kẻ hạ, ngoại trừ sạch sẽ vẫn chỉ là sạch sẽ, còn có mùi đàn hương dễ ngủ và cả hương hoa tràn ngập. Làm cho người ta cảm thấy an tâm thoải mái.

“Tiêu phi, không có gì để tiếp đãi, mời dùng trà.”

“Hoàng hậu, đừng gọi ta là Tiêu phi. Ta đã không còn là Tiêu phi nữa rồi!” Tình cảnh của ta thậm chí còn thảm hơn ngươi. Làm phi tử của hoàng đế quả nhiên chẳng ai có kết cục tốt, ta cũng không phải là ngoại lệ.

Ngụy Doanh Hoàn nhìn bộ dạng của Tiêu Vũ Tinh một chút, trong lòng hiểu được vài phần. Cũng không muốn hỏi thêm, trong cung chính là như vậy, bản thân mình đây không phải là ví dụ tốt nhất sao? “Ngươi cũng đừng gọi ta là hoàng hậu nữa, chuyện cũ đã qua, sớm theo gió biến mất, không còn gì lưu luyến.”

“Vậy được rồi, ta gọi ngươi là Doanh Hoàn. Ngươi có vẻ rất thoải mái?” Khi nào thì ta cũng có thể đạt đến cảnh giới này đây?

“Trong thời gian ở đây, ta nghĩ rất nhiều, cái gì mà quyền mà thế, tất cả cũng chỉ là công dã tràng. Ngươi theo đuổi có mệt, có khổ đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là ‘hoa trong gương, trăng trong nước’. Thật ra, cuộc sống và tâm tình giống nhau đều là một loại cảm giác cực kỳ đơn giản, chỉ là có đôi khi mọi người thích phức tạp hóa nó lên. Tự như mây trên trời vậy, kỳ thật nó biến hóa rất đơn giản nhưng đôi khi chúng ta phùng lên nó quá nhiều ý nghĩa, đơn giản chỉ là những thứ trong lòng mỗi người. Cùng là một thứ nhưng đối với hai người khác nhau sẽ rất khác. Chúng ta có lẽ nên thích ứng với một cuộc sống đơn giản, bình thản mà đối diện với sự vật.”

“Vậy tình yêu thì sao? Cũng có thể coi như công dã tràng được ư?” Nhưng nó thật sự tồn tại, từng làm cho nàng vui vẻ, vì hắn mà từ bỏ tự do của chính mình, bây giờ lại làm trái tim nàng đau đớn. Loại cảm giác này khắc sâu như vậy, nàng không quên được, cũng không có cách nào bắt nó trở thành một giấc mộng. Tỉnh mộng, tất cả đều biến mất.

“Trái tim là của chính mình, chỉ có mình mới cứu được mình. Bất kể là đã trải qua cái gì hay hiện tại đang phải trải qua cái gì, vui vẻ cũng tốt mà đau khổ cũng thế, phải hiểu rằng đau khổ là vì niềm vui chưa tới. Mọi thứ qua rồi thì đều đã qua đi, hãy thân nhiên mà đối mặt với hiện tại, đối mặt với chính mình đi.”

“Đối mặt với hiện tại, đối mặt với chính mình?” Vũ Tinh dường như hiểu ra điều gì đó. Nàng thực hâm mộ Ngụy Doanh Hoàn bây giờ, lòng yên tĩnh như nước, không một tia gợn sóng. “Ngươi suốt ngày ở trong này không cảm thấy thực nhàm chán sao?”

“Có hoa có cây cỏ thì sao lại nhàm chán được? Chỉ cần dùng trái tim để lắng nghe, thế gian vạn vật đều có thể làm bạn.”

“Phụ thân ngươi vì ta mới bị bắt, ngươi có hận ta không?” Cho dù nàng hận ta cũng chẳng sao, là do ta đã hủy hoại tất cả của nàng, hại cha nàng, tước đi

ngôi vị hoàng hậu của nàng, khiến nàng phải mãi mãi ở nơi lạnh cung.

“Tại sao phải hận người? Cha ta hẳn không biết lẽ nghĩa, cho dù không phải vì người thì hẳn cũng sẽ tạo phản. Như vậy có lẽ là kết cục tốt nhất, ta phải biết ơn người mới đúng.”

“Tại sao lại biết ơn ta?” Có lẽ trước kia ta thật sự không hiểu về Ngụy Doanh Hoàn.

“Nếu không phải nhờ người, Ngụy gia sẽ không có kết thúc tốt đẹp như vậy. Không nhờ người, bây giờ ta có lẽ vẫn còn lún sâu trong hậu cung vẫn đục. Người nói xem, ta không nên biết ơn người sao? Mọi việc sẽ có lúc phải buông tay, lấy góc độ khác nhau để nhìn một việc thì người sẽ có những thu hoạch không giống nhau.”

Vũ Tinh cái hiểu cái không gật gù đầu. Nghe hoàng hậu nói một phen xong, lòng của nàng yên tĩnh không ít. Cho dù bây giờ có gặp hoàng thượng thì có khi nàng cũng có thể thần nhiên đối mặt.

Thật đúng là ban ngày không chỉ nói người, buổi tối không chỉ nói quý. Tiêu Vũ tinh vừa đi vào một góc thì đột nhiên đâm sầm vào lồng ngực một người. Chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt thâm thuy, cái mũi, miệng quen thuộc. Đây không phải người nàng luôn mong nhớ Âu Dương Chính Hiền sao? Lòng vừa bình tĩnh được lại trở nên bất an. Nói muốn buông, nói dễ hơn làm, có lẽ cánh giới của hoàng hậu, nàng vĩnh viễn làm không đạt đến được.

Hai người đối mặt, lại không biết nên nói gì. Bọn họ bây giờ vừa quen thuộc vừa xa lạ! Tiêu Vũ Tinh muốn nhìn hẳn, lại sợ nhìn hẳn. Mỗi lần nhìn hẳn nàng đều bị hẳn làm tổn thương một cách vô tình, nàng không thể đảm bảo thêm vài lần nữa nàng còn có thể chịu đựng nổi hay không. Đang chuẩn bị lướt vượt qua bên cạnh hẳn, hoàng thượng về mặt đồ dẫn, nhìn thẳng phía trước, tay cũng không tự chủ tóm lấy cánh tay của nàng.

“Người sợ trầm?” Chính Hiền nhướn mày, khẩu khí lạnh lùng có thể lạnh chết người.

“Không.” Nói thật, bây giờ nàng thật sự có chút sợ hẳn, sợ lời nói vô tình của nàng, sợ hẳn nhấn tâm cự tuyệt. Nhưng nàng vẫn chống chế, nàng đã từng nói, bây giờ ngoài tồn nghiệm ra thì chẳng còn gì.

“Vậy vì sao người trốn?”

Vô nghĩa, chính là không muốn nhìn thấy người chứ còn gì nữa! “Người muốn biết ư, được, ta nói cho người biết, bởi vì ta không muốn nhìn thấy người được chưa?” Âu Dương Chính Hiền người tốt nhất hãy lập tức biến mất khỏi tầm mắt ta đi.

“Người không muốn gặp, trăm càng muốn người gặp.” Chính Hiền thô lỗ lời nàng đi.

“Này, người kéo ta đi đâu? Này. .... Người thần kinh à. .... Âu Dương Chính Hiền chết tiệt, người buông tay ra. ....” Hẳn lại lên cơn gì đây?

Chính Hiền mặc kệ nàng kêu gào, nắm tay nàng, cảm giác hạnh phúc đã lâu nay tràn về. Hẳn từng muốn nắm lấy bàn tay này cả đời! Khóe miệng Chính Hiền không tự giác nhếch lên. Vẫn tưởng rằng chỉ cần không nghĩ đến nữa là có thể quên, hẳn thử mượn phi tần của mình để quên đi Vũ Tinh nhưng lại phát hiện thì ra bản thân căn bản không quên nổi. Hẳn thường coi các phi tử như Vũ Tinh, ở cùng một chỗ với các nàng, một chút cảm giác vui vẻ cũng không có, thậm chí còn cảm thấy phiền chán. Ở cạnh Vũ Tinh thật khác, cho dù bây giờ chỉ có thể nắm tay nàng hẳn cũng cảm thấy vui vẻ, hết thấy phiền não đều quên đi hết.

Vũ Tinh lại một lần nữa xác định, thần kinh của Chính Hiền thật sự có vấn đề rồi. Không ngờ hẳn lại kéo nàng đến tẩm cung của hẳn, một câu cũng không nói liền đẩy nàng lên giường, sau đó bắt đầu cởi hết quần áo của nàng. Vũ Tinh nhìn hẳn sợ hãi, đương nhiên là cực lực phản kháng. Kết quả khi Chính Hiền đưa thuốc ra, Vũ Tinh nhất thời choáng váng! Thì ra người này gấp như vậy là để bôi thuốc cho nàng, trong lòng có chút cảm động. Không, không thể cảm động, đây đều là tại hẳn!

“Ma. ....mama kia có phải bị người đuổi ra khỏi cung không?” Vũ Tinh ghé đầu vào chiếc gối trên giường, nghĩ: tại sao hẳn lại đột nhiên đối xử với ta tốt như vậy? Còn tự mình bôi thuốc cho ta, không phải đang tiến thêm một bước tra tấn ta đây chứ?

“Ừ.” Hoàng đế thần nhiên đáp, động tác đặc biệt nhẹ nhàng, sợ làm nàng đau. Nhìn từng vết từng vết thương trên người nàng, lòng mảy Chính Hiền càng lúc càng nhũn nhũt.

“Tại sao?” Là vì ta ư? Vũ Tinh không dám hỏi ra, nàng sợ là tại mình tự đa tình. Trong đầu lại là câu nói của Dật Hiền: Hoàng huynh mỗi ngày đều lôi ta đi mua rượu, miệng luôn gọi tên người. Lời nói của Dật Hiền là thật sao? Chính Hiền luôn nghĩ đến ta sao, Vũ Tinh không kim được nhìn về phía Chính Hiền, hẳn thật sự tiêu tụy đi rất nhiều. Nhưng là đây là tự hẳn chuốc lấy, không phải sao? Tại sao không thử đi tìm chân tướng mọi việc?

“Nàng đáng chết.” Chính Hiền hung dữ nói,neoh mắt lại, tỏa ra hơi thở nguy hiểm. Sớm biết Vũ Tinh bị thương nặng thế này thì hẳn sẽ không dễ dàng buông tha cho độc phụ kia, chặt hai tay của nàng đã là nhân nhượng cho nàng lắm rồi. Tinh Nhi chỉ có thể chịu sự khi dễ, tra tấn, ngược đãi của hẳn, bất luận kẻ nào đều không có tư cách đánh nàng.

“Aaa. ....” Thuốc sát lên người, Vũ Tinh cảm thấy đến xương cũng đau. Có lẽ điều thật sự làm cho nàng đau chính là nhu tình của Chính Hiền như đoá phù dung sớm nở tối tàn. Cứ như một con nhím vậy, trên người đầy những chiếc gai, nếu bị thương, nó sẽ tìm một cái góc tối trốn vào tự liếm miệng vết thương của mình, một khi có người hỏi han ân cần, nó sẽ không chịu nổi.

“Đau lắm à?” Lòng mảy Chính Hiền khẽ cau lại. Thấy Vũ Tinh đau khổ, hẳn quên hết mọi thứ. Lời thề son sắt hay hận thù, tất cả đều bị vứt qua sau đầu.

“Đương nhiên, nếu không ngại thử mà xem.” Nhu tình của Chính Hiền thể hiện ra làm nàng vui vẻ, cũng khiến nàng lo lắng. Nhu tình như vậy có thể kéo dài được bao lâu, giữa bọn họ thực sự có tồn tại một việc, không thể làm như không tồn tại được. Bất cứ lúc nào Chính Hiền cũng có thể nhớ lại chuyện hân không chịu nổi này và lại càng thêm tàn nhẫn với nàng. Nếu vậy nàng thà rằng hân đừng đối tốt với nàng, để nàng có thể hận hân hận hoàn toàn còn hơn. Âu Dương Chính Hiền cứ thế này khiến nàng vừa yêu lại vừa không yêu nhưng cũng không thể hận nổi hân.

“Sao ngại không chống cự lại?” Chẳng phải nàng rất thích phản kháng sao? Lúc đối mặt với hân có thể không hề sợ hãi khiến hân hết cách với nàng, thế sao lại bị đánh đến thảm như vậy?

“Có, nhưng các nàng nhiều người quá.” Quan trọng là Vũ Tinh lúc ấy nản lòng thoái chí, lại không được ăn cơm nên toàn thân vô lực, sao mà đánh lại được? Chính Hiền thì nàng không thể để yên, đơn giản là trong lòng còn có yêu, còn có không đành lòng.

“Bôi thuốc chưa?”

“Chưa.” Âu Dương Chính Hiền ngu ngốc hỏi gì mà dốt thế, tình trạng hiện tại của ta là gì chứ? Ai bôi thuốc cho ta không sợ đắc tội với hoàng đế bệ hạ người sao? Nếu không phải tại người, ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh người gặp người sợ, người gặp người bước cho nhanh như bây giờ!

“Ngu ngốc.” Chính Hiền lớn tiếng dọa người, lực đạo không cần thận tăng thêm.

“Đau quá, người muốn giết người à?” Vũ Tinh quay sang, giận dữ trừng mắt nhìn hân. Tất cả như lại trở về lúc ban đầu, chỉ là trong lòng bọn họ đều hiểu được, bọn họ sẽ không còn như xưa.

“Đừng có nhúc nhích.” Chính Hiền lại ấn nàng xuống.

Vũ Tinh bĩu môi úp mặt vào gối, nàng thật sự quá mệt mỏi, quá mệt mỏi, lập tức chìm vào mộng đẹp... Nàng nhìn thấy ba mẹ, Quân, Tiểu Nhu, còn cả người cha cổ đại, Tuyết, Cảnh Hiền, Vô Dạ, Lam Nhi... Tất cả người thân của nàng đều đang ở quanh nàng, cùng nhau chơi đùa, vui cười. Ngay cả những người không thích cười: Quân và Cảnh Hiền cũng cười rất vui vẻ, thật ra tính cách hai người bọn họ đúng là có điểm giống nhau.

Mất rất nhiều công sức Chính Hiền cuối cùng mới bôi xong thuốc. Vốn là cực kỳ phiền muộn, nhưng mà hân lại thích thú, thậm chí hy vọng thời gian có thể dừng lại ở giây phút này. Nhưng hân biết, thời gian qua đi, khi hân và Vũ Tinh bước ra khỏi cánh cửa này, bọn họ lại trở lại như cũ. Hân không thể vứt bỏ tôn nghiêm của một hoàng đế, Vũ Tinh cũng sẽ không từ bỏ sự kiêu ngạo của nàng mà nhận sai.

“Này.....” Chính Hiền thử gọi nàng thì phát hiện nàng đã ngủ say. Không khỏi buồn cười, nàng đúng là mỹ nhân ngủ, đi đâu cũng ngủ được. Lần trước trong gia yến nàng nói ngủ là ngủ, tất cả người trong cung đều gọi nàng là mỹ nhân ngủ rồi.

Nhẹ nhàng khoác áo cho nàng. Mới vừa đi vài bước lại quay lại, nhìn nàng một cái thật lâu, dường như cảm thấy thế nào cũng không đủ. Ra khỏi cánh cửa này, hân có lẽ sẽ không cơ hội nhìn như vậy nữa. Không kìm lòng được cúi người xuống, hôn nhẹ lên hai má nàng, lại sợ đánh thức nàng. Nếu Vũ Tinh tỉnh lại, hai người sẽ rất xấu hổ!

Chân trước vừa bước ra cửa, Trần Hàn liền đi đến: “Hoàng Thượng, Nam Cung Quân trong đại lao nói muốn gặp Hoàng Thượng.”

Khuôn mặt tuấn tú của Chính Hiền bắt đầu nhăn nhó, nhu tình vừa rồi biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, bây giờ chỉ còn lại vẻ mặt thô bạo, trên mặt viết bốn chữ to: CHÓCÓLẠIGÂN.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

♥Edit: Viocan♥ Lúc Tiêu Vũ Tinh tỉnh lại sao còn thấy bóng dáng Chính Hiền nữa, như vậy cũng tốt, đỡ phải cảm thấy xấu hổ khi gặp mặt nhau. Thuốc của hân rất hiệu quả, thật sự thoải mái hơn rồi, tại sao hân còn quan tâm đến nàng như vậy chứ? Sự dịu dàng trong nháy mắt khiến nàng trầm mê, nhưng nàng lại quá thông minh, biết rằng khúc mắc giữa bọn họ vẫn chưa giải quyết được vì nếu hoàng đế đã biết chân tướng, với tính cách của hân thì sẽ không xử sự như vậy. Có đôi khi, nàng thật hy vọng bản thân có thể ngốc một chút, ít nhất giờ này khắc này nàng vẫn có thể hạnh phúc.

“Hoàng Thượng.....” Giọng nói thanh thúy dễ nghe vang lên. Mộng phi nhìn thấy Vũ Tinh rõ ràng hơi sùng sốt một chút, hồi lâu mới định thần lại được, cười nói: “Tiêu phi, sao ngại lại ở đây?”

“Tại sao ta không thể ở đây? Nhìn thấy ta ở đây ngại sợ ư?”

“Nô tì..... chỉ là hơi ngạc nhiên thôi.” Mộng phi cười đến thực giả tạo, ánh mắt lại tập trung nhìn chằm chằm vào Vũ Tinh ngồi trên long sàng.

“Người đang sợ âm mưu của mình bị vạch trần đúng không?” Nàng đã chắc chắn mười phần rằng chủ mưu của tất cả mọi chuyện chính là người bề ngoài

yếu đuối, dịu dàng sẵn sàng, lương thiện hiểu ý người khác – Mộng phi nương nương. Quả nhiên loại nữ nhân này là âm hiểm nhất.

“Tiêu phi, không phải ngươi đang hiểu lầm cái gì chứ?” Mộng phi vẫn bày ra cái bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia. Lại làm cho Vũ Tĩnh nhìn mà ghê tởm!

“Mộng phi hình như là quý nhân hay quên, nay ta đã không phải là cái gì mà Tiêu phi nữa rồi, ta chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ mà thôi.” Vũ Tĩnh nhẹ nhàng bước đến trước mặt Mộng phi.

“Ồ trong lòng nô tì, ngươi vĩnh viễn là Tiêu phi.” Vĩnh viễn là nữ nhân đã đoạt mất người ta yêu, hủy hoại tất cả giấc mơ của ta.

“Thật sao?” Vũ Tĩnh ngoài cười nhưng trong không cười, đột nhiên chuyển đề tài: “Tại sao ngươi lại điều Lam Nhi đến chỗ ngươi?”

“Nô tì biết Lam Nhi là người rất quan trọng với Tiêu phi muội muội, muội muội xảy ra chuyện, Lam Nhi không có chỗ để đi nên nô tì chăm sóc nàng thay muội muội.” Ngữ điệu của Mộng phi suôi tai không chút ngập ngừng khiến người ta rất khó nghi ngờ lời nàng nói.

“Lý do rất hay nhưng ta không chấp nhận. Đủ rồi, Mộng phi, ngươi còn muốn vác cái bộ mặt giả nhân giả nghĩa ấy đến khi nào? Ngươi không biết mệt nhưng ta thì mệt rồi.” Vũ Tĩnh chán ghét sự giả tạo, nàng ghét nhất loại nữ nhân này. Ngụy quân tử còn không bằng kẻ tiểu nhân!

“Ha ha, mọi người đều nói Tiêu Vũ Tĩnh là đệ nhất tài nữ kinh thành quả thực không sai. Nô tì bái phục, có điều đôi khi thông minh quá cũng không phải chuyện tốt. Nếu ngươi không thông minh đến thế, không làm cho Hoàng Thượng mê muội người như vậy thì có lẽ ta đã có thể dễ dàng tha thứ để ngươi làm một phi tử bình an vô sự.” Nữ nhân quả nhiên dễ thay đổi, một giây trước nàng có thể khiến người ta yêu mến, giây tiếp theo nàng lại có thể thay một bộ mặt âm ngoan.

“Vậy còn ngươi? Muốn làm hoàng hậu ư?” Nàng nên sớm biết nàng ta không phải một nữ nhân an phận bình thường. Nữ nhân này có dã tâm, có thủ đoạn, là một kẻ độc ác. Khó trách có thể đùa giỡn tất cả mọi người, ngay cả mình cũng thiếu chút nữa bị nàng ta lừa.

“Còn phải nói sao? Từ lúc ta tiến cung Hoàng Thượng đã hứa với ta rằng hễ nhất định sẽ lập ta làm hậu.” Mộng phi cười đến tự tin mà xinh đẹp.

“Ngươi hẳn là rõ hơn ta, Hoàng Thượng hẳn không hề yêu ngươi, hẳn chỉ muốn hoàn thành lời hứa với tỷ tỷ ngươi mà thôi. Nói cách khác, hoàng hậu trong lòng hắn không phải ngươi.”

“Câm miệng. Cho dù Hoàng Thượng muốn lập hoàng hậu không phải ta thì cũng sẽ không là ngươi. Người trong lòng hắn chỉ có thể là tỷ tỷ ta, ngoài tỷ tỷ ta, ngoài ta ra, ai cũng không đáng được hắn yêu, ai cũng không thể.....” Mộng phi lầm bầm nói.

“Nếu để hắn phát hiện lúc trước ngươi khiến Dung phi mất đi đứa bé thì hẳn còn có thể cho ngươi làm hoàng hậu sao?” Nữ nhân này thật đáng sợ.

“Sao ngươi biết việc đó là do ta làm?”

“Ngươi nói ta thông minh mà? Nếu ngay cả điều này ta cũng không nhận ra thì chẳng phải đã khiến ngươi thất vọng vì đánh giá ta quá cao sao? Ngươi cho là việc ngươi làm rất hoàn hảo ư? Thật ra là sơ hở chòng chát, chỉ cần suy nghĩ một chút là mọi người có thể nhìn ra do ngươi làm.” Tên Âu Dương Chính Hiền ngu ngốc kia còn tin tưởng nàng ta như vậy.

“Thì sao chứ? Hừ, cho dù Hoàng Thượng biết hẳn cũng sẽ không trị tội ta.”

“Đó là vì hắn nể tình người tỷ tỷ đã chết của ngươi nên mới tha cho ngươi, không ngờ ngươi đã không biết hối cải lại còn làm trầm trọng thêm. Đứa bé vô tội, ngươi làm như vậy không thấy cắn rứt lương tâm sao?” Là tại Chính Hiền dung túng cho nàng thị sủng mà kiêu.(được sủng ái sinh ra kiêu ngạo)

“Sao ta phải cắn rứt chứ? Nếu không phải tại ngươi thì có lẽ ta sẽ để cho đứa bé đó được sinh ra bình an, người nên áy náy là ngươi. Là ngươi hại chết nó.” Mộng phi bị cắn ngược lại một cái, lấy tay chỉ vào Vũ Tĩnh nói.

“Mục đích của ngươi quả nhiên là ta.” Đây có lẽ chính là ta không giết người nhưng người vẫn vì ta mà chết, “Vậy chuyện Nam Cung Quân cũng là do ngươi bày ra?”

Mộng phi mỉm cười không nói, về mặt thỏa mãn.

“Ngươi không thấy chiêu này cũ lắm rồi à?” Tình tiết phim cũ rích này nàng đã xem không biết bao nhiêu lần nhưng không ngờ sẽ xảy ra với chính mình, chỉ có tự mình trải qua nàng mới biết rằng sự đau khổ này thật sự người bình thường không thể chịu đựng nổi. Trên thế giới còn gì đau khổ hơn việc bị nam nhân mà mình yêu căm ghét nữa?

“Chiêu thức không sợ cũ, dùng được là được. Ngay cả tội mưu hại hoàng tử lớn như vậy mà hắn vẫn có thể giúp ngươi thoát được thì ta nghĩ cho dù ngươi có ám sát hắn, chưa chắc hắn đã trị tội ngươi. Yêu càng sâu thì hận càng sâu, hừ, hắn yêu ngươi sâu bao nhiêu thì sẽ hận ngươi bấy nhiêu. Hơn nữa hắn sẽ không đi điều tra rõ chân tướng sự việc, bởi vì hắn sợ, sợ rằng mọi chuyện đều là thật. Hừ, hắn đã bị thù hận làm mờ mắt, ngươi cả đời cũng đừng hòng thay đổi.” Nói tới đây, ánh mắt Mộng phi ánh lên sự đố kỵ ghê gớm.

“Mộng phi, ngươi là nữ nhân độc ác nhất ta từng gặp. Sao Tư Đồ Tĩnh lại có một muội muội như ngươi chứ?” Theo như cách nói của Âu Dương Chính Hiền thì Tư Đồ Tĩnh nhất định là một người rất lương thiện.

“Câm miệng, ngươi không đủ tư cách nhắc đến tỷ tỷ ta.” Nàng và tỷ tỷ lớn lên bên nhau, tỷ tỷ vẫn luôn chăm sóc nàng giống như một ngọn đèn chiếu sáng cho nàng vậy. Nàng và tỷ tỷ như một, nếu tỷ tỷ chết rồi thì nàng sẽ là tỷ tỷ, giúp tỷ tỷ hoàn thành tâm nguyện chưa thực hiện được, gả cho nam nhân

mà tỷ tỷ yêu. Sự mê hoặc của quyền lực càng làm cho nàng đánh mất chính mình!

“Nữ nhân Nam Cung Quân yêu mà hần đã nhắc tới chắc hẳn là người? Sao người có thể đối xử nhẫn tâm một nam nhân yêu người như vậy?” Là kẻ thông dân bị hoàng đế bắt tại trận có khi hần phải chết một ngàn lần, nói không chừng còn có thể liên lụy đến cả nhà. Vì yêu, hần quên hết tất cả.

“Nếu không phải vì người thì ta cũng sẽ không phải hy sinh tính mạng của hần.” Mộng phi nói đến Nam Cung Quân mới hơi có vẻ xấu hổ. Nam Cung Quân dù sao cũng là người nàng từng yêu.

Lúc trước bọn họ có duyên gặp nhau, Nam Cung Quân vì nàng không hề lưu luyến người nào khác, tu thân dưỡng tính. Hai người thậm chí đã nghĩ tới chuyện tư định chung thân (gắn bó cả đời), không ngờ vì cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế mà khiến bọn họ không đến được với nhau. Tư Đồ Tĩnh chết, trước khi lâm chung muốn Hoàng Thượng chăm sóc tốt cho muội muội duy nhất của nàng là Tư Đồ Mộng. Hoàng Thượng vì áy náy mà lấy muội muội của nàng, không ngờ lại chia rẽ một đôi yêu nhau. Tư Đồ Mộng đã sớm biết về Hoàng Thượng qua lời tỷ tỷ, rất ngưỡng mộ đương kim thiên tử và âm thầm thích tỷ phu (anh rể) tương lai của mình. Huống chi đã có hoàng hậu nên nàng giấu diếm chuyện với Nam Cung Quân và gả cho hoàng đế lên làm phi tử. Mà Nam Cung Quân thì sau khi Mộng phi vào cung đã từ quan, rời khỏi nơi đau lòng này.

“Ai yêu phải người đúng là người đó bất hạnh.” Vũ Tĩnh cười nhạt. Đi yêu loại nữ nhân này chứng tỏ rằng hần không có mắt. Tuy Mộng phi thực sự rất đẹp nhưng nữ nhân như vậy chẳng phải càng nguy hiểm sao? Tư Đồ Tĩnh tỷ tỷ sinh đôi của nàng, hần là cũng rất đẹp!

“Người thì tốt hơn ta đến đâu? Cần vương gia không phải rất yêu rất yêu người sao? Người lại đối xử với hần thế nào, ngay cả khi hần ra ngoài biên cương người cũng không dám đi tiễn hần, lúc đó chẳng phải vì người tham luyến quyền thế hay sao? Tiêu Vũ Tĩnh, người cao thượng hơn ta bao nhiêu. Vốn có thể làm một vương phi vô ưu vô lo, tại sao người còn hồi cung?”

“Người cho là nữ tử trong thiên hạ đều tham luyến vinh hoa phú quý giống người sao? Người có biết cái gì gọi là yêu chân thành không hả?” Nếu đúng cái nàng muốn là vinh hoa phú quý thì việc gì nàng phải về cung, Cần vương chẳng lẽ không thể cho nàng sao? Trở lại hiện đại làm tiểu công chúa chẳng phải tốt hơn sao?

“Cái gì mà yêu chân thành chứ? Hừ, trong thiên hạ còn ai yêu Hoàng Thượng hơn ta?”

“Người yêu hần ư? Người chắc chắn chứ? Nếu hần không phải Hoàng Thượng, nếu hần chỉ là một tiểu tử nghèo khó, người có vứt bỏ Nam Cung Quân mà theo hần không? Đừng tự lừa mình dối người thêm nữa.”

“Yêu? Yêu để làm gì, người và Hoàng Thượng ân ái khiến mọi nữ tử trong hậu cung ghen tị, cuối cùng thì sao, ta cùng lắm chỉ giăng một cái bẫy đã có thể dễ dàng chia rẽ các người. Cái gì mà tình yêu ở trước quyền thế đều rất nhỏ bé, rất hèn mọn.”

“Người từ trước tới giờ không hề yêu Hoàng Thượng, cũng không hề yêu Nam Cung Quân, bởi vì người căn bản không biết cái gì là yêu.” Đúng vậy, tình yêu của Chính Hiền và Vũ Tĩnh rất mỏng manh nên mới có thể bị Mộng phi đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Mộng phi kiêu ngạo ngẩng cao đầu, không coi lời nói của Vũ Tĩnh ra gì.

“Nơi này là tẩm cung của hoàng đế, chẳng lẽ người không sợ những lời vu khống của người bị Hoàng Thượng nghe thấy sao?”

“Hần sẽ không nghe thấy. Hơn nữa cho dù sau này Hoàng Thượng biết chuyện này là do ta hãm hại người thì hần cũng sẽ không làm gì ta, bởi vì ta đã mang cốt nhục của hần.” Mộng phi hạnh phúc đặt tay lên cái bụng bằng phẳng.

“Cái gì?” Âu Dương Chính Hiền người gạt ta, nói cái gì mà chỉ yêu mình ta, không hề động vào phi tử khác. Hứa hẹn cái gì chứ? Hóa ra căn bản chính là người phản bội chứ không phải ta phản bội người.

“Có con rồi ta sẽ có thể danh chính ngôn thuận lên làm hoàng hậu. Mà người, có lẽ ta sẽ mở lòng từ bi, cho người chết toàn thây.”

“Ta đây chắc là phải khấu tạ đại ân đại đức của ‘hoàng hậu nương nương’ rồi.” Nữ nhân này thật quá tự cao tự đại, ta không tin sau này Âu Dương Chính Hiền biết chuyện sẽ bỏ qua cho nàng. Nếu hần thực sự tha thứ như nàng ta nói thì coi như đời này Tiêu Vũ Tĩnh ta yêu lầm người.

“Người hình như rất khinh thường lời nói của ta. Vậy chúng ta đánh cược đi!” Về mặt Mộng phi như nắm chắc phần thắng.

Ờo, đọc chap này tức điên người, đoạn sau còn điên hơn nữa cơ, mọi người chuẩn bị thuốc trợ tim và...cất đá đi, mấy hôm nay thấy ném anh Chính Hiền nhiều quá rồi đó

Trong đại lao

Hoàng đế mặc long bào đi vào nhà tù ẩm thấp này có vẻ không hợp nhưng nó không những không hề làm giảm đi khí thế vương giả trời cho mà ngược lại còn tô đậm khí chất quý tộc của hần thêm mười phần. Hần nghiêng mặt, khinh thường liếc qua Nam Cung Quân một cái.

“Tội thần tham kiến hoàng Thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.....” Phàm là kẻ bị bắt vào đại lao đều phải chịu hình, mà Nam Cung Quân là trọng phạm đương nhiên phải chịu hình phạt nặng hơn so với phạm nhân bình thường, nay đã không còn nhìn ra hình người nữa.

“Nam Cung Quân, người còn có lá gan cầu kiến trẫm?” Hần ta là kẻ đã hủy hoại cuộc sống tốt đẹp của ta và Vũ Tĩnh. Bắt hần phải chịu thiên đao vạn quả cũng không thể giải mối hận trong lòng, ta muốn hần còn sống nhưng hai người lại vĩnh viễn không thể gặp lại, để cho hần phải chịu nỗi khổ tương tư mãi mãi.

“Hoàng thượng, hoàng thượng. .... Tội thần thực xin lỗi ngài. Tội thần chỉ muốn biết Vũ Tĩnh thế nào, nàng có khỏe không?” Nam Cung Quân biểu hiện lo lắng.

“Đây là việc ngươi nên hỏi sao? Nàng là phi tử của trẫm, nàng khỏe hay không do trẫm quyết định. Ngươi có tư cách gì, lập trường gì mà hỏi?” Chính Hiền đi từng bước đến gần Nam Cung Quân, trong mắt hung hực lửa giận. Hắn cực kì không muốn nghe thấy tên Vũ Tĩnh từ miệng nam nhân khác.

“Vâng vâng, tội thần biết sai. Hoàng thượng, tất cả đều là lỗi của tội thần, xin hoàng thượng buông tha cho Vũ Tĩnh. Mọi chuyện hãy để tội thần một mình gánh chịu.”

“Một mình gánh vác? Ngươi gánh vác được sao? Uống cho một mồi thâm tình của ngươi, ngươi có biết nàng nói thế nào không?”

“Nàng nói nàng từ trước tới giờ không hề yêu ngươi, người nàng yêu chỉ có trẫm, từ nay về sau cũng sẽ chỉ ở bên cạnh trẫm, sẵn sóc trẫm, vĩnh viễn không rời.” Tiêu Vũ Tĩnh không thể nói ra những lời như vậy, Chính Hiền đang muốn thử hắn một lần.

“Vũ Tĩnh. ....” Nam Cung Quân cúi đầu, âm trầm bi thương hồi lâu, rốt cục ngẩng đầu, nở nụ cười khổ: “Nàng theo đuổi hạnh phúc của bản thân là đúng, ta sẽ không trách nàng. Hoàng thượng, xin hãy giao cái này cho nàng, nói với nàng, tội thần tôn trọng quyết định của nàng.” Nam Cung Quân lấy từ trong người ra một chiếc khăn lụa.

Chính Hiền nhận lấy khăn lụa, bên trên viết: Tông biệt hậu, ức tương phùng, kỷ hồi hồn mộng dữ quân đồng. Kim tiêu thẳng bả ngân hồng chiếu, do khùng tương phùng thị mộng trung(1). Phía dưới có nguệch ngoạc một cái tên: Tình Nhi.

Chính Hiền nắm chặt khăn lụa trong tay, hận không thể xé tan nó ra thành từng mảnh cùng chủ nhân của nó. Phất tay áo mà đi!

Trong tâm cung của hoàng đế, cuộc chiến giữa hai nữ nhân vẫn chưa dừng lại.

“Đánh cược? Không cần thiết, suy cho cùng Âu Dương Chính Hiền đối xử với ngươi như thế nào không liên quan gì đến ta.” Có liên quan, cực kì có liên quan.

“Hắn đã từng nói sẽ đối xử tốt với ta cả đời. Bất luận ta làm sai điều gì hắn cũng sẽ tha thứ! Ngươi cũng không được như vậy, ngươi nhìn ngươi bây giờ quý phi không giống quý phi, cung nữ không giống cung nữ. Vẫn còn là Tiêu Vũ Tĩnh hái lúc trước kia sao?” Trên mặt Mộng phi hiện rõ vẻ đắc ý.

“Không dám phiền Mộng quý phi lo lắng cho ta.” Vũ Tĩnh thật sự không muốn tổn nước bọt với nữ nhân này, đang muốn đi ra ngoài.

Mộng phi thấy Vũ Tĩnh không để ý đến mình, như phát điên lên hung hăng giật tóc Vũ Tĩnh, khuôn mặt nhăn nhó vô cùng đáng sợ, mắng: “Ta nói chuyện với ngươi mà ngươi coi như gió thoảng bên tai. Ta là hoàng hậu, ngươi dám vô lễ với hoàng hậu như vậy, đồ hồ ly tinh này...”

Nữ nhân xinh đẹp một khi tâm địa độc ác như rắn rết thì có đẹp đến đâu cũng không dễ chịu nổi.

“A... Buông... tay.” Vũ Tĩnh chỉ cảm thấy cả người run lên, đẩy Mộng phi ra tóm lấy tay nàng. Vốn định dùng võ dạy dỗ nữ nhân độc ác này một trận nhưng nể tình nàng là phụ nữ có thai nên chỉ tát nàng một cái.

“Dừng tay.” Chính Hiền đi vào đứng lúc nhìn thấy Vũ Tĩnh tát Mộng phi, quát lớn.

Mộng phi vừa thấy Chính Hiền, mầu dạ xoa lúc trước ngay lập tức biến thành cừ non, khóc sụt sùi đi đến trước mặt hoàng đế, roi lệ nói: “Hoàng thượng, ...”

Hoàng đế dịu dàng ôm vai Mộng phi, thấp giọng dỗ dành thiên hạ trong lòng.

“Ta thấy ngươi thật đáng thương hại.” Nữ nhân này biến sắc mặt quá nhanh, nếu Guinness mà có mục này thì nàng ta nhất định có thể phá kỉ lục thế giới. Vũ Tĩnh chăm chọc nói.

“Tiêu Vũ Tĩnh, động đến quý phi, ngươi phải bị tội gì?” Tại sao Tiêu Vũ Tĩnh mà hắn biết trước kia không còn nữa mà lại biến thành nữ nhân dối trá, hung dữ này.

“Ta đã phạm quá nhiều tội rồi, thêm cái này có là gì. Ngài cứ nói là đi, hoàng thượng!” Vào lúc này Tiêu Vũ Tĩnh ngược lại lại cười được. Con người nàng có vẻ kì lạ, lúc thật sự đau lòng nàng sẽ không khóc mà ngược lại sẽ cười, còn đáng sợ hơn cả khóc.

Mộng phi lại bày ra bộ dạng không tranh giành, lương thiện vô cùng: “Hoàng thượng, chắc tại nô tì làm gì sai nên mới khiến muội muội tức giận, muội muội mới hành động như thế. Là lỗi của nô tì, xin hoàng thượng đừng trách tội muội muội.”

Hoàng đế dịu dàng che chở nói: “Mộng phi, chuyện này ngươi không có gì sai hết!”

Vũ Tĩnh cười lạnh nói: “Mộng phi ơi mộng phi, chi tiết ngươi không sinh ra ở thời đại của ta, nếu không nhất định có thể làm một đại minh tinh vinh quang tột đỉnh, không đi đóng phim thật đáng tiếc.”

“Tiêu Vũ Tĩnh, chuyện tới nước này rồi ngươi còn không biết hối cải?” Hoàng đế vứt khăn lụa trong tay xuống đất.

Vũ Tinh nhặt khăn lụa lên, mở ra xem, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt: “Đây... đây là cái gì?”

“Cái này chẳng lẽ không phải do ngươi viết? Nam Cung Quân nhờ trăm trả lại nó cho ngươi, cũng chúc chúng ta bách niên giai lão, vĩnh kết đồng tâm. Cũng thế muốn ân đoạn tình tuyệt với ngươi, từ nay về sau hai không thể làm một.” Tiêu Vũ Tinh, trầm lại cho ngươi một cơ hội nữa, đừng làm trăm thất vọng. Nếu Vũ Tinh thật sự yêu Nam Cung Quân, nàng nhất định sẽ đến gặp hắn, như vậy trăm cũng sẽ từ bỏ hy vọng với nàng.

Nam Cung Quân, ngươi thật đáng giận. Vì tình yêu mà đi hãm hại bạn bè! Uổng công Tuyết coi ngươi là bạn tốt, ngươi lại hãm hại nàng như vậy. Nam Cung Quân và Tuyết là bạn học, đương nhiên biết nét chữ của Tuyết, mà bây giờ Tiêu Vũ Tinh nàng đúng là hết đường chối cãi. Nếu Tuyết biết chuyện này, nàng nhất định sẽ vô cùng buồn bã. Không được, nhất định phải đi tìm Nam Cung Quân để hỏi cho rõ ràng.

Tiêu Vũ Tinh nắm chặt khăn lụa, lao ra ngoài nhanh như gió, trước khi đi đột nhiên dừng bước, cười nói: “Tư Đồ Mộng, ngươi thắng rồi.” Cười đến tang thương mà bất đắc dĩ.

Vũ Tinh một đường hướng thẳng đến nhà lao, kỳ lạ là cũi ngục không hề ngăn nàng lại mà là để nàng tự do tiến vào, càng kỳ lạ hơn là cửa lao chỗ Nam Cung Quân không khóa, Vũ Tinh nhẹ nhàng đẩy một cái là mở được. Nhưng nàng nhất thời không nghĩ nhiều như vậy nên đi vào luôn.

“Bái kiến Tiêu phi nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.” Nam Cung Quân nhìn thấy nàng vẻ mặt áy náy, nhưng đối với chuyện nàng đến lại không hề cảm thấy kinh ngạc.

“Nhờ ngươi ban tặng mà ta đã không còn là cái gì mà nương nương nữa rồi, ngươi đừng hành đại lễ với ta như thế, ta không nhận nổi.”

Nam Cung Quân đứng lên, không dám ngẩng đầu nhìn nàng: “Thực xin lỗi, Vũ Tinh. Chuyện này là ta có lỗi với ngươi. ....” Năm đó sau khi Mộng phi vào cung, hắn nản lòng thoái chí, từ quan rồi đi nơi đâu lòng này. Nhưng rốt cuộc không kìm nổi nhớ nhung, đi theo người nước Hàn Hạo vào cung yết kiến, chỉ vì muốn gặp Mộng phi. Hắn vạn vạn không nghĩ tới, khi hắn gặp lại Mộng Nhi trong lòng, Mộng Nhi nay đã không còn là Mộng Nhi xưa nữa. Vốn tưởng rằng Mộng phi sẽ tình nồng ý mật cùng hắn, tâm sự về mọi chuyện khi xa cách, không ngờ việc đầu tiên nàng làm là nhờ hắn giúp hãm hại Tiêu Vũ Tinh. Tiêu Vũ Tinh vốn là bạn tốt cùng trường với hắn, hắn không nhẫn tâm hại nàng như thế, nhưng Mộng phi lại là người cả đời hắn yêu, không nỡ để nàng phải đau khổ cầu xin nên rốt cuộc cũng đồng ý với nàng.

“Đúng, ngươi có lỗi với ta, càng có lỗi với người nhà của ngươi. Vì tình yêu ngươi bất chấp tất cả, ngươi có nghĩ người nhà ngươi nhân có thể sẽ vì vậy mà gặp chuyện, còn tỷ tỷ ngươi nữa, nàng là Dung phi, ngươi có nghĩ đến tình cảnh của nàng, nàng sẽ bị hoàng đế chán ghét thế nào không? Vì lợi ích của một người nhưng ngươi lại phải hy sinh cả Nam Cung gia...”

“Hoàng thượng không phải bạo quân, Nam Cung gia có công với triều đình. Cho dù nay không còn quyền lực thì hoàng thượng đối với nhà chúng ta không tệ. Hắn sẽ không lạm sát kẻ vô tội.” Chính vì chắc chắn điều, hắn mới có thể hy sinh bản thân để giúp Mộng phi.

“Hoàng đế đúng là không phải bạo quân, nhưng một người một khi bị chộc giận có thể làm bất cứ điều gì. Ngươi cho rằng đây là ngươi đang giúp Mộng phi ư? Ngươi đang hại nàng, chuyện này một khi bại lộ, ngươi cho rằng hoàng thượng sẽ làm gì?”

“Cho dù ta chết, ta cũng sẽ không nói ra chân tướng mọi việc.”

Đối mặt với một Nam Cung Quân si tình như vậy, Tiêu Vũ Tinh còn nói được gì đây? “ ‘Tòng biệt hậu, ức tương phùng, kì hồi hồn mộng dữ quân đồng.’ đây là lời ngươi viết cho Mộng phi đúng không?”

“Đúng. Chỉ cần nàng hạnh phúc, bất ta làm gì ta cũng nguyện ý. Vũ Tinh, ngươi không sai, chỉ là ngươi đã cướp đi quá nhiều tình yêu của hoàng thượng, gây trở ngại cho hạnh phúc của nàng. Vũ Tinh, coi như Nam Cung Quân ta có lỗi với ngươi, kiếp sau mong được chuộc tội.”

“Ngươi. ....” Hại nàng thành thế này rồi kiếp sau xin chuộc tội, có ích gì chứ.

Nam Cung Quân đột nhiên mở miệng, cười rất tươi: “Vũ Tinh, ta biết mà, ta biết ngươi sẽ không quên ta, ngươi vẫn rất yêu ta.” Đột nhiên ôm chặt lấy Vũ Tinh.

Vũ Tinh thấy hắn thay đổi bất thành hình không thể hiểu nổi, đầu năm nay thịnh hành biến sắc mặt sao? Càng lúc càng nhanh! Bỗng cảm thấy phía sau có đôi mắt nhìn chằm chằm vào nàng, hùng hực ngọn lửa muốn giết người.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

♥Edit: Xuxu♥ ♥Beta: Viochan♥ Không đúng, với thân phận hiện tại của nàng lẽ ra cũi ngục phải ngăn nàng lại mới phải, hổng hở Nam Cung Quân thân là trọng phạm, cửa lao không thể nào được mở như thế. Nàng nhất định là bị cài bẫy rồi, lập tức đẩy Nam Cung Quân ra, xoay người quả nhiên đối mặt

với đôi mắt lạnh lẽo kia!

“Người thật quá bỉ ổi.” Nam Cung Quân nhiều lần hăm hại nàng, uống cho nàng còn cảm động vì sự si tình của hắn.

“Đủ rồi, Tiêu Vũ Tinh, người không cần đóng kịch nữa.”

Chính Hiền thấy ánh mắt nàng không phải âm ngoan mà là vô cùng tuyệt vọng. Hắn mới là người phải hết hy vọng với nàng, không phải sao?

“Cao minh. Âu Dương Chính Hiền người đưa khăn lụa cho ta xem chính là muốn thử ta đúng không?” Tình yêu mà luôn chất chứa ngờ vực vô căn cứ thì dù say đắm đến mấy cũng sẽ bị phai nhạt, cuối cùng cũng chẳng còn lại gì.

“Đúng, không ngờ người vẫn tiếp tục làm cho trầm thất vọng.”

Nếu lần này Vũ Tinh không xuất hiện, có lẽ hắn sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Người dùng cách này để thử ta chỉ có thể chứng minh người không hiểu gì về ta cả, cho dù không có chuyện này chúng ta cũng không thể tiếp tục được nữa.”

Vũ Tinh khẽ ngẩng đầu, kim nén nước mắt, cười lạnh nói: “Hừ, uống cho Tiêu Vũ Tinh ta tự nhận thông minh, không ngờ hết lần này đến lần khác trúng kế của Nam Cung Quân và Âu Dương Chính Hiền người, ha ha..... Không ngờ ta cũng có một ngày làm Chân Mật. Đáng tiếc, Nam Cung người không phải Tào Thực, mà Âu Dương Chính Hiền cũng chẳng phải Tào Phi. Hừ, mọi người đều nói nữ nhân khi yêu đều trở nên ngốc nghếch, hoá ra là thật. Không ngờ ta lại trúng phải kế thấp kém này. Âu Dương Chính Hiền, người nói đúng, là ta tiện, ta đáng bị coi thường, lại đi yêu người. Ha ha ha..... Là ta ngốc, là ta ngốc, biết rõ ở bên một vị quân vương nhất định sẽ phải chịu đau khổ, nhưng cứ như thiêu thân, biết lửa nguy hiểm nhưng vẫn cam tâm tình nguyện lao vào. Hoàng đế hoàn toàn không thể chỉ yêu thương một nữ nhân như người bình thường. Đường Minh Hoàng tự xưng đa tình, hết mực yêu chiều Dương quý phi nhưng trước đó đã từng sủng ái hơn ba nghìn giai lệ khác, cuối cùng cũng vì nghiệp lớn mà hi sinh Dương quý phi. Hừ, thế gian này ai được như Thuận Trị chứ?(1) Âu Dương Chính Hiền, ta quá xem trọng người, xem trọng chính mình. Ta thật sự cho rằng ta chính là người duy nhất người yêu thương, ha ha..... Thực ngại thẹn, thực nực cười đúng không?” Mong phi đã mang thai, Tiêu Vũ Tinh người cũng nên tỉnh lại đi. Âu Dương Chính Hiền hẳn từ trước tới giờ không hề tuân thủ lời hứa với người.

Chính Hiền và Nam Cung Quân không hiểu nàng nói gì. Cái gì mà Chân Mật, Tào Thực, Tào Phi còn cả Đường Minh Hoàng, Dương quý phi, những người này rốt cục là ai? Nam Cung Quân đột nhiên cảm thấy Tiêu Vũ Tinh bây giờ rất khác so với Tiêu Vũ Tinh trước kia, chẳng lẽ một người bị mất trí nhớ thì tính cách cũng thay đổi luôn sao? Mà Chính Hiền nghe những lời nói tuyệt vọng bất đắc dĩ của Vũ Tinh, trong lòng lại cuộn lên, cảm thấy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa. Có lẽ đúng như lời nàng nói, hắn thật sự không hiểu gì về nàng, trong lịch sử quả thực có vị hoàng đế như vậy sao? Hắn đọc nhiều sách sử như vậy còn chưa nghe qua, không khỏi hoài nghi: là trầm ép nàng phát điên rồi sao? Hay là nữ nhân này đang diễn kịch? Hắn càng ngày càng không phân biệt nổi đâu là thật, đâu là giả, hắn chưa bao giờ yếu đuối như vậy, thậm chí ngay cả dũng khí đi tìm hiểu mọi chuyện cũng không có.

“Nhân trung tiền sự phân minh

Khả liên như mộng nan bằng

Đô bà cự thời bạc hạnh

Chỉ tiêu kim nhật vô tình”(2)

Giọng nói của Vũ Tinh như kéo lại dòng suy nghĩ của bọn họ. Nàng không coi ai ra gì mỉm cười thì thầm lướt qua người hoàng đế, dường như đã bàng quan tất cả, không bị trần thế ảnh hưởng. Bọn họ lặng lẽ nhìn theo bóng dáng Vũ Tinh, trong lòng thực hoài nghi có phải nàng đã vũ hóa đăng tiên(3), nhưng cũng không thể không cảm thán: không hổ là thiên hạ đệ nhất tài nữ của Long Hiên hoàng triều. Chính Hiền thấy nàng dờ dẩn đi ra ngoài, có một loại cảm giác như thể nàng vĩnh viễn bước ra khỏi thế giới của hắn.

Trong cung mỗi người một vẻ, bận rộn đi tới đi lui, Vũ Tinh một chút cũng không để ý. Nàng không thể ngờ Chính Hiền lại gài bẫy nàng, liên tiếp bị người mình tin tưởng hăm hại, nàng có thể nói gì nữa đây. Có lẽ nàng nên suy nghĩ kỹ càng, liệu có phải mình đã làm gì sai khiến cho giờ đây lâm vào cảnh bạn bè xa lánh. Đột nhiên nhận ra, mình thật ra là một tiểu hài tử bị làm hư, ba mẹ có thể vĩnh viễn yêu thương nàng dù nàng có làm gì sai. Khi bị thương chỉ cần về nhà, cha mẹ sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng, che chở cho nàng, nàng có thể tùy hứng làm một tiểu bá vương. Nhưng ở đây thì khác, khi Chính Hiền yêu nàng thì có thể để nàng muốn làm gì thì làm, khi không yêu nữa thì bất kể nàng làm gì cũng là sai, thậm chí ngay cả một cung nữ thấp hèn nhất cũng không đến mức bị như thế. Đây chính là cái bi ai của nữ nhân cổ đại, chẳng lẽ nữ nhân chỉ có thể dựa vào nam nhân sao?

“Tình tỷ tỷ, sao người lại ở đây? Lâm Lâm tìm người lâu lắm rồi, còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện gì.”

Gặp chuyện không may? Chỉ sợ là chuyện sớm muộn mà thôi, hoàng đế sẽ không khinh địch mà buông tha nàng như vậy. “Lâm Lâm, người tìm ta có chuyện gì?” Bây giờ vẫn còn người quan tâm đến nàng đây không phải sao?

“Trần đại nương bảo chúng ta mang quần áo đưa cho các vị nương nương.” Trần đại nương là người thay thế chức vị mama, rất hiền lành, đối xử với các nàng rất tốt.

“Ừ.” Vũ Tinh ngây ra như phỗng, máy móc gật đầu, tùy ý để Lâm Lâm kéo đi.

Trong tay Lâm Lâm cầm một đồng quần áo, vừa đi vừa ngó nghiêng. Những người ở khu giặt quần áo bình thường không được tới đây vì nơi này là nơi

các phi tử, quý nhân ở, người nào không phải chủ nhân mà đến đây thì có thể bị rơi đầu bất cứ lúc nào.

“Tình tỷ tỷ, đây là cung điện của ai vậy?” Đây là lần đầu tiên Lâm Lâm tới đây, nhìn không được liếc qua liếc lại vài lần. Nơi này thật quá xa hoa so với khu giặt quần áo.

“Là cung điện của Dung phi. Lâm Lâm, bỏ quần áo xuống, chúng ta đi về thôi.” Đi sớm vẫn tốt hơn, đỡ phải xấu hổ khi gặp Dung phi. Không biết sắp tới sẽ lại xảy ra chuyện gì nữa đây?

“Vâng.” Lâm Lâm nhu thuận đáp, buông quần áo xuống, nhưng vì xoay người quá nhanh, nhất thời trọng tâm không vững liền ngã vào bình hoa bên cạnh làm bình hoa rơi xuống đất vỡ tan. Lâm Lâm sợ tới mức mặt cắt không chút máu, trong cung đâu đâu cũng là bảo vật vô giá, có giết nàng, nàng cũng không đền nổi.

“Tình tỷ tỷ, ta làm vỡ bình hoa mất rồi.” Lâm Lâm cuống cuống kéo kéo góc áo Vũ Tĩnh, không biết nên làm thế nào.

“Không sao đâu, đừng lo lắng. Có Tình tỷ tỷ ở đây, tỷ tỷ nhất định sẽ bảo vệ ngươi.”

Gần đây Vũ Tĩnh nhất định là đã đắc tội với ông trời rồi. Đúng lúc này Dung phi bước vào cửa, vừa thấy lọ hoa mình yêu thích nhất bị vỡ lửa giận lập tức bùng lên: “Là cung nữ nào dám đánh vỡ bình hoa của bản cung?”

Lâm Lâm run rẩy quỳ xuống: “Nương nương tha mạng, nô tỳ không phải cố ý, xin nương nương thứ tội, nô tỳ.....”

Cho dù thân là cung nữ nhưng Tiêu Vũ Tĩnh vẫn luôn là tiêu điểm của mọi người, nàng khiến cho người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của nàng. Dung phi rất nhanh liền phát hiện ra nàng: “Tiêu Vũ Tĩnh, là ngươi?”

Vũ Tĩnh vẫn đứng yên, lạnh lùng nhìn nàng ta, người ta nói nữ tử có tài thường kiêu ngạo, Vũ Tĩnh cũng không phải ngoại lệ. Nàng sẽ không quỳ gối trước bất cứ ai, lại càng không muốn thấy người khác quỳ trước mặt mình. Đầu gối nàng ngay cả với ông trời cũng chưa từng quỳ, điều này càng làm cho nàng thêm tôn quý.

Đáy mắt Dung phi loé lên, cả giận nói: “Cung nữ lớn mật, dám đánh vỡ bình hoa của bản cung, không thể không trừng phạt, để ngươi lại thì có ích gì, người đâu, lôi cung nữ này ra ngoài chém!”

“Nương nương tha mạng, nô tỳ không dám nữa, nương nương.....” Lâm Lâm liều mạng dập đầu, hy vọng Dung phi thiện tâm buông tha nàng.

“Cùng lắm chỉ là cái bình hoa, có thể sánh với mạng người được sao? Cái bình hoa kia ta sẽ bồi thường.” Vũ Tĩnh không nhìn được, chẳng lẽ chỉ mạng các nàng mới là mạng còn mạng người khác thì không phải sao? Nàng ta có thể tùy ý giảm lên sinh mạng người khác sao?

Tiêu Vũ Tĩnh thực sự có thể bồi thường. Hoàng Thượng tuy giáng nàng xuống làm cung nữ nhưng vẫn chưa tịch thu tài sản của nàng. Vũ Hiền các vẫn còn chất đầy các bảo vật vô giá, có thể thấy được trước kia nàng được sủng ái biết bao. Không nói đến thì thôi, vừa nhắc đến Dung phi càng phát hỏa: “Bình hoa này không phải bình hoa bình thường, là Hoàng Thượng ngự ban cho, ngươi bồi thường được sao?”

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Vũ Tĩnh rất rõ, Dung phi đang muốn nhắm vào nàng.

“Ý của ngươi là muốn chịu phạt thay tiểu cung nữ này?” Nàng chính là đang chờ những lời này. Tiêu Vũ Tĩnh, thù cũ hận mới hôm nay tính cả đi.

“Được.” Vũ Tĩnh kéo Lâm Lâm dậy, mặt không chút thay đổi nói: “Ta chịu phạt thay nàng.” Khi nàng đau khổ nhất, khó khăn nhất, Lâm Lâm vẫn luôn ở bên nàng, không bỏ rơi nàng, không phải nàng cũng nên làm gì đó cho Lâm Lâm sao? Huống hồ ngay từ đầu Dung phi đã nhắm vào nàng.

“Không, Tình tỷ tỷ, không được đâu, ta không thể để ngươi chịu phạt thay ta được...” Lâm Lâm tuy rằng đơn thuần nhưng nàng không ngu ngốc, Dung phi nhất định sẽ nhân cơ hội này giết chết Tình tỷ tỷ. Từ nhỏ nàng đã không nơi nương tựa, sớm đã coi Vũ Tĩnh là người thân duy nhất, nàng không thể để thân nhân duy nhất của mình bị thương tổn.

Đáng tiếc hai người có hối hận cũng không kịp nữa.

“Tiêu Vũ Tĩnh, là ngươi nói đấy nhé.” Dung phi thấy chút thắng lợi mà tươi cười. Nàng rất hận Tiêu Vũ Tĩnh, lúc trước đứa bé của nàng tuy không phải do nàng ta hại chết nhưng sự thiên vị của hoàng thượng khiến nàng không phục. Nàng xin hoàng thượng xử lý nghiêm khắc Tiêu phi, ngược lại còn bị hoàng thượng giáng xuống làm phi tử bình thường. Ở yên tiệc, Tiêu Vũ Tĩnh cố ý giả bộ bất tỉnh nhằm hãm hại nàng, kết quả khiến hoàng thượng tát nàng một cái. Nay, Tiêu Vũ Tĩnh lại câu dẫn đệ đệ của nàng, hại đệ đệ bị giam trong thiên lao, hoàng thượng giận chó đánh mèo sang cả nàng, mặc dù không trực tiếp tống nàng vào lãnh cung nhưng cũng chẳng khác gì. Thâm cừ đại hận như thế, nàng há có thể bỏ qua cơ hội này.

Một tấm ván gỗ chừng mười thước được trải ra, đáng sợ chính là trên tấm gỗ đóng chi chít đinh nhọn, mỗi cây đinh dài chừng một thước khiến người ta nhìn không khỏi kinh hồn táng đảm.

Dung phi vừa lòng nở nụ cười: “Tiêu Vũ Tĩnh, chỉ cần ngươi đi qua nó thì bản cung nhất định sẽ tha tội bất kính cho tiểu cung nữ này.”

“Dung phi, ngươi dám lạm dụng hình phạt riêng? Nếu ta nhớ không lầm thì chỉ hoàng hậu mới có quyền này, ngươi không sợ hoàng thượng biết được sao?”

“Ha ha... bây giờ không giống như lúc trước, ngươi đã quên rằng hậu cung không còn hoàng hậu sao? Cho dù hôm nay ta tra tấn ngươi, hoàng thượng

cũng sẽ không nói gì, hấn hận người hận tận xương tận tủy. Tiêu phi, không ngờ người cũng có ngày hôm nay. Ngày xưa không ai bị nổi Tiêu phi, nay thì sao chứ, ha ha... Ngay cả cung nữ ti tiện nhất cũng không bằng...”

Vũ Tinh thần nhiên nhìn nàng, nàng không để ý vì thế Dung phi có nói nữa cũng vô dụng. Dung phi cực kì căm hận bộ dáng lạnh nhạt này của nàng, lẽ ra nàng ta phải thực sợ hãi mới đúng, thứ nàng muốn xem chính là vẻ mặt sợ hãi của Tiêu Vũ Tinh.

“Tiêu Vũ Tinh, người đi hoặc nàng đi, tự mình chọn đi!” Dung phi liếc Lâm Lâm một chút, Vũ Tinh có lúc thực vô tình, nhưng đối với bạn bè nàng nhất định tình nguyện hy sinh bản thân cũng không muốn liên lụy người khác.

“Ta đi.” Vũ Tinh khoe miệng vẫn tươi cười, lòng đã chết nàng còn sợ gì nữa. Nàng chậm rãi cời giày, nắm chặt tay, từng bước một đi qua tấm đỉnh sắt.

“Đừng mà, Tinh tỷ tỷ...Đừng...” Nàng không muốn Tinh tỷ tỷ chịu khổ vì nàng. Tinh tỷ tỷ đã đủ khổ rồi, trên người nàng còn chưa đủ vết thương sao, tại sao ngay đến chân nàng cũng không tha? Lâm Lâm muốn xông lên, nhưng hai tay bị người ta ghì chặt, nàng chỉ là một tiểu cung nữ, có thể làm được gì, chỉ có thể vô lực khóc, tro mắt nhìn Tinh tỷ tỷ của nàng bước trên tấm đỉnh sắt.

Nghe nói đây là hình phạt ghê rợn nhất cổ đại, nếu như dân thường muốn cáo trạng với thánh thượng thì trước hết sẽ bị lăn qua đỉnh sắt. Những người đó thật sự rất can đảm, bởi vì thật sự rất đau, giống như có trăm ngàn cây đinh đâm vào vậy, đâm đến mức thương tích đầy mình. Vũ Tinh vừa đi vừa cố gắng không để ý đến đau đớn đang giày vò, nhưng vết máu dưới chân đã bán đứng nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng. Mái tóc không được chăm chút xoã ra càng làm nổi lên khuôn mặt không còn chút máu, như thể một trận gió nhẹ cũng có thể thổi ngã nàng... Chân nàng dường như đã mất cảm giác, đỉnh sắt găm sâu vào thịt... Nàng vẫn cố gắng bước từng bước một, cảm giác vết thương trên lưng mơ hồ đau, có lẽ nàng sẽ mất máu quá nhiều mà chết, như vậy nàng có thể được giải thoát rồi.

Dung phi giật mình nhìn Vũ Tinh quật cường bước đi, khoe miệng vẫn khê nhếch đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Nàng đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa hề rên rỉ đau thành tiếng, người bình thường đã sớm chịu không nổi...

“Có thích khách...” Một thị vệ nhìn thấy bóng đen từ trên trời lao xuống đầu tiên. Hấn quát to báo động những thị vệ khác. Bọn họ lập tức nâng cao cảnh giác.

Mắt Vũ Tinh gần như không mở nổi, trong lúc hoảng hốt có một bóng đen vọt đến trước mặt nàng, ôm nàng ra khỏi tấm đỉnh sắt. Chẳng lẽ đây là người mà ông trời phái xuống để cứu vớt nàng sao?

Khó khăn mở to mắt, nhìn thấy người đó giúp nàng yên tâm “Vô Dạ...”

“Thực xin lỗi, ta đã tới chậm...” Vũ Tinh yếu ớt ngã vào trong lòng hấn, nàng tuy nhọt nhọt nhưng vẫn đẹp mê người như trước. Hấn bắt đầu hỏi hận trước đây tại sao không giết Âu Dương Chính Hiền đi? Nếu không Vũ Tinh cũng sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như vậy, là hấn không tốt, hấn tới quá muộn.

Một đám thị vệ lập tức vây quanh bọn họ không một kẽ hở. Vô Dạ một chút cũng không để trong mắt, người làm thương tổn Vũ Tinh kết cục chỉ có một, chính là chết. Kiểm rút khỏi vỏ, mọi người chỉ cảm thấy trên người hấn dày đặc sát khí, tiếp theo là một trận hàn quang, người chung quanh thậm chí ngay cả hấn ra tay thế nào cũng không nhìn rõ. Thị vệ cuộn cuộn không ngừng mà ngăn cản hấn, còn hấn, một tay ôm Vũ Tinh, một tay lia kiếm. Máu tươi tràn ngập trong mắt, hấn là sát thủ, giết người với hấn mà nói vốn là chuyện thường, nhưng hấn chưa bao giờ muốn giết người như lúc này. Bây giờ hấn đã hiểu vì sao lúc trước sư phụ lại chọn hấn, bởi vì bên trong hấn có một góc vô cùng độc ác. Gặp thần giết thần, Phật Phật giết Phật, một đường tiêu diệt tất cả, cuối cùng kiểm kê trên cổ họng Dung phi. Dung phi sớm đã sợ tới mức mặt mày biến sắc.

“Vô...Dạ, đừng...đừng vì ta mà tiếp tục giết người nữa.” Dung phi đáng chết, nhưng nàng không muốn Vô Dạ vì nàng mà dính máu tanh.

“Nàng ta đáng chết!” Vô Dạ thậm chí còn thấy một kiếm đã là tiện nghi cho nàng ta lắm rồi.

“Vô Dạ, người... Tại sao người lại đến đây?” Từ hôm Mị Ảnh chết, Vô Dạ liền không rõ tung tích, sao lại đột nhiên xuất hiện?

“Ta vẫn ở đây.” Hấn vẫn luôn bên cạnh nàng, từ lúc Vũ Tinh tiến cung, hấn luôn luôn đứng phía sau yên lặng chờ nàng. Tránh ở rừng cây bên cạnh Vũ Hiền các, chỉ cần mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng thì hấn đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Nhìn nàng mỗi ngày hạnh phúc bên Âu Dương Chính Hiền trong lòng tuy rằng rất khó chịu nhưng vẫn chúc phúc cho bọn họ. Hấn vốn nghĩ rằng có thể an tâm rồi đi để giải quyết nốt ân oán giang hồ thì không ngờ tới lúc trở về lại nhìn thấy Vũ Tinh đang chịu khổ! Hấn vô cùng hối hận, tại sao mình lại đi mà không ở bên cạnh bảo vệ Vũ Tinh? Lần này hấn nhất định phải đưa nàng đi!

“Vô Dạ...” Vũ Tinh nhìn hấn, một người thâm tình như vậy nàng lại không chịu quý trọng, ngược lại đi yêu một con người vô tình.

“Ta đưa người đi!” Vô Dạ mỉm cười âm áp với nàng làm Vũ Tinh cảm thấy an tâm. Đời này hấn chưa từng cười như vậy duy chỉ với Vũ Tinh thì đặc biệt khác.

“Ừm.” Vũ Tinh gật gù đầu, nàng đồng ý đi cùng hấn, nàng muốn ở bên hấn, nàng không muốn ở lại trong cung, không muốn gặp lại con người vô tình kia nữa.

“Không biết Vô Dạ công tử muốn mang ái phi của trẫm đi đâu?” Bọn thị vệ dàn sang hai bên chừa ra một lối đi, hoàng đế uy phong凛凛 bước tới, khi phách vương giả chấn động mọi người.

Dung phi vừa thấy Hoàng Thượng đã sợ hãi khóc lóc: “Hoàng thượng, hoàng thượng... Cứu nô tì với...”

Chính Hiền không thèm để ý đến nàng ta, đôi mắt nhìn chăm chăm Vũ Tinh và Vô Dạ: “Náo loạn hoàng cung, cướp đi ái phi của trẫm, tội danh không nhẹ chút nào đâu Vô Dạ công tử!”

“Ái phi? Ngươi có coi nàng là thê tử của ngươi sao? Ngươi xem, ngươi hại nàng thành cái gì thế này?” Vô Dạ đau lòng nhìn Vũ Tinh, hi vọng có thể chuyển hết vết thương trên người nàng sang hẳn.

Sao sắc mặt Vũ Tinh lại nhợt nhạt như vậy, nếu như Vô Dạ không đỡ đường như nàng đứng còn không vững. Sao nàng không đi giầy, còn chân tại sao lại chảy máu? Chính Hiền liếc mắt một cái liền thấy tám đinh sắt trên mặt đất, lập tức hiểu rõ. Chết tiệt, không ngờ Dung phi dám lạm dụng hình phạt riêng với Vũ Tinh. Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng miệng vẫn thốt ra những lời vô tình: “Nàng sống hay chết là do trẫm định đoạt, Vô Dạ công tử, đừng xen vào việc của người khác.”

“Ta muốn đưa nàng đi.” Hắn tuyệt đối sẽ không để Vũ Tinh tiếp tục ở lại bên vị quân vương vô tình này.

“Một mình ngươi thì không ai ngăn được, nhưng đưa theo Tiêu Vũ Tinh, ngươi cảm thấy có thể được sao?” Hắn đã từng nói, Vũ Tinh cho dù chết cũng chỉ có thể chết bên cạnh hắn.

“Không có việc gì là ta không làm được.” Vô Dạ ôm Vũ Tinh bay đi, lại bị Từ Trần Hàn cùng đại nội thị vệ ngăn lại, những người này đều là nhất đẳng cao thủ, huống chi còn có tuyệt đỉnh cao thủ Âu Dương Chính Hiền ở bên cạnh như hổ rình mồi. Trận này không thể không đánh! Vô Dạ nhẹ nhàng đặt Vũ Tinh xuống đất, tươi cười nói: “Ngồi yên ở đây, ta nhất định sẽ dẫn ngươi đi.” Đây là lời hứa của hắn với Vũ Tinh, máu tươi tràn ngập hoàng cung thì sao chứ?

Vô Dạ chậm rãi đứng lên, vết máu vừa rồi còn chưa khô, chảy xuống theo thân kiếm của hắn. Kiếm khí bao trùm, trong trời đất tràn ngập sự thê lương xơ xác tiêu điều.

Đại nội thị vệ xông lên, có người tấn công phía trên, có người tấn công phía dưới, Trần Hàn đứng tấn công ngay trước mặt. Vô Dạ bị bao vây chặt không còn chút khe hở. Đại nội thị vệ như có hẹn trước đồng loạt lao về phía Vô Dạ, Vô Dạ lấy kiếm chặn đao, cố hết sức, hắn điên cuồng hét lên một tiếng, đẩy lui mọi người. Đại nội thị vệ bị trúng kiếm khí của hắn, có người bị nội thương, ngã xuống đất không gượng dậy nổi.

Chính Hiền tự mình ra tay, phi thân đến trước mặt Vô Dạ, giao đấu cùng hắn. Vô Dạ theo vừa rồi kịch chiến, sức lực còn chưa kịp hồi lại, đầu tay đôi không chắc đánh thắng được Chính Hiền nhưng cũng không đến mức thua. Tuy nhiên, trong lòng hắn có vương bận, không tập trung, liền bị Chính Hiền điểm trúng huyệt, không thể động đậy. Thị vệ lập tức kẻ đại đao trên cổ hắn...

“Vô Dạ.....” Vũ Tinh rút cuộc không thể ngồi yên nữa, đứng lên!

Vô Dạ đưa mắt nhìn Vũ Tinh, thực xin lỗi, Vũ Tinh, ta không cứu được ngươi.

“Giết hắn!” Chính Hiền ra lệnh. Nhìn một màn này hắn cảm thấy thực chướng mắt, không ai có thể cướp đi Vũ Tinh của hắn, không ai!

“Dừng tay! Không, đừng... đừng giết hắn.” Vũ Tinh nước mắt rơi như mưa, tình cảnh trước mắt nàng phải làm sao đây?

“Mệnh lệnh của trẫm các ngươi dám không nghe sao?” Chính Hiền hét lớn.

Đao của thị vệ đã sắp chém vào Vô Dạ lại dừng lại. Bởi vì Tiêu Vũ Tinh quỳ xuống, một Tiêu Vũ Tinh ngao nghể không chịu quỳ gối trước bất kì ai quỳ xuống trước hoàng đế, nàng hèn mọn quỳ gối trước mặt Hoàng Đế, ngay cả một tia tôn nghiêm cuối cùng cũng bị cướp đi!

“Ta xin ngươi, ta quỳ xuống cầu xin ngươi. Xin ngươi buông tha cho Vô Dạ, ta chỉ cầu xin ngươi chuyện này...”

Chính Hiền khiếp sợ nhìn nàng, dường như không tin nổi rằng Vũ Tinh thực sự quỳ gối trước mặt hắn.

“Bất luận người khác tra tấn ngươi thế nào, ngươi cũng không nhận sai, cũng không cầu xin tha thứ. Thậm chí, ngay cả cầu xin trẫm buông tha ngươi ngươi cũng không làm, bây giờ không ngờ lại vì một Vô Dạ mà quỳ trước ta...” Tiêu Vũ Tinh, chẳng lẽ trong lòng nàng, nam nhân này quan trọng hơn trẫm sao?

Nước mắt khuất nhục chậm rãi chảy xuống: “Ta cầu xin ngươi buông tha cho Vô Dạ, Tiêu Hiền Từ...”

Một câu “Tiêu Hiền Từ” gọi về bao ân tình ngày xưa, bọn họ gặp nhau trong hoàn cảnh thật thú vị, hắn từ hoàng thượng lại trở thành tiểu thái giám, hắn thích nàng gọi hắn như vậy.

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, không biết có nên nghe theo chỉ dụ của hoàng đế hay không.

Yên lặng nhìn Vũ Tinh hồi lâu, hoàng đế rốt cục nói: “Được, trẫm có thể tha Vô Dạ. Nhưng trẫm muốn ngươi!” Tiêu Vũ Tinh, trẫm muốn xem ngươi vì Vô Dạ có thể hi sinh đến mức nào.

Vũ Tinh, đừng đồng ý, hắn thà chết cũng không muốn Vũ Tinh phải hy sinh vì mình. Vô Dạ kêu lên trong lòng, lại bất lực. Hắn hận mình vô dụng, không những không thể bảo vệ Vũ Tinh mà ngược lại còn làm liên lụy đến nàng.

Khoảnh khắc Vũ Tinh khóc quỳ mà đồng ý kia, một Vô Dạ vô tình giết người không chớp mắt đã rơi nước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

♥Edit: ss TuyetTinh♥ ♥Beta: Viochan♥ Trong tâm cung của hoàng đế

“Cởi quần áo ra!” Hoàng đế ra lệnh. Vũ Tinh nghe thấy nhưng vẫn chưa trở lại bình thường, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm về phía trước, như thể linh hồn đã không còn là của mình nữa.

“Chẳng lẽ còn cần trẫm phải giúp ngươi?” Chính Hiên tới gần Vũ Tinh, mà Vũ Tinh vẫn không cảm giác được, hoàn toàn không hề biết hoàng đế đang đến gần.

“Tiêu Vũ Tinh!” Bàn tay to lớn của hoàng đế ôm gọn cái eo nhỏ của nàng khiến nàng không thể không nhìn thẳng vào mắt hắn. Vũ Tinh lúc này mới tỉnh lại từ trong tình trạng mất hồn, sợ hãi co rụt lại, hoàng đế bắt đầu đi phải ôm nàng chặt hơn.

Chết tiệt! Hắn lâu nay đều muốn nàng thần phục hắn, là một phi tử vừa kính vừa sợ hắn. Nay hắn đã làm được, Vũ Tinh thực sự sợ hắn. Nhưng hắn phát hiện ra mình không thích như vậy, cực kỳ chán ghét cảm giác này. Sự sợ hãi trong ánh mắt Vũ Tinh làm hắn rất khó chịu, càng làm cho hắn đau lòng hơn. Càng ngày hắn càng không biết mình muốn làm gì, vừa muốn tra tấn nàng, vừa đau lòng vì nàng!

“Ngươi không phải muốn trẫm tha cho Vô Dạ sao? Chẳng lẽ điều ngươi có thể làm chỉ như vậy?” Chính Hiên không an phận lướt qua vành tai nàng, sau đó đến gương mặt nàng, nhẹ nhàng ma sát, như một ác ma tà ác khiêu khích nàng.

Cơ thể Tiêu Vũ Tinh run nhẹ, đau khổ hiện rõ trên sắc mặt. Ánh mắt Chính Hiên thật sắc bén thật vô tình, khiến lòng nàng đau đớn hơn tất cả những khổ hình đã phải chịu.

“Trẫm chịu đủ rồi!” Chính Hiên đẩy nàng ra. Cái hắn cần không phải là một thể xác không hồn của Tiêu Vũ Tinh, hắn cần chính là trái tim của nàng. Nếu không có trái tim, chiếm được thân thể nàng cũng vô dụng. Hắn không thể chịu được nàng khi ở bên hắn mà trong lòng lại nghĩ đến nam nhân khác.

Vũ Tinh như một hình nhân không hồn, chủ nhân muốn nàng làm gì nàng sẽ làm như vậy. Sau khi Chính Hiên buông nàng ra, nàng tiếp tục trở lại bộ dáng lúc mới bước vào. Trước mắt nàng là một mảnh đục ngầu, cái gì cũng không nhìn rõ, gương mặt mọi người dần dần trở nên mơ hồ.

Chính Hiên thực sự không muốn nhìn bộ dáng sống không bằng chết của nàng, xông lên nắm lấy bả vai nàng lay mạnh: “Tiêu Vũ Tinh, ngươi tỉnh lại cho trẫm, ngươi không được như vậy, không được như vậy. Vũ Tinh ngày trước đã đi đâu rồi?” Vũ Tinh mà hắn biết là một người tinh thần phần chấn bông bột, hoạt bát kì lạ chứ không phải là một người không còn linh hồn như bây giờ.

“Nàng chết rồi, đã bị ngươi giết chết rồi!” Vũ Tinh thần nhiên nói, cứ như không phải đang nói về mình.

“Ngươi đi đi. Ngươi đi đi cho trẫm!” Chính Hiên vô lực buông tay, có lẽ hắn nên để nàng đi! Vũ Tinh còn ở trong hoàng cung thì có khi sẽ thật sự phát điên mất.

“Vô Dạ đâu?” Nàng không quên mục đích đến đây của mình.

“Đến bây giờ ngươi còn nghĩ tới hắn, vua không nói chơi, trẫm nói thật thì sẽ tha hắn.” Hắn đã tha người, nhưng tha như thế nào thì chưa biết. Hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho kẻ có ý muốn cướp Vũ Tinh đi!

Vũ Tinh không biết mình ra khỏi tâm cung hoàng đế bằng cách nào, nàng chỉ cảm thấy khắp thế giới không còn hơi ấm, khắp đất trời đều lạnh như băng, lòng người cũng lạnh, không thể tin tưởng được ai. Không, còn có Vô Dạ, còn có Cảnh Hiên đối xử tốt với nàng, không biết hắn có buông tha cho Vô Dạ không? Vũ Tinh đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, chạy về phía cánh rừng bên cạnh Vũ Hiên các!

Trong cánh rừng thực yên tĩnh, tĩnh đến độ ngay cả tiếng chim hót cũng không có chứ đừng nói đến bóng dáng con người. Từ khi Tiêu Vũ Tinh xảy ra chuyện, Vũ Hiên các gần như đã trở thành cấm địa.

“Vô Dạ, Vô Dạ... Ta biết ngươi đang ở trong này, ngươi xuất hiện đi, Vô Dạ... Ra đây đi!” Vũ Tinh hô lớn. Nhưng người nàng muốn gặp vẫn không xuất hiện, làm nàng phải ra đòn sát thủ: “Vô Dạ, nếu ngươi không đi ra, sau này ta sẽ không gặp ngươi nữa...” Vẫn không ra, được, Vô Dạ, đây là ngươi ép ta: “Vô Dạ... Không ngờ ngay cả ngươi cũng đối xử với ta như vậy, ta còn sống trên đời này làm gì nữa, chết đi cho xong!”

“Viu” một tiếng, Vô Dạ đứng trước mặt nàng! Nàng biết Vô Dạ coi tính mạng nàng còn quan trọng hơn của chính hắn.

Nhìn thấy Vô Dạ vẫn bình yên vô sự Vũ Tinh mới có thể thả lỏng. Không đúng, không đúng, với tính cách của Chính Hiên, hắn không đời nào cho phép

Vô Dạ bình an ra vào hoàng cung của hấn như thế. Hấn nhất định đã làm gì đó với Vô Dạ.

“Vô Dạ, Âu Dương Chính Hiền có làm gì ngươi không?” Lại không nhìn ra Vô Dạ có gì bất thường, ngay cả dấu vết chịu khổ hình cũng không có, là nàng đa nghi ư?

“Không.” Vô Dạ xoay người không dám nhìn vào mắt nàng.

Bộ dáng Vô Dạ càng làm Vũ Tinh khả nghi. “Hấn nhất định đã làm gì ngươi rồi đúng không? Ngươi nói cho ta biết, đừng giấu ta. Vô Dạ... ngươi nói cho ta biết đi.”

“Hấn không làm gì ta cả, chỉ là phế bỏ một thân võ công phiền phức này thôi.” Vô Dạ nói như không sao hết.

“Hấn phế võ công của ngươi, hấn ngang nhiên phế võ công của ngươi, hấn sao có thể làm như vậy được, sao có thể...” Thiên hạ đệ nhất sát thủ mà không có võ công chẳng khác nào là giết hấn. Âu Dương Chính Hiền, người thật độc ác.

Ngược lại Vô Dạ còn an ủi nàng: “Không sao, không có thì không có, ta không cần. Không có võ công thì không cần dính vào huyết vũ tinh phong (mưa máu gió tanh) trên giang hồ chẳng phải là rất tốt sao.” Cái duy nhất không tốt là hấn không có đủ khả năng cứu Vũ Tinh ra. Hoàng đế tự mình động thủ, chặn huyết đạo của hấn. Vốn dĩ đã đuổi hấn ra khỏi hoàng cung nhưng hấn vì lo lắng cho Vũ Tinh nên mới dùng chút công lực còn lại lên quay trở lại!

“Đều là tại ta, là tại ta nên ngươi mới... Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Lúc này còn không rơi nước mắt mà bây giờ lại tuôn ra như mưa.

“Tiêu cô nương, ngươi đừng khóc, ngươi mà khóc ta...” Vô Dạ nổi danh giang hồ lúc này luống cuống tay chân cứ như một tiểu hài tử.

“Thực xin lỗi, ta thất lễ rồi!” Vũ Tinh miễn cưỡng mỉm cười, lau nước mắt.

“Không, trong lòng ta ngươi luôn luôn đẹp!” Khi Vô Dạ nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Vô Dạ cũng có thể nói những lời như vậy? Vũ Tinh cúi đầu không dám nhìn vào mắt hấn, mối thâm tình này nàng nhất định là không thể đáp lại. Bởi vì lòng nàng chỉ dành cho một người. Cho dù đã không còn hy vọng gì với người đó nhưng cũng không thể chứa thêm ai khác.

Trở lại căn phòng nhỏ, Lam Nhi, Lâm Lâm, còn có một vị Thái y đang đợi nàng.

“Tiểu thư, ta nghe hết rồi, tiểu thư thật đáng thương, đều tại Lam Nhi không tốt, là Lam Nhi không bảo vệ tiểu thư cho tốt, Lam Nhi thực xin lỗi tiểu thư, thực xin lỗi lão gia...” Lam Nhi ôm nàng khóc không ngừng.

“Được rồi, không sao nữa rồi. Lam Nhi, tất cả đều đã qua rồi, ngươi vẫn là Lam Nhi tốt của ta.” Vũ Tinh một câu hai nghĩa.

“Tiểu ty tỳ, ngươi đều là vì ta, hu hu...”

“Được rồi được rồi, các ngươi đừng khóc nữa, chỗ của ta không phải là nơi ở của dân chạy nạn. Các ngươi chạy đến chỗ ta khóc, người khác không biết còn tưởng rằng ta bắt nạt các ngươi đấy.” Vũ Tinh sẵn giọng quát, khoe môi mỉm cười, nhưng đáy mắt lại không có ý cười. Mọi người đều nhận ra nàng đang miễn cưỡng cười, thấy vậy mọi người còn buồn hơn cả khi thấy nàng khóc. Khóc ít nhất còn có thể giải tỏa được nhưng không khóc mà cười như vậy thật đáng sợ.

“Hoàng Thượng lệnh cho thần đến trị thương ở chân của cô nương, mong cô nương phối hợp.” Thái y không thay đổi sắc mặt nói. Bất hấn là người thuộc hàng tôn quý đến đây, còn muốn hấn trị thương cho một phế nhân, hấn vạn phần không muốn. Thế nhưng thánh lệnh đã hạ, không thể không nghe! Bất luận là trị thương cho Tiêu Quý phi hay Tiêu cô nương đều không phải là việc tốt.

“Đi ra ngoài!” Vừa nghe là người do Hoàng Thượng phái đến, Vũ Tinh nghiêm mặt hạ lệnh đuổi khách. Hấn ngay cả chút tôn nghiêm cuối cùng cũng cướp đi như vậy còn chưa đủ sao? Còn muốn nàng nhục nhã đến thế nào nữa?

“Hoàng Thượng lệnh cho thần đến trị thương ở chân của cô nương, mong cô nương phối hợp.” Thái y máy móc lặp lại câu nói cũ. Không muốn trị càng tốt, hấn đỡ phiền toái, nếu làm không tốt chủ nhân của hậu cung này còn có thể thưởng cho hấn ấy chứ!

“Tiểu thư, nếu Hoàng Thượng đã cho người đến trị thương cho ngươi thì ngươi nên đồng ý đi, không nên lấy sức khỏe của mình ra đùa giỡn!” Lam Nhi tận tình khuyên bảo.

Lâm Lâm cũng phụ họa theo: “Đúng vậy đúng vậy, Tiểu ty tỳ, ngươi nghe lời đi, được không?”

“Ta nói lại lần nữa, mời đi ra ngoài! Đừng để ta nói đến lần thứ ba.” Nàng tuyệt đối không nhận bố thí của Chính Hiền. Tên hoàng đế này bị bệnh à? Trước hành hạ nàng đến chết đi sống lại, thương tích đầy mình, sau lại cực kỳ che chở nàng, tự mình giúp nàng bôi thuốc, phái Thái y đến trị thương cho nàng. Thế có khác gì tát nàng một cái rồi sau đó lại cho một viên kẹo dỗ ngọt? Nàng ghét nhất là bị người ta coi như khi mà đùa giỡn!

“Không chữa thì thôi, ngươi tưởng ta thích lắm đấy à!” Thái y phát tay áo bỏ đi, nàng còn tưởng mình là Quý phi nương nương như trước kia chắc? Hấn thêm vào mà hầu hạ nàng. Đến nịnh bợ một phế nhân thì có lợi gì chứ.

“Tiểu thư, Hoàng Thượng phái người đến khám cho ngươi chứng tỏ Hoàng Thượng vẫn còn tình cảm với ngươi. Ngươi cần gì vì kẻ ở ngoài ngàn dặm

mà bỏ qua sức khỏe của bản thân, Lam Nhi không muốn nhìn thấy tiểu thư bị thương.”

“Ta không cần sự bố thí của hân, ngươi hiểu không? Lam Nhi.”

“Nhưng mà chân của Tinh tỷ tỷ nhất định là rất đau, đúng không?” Lâm Lâm muốn xem chân của nàng nhưng không dám, sợ làm nàng đau.

“Không đau. Thật sự một chút cũng không đau!” Vũ Tinh an ủi nàng, sợ nàng lại khóc. Nữ nhân là được tạo nên từ nước, những lời này quả nhiên không sai, trong những ngày này nàng đã chứng thực được nó. Từ nhỏ đến lớn trừ lúc còn nhỏ, chỉ sợ nước mắt rơi còn không nhiều bằng mấy tháng này, nhưng sự đau đớn của vết thương bên ngoài chẳng là gì so với vết thương trong lòng.

Không đến một lúc, Thái y về mặt cầu xin quay trở lại, vừa vào cửa liền quỳ gối trước mặt Vũ Tinh: “Van cầu cô nương xem như là ta đáng thương, để cho vị thần trị thương đi.” Hết cách, hoàng thượng hạ lệnh chết với hân, nếu hân không có cách khiến Vũ Tinh chấp nhận để hân trị thương thì hân sẽ bị roi đầu.

“Tiểu thư, ngươi xem Thái y đáng thương như vậy. Cho dù ngươi không tiếp nhận ý tốt của Hoàng Thượng thì coi như là giúp Thái y đi.” Lam Nhi vừa nói vừa nháy mắt với Thái y.

“Đúng vậy, đúng vậy cô nương, lão thần trên còn có mẹ già hơn 80 tuổi, dưới còn một đám con đang chờ vị thần nuôi, vị thần không thể đánh mất bát com này, càng không thể mất cái đầu này. Cô nương có tâm Bồ Tát, người tốt sẽ được báo đáp. Cầu xin cô nương để vị thần trị thương giúp ngươi đi.” Lâm Thái y nhiều năm như vậy hân chưa từng thấy chuyện gì quái dị thể này, xem ra Hoàng Thượng còn chưa dứt tình được với nàng.

“Tinh tỷ tỷ...” Lâm Lâm kéo kéo tay Vũ Tinh, về mặt cầu khẩn.

Không chịu nổi việc bọn họ cứ cầu xin mãi, Vũ Tinh rút cục đồng ý: “Được rồi, chữa thì chữa đi!” Chữa cho chết luôn cũng được, nàng đang muốn chết, như thế sẽ kết thúc mọi chuyện.

Lam Nhi cẩn thận cởi giày giúp Vũ Tinh, rồi lại cởi tất. Tất đã nhuộm đầy máu, chỉ vừa động một chút là đau thấu xương. Nhìn thấy biểu hiện đau đớn của Vũ Tinh, động tác tay của Lam Nhi càng thêm nhẹ nhàng. “Tiểu thư, Lam Nhi biết rất đau nhưng ngươi gắng chịu một chút đi, sắp xong rồi.”

Cẩn thận một hồi, Lam Nhi cũng cởi được tất của Vũ Tinh ra. Khi nhìn thấy đôi chân kia thật quá hoảng sợ. Vốn là một bàn chân tròn mềm, trắng nõn như ngọc nay đã đầy lỗ kim châm. Tựa như một tuyệt thế mỹ nhân khi thức dậy phát hiện mặt mình toàn tàn nhan.

“Cô nương, khi đắp thuốc sẽ rất đau, nhưng để vết thương mau lành, cô nương gắng nhẫn nhịn một chút!” Thái y tốt bụng nhắc nhở. Đây là lần đầu tiên hân gặp vết thương như thế này, hân không thể không công nhận: Dung phi quá độc ác! Nếu để chậm một chút thì chắc chắn sẽ bị thối rữa.

“Tiểu thư nếu như đau thì hãy cắn tay Lam Nhi đi.” Lam Nhi đưa tay đến trước mặt Vũ Tinh. Nàng không muốn tiểu thư nhà nàng chịu khổ, nhìn thấy tiểu thư bị thương nàng rất đau lòng, nhưng không ai biết đến nỗi khổ trong lòng nàng, nàng cũng không thể nói với ai khác.

“Lam Nhi ngốc, ta sao có thể cắn tay ngươi chứ.” Bất luận cuối cùng thay đổi thế nào, nàng tin rằng Lam Nhi vẫn là một Lam Nhi đơn thuần lương thiện như trước, là cô gái đáng yêu khi nàng gặp lần đầu tiên.

Thái y đắp thuốc, rất nhanh nàng cảm thấy mát, tựa như ngâm chân trong nước lạnh... Dần dần cảm thấy ngày càng nóng rực lên...

Hai đầu chân mày của Vũ Tinh nhíu chặt thành một đường, mồ hôi lạnh lấm tấm chảy trên trán. Nơi này vẫn như trước không hề có giường, bên dưới nàng chỉ có cái chiếu rách nát. Con đau nhanh chóng lan tràn khiến nàng không thể không nắm chặt lấy mảnh chiếu, hy vọng có thể giảm bớt đau đớn.

“Tinh tỷ tỷ, nếu đau thì hãy kêu lên đi.”

Tiểu Vũ Tinh mỉm cười, chịu đựng đau đớn.

Tận đáy lòng thái y không khỏi bội phục nữ tử này, hân hiểu loại đau đớn này này, giống như một người bị thương rất nặng, miệng vết thương rất lớn mà lại bị sát muối vào. Hân thân nam nhi bảy thước nhất định không chịu nổi mà nàng một thân nữ tử yếu đuối lại có thể nhẫn nại như thế.

Sự tập trung của mọi người đều dừng trên người Vũ Tinh, không ai chú ý đến một thân ảnh màu vàng bên ngoài cửa sổ. Hân nắm chặt tay, nắm đến độ mười ngón tay trắng bệch. Mỗi lần Vũ Tinh chau mày, tim hân lại nhói lên một cái. Buông tay nói dễ hơn làm, đối với nàng, hân đến bây giờ vẫn không buông tay được. Hân rất hy vọng lúc này người làm bạn bên cạnh nàng là hân, được ôm chặt nàng vào lòng, che chở, yêu thương nàng thật nhiều. Hân gần như đã lao ra nhưng mỗi lần đều phải kìm lại. Hân không bước nổi qua cánh cửa này, có rất nhiều điều ràng buộc, nếu vào chẳng phải là tự vả vào miệng mình hay sao? Không cam lòng chứng kiến Vũ Tinh đau đớn, Chính Hiến xoay người rời đi, không ai biết hoàng đế đã từng tới đây.

Đắp thuốc xong, Vũ Tinh buồn ngủ.

“Tiểu thư, Lam Nhi không muốn thấy tiểu thư phải chịu khổ, tiểu thư, ai có thể cứu ngươi đây?” Nàng biết tiểu thư rất thông minh, nhất định có biện pháp cứu chính mình.

Vũ Tinh thờ dãi: “Cứu ta? Ai có thể cứu ta, có lẽ có hai người, rất tiếc một người căn bản là không tin ta, ta có ngày hôm nay tất cả là hân ban tặng. Một người bị ta làm tổn thương mà ra ngoài biên cương, ngươi nói xem, đây đúng là ta tự làm tự chịu mà?”

Đúng rồi, còn có Cẩn vương gia. Vương gia đối với tiểu thư thâm tình như vậy, chắc chắn sẽ cứu tiểu thư. Lam Nhi cứ như vừa phát hiện ra một lực địa

mới vậy. Không đúng, chẳng phải còn có Vô Dạ công tử sao? Nghe nói Hoàng thượng đã thả hân ra rồi, có thể nhờ hân đến biên cương mời Cẩn Vương gia về giúp. Đúng rồi, chính là như vậy!

“Tiểu thư, người đã gặp Vô Dạ công tử chưa?” Tiểu thư bây giờ đang mơ mơ màng màng, là lúc tốt nhất để lừa.

“Có... Hân ở trong rừng cây của Vũ Hiền các.”

Lâm Lâm không hiểu các nàng nói gì, chỉ biết Vũ Tinh đã buồn ngủ, tốt bụng nhắc nhở: “Tĩnh tỷ tỷ hình như ngủ rồi?” Theo truyền thuyết Tiêu Phi là một nhân ngữ, hôm nay đã được kiểm chứng.

Lâm Nhi nhìn một chút, tiểu thư quả nhiên là ngủ rồi. Lâm Nhi không khỏi lắc đầu, vẫn cứ thích ngủ như vậy. Nàng cũng nên đi giúp tiểu thư một phen.

Bóng đêm buông xuống, một thân ảnh khéo léo lặng lẽ tiến vào trong rừng cây.

“Vô Dạ công tử... Vô Dạ công tử... Lâm Nhi mời người ra gặp mặt... Chuyện liên quan đến tính mạng tiểu thư nhà ta, xin Vô Dạ công tử ra gặp mặt.” Lâm Nhi hướng về phía rừng cây hô to, Vô Dạ công tử người nhất định phải có ở đây, mạng của tiểu thư hiện đang nằm trong tay người đó.

Nghe thấy là chuyện về Vũ Tinh, Vô Dạ từ trên cây nhảy xuống, đứng trước mặt Lâm Nhi.

“Vô Dạ công tử, may mà người ở đây.” Lâm Nhi nói rồi quỳ gối trước mặt Vô Dạ, “Vô Dạ công tử, Lâm Nhi xin người hãy cứu tiểu thư, nếu người không cứu nàng, nàng thật sự sẽ chết mất.”

“Không phải ta không muốn cứu, chuyện hôm nay hân người cũng đã nghe. Ta không cứu được nàng.” Uống cho hân thân là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, tung hoành giang hồ, bây giờ ngay cả nữ nhân mình yêu cũng không cứu được. Hân là cao thủ, là nam tử cái gì chứ. Nghĩ đến đây, hân không chịu đựng được, dùng tay đánh lên cái cây to bên cạnh. Nhưng bây giờ ngay cả cây hân cũng không lay được nữa.

“Có một người có thể cứu. Vô Dạ công tử, Lâm Nhi xin người hãy đi tìm Cẩn Vương, chỉ có Cẩn Vương mới có thể cứu được tiểu thư.”

“Cẩn Vương?” Hân có thể bỏ chuyện ở biên quan mà về cứu Vũ Tinh được không?

“Đúng, Cẩn Vương đối tiểu thư tình cảm sâu đậm, hân nhất định sẽ cứu tiểu thư.”

Vô Dạ lên ngựa, giục ngựa phi nhanh, để lại phía sau bụi đất mù mịt...

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

♥Edit: ss TuyetTinh♥ ♥Beta: Viochan♥ Từ sau chuyện của Dung Phi, tất cả đều trở về như trước kia. Tiêu Vũ Tinh nàng vẫn là tiểu cung nữ phải nhận đủ mọi ức hiếp, nàng không thể phản kháng và cũng không muốn phản kháng, bởi vì trái tim nàng đã chết. Theo thường lệ mỗi ngày đều phải nhận lấy chàm chọc, khiêu khích, giống như ngày ba bữa, ngẫu nhiên sẽ có một vài phi tử đến làm gia vị.

Nàng không hề phản kháng, người khác bảo nàng làm gì thì nàng làm cái đó.

“Này, giặt sạch đồng quần áo này cho ta.” Một đại nương trẻ tuổi tay cầm một đồng quần áo ném lên người Vũ Tinh, ra lệnh.

Vũ Tinh cũng không thèm liếc nhìn nàng tới một cái, vẫn cúi đầu làm việc, bình tĩnh nói: “Đề đó.”

Có đại nương đó làm mẫu, mọi người học theo, mọi quần áo đều ném cho Vũ Tinh. Nàng không chút oán giận, luôn yên lặng nhận lấy. Bây giờ nàng chẳng khác gì cái xác không hồn giống nhau, nàng thậm chí cứ như vậy đến cuối đời!

Một thân hình cao lớn chắn trước mặt nàng. Vũ Tinh không ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: “Đề đấy, ta sẽ giặt hộ người.”

“Đáng tiếc trẫm không có quần áo cho người giặt.” Ngừ điệu thản nhiên có phần trêu tức.

Trẫm? Đây là cách hoàng đế tự xưng. Vũ Tinh ngẩng đầu lên, cứ nghĩ trái tim đã không còn cảm giác nhưng tại sao nhìn khi nhìn thấy hân vẫn cảm thấy đau? Vì sao hân còn xuất hiện trước mắt nàng? Hân là hoàng đế, là hàng tôn quý đến đây làm gì? Vũ Tinh ngân nga không nghĩ đến, hân là vì nhớ nàng nhìn không được mới đến nơi này gặp nàng.

Đại nương, các cung nữ chuyên lo giặt quần áo có lẽ cả đời cũng không có cơ hội diện kiến thánh nhan, khó có được hôm nay hoàng thượng đích thân

tới, các nàng còn có thể không mừng rỡ như điên sao?

“Tham kiến hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...” Tuy chỉ có vài nữ tử, nhưng giọng nói khi kích động cũng tuyệt đối là rung trời.

“Bình thân.” Trong mắt Chính Hiền chỉ nhìn thấy Vũ Tĩnh.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Vũ Tĩnh đứng lên, tay đặt bên hông, hạ thấp người xuống, một bộ dáng biết vâng lời.

“Ồ, ngươi rốt cục cũng biết ngoan ngoãn rồi.” Hắn cực kỳ không thích bộ dáng bây giờ của nàng, hắn thích nhìn bộ dáng nàng không biết lớn nhỏ cũng chẳng phân biệt tôn ti kia, có lẽ hắn thật sự đã giết chết Vũ Tĩnh trước kia rồi. Hắn cũng không biết tại sao mình lại đến nơi này, cứ bước đi rồi không tự giác đến tận đây.

“Hoàng Thượng dùng cách đó để dạy người, nô tỳ nếu không học cách ngoan ngoãn thì đúng là không biết điều.” Giọng nói Vũ Tĩnh rất nhẹ, bên trong còn pha chút oán giận.

Chính Hiền nghe xong không những không tức giận mà ngược lại cực kỳ vui sướng, Tình Nhi của hắn vẫn còn. Tuy nàng bây giờ rất nghe lời, khúm núm y như một cung nữ bình thường nhưng hắn biết bên trong nàng vẫn còn có ngạo khí. Tính cách một người từ nhỏ đến lớn, sao có thể nói sửa liền sửa. Tục ngữ không phải đã nói, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời sao? Cố ý bỏ qua việc nàng hờn giận khi tự xưng ‘nô tỳ’.

“Mỗi ngày ngươi đều phải giặt nhiều quần áo như vậy sao?” Hoàng đế nhìn đồng quần áo. Nếu mỗi ngày nàng đều phải giặt nhiều quần áo thế này thì tay không chai sạn mới là lạ.

Mấy đại nương đứng bên cạnh không khỏi lạnh run, sợ Tiều Vũ Tĩnh tố cáo mình trước mặt hoàng đế.

Vũ Tĩnh không trả lời, nàng không muốn nói với hắn mà cũng không thèm! Hắn đến đây chính là muốn chế giễu nàng ư?

Đôi mắt thâm thúy thoáng nhìn đôi tay mềm mại đỏ của nàng, giằng lấy đôi tay nhỏ bé của nàng, bạc môi khẽ cười tà: “Trẫm hỏi ngươi, ngươi không nghe sao?”

“Ngay cả cung nữ giặt bao nhiêu quần áo cũng phải quản, Hoàng Thượng có phải quản quá nhiều rồi hay không?” Nhà hắn ở cạnh biển sao, quần nhiều như vậy? Hắn nhân rồi không việc gì làm sao?

“Trẫm yêu dân như con, không được sao?” Vũ Tĩnh ngày càng gầy yếu, tóc rối bù, hoàn toàn khác so với Tiều Vũ Tĩnh tinh thần phấn chấn bông bột, sức sống toả ra bốn phía ngày trước. Vì lượng công việc mỗi ngày rất nhiều nên bàn tay trắng nõn mềm mại nay đã có vết chai sạn. Ánh mắt cũng không linh động có thần như trước.

Vũ Tĩnh trầm mặc! Xui, hắn là hoàng đế, hắn muốn nói gì chẳng được.

“Mỗi ngày phải giặt nhiều quần áo như vậy, vất vả lắm sao?” Chính Hiền sắp phát điên rồi, hắn không chịu nổi việc Vũ Tĩnh không chịu nói chuyện với hắn.

Vũ Tĩnh cứ như tượng đá, cúi đầu, không nhúc nhích cũng không nói một câu.

Chính Hiền dùng ngón trỏ nâng cằm nàng lên, bắt nàng phải nhìn thẳng vào hắn. Không ngờ lại nhận ra, trong ánh mắt này có ẩn chứa điều gì đó mà hắn không thể hiểu nổi, có oán hận, có tuyệt vọng, có bất đắc dĩ, nàng hận trẫm ư? Trong lòng không khỏi run lên.

“Chỉ cần ngươi tự tay giết Nam Cung Quân, chuyện cũ trẫm có thể bỏ qua, ngươi vẫn là ái phi của trẫm.” Hắn nhận thua, không chịu nổi nếu một ngày không nhìn thấy nàng. Nhưng hắn cũng không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, để nàng tự tay giết Nam Cung Quân, chấm dứt tơ tưởng của nàng. Đây là nhượng bộ lớn nhất mà hắn có thể làm được.

Mấy đại nương đang đứng một bên hoảng sợ, hoàng đế tự mình tới tìm Tiều Vũ Tĩnh, muốn nàng trở lại làm Hoàng Quý Phi, truyền thuyết nói hoàng đế sủng ái nàng không phải là giả. Minh ngày thường ức hiếp nàng như vậy, khó bảo đảm nàng sẽ không quay lại trả thù, đến lúc đó chắc chắn bọn họ sẽ chết cực kỳ thảm. Các bà hai mặt nhìn nhau, càng thêm run rẩy.

Tiêu Vũ Tĩnh thần nhiên nở nụ cười: “Đa tạ Hoàng Thượng ưu ái, ta sẽ không giết hắn.” Tuy Nam Cung Quân có lỗi với nàng, nhưng tội không đáng chết, cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ sẽ giết người. Âu Dương Chính Hiền tự cao chỉ thấy bản thân mình, đến nay, Tiều Vũ Tĩnh còn có thể cùng một chỗ với hắn sao? Nàng hận không thể vĩnh viễn ra đi, không phải nhìn thấy hắn nữa.

“Ngươi vẫn không thể từ bỏ hắn được sao?” Hắn đã đến mức này rồi, nếu là phi tử khác hắn sao có thể tiếp tục quyến luyến như vậy, ban thưởng một ly rượu độc mọi chuyện coi như chưa xảy ra. Mà nàng thì không giống, nàng là Tiều Vũ Tĩnh, là tình cảm chân thành cả đời của hắn. Nhân nhin nàng thêm một lần nữa, thậm chí định tha thứ cho nàng, rốt cục nàng lại vẫn không bỏ được tên gian phu kia. Hắn đột nhiên cảm thấy mình làm hoàng đế thật thất bại, người ta không thương hắn, hắn còn đau khổ cưỡng cầu.

“Không thể nói là từ bỏ.” Trong lòng chưa từng có thì nói gì đến từ bỏ?

Ngữ điệu ôn hòa trăm năm không đổi của Vũ Tĩnh làm hắn cảm thấy khoảng cách giữa hai người rất xa. Hoá ra mọi chuyện đều là do hắn một mực tình nguyện, Tiều Vũ Tĩnh cho tới bây giờ cũng chưa từng quyến luyến hắn. Hắn tại sao lại phải ở đây nhìn sắc mặt nàng, người đau khổ cũng chỉ là hắn.

“Ngươi vĩnh viễn ở đây mà làm cung nữ đi.” Phát tay áo bỏ đi.

“Cung tẩm Hoàng Thượng.” Nhìn theo thân ảnh Chính Hiền rời đi, có cảm giác vĩnh viễn sẽ không gặp lại nữa. Có lẽ không gặp vẫn tốt hơn.

Đêm nay là một đêm thật tối, ngay cả ánh trăng cũng keo kiệt không chịu lộ ra, ánh sáng yếu ớt của các vì sao càng thêm vẻ lạnh lẽo. Tiêu Vũ Tĩnh cứ như ma lượn lơ bên trong hoàng cung, trong tay ôm chặt quần áo, không giặt hết nàng sẽ không đi ngủ. Đi ngủ sẽ phải làm bạn với chuột, nàng thà không ngủ còn hơn. Vừa nghĩ đến chuyện con chuột thừa dịp nàng ngủ leo lên người mình nàng đã thấy buồn nôn rồi!

“Xin lỗi...” Tiêu Vũ Tĩnh đang mắt hôn mắt vừa không cẩn thận đụng vào mấy tên thị vệ.

“To gan, ngang nhiên dám đụng vào thị vệ.” Tên cầm đầu nói. Sống ở nơi này, chỉ có một số nha đầu ti tiện, không sợ nàng có chỗ dựa nào. Khó có được lúc nào để điều võ dương oai, hần sao có thể bỏ qua.

“Ta nói xin lỗi rồi.” Bây giờ bất cứ con chó con mèo nào cũng có thể ức hiếp nàng thì phải?

“Ai da, ngang nhiên dám dùng ngữ khí này nói chuyện với bản thị vệ. Các huynh đệ đâu bắt nàng lại.” Không biết nha đầu kia bộ dạng thế nào, nếu không đến nỗi thì nhân tiện trêu ghẹo chút cho vui.

Tiêu Vũ Tĩnh đã mấy ngày không được ăn cơm đầy đủ, sớm đói đến độ chân đứng không vững. Hơn nữa mấy thị vệ này có thể lên làm đại nội thị vệ, võ công đương nhiên tốt hơn người bình thường, rất nhanh đã bắt được Vũ Tĩnh.

“Buông.....”

Vũ Tĩnh tóc xoã ra che khuất hơn nửa khuôn mặt, nàng cho đến bây giờ đều là người vụng về, nhưng cũng không lười thôi. Nhưng nay trong tình huống này không cho phép nàng yếu sạch sẽ. Ai có thể mỗi ngày chôn ở chỗ giặt quần áo từ sáng đến tối còn có thời gian chăm sóc bản thân. Thị vệ cầm đầu đưa tay gạt mở tóc trên mặt Vũ Tĩnh, khi nhìn thấy rõ gương mặt của nàng thì kinh sợ, trong não chỉ có một từ: mạo vị kinh nhân (dung mạo làm người khác kinh ngạc) Tuy rằng sắc mặt nàng tái nhợt, có vẻ tiều tụy, nhưng khó dấu vẻ thiên tư quốc sắc. Phàm phu tục tử như bọn họ làm sao gặp được mỹ nhân như vậy, ngay cả những phi tần hậu cung bình thường cũng chưa được nhìn thấy.

“Tiểu mỹ nhân, đừng giãy dụa. Để ca ca ta nhìn một cái thôi mà.” Nói xong đặt đôi tay heo lên khuôn mặt Vũ Tĩnh.

“Bỏ tay ngươi ra, buông... Buông ra...” Vũ Tĩnh liều mạng giãy dụa, tay lại bị hai thị vệ còn lại giữ được.

“Ừa, đại ca, ta đã nhìn thấy nàng rồi. Nàng hình như là Tiêu Quý phi của Hoàng Thượng.” Lần đó Tiêu Quý phi hồi cung, hần từng liếc nhìn một cái từ xa.

“Ngươi có nhìn lầm không đấy?” Tay thị vệ nhanh chóng buông xuống, nữ nhân của hoàng đế không thể tùy tiện chạm vào.

“Không đâu, nữ tử xinh đẹp như vậy tiểu đệ ta sao có thể quên được? Tuy chỉ liếc nhìn một cái, nhưng ta khẳng định chính là nàng.”

Một thị vệ sợ hãi, “Đại ca, làm sao bây giờ? Chúng ta lại đùa giỡn Quý phi nương nương.” Có mấy cái đầu cũng không đủ chém.

“Ngu! Nàng vẫn là quý phi nương nương sao? Nữ nhân này dụ dỗ kẻ khác sau lưng hoàng thượng chúng ta, bị hoàng thượng bắt ngay tại chỗ. Đã bị giáng xuống làm một đứa cung nữ ti tiện nhất rồi. Các huynh đệ nhất định chưa được hưởng qua nữ nhân của hoàng đế có vị gì đúng không? Sau khi đại ca dung xong sẽ cho hai người các ngươi.” Cho dù không bàn đến quốc sắc thiên hương của nàng, chỉ riêng điểm là nữ nhân của hoàng đế cũng đủ làm người ta thỏa mãn. Trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, dung chung một nữ nhân với hoàng đế là quá mức vinh dự, bọn họ cũng có thể trải qua một khắc thử làm hoàng đế. Tưởng tượng từng là quý phi cao cao tại thượng lại rên rĩ thở gấp dưới chân hần, nghĩ đã thấy tuyệt vời...

Hai thị vệ lập tức mắt sáng lên...

“Buông, các ngươi buông ra.....” Ánh mắt như hổ đói của thị vệ làm Vũ Tĩnh cảm thấy sợ hãi, bọn họ muốn làm gì? Vũ Tĩnh không dám nghĩ tiếp nữa, liều mạng giãy dụa, dùng chân đá tên thị vệ cầm đầu.

“Nữ nhân ti tiện, ngay cả loại việc quyến rũ kẻ khác cũng làm được mà còn giả bộ thanh cao trước mặt lão tử, ngươi nhất định là muốn nam nhân đến phát điên rồi. Lão tử sẽ giải thoát cho ngươi! Ân nàng xuống...”

Hai thị vệ đặt Vũ Tĩnh xuống đất, tham lam nhìn nàng, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt nàng vậy.

“Buông ra, Tiểu Hiền Tử, Chính Hiền, Cẩn Hiền...” Mặt thị vệ cách nàng càng ngày càng gần, đầu quyền Vũ Tĩnh nắm chặt, móng tay cắm chặt vào thịt khi nàng rót nước mắt kêu thét lung tung.

“Các ngươi đang làm cái gì thế hả?” Giọng nói lạnh lùng từ trên đỉnh đầu truyền đến. Giọng nói này rất quen thuộc, chẳng lẽ là...

Bọn thị vệ nhìn thấy người tới, lập tức buông Vũ Tĩnh ra, quỳ một gối xuống nói: “Tham kiến Cẩn vương gia!” Cẩn vương gia không phải ở biên cương sao, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Bọn thị vệ trong lòng run sợ, vương gia từ trước đến nay chấp pháp nghiêm minh, hôm nay mình đang làm chuyện tốt lại bị bắt gặp sợ là không xong rồi.

“Bồn vương đang hỏi các ngươi đấy.” Cẩn Hiền lạnh lùng lộ mặt, ở trong hoàng cung Long Hiền lại xảy ra chuyện thế này, thật không thể xem nhẹ. Mới

vừa rồi hình như hắn nghe thấy có người gọi hắn nên mới đi tới bên này xem.

“Vương gia thứ tội, huynh đệ chúng ta chính là vì uống hơi nhiều rượu nên mới có thể... Xin Vương gia thứ tội, thuộc hạ sẽ không tái phạm nữa.”

“Cô nương.....” Cẩn Hiên đi về phía nữ tử ngồi cuộn mình ở một bên, ngồi xổm xuống. Tại sao nữ tử này lại cho hắn một cảm giác quen thuộc như vậy? Chẳng lẽ là..... Nàng là.....

Là Cẩn Hiên, Cẩn Hiên đã trở lại. Vũ Tình trong lòng vui vẻ, vừa định gọi hắn rồi nghỉ lại thôi. Không, nàng không muốn Cẩn Hiên nhìn thấy bộ dáng lúc này của nàng. Trong lòng Cẩn Hiên, Tiêu Vũ tình là xinh đẹp nhất đáng yêu nhất, không phải là bộ dáng hiện tại của nàng người không giống người, quý không giống quý.

Vũ Tình giãy dụa đẩy hắn ra, đứng lên, trong lòng chỉ có một ý nghĩ là rời khỏi nơi làm nàng khó xử này.

Cẩn Hiên không dễ dàng buông tha nàng, cản đường đi của nàng: “Cô nương, ngươi có oan khuất gì hãy nói ra, bốn vương sẽ làm chủ cho ngươi.” Cẩn vương gia hắn luôn luôn không thích xen vào việc của người khác, nhưng vừa nhìn thấy nữ tử này không hiểu vì sao hắn lại muốn bảo vệ nàng.

“Thả ta ra, ta xin ngươi để ta đi được không?” Để ta đi đi, Cẩn Hiên. Vũ Tình cúi đầu, thầm muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cẩn Hiên nắm chặt hai vai của nàng, không cho nàng có cơ hội chạy trốn: “Ngươi là..... Là Vũ Tình, Vũ Tình, là ngươi sao?” Hắn quả thực không thể tin được nữ tử nghèo túng, lôi thôi trước mặt là Tiêu Vũ Tình.

“Ta không phải, ta không phải Vũ Tình, ta không phải..... Cẩn Hiên, ta xin ngươi để ta đi được không? Để lại cho ta một chút tôn nghiêm cuối cùng được không?” Tại sao lại gặp lại Cẩn Hiên trong hoàn cảnh này chứ, cứ mỗi lần gặp mặt đều bị hắn nhìn thấy bản thân trong bộ dáng xấu xí khó xử, nàng hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

“Đúng là ngươi, đúng là ngươi. Vũ Tình!” Cẩn Hiên nhẹ nhàng mà gạt tóc nàng ra, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch không một chút máu mà lại quen thuộc. Tim hắn như bị người ta xé rách, đột nhiên ôm Vũ Tình vào lòng. Hắn đã tới chậm, Vũ Tình nhất định đã phải chịu khổ rất nhiều. Lúc Vô Dạ tới tìm hắn, hắn còn có chút không tin, dù sao hoàng huynh yêu Vũ Tình như vậy, làm sao có thể để Vũ Tình chịu khổ. Lúc trước hắn cũng vì thấy hoàng huynh đồng ý chết vì Vũ Tình nên mới yên tâm giao Vũ Tình cho hoàng huynh an tâm đi biên cương. Kết quả thì sao, hắn mới đi mấy tháng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hắn sai rồi, lúc trước hắn không nên đi!

“Cẩn Hiên.....” Vũ Tình gào khóc trong lòng Cẩn Hiên, lần đầu tiên để lộ vẻ yếu ớt của mình trước mặt người khác. Nhìn thấy Cẩn Hiên, nàng cảm thấy an tâm, không hề cô độc bất lực.

“Khóc đi, cứ khóc thoải mái đi, có ta ở đây, không ai có thể ức hiếp ngươi được đâu.” Cẩn Hiên nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, dịu dàng an ủi. Hắn đã trở lại, hắn sẽ không để nàng chịu khổ nữa, ngay cả hoàng đế cũng không được.

“Ta không muốn ngươi nhìn thấy bộ dáng của ta lúc này, Tiêu Vũ Tình ngươi biết không phải như thế... Ta đã không phải là ta trước kia nữa, hu hu...”

Ba thị vệ kia vẫn quỳ trên mặt đất, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Bây giờ là tình huống gì đây, chẳng lẽ gian phu của Tiêu Phi chính là Cẩn vương gia, không đúng không đúng, lúc ấy Cẩn vương gia đang ở biên quan. Nhưng quan hệ của bọn họ thoát nhìn không giống chỉ là chị dâu em chồng đơn thuần. Mặc kệ là quan hệ gì, bọn họ chỉ biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ còn con đường chết.

Thấy thị vệ lên rút lui, Cẩn vương lạnh lùng nói: “Đứng lại!” Dám chà đạp tình nhân trong mộng của hắn, bất cứ ai ức hiếp nàng hắn đều sẽ không bỏ qua.

“Vương gia!” Cả người thị vệ sắp nhũn ra đến nơi. Quan hệ của vương gia và Tiêu Phi tuyệt đối không bình thường!

“Các ngươi tự xử đi!” Ngữ điệu lạnh như băng ngàn năm không đổi mang theo một tia tức giận.

“Vương gia!” Thị vệ không thể tin được, bọn họ biết vương gia sẽ xử phạt nhưng muốn lấy mạng bọn họ thì có phần quá độc ác. Bọn họ mới phạm sai một lần, hơn nữa đây là nữ nhân mà Hoàng Thượng không cần nữa.

“Bốn vương không muốn nói lần thứ hai.” Bọn họ không xứng đáng để hắn tự mình ra tay.

Vương gia từ trước đến giờ nói một không hai, một khi lời đã nói ra tuyệt đối không rút lại, điểm ấy bọn họ cũng biết. Thị vệ rút đao ra khỏi vỏ, do dự hồi lâu, rốt cục vẫn không đủ dũng khí tự sát.

Đột nhiên đao trong tay thị vệ cầm đầu không thấy đâu nữa, hắn chỉ thấy một làn ánh sáng trắng, một đao ba người toàn bộ mất mạng.

Một màn máu tanh khiến Vũ Tình đã hoảng sợ càng thêm sợ hãi, nhấc chân bỏ chạy.

“Vũ Tình.....” Cẩn Hiên lập tức đuổi theo, ngăn Vũ Tình lại, một lần nữa ôm nàng vào lòng.

“Các ngươi đều giống nhau, huynh đệ các ngươi đều giống nhau, chẳng lẽ chỉ có mạng các ngươi mới là mạng, mạng người khác thì không phải sao? Ngươi buông ra, ta không muốn gặp lại các ngươi...” Vũ Tình vỗ vào lưng hắn, nhưng lại không thể làm hắn dao động nửa phần. Cẩn Hiên vẫn ôm chặt lấy nàng cho đến khi Vũ Tình không còn sức đánh nữa.

Dưới ánh mặt trời chiều rọi, một thiếu nữ khuynh quốc khuynh thành tựa vào vai của một nam tử khí vũ hiên ngang ngọt ngào đi vào giấc ngủ, hình ảnh

đẹp hài hòa đến nỗi khiến người ta không đành lòng đi quấy rầy. Điều duy nhất không phối hợp là thiếu nữ vốn nên lộ ra nụ cười hạnh phúc nhưng ngược lại, khóe mắt nàng lại rơi xuống những giọt nước mắt chua xót.

“Ngươi vẫn còn nghĩ tới hắn?” Cẩn Hiên hôn lên nước mắt trên mặt nàng. Đêm qua nàng đã rất mệt mỏi khổ sở, khóc xong liền ngủ. Cẩn Hiên cũng không nhẫn tâm đánh thức, liền hào phóng cho nàng mượn vai hắn mà ngủ.

“Tiểu Hiên Từ.....” Vũ Tinh vô tình thì thầm một câu.

“Ngươi vẫn còn nghĩ tới hắn?” Cẩn Hiên không khỏi cười khò. Bất luận Chính Hiên đối xử với nàng ra sao thì người Vũ Tinh yêu vẫn là hắn, sao có thể nói không yêu là không yêu được? Cũng giống như hắn đối với nàng vậy.

Trong lúc vô ý nhìn thấy đôi tay sưng đỏ của Vũ Tinh, trùi mẩn cảm lên nhìn. Hắn hoài nghi vết thương trên người nàng có lẽ không chỉ có chỗ này, cũng bất chấp cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, tình cảm chị em chồng, Cẩn Hiên kéo ống tay áo của nàng lên, nhìn thấy một cánh tay ngọc ngà đầy rẫy vết thương đủ loại, có roi, có đũa, mỗi vết thương đều khiến hắn sợ hãi. Hắn là tướng lĩnh của tam quân, vết thương nào mà chưa từng phải chịu. Hắn đã thấy qua rất nhiều loại vết thương nhưng những vết thương trên người Vũ Tinh đều khiến hắn kinh hãi.

“Ngươi tỉnh rồi à?” Nhìn thấy Vũ Tinh tỉnh lại, Cẩn Hiên lập tức thay một sắc mặt khác.

“Ừm. Thực xin lỗi, tối hôm qua ta...” Tối hôm qua hắn cứu nàng, trút giận cho nàng, thế mà nàng còn nói hắn như vậy.

“Giữa chúng ta không cần nói lời xin lỗi, nghe rất xa lạ. Đi, ta đưa ngươi trở về phòng.” Cẩn Hiên cẩn thận nâng nàng dậy.

“Không, không cần. Ta tự về được rồi.” Nàng không muốn hắn nhìn thấy phòng ở hiện tại, Cẩn Hiên sẽ càng thêm đau lòng.

“Ta muốn đi.” Cẩn Hiên kiên định nói. Cuối cùng Vũ Tinh không lay chuyển được, đành phải dẫn hắn đi.

“Đây... Đây là phòng ngươi ở.” Cẩn Hiên không thể tin được nhìn gian phòng âm u ẩm ướt, ngay cả một cái giường cũng không có. Không ngờ hoàng huynh hắn thực sự đối xử tàn nhẫn như thế với Vũ Tinh.

“Đúng vậy, cũng không tệ lắm đúng không? Thậm chí ta bây giờ ta không còn sợ chuột nữa.” Vũ Tinh miễn cưỡng cười nói.

“Thật quá đáng.” Cẩn Hiên phá môn đi ra.

Vũ Tinh biết hắn muốn đi đâu nhưng nàng không thể cản mà cũng không muốn ngăn cản... Ra sao thì ra đi, nàng không quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

♥Edit: Viochan♥ “Hoàng huynh.....” Cẩn Hiên không thông báo trước mà trực tiếp xông vào ngự thư phòng. Nhìn thấy Cẩn vương gia xưa nay bình tĩnh nổi giận đùng đùng ai dám ngăn cản, trừ phi không cần mạng nữa.

“Cẩn đệ, sao đột nhiên lại quay về thế?” Hoàng đế nhìn thấy Cẩn Hiên có chút vui sướng nhưng lại không quá bất ngờ. Vũ Tinh xảy ra chuyện hắn đương nhiên sẽ tới, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy. Xem ra Tiểu Vũ Tinh trong lòng hắn thật sự rất quan trọng, Cẩn vương gia luôn lấy đại cục làm trọng mà lại bỏ ngang quân vụ vì nàng.

“Hoàng huynh, tại sao ngươi phải làm như vậy?” Cẩn Hiên giận dữ đánh một quyền vào mặt hoàng đế. Từ nhỏ đến lớn, cho dù trước đây cũng có tranh chấp nhưng hắn chưa hề ra tay. Mà người hắn đánh lúc này là hoàng đế, đường đường là vua của một nước.

Hoàng đế cả giận nói: “Cẩn vương, chưa nghe truyền triệu, tự tiện hồi kinh, đánh hoàng đế, tội phạm thượng là tội chết biết không?”

Cẩn Hiên cười lạnh nói: “Hoàng thượng đến cả Vũ Tinh cũng xuống tay được thì còn gì không làm được chứ? Cái mạng này của vị thần chết không đáng tiếc, ngươi là hoàng đế, ngươi nói gì người khác đều phải phục tùng. Có tội hay không thì người khác cũng chỉ có thể nhận, mặc ngươi lăng nhục, không phải sao?”

“Cẩn Hiên, ngươi cho rằng trẫm nghi oan cho Vũ Tinh?”

“Chẳng lẽ không đúng? Nàng là Tiểu Vũ Tinh đấy!”

“Chính vì nàng là Tiểu Vũ Tinh, nếu không nay ngươi đã không gặp được nàng nữa rồi.” Tiểu Vũ Tinh, người thực quá giỏi, không ngờ có thể làm cho

Cần vương không không chế được đến thế, ngay cả ca ca hấn này cũng đánh.

“Ta hối hận lúc trước không đưa nàng ra khỏi hoàng cung, hối hận để nàng hồi cung, hối hận để nàng một mình chịu khổ, ta càng hối hận đã giao nàng cho người. Ta nghĩ rằng người sẽ chăm sóc nàng, yêu thương nàng. Kết quả thì sao, người khiến nàng phải nhận hết ức hiếp, nhận hết tra tấn. Hoàng huynh, người không phải rất coi trọng lời hứa sao? Người đã hứa sẽ làm nàng hạnh phúc, lời hứa của người đâu?” Cần Hiên từng bước ép sát. Khi hấn nhìn thấy Vũ Tĩnh đầy những vết thương phải chịu sự lăng nhục của kẻ khác, tim hấn gần như ngừng đập, mà đầu sỏ của tất cả những việc này chính là hoàng huynh hấn kính trọng nhất.

“Trẫm không hứa với một nàng như thế.” Sao hấn lại không muốn làm nàng hạnh phúc chứ, nhưng nàng thật sự đã khiến hấn quá thất vọng rồi.

Cần Hiên vừa nghe vừa giận lớn, cứ động đến chuyện của Vũ Tĩnh là cảm xúc của hấn luôn dễ dàng dâng lên, lại đánh một quyền vào bụng hoàng đế: “Người như thế? Vũ Tĩnh là loại người như vậy ư, người ngay cả nhân cách của Vũ Tĩnh cũng không tin tưởng thì làm sao có thể cho nàng hạnh phúc?”

“Cần đệ, người và ta đều nhìn lầm nàng rồi, nàng không đáng để người phải như thế.” Cần đệ nhất định là điên rồi, dám liên tục đánh ta hai lần, nể tình hấn là đệ đệ ruột nên không so đo với hấn.

“Nàng đáng giá, là người không đáng để nàng yêu, nàng đã yêu lầm người rồi, đã yêu lầm người rồi.” Cần Hiên cảm thấy bất bình thay cho Vũ Tĩnh.

“Có lẽ nàng căn bản chưa từng yêu trẫm, người nàng yêu là Nam Cung Quân.”

“Nam Cung Quân? Lễ bộ thị lang trước kia?”

“Chính hấn, trẫm tận mắt nhìn thấy còn có thể là giả sao?” Vừa nghĩ đến cái hình ảnh không chịu nổi kia con tức giận của Chính Hiên lại dâng lên, gần như nuốt sống chính mình.

“Hoàng huynh ơi hoàng huynh, người lớn lên trong cung từ nhỏ, còn có tranh chấp gì chưa thấy qua, loại chuyện này người được nghe được xem còn chưa đủ nhiều hay sao? Người phải biết rằng có đôi khi tận mắt nhìn thấy cũng chưa chắc đã là sự thật.”

“Cũng không thể nói là giả.” Hấn cũng hy vọng là giả, hấn không phải chưa từng thử nhưng kết quả lại chỉ khiến hấn càng thêm tin tưởng.

“Hồ đồ mất linh! Người có biết nếu ta đến muộn một chút thì sẽ xảy ra chuyện gì không? Vũ Tĩnh nàng thiếu chút nữa bị thị vệ của người cường bạo.” Cần vương nổi gân xanh.

“Người nói cái gì?” Hoàng đế không không chế được nắm lấy áo Cần Hiên.

“Ta giết hết bọn họ rồi.” Hoàng huynh thật ra vẫn rất để ý đến Vũ Tĩnh cơ mà?

“Giết hay lắm.” Cho dù Cần vương không giết thì hấn cũng sẽ làm, còn có thể khiến bọn họ phải chết thảm hại hơn.

“Ta muốn đưa Vũ Tĩnh đi, ta không thể để nàng ở cái nơi này thêm được nữa.” Nơi âm u ẩm ướt như thế sao con người có thể ở được? Vũ Tĩnh chỉ là một thiếu nữ tử, trên người còn chịu nhiều vết thương như vậy, cơ thể nàng làm sao chịu nổi?

“Không được.” Hoàng đế xoay người, hấn chính là không bỏ được Vũ Tĩnh. Hấn đã từng nói, Vũ Tĩnh cho dù chết cũng chỉ có thể chết bên cạnh hấn.

“Nếu ta muốn đưa nàng đi thì không gì là không thể. Hoàng huynh, người cũng biết không ai ngăn được ta mà, hay là người phế võ công của ta giống như Vô Dạ đi?” Cần Hiên nhếch khoé miệng cười giễu.

Hoàng đế giận dữ nói: “Âu Dương Cần Hiên!” Hấn làm sao có thể đối xử với Cần Hiên như vậy được? Chưa nói đến việc Cần Hiên là đệ đệ của hấn mà chỉ tính riêng uy vọng trong triều, trong quân của hấn thôi thì nếu vô cớ phế đi Cần Hiên tất sẽ khiến cho bách quan bất mãn, dân chúng oán giận. Nguyên nhân kẻ thù bên ngoài không dám xâm nhập một phần lớn chính là e ngại danh tiếng của Cần vương gia, mà cửa của thái hậu kia cũng không dễ dàng vượt qua.

“Âu Dương Chính Hiên.” Cần Hiên lớn tiếng nói. Gọi thẳng tên hoàng đế!

“Người đã gặp Vô Dạ rồi?” Vô Dạ sẽ đến biên cương tìm Cần vương, hấn thật không ngờ tới.

“Ta đã đã thông kị can bát mạch, giúp hấn khôi phục võ công rồi.” Chính Hiên dùng thủ pháp riêng của Âu Dương gia bọn họ chặn huyết đạo của Vô Dạ nên chỉ có người Âu Dương gia mới giải được.

“Người đối nghịch với trẫm ư?” Từ nhỏ huynh đệ bọn họ đã thân mật kháng khí, Cần Hiên chưa từng đối nghịch với hấn. Nay vì Vũ Tĩnh mà liên tiếp làm trái lời hấn.

“Không dám!” Miệng nói không dám nhưng vẻ mặt vẫn rất cao ngạo.

“Trẫm sẽ không phế đi người, cũng sẽ không cho người đưa Tiêu Vũ Tĩnh đi. Người nói nàng vô tội, đưa chứng cứ ra đây.”

“Được. Ta sẽ đi điều tra, ta nhất định sẽ tra ra chân tướng, đến lúc đó hy vọng hoàng huynh sẽ không hối hận mà rút lại lời nói.” Đến lúc đó, ta tuyệt đối

sẽ không nề tình người.

“Tiêu Vũ Tình, trăm sẽ không để nàng xuất cung. Người đã không muốn nàng ở chỗ đó thì trăm đồng ý cho nàng chuyển về Vũ Hiền các.” Chính Hiền sao nhìn nổi khi thấy nàng chịu khổ, chỉ là không có bậc thang xuống thôi.

Cũng tốt. Nếu không điều tra rõ chân tướng thì cho dù đưa Vũ Tình ra khỏi cung, nàng cũng sẽ không vui vẻ lại được, chung quy là trị phần ngọn không trị tận gốc. Cẩn Hiền không nói thêm câu nào xoay người chuẩn bị bước đi.

Hoàng đế gọi hần lại:“Cẩn đệ, trăm muốn lập hậu.”

Cẩn Hiền dừng bước chân, không xoay người, thản nhiên nói:“Mộng phi?”

“Đúng. Đến lúc đó, trăm hy vọng người sẽ có mặt.” Hoàng đế nói về mặt không tình nguyện, giống như có ai khác buộc hần lập hậu vậy. Không ngờ, khi hần phái người đi thông báo với thái hậu, thái hậu tức giận đến mức không chịu trở về, ngay cả đại lễ lập hậu cũng không đến chủ trì. Không phải thái hậu không thích Mộng phi mà là vì người trong lòng bà muốn là Tình nha đầu. Nếu Cẩn vương đã quay về, hần hy vọng có một người thân chúc phúc cho hần.

“Người muốn cưới ai, lập ai, tùy người.” Cẩn Hiền không hề quay đầu lại bước ra cửa.

Chính Hiền đột nhiên có cảm giác bị cô lập, chẳng lẽ mình thật sự đã làm sai?

Cẩn vương phủ

“Y Thiên, Y Hân.” Cẩn Hiền vừa về đế phủ lập tức triệu tập người điều tra rõ vụ án này.

“Có.”

“Y Thiên, người đi tra thông tin về Nam Cung Quân, hần từ quan khi nào và vì sao?”

“Vâng.” Y Thiên lĩnh mệnh đi.

“Y Hân, người vào trong cung tìm hiểu xem, lúc Tiêu cô nương gặp chuyện không may trong cung có gì bất bình thường. Có manh mối gì lập tức báo lại.”

“Vâng.”

Y Thiên, Y Hân đi rồi, Cẩn Hiền gần như hết sạch sức lực, chống tay trên bàn.

“Vương gia, người nghỉ tạm một lúc đi. Người phong trần mệt mỏi, không chút ngừng nghỉ từ biên quan về đây lập tức vào cung, bây giờ lại vì chuyện của Tiêu cô nương mà vất vả, người nên nghỉ đi.” Tổng quản vương phủ trung thành và tận tâm không đành lòng nhìn chủ nhân mệt nhọc, khuyên nhủ.

“Bỏn vương không sao. Lui ra đi!” Bây giờ hần nào có tâm tư nghỉ ngơi.

Vài ngày sau, Y Thiên, Y Hân đều đã trở lại.

“Có thu hoạch được gì không?” Thật ra hần cũng không ôm hy vọng quá lớn vì chỉ có manh mối là Nam Cung Quân.

Y Thiên đáp:“Bẩm báo vương gia, thuộc hạ đã điều tra, Nam Cung Quân từ quan vào năm thứ hai sau khi hoàng thượng đăng cơ, chức Lễ bộ thị lang lúc ấy Nam Cung gia quyền cao chức trọng, địa vị ngang hàng với Ngự gia. Hần có thể nói là tiền đồ sang lạn, lại vào ngay lúc thăng chức đang rất nhanh mà từ quan, làm người ta không thể hiểu nổi. Hần và Tiêu cô nương từng học cùng trường tư thực, giao tình cũng coi như không tệ.”

“Nếu bỏn vương nhớ không lầm thì năm thứ hai hoàng huynh đăng cơ là lần đầu tiên hần tuyển phi? Việc Nam Cung Quân từ quan có thể có liên quan gì đến chuyện này không?”

“Đúng vậy, vương gia! Hôm sau khi hoàng thượng tuyển tú xong, Nam Cung Quân từ quan. Hần vốn là một công tử trắng hoa, nhưng sau lại nghe nói yêu một nữ tử, từ đó về sau không hề lưu luyến ai khác.”

Nếu nữ tử kia là Tiêu Vũ Tình thì hần căn bản không cần thiết phải từ quan vì Vũ Tình chưa vào cung. Mà Nam Cung gia quyền thế giàu có, Tiêu Tề Uyên lúc ấy chỉ là một viên quan nhỏ, Nam Cung Quân nếu thật sự yêu Vũ Tình như vậy thì nạp nàng làm thiếp cũng được cơ mà? Hần cần gì phải đến nơi đất khách rồi đợi đến lúc Vũ Tình làm phi tử, hai người liêu chết nổi lại. Cho nên nữ tử kia tuyệt đối không phải Tiêu Vũ Tình, hần là một người được chọn trong đợt tuyển tú kia. Nhưng nhiều người như vậy muốn tìm ra không phải dễ dàng, mỗi người đều có khả năng

“Vương gia, thuộc hạ tìm được bạn tốt lúc ấy của Nam Cung Quân là Lục Hữu Thiên, hần có thể biết gì đó, đang ở bên ngoài chờ.”

“Truyền.”

“Thảo dân tham kiến vương gia, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Lục Hữu Thiên là con một phú hào trong kinh thành, ngày thường đi đàn đúm cùng một đám bạn nhậu, không có việc làm. Dù sao trong nhà có nhiều tiền, hần cũng không cần phải lo lắng.

“Bình thân.”

“Tạ ơn vương gia.” Đây là Cẩn vương gia đại danh鼎鼎 trong truyền thuyết? Hắn vẫn muốn được chiêm ngưỡng phong thái của Cẩn vương gia, không kìm được lên ngắm một chút.

“Lục Hữu Thiên, ngươi có biết năm đó Nam Cung Quân hay qua lại với một nữ tử nào không?”

“Aizz, tên Nam Cung Quân kia thích nhiều nữ nhân lắm. ....” Lục Hữu Thiên bỗng phát hiện mình nói chuyện với vương gia quá mức vô lễ, nhanh chóng ngừng câu chuyện, cung kính hồi đáp: “Bẩm vương gia, Nam Cung Quân từng có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, nhưng không biết vương gia đang nói đến người nào?”

“Người mà hắn thích nhất.”

“Người thích nhất? A, có một người như vậy, Nam Cung Quân vì nàng mà từ bỏ tất cả những nữ tử khác, còn từ quan nữa. Nàng kia làm phi tử, Nam Cung Quân quá đau lòng bỏ sang dị quốc.” Sao vương gia lại quan tâm đến chuyện của Nam Cung Quân như vậy?

“Nàng kia tên gọi là gì, là Tiêu Vũ Tĩnh sao?”

“Tiêu cô nương? Ồ, không, không phải, Nam Cung Quân đã từng theo đuổi Tiêu cô nương nhưng Tiêu cô nương không chấp nhận. Nam Cung Quân liền đổi mục tiêu, nò tài chưa từng gặp nữ tử kia nhưng có nghe Nam Cung Quân gọi nàng là Mộng Nhi. Nò tài chỉ biết đến thế.”

“Mộng phi?” Cẩn Hiền không khỏi hoài nghi đó là Mộng phi. Nói ra thì đúng là khi đó Mộng phi đã trịnh túy, còn là phi tử cao nhất lúc ấy.

Lục Hữu Thiên lui ra xong, Cẩn Hiền hỏi Y Hân: “Y Hân.”

“Dạ, vương gia! Vào ngày Tiêu cô nương gặp chuyện không may đó, trong cung đúng là có chút quái dị. Bảo vệ cửa cung Tiêu cô nương luôn rất nghiêm ngặt nhưng vào ngày hôm đó đã có người điều hết thái giám cung nữ đi.”

“Y Hân, đi điều tra xem những người thân cận bên cạnh Vũ Tĩnh có gì bất thường không. Hơn nữa, thị nữ Lam Nhi của nàng, hãy đi điều tra hoàn cảnh xuất thân của nàng ta.”

“Vâng, vương gia.” Sao vương gia lại nghi ngờ Lam Nhi cô nương, một cô nương lương thiện như vậy? Dù thế nào đi nữa, lời vương gia nói nhất định có lý riêng.

“Y Thiên, bắt thị nữ Ninh Nhi của Mộng phi đến đây.”

“Vương gia, chuyện này. ....” Nàng là người của Mộng phi, vô duyên vô cớ bắt nàng sao được? Đánh chó phải ngó mặt chủ mà!

“Không cần hỏi nhiều.”

“Vâng, vương gia.” Phán đoán của vương gia tuyệt đối sẽ không sai, đây là chân lý mà hắn đã công nhận ngay từ nhỏ.

Cẩn Hiền đi đến phía trước cửa sổ, thở dài một hơi với trời xanh mây trắng. Hắn mới đi chưa được mấy ngày đã xảy ra mấy chuyện này, nếu hắn trở về sớm một chút thì Vũ Tĩnh đã đỡ phải chịu khổ hơn rồi. Lúc trước lẽ ra hắn không nên đi! Vũ Tĩnh, người yên tâm, ta nhất định trả lại trong sạch cho người.

Trong hoàng cung, Chính Hiền trong lòng buồn bực thật lâu không thể giải tỏa, chẳng làm nổi chuyện gì, đi tới đi lui lại đi đến Vũ Hiền các. Nơi này có những kỉ niệm đẹp nhất của bọn họ, nhưng cũng ở trong này đã xảy ra chuyện làm cho hắn phẫn nộ nhất. Không khỏi lắc đầu, nay đã là cảnh còn người mất. Đang muốn đi thì tiếng đàn từ bên trong như có một loại ma lực hấp dẫn khiến hắn không kìm lòng nổi mà bước vào.

“Sao không chơi nữa?” Chính Hiền vừa vào cửa chợt nghe thấy tiếng thở dài của Vũ Tĩnh.

Vũ Tĩnh đối mặt với hắn bây giờ chỉ có một cách đó chính là im lặng. Chính Hiền đã không còn quá tức giận với thái độ này của nàng nữa.

“Trẫm đã lâu không được nghe người chơi đàn dương cầm. Chơi một bản nữa cho trẫm nghe!” Đây có lẽ là lần cuối cùng, dù hắn vẫn còn muốn giữ nàng thì chỉ sợ không được nữa rồi. Hắn không muốn ép nàng đến phát điên, Tiêu Vũ Tĩnh nay chẳng khác gì một con rối. Còn nhớ lúc trước nàng dùng một khúc đàn dương cầm thể hiện quốc uy của Long Hiền, giải quyết một cuộc tranh chấp vô vị. Khi đó, bọn họ mới thật hạnh phúc làm sao!

Tiêu Vũ Tĩnh ngồi một lúc, nhẹ nhàng đặt tay lên phím đàn. Nàng đàn “đoạn trường mộng”, khúc này lấy tiết tấu chậm làm chủ đạo. Dưới điệu múa của hai bàn tay kia quay vòng từng nốt từng nốt nhạc hờ hững, phác họa một nền hình ảnh bầu trời lạnh lẽo như nước, từ đầu đến cuối đều là âm điệu chậm rãi.

Nàng khẽ hé đôi môi, hát lên: “Đa tình tự cổ thương ly biệt, canh na kham lãnh lạc thanh thu tiết, kim tiêu tửu tình hà xứ, dương liễu ngan, liễu phong tàn nguyệt. Đa tình tổng bị vô tình thương, chích thần thái si uông, như mộng như ảo huyền dĩ thành không. .... Thượng cũng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, bất đáo hoàng tuyền vật tương kiến. ....”(1)

Vũ Tĩnh rút cuộc không đàn nổi mà cũng không hát nổi nữa, ngồi yên lặng rơi lệ.

Hoàng đế ngồi ngay ngắn trên đài, bị sự đa cảm của nàng cuốn hút. Hai người như có thần giao cách cảm trong lòng cùng rơi những giọt nước mắt buồn...

“Thượng cũng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, bắt đáo hoàng tuyền vật tương kiến.” Hoàng đế thì thầm, đứng lên. Hắn đã quên mình không khóc bao lâu rồi, Vũ Tình ngơ ngác sao mà nhẩn tâm quá. Đi đến trước mặt Vũ Tình, hai người hai mắt đâm lẹ đối mặt nhau, Chính Hiền bị thương nói: “Tiểu Vũ Tình, ngơ ngác thật sự muốn vĩnh viễn không gặp lại ta.” Nàng làm chuyện có lỗi với hắn, hắn vẫn không từ bỏ nàng, mà một câu “chưa đến hoàng tuyền chưa gặp lại” của Tiểu Vũ Tình lại chấm dứt mọi thứ giữa bọn họ.

“Gặp lại... chi bằng... đừng gặp.” Vũ Tình nức nở nói.

“Được, tốt thôi! Ngơ ngác cũng biết, trăm sẽ lập hậu.” Nếu Tình Nhi không đồng ý, nếu nàng từ bỏ Nam Cung Quân, có lẽ... Không, trăm đã hứa với Mộng phi, không thể đổi ý.

“Chúc mừng hoàng thượng.” Nàng có tư cách nói “không” sao?

Hoàng đế bị thương cười. Nàng một chút cũng không để ý, từ trước tới giờ đều là trăm tự mình đa tình, đơn phương tình nguyện. Trăm còn tưởng rằng nàng sẽ đáp lại, hắn làm hoàng đế thật sự quá bi ai!

Chính Hiền lặng lẽ xoay người, khi đi tới cửa lại nói: “Trăm sẽ để ngơ ngác xuất cung!”

Bóng dáng hắn thật lẻ loi, thật cô độc, nước mắt Vũ Tình tựa như chiếc vòng tròn châu bị đứt, bọn họ đã kết thúc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

♥Edit: Xuxu♥ ♥Beta: Viochan♥ Cung điện của Mộng Phi đặc biệt náo nhiệt còn Vũ Hiền các lại lạnh lẽo, thanh vắng.

Lam Nhi run rẩy bùng tới một chén rượu, tay nàng giữ không vững: “Tiểu thư, hoàng thượng ban thưởng rượu.”

“Cứ để xuống đi.” Ngồi trên ghế cao, Vũ Tình vừa đọc sách vừa nhìn thoáng qua chén rượu kia, nở nụ cười sâu xa. Hắn nói từ bỏ chính là như thế này sao? Có lẽ, đây chính là kết cục tốt nhất: “Lam Nhi, hôm nay là ngày lập hậu phải không, đây là rượu mừng của bọn họ sao?” Thật châm chọc! Khấp chôn vui mừng náo nhiệt nhưng nàng không cách nào hòa hợp được.

“Đúng vậy, tiểu thư.” Lam Nhi đặt rượu xuống nhưng Vũ Tình vẫn còn cảm giác được thân thể nàng đang run rẩy.

“Mộng Phi nhất định là rất đẹp đúng không?” Vũ Tình thân nhiên nói.

“Vâng.” Mộng Phi từ trước đến nay vốn là một mỹ nhân, không hiểu vì sao nghe tiểu thư nói vậy nàng lại cảm thấy rất đau lòng, có lẽ tiểu thư khóc ra còn tốt hơn.

“Nàng và Hoàng Thượng nhất định rất xứng đôi, giống như kim đồng ngọc nữ vậy.” Vũ Tình thân nhiên cười nhưng Lam Nhi lại cảm thấy lòng nàng như đang rỉ máu vậy.

“Tiểu thư, ngơ ngác đừng cố quá nữa, ngơ ngác muốn khóc thì cứ khóc đi, tiểu thư...” Nàng chính là không muốn nhìn thấy bộ dáng này của tiểu thư, rõ ràng rất đau nhưng lại cứ bắt mình phải cười. Đúng là hoàng đế chưa lo mà thái giám đã lo, đương sự không sao mà Lam Nhi nàng lại khóc như chính mình gặp chuyện vậy.

“Khóc? Tại sao phải khóc? Hôm nay là ngày vui, không phải sao? Ta hắn là nên cười mới đúng.” Vũ Tình nở nụ cười gằn như tự giễu. Tuổi cười có thể giả bộ nhưng ánh mắt không thể lừa được người khác. Lam Nhi nhận thấy trong mắt nàng chột vụt qua một tia đau khổ.

“Đó là ngày vui của Mộng Phi, không phải của ngơ ngác. Chỗ ngồi đó, vị trí đó vốn là của ngơ ngác. Là ta không tốt, đều tại ta mà tiểu thư mới bị...”

Vũ Tình ngắt lời nàng: “Lam Nhi ta kể cho ngơ ngác nghe một chuyện xưa, tên là Chí Tôn Hồng Nhan. Ngày xưa, có một đôi tỷ muội tốt, một người tên Vũ Mị Nương, một người tên Từ Doanh Doanh, nhưng sau này đã xảy ra một chuyện khiến Từ Doanh Doanh tìm đủ trăm phương nghìn kế để hãm hại Vũ Mị Nương, muốn dồn nàng vào chỗ chết. Vũ Mị Nương không hề biết rằng người ti muội mình tin tưởng nhất chính là người vẫn hại nàng. Lòng người thật khó dò, ngơ ngác nói có đúng không, Lam Nhi...”

Lam Nhi hình như rất sợ hãi, thiếu chút nữa thì làm đổ bình rượu, ấp úng nói: “Có lẽ... có lẽ... Doanh Doanh có nỗi khổ riêng, không thể nói ra...”

“Đúng vậy, Lam Nhi, người thử nói xem nàng ấy có nổi khổ gì?” Ánh mắt Vũ Tĩnh nóng rực nhìn chăm chăm nàng tựa hồ muốn nhìn thấu, nắm bắt mọi biểu hiện của nàng. Thực ra Vũ Tĩnh sớm đã có đáp án nhưng sâu tận đáy lòng nàng vẫn mong đây không phải là sự thật.

Lam Nhi vân vê ngón tay mình: “Có lẽ... có lẽ nàng bị thân tình ràng buộc, có một người khiến nàng không thể không giúp.”

“Vì thế mà có thể hãm hại tỷ muội tốt của nàng sao? Quan hệ huyết thống thực sự quan trọng như vậy sao? Vì một người xa lạ chỉ có quan hệ huyết thống mà nàng ta có thể làm tổn thương đến người tỷ muội tốt không cùng huyết thống sao?”

Lam Nhi quỳ gối trước ghế Vũ Tĩnh: “Tiểu thư, Lam Nhi sớm đã coi tiểu thư như người thân của mình, Lam Nhi cũng là bất đắc dĩ. Hai người đều rất quan trọng với ta, nương ta bảo ta đừng hận họ, bảo ta tha thứ cho họ, muốn ta cùng họ trở thành người một nhà. Lam Nhi bị ép đến điên rồi. Tiểu thư, Lam Nhi thực xin lỗi người...”

Khinh Mộng Các náo nhiệt, khí thế ngất trời. Mộng phi đứng thẳng người, tùy ý để các cung nữ mặc quần áo cho nàng. Hôm nay, nàng chính là nhân vật quan trọng nhất, bách quan trong triều quỳ gối trước nàng, hô to hoàng hậu nương nương thiên tuế, ánh mắt hoàng thượng cũng chỉ tập trung vào nàng. Nhìn mũ phượng hoàng hậu, Mộng phi đắc ý nở nụ cười.

Tỷ tỷ, ta rốt cục cũng ngồi được lên ngôi vị hoàng hậu, hoàn thành nguyện vọng của người rồi. Ta sẽ thay người chăm sóc hoàng thượng thật tốt, từ nay về sau trong lòng hoàng thượng chỉ có hai chúng ta, không còn hình bóng của Tiêu Phi nữa. Từ hôm nay trở đi, ta chính là hoàng hậu, dưới một người, trên vạn người. Hậu cung đều do ta cai quản, mọi người ai gặp ta cũng phải cung kính, ta có thể hô phong hoán vũ, tỷ tỷ người cũng hy vọng như vậy mà... ha ha ha...

Qua khoảnh khắc mừng như điên, trong lòng Mộng phi lại mơ hồ nổi lên chút bất an. Nhưng niềm vui mừng cực độ này sớm đã gạt bỏ tia bất an kia. Dù sao nàng cũng đã có chuẩn bị, Tiêu Vũ Tĩnh kia vốn không có cơ hội thay đổi mọi chuyện.

“Ninh Nhi đâu?” Mộng phi đột nhiên nhận thấy trong phòng thiếu đi tỷ nữ bên người nàng.

“Bẩm Quý phi nương nương, Ninh Nhi tỷ tỷ đi mua cho nương nương ít đồ dùng.” Ninh Nhi tỷ tỷ mấy ngày trước nói phải mua một ít đồ dùng giúp nương nương, đến giờ vẫn chưa trở về, không biết có xảy ra chuyện gì không?”

“Người gọi bản cung là gì?” Mộng phi trừng mắt liếc nàng một cái.

Tiểu cung nữ sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất, nhanh trí nói: “Nô tỳ nói hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

Đám cung nữ xung quanh cũng hô to: “Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế...” Theo gương tiểu cung nữ, mọi người cũng tranh thủ nịnh bợ chủ nhân tương lai của hậu cung một chút, vận mệnh mình đều bị nàng nắm trong tay.

“Gọi hay lắm, gọi hay lắm...” Mộng phi vui vẻ đáp.

Trái với Mộng phi đang vui mừng như điên, hoàng đế có thể nói là sầu mi khổ kiêu. Chính hắn cũng không hiểu, Mộng phi vốn là người hắn đã sớm an bài làm hoàng hậu, hôm nay rốt cục cũng thực hiện được lời hứa, hắn không phải nên vui vẻ sao? Nhưng giờ đây, hắn không hề vui vẻ chút nào, trong đầu luôn hiện lên khuôn mặt, đôi mắt kia, chiếm lấy toàn bộ suy nghĩ của hắn. Hắn muốn đến bên nàng, hắn muốn từ bỏ tôn nghiêm đế vương kia, từ bỏ thù hận, chỉ cần nàng ở lại. Nhưng hắn không thể làm như vậy, hôm nay là ngày hắn bái đường thành thân với một nữ nhân khác. Rốt cục, hắn đã quyết định buông tay. Nam tử hán đại trượng phu, muốn cắt đứt sẽ cắt đứt được.

“Hoàng thượng, giờ lành đã tới, phải đi tới tiền đường rồi!” Lý công công cẩn thận nói. Có thể nhận ra tâm tình chủ nhân hôm nay không tốt.

“Nhanh vậy ư?” Nói thật, đại lễ lập hậu hôm nay, hắn một chút hứng thú cũng không có, thậm chí những người thân nhất của hắn cũng không có mặt. Thái hậu tâm trạng không vui nên không đến. Dật vương nói hắn muốn đi tìm người đẹp, thường thức mỹ nữ trong thiên hạ, nói trừ phi hoàng hậu là hoàng tẩu của hắn nếu không hắn sẽ không đến. Về phần Cẩn vương thì càng không cần phải nói, Chính Hiến biết hắn sẽ không đến. Tại sao Ấu Dương gia từ lớn đến nhỏ đều yêu mến Tiêu Vũ Tĩnh? Chính Hiến cười khổ một chút, giờ đây, cả người cả thần đều phần nộ với hắn. Là hắn làm sai sao? Chuyện của Vũ Tĩnh không phải hắn không hoài nghi, mà chính là hắn sợ hãi sự thật. Hắn không muốn gặp Mộng phi vì lòng hắn luôn nhớ thương một khuôn mặt khác.

“Đúng vậy, hoàng thượng. Buổi lễ sắp bắt đầu rồi!” Lý công công vừa nói vừa quan sát sắc mặt của hoàng thượng.

“Vậy... Vậy đi thôi.” Rốt cuộc vẫn không tránh được, hoàng đế quyết định đối mặt. Lúc trước hắn có thể lập con gái của gian thần mà hắn không hề quen biết là Ngụy Doanh Hoàn làm hậu thì bây giờ cũng có thể lập Mộng phi làm hậu, thậm chí còn dễ dàng hơn kia mà?

Lý công công xoay người dẫn đường, trước mặt xuất hiện một người: “Ồi, là ai vậy?” Cảm nhận được không khí lạnh như băng xung quanh, hắn không can ngăn đầu cũng biết là ai: “Ồ, hóa ra là Cẩn vương gia.”

“Cẩn đệ, người đến rồi!” Hoàng thượng vui vẻ hắn lên, thật tốt quá, rốt cục cũng có người chúc phúc cho hắn. Cẩn Hiến đến khiến hắn cảm thấy có chút bất ngờ.

“Hoàng huynh, thần đệ có việc muốn nói với người.” Về mặt Cẩn Hiến ngưng trọng, nói.

“Có chuyện gì thì chờ sau đại lễ lập hậu rồi nói.” Chính Hiến có dự cảm không tốt.

“Phải nói bây giờ, nếu không sau này người nhất định sẽ hối hận.” Sắc mặt Cẩn Hiền ngày càng thêm nghiêm trọng.

“Trẫm nói, chờ sau khi đại lễ qua trẫm sẽ cùng người uống sáng khoái ba ngày ba đêm, người muốn nói cái gì thì trẫm sẽ nói cùng người.” Chính Hiền mơ hồ đoán được Cẩn Hiền muốn nói gì.

“Hai lựa chọn, hoặc nghe bây giờ hoặc vĩnh viễn chôn dấu nó.”

“Người đang uy hiếp trẫm sao?” Hai ánh mắt lợi hại trừng nhau, một bên là khí phách vương giả, một bên tràn đầy hơi thở quý tộc, hai người giương cung bạt kiếm.

“Không dám, nghe hay không là tùy hoàng huynh quyết định.”

“Nói đi, có cái gì thì nói cái đó.” Nếu đối tượng không phải Tiêu Vũ Tinh thì hẳn sẽ không sợ hãi rụt rè như vậy. Nếu không thể trốn tránh thì nên đối mặt, đây mới là khí phách của bậc nam tử hán.

“Đây là lời khai của Lục Hữu Thiên, bạn tốt của Nam Cung Quân, người xem xong sẽ hiểu.” Cẩn Hiền mặt không chút thay đổi, đưa ra mấy tờ giấy giao cho hoàng thượng, thái độ bình tĩnh làm người ta có chút sợ hãi.

Chính Hiền nhìn tờ khai của Lục Hữu Thiên, sắc mặt càng thêm âm u, trong mắt lóe lên tia lửa giận không gì có thể ngăn cản, kìm nén giọng nói: “Những điều viết trong này là sự thực sao? Mong Nhi là ai?” Chính Hiền liếc mắt một cái là hiểu ngay trọng điểm của vấn đề.

“Tin rằng trong lòng hoàng huynh đã biết rõ. Thần đệ mang đến cho người một người.”

Y Hân áp giải một cung nữ tiến vào, cung nữ kia đầu tóc rối bời, thân thể run rẩy, vết thương trên mặt cho thấy nàng ta đã chịu qua vô số hình phạt.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

“Ninh Nhi?” Chính Hiền rốt cục cũng nhìn rõ diện mạo người này.

“Hoàng thượng,.....” Ninh Nhi khóc sụt sùi không dám nhìn hoàng đế.

“Ninh Nhi, nói lại từ đầu đến cuối những lời người nói với bản vương cho hoàng thượng nghe.”

“Dạ dạ dạ...” Một câu nói đơn giản của Cẩn vương đủ để dọa nàng sợ mất mật. Nàng vô cùng sợ hãi, mọi người đều nói bộ Hình rất khủng bố, nàng bây giờ mới hiểu được thế nào là cực hình. Phurong thức tra tấn của Cẩn vương thực đáng sợ. Ngày đó Cẩn vương bắt nàng, không thăm vấn ngay lập tức mà lôi luôn nàng đến đại lao bộ Hình, mỗi ngày phải chịu đủ mọi khổ hình, đáng sợ nhất chính là bọn phạm nhân trong lao coi nàng giống như chúng. Nàng tuy chỉ là nô tỳ nhưng cũng là tâm phúc của Mong phi, quan viên trong triều thấy nàng cũng không dám vênh mặt hất hàm sai bảo, nàng cũng không phải chịu khổ gì nhiều. Lúc đầu là thế nhưng nàng bị ép đến phát điên rồi. Ban đầu, nàng không chịu nói nhưng sau thật sự không chịu nổi nên đã khai hết mọi chuyện, thiếu chút nữa thì ngay cả tổ tông mười tám đời nhà nàng cũng nói.

“Hoàng Thượng, Tiêu phi nương nương bị oan, là nương nương nhà nô tỳ đã hãm hại nàng.”

“Người nói cái gì?” Hoàng đế bình tĩnh hỏi, không dám tin những gì mình nghe thấy là sự thật.

“Hoàng thượng, những điều nô tỳ nói đều là sự thật. Người Nam Cung thiếu gia yêu không phải Tiêu phi mà là Mong phi. Trước lúc tiểu thư vào cung thì hai người bọn họ đã yêu nhau, sau khi tiểu thư tiến cung thì Nam Cung thiếu gia liền từ quan. Ngày đó, Nam Cung thiếu gia đột nhiên trở về, tiểu thư vô cùng sợ hãi, đã đi tìm Nam Cung thiếu gia, cầu xin Nam Cung thiếu gia giúp nàng hãm hại Tiêu phi. Ban đầu Nam Cung thiếu gia không chịu nhưng thấy tiểu thư đau khổ cầu xin cuối cùng cũng đồng ý. Cho nên Hoàng Thượng mới nhìn thấy màn kịch kia.”

“Nam Cung Quân võ công không cao, hẳn sao có thể đi vào tẩm cung của Tiêu phi? Trừ phi có người đưa hắn vào.” Giọng nói của hoàng đế trở nên run rẩy, hẳn thật sự đã nghĩ oan cho Tinh Nhi!

“Là... Là Lam Nhi đuổi mọi người đi rồi để Nam Cung thiếu gia đi vào.”

“Tại sao Lam Nhi lại làm như vậy?” Tinh Nhi coi nàng như tỷ muội tốt, sao nàng ta có thể làm như vậy?

“Nô tỳ không biết.” Từ sau khi Lam Nhi đến, tiểu thư đối với nàng ta rất tốt khiến nàng không phục.

“Lam Nhi là muội muội cùng cha khác mẹ của Mong phi.” Cẩn Vương chậm rãi mở miệng. Mấy hôm trước khi hắn biết cũng thấy giạt mình, không ngờ Lam Nhi lại chính là con gái của Lam Diệp – một trong tứ đại hoa khôi danh chấn thiên hạ năm đó. “Hoàng huynh, người hẳn không thể ngờ đêm trước ngày Nam Cung Quân đưa người vật mà hắn gọi là đính ước với Vũ Tinh thì Mong phi đã đến đại lao.”

“Nàng ta bày mưu cho Nam Cung Quân làm vậy sao?” Không ngờ trẫm lại đi tin tưởng Mong phi mà không tin Tinh Nhi, còn đối xử với nàng như vậy. Trẫm sai rồi, quá sai rồi. Mong phi còn hiểu rõ Tinh Nhi hơn cả trẫm, trẫm thực không xứng có được tình yêu của nàng.

“Hoàng thượng, việc Dung phi sinh non lúc trước cũng là do tiểu thư gây ra. Vương thái y cũng đã bị tiểu thư diệt khẩu!” Nếu không thể che giấu thì tốt hơn là khai ra hết. Nói không chừng họ sẽ niệm tình nàng nói ra sự thật mà tha mạng cho nàng. Ninh Nhi thầm nghĩ!

“Hoàng huynh, đây là thứ thần đệ tìm được khi lên vào Nam Cung gia đêm qua, là giao thư giữa Mộng phi và Nam Cung Quân.” Đường đương là một Vương gia mà lại đi làm trộm, nếu bị bắt không biết sẽ ra sao nữa?

Hoàng đế nhận lấy tập thư, mỗi khi xem xong một phong con tức giận lại càng tăng lên. Hắn không phải ghen, cũng không phải vì lúc trước đã hiểu lầm Tiêu Vũ Tinh có tình cảm với loại người này. Hắn giận, giận chính mình không tin vào nhân cách của Tinh Nhi, giận mình không điều tra rõ chân tướng khiến Tinh Nhi phải chịu khổ nhiều như vậy. Khoảnh khắc biết rõ chân tướng bầu trời của hắn như sụp xuống, hắn biết mình đã mất Vũ Tinh. Vũ Tinh vốn là một nữ tử quật cường cao ngạo, nàng cũng từng nói nếu hoàng đế phụ bạc nàng nàng nhất định sẽ ra đi không chút lưu luyến. Vũ Tinh nói được là làm được! Hắn thật sự mất đi nàng rồi, chỉ là liệu Vũ Tinh có nguyện ý cho hắn một cơ hội chuộc lỗi không? Bọn họ còn có thể cứu vãn được không?

“Tiện nhân!” Hoàng đế cả giận nói, tay hung hăng giáng một chưởng lên mặt bàn. Về mặt lập tức chuyển qua lo lắng, lẩm bẩm nói: “Tinh Nhi. ....” rồi lao ra khỏi tẩm cung. Tinh Nhi, người phải đợi trăm, trăm ngày cả một cơ hội chuộc lỗi cũng không cho trăm, cầu xin người, chờ trăm!

Chính Hiền vọt tới chính đường, bách quan lao ra nói: “Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, chúc hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương đầu bạc răng long, như cổ cầm sắt, hoa khai tịnh đế(1)...” Bách quan nói những câu cát tường liên miên không dứt, mong có cơ hội khoe khoang tài văn chương trước mặt thánh thượng, hy vọng có thể một bước lên mây. Không ai nhận thấy vẻ mặt hung ác nham hiểm của hoàng đế hoàn toàn không hợp với cung điện đỏ thẫm huy hoàng.

“Tránh ra.” Hoàng đế lớn tiếng quát khiến văn võ bá quan sợ tới mức vội chạy ra xa, ngay cả thờ mệnh cũng không dám. Cung điện náo nhiệt nhất thời lặng ngắt như tờ. Không hiểu vào ngày vui thế này sao hoàng thượng lại nổi cơn thịnh nộ? Bọn họ chưa từng thấy hoàng thượng tức giận đến thế này bao giờ.

“Hoàng thượng...” Mộng phi thấy tình thế không tốt, muốn tạo uy tín cho mình trước mặt bá quan, yếu điệu đi tới, nhu tình vạn tượng gọi một tiếng. Vốn tưởng rằng hoàng đế sẽ nguôi giận nào ngờ lại phải nhận một cái tát thật mạnh của hoàng đế, đánh cho nàng ngã ngồi trên mặt đất, khóe miệng đã rớm máu.

Bách quan hít một ngụm khí lạnh, hoàng thượng ngay trong đại lễ lập hậu, trước mặt văn võ bá quan đánh tân hoàng hậu, chuyện này... Đây là chuyện chưa từng có trước đây, rốt cục tân hậu đã làm gì khiến hoàng thượng tức giận như vậy? Bách quan bắt đầu phỏng đoán.

“Hoàng thượng...” Mộng phi bị đánh mà không hiểu vì sao. Vào cung đã hơn hai năm, hoàng thượng ngay cả mắng nàng một câu cũng không có. Thật vất vả mới đợi được đến khi hoàng thượng sắc phong nàng làm hậu, hắn lại đánh nàng vào đúng ngày hôm nay.

“Tiện nhân! Không ngờ người dám hãm hại Tiêu phi...” Hoàng đế giận giữ trừng mắt nhìn nàng, hận không thể giết nàng, máu nóng bốc lên.

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Mộng phi đi tới ôm lấy chân hoàng thượng, khóc nói: “Hoàng thượng, nô tỳ bị oan, nô tỳ bị oan...”

Hoàng đế không chút lưu tình một cước đá văng nàng ra: “Tiện nhân, người còn dám kêu oan, là chính mồm tỳ nữ bên người người đã nói hết rồi...” Cái gì mà một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái, vứt hết đi. Bây giờ hắn chỉ một lòng một dạ hướng về Vũ Tinh.

“Ninh Nhi?” Mộng phi giống như bóng cao su xẹp hơi, thần thờ ngồi dưới đất, cái gì mà uy nghi, cái gì mà hình tượng, tất cả đều không còn: “Hoàng thượng, nô tỳ không có ý hãm hại Tiêu phi, xin hoàng thượng hãy bỏ qua cho nô tỳ, lần sau nô tỳ không dám nữa.” Thăng thần thú nhận sẽ được khoan hồng, hoàng thượng nể tình tỳ nữ nhất định sẽ bỏ qua cho ta.

“Lần sau? Người cho là người còn có lần sau sao?” Hoàng đế cười nhạt nói. Nếu không phải hắn muốn tự tay Vũ Tinh xử lý nàng ta thì lúc này nàng ta còn có thể mở miệng nói chuyện sao?

“Hoàng thượng, chẳng lẽ người một chút tình cảm cũng không còn sao? Hoàng thượng hãy vì tỳ tỳ của nô tỳ...” Mộng phi vẫn không tin hoàng đế thực sự sẽ tuyệt tình như vậy.

“Câm miệng. Đừng nhắc tới tỳ tỳ người nữa, trăm chính vì rất tin tưởng người nên mới hiểu lầm Tinh Nhi hết lần này đến lần khác. Nếu người chỉ phạm một tội nhỏ thì trăm còn có thể niệm tình tỳ tỳ người mà bỏ qua cho người, nhưng người sai gì không sai lại đi đụng đến Tinh Nhi. Đừng nói người là muội muội của Tinh Nhi mà cho dù người là Tinh Nhi thì trăm cũng tuyệt đối không tha.” Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hoàng thượng...” Mộng phi ngây người, lần này bất luận thế nào hoàng đế nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho nàng. Mộng phi dường như đã nhìn thấy tử thần tới đón nàng.

Hoàng đế phát tay áo chuẩn bị đi tìm Vũ Tinh thì một viên quan tóc hoa râm bước ra, người này chính là Tư Đồ Văn, phụ thân của Mộng phi: “Hoàng thượng, vậy đại lễ lập hậu này...” Không thể ngờ Mộng phi lại làm những chuyện thế này, hắn vô cùng đau lòng! Tư Đồ Văn hẳn cả đời thanh liêm chính trực lại dạy dỗ ra một đứa con gái như vậy. Nhưng Mộng phi này nói cho cùng thì vẫn là con gái của hắn, nếu ngay tại lễ lập hậu trước mặt văn võ bá quan bị hoàng thượng ruồng bỏ thì những ngày tháng sau này con gái hắn biết phải sống thế nào? Hắn không hề biết rằng, hoàng thượng căn bản sẽ không để nàng có những ngày tháng về sau.

“Hủy bỏ.” Hoàng đế đi tới cửa, quay người lại nói: “Hoàng hậu của trăm chỉ có một người, chính là Tiêu Vũ Tinh, ngoài nàng ra trăm vĩnh viễn không lập ai khác.” Nói xong, lòng như lửa đốt tiến về phía Vũ Hiền các!

Vũ Hiền các

“Lam Nhi, chén rượu này thực sự là do hoàng thượng ban cho sao?”

Lam Nhi khó khăn gật đầu, mắt đầm lệ.

“Hoàng thượng ban rượu, ta sao có thể không uống?” Âu Dương Chính Hiên, người thật tuyệt tình! Một ly rượu độc, chấm dứt trần duyên. Được, tốt thôi! Như vậy có lẽ là kết cục tốt nhất, ta không cần phải tiếp tục bị thương, tan nát cõi lòng vì người nữa. Người có thể tiếp tục làm ngôi vị hoàng đế cao quý của người, tiếp tục tận hưởng mỹ nữ trong thiên hạ. Ta với người coi như chưa từng quen biết, chúng ta sẽ trở lại xuất phát điểm ban đầu.

Khi chén rượu đưa đến gần miệng, Lam Nhi lại gọi nàng: “Tiểu thư, dừng...” Lam Nhi nhẹ lắc đầu, nắm lấy tay nàng.

“Lam Nhi, ta không hề hối hận khi được quen biết với người. Người vĩnh viễn là một tiểu cô nương đơn thuần trong sáng. Người hãy đi tìm hạnh phúc của mình đi, đừng lưu lại hoàng cung này nữa...” Vũ Tĩnh gạt cánh tay Lam Nhi đang ngăn nàng ra.

“Tiểu thư...”

“Khi nhân duyên đã hết, tất cả lại trở về điểm xuất phát của nó. Năm đó khi Chân Mật uống rượu độc liệu có tâm trạng giống như ta bây giờ không? Ít nhất, nàng cũng được chết trong vòng tay của người yêu và trượng phu, còn ta, chỉ có sự lạnh lẽo cô độc. Người ta yêu lúc này hẳn là đang nhận những lời chúc mừng của mọi người, ôm lấy mỹ nhân của hắn, căn bản không nhớ rằng nơi này còn có ta. Ha ha ha, người có cảm thấy ta thật đáng buồn không? Ha ha ha, Âu Dương Chính Hiên, từ nay về sau ta và người, ân đoạn nghĩa tuyệt!” Nói xong, Vũ Tĩnh đột nhiên uống cạn chén rượu, rồi một giọt lệ cuối cùng! Ý thức của nàng dần mờ hồ nhưng vẻ đẹp của nàng vẫn khuynh quốc khuynh thành như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

♥Edit: Viocchan♥ Những bông tuyết trắng như lông ngỗng rơi xuống từ trên bầu trời rắng hồng, bông tuyết bay lượn đối mặt với gió bắc gào thét, nhẹ như khói mà trắng tựa bạc. Ngã tư đường vùng nông thôn, cây cối, nhà tranh được bao trùm bởi một tầng tuyết thật dày, vạn dặm giang sơn biến thành thế giới sơn trắng lát ngọc. Một tuyết mỹ nữ từ mặc xiêm y màu trắng đứng phía trước nhà tranh tựa như hoà vào làm một cùng trời đất. Vẻ mặt nàng lạnh lùng, khóe môi nở một nụ cười nhợt nhạt yếu ớt. Vươn tay ra, tuyết lại tan ra trong tuyết của nàng. Tuyết mới thật tinh tế mỏng manh làm sao, tinh linh nhỏ lóng lánh trong suốt kia chỉ cần nóng lên sẽ hương tiêu ngọc vãn, bị lạnh sẽ cứng lại thành băng. Dù có được vẻ đẹp thiên cổ bất diệt mỹ hay sự chân thuần phồn hoa lạc trần thì rốt cuộc cũng khó thoát khỏi một kết cục biến đổi khôn lường.

“Tuyết, trời lạnh rồi! Mặc thêm áo vào đi.” Nam tử lạnh lùng khoác thêm cho nàng chiếc áo khoác từ phía sau, thâm tình nhìn nàng, động tác nhẹ nhàng mà cẩn thận, chỉ sợ làm phiền đến nàng.

“Không lạnh.” Nữ tử quay sang, mỉm cười ngọt ngào. “Tuyết mùa đông đẹp quá! Trước kia ta cảm thấy cảnh tuyết ở Phần Lan ta đã từng ngắm là đẹp nhất nhưng vẫn không bằng bây giờ.”

“Đúng vậy, tuyết là thứ đẹp nhất ta từng gặp.” Nam tử một câu hai ý nghĩa. Nữ tử đang cười nhưng hẳn biết nàng không vui vì nụ cười của nàng chưa từng chạm tới đáy mắt. Nàng chưa từng lộ ra lúm đồng tiền ngày xưa, trong lòng vẫn luôn có một nút thắt chưa được tháo gỡ.

“Học được cách ba hoa như vậy từ lúc nào thế? Là Trương thúc nhà bên cạnh dạy người hả?” Nữ tử sẵn giọng trách.

“Tuyết, ta muốn đi lên núi đón củi. Trời lạnh rồi, người mua củi sẽ nhiều lên, việc buôn bán của chúng ta cũng sẽ tốt lên. Bên ngoài rất lạnh, người ở ngoài sẽ bị trúng gió rồi cảm lạnh đấy. Ngoan ngoãn ở nhà chờ ta về.” Nam tử dài dòng như một bà quản gia, có thể nhận thấy rõ tình ý của hắn với nữ tử kia.

“Biết rồi. Ta sẽ nấu sẵn cơm chờ người về!” Nữ tử sẵn sốc chỉnh lại quần áo cho hắn rồi không biết vì sao bỗng bật cười.

“Người cười cái gì thế?” Nam tử nghi hoặc cau lại đôi lông mày đẹp.

“Ta đang nghĩ củi kia đúng là hạnh phúc. Đường đường kiếm của thiên hạ đệ nhất sát thủ Vô Dạ không phải để giết người mà là dùng để đón củi. Nếu bị giang hồ nhân sĩ biết không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng gì đây?”

“Cái gì mà thiên hạ đệ nhất sát thủ, cũng chỉ là hư danh thôi.” Đúng vậy, hắn là Vô Dạ. Mà nàng kia chính là Tiểu Vũ Tĩnh của ngày xưa, Lăng Ngạo Tuyết của hôm nay. Một năm trước, đứng vào ngày đại lễ lập hậu hắn đã đưa nàng đi, nàng chưa chết!

“Đúng vậy, cái gì vinh hoa phú quý chỉ là nhất thời mà thôi.” Trên mặt Vũ Tĩnh phủ một buồn bã không rõ.

“Tuyết, ta ra ngoài đây.” Vô Dạ không muốn khiến nàng phải nhớ tới chuyện không vui nữa!

“Cẩn thận một chút, sớm về nhé!” Hai người lưu luyến chia tay, mỗi buổi sáng bọn họ đều phải trình diễn một màn này. Quả thực không khác gì với hai

vợ chồng thôn quê bình thường. Nam tử mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn về nghỉ, nữ tử thì ở nhà nấu cơm, giặt quần áo chờ hán trở về.

“Ôi, các người xem sớm như vậy mà Lãng gia đại ca và Lãng gia tiểu tử đã ân ái rồi này.” Vài vị đại nương hàng xóm hâm mộ nhìn đôi nam tài nữ mạo được ông trời tác hợp cho thành vợ thành chồng này, nhìn không được trêu chọc vài câu. Nếu không phải bọn họ là vợ chồng thì chỉ sợ cửa Lãng gia đã sớm bị đập phá rồi. Một năm trước khi bọn họ vừa tới, trong thôn liền nổi lên cuồng phong. Bọn họ chưa từng gặp nữ tử nào đẹp và nam tử nào tuấn tú như vậy. Không từ bỏ hy vọng, nhất định phải chia rẽ bọn họ, có người muốn lấy Vũ Tinh làm vợ, có kẻ lại muốn gả cho Vô Dạ. Có điều tình cảm của bọn họ còn bền chặt hơn vàng, không gì có thể ngăn cách nổi, cuối cùng mọi người đành phải chân thành chúc phúc cho họ. Dù sao không ai có thể xứng đôi với vị tuyệt thế mỹ nữ này, cũng chẳng ai có thể xứng đôi với đại soái ca khỏe mạnh, ngay cả đốn củi cũng hơn người kia. Đôi vợ chồng họ Lãng này có thể nói là vợ chồng kiểu mẫu trong thôn!

“Trương đại tẩu, Lý đại tẩu. . . Mọi người lại cười chúng tôi rồi.” Hai người bị bắt quả tang ngượng ngùng cúi đầu.

“Ai yô, có cái gì mà phải ngượng? Hai người ân ái toàn thôn đều biết, là vợ chồng kiểu mẫu của thôn chúng ta cơ mà.” Lý đại tẩu nhanh nhẹn nói.

“Lý đại tẩu, phiền mọi người để ý Tuyết giúp ta.” Mọi người chỉ nói Vô Dạ trời sinh tính lạnh lùng, thật ra đối với người trong thôn vẫn rất có vẻ hiền lành lễ phép.

“Đương nhiên rồi, chúng tôi còn phải nhờ nàng dạy đọc sách biết chữ cơ mà, sao có thể hắt hủi cô giáo không tốt chứ?” Mọi người cười ha hả. Tiêu Vũ Tinh trí tuệ linh nẫn lại bác học đa tài. Mọi người vốn chỉ là những người phụ nữ và trẻ em không hiểu biết, được Vũ Tinh chỉ bảo mới hiểu được rằng nữ tử cũng có thể tự cường. Vũ Tinh lại dạy miễn phí cho mọi người đọc sách biết đạo lý làm người, được mọi người trong thôn yêu quý.

Vô Dạ lúc gần đi lên mỉm cười với Vũ Tinh một cái.

“Lãng tiểu tử, hôm nay chúng ta học cái gì?” Trương đại tẩu hỏi.

“Hôm nay chúng ta bắt đầu học Tam Tự kinh. Mọi người đọc theo ta, nhân chi sơ, tính bản thiện. . .” Vũ Tinh phát hiện nàng đúng là rất thích hợp làm người dạy học, nhìn đi, mọi người rõ là rất nghe lời này.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện. . .”

Học xong, đám nữ nhân lại phát huy miệng lưỡi ba tác không nát của các bà, bàn luận mấy chuyện đủ loại màu sắc hình dạng. Nào là con chó nhà họ Trương sinh bao nhiêu con chó con, nào là vương gia công tử nào đó cưới bao nhiêu vợ. Tóm lại là trời nam đất bắc, không chỗ nào không nói.

“Aizz, hôm qua ta đi lên phố, người có biết ta nhìn thấy gì không?” Lý đại tẩu ra vẻ thần bí, quả nhiên gọi lên trí tò mò của mọi người.

“Nhìn thấy cái gì, nhìn thấy cái gì?” Mọi người nhao nhao hỏi. Thôn này có thể nói là ở kinh thành, dưới chân thiên tử nhưng lại rất kín đáo, ngay đến người kinh thành cũng chưa chắc đã biết đến. Ngoại trừ nam nhân lên phố buôn bán ra thì người ở đây rất ít ra khỏi thôn. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Vũ Tinh và Vô Dạ chọn nơi này, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất địa phương. Âu Dương Chính Hiền tuyệt đối sẽ không ngờ bọn họ còn ở trong kinh thành. Một năm trước lúc Vô Dạ cứu Vũ Tinh từ trong cung ra, kinh thành nhất thời đại loạn, quan binh tìm từng nhà một nhưng không có kết quả thế là đi tìm khắp nơi trong cả nước.

“Hoàng thượng lại dán bằng vàng.” Lý đại tẩu thoát cả kinh.

“Hoàng thượng lại tìm quý phi của hán sao?” Từ đại tẩu đoán.

“Đây là tất nhiên thôi, tìm từ một năm trước cho đến bây giờ vẫn không tìm được, bằng vàng cứ dán rồi lại dán, aizz, đúng là một hoàng đế si tình. Nhưng cái ta muốn nói không phải thế, hoàng thượng hạ chiếu nói hán muốn phế hậu cung, về sau sẽ không tuyển tú nữa, Tiêu quý phi là vợ duy nhất của hán, trên bằng vàng hoàng thượng nói với Tiêu phi rằng ‘kiếp này duy khanh là yêu, hậu cung vì khanh mà không’ . . .”(kiếp này chỉ yêu mình khanh, hậu cung chỉ có mình khanh)

“Oa. . .” Mọi người đều bị hoảng sợ, hoàng đế phế hậu cung chưa bao giờ nghe nói tới. Tuy nói hoàng đế của Long Hiền không ít người si tình nhưng việc phế hậu cung thì chưa từng xảy ra.

“Các người biết những lời này có ý gì không?” Lý đại tẩu hỏi.

Mọi người khó hiểu lắc đầu, những câu chưa hoa mỹ như vậy nữ tử nông thôn như bọn họ sao có thể hiểu được.

Lý đại tẩu có chút tự mãn, chồng của nàng cũng từng là người đọc sách cho nên trình độ văn hóa của hán cũng coi là cao: “Ông nhà ta nói, ý của hoàng thượng là hoàng thượng cả đời này cũng chỉ yêu một mình Tiêu phi, cam nguyện phế đi hậu cung vì nàng.”

“Oa. . .” Mọi người lại thẩn thức.

Vũ Tinh thờ ơ khâu quần áo cho Vô Dạ, bỗng thất thần đâm kim vào ngón tay.

“Ai da, Lãng tiểu tử tay người chảy máu kia.” Trương đại tẩu kêu lên.

“A, không sao đâu.” Vũ Tinh đưa tay vào miệng mút.

Lý đại tẩu lại quay trở về đề tài hoàng đế: “Các ngươi còn nhớ không, một năm trước hoàng thượng hạ chiếu xin lỗi. Hắn không phải lấy thân phận một hoàng đế xin lỗi phi tử mà là lấy thân phận một người chồng nhận sai với vợ mình. Hắn tìm vợ, còn phé bỏ hậu cung, chỉ xin vợ mình quay về. Thật không hiểu quý phi kia nghĩ thế nào, người ta là hoàng đế đó, đã từ bỏ thân phận cầu xin nàng trở về mà nàng còn không chịu hồi cung. Nếu có một nam nhân yêu ta như vậy ta nhất định sẽ bỏ hết tất cả mà về bên cạnh hắn, aizz, đúng là một quân vương anh minh si tình, là phúc của Long Hiên chúng ta...”

Mọi người nghe xong những lời nói này đều xúc động, có người còn lén lau nước mắt vì vị hoàng đế anh minh của các bà mất đi tình yêu.

“Ngươi không cảm động sao?” Trương đại tẩu nhìn thấy mặt Vũ Tĩnh không chút thay đổi, không khỏi hoài nghi nàng là một kẻ máu lạnh.

“Nhàm chán.” Vũ Tĩnh lạnh lùng bỏ lại một câu. Si tình? Các ngươi đã từng thấy hắn tuyệt tình thế nào chưa? Âu Dương Chính Hiên ngươi đúng là biết mua chuộc lòng người, không ngờ lại dùng sự si tình để đáp nặn hình tượng anh minh của ngươi. Đã một năm rồi, ngươi vẫn còn không chịu buông tha cho ta sao? Chẳng lẽ phải tra tấn ta đến chết mới bằng lòng buông tay sao? Ta rốt cuộc có thâm cừ đại hận gì với ngươi chứ?

“Ồ?” Lý đại tẩu cứ như phát hiện ra châu lục mới: “Ồ...” Cứ nhìn chăm chăm Vũ Tĩnh mà cảm thán.

“Trên mặt ta có vết bầm gì sao?” Vũ Tĩnh lau lau mặt.

“Mọi người có phát hiện không, Lăng tẩu tử hình như khá giống với vị Tiêu phi nương nương mà trên bảng vàng có vẽ nhỉ?” Lý đại tẩu vừa nói dứt lời mọi người lập tức đều đổ dồn nhìn chăm chăm nàng. Đúng là càng nhìn càng giống!

Vũ Tĩnh có chút chột dạ, không ngờ đã chạy trốn đến tận đây rồi mà vẫn không thể thoát khỏi ma chướng (bàn tay quý dữ =)) của Âu Dương Chính Hiên. Mỗi ngày đều bị bắt nghe đủ loại chuyện xấu về hoàng đế, nghe mọi người ca tụng hắn si tình thế nào, đối với Tiêu phi thế nào; ca tụng hắn anh minh rồi cai trị đất nước tốt đến thế nào; còn phải nghe mọi người ca tụng hắn dám làm dám chịu, sai lầm rồi tuyên cáo thiên hạ xin lỗi vợ, hạ chiếu nhận lỗi. Lại còn muốn chồng mình noi gương theo hoàng đế. Nàng không tham gia nói gì nhưng cũng sắp không chịu nổi rồi.

“Ta nào có được ‘may mắn’ như vị Tiêu quý phi kia?” Loại may mắn, coi như hết. Nàng không cần!

“Nói cũng đúng! Lăng tẩu tử đã có người chồng tốt như Lăng đại ca rồi sao có thể là Tiêu phi nương nương được? Lăng đại ca dịu dàng sẵn sàng, quan tâm đầy đủ đến người khiến bọn ta hâm mộ lắm đó.” Cũng chỉ có người tốt như Lăng đại ca mới xứng với nàng!

Vũ Tĩnh cúi đầu, trong lòng không hề dễ chịu. Một năm nay, Vô Dạ thực sự đối xử với nàng rất tốt nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt quân tử chi lễ (lễ giáo của người quân tử). Trước mặt người khác bọn họ là vợ chồng nhưng thực ra hai người không ở cùng phòng. Cuộc sống trôi qua bình tĩnh như nước, lòng nàng không dậy nổi một ngọn sóng, có lẽ phải nói nàng đã mất đi lòng tin với tình yêu. Chính Hiên là mối tình đầu của nàng và cũng là bóng ma nàng không thể thoát khỏi.

Trước một gian nhà nhỏ trong hoàng cung có một vài vị quan đang quỳ, trang phục xa hoa của quan viên càng khiến gian nhà nhỏ tồi tàn thêm vẻ xấu xí, hai thứ đặt cạnh nhau thật ketchup. Một viên quan này ai mà chẳng là quan to trong triều đình ở toàn mấy biệt thự xa hoa. Bên trong nếu không phải đang có một người thân phận hiển hách thì bọn họ tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở nơi này.

“Hoàng thượng, các triều đại từ xưa tới nay chưa từng có chuyện phé bỏ hậu cung. Hoàng thượng, xin hãy vì có con nối dòng cho Long Hiên hoàng triều về sau mà suy nghĩ, xin hoàng thượng cân nhắc.” Lễ bộ Thượng thư cầu xin. Từ xưa đến nay, đâu có hoàng đế nào không có tam cung lục viện, đây cũng là để chuẩn bị khai chi tán diệp (*) cho Long Hiên. Tiên đề chính là bởi vì chuyện sủng Vũ phi nên chỉ có bốn hoàng tử mà một người đã chết nên Âu Dương gia bây giờ còn quá ít người. Đương kim hoàng đế còn hơn cả thế, một hoàng tử cũng không có đã phé hết hậu cung, nếu Tiêu phi không quay về thì Long Hiên chẳng phải sẽ tuyệt hậu sao. Đến lúc đó nhất định sẽ lại xảy ra một trận tranh chấp người chết ta sống giữa các hoàng tử. Hắn thân là quan của Long Hiên há có thể để cho chuyện như thế xảy ra. Dù có phạm vào điều cấm kỵ hay xúc phạm đến long nhan hắn cũng liều chết khuyên răn.

(*): chi: cành; diệp: lá. Đại loại là có nhiều con cháu nối dõi tông đường.

Bên trong vẫn không hề có động tĩnh.

“Hoàng thượng, lão thần không biết dạy con, đều là lỗi của lão thần. Nam Cung gia chỉ có mỗi một giọt máu, niệm tình Nam Cung gia trung thành, không có công lao cũng có khổ lao, cầu xin hoàng thượng tha cho Quân Nhi...” Nam Cung Thiên sớm đã từ bỏ quyền lực, hồi hương dưỡng lão nghe nói con gặp chuyện lập tức chạy về kinh thành không ngừng cầu kiến hoàng thượng. Thừa dịp bách quan đến cầu bái hoàng thượng, cơ hội này hắn đương nhiên không thể bỏ qua. Vài viên quan và cả Tư Đồ lão tướng quân liên hợp cùng nhau đi cầu xin.

“Hoàng thượng, Mộng Nhi làm nhiều việc ác, hãm hại Tiêu phi nương nương, vốn là chết cũng chưa hết tội. Lão thần cũng không dám cầu tình, chỉ xin hoàng thượng ban cho nàng một ơn huệ, cho nàng được chết.” Tư Đồ Văn cũng quỳ gối. Một năm nay hắn chính mắt chứng kiến thâm tình của hoàng đế đối với Tiêu phi, đã hết hy vọng cứu được Mộng phi, chỉ cầu xin hoàng thượng rủ lòng từ bi để nàng chết một cách thoải mái, không phải chịu cảnh sống không bằng chết như bây giờ.

“Hoàng thượng, Tinh Nhi mệnh khổ, đây là số phận của nàng. Mộng phi nương nương và Nam Cung Quân dù có tội thì tra tấn một năm cũng đủ rồi. Tinh Nhi nàng cũng không hy vọng hoàng thượng làm như vậy, hoàng thượng xin hãy thả Mộng phi nương nương và Nam Cung Quân đi.” Tuy rằng Vũ Tĩnh này không phải là con gái ruột của Tiêu Tề Uyên hắn nhưng bản thân cũng đã đối xử với nàng như con ruột. Mới đầu nghe nói Vũ Tĩnh bị Tư Đồ Mộng và Nam Cung Quân hãm hại hắn rất tức giận, nhưng đã qua hơn một năm tức giận gì cũng tiêu tan hết rồi. Nam Cung đại nhân và Tư Đồ tướng quân là nguyên lão ba triều, mỗi ngày đến cầu xin hắn, hắn không phải người ý chí sắt đá sao có thể không động lòng.

Trầm mặc một hồi lâu, bên trong vẫn không hề có động tĩnh.

Một viên quan nhanh mồm nhanh miệng, không biết cân nhắc đã nói ra miệng: “Hoàng thượng đường đường là vua của một nước, sao có thể vì tư tình nhi nữ (tình cảm riêng của đàn bà con gái) mà tổn hại quốc thể (thể diện quốc gia), ở đây... phé hậu cung thật sự là làm mất quốc thể. Hoàng thượng phải thận trọng, nếu Tiêu phi không trở về cung...”

“Tiêu phi nàng nhất định sẽ trở về.” Bên trong rốt cục cũng có tiếng động, truyền đến giọng nói tức giận của hoàng đế.

Cách chỗ bách quan không xa có hai mỹ nam tử phong hoa tuyết đại đang đứng. Bọn họ lạnh lùng nhìn bách quan, cả người tản ra hơi thở quý tộc. Hắn — Cẩn vương, vì Vũ Tĩnh mà ở lại kinh thành đã một năm, huy động hắc bạch lưỡng đạo (hai giới chính tà) mà Vũ Tĩnh vẫn giống như bốc hơi khỏi nhân gian bất vô âm tín. Hắn — Dật vương, vẫn phong lưu nơi nơi nhưng cũng không ngừng tìm kiếm bóng dáng hoàng tẩu. Mọi người đều biết Tiêu phi không phải chỉ là một phi tử mà là nữ nhân vật chính thật sự trong Âu Dương gia, quốc mẫu của Long Hiến!

“Hắn là ai vậy? Không ngờ dám giẫm lên mìn của nhị ca.” Dật hiền không thể không bội phục dũng khí của viên quan kia. (Vị thể chỗ mìn kia là theo đúng bản gốc)

“Hắn cũng là bất đắc dĩ thôi, nếu không đề cập tới Vũ Tĩnh, ngại cho rằng hoàng huynh sẽ để ý đến bọn họ sao?” Đúng vậy, một năm trước hoàng đế không để ý đến sự phản đối của triều thần, một người mình dọn đến đây ở mà cũng không cho phép ai dọn dẹp nơi này, vẫn giữ nguyên như lúc Vũ Tĩnh còn ở.

“Nói cũng đúng. Có điều hoàng huynh thật khờ, hoàng tẩu không tìm thấy, sao hắn phải ở trong này tận một năm thật chứ.” Nếu là hắn thì đã sớm không chịu nổi rồi. Chỗ xa hoa thoải mái thì không ở, cứ phải đến ở đây!

“Hắn không phải làm thế cho Vũ Tĩnh xem mà hắn đang chuộc lỗi!” Hắn thật sự tức giận vì hoàng đế đối xử với Vũ Tĩnh như vậy, đây hoàn toàn là hắn đáng phải chịu. Nhưng từng ngày một qua đi, Cẩn vương cũng bắt đầu mềm lòng. Dù sao hoàng đế từ nhỏ sống an nhàn sung sướng có thể ở nơi này một năm có thể thấy được hắn thật lòng hối cải. Chỉ là liệu Vũ Tĩnh còn có thể tha thứ cho hắn không?

“Hoàng huynh thật đáng thương, tình cảm này nợ đúng là phiền toái, ta về sau quyết không dính vào nó.” Trải qua chuyện của hoàng huynh, hắn càng thêm chắc chắn. Cả đời này hắn tuyệt đối không cưới vợ!

“Trương lai ngại gặp được một người mình yêu thật lòng thì sẽ biết.” Cẩn vương bất đắc dĩ liếc nhìn đệ đệ một cái! Ai mà chẳng muốn được ung dung tự tại như hắn thế chứ? Chỉ sợ sau này vướng vào chữ “tình” thì không ung dung nổi.

Bách quan vẫn không chịu buông tha.

“Hoàng thượng, vì khai chi tán diệp cho Long Hiến không thể phé hậu cung được. Xin hoàng thượng cân nhắc!”

“Xin hoàng thượng cân nhắc...”

“Cút...” Hoàng đế điên cuồng hét lên một tiếng từ bên trong khiến cả gian phòng ở chấn động.

“Chúng thần cáo lui.” Bách quan sợ tới mức chạy loáng một cái đã không thấy người. Thật ra hoàng thượng muốn lấy mấy vợ, sinh mấy đứa con bọn họ cũng chẳng quan nổi.

Cẩn vương, Dật vương nhìn mấy viên quan nghiêng ngả lão đảo lui xuống mà buồn cười. Đẩy cửa bước vào trong gian phòng nhỏ kia!

“Tam đệ, tứ đệ, các người đến đây à?” Hoàng thượng ngồi trên chiếu xem tấu chương, hắn ngay cả làm việc cũng đều ở đây. Mặc long bào, đại biểu cho địa vị hiển hách của hắn thật sự không chút hoà hợp với gian phòng này.

Cẩn Vương và Dật vương cũng không câu nệ, tùy chỗ mà ngồi! Không có nửa điểm ra vẻ vương gia, ngay cả hoàng thượng còn có thể thì sao bọn họ lại không?

“Nhị ca, ngại còn ở trong này mà xem tấu chương à?” Dật vương thật sự là rất thông cảm với hắn. Không chỉ phải đối phó với nhóm cổ lỗ sĩ kia rồi tìm hoàng tẩu mà còn phải lo lắng quốc sự, vẫn chăm chỉ giải quyết quốc gia đại sự, gắng đạt tới mục tiêu chính trị thanh minh, dân chúng an cư lạc nghiệp.

“Quốc sự không thể một ngày lơ là!” Vũ Tĩnh quan trọng nhưng dân chúng cũng rất quan trọng. Tình Nhi vẫn muốn hắn làm một minh quân, nếu hắn khiến dân chúng trong thiên hạ lầm than thì Tình Nhi cũng sẽ không tha thứ cho hắn. Dân làm trọng, xã tắc thứ chi, quân vì khinh! (*)

(*): câu này có lần Vi giải thích rồi nhé, nói chung là lấy dân và xã tắc làm trọng, vua chỉ là thứ yếu hay vua phải làm tất cả vì dân vì nước.

“Hoàng huynh, thật ra hoàng tẩu đang không ở đây thì ngại chuyển về cung điện của ngại cũng không sao. Cùng lắm thì lúc chúng ta gặp được nàng sẽ nói với nàng ngại nhớ nàng đến thế nào, hoàng tẩu nhất định sẽ cảm động khóc hết nước mắt.” Nữ nhân mà, dễ dàng một chút là sẽ không sao hết.

Hoàng đế nhẹ nhàng lắc đầu: “Tình Nhi có thể ở thì trẫm cũng có thể.” Lật chiếu lên, trên vách tường xuất hiện hai hàng chữ rõ ràng được viết bằng máu: Sống có gì vui, chết có gì đáng sợ? “Lúc ấy Tình Nhi dùng tâm trạng thế nào để viết? Nàng nhất định đau lòng muốn chết, sống không bằng chết mới có thể viết những lời như vậy! Trẫm làm tổn thương nàng quá sâu, nếu có thể tìm được nàng, mặc kệ phải trả bất cứ giá nào trẫm cũng nguyện ý, chỉ cần nàng cho trẫm một cơ hội chuộc lỗi.”

“Sớm biết có hôm nay thì lúc trước đừng làm.” Cẩn Hiền lạnh lùng nói. Rõ ràng hai người yêu nhau tội gì phải biến thành như vậy, nói vậy thì việc hắn ra

đi lúc trước chẳng lẽ không có ý nghĩa gì sao.

“Tam ca, sao ngươi có thể nói như vậy?” Nhị ca đã thế rồi mà ngươi còn đổ thêm dầu vào lửa. Tuy rằng hấn cũng tức giận nhị ca nhưng tức chẳng để làm gì. Dù sao đây mới là huynh đệ ruột thịt của hấn! Huynh đệ nào có giận nhau lâu được!

“Cần đệ nói đúng!” Chính Hiền biết người sai là mình, nếu không phải Cần vương đến thì chỉ sợ hấn còn có thể làm tổn thương Tinh Nhi thêm nữa.

“Hoàng huynh, Tư Đồ Mộng và Nam Cung Quân ngươi tính thế nào?” Cần vương miệng nói không tha thứ nhưng trong lòng đã không còn giận nữa. Nhốt Tư Đồ Mộng và Nam Cung Quân vào đại lao chịu khổ hình mà không đưa ra xử phạt rõ ràng, tóm lại cũng không tốt lắm.

“Trẫm không có tư cách xử lý bọn họ.” Nếu nói bọn họ là chủ mưu thì hấn cũng là đồng lõa. Có lẽ hấn mới là kẻ đầu sỏ có tội thực sự. Nếu không có hấn dung túng thì Tư Đồ Mộng sao lại to gan đến vậy. Cho nên hấn không có tư cách xử lý bọn họ!

“Ý của nhị ca là muốn chờ hoàng tẩu về sao? Nhưng biết đến lúc nào mới tìm được hoàng tẩu?” Dật Hiền cũng huy động những người quen biết, lờng trước có lẽ nàng sẽ lại vào kỹ viện nên ngay cả kỹ viện hấn cũng không buông tha. Nhưng vẫn không tìm thấy, nghĩ rằng hoàng tẩu liệu có phải đã không còn ở nhân thế nữa không? Hay là nàng rất biết trốn?

“Cần đệ, Lam Nhi có dấu hiệu tỉnh lại chưa? Có lẽ nàng biết Tinh Nhi tại sao lại đột nhiên biến mất và ai đã đưa nàng đi.” Lúc trước, hấn huỷ bỏ đại lễ lập hậu đến thẳng Vũ Hiền các lại nhìn thấy một người nằm trên mặt đất, tìm hấn suýt nhảy ra ngoài. Đến gần mới nhìn rõ đó là Lam Nhi, kỳ lạ là nàng ta bị trúng độc mà Vũ Tinh cũng không thấy đâu. Lam Nhi hôn mê suốt một năm, muốn biết được gì đó từ nàng là không có khả năng. Vốn định tìm Hoàng Anh giải độc cho nàng nhưng Hoàng Anh lại đi dạo chơi bốn bể, muốn tìm cũng không dễ dàng.

Cần Hiền lắc đầu, muốn biết được tin gì từ Lam Nhi sợ là không có khả năng. Vũ Tinh này trốn quá kĩ, với lực lượng của ba huynh đệ bọn họ mà còn không tìm được nàng. Chỉ có thể nói nàng rất thông minh, nếu nàng thật sự muốn trốn thì khó mà tìm được!

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Trần Hàn hưng phấn lao vào như trúng được giải thưởng lớn gì vậy.

“Có phải có tin của Tinh Nhi không?” Hoàng thượng không để ý đến thân phận tự mình đưa tay ra đỡ một thị vệ, mắt sáng lên hẳn chưa sự mong đợi, hấn sợ mình sẽ lại thất vọng. Hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn! Một năm nay hấn vẫn cứ hy vọng rồi lại thất vọng...

Trần Hàn có chút thụ sủng nhược kinh(*), nhất thời nói không nên lời.

(*): được sủng ái mà kinh sợ.

“Ngươi nói mau lên đi!” Hấn gấp như thế Trần Hàn cũng chẳng rảnh mà ngăn người.

“Ôi, hoàng thượng, tin tức tốt ạ, có tin của hoàng quý phi...”

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

♥Edit: Diệp Thiên Điềm♥♥Beta: Viochan♥ “Mẫu hậu, đám đại thần lỗi thời lại đến làm phiền ngươi sao?” Dật Hiền đi đến phía sau thái hậu nhẹ nhàng đám lưng cho bà.

“Việc hoàng huynh ngươi phế hậu cung đấy, hoàng thượng không đồng ý bọn họ liền đến tận đây làm loạn. Hoàng nhi muốn lấy ai làm vợ liên quan gì đến bọn họ? Ai gia cũng đã mở lời thì bọn họ kích động cái gì không biết?” Thái hậu cười nói.

“Oa, mẫu hậu thật không giống bình thường. Chẳng phải ngươi thường xuyên nói cái gì mà ‘bất hiếu có tam, vô hậu vi đại’ còn gì.”(có 3 điều bất hiếu trong đó không có con nói dối là tội nặng nhất)

“Cái mà ngươi nói đấy là trước kia thôi. Bây giờ là thế giới của người trẻ tuổi, nói cho cùng ai gia cũng không thể bắt hoàng huynh ngươi cưới vợ được. Huống hồ thánh chỉ của hoàng thượng đã ban xuống sao có thể làm trái. Không ngờ ai gia xuất cung có mỗi mấy tháng mà hoàng nhi với Tinh nha đầu lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hoàng nhi cũng thật quá đáng, dám đối xử như thế với Tinh nha đầu, nếu khi đó có ai gia thì hấn không xong...”

Khóe miệng Dật Hiền run rẩy, thực hoài nghi người nào mới là do bà sinh ra. “Mẫu hậu, hoàng huynh đúng là con ruột của ngươi chứ?”

“Đúng vậy.” Tư hoàng nhi sao tự xưng lại hỏi câu ngốc nghếch như vậy. Hoàng thượng đương nhiên là do bà sinh rồi!

“Thế sao nhi thần lại cảm thấy hoàng tẩu mới là con gái do ngươi sinh ạ?”

“Tình nha đầu có một câu nói đúng, đó là nếu yêu con người thì càng phải yêu người mà con người yêu.” Xem ra thái hậu bị Vũ Tình tiêm nhiễm nặng quá rồi. “Hoàng thượng đâu?”

“Hình như là có tin tức của hoàng tẩu nên hoàng huynh đích thân đi tìm rồi.”

“A, có tin tức, thật tốt quá. Aizz, bao giờ mới tìm được Tình nha đầu đây. Nếu nàng không quay về thì Âu Dương gia thật sự sẽ tuyệt hậu mất.” Những lời này được nói ra từ miệng thái hậu – một quốc gia chi mẫu, mẫu nghi thiên hạ thật sự rất khó tin.

“Mẫu hậu, người quên rằng còn có ta và tam ca sao?” Dật Hiên làm nũng nói.

“Dựa vào các người coi như hết. Tam ca người không thích nữ sắc lại chung tình với Tình nha đầu, đến bây giờ ngay cả vương phi còn không có. Người thì tiêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, chẳng nữ tử nào có thể khiến người dừng lại. Dựa vào các người ai gia chỉ sợ phải đợi đến bạc cả đầu!” Thái hậu cố ý khích tướng, bà thật sự muốn ôm cháu lắm rồi.

“Mẫu hậu, người đừng xem thường ta, ngày mai ta sẽ tìm cho người một người con dâu luôn đây.”

“Vậy nhanh đưa đến cho ai gia gặp mặt, trăm ngàn đừng có là cái gì mà Oanh Oanh Yến Yến đấy.” Cách khích tướng của thái hậu thật đúng là tuyệt chiêu.

“Được, ngày mai ta sẽ đưa nàng đến.” Ừm, thật ra hần đã tìm được người thích hợp rồi. Hi hi, người nào đó bắt đầu cười gian...

Căn phòng nhỏ nơi thôn dã

“Tuyệt, ta phải mang cùi lên phố bán. Người ngoan ngoãn ở nhà, nếu đi ra ngoài thì nhớ phải bịt khăn che mặt.” Bây giờ toàn thể giới đều đang tìm nàng, chỉ cần lộ diện một cái lập tức sẽ bị phát hiện. Cho nên bình thường nàng đều ở lại thôn, tính cách Vũ Tình không hoạt bát hiếu động như trước kia mà im lặng đi rất nhiều, nếu là trước kia thì nàng đã sớm bay đi đâu không biết rồi.

“Biết rồi, mọi người mà biết một Vô Dạ lạnh lùng không nói một câu bây giờ lại trở nên dài dòng như cái bà quản gia thì nhất định sẽ cười đến rụng răng mất.” Khóe môi Vũ Tình nhếch lên cười, nhưng Vô Dạ lại nhìn thấy trong đáy mắt nàng một tia buồn bã. Một năm nay nàng căn bản chưa từng vui vẻ thực sự. Bất luận hần có làm gì đi nữa thì rốt cuộc vẫn không thể khiến nàng quay trở về là một Tiêu Vũ Tình tự nhiên muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc như trước kia.

“Không sao, chỉ cần người cười vui vẻ là được rồi.”

Vũ Tình không ngờ Vô Dạ liếc mắt một cái đã nhìn thấu lòng nàng, nụ cười lập tức biến mất. Miễn cưỡng giả bộ cười vui cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Trong lòng người còn có người kia sao?” Hần còn tồn tại không? Vấn đề này hần không dám hỏi ra miệng. Người kia làm tổn thương nàng quá sâu sắc nhưng chính vì thế lại càng làm nàng khó quên hần, quên đi nỗi đau này.

“Ta với hần ngoài hận thì không còn tình cảm khác.” Vũ Tình quay mặt qua chỗ khác, nhắc tới hần, lòng nàng vẫn đau. Người ta nói, thời gian là liều thuốc tốt chữa khỏi vết thương, nhất là tình yêu. Nhưng liều thuốc thời gian này lại không có tác dụng với nàng, nỗi đau của nàng vẫn rõ ràng không phai.

Vô Dạ lơ đãng cười khổ mà ngay cả chính hần cũng không phát hiện ra. Tuyệt, người cũng biết, hận thực chất là vì yêu!

“Nếu người gặp lại hần người có tha thứ cho hần không?” Vô Dạ cũng không biết mình nghĩ thế nào, hần hy vọng Vũ Tình có thể được hạnh phúc nhưng không hề muốn để nàng ra đi. Vậy mà hạnh phúc của nàng lại không phải là hần! Giữa biển người mênh mông tìm được một người mình thích và người đó cũng thích mình rất khó. Nhưng hần đã quyết định, dù người nọ có không yêu thương hần thì hần vẫn sẽ yên lặng bảo vệ nàng, vĩnh viễn!

“Không bao giờ!” Về mặt Vũ Tình kiên quyết.

“Ta đi bán cùi.” Vô Dạ miễn cưỡng cười với Tuyệt.

Vũ Tình đứng thật lâu trước nhà tranh, tại sao hôm nay bọn họ lại nhắc tới chủ đề nỗi buồn này? Vô Dạ sợ nhắc đến nỗi đau của nàng nên vẫn cố ý tránh mọi chuyện liên quan tới người kia. Nhưng hôm nay hần lại trực tiếp mở lời, liệu có phải giữa bọn họ vốn vẫn bị ngăn cách bởi một Âu Dương Chính Hiên không? Vũ Tình bị ý nghĩ trong đầu làm hoảng sợ, kiên quyết phủ nhận khả năng này! Đột nhiên nhớ ra hôm nay có thể có gió lớn, Vô Dạ vừa rồi vội vã đi ra ngoài không mang áo khoác.

“Chủ nhân, có người ở vùng này từng nhìn thấy nương nương.” Một thị vệ báo cáo.

“Nhanh đi điều tra, trăm muốn tốc độ nhanh nhất.” Tuấn mỹ nam tử vội kêu lên.

“Dạ.” Thị vệ lập tức đi làm.

Không sai, nhóm người đang chậm rãi đi nhìn người không phú cũng quý này chính là hoàng thượng cải trang vì hành.

“Bên kia có chuyện gì thế?” Chính Hiên nhíu mày nhìn đám ồn ào cách đó không xa, hình như có người coi thường luật pháp ức hiếp dân lành. Ở nơi hần

cai quản, dưới chân thiên tử, hẳn tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

“Đề nô tài đi thăm dò xem.” Một thị vệ khác đáp. Trần Hàn là thị vệ bên người hoàng đế, không thể dễ dàng rời khỏi.

“Lão già thối tha, đừng có mà không biết xấu hổ. Nay, huynh đệ chúng ta liều chết liều sống bảo vệ các người an cư lạc nghiệp, các người cho chúng ta chút lệ phí cũng là hợp lẽ thường thôi. Nhanh lấy ra đây, đề đến lúc ta phải tay thì không ôn đâu.” Một người trẻ tuổi có dáng lưu manh rút ra một cây gậy từ trong tay áo, đập vào sạp bán bánh bao của một người lớn tuổi.

“Khâu đại gia, ta chỉ là buôn bán nhỏ, các người cứ lấy phí bảo hộ suốt thế này chẳng khác gì không chừa cho chúng ta đường sống...” Ông lão nước mắt nước mũi giàn giụa.

“Không có tiền, phá sạp.” Người nọ ra lệnh một tiếng, thù hata của hắn bắt đầu phá. Ông lão thực sự sợ hãi, chạy hết bên này đến bên kia, cầu xin bọn họ đừng phá. Đây là kế sinh nhai của cả một nhà bọn họ, nếu phá thì chẳng phải khiến một nhà ba người bọn họ ăn không khí sao? Đáng tiếc những người đó không chút động lòng, đẩy ông lão ra tiếp tục phá, có kẻ còn thuận tiện đá mấy cái khiến ông lão ngã xuống đất. Không đứng dậy nổi, chỉ có khóc hết nước mắt.

Thị vệ rất tức giận nhưng đúng lúc muốn ra tay thì một nữ tử áo trắng tốt bụng nâng ông lão dậy, nhẹ nhàng nói: “Chỉ biết ức hiếp người già phụ nữ và trẻ em, sao tính là anh hùng hảo hán.” Điều khiến thị vệ thấy lạ là nữ tử này bịt một cái khăn che mặt, giọng nói dễ nghe, nhất định một tuyệt thế mỹ nhân, chắc chắn là không muốn kẻ xấu này sinh ý đồ nên mới phải bịt khăn che mặt.

“Người là ai, dám quản chuyện của lão tử(bồ mày).” Trên người nữ tử này tạo cho người ta một cảm giác thần bí.

“Ta vốn không muốn quản, cái sai của người là chọn sai thời gian, sai đối tượng rồi.” Trước kia từng quản một lần bị người ta đưa vào kĩ viện, lần này vốn năng không muốn xen vào nữa nhưng cũng hết cách, lòng thương người của nàng lại nổi lên.

“Người cho là người là ai? Kiêu ngạo như vậy... Che mặt, là quá đẹp hay là quá xấu không dám đi ra gặp người khác. Để cho đại gia xem một chút nào.” Người gọi là Khâu đại gia kia đi về phía trước từng bước, chuẩn bị lấy khăn che mặt của Vũ Tinh! Dáng người đẹp như vậy, nhất định là một tiểu mỹ nhân!

Vũ Tinh nghiêng người khiến Khâu đại gia tóm phải không khí.

Chỉ chớp lát sau, cảnh tượng hoàn toàn thay đổi. Đoàn người Khâu đại gia quỳ trên mặt đất, hai tay ôm đầu, bị Vũ Tinh ăn tươi nuốt sống. Một năm nay nàng đầu phải ngồi không, tuy rằng không có tâm tư đi học võ nhưng bên cạnh có một thiên hạ đệ nhất sát thủ, không cần tốn công sức võ công của nàng tốt xấu cũng tiến bộ không ít, chỉ ít thì mấy kẻ trộm cướp bình thường không thành vấn đề.

“Nữ hiệp, nữ đại hiệp, đại nữ hiệp, người đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, coi ta như cái rơm mà xả đi.” Khâu đại gia vốn tên thật là Khâu Tiểu Nhân.

“Đi xin lỗi ông lão đi.” Vũ Tinh một cước đá hắn đến dưới chân ông lão.

Muốn hắn xin lỗi ông lão, hẳn ngàn lần vạn lần không muốn. Nhưng lúc này người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu: “Từ lão đầu, thật xin lỗi.”

Ông lão có điểm thụ sủng nhược kinh, Khâu đại gia suốt ngày ức hiếp, gần như vài ngày đến đánh một lần lại đang xin lỗi ông. Trước kia ông cực kì sợ hắn: “Không... Không cần...”

“Thái độ gì vậy? Xem ra người không muốn quay về, hay là ta vẫn chưa đánh đủ hả?” Vũ Tinh uy hiếp nói.

Vũ Tinh dọa hắn biến thành châu chấu của lão nừa: “Ông lão, ta sai rồi. Ta không dám nữa, thực xin lỗi...” Khâu Tiểu Nhân hết sức chân thành nói.

Vũ Tinh một cước đập vào lưng hắn, nheo mắt, mang theo một loại hơi thở nguy hiểm: “Về sau còn muốn thu phí bảo hộ nữa không? Hả?” Dùng sức đá một phát.

“Không dám, không dám, về sau không bao giờ thu phí bảo hộ nữa...” Khâu Tiểu Nhân liên tục cầu xin tha thứ.

Rốt cục Tiêu Vũ Tinh mở lòng từ bi đá hắn một cái văng ra xa, Khâu Tiểu Nhân cùng thủ hạ chạy trốn chết! Mọi người xung quanh lên tiếng ủng hộ!

Thị vệ báii phục cười cười, nhìn nữ tử yếu đuối nhưng lại có loại khí phái như vậy khiến hắn phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, chạy nhanh về bẩm báo chủ nhân: “Vạn tuế gia, bên kia có người thu phí bảo hộ của một ông lão. May có cô nương kia cứu giúp, đám lưu manh kia đã bị đánh lui.”

“Ồ? Trị an ở kinh thành nên quản lí cho tốt...” Hoàng đế lơ đãng nói. Nhìn về phía đám người đông đúc, giữa biển người đột nhiên tìm được một bóng dáng quen thuộc, nàng lần giữa đám người vẫn thật nổi bật thật chói mắt. Tim đập mạnh, hắn không thể kìm chế phản kích, chỉ vào bóng dáng người kia: “Nàng...”

Thị vệ nhìn theo ánh mắt hoàng đế: “Bẩm hoàng thượng, người đó là nữ hiệp mới vừa rồi cứu ông lão.” Đột nhiên thị vệ chỉ cảm thấy một trận gió, hoàng đế đã phóng sang bên kia.

Chính Hiền đẩy đám người ra, nữ tử vừa đây đã không thấy nữa. Là nàng sao? Bóng dáng quen thuộc, nhưng hắn không thấy mặt của nàng, có lẽ bản thân quá nhớ nàng nên mới sinh ra ảo giác chăng? Chính Hiền thất vọng xoay người, ở cách đó không xa lại thấy được một thân ảnh màu trắng tự như quý hồn. Hắn lập tức lao đến, chỉ cần có một chút cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua... Có lẽ nếu may mắn thì nàng thật sự là người hắn muốn tìm.

Nhưng người này cứ như chơi trốn tìm với hấn vậy, mỗi lần đã sắp tìm được thì nàng lại đột nhiên biến mất, mỗi lần đều là đuổi theo cái bóng của nàng.

Nơi này nhất định có đường tắt nào đó, hấn không thông thuộc địa hình nên mới không đuổi kịp nàng.

Thật vất vả rồi cục cũng tìm được nàng! Chính Hiền mừng rỡ như điên! Cách vài người, nàng đang đi phía trước hấn, thân ảnh càng nhìn càng giống, hấn không thể kìm chế sự kích động muốn lao lên ôm lấy nàng, vĩnh viễn không để nàng rời khỏi mình lần nữa.

Giấy tiếp theo, nụ cười mang theo chút kích động của Chính Hiền cứng lại. Nữ tử thần bí dừng bước lấy ra một cái áo khoác, đứng bên cạnh nam tử bán cúi cẩn thận khoác áo cho hấn giống một người vợ dịu dàng chăm sóc chồng...

Nàng... Nàng không thể nào là Tinh Nhi, Tinh Nhi sẽ không đối xử tốt, săn sóc nam tử khác như vậy. Nàng... bóng dáng nàng có chút giống mà thôi. Trăm quả nhớ nàng nên mới lầm tưởng nàng kia thành Tinh Nhi. Tinh Nhi, người rốt cuộc ở đâu, người có biết trăm đang tìm người không? Người có thể tha thứ cho trăm không?

Lại thất vọng một lần nữa, Chính Hiền xoay người. Cảnh tượng này khiến hấn cảm thấy có chút chói mắt, vừa ghen tị lại vừa hâm mộ bọn họ. Một đôi vợ chồng bình thường ân ái, bình thân như nước, cũng là hạnh phúc hấn hi vọng nhưng thật xa vời. Nếu Tinh Nhi có thể đối xử với hấn như vậy thì hấn cam nguyện làm một người bình thường!

Nếu hấn quay lại nhìn, có lẽ sẽ không thất vọng như vậy! Trong nháy mắt khi hấn xoay người, Vô Dạ bỏ chiếc mũ trên đầu xuống.

“Tuyệt, sao người lại tới đây?” Vô Dạ có chút thụ sủng nhược kinh. Hấn biết Vũ Tinh coi hấn như người thân, tuy rằng chỉ là người thân, còn cách điều hấn hy vọng là trở thành tình nhân rất xa nhưng hấn vẫn cảm thấy hạnh phúc.

“Trời trở gió, ta mang thêm cho người cái áo.”

“Người có ý mang đến cho ta?” Mũi Vô Dạ tự nhiên thấy cay cay, nhất định là ảo giác. Hấn là Vô Dạ, nào có bị cảm động dễ dàng như vậy.

“Đúng vậy, nếu người bị cảm thì người chẳng phải là ta sao.”

“Ta không dễ sinh bệnh thế đâu.” Năm đó hấn đuổi giết một cao thủ võ lâm, mai phục trong tuyết ba ngày cũng không hề gì. Vũ Tinh quá coi thường hấn, nhưng đây chẳng phải chứng minh rằng nàng cũng quan tâm đến hấn sao! Trong mắt Vô Dạ tràn ngập nhu tình. Nhìn Vũ Tinh đỏ mặt cúi đầu, nếu người nàng gặp trước không phải người kia thì Vô Dạ cũng là một lựa chọn rất tốt.

“Ta phải đi đây, ta còn...” Vũ Tinh ngậy ngốc chỉ tay về phía sau: “Trong nhà còn đang nấu cơm, ta phải đi tắt lửa.” Đại tiểu thư, người cho là người đang dùng bếp ga sao? Còn tắt lửa chứ!

“Ừ.” Vô Dạ biết nàng muốn chạy trốn, hấn từ trước tới giờ không hề muốn miễn cưỡng nàng. Hấn nên cho nàng một chút thời gian mới phải!

Vũ Tinh nghĩ đến tình yêu sâu đậm của Vô Dạ, đầu liền rối hết cả lên. Nàng cúi đầu, tự hỏi nên làm cái gì bây giờ? Lẽ ra Vô Dạ đối xử với nàng tốt như thế nàng không nên do dự, hấn là nên đáp lại hấn, làm một đôi vợ chồng bình thường thực sự, có lẽ mỗi ngày đều sẽ rất hạnh phúc. Không, không được, nàng không thể lợi dụng hấn, bây giờ nàng thật sự sợ tình yêu.

Chính Hiền nhìn nữ tử đang cúi đầu trước mặt, đầu lắc như trống bỏi(*) tiến đến, nhất thời cảm thấy buồn cười. Thật muốn nhìn xem nàng có dừng lại không hay là vẫn cứ thế đi tiếp.

(*): trống lắc lắc của trẻ con.

“Ai da...” Nàng kia đúng là đâm vào hấn thật. Đụng vòm ngực rắn chắc của hấn lại bị mất trọng tâm, bị đẩy ngược, chuẩn bị ngã xuống đấy.

“Cô nương, cẩn thận...” Chính Hiền đưa tay đỡ nàng. Hấn nhận ra vị cô nương thần bí vừa nãy. Nhưng đôi mắt linh động này đã từng xuất hiện trong mộng của hấn hàng trăm ngàn lần, ánh mắt làm hấn nhớ thương... Quá giống, thật sự rất giống, nhìn vào ánh mắt ấy hấn thấy được bóng dáng của Tinh Nhi! Là nàng sao? Thật là nàng sao? Ngoài Tinh Nhi ra ai còn có thể có ánh mắt linh động trong suốt, làm rung động trái tim hấn đến vậy.

Giọng nói này... Vũ Tinh nhìn mặt hấn. Trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy thời gian như ngừng lại, người đi đường vội vàng vượt qua nhưng cả thế giới dường như chỉ còn lại hai người họ. Đôi mắt thâm thúy, sống mũi cao, môi bạc khêu gợi, cái cằm nhọn, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Nàng nhớ rõ đây là những điều nàng đã từng đánh giá khi gặp hấn lần đầu tiên. Nay gặp lại hấn vẫn vẫn như cũ, chỉ có thêm cảm giác thành thực và tang thương. Khuôn mặt này nàng từng là cái nàng hi vọng được nhìn thấy và cũng từng là ác mộng của nàng!

“Tinh Nhi.....” Chính Hiền thử gọi thăm dò, trong lòng vừa kích động vừa sợ hãi. Hấn sợ chỉ là người giống người, đây không phải lần đầu tiên hấn nhận sai người.

Một tiếng Tinh Nhi kéo lí trí của nàng trở về. Tại sao, tại sao không thể để nàng từ từ quên hấn, tại sao hấn lại còn xuất hiện trước mặt nàng? Chẳng lẽ hấn tra tấn nàng còn chưa đủ sao? Tại sao hấn trước sau không chịu buông tha cho nàng?

Vũ Tinh hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái, giẫy ra khỏi vòng tay của hấn, nàng thầm nghĩ chạy thật nhanh, chạy khỏi tầm mắt hấn. Gặp lại hấn, tim nàng vẫn đập mạnh như thế, gần như nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng muốn quên đi tình cảm này nhưng tất cả lại càng in sâu hơn khiến nàng trở tay không kịp, chuyện cũ như thước phim quay chậm bắt đầu được phát. Thật không ngờ, nàng phát hiện không ngờ một năm nay nàng vẫn cố quên nhưng lại chưa từng quên được hấn. Chẳng lẽ còn phải lún sâu thêm nữa sao? Ha ha, nàng sẽ không ngốc ngếch một lần nữa. Nàng không muốn gặp lại hấn...

Chính Hiền lập tức đuổi theo, chạy đến trước mặt nàng, tóm lấy hai vai nàng: “Tình Nhi, là người sao? Tình Nhi, thật là người sao?”

“Công tử, người nhận sai người à?” Vũ Tinh tỉnh táo lại, nghĩ ra mình đang bị khăn che mặt, Âu Dương Chính Hiền căn bản không nhìn thấy mặt nàng. Cho nên chỉ cần nàng không thừa nhận, cầu hoàng đế sẽ không làm được gì.

Giọng nói... không giống của Vũ Tinh. Chẳng lẽ mình thật sự nhận nhầm người? Nhưng nàng thật sự quá giống... Chính Hiền thất vọng buông tay.

“Người thật sự không phải Tình Nhi?” Chính Hiền ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Vũ Tinh, hy vọng nghe được đáp án hân mong muốn.

“Không phải. Công tử nhận sai người rồi.” Âu Dương Chính Hiền, người không biết trước đây ta từng học qua mĩ thanh đúng không? Ta có thể giả giọng người khác!

“Ta không tin.” Trực giác nói cho hắn biết nàng chính là Vũ Tinh. Chỉ cần có một tia hy vọng, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Ta đây cũng đành chịu.” Giọng nói nàng bình thản dường như hai người thật sự là người xa lạ. Vũ Tinh không muốn tiếp tục dây dưa, lơ đãng liếc nhìn hắn một cái sau đó chạy thật nhanh.

“Bỏ khăn che mặt ra cho ta nhìn thì ta sẽ tin.” Chính Hiền lại đuổi theo.

“Công tử, người có biết như vậy rất vô lễ không?” Ta khờ chắc? Bị khăn che mặt chính là không muốn để người của người nhìn thấy, nhất là gặp phải người. Còn bắt bẻ ta đây bị làm gì, tưởng ta thích lắm đấy à? Mỗi ngày phải bị cái khăn này rất khó chịu!

“Tại sao người không dám bỏ khăn che mặt ra, vì người chính là Tiêu Vũ Tinh đúng không?” Chính Hiền thầm hy vọng trong lòng, hắn cũng không dám nắm chắc. Bởi vì giọng nói rất không giống, giọng nói của một người sẽ không thay đổi!

“Tiểu nữ từ trời sinh xấu xí sẽ khiến người khác sợ hãi nên mới che mặt lại.” Đáp án này người vừa lòng chưa?

“Ta không ngại.” Xấu thì sao? Chỉ cần là Tình Nhi của hắn, bất luận nàng có trở nên thế nào hắn cũng sẽ không ghét bỏ.

“Nhưng ta ngại! Người nhanh đi đi, nếu không đến khi chồng ta nhìn thấy thì lại rắc rối.” Người không phải đường đường là hoàng đế sao, sao có thể mặt dày mày dạn thế chứ?

“Người có chồng rồi?” Là người bản cùi kia sao? Nàng thật sự không phải Vũ Tinh?

“Vậy thì sao? Mời người tránh ra đi, được chứ?”

“Chỉ cần người bỏ khăn che mặt xuống thì ta sẽ để người đi.” Giọng nói không giống nhưng ngữ điệu lại giống nhau như đúc. Hết cách, vì muốn biết nàng có phải là người mình muốn tìm hay không, hắn bắt chấp cái gì mà quân tử. Vươn tay muốn giật khăn che mặt của nàng ra!

Vũ Tinh đoán biết ý đồ của hắn, hắng giọng hô lớn: “Phi lễ này...” (vô lễ, khiếm nhã, bất lịch sự,...)

Lập tức rất nhiều người xông tới...

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

♥Edit: Diệp Thiên Điểm♥♥Beta: Viochan♥ Một đám người hiếu kì vây quanh, họ cảm thấy khó tin khi một vị công tử mang vẻ đạo mạo, tuấn tú lịch sự như vậy lại làm chuyện thế này. Đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, Chính Hiền miễn cưỡng từ bỏ ý định, buông tay Vũ Tinh ra, hắn rất không cam tâm! Nếu bị mọi người biết hoàng đế ở giữa đường đùa giỡn dân nữ, hắn phải nói sao đây? Huống hồ hắn cũng không chứng minh được nàng là Tiêu Vũ Tinh.

“Thực xin lỗi, tại hạ thất lễ rồi.” Chính Hiền hết sức lễ phép thờ dài nói.

Vũ Tinh nhìn Âu Dương Chính Hiền bị mọi người vây quanh, thiếu chút nữa còn bị ném trứng thối vào mặt, không khỏi đắc ý cười. Nhưng người dân ở Long Hiền thật tốt, đùa giỡn con gái nhà lành dù sao cũng đáng bị phun nước miếng vào người chứ nhỉ?

Chính Hiền thấy nữ tử thần bí định chạy trốn, liền chen qua đám đông theo đuôi nàng. Vì đề phòng tình huống vừa rồi lại xảy ra, hắn đợi đến lúc không có ai mới tiến lại gần.

“Cô nương, vừa rồi là tại hạ vô lễ, mong cô nương thứ lỗi.” Trước thử xem nàng có phải là Vũ Tĩnh không rồi nói sau.

“Xin hãy tránh ra.” Nàng cảm thấy rất bất mãn với cái người đứng chắn trước mặt này. Hắn không thể đẩy mạnh hẳn ngã xuống sông, vừa lúc bọn họ đang đứng ngay ở bờ sông, muốn làm điều này cũng không khó. Âu Dương Chính Hiền, chẳng lẽ bình thường người cũng theo đuổi nữ hài tử như vậy sao?

“Cô nương hình như rất sợ khi nhìn thấy tại hạ, là vì tại hạ giống người cô nương từng quen biết sao?” Chính Hiền nói.

“Sao ta phải sợ người, chỉ là tại người đang chắn đường đi của ta thôi.” Khẩu khí của Vũ Tĩnh lạnh lùng giống như đang nói chuyện với người xa lạ. Đúng vậy, với nàng hẳn chính là một người xa lạ, thậm chí ngay cả người xa lạ cũng không bằng. Âu Dương Chính Hiền người cho rằng người là ai? Ai cũng phải biết tên đại tể tướng như người chắc?(đại tể tướng: ý chỉ ảnh phong lưu)

“Cô nương đi đâu mà gấp thế?” Nàng hẳn là đang ở đâu đó, chỉ cần theo tới nhà nàng thì sẽ không phải sợ nàng chạy mất. Cái này gọi là hòa thượng chạy được chứ miếu thì không.

“Liên quan gì đến người chứ, công tử người quản nhiều thứ quá nhỉ?” Âu Dương Chính Hiền, người nghĩ gì chẳng lẽ ta lại không biết sao?

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Nơi này hẻo lánh như vậy, nếu cô nương bị bọn xấu bắt đi chẳng phải là lỗi của tại hạ sao.” Chính Hiền đã nắm chắc bảy phần nữ tử thần bí này là Tiêu Vũ Tĩnh. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã cảm thấy rất quen thuộc. Tiếp tục tiếp xúc hẳn thấy ngữ điệu của nàng giống hệt Tiêu Vũ Tĩnh. Ở Long Hiền hoàng triều nhất định không thể có người thứ hai!

“Tiểu nữ tử chỉ là hạng dân đen, lại không có dung nhan khuynh thành, bọn xấu bắt ta cũng chỉ lãng phí lương thực, bọn chúng sẽ không ngóc vạ đâu.”

“Cô nương dung nhan nghiêng nước nghiêng thành hay không, có thể để tại hạ thấy được không?” Đây mới là vấn đề chính!

“Tiểu nữ tử dung mạo xấu xí, sợ làm hỏng mắt công tử.” Âu Dương Chính Hiền, biết ngay là người vẫn chưa hết hy vọng mà.

“Dung mạo nữ tử ra sao không quan trọng, quan trọng là có một tấm lòng lương thiện.” Hoàng đế lớn lên giữa các mỹ nhân mà lại nói những lời này quả thật khó tin. Từ xưa đến nay, hoàng đế nào tuyển phi mà không nhìn dung mạo trước chứ? Lời này từ miệng hắn nói ra một chút đáng tin cũng không có.

“Một khi đã như vậy, công tử cần gì phải cố ý nhìn dung mạo tiểu nữ tử?” Vũ Tĩnh phản bác khiến làm hắn á khẩu không trả lời được, vấn này nàng đã thắng.

“Việc này...” Nữ tử này thật thông minh, không ngờ lại giăng sẵn bẫy cho hắn nhảy vào, mình thật đúng là ngốc. “Vậy cho tại hạ biết phương danh của cô nương chắc là có thể chứ?”

“Không thể.” Vũ Tĩnh kiên quyết từ chối đề nghị của hắn, không muốn dính dáng đến hắn dù chỉ một chút. Hắn đang muốn tra hộ khẩu sao?

“Vì sao?” Còn nói người không phải Tiêu Vũ Tĩnh, nếu người không phải Tiêu Vũ Tĩnh thì tại sao ngay cả tên cũng không dám nói cho trầm biết?

“Chẳng sao cả.” Tiêu Vũ Tĩnh ngày xưa đã chết, hôm nay đứng trước mặt hắn là Lăng Ngạo Tuyết, là một người không liên quan, không có tình cảm gì với hắn.

“Cô nương sao lại keo kiệt thế, ngay cả cái tên cũng không chịu cho.” Hoàng đế quyết không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

“Chồng ta không thích ta tiếp xúc với nam nhân khác, nếu không hẳn sẽ rất giận.” Vô Dạ, ngại quá, đành phải lờ người vào, chắc người sẽ không để ý đâu nhỉ.

“Người thực sự đã có chồng?” Hắn không tin Tiêu Vũ Tĩnh đã quên hẳn rồi gả cho nam nhân khác nhanh như vậy. Trừ phi... nữ tử này thật sự không phải Tiêu Vũ Tĩnh.

“Ta lừa người làm gì?” Trong mắt người ở thôn bọn họ đúng là một đối vợ chồng.

“Hoàng... Công tử...” Thị vệ vội vàng chạy tới. Hoàng thượng làm bọn họ tìm cuống cả lên. Chỉ không để ý một chút mà hoàng thượng đã không thấy tăm hơi, nếu lạc mất hoàng thượng thì bọn họ có mấy cái đầu cũng không đủ chém. May quá tìm được rồi, thị vệ mừng rỡ như điên! Nhìn thấy vị nữ tử đứng bên người hoàng đế không khỏi cảm thấy kinh ngạc, hoàng thượng không phải tới tìm nương nương sao? Sao lại rảnh ở cùng cô nương khác... Hơn nữa vị cô nương này là nữ hiệp vừa rồi mà. Quên đi quên đi, chuyện của hoàng thượng không đến phiên hắn quản.

Lúc thị vệ chạy tới bị trượt chân, suýt chút nữa ngã xuống sông. May mà giữ vững chân, không sợ chết tiếp tục chạy đến bên người hoàng đế. Nhưng thị vệ này lại cho Chính Hiền một ý rất hay. Hẳn sẽ đẩy nữ tử thần bí này xuống sông, đến lúc đó khăn che mặt của nàng tự nhiên sẽ ướt đầm. Nếu nàng là Vũ Tĩnh đương nhiên biết bơi, huống hồ còn có hắn, nàng tuyệt đối sẽ không sao. Nhưng... nếu không phải... không sao, hắn sẽ cứu người đứng lúc. Tuy rằng ý tưởng này có điểm tà ác, không quá phù hợp với thân phận hoàng đế của hắn, nhưng cũng chỉ còn cách này. “Tĩnh Nhi, trầm chí vì muốn nhận ra người thôi, người trăm ngàn lần đừng trách trầm.” hoàng đế bi ai trong lòng.

Vũ Tĩnh vừa thấy Chính Hiền tươi cười đã biết hẳn nhất định đang có âm mưu gì đó. Chuyện thị phi nên tránh càng xa càng tốt, nàng không nói một câu, nhanh chóng bước đi.

Chính Hiền phân vân rất nhiều, rốt cục nhẫn tâm nhắm mắt lại đẩy người đằng trước xuống.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng...” Thị vệ bị uống nước kêu lên. Trời ạ, hắn không biết bơi đâu. Hắn làm sai cái gì ư? Tại sao hoàng thượng lại đẩy hắn xuống sông?(tội nghiệp quá =))

Sao lại là giọng nam nhân? Chính Hiền mở to mắt nhìn, người rơi xuống nước hoá ra lại là thị vệ bên người hắn. Hắn ảo não quát:“Tức chết ta mất.”

“Cô nương, để tại hạ đưa cô nương về nhà nhé?” Chính Hiền vẻ mặt tươi cười lấy lòng, giống hệt loại công tử trắng hoa chuyên đùa giỡn con gái nhà lành.

“Ta đã nói rồi, không được.” Người này sao lại mặt dày mày dạn thế chứ? Hắn không phải hoàng đế sao? Muốn nữ nhân nào mà chẳng có sao cứ bám lấy nữ tử xấu như nàng? Không đúng, nghe nói hắn giải tán hết hậu cung, khéo lại bắt mần nên bụng đói ăn quàng.

“Cô nương hà cớ gì phải cự tuyệt một người xa lạ?” Hắn nhất quyết phải thế đấy thì sao? Cho dù bị người khác cho là ăn chơi trác táng cũng chẳng sao.

“Ngươi phiền quá đi.” Không thể cho hắn biết nhà nàng ở đâu nếu không sẽ không dứt được. Hắn mà nhìn thấy Vô Dạ thì xong đời? Vũ Tinh ngẩng đầu nhìn thấy một tửu lâu, dù sao cũng đói bụng, ăn trước nói sau, hắn theo tới nhằm chán tự nhiên sẽ bỏ đi.

“Khách quan, ngài muốn ăn gì?” Tiểu nhị nhiệt tình hỏi.

“Tiểu nhị, cho ta nhị long hí châu, long hàm hải đường, sang ngọc long phiến, long phượng nhu tình, không, không cần long phượng nhu tình. Đổi thành sinh tiền long hà, với mấy món ăn sáng nữa là được rồi.”

“À?” Tiểu nhị do dự một chút. Cô nương này ăn nhiều như vậy lại còn gọi toàn là đồ ăn nổi tiếng ở tửu điểm của bọn họ nữa. “Được rồi.....” Tiểu nhị vắt khăn lau trong tay lên vai.

“Đồ ăn ngon trước mặt, không có rượu ngon sao được? Tiểu nhị, lấy thêm vài bình nữ nhi hồng.” Nàng có thù với rồng(long) sao? Nàng tuyệt đối không phải dân nữ bình thường, người bình thường không ăn nổi nhiều thứ như vậy, thậm chí ngay cả tên cũng chưa chắc đã biết.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn bọn họ gọi đều được mang lên bàn.

“Công tử, ngươi và ta không quen biết, đâu cần phải ngồi cùng bàn.” Âu Dương Chính Hiền, người đang định đổ nước lên người ta, sau đó lấy cái khăn che mặt đi đứng không, ta cứ không theo ý ngươi đấy.

“Bình thủy tương phùng(duyên bè nước gặp nhau), có thể gặp nhau tức là có duyên. Ngươi và ta sao không làm bằng hữu?” Nữ tử này càng kháng cự Chính Hiền lại càng hoài nghi nàng đúng là Tiểu Vũ Tinh.

“Treo cao không nổi.” Vũ Tinh lạnh lùng nói, đối với hắn nàng chẳng cần để ý sắc mặt.

“Ngươi không biết thân phận ta, sao lại nói treo cao?” Trừ phi ngươi biết thân phận trẫm.

“Nhìn quần áo công tử mặc tất nhiên không phú thì quý.” Ngươi có Trương Lương kế, ta có quá tường thê.(1)

“Trang phục này cũng chỉ để giả bộ vì không muốn để người ta khinh thường. Kiếm com ăn mà thôi. Nói ra thì trước kia tại hạ cũng thuộc nhà phú quý, bắt đầu từ gia đạo sa sút mới phải lưu lạc thành thế này, lại không muốn làm mất mặt gia phụ(cha) cả đời anh minh, nên mới... Aizz... Đáng thương trong nhà còn có mẫu thân già cả và hai đệ đệ tuổi nhỏ, kế sinh nhai của cả gia đình hoàn toàn phụ thuộc vào ta.” Chính Hiền bịa chuyện như thật, người không biết chuyện nghe thấy nhất định sẽ rơi lệ.

“Thật bất hạnh.” Vũ Tinh châm chọc nói. Nghĩ nàng là đứa ngốc sao? Lại còn dùng đến cả thủ đoạn vô sỉ này.

“Cô nương hình như không tin?” Nếu nàng là Tiểu Vũ Tinh, tự nhiên có thể liếc mắt một cái nhận ra hắn đang nói dối.

“Ta tin hay không không quan trọng, công tử...” Vũ Tinh bị hắn làm mất hứng ăn, chọc rồi lại chọc, nàng đang tưởng tượng đồ ăn biến thành Âu Dương Chính Hiền.

“Cô nương hình như có thâm thù đại hận với rồng? Đương kim thiên tử đã đắc tội với ngươi sao?”

“Người ta là thiên tử, ta cùng lắm chỉ là một tiểu dân, sao hắn lại đắc tội ta được?” Vũ Tinh chọc rất mạnh làm một miếng thịt bắn ra. Mà miếng thịt kia có vẻ cũng biết điều, bay thẳng một đường vào mặt Chính Hiền. Lập tức khuôn mặt tuấn tú xám xịt như gan heo! Vũ Tinh không cười, giả vờ không như phát hiện rồi tiếp tục ăn com.

Kỳ quái là Chính Hiền cũng không giận, nhẹ nhàng lau sạch dầu mỡ dính trên mặt và quần áo. Nếu người nọ là người trong lòng hắn muốn tìm thì cho dù nàng có đem tất cả ném vào mặt hắn, cho dù nàng muốn lấy mạng hắn, hắn cũng sẽ không phản đối.

“Cô nương, để ta rót cho ngươi một chén.” Chính Hiền rót đầy một chén rượu cho nàng.

“Uống rượu vào không tốt, không cần.” Thật ra là nàng sợ sau khi uống rượu sẽ nói thật.

“Cô nương vừa rồi đối xử với tại hạ như thế ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, chẳng lẽ không nên nhận lỗi sao? Coi như cho tại hạ chút mặt mũi.” Chính Hiền nâng cốc đưa đến trước mặt nàng.

“Ngươi là ai? Tại sao ta phải nể mặt ngươi?” Có giới thì lời cái thói kiêu ngạo hoàng đế của ngươi ra đây.

“Cô nương... ối...” Chính Hiền làm bộ không giữ được chén rượu, hất thẳng về phía Vũ Tĩnh.

“Công tử...” Thị vệ hết sức vất vả khổ sở cuối cùng mới ngoi được lên khỏi nước vôi vàng tới hộ chủ. Kết quả vừa lao đến đã bị hoàng đế hất cả một chén rượu vào người. Đơn giản là vì đúng lúc Vũ Tĩnh đứng lên thì hất lại vừa vặn chạy đến đằng sau Vũ Tĩnh.

Hoàng đế giận dữ trừng mắt nhìn hần, sao lại đến quấy rối rồi. Mỗi lần hần đã sắp thành công thì lại bị thị vệ này phá hỏng. Chẳng lẽ hần và nữ tử này thật sự vô duyên gặp lại? Tại sao nữ tử này lại cảnh giác với hần như vậy, hình như còn đoán ra động cơ mà dễ dàng tránh được. Vì nàng rất hiểu hần? Bởi vì nàng chính là Tiêu Vũ Tĩnh. Nghĩ đến đây, trong lòng Chính Hiền thoải mái hẳn, tâm trạng cũng tốt lên, lo lắng nở nụ cười mê chết người.

Thị vệ nhìn hoàng đế chuyển từ thịnh nộ sang vui sướng, sống lưng bỗng lạnh run. Người ta nói quân vương hi nộ vô thường một chút cũng không sai, sao hần lại xui xẻo thế cơ chứ? Đụng vào đúng lúc hoàng thượng tâm trạng bất ổn định.

“Tiểu nhị, thanh toán, à không phải! Tiểu nhị, tính tiền!” Vũ Tĩnh gọi.

Thanh toán? Lại là một từ mới mẻ, ngoại trừ Tiêu Vũ Tĩnh ra làm gì có ai có thể nói những từ mà người khác nghe không hiểu nữa. Đây là ngôn ngữ riêng của nàng, nàng... Nàng khẳng định chính là Tinh Nhi. Chính Hiền khó có thể kiềm chế niềm vui sướng trong lòng...

Tiểu nhị mới vừa đi lại thì tay Chính Hiền đã vung lên, một tờ ngân phiếu nằm ngay ngắn trên bàn. Biết làm sao được, tâm trạng hần đang tốt mà! Không ngờ ngay ngày đầu tiên hần đi tìm đã có thể gặp được Vũ Tĩnh, là trời định nhân duyên cho hai người bọn họ!

“Cám ơn khách quan, cảm ơn khách quan...” Tiểu nhị vừa thấy khách trả ngân phiếu thì suýt té xỉu. Từng này tiền đủ để mua từ lâu của bọn họ đấy! Vị khách này thật hào phóng, lão bản nhất định sẽ rất vui.

Giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nét không chừa! Đến đâu cũng ra cái vẻ hoàng đế! Vũ Tĩnh xoay người bước đi, giống như u hồn phiêu tán nơi nhân gian.

Chính Hiền thay đổi chiến lược, không quang minh chính đại ra mặt nữa mà lén theo sau Tiêu Vũ Tĩnh. Chỉ cần theo dõi đến nhà nàng rồi có gì tính sau. Nhân tiện nhìn xem nàng rốt cuộc gả cho một người chồng như thế nào, là người nào có thể xứng đôi với nàng, dám tranh thê tử với hần. Thật ra hần căn bản không tin nàng đã có chồng.

Vũ Tĩnh không biết Chính Hiền có đi theo nàng hay không nhưng với hiểu biết của nàng về Âu Dương Chính Hiền thì hần nhất định sẽ không dễ dàng bỏ cuộc. Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, phải nghĩ ra cách gì đó khiến hần từ bỏ hoàn toàn.

Người đâu rồi? Chính Hiền cảm thấy hoa hoa mắt, bóng người màu trắng phía trước đã không thấy đâu. Làm gì có ai có thể chạy trốn ngay trước mắt hần chứ. Muốn chơi trốn tìm sao, hần sẽ theo đến cùng! Quả nhiên tìm ra bóng dáng màu trắng bên góc đằng kia, Chính Hiền hít một hơi thật sâu, còn tưởng rằng nàng thực sự đã biến mất, đến lúc đó hần lại không biết phải đi đâu tìm nàng.

Nữ tử thần bí đi đến bờ sông, nhìn chung quanh, xác định không có ai mới ngồi xổm xuống cạnh bờ sông, rót cục cũng bỏ cái khăn che mặt xuống...

Chính Hiền nhìn động tác của nàng, tim đập mạnh, tay cũng bất giác nắm chặt lại... Nàng kia chậm rãi bỏ cái khăn che mặt... một khuôn mặt thật bình thường nhưng lại không phải người hần tìm. Chính Hiền vô lực buông tay... Nàng không phải Tinh Nhi, không phải Tinh Nhi của hần, hần đã nhận nhầm người. Vừa rồi hần thật sự nghĩ rằng nữ tử này chính là Tiêu Vũ Tĩnh lại còn mừng rỡ như điên. Đúng vậy, thiên hạ sao có chuyện trùng hợp như thế chứ? Nào có dễ dàng gặp được như vậy? Hần... mất trí rồi, còn nói với cô nương kia nhiều lời khinh bạc. Cô nương kia nhất định coi hần như một kẻ đáng đồ(háo sắc) từ rồi!

Âu Dương Chính Hiền thất vọng quay đầu chạy, để lại một bóng dáng cô đơn. Hần không hề biết cách đó không xa một nữ tử khuynh thành đang đứng.

Nàng nở nụ cười đắc ý! Âu Dương Chính Hiền làm sao đâu lại được nàng? Một chiêu kim thiền thoát xác đã có thể khiến hần nản lòng, chắc sẽ không đi tìm nàng nữa... có tình bỏ qua một chút hờn giận thất vọng sâu tận đáy lòng.

Ban đêm, trăng thanh gió mát. Chính Hiền đứng trước cửa sổ, gió lạnh thổi từng cơn, cầm trong tay ngọc bội lúc trước đã tặng cho Tinh Nhi. Trong lòng rối bời... Ngọc bội này, hần từng yêu cầu Tinh Nhi phải vĩnh viễn mang theo nó, nhưng cũng vì ngọc bội mà hần hiểu lầm Tinh Nhi quá sâu. Mỗi khi nhìn ngọc bội hần sẽ nhớ bản thân mình từng ngu xuẩn đến cỡ nào, từng làm tổn thương người hần yêu nhất nhiều đến bao nhiêu. Mỗi lần nghĩ đến, hần đều muốn giết chính mình! Là hần tự tay đẩy Vũ Tĩnh ra đi!

“Tinh Nhi, ngươi biết không? Hôm nay ta gặp một nữ tử, nàng rất giống ngươi. Bóng dáng, ánh mắt đều giống, gần như ta đã chắc chắn nàng chính là ngươi. Nhưng thật thất vọng, nàng không phải ngươi. Ta có một số hành động vô lễ với nàng, đó là vì ta thật sự nghĩ rằng nàng là ngươi nên mới làm vậy, ngươi sẽ không trách ta chứ? Ta biết Tinh Nhi là người biết tốt xấu, ngươi nhất định sẽ không trách ta. Nếu nàng là ngươi thì thật tốt. Tinh Nhi, ngươi rốt cuộc đang ở đâu? Ta thật sự rất nhớ ngươi, ngươi mau quay về đi, ta sai rồi, ta xin lỗi. Ngươi trách ta, không tha thứ cho ta cũng không sao, chỉ cần ngươi cho ta một cơ hội...” Chính Hiền đột nhiên ngẩng lên nhìn bầu trời ngoài cửa sổ gọi to: “Tinh Nhi...”

“Hoàng huynh, đừng gọi nữa, dù sao hoàng tẩu cũng không nghe thấy đâu.” Dật Hiền đột nhiên xuất hiện trong phòng hần.

“Tứ đệ, ngươi đến từ khi nào?” Hấn thật sự rất nhập thần, ngay cả Dật vương vào phòng hấn cũng không biết. Nếu có người muốn mưu sát thì chỉ sợ đã thành công rồi.

“Đúng lúc ngươi đang nói những lời buồn nôn kia ấy.” Hoàng huynh nói ra lời tâm tình tuyệt đối không hề kém hấn, chỉ có hơn chứ không có kém, xem ra phải học hỏi hoàng huynh rồi. Thực ra cho dù hấn không nói những lời tâm tình thì cũng có một đám nữ tử tự nguyện hiến thân cho hấn rồi.

“Ngươi tới đây làm gì?” Dật vương lúc này không ở nhà hưởng thụ lại đến tìm hấn, thật đúng là kỳ tích.

“Mẫu hậu có lệnh mà.” Bằng không ngươi cho là ta thích chắc, trong nhà còn có một tiểu nữ nhân đáng yêu kia kia. Quái lạ, sao tự nhiên lúc này lại nhớ đến nàng, chẳng lẽ hấn bị trúng tà? “Mẫu hậu sai ta đến điều tra tình hình, thế nào rồi? Đã tìm được hoàng tẩu chưa?”

Hoàng đế lắc đầu. Hấn nhất định phải tiếp tục tìm vợ, không được tuyệt đối sẽ không hồi cung!

“Thật ra ta hỏi thế thôi, nhìn cái bản mặt ngươi là đã biết đáp án rồi.”

“Vậy ngươi còn hỏi.” Chính Hiền xem thường nhìn Dật Hiền. “Cần vương có tin tức gì không?”

“Không có, hoàng tẩu cứ như bốc hơi khỏi nhân gian vậy. Hoàng huynh, ngươi nói liệu có phải hoàng tẩu...” Đột nhiên cảm thấy gió lạnh từng trận, không phải là hồn ma của hoàng tẩu đến thật đấy chứ? Đồng ngôn vô ký! (*)

(*): “Đồng ngôn vô ký” – ý chỉ những sự việc trẻ nhỏ nói chuyện với nhau không cần cổ ký, kiêng dè do tâm tư còn khờ dại

Chính Hiền giận dữ trừng mắt nhìn hấn, dám rửa Tinh Nhi, muốn chết sao?

“Ta... hay nói đùa thôi. Đi trước đây...” Trước khi hoàng huynh nổi bão thì tốt nhất là chạy cho nhanh, không đến lúc hoàng huynh không tìm được hoàng tẩu sẽ lỗi hấn ra trút giận. Hấn còn phải giữ mạng để đi gặp tiểu mỹ nhân chứ, oái! Sao lại nghĩ tới nàng rồi? (tò mò yêu của anh DH quá @@)

Chính Hiền nhìn đường chân trời không điểm kết thúc, trầm vào nỗi nhớ nhung vô tận...

Ở nơi khác, Vũ Tinh hình như nghe thấy có người gọi tên nàng. Nhất định là ảo giác, Vũ Tinh lắc lắc đầu, không muốn để chuyện hôm nay ảnh hưởng đến mình. Hấn xuất hiện thì cứ xuất hiện, không liên quan gì tới nàng cơ mà?

“Tuyệt, ngươi đi đâu vậy? Sao bây giờ mới về? Sao lại ăn mặc thế này, ngay cả khăn che mặt cũng không mang, có phải bị ai nhìn thấy rồi không?” Vũ Tinh vừa vào cửa, Vô Dạ đã hỏi liên hồi. Hấn quay về nhà không thấy Vũ Tinh, tim sắp nhảy cả ra ngoài, chỉ sợ nàng đã xảy ra chuyện gì.

“Ngươi hỏi nhiều như vậy, ta biết trả lời cái gì trước?” Quần áo của nàng trao đổi với nữ tử kia rồi, không ngờ Âu Dương Chính Hiền thật sự ngạc nhiên vậy, thế cũng mắc lừa.

“Không sao, người không làm sao là tốt rồi.” Vô Dạ đối xử với nàng vẫn luôn quan tâm như vậy, chuyện nàng không muốn làm, điều nàng không muốn trả lời, hấn cũng không miễn cưỡng.

“Ta á, hôm nay gặp phải một con chó điên.” Trên mặt Vũ Tinh nhe nở nụ cười.

“Chó điên?” Vô Dạ nhìn nụ cười của nàng, có chút mê hoặc. Đây là lần đầu tiên sau một năm nàng nở một nụ cười thật lòng, không phải miễn cưỡng cười vui. Như lần đầu thấy nàng tươi cười, hấn dường như thấy được Tiểu Vũ Tinh trước kia...

Nàng... hôm nay đã gặp ai?

(1): Ngươi hữu Trương Lương kế, ta có quá tường thê.

Trương Lương kế

Đời nhà Tần, Hàn Quốc có một vị quý tộc tên gọi Cơ Lương. Ông bày mưu ám sát Tần Thủy Hoàng tại bãi cát Bắc Lăng Sa nhưng không thành công, vì để trốn tránh lệnh truy nã, ông đành phải đổi tên thành Trương Lương. Ít có ai ngờ, Trương Lương sau này lại trở thành trọng thần tước trí đa mưu dưới trướng Hán Cao Tổ – Lưu Bang.

Tổ Tiên của Trương Lương nguyên là người Hàn trong nước, ở thời kỳ Ngũ Đại Thập Quốc, gia tộc ông được Hàn Hậu trọng dụng, về sau nước Tần tiêu diệt Hàn Hậu, Trương Lương bán hết cả gia tài để mưu cầu võ sĩ giúp đỡ, dùng một trăm hai mươi cân sắt đúc thành ám chùy, ý đồ giết chết Tần Thủy Hoàng tại bãi cát Bắc Lăng Sa (nay thuộc huyện Nguyên Dương, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc), chẳng ngờ ám chùy lại đánh trúng đoàn xe tùy tùng nên kế hoạch bất thành.

Ngày sau, Trương Lương có cơ duyên được hoàng thạch lão nhân truyền thụ Thái Công Binh Pháp. Ông ngày đêm nghiên cứu, sau nhiều lần phỏng đoán, rốt cuộc cũng đã tinh thông mà trở nên vô cùng túc trí đa mưu.

Năm 209 TCN, Trần Thắng khởi nghĩa chống nhà Tần. Trương Lương cũng tụ họp hơn trăm trai tráng. Tháng 12 năm 208 TCN Trần Thắng bị giết, tướng Tần Gia lập người dòng dõi nước Sở là Cảnh Câu ở đất Lưu làm Giả Vương (vua tạm thời) của nước Sở. Trương Lương muốn đi theo, đi đến giữa đường thì gặp Lưu Bang, bèn theo Lưu Bang. Lưu Bang cho ông làm tướng coi quản ngựa của quân lính.

Ông mấy lần đem Thái Công Bình Pháp ra trình bày với Lư Bang, được khen ngợi. Vì vậy, ông quyết định theo Lư Bang, không đến yết kiến Cảnh Câu nữa. Sau khi phò trợ Lư Bang thành công diệt Tần lập Hán, ông liền hưởng Hán Cao Tổ, cũng tức là Lư Bang chào từ giả.

Sau khi Trương Lương chết, Tây Hán những năm cuối quân Xích Mi khởi nghĩa, thiên hạ đại loạn. Có người khai quật mộ phần của Trương Lương lên, vừa mở nắp quan tài ra, chỉ thấy một bức hoành thạch tượng bay lên cao rồi tan biến vào giữa những đám mây, mà trong quan tài cũng không hề tìm được di cốt Trương Lương, chỉ thấy một cuốn văn thư ghi lại mưu lược ngày trước của ông.

Quá tường thê (thang mây)

Quá tường thê xuất hiện vào kỳ Đông Chu xuân thu thời Chiến Quốc.

Trương truyền, có một lần, Sở Huệ Vương phái Công Thâu Ban (Lỗ Ban) chế tạo thang mây (thang dài dùng để công thành hoặc chữa cháy) với ý đồ tấn công Tống quốc.

Mặc Tử hay tin, vội vàng đi liên tục mười ngày mười đêm đến Sở quốc tìm gặp Công Thâu Ban, nói – “Phượng Bắc có người bắt nạt ta, mời người ra tay trừng trị hân.”

Nhận thấy Công Thâu Ban không hề có hứng thú, Mặc Tử liền nói tiếp – “Ta sẽ tặng người thật nhiều vàng.”

Công Thâu Ban nghe xong lập tức giận dữ đáp – “Ta chỉ thi hành nhân nghĩa, kiên quyết không tùy tiện giết người.”

Mặc Tử lại nói – “Sở quốc đất đai có thừa, nhân khẩu sung túc, vì có gì lại muốn chiếm đoạt thêm đất đai? Tống quốc trước nay không hề đắc tội Sở quốc, vì có gì Sở quốc lại muốn dẫn quân tiến đánh? Người chỉ thi hành nhân nghĩa, kiên quyết không tùy tiện giết người, có sao lại hỗ trợ Sở Vương tiến đánh Tống quốc? Làm thế không phải là tùy tiện giết người sao?”

Công Thâu Ban tuy nghe Mặc Tử nói xuôi tai, nhưng hân cũng đành bất lực mà đáp trả – “Người nói rất có đạo lý. tiếc rằng ta đã lỡ nhận lời Sở Vương.”

Mặc Tử nghe xong lập tức xin Công Thâu Ban dẫn đi gặp Sở Vương.

Mặc Tử vừa gặp được Sở Vương liền hỏi – “Có những người, xe tốt ở nhà không thích ngồi, lại muốn đi sang nhà hàng xóm cướp xe hư, vài lạng ở nhà không thích mặc, lại muốn đi sang nhà hàng xóm cướp vài bộ, cao lương mỹ vị ở nhà không thích ăn, lại muốn đi sang nhà hàng xóm cướp cảm bả. Dám hỏi Sở Vương, đó là loại người gì?”

Sở Vương đáp – “Đó là kẻ trộm cướp.”

Mặc Tử tiếp tục hỏi – “Sở quốc đất đai năm nghìn dặm, Tống quốc đất đai năm trăm dặm, Sở quốc giàu có khắp thiên hạ, Tống quốc hai bàn tay trắng. Đánh Tống quốc, chuyện đó so với chuyện trộm cướp có gì khác nhau?”

Sở Vương lại đáp – “Tuy rằng nói như vậy, nhưng Công Thâu Ban đã giúp ta chế tạo thang mây, ta nhất định phải dùng nó đánh chiếm Tống quốc.”

Mặc Tử bắt đầu dĩ đành phải thỉnh cầu Công Thâu Ban giả vờ bày ra chiến trận. Được Sở Vương đồng ý, Mặc Tử cưỡi xuống đai lưng giả làm thành trì, tiếp đó cùng Công Thâu Ban dùng gậy gỗ nhỏ làm vũ khí đầu trận.

Mặc Tử làm người thủ thành, Công Thâu Ban theo đó bày ra chín loại binh pháp công kích, thế nhưng không có loại nào thành công. Đến lượt Công Thâu Ban thủ thành, hân liền liên tiếp thất bại ba trận mà run tay buông xuống gậy gỗ.

Lúc này Mặc Tử mới nói – “Ta đã phái ba trăm đệ tử sang Tống quốc hỗ trợ, bọn họ mỗi người đều biết được một loại binh pháp của ta.”

Sở Vương trầm mặc hồi lâu, sau đó nói – “Ta quyết định không đánh Tống quốc nữa.”

Không Tử có khả năng nâng cửa thành lên, thế nhưng ông chưa bao giờ hướng về phía mọi người khoe khoang tài năng. Mặc Tử giỏi cả kỹ năng tấn công lẫn phòng thủ, ngay cả Công Thâu Ban cũng phải nghiêng mình bội phục, thế nhưng chưa bao giờ nghe ai nói ông giỏi dụng binh. Bởi lẽ cả Không Tử lẫn Mặc Tử đều hiểu rõ một đạo lý – “Thắng lợi nhất thời không khó, cái khó chính là biết cách vĩnh viễn giữ vững giang sơn.” – Mà việc đó thì phải biết trọng dụng người tài mới có khả năng làm được.

Người có mưu kế lợi hại, ta có phương thức đối phó. tất cả mọi người đều hữu kế sách, kiên quyết không ai nhún nhường ai. Binh đến ngăn cản, nước đến dập dề.

Câu nói “Người hữu Trương Lương kế, ta có quá tường thê” chính là mang ý nghĩa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

♥Edit: Diệp Thiên Điểm♥ ♥Beta: Viochan♥ Ngã tư đường tấp nập người qua lại, thân hình thon dài, diện mạo tuấn mỹ của Âu Dương Chính Hiền vẫn nổi bật như hạc giữa bầy gà, liên tiếp khiến mọi người phải liếc mắt nhìn. Hơn nữa phần đông là nữ tử, hận không thể chôn chân xuống đất. Có một số bạo dạn thỉnh thoảng lại liếc mắt đưa tình nhưng Chính Hiền lơ đi coi như không khí.

“Công tử, đây là tranh do người đã từng gặp nương nương vẽ.” Thị vệ mở bức họa cuộn tròn ra, một nữ tử áo trắng che mặt.

Là nàng! Nhưng ngày hôm qua trầm rõ ràng đã nhìn thấy mặt nàng khi không đeo khăn che mặt. Không đúng không đúng, nữ tử thần bí và người hấn gặp lúc sau hình như không phải cùng một người. Chính Hiền bừng tỉnh nhận ra, khỏe miệng khề nhếch: “Tình Nhi ới Tình Nhi, người đúng là quá thông minh, ngay cả trầm cũng bị người lừa.”

Cảm giác của hấn không hề sai, nữ tử kia chính là người hấn đau khổ tìm Tiêu Vũ Tình!

Đột nhiên cảm thấy một trận gió thổi tới. Thị vệ bị thổi làm ngã nghiêng, mơ hồ nhìn thấy một bóng người. Chỉ có hoàng đế vẫn đứng thẳng, khỏe miệng vẫn lộ ra ý cười thần nhiên. Thiên hạ đệ nhất thần thâu(thần trộm) Tây Môn Phong quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhưng chỉ chớp lát sau, nụ cười của hấn cứng lại. Tây Môn Phong trộm gì không trộm lại trộm vật mà hấn quý trọng nhất, ngọc bội duy nhất Vũ Tình để lại cho hấn. Lúc bình thường hấn không ngại chơi đùa một trận với Tây Môn Phong, dù sao cao thủ so chiêu cũng là một thú vui của đời người, nhưng chết tiệt, hấn dám lấy mất ngọc bội. Muốn chết sao, hấn tuyệt đối không khách khí với hấn ta.

Hoàng đế bay tựa ảo ảnh, thị vệ trở tay không kịp vẫn đứng ở một chỗ tìm hoàng đế của bọn hấn.

Đuổi tới một thôn, Chính Hiền rốt cục cũng nhìn thấy bóng dáng Tây Môn Phong, không hổ là thần trộm, bay nhanh như vậy, đến vô ảnh đi vô tung. Hấn xoay người một cái đi đến trước mặt Tây Môn Phong.

“Tây Môn công tử, vật cầm của tại hạ có phải nên trả lại không?”

Tây Môn Phong kinh ngạc nhìn Chính Hiền. Võ công của hấn không phải tuyệt đỉnh nhưng khinh công tuyệt đối là đệ nhất, trong thiên hạ người có thể đuổi kịp hấn cực hiếm. Xem ra hôm nay hấn dụng tới cao thủ rồi.

“Người có chứng cứ gì chứng minh ngọc bội này là của người?” Miếng ngọc bội này vừa nhìn đã biết là thượng phẩm, mà người này liếc mắt một cái đã biết ngay thân phận của hấn, tuyệt đối không phải hạng tầm thường. Hấn rốt cuộc là ai? Trên giang hồ chưa từng nghe qua có nhân vật như thế này.

“Tây Môn Phong, ta không có tính nhẫn nại để nghe những lời vô nghĩa, người tốt nhất nên lập tức trả lại cho ta.” Âu Dương Chính Hiền hấn cũng không phải hạng người keo kiệt không cho nổi ai cái gì. Chỉ là ý nghĩa của miếng ngọc bội này đối với hấn quá đặc biệt, hấn không thể không lấy lại. Trước kia, khi Tây Môn Phong vào cung ‘làm khách’ hấn cũng không so đo, không phải sao?

“Xem ra nó đối với người rất quan trọng, có phải là của người trong lòng đưa cho không?” Tây Môn Phong tò mò dung mũi người người, muốn người ra được chút manh mối.

“Làm càn.” Chính Hiền đánh một chưởng. Dám sỉ nhục Tình Nhi của hấn, muốn chết!

Tây Môn Phong tránh không kịp, trúng một chưởng mạnh. May mà Chính Hiền không dùng mười thành công lực nếu không hấn đã đi đòi nhà ma rồi.

“Lão huynh, ta chỉ lấy của người miếng ngọc bội, người không cần phải hạ thủ nặng tay như vậy chứ.” Tây Môn Phong bị đánh bay, miệng phun ra máu. Tình tình người này đúng là không phải nóng nảy bình thường, mình lại xui xẻo chọc phải người ta chứ. Hấn cùng lắm chỉ ‘mượn’ chơi vài ngày thôi, hôm nào đó gặp sẽ trả lại. Hấn cũng không phải người tham tài, chỉ thích sự kích thích khi ăn trộm thôi. Từ ‘làm càn’ này người làm nha môn bình thường cũng không dám nói, chẳng lẽ người đó là người trong hoàng tộc sao?

“Tây Môn Phong, ta đã cảnh cáo người rồi. Lấy ra đây!” Hấn không muốn giết người.

Tây Môn Phong chậm rãi đứng lên, vui cười nói: “Nhìn người sốt ruột như vậy không phải thật sự là người trong lòng đưa đây chứ?”

“Phải thì sao mà không phải thì thế nào?” Hấn không rảnh khua môi múa mép ở đây.

“Đúng thì ta đương nhiên sẽ trả lại cho người, còn không thì cho mượn hai ngày chơi cái đã.”

“Nếu không muốn chết thì người tốt nhất hãy lấy ra đây.”

“Tây Môn Phong, người mau trả lại ngọc bội cho hấn đi.” Tiếng nữ tử trong trẻo như tiếng chuông vang lên. Một hoàng y(áo vàng) nữ tử bay xuống từ trên nóc nhà.

“Hoàng Anh, sao người lại ở đây?” Tây Môn Phong cũng là người của Thánh Tiên môn nhưng hấn thuộc Lam các còn Hoàng Anh đương nhiên là thuộc Hoàng các. Các các trong Thánh Tiên môn không có liên hệ chặt chẽ, thậm chí làm theo ý mình, ai cũng không phục ai.

“Nếu ta không đến, chỉ sợ ngươi ngay cả chết ra sao cũng không biết ấy chứ.” Tây Môn Phong đắc tội ai không đắc tội lại đi đắc tội với hoàng đế.

“Này, Hoàng Anh, cho dù giao tình không sâu đậm thì ngươi với ta tốt xấu cũng là đồng môn, tự nhiên lại đi bênh người ngoài. Chắc là ngươi thích người ta rồi.”

Hoàng Anh hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái: “Tây Môn Phong, ngươi nói bậy bạ gì đó? Cần thận ta đến Lam Các mách tội ngươi với các chủ đây.” Quay sang chấp tay nói với Chính Hiền: “Tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng, người này hay nói hươu nói vượn, ngươi đừng so đo với hắn.”

“Ngươi... là hoàng thượng?” Tây Môn Phong mở to mắt, gần như sắp ngất đến nơi. Thảm rồi, sao hắn lại chọc đến hoàng thượng cơ chứ, về sau muốn đến nhà hắn ‘làm khách’ chẳng phải rất khó ư? Bảo bối của hoàng cung ời!

Chính Hiền nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Tây Môn Phong ôm quyền thờ dài nói. Bọn họ là người trong giang hồ, theo quy củ giang hồ, không cần làm đại lễ ba quỳ chín bái nhưng là con dân Long Hiên, tấm lòng yêu nước cũng không hề kém người khác. Chonên tôn trọng, lễ phép vẫn cần phải có. “Hoàng thượng, ngài quá, vừa rồi đã đắc tội. Trả cho ngài!” Hắn ta là hoàng tộc mà, người trong triều đình không động đến là tốt nhất. Chứ chọc vào làm hấn ta khó chịu, phải trọng binh truy nã hấn thì về sau hấn muốn đi trốn gì đó cũng không dễ dàng.

Chính Hiền lấy lại ngọc bội, có loại cảm giác an toàn. Đột nhiên dường như hấn nghe thấy có tiếng người đang hát, có loại ma lực dẫn hấn đi đến.Ca khúc đó, giọng hát này... là nàng sao?

Hoàng Anh, Tây Môn Phong nhìn hoàng đế như trúng tà đi đến phía đằng kia, thoáng trao đổi cái nhìn với nhau, tò mò theo sau.

“Chợt kè chợt kè sáng trong suốt, đầy trời đều là ngôi sao nhỏ...” (Nhất thiêm nhất thiêm lượng tinh tinh, mấn thiên đô thị tiểu tinh linh) Một đám trẻ con ngồi thành một vòng tròn, non nớt hát bài đồng ca. Ở giữa là một nữ tử áo trắng, nàng cười tươi như hoa, thân thiết nói chuyện với mấy đứa nhỏ.

“Mấy đứa, bài hát này hay không?” Vũ Tinh mỉm cười ngọt ngào.

“Hay ạ.” Bọn trẻ trăm miệng một lời trả lời. Trong đó một đứa nhỏ làm nũng nói: “Tuyệt tỷ tỷ hát là hay nhất.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Bọn trẻ lập tức tán thành. Chúng thật sự rất sùng bái Tuyệt tỷ tỷ, trong lòng chúng Tuyệt tỷ tỷ chính là người đẹp nhất tốt nhất thiên hạ.

“Thật không? Mấy đứa chỉ nói thế cho Tuyệt tỷ tỷ vui đúng không?” Nhìn một cái, đứa nhỏ nào cũng đáng yêu quá đi.

“Đương nhiên là thật. Tuyệt tỷ tỷ đã nói trẻ con ngoan không được nói dối mà.” Bọn trẻ hồn nhiên trả lời. Vũ Tinh rất thích ở cùng chúng, trong sáng tự nhiên! Thật muốn trở lại thời thơ ấu...

“Ng ngoan lắm. Tuyệt tỷ tỷ sẽ dạy mấy đứa bài này, được không?”

“Được ạ.” Bọn trẻ vui vẻ vỗ tay!

“Bài này tên là ‘Làm thơ vì ngươi’(1), nhưng mà mấy đứa không được tùy tiện hát cho người khác phải nghe đâu đấy. Được rồi, hát theo ta từng câu một nào... làm thơ vì ngươi, lặng yên vì ngươi, làm chuyện không thể vì ngươi, học đánh đàn làm thơ vì ngươi, mất đi lý trí vì ngươi...” Hát đến cao trào, trong lòng Vũ Tinh tự nhiên dâng lên một cảm xúc không biết tên, tình yêu thật sự đẹp như vậy ư? Thế gian thực sự có người si tình như thế sao? Cho dù yêu có sâu đậm cỡ nào nhưng không có sự tin tưởng thì sao có thể tiếp tục ở bên nhau?

Chính Hiền nhìn chằm chằm nữ tử đang đứng giữa hát, rốt cuộc hấn không mù. Là nàng, thật sự là nàng, người luôn xuất hiện trong giấc mộng của hấn suốt một năm, muốn đuổi theo lại không đuổi kịp, người làm hấn nhớ thương hàng đêm không ngủ nổi. Nhớ nàng, chính hấn cũng sắp phát điên. Hấn gần như đã nghĩ mình sẽ không còn được gặp lại nàng, mà bây giờ nàng đang ở trước mặt hấn bằng xương bằng thịt. Nàng vẫn đẹp như vậy, đẹp đến làm cho người ta tan nát cõi lòng, đẹp đến nỗi hấn không thể dời tầm mắt khỏi khuôn mặt nàng, hấn không thể một lần giải bày hết tất cả nỗi niềm tương tư chất chồng trong một năm của hấn...

“Tinh Nhi.....” Hoàng đế lẩm bẩm nói, cất cước, nhưng còn chưa kịp bước ra đã nghe thấy giọng nói của một nam tử.

“Tuyệt, đứa bé nó khóc, làm sao bây giờ?”

“A, từ từ, ta tới đây.” Vũ Tinh cười cười đáp. Nhẹ nhàng nói với bọn trẻ: “Mấy đứa ở đây ngồi một lúc, ngoan ngoãn nhé, không được chạy loạn.”

“Vâng.” Bọn trẻ đồng thanh đáp.

Khi Vũ Tinh đứng dậy, lơ đãng nhìn về phía Chính Hiền. Chính Hiền nghiêng người, tránh khỏi tầm mắt nàng. Bản thân rõ ràng tìm nàng đến phát cuồng nhưng lúc này hấn lại không dám lộ diện. Đơn giản là vì giọng nói của nam tử kia, đứa bé kia! Nàng lập gia đình rồi sao? Hôn nữa còn đã có con?

Trán Vô Dạ toát đầy mồ hôi lạnh, chân tay luống cuống bế một đứa trẻ con, tư thế rất quái dị. Hấn vừa bế vừa dỗ: “Xin ngươi đừng khóc nữa được không? Đừng khóc nữa...” Hấn đường đường là đệ nhất sát thủ trên giang hồ, nhân sĩ nghe thấy tên đều sợ mất mật, vậy mà bây giờ ngay cả một đứa trẻ hư cũng không dọa nổi, thất bại quá đi mất!

“Đề ta bế, đề ta bế nào.” Vũ Tinh đỡ lấy đứa bé, cố nén cười. Bộ dáng vừa rồi của Vô Dạ thật sự buồn cười, nếu có mang máy ảnh, nàng nhất định phải chụp lại hình ảnh kinh điển này.

Vũ Tinh nhẹ giọng dỗ đứa bé, nó dần dần nín tiếng khóc, chậm rãi chìm vào giấc ngủ. Ngẩng đầu thấy bộ dáng Vô Dạ như trút được gánh nặng, đầu đầy mồ hôi lạnh, Vũ Tinh rốt cuộc không nhịn nổi bật cười.

“Tuyệt, người cười cái gì?” Vô Dạ nghi hoặc.

“Cười người đấy, người là Vô Dạ thế mà lại bị một đứa bé mới một tuổi làm cho thảm như vậy.” Người không biết cảnh một sát thủ ôm một đứa bé lại không thể đánh không thể mắng, nói với nó nó lại không hiểu, cuối cùng bản thân phải một mồi nó như thế nào đâu. Cho dù bắt hán giết người cũng không khó khăn đến thế.

“Ta thật sự hết cách, tiếng khóc của nó còn lợi hại hơn cả sư tử rống.” Sau này nếu có chuyện trông trẻ con xin miễn cho kẻ bắt tài như hán. Lý đại tẩu nhà bên cạnh và tạm thời có việc nên nên con sang nhà bọn họ, hại hán thành thảm như vậy.

“Có khoa trương quá không? Người xem, nó ngủ thật ngọt ngào, đáng yêu quá đi.”

Vô Dạ lại gần, lấy ngón tay nhẹ nhàng đùa đứa bé, vui vẻ nói: “Đúng vậy, đúng là rất đáng yêu. Người xem tay hán bế bé, mềm mềm, cứ như sờ vào sẽ gãy mất vậy, làm hại ta không dám động vào.”

“Đa thịt trẻ con thích thật, mềm mềm mịn mịn. Người nói xem, có phải trẻ con đứa nào cũng đều đáng yêu như vậy không?” Vũ Tinh thật muốn nhìn Vô Dạ trước đây như thế nào, đáng tiếc là không có ảnh chụp nên muốn nhìn Vô Dạ khi còn trẻ con thật không thể.

“Không biết, nhưng ta biết trước đây người nhất định rất đáng yêu.” Tuyệt đẹp như vậy, lúc nhỏ nhất định cũng là tiểu mỹ nhân.

“Đương nhiên, Vô Dạ, miệng lưỡi người từ lúc nào lại trơn tru thế chứ?” Vũ Tinh hỏi nhỏ cũng là một tiểu mỹ nhân, đi đến đâu đều là tiêu điểm chú ý của mọi người.

“Ta nói đều là thật mà.” Vô Dạ sẽ không nói dối, phải là phải, không phải là không phải. Trong lòng hán, Vũ Tinh là đẹp nhất.

Vũ Tinh cười hi hi, lại chuyển đề tài sang đứa bé: “Người xem, miệng nó bé quá, cứ tí tí lại khê động nữa chứ...”

Vô Dạ chia tay ra đùa nó, thỉnh thoảng lại bốn mắt nhìn nhau với Vũ Tinh, vui vẻ ăn ý cùng cười. Nghiễm nhiên chính là hình ảnh một nhà ba người hạnh phúc.

Chính Hiền đứng ngoài cửa sổ ngắm nhìn nụ cười hạnh phúc của Vũ Tinh. Trong lòng trống rỗng! Hoá ra lúc trước là Vô Dạ đưa nàng đi, hai người đã thành thân, hơn nữa còn có một đứa con đáng yêu. Nàng thật sự hạnh phúc, có lẽ điều nàng vẫn muốn chính là như vậy, điều mà bản thân hán không thể cho nàng. Là hán tự tay đẩy nàng vào vòng tay người khác! Hán có thể oán sao? Không thể, tất cả đều là hán gieo gió gặt bão. Nhưng hán vẫn không cam lòng, vẫn rất đau đớn. Chẳng lẽ Vũ Tinh thật sự ngay cả một cơ hội chuộc lỗi cũng không cho hán, hết thấy đều không còn kịp cứu vãn nữa sao? Hán biết, vào khoảnh khắc hán hiểu lầm Vũ Tinh hán đã mất đi nàng. Nhưng trong lòng hán vẫn còn hy vọng, hy vọng Vũ Tinh vẫn yêu hán, mặc kệ phải làm bất cứ điều gì, chỉ cần Vũ Tinh cho hán một cơ hội. Nhưng bây giờ... dường như đã không có chỗ cho hán nữa. Liệu có phải hán không nên xuất hiện, quấy rầy cuộc sống hạnh phúc êm đềm như nước của nàng, hán xuất hiện có thể làm xáo trộn hạnh phúc ấy hay không?

Tây Môn Phong và Hoàng Anh đi theo phía sau hoàng đế, không hiểu vì sao hoàng đế lại có biểu tình như vậy. Rõ ràng hán muốn vào nhà nhưng không dám. Hoàng Anh chính mắt chứng kiến lời hứa lúc sinh tử của bọn họ, rất khó tin rằng Tiêu Vũ Tinh sẽ gả cho nam tử khác, nhưng sự thật lại xảy ra ngay trước mắt! Sau khi nàng đi du lịch các quốc gia trở về, thường xuyên nghe dân chúng nói về chuyện của hoàng đế và Tiêu phi, nàng còn tưởng rằng chỉ là lời đồn. Rốt cuộc ai phụ ai đây, nàng rồi hết cả lên rồi. Aizz, chuyện của hoàng gia đúng phiền toái! Nàng nhớ đã từng tiên đoán kết cục của bọn họ, không ngờ lại bất hạnh đúng thế thật.

“Tình huống gì đây?” Tây Môn Phong khó hiểu hỏi. Kỳ thật hán cũng là người hay buồn chuyện! Các tình báo của Thánh Tiên môn không mời hán ra nhập thật đúng là uống mất nhân tài.

“Không biết.” Hoàng Anh nhún nhún vai.

“Ài?” Tiếng nói chuyện của Tây Môn Phong và Hoàng Anh bị Vô Dạ phát hiện. Một năm này hán vì Vũ Tinh rửa tay gác kiếm nhưng võ công không hề suy giảm.

Bước chân Chính Hiền chậm rãi thông thả, từng bước một đi ra, xuất hiện trước mặt mọi người. Từng bước hán bước ra, trái tim Vũ Tinh lại như bị đập mạnh một cái.

Mắt nàng nhanh chóng hồng lên. Tại sao, tại sao hán tìm được nơi này? Tại sao hán còn muốn xuất hiện trước mặt nàng, nàng lần lượt nhượng bộ, trốn hán suốt một năm, tại sao hán vẫn không chịu buông tha cho nàng? Nàng giận hán, càng giận chính mình, tại sao vừa thấy hán trái tim lại không nghe lời, cứ như nhất định phải bị hán khống chế như thế? Bây giờ nàng không mang khăn che mặt, hoàn toàn lộ ra trước mặt hán, nàng lấy gì để nguy trang, võ trang cho mình đây?

Chính Hiền đi đến trước mặt nàng thì dừng bước, lần đầu tiên sau một năm hán được nhìn nàng thật gần. Nàng không thay đổi, vẫn đẹp như vậy, chỉ là gầy hơn rất nhiều, nàng vốn chỉ hơi gầy, bây giờ lại càng gầy thêm nữa. Nàng không phải đang rất hạnh phúc sao? Phải béo lên mới đúng chứ. Có lẽ là

vì vừa sinh con nên cơ thể hơi yếu chẳng? Âu Dương Chính Hiền, đứng tự mình đa tình nữa, nàng đã có chồng, lại có cả con, có mái ấm của riêng nàng rồi. Nói vậy thì sau khi nàng rời hoàng cung đã gả cho Vô Dạ. Hoá ra người luôn đau khổ chỉ có hần! Tiêu Vũ Tinh đã quên sạch về hần, nếu còn nhớ gì chắc có lẽ chỉ là hận.

Vô Dạ nhìn về phía Vũ Tinh, sợ rằng khi Chính Hiền xuất hiện thì Vũ Tinh sẽ đi cùng hần. Hần đã quá quen với cuộc sống bình thường cùng nàng, hần thích cuộc sống này! Sao Âu Dương Chính Hiền lại tìm được đến đây? Hần nghĩ nơi này đủ an toàn nhưng xem ra hần vẫn đánh giá thấp mấy huynh đệ Âu Dương gia. Nhìn ánh mắt Vũ Tinh và Chính Hiền khi đối mặt với nhau, dường như hần đã hiểu ra điều gì đó. Tình cảm của bọn họ không thay đổi, vẫn yêu say đắm như thế, bản thân mình bất luận như thế nào đều không thể xen vào giữa bọn họ. Dù có trả giá bao nhiêu đi nữa hần vẫn mãi là người thứ ba.

“Đưa thằng bé cho ta. Các người cứ nói chuyện đi!” Vô Dạ đi đến bên cạnh Vũ Tinh, bế đứa bé trong lòng nàng đi. Bọn họ thật sự phải nói chuyện rõ ràng, mặc kệ cuối cùng Vũ Tinh quyết định thế nào, hần đều chấp nhận.

Vũ Tinh lúc này mới hồi phục lại tinh thần, lạnh lùng nói: “Ta với hần không có gì để nói.”

“Tình Nhi, có những điều ta đã muốn nói với nàng từ một năm trước, chỉ là không kịp...” Năm đó hần lao tới Vũ Hiền các rốt cuộc lại không tìm thấy tung tích giai nhân, trong lòng ảo não. Sự hối hận cứ bám lấy hần suốt một năm nay.

“Đã không kịp thì đừng nói nữa.” Vũ Tinh xoay người, không chịu đối mặt với hần. Giọng nói của nàng vẫn cứ lạnh lùng khiến người ta cảm thấy thật xa cách.

Chính Hiền đi tới trước mặt nàng: “Không, ta muốn nói, Tình Nhi, người ít nhất cũng phải cho ta một cơ hội chuộc lỗi chứ.”

“Không cần thiết. Ta đã nói rồi ‘bất đao hoàng tuyền vật tương kiến’, người đã quên rồi sao?” (chưa đến tuổi vàng không mong gặp lại)

“Ta không quên, ta muốn gặp người, muốn đến sắp phát điên rồi. Tình Nhi, ta sai rồi, ta đã hiểu lầm người. Ta có lỗi với người, là ta đã khiến người phải đau khổ. Người hận ta, phạt ta như thế nào cũng không sao, chỉ xin người đừng lạnh nhạt với ta như thế.” Hần chịu không nổi việc Vũ Tinh coi hần như người xa lạ. Hần ngay cả tôn xưng của hoàng đế là «trẫm» cũng vứt sang một bên, ở trước mặt nàng, hần chỉ là một người chồng làm sai tạ lỗi với vợ.

“Người là hoàng đế cao cao tại thượng, mà dân nữ chẳng qua chỉ là một dân đen bé nhỏ, sao dám bắt kính với hoàng thượng chứ? Thứ lỗi cho ngôi nhà đơn sơ của bọn ta, miếu nhỏ không thờ nổi đại Phật, người đi đi.” Vũ Tinh tiếp tục xoay người.

“Tình nhi, người mắng ta, đánh ta cũng được, van xin người đừng đối xử với ta như vậy.” Cái gì mà thể diện, cái gì tôn nghiêm tất cả hần đều không cần, hần chỉ cần Vũ Tinh, chỉ cần sự tha thứ của nàng.

Nực cười! Năm đó hần đối xử với nàng thế nào? Bây giờ chỉ là lời nói lạnh nhạt thôi mà hần đã chịu không nổi. Quả nhiên là hoàng đế, không chịu nổi một chút đau khổ, một khi đã như vậy, sao hần còn tới đây chịu tội làm gì?

“Tình Nhi, người nói cho ta biết phải thế nào người mới bằng lòng tha thứ cho ta?” Cho dù bắt hần chết, hần cũng sẽ tuyệt đối không oán hận một câu.

Tha thứ? Năm đó hần có thể nhẫn tâm ban thưởng nàng một ly độc rượu, kết thúc tình duyên của bọn họ, bây giờ lại nói đến tha thứ. Lúc trước nếu không phải Lam nhi đổi chén rượu độc kia thì hần còn có thể đứng đây mà cầu xin sự tha thứ của nàng sao?

“Người đi đi, đừng quấy rầy cuộc sống bình yên của bọn ta nữa.” Mặt Vũ Tinh không chút thay đổi khiến người ta không nhận ra suy nghĩ của nàng. Đi đến bên người Vô Dạ, nàng phải tìm người để dựa vào nếu không nàng lo rằng mình bất cứ lúc nào cũng có thể mềm lòng, dù sao người này là người nàng từng dùng cả sinh mệnh để yêu. Nàng từng nghĩ hần là chân mệnh thiên tử của nàng, là người nàng xuyên qua để tìm kiếm, là người nàng yêu cả đời. Kết quả, hần lại là người làm nàng tổn thương sâu sắc nhất, xuyên qua mà đến đối lại là những vết thương lòng.

“Người thật sự đã thành thân? Với Vô Dạ?” Sự thật đã bày ra trước mắt nhưng trong lòng hần vẫn ôm một chút hy vọng may mắn.

“Chuyện của ta không liên quan đến người. Ta tha thứ cho người, chỉ cần người đừng đến quấy rầy cuộc sống của bọn ta nữa!” Nàng vô tình lợi dụng Vô Dạ, thậm chí muốn khiến hoàng đế biết khó mà rút lui.

Một câu nói của Vũ Tinh đẩy trái tim Chính Hiền rơi xuống vực thẳm “Người... Thật sự đã thành thân! Ta muốn hỏi người, người còn yêu ta không?” Hần biết bây giờ còn hỏi câu này thực ngốc, nhưng nếu không hỏi hần sẽ hối hận. Hần muốn biết trong lòng Vũ Tinh còn có hần không hay một chút hi vọng hần cũng không có?

“Người nói xem?” Vũ Tinh châm biếm ngẩng đầu nhìn thẳng vào hần, trong mắt là sự lạnh lùng, khinh thường và hận ý.

“Trẫm biết rồi. Chúc các người vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão, trẫm sẽ không đến quấy rầy các người nữa.” Tim Chính Hiền thất lại đau đớn. Hần đã tổn thương nàng quá sâu sắc, nếu đây là hạnh phúc nàng muốn, cho dù không cam lòng, hần cũng chỉ có thể chúc phúc cho nàng.

Xoay người, cất bước, mãi đến khi xa khuất...

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

♥Edit: Xuxu♥ ♥Beta: Viochan♥ Bản thân đau khổ tìm kiếm nàng một năm, nàng chế giễu, còn nhanh như chớp thành thân rồi có cả con. Hắn có thể trách nàng sao? Không thể! Đây đều là do hắn tự tạo nghiệp chướng. Hắn thật sự cảm thấy không cam lòng, trực giác nói cho hắn biết Tình Nhi vẫn yêu hắn. Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, nàng thật sự không còn là của hắn nữa. Trước kia, hắn có thể tùy hứng ngang ngược ép buộc nàng ở lại bên cạnh hắn nhưng bây giờ thì không thể nữa. Là hắn phụ Vũ Tinh trước, hắn có tư cách gì để yêu cầu nàng quay về đây.

Chính Hiền chăm chú nhìn ánh trăng, lo lắng liệu có phải nên trở về cung rồi không? Mẫu hậu hắn là rất lo lắng? Phải làm sao mới có thể khiến Tình Nhi nguôi giận tha thứ cho mình, hay có lẽ phải nói là làm sao để bù đắp tội nghiệp mà hắn gây ra trước kia? Có lẽ điều duy nhất hắn có thể làm chính là như lời Tình Nhi nói, không đi quấy rầy cuộc sống bình yên của nàng nữa. Nhưng mặc kệ Vũ Tinh có về cung cùng hắn không thì hắn cũng đã quyết định, đời này hắn sẽ không cưới bất cứ nữ nhân nào khác. Nếu sau này phải tìm người thừa kế ngôi vị hoàng đế thì cứ chọn trong số con của hai đệ đệ đi, dù sao hắn kiếp này ngoài Tiêu Vũ Tinh sẽ không cưới ai khác.

“Tây Môn Phong, ngươi đến có chuyện gì?” Bây giờ đang thịnh hành vào không gõ cửa sao? Mấy nhân sĩ giang hồ này đúng là nông cuồng, may mà hoàng đế rộng lượng không so đo với bọn họ. Nhớ ngày đó khi hắn chưa làm hoàng đế cũng có quãng thời gian phiêu bạt trong giang hồ, một khoảng thời gian thật đẹp. Hắn rất hâm mộ những người này, chỉ tiếc hắn là hoàng đế, trên người phải gánh lấy trách nhiệm.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Không thể không bái phục vị hoàng đế này, tuyệt đối là một cao thủ, có thể biết hắn đã đến còn không cần xoay người đã biết là ai. Tây Môn Phong lúc này mới nhớ ra hắn chưa hành lễ. Không phải là hắn muốn bắt kính với hoàng thượng mà là vì hắn ở trong giang hồ đã lâu hơn nữa lại là trộm, đã quen gặp mặt kiểu này rồi! (kiểu vào ko gõ cửa ấy =.) Có điều, hắn đảm bảo, chỉ cần hoàng thượng nghe xong chuyện hắn muốn nói nhất định sẽ cực kỳ vui mừng mà nhảy dựng lên.

“Hoàng thượng, thần có tin cực chấn động muốn nói với ngài, không biết ngài có hứng thú không?”

“Bớt nói nhảm đi.” Tâm tình hắn âm u cực điểm, Tây Môn Phong người tốt nhất đừng có thách thức cực hạn của hắn. Thực ra, hôm nay có thể gặp được Tiêu Vũ Tinh còn phải cảm ơn hắn mới phải.

“Có chuyện liên quan tới Tiêu phi nương nương.” Tây Môn Phong thích buồn đùa lê đã tìm hiểu về chuyện giữa hoàng đế và Tiêu Vũ Tinh từ phía Hoàng Anh. Hắn tò mò nên buổi tối đã lên đến nhà Tiêu Vũ Tinh, kết quả lại thu hoạch được tin bất ngờ.

“Chuyện gì?” Quà nhiên hoàng đế rốt cục cũng quay mặt lại liếc hắn một cái.”

“Hôm nay ta lên lên vào nhà bọn họ, ngài biết ta nhìn thấy gì không?” Tây Môn Phong cố ý ra vẻ thần bí.

“Nói thẳng đi.”

“Được, được, được, nói đây nói đây. Đó chính là Tiêu phi nương nương và Vô Dạ ngủ riêng phòng...” Tây Môn Phong ngừng nói, đợi xem Chính Hiền sẽ nổi trận nổi đình hay mừng rỡ như điên.

“Ngươi nói cái gì?” Câu nói của Tây Môn Phong như quả bom nổ bùng thần kinh Chính Hiền. Giống như còi lòng khô héo trong nháy mắt được trận mưa rào dễ chịu, lại giống cây khô sắp chết héo đột nhiên hồi xuân, kỳ tích mà người ta không thể tin được. Hắn căng thẳng nắm chặt áo Tây Môn Phong.

“Buông tay, buông tay.” Tây Môn Phong thực hoài nghi một thể hệ thần trộm đang sắp bị hoàng thượng tóm chặt đến mức không thể hít thở mà chết.

“Nói mau, trẫm không muốn tiếp tục nghe những lời vô nghĩa.” Chính Hiền buông hắn ra.

Tây Môn Phong nhanh chóng hít từng ngụm từng ngụm không khí mới vào phổi, “Còn nữa, đứa trẻ mà chúng ta nhìn thấy hôm nay là con của Lý đại tẩu nhà bên cạnh. Ngươi không biết ta nằm trên nóc nhà vát và thể nào đâu, lúc nào cũng lo lắng bị Vô Dạ phát hiện. Đó là Vô Dạ đấy nhá, xui xẻo mà bị hắn phát hiện thì một thể hệ thần trộm từ nay về sau mai danh ảm tích luôn.”(ý nói anh VD đánh cho toi bời ko đi trộm đc nữa hoặc là... ‘khực’ chết ngắc luôn)

“Ngươi còn nói những lời vô nghĩa thì trẫm lập tức khiến cho ngươi mai danh ảm tích luôn đấy. Có ai từng nói với ngươi rằng ngươi rất phiền không hả?” Nếu không phải thấy hắn có chút công lao thì đã sớm xử hắn rồi. Tình Nhi không hề gả cho Vô Dạ, cũng không có con với người khác, đây đều là sự thật sao? Hắn có chút không dám tin, không dám tin ông trời lại chiếu cố hắn đến vậy. Thật tốt quá, nói như vậy, Tình Nhi vẫn còn yêu hắn, hắn vẫn có hy vọng níu giữ nàng. Thật cảm tạ trời xanh, cảm tạ chư thiên thần Phật.

“Có rồi.” Tây Môn Phong ngưng ngưng gãi đầu, bình thường người đã từng gặp hắn ai cũng nói như vậy.

Hoàng đế liếc xéo hắn một cái, với thân thủ của hắn thì trở thành một đại nội mật thám cũng không tòi, huống hồ hắn còn thích đi buôn chuyện như vậy. Chỉ là người trong giang hồ thường ân oán song phẳng, hắn là sẽ không chịu thiệt vì người khác.

Ngày mai, ngày mai hắn nhất định phải đi tìm Tình Nhi, hắn sẽ cầu xin nàng tha thứ. Mặc kệ Tình Nhi sẽ đối xử với hắn thế nào, lạnh nhạt cũng tốt mà chứ chẳng cũng được. Tóm lại, hắn chỉ cần mắng không cãi lại, đánh không phản kháng là được.

Lại là một ngày đẹp trời. Tiêu Vũ Tinh vừa mở cửa thì đã nhìn thấy ngay khuôn mặt đẹp trai chết người không đèn mạng. Chính khuôn mặt này đã hại nàng cả đêm không ngủ được, mắt ngủ làm hai mắt nàng thâm lại.

“Tinh Nhi.....” Về mặt Chính Hiền sáng rỡ như ánh mặt trời cùng với giọng nói nam tính trầm trầm đặc biệt dễ nghe tuyệt đối có thể làm người khác hồn siêu phách lạc.

“Người tới đây làm gì?” Vậy mà ai đó đã miễn dịch với người đẹp trai, lạnh lùng hỏi. Hắn đã hại nàng một đêm không thể ngủ nổi, hắn còn muốn thế nào nữa?

“Tinh Nhi, sắc mặt người không tốt này. Không phải là cả đêm qua đều nghĩ đến ta đấy chứ?” Chính Hiền cột nhà, không có nửa điểm bộ dáng hoảng sợ, cực kì vô lại.

“Nực cười. Ta không muốn nhìn thấy người, người mau đi đi cho ta.” Mặt Vũ Tinh từ đầu tới cuối cứ xị ra.

“Người tới là khách, ta từ trong cung lặn lội đường xa mà đến, người nên mời ta vào uống chén trà chứ.” Chính Hiền không chờ nàng mời đã nghênh ngang đi vào.

Người này sao lại vô lại thế cơ chứ? Vũ Tinh có chút xem thường, nặng nề hít một hơi, kiểm chế mình không cần thiết phải tức giận với người như thế. Thật vất vả mới có thể giảm lửa giận trong lòng, xoa người, lửa giận lại đột ngột bùng lên!

“Âu Dương Chính Hiền, đủ rồi đấy!” Âu Dương Chính Hiền đang ngồi trên ghế, thản nhiên uống trà, bày ra phong thái chủ nhà.

“Nương tử đại nhân có gì chỉ bảo?” Chính Hiền vô lại cười khiến cho người ta không đành lòng làm hại, hắn cười tựa như một thiên sứ hồn nhiên nhất. Vũ Tinh thiếu chút nữa đã bị hắn mê hoặc nhưng câu nói bất cần đời đã giúp nàng tỉnh lại.

“Người đi ra ngoài cho ta.” Vũ Tinh rất sợ, sợ bức tường thành kiên cố trong lòng nàng bị hắn một kích đánh sụp, sự thật cũng đã chứng minh hắn có khả năng này. Lòng nàng từ trước đến nay vốn cứng rắn, nhưng từ khi nhìn thấy hắn thì bắt đầu hỗn loạn, bắt đầu dao động.

“Người vì sao lại sợ ở một mình cùng ta, người sợ đối mặt với ta, sợ sẽ nói hết những lời thật lòng nhất ra có phải không?” Chính Hiền trong lòng chờ mong, từng bước từng bước ép Vũ Tinh lùi lại.

Vũ Tinh bị hắn làm cho phải bước lui về phía sau, đột nhiên ngẩng mặt lên, vẻ mặt tự tin và lạnh lùng: “Hoàng thượng, người đánh giá mình quá cao rồi, ta chỉ là không muốn để Vô Dạ hiểu lầm thôi.”

“Nếu trong lòng người không thương ta, trong lòng không có gì mờ ám thì há tất phải sợ Vô Dạ hiểu lầm?”

“Âu Dương Chính Hiền, người cứ luôn như vậy, áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác. Người cho rằng người nghĩ gì thì người khác nhất định phải làm thế sao?”

“Ta biết ta ngang ngược, ta biết dục vọng muốn sở hữu của ta quá mạnh mẽ, đó là bởi vì ta quá yêu người, ta sợ bị phản bội ta, sợ người bỏ rơi ta. Ta muốn níu giữ người nên mới làm những chuyện ngu ngốc khiến người bị tổn thương như vậy. Người biết không? Mỗi lần nhìn thấy người bị thương trái tim ta đều rất đau nhưng ta cố ép mình không được đối tốt với người, buộc bản thân phải nói những lời vô tình, khó nghe nhất với người, ngày ngày ta đều giống như sống trong địa ngục vậy. Sau đó, Cận vương nói cho ta biết hết chân tướng, bầu trời như sụp xuống, ta biết người sẽ không dễ dàng tha thứ cho ta, ta biết ta đã làm tổn thương người rất sâu sắc. Tinh Nhi, ta sẽ sửa, ta sửa có được không? Ta sẽ không ép buộc người nữa, sẽ không hiểu lầm người nữa, ta sẽ hết mực tin tưởng người. Người là Tinh Nhi mà, ta sao có thể quên Tinh Nhi mà ta yêu thương nhất được? Ta sao có thể quên những ngày tháng chúng ta bên nhau, ta không nên hoài nghi người. Tinh Nhi, ta sai rồi, người tha thứ cho ta có được không?” Ngực khí của Chính Hiền chân thành tha thiết làm người khác phải động lòng nhưng Tiêu Vũ Tinh vẫn không hề biến sắc.

“Chính người bây giờ đang ép ta đấy. Người đi đi được không?” Những lời nói này của Chính Hiền xác thực làm cho người ta cảm động, Vũ Tinh cũng không thể phủ nhận được sự xúc động nơi mềm yếu nhất trong lòng nàng. Nhưng nàng lại càng không thể quên việc lúc trước Âu Dương Chính Hiền kiên quyết ban cho nàng ly rượu độc, không quên hắn từng tức giận kẻ đao lên cổ nàng, không quên lời thề khi nàng bước ra khỏi hoàng cung.

“Không. Ta sẽ không đi, ta sẽ vẫn ở lại bên cạnh người, đến lúc nào người chịu tha thứ thì thôi.” Ánh mắt Chính Hiền nóng rực tựa như có thể bùng lên ngọn lửa.

“Tùy người.” Vũ Tinh xoa người không để ý tới hắn, tiếp tục làm chuyện của nàng.

Chính Hiền thấy Vũ Tinh không để ý tới hắn thì nhàm chán đi quanh nhà của nàng. Một năm qua nàng sống ra sao, nàng rất đặc biệt, người đi đến đâu cũng tỏa sáng như vậy thực sự thích hợp với cuộc sống bình thường sao? Với tính cách của nàng thì không sợ nhàm chán đến chết sao?

“Đây là nhà của người ư, thực sự rất ấm áp.” Nếu là căn phòng nhỏ hạnh phúc của hắn và Vũ Tinh thì tốt quá, chỉ tiếc nam nhân vật chính đã thay đổi.

Vũ Tinh chỉ coi hắn như người vô hình.

“Sao không thấy Vô Dạ đâu? Hắn đi làm sao?”

Vẫn không để ý tới hắn. Không sao, hắn chính là tiểu cường (con gián) đánh không chết, tiếp tục cố gắng không ngừng, xem Vũ Tinh có thể nhẫn nại bao

lâu?

“Mẫu hậu rất nhớ ngươi, bà luôn hỏi con dâu bà khi nào thì quay về? Còn có Cẩn vương, Dật vương, bọn họ đều rất nhớ ngươi. Cẩn vương vì tìm ngươi mà phá lệ một năm không về biên quan. Thời gian Dật vương đi tìm vui cũng giảm bớt, đúng rồi, còn có Lâm Lâm nữa! Nàng ấy rất nhớ Tình tỷ tỷ của nàng, có nhiều người quan tâm ngươi như vậy, cảm động đúng không?”

“A, ngươi đang làm gì vậy? Vá quần áo sao? Ngươi biết vá quần áo sao, trước kia ta không biết, ngươi ấy, chẳng vá quần áo giúp ta bao giờ.” Vô nghĩa, ngươi là hoàng đế cơ mà, quần áo của ngươi cần vá sao?

“TìnhNhi, ngươi đừng vá nữa, trăm không nỡ để ngươi làm việc nặng như vậy. Mua mới là được rồi, trăm chi tiền... Bằng không, trăm gọi cung nữ đến vá hộ ngươi...” Nếu không có vá thì cũng phải quần áo cho ta chứ? Làm gì đến lượt Vô Dạ?

Chính Hiền lải nhải nói không ngừng, Tiêu Vũ Tình rốt cục không chịu nổi việc hân oanh tạc tai nàng, bỏ lại quần áo đi ra khỏi phòng...

“TìnhNhi, ngươi đang phơi khô được liệu sao? Ánh mặt trời mạnh như vậy, da của ngươi lại trắng nõn, phơi nắng thế này nhất định sẽ bị đen, trăm đau lòng lắm. Đề ta giúp ngươi...” Chính Hiền đưa tay ra lấy cái cằm của nàng.

“Âu Dương Chính Hiền, ta nói ngươi biết, đủ rồi đấy.” Vũ Tình bùng nổ, hồ không ra oai thì lại bị coi là mè o bệnh.

“Tốt quá, TìnhNhi, ngươi rốt cục cũng chịu nói chuyện với ta, ta còn tưởng ngươi cả đời sẽ không nói chuyện với ta nữa.” Hân thà để Vũ Tình mắng hân, đánh hân, hung hân cãi nhau với hân còn hơn là nhẫn nhịn không nói lời nào.

“Âu Dương Chính Hiền, ngươi về cung đi. Ta sẽ không đòi nào về cung cùng ngươi đâu, ngươi đừng đến quấy rầy cuộc sống của ta và Vô Dạ nữa, bọn ta sống rất tốt.”

“Không tốt. Không có ngươi thế giới này căn bản không phải là thế giới, ta thậm chí còn hoài nghi mình sống trên đời là vì cái gì?”

“Đó là chuyện của ngươi, không liên quan tới bọn ta. Không phải sao?”

“Không phải. Có liên quan tới ngươi, từ lúc ngươi xuất hiện sinh mệnh ta đã liên quan đến ngươi rồi. Ta biết ta có lỗi, là ta tự tay đẩy ngươi ra xa. Ta không có quyền cũng không đủ tư cách yêu cầu ngươi trở về, nhưng ta sẽ từ bỏ tất cả, chỉ cần có thể giữ được ngươi.

Vũ Tình ngừng chải tóc, ánh mắt Chính Hiền tựa như có thể đoạt hồn phách của người khác, nhìn thấy ánh mắt hân, nàng sẽ nhịn không được mà mềm lòng. Lý trí vẫn nhắc nhở nàng, không được giẫm lên vết xe đổ nữa.

“Ngươi đừng nói nữa, bất luận ngươi nói gì ta cũng sẽ không tin đâu.” Vũ Tình lui một bước, không ngờ đằng sau có một tảng đá không lớn không nhỏ, vấp phải tảng đá, cả người ngã ra sau, được liệu trong tay cũng bay là tả trong không trung.

“TìnhNhi, cẩn thận.” Chính Hiền đứng lúc ôm lấy nàng.

Vũ Tình kinh hồn chưa kịp định thần nhìn hân, gương mặt hân vẫn đẹp trai như vậy, đẹp đến mức làm cho trời đất thất sắc, nàng thường nói khuôn mặt hân chính là khuôn mặt hại nước hại dân. Nhưng dường như hơi gầy một chút. Nàng bình tĩnh nhìn hân, đầu óc trống rỗng, trong chốc lát không biết nên phản ứng thế nào.

Chính Hiền phát hiện Vũ Tình ý loạn tình mê, nỡ nộ cười quyền rũ khiến người khác phải phạm tội, trăm giọng, trịnh trọng công khai nói: “Kiếp này duy khanh là yêu, hậu cung vì khanh mà không...” Không phải hân muốn đồ dành Vũ Tình mà hân thật sự làm được. Nàng vẫn muốn là người duy nhất, nay có thể làm được cho nàng nhưng nàng vẫn cứ khẳng khái không chịu trở về ư?

Vũ Tình cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của Chính Hiền bên tai, cảm giác quen thuộc biết bao. Loại cảm giác này, đến tận bây giờ nàng vẫn không thể nào quên! Chính Hiền vừa nói vừa cọ vào vành tai nàng, nàng chỉ cảm thấy trên mặt, trên cổ tê dại giống như bị điện giật, toàn thân không thể nhúc nhích. Lúc này, nàng mới phát hiện, nàng vĩnh viễn vô lực với Chính Hiền như vậy.

Tơ mắt nhìn khuôn mặt Chính Hiền cách nàng càng ngày càng gần, lý trí mách bảo nàng nên đẩy mạnh hân ra, hung hăng tát hân một cái, sau đó chỉ vào mũi hân mắng to một hồi. Nàng cũng rất muốn làm như vậy nhưng toàn thân vô lực, thậm trí sâu thẳm trong lòng còn có chút chờ mong.

“A...” Một giọng nữ cao vút hết rầm lên khi môi bọn họ gần chạm vào nhau.

Âm thanh này làm kinh hách đến hai người đang đắm chìm trong tình dục. Nhất là Vũ Tình, nàng ảo não không hiểu mình vừa rồi đã làm gì. Chẳng lẽ chịu đựng một lần còn chưa đủ, nếu lời ngon tiếng ngọt của nam nhân mà tin được thì heo mẹ cũng có thể treo lên cây. Nàng dùng sức đẩy Chính Hiền ra, tròn sang bên chỗ Trương đại tẩu vừa hết lên kia.

“Lăng tẩu tử, ngươi làm sao vậy? Có phải nam nhân này ức hiếp ngươi không?” Trương đại tẩu giống như gà mái che chở gà con, đứng chắn trước mặt Vũ Tình, dùng cảm bảo vệ quyền lợi của phụ nữ. Lăng Ngạo Tuyết là người mà bà kính trọng nhất trong thôn, bắt bà tin nàng tư thông với nam nhân khác thì đánh chết bà cũng không tin. Vì thế, khả năng duy nhất chính là nam nhân này thêm nhỏ dãi sắc đẹp của Lăng tẩu tử nên giờ trò đùa giỡn.

“Tình Nhi.....” Chính Hiền kêu lên.

Con ngươi đen láy của Vũ Tình chuyển động, lập tức bày ra bộ dáng lả chã chực khóc: “Ta...ta vừa rồi đang ở nhà vá quần áo giúp Dạ...Sau đó nam

nhân này đột nhiên bước vào, động tay động chân, ta...nhất thời sợ hãi, bỏ chạy ra ngoài, vốn nghĩ rằng bên ngoài có người hẳn sẽ không dám làm gì. Nhưng... nhưng hẳn lại đuổi kịp...Nếu không có Trương đại tẩu người tôi, ta...ta chỉ sợ...hu hu hu...”

Trương đại tẩu vừa nghe đã phát hỏa, ôm vai Vũ Tinh an ủi nói:“Đừng khóc, có ta ở đây, hẳn không dám làm xằng làm bậy đâu.” Lại quát Chính Hiền: “Cái tên đặng đồ từ nhà người, dám làm chuyện bậy bạ trong thôn chúng ta. Nhìn dáng vẻ bên ngoài thì hiền lành đứng đắn, đúng là cái gì mà ngọc với ngà, cái gì trong với chả, à, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, Lãng đại tẩu, ta nói có đúng không?”

“Đúng, đúng, đúng, dùng từ rất đúng.” Tiếp tục đi, mắng cho hẳn thành như bị dội máu chó lên đầu đi.

“Ta là chồng của nàng.” Chính Hiền nhăn mặt nhủ mảy, không ngờ Vũ Tinh lại đổ oan cho hẳn, hẳn đau lòng quá đi mất!

“Chồng?” Trương đại tẩu mở màng nhìn về phía Vũ Tinh.

“Ta...ta không biết, ta không biết hẳn. Chồng của ta là Dạ mà!” Bộ dáng rung rung nước mắt của Vũ Tinh khiến người ta yêu mến, ai nhìn cũng không nhẫn tâm tổn thương.

“Cái tên đặng đồ từ nhà người bôi nhọ sự trong sạch của người khác, chồng nàng ta còn không biết sao? Lãng đại ca tốt hơn người không biết bao nhiêu lần. Đặng đồ từ, hôm nay không dạy dỗ người cho tốt thì người còn tưởng nữ tử chúng ta dễ bắt nạt...” Trương đại tẩu tùy tay vớ lấy cây chổi đánh Chính Hiền.

“TinhNhi, người...” Hẳn không thể tin nổi Vũ Tinh lại đối xử với hẳn như vậy. Chính Hiền tránh được chổi của Trương đại tẩu, giải thích:“Ta thực sự là chồng nàng mà...”

“Ôi chà, người có chết cũng không chịu hối cải.” Trương đại tẩu thấy hẳn không hề có ý hối cải, vung chổi lên quét ngang ngàn quân, xuống tay càng thêm mạnh.

Chỉ chốc lát sau, tất cả nữ tử trong thôn đều chạy tới, trong tay đều cầm vũ khí, mục đích chỉ có một — đánh sặc lang.

Chính Hiền đường đường là một nam tử lại còn là bậc cửu ngũ chí tôn, sao có thể đánh trả một đám phụ nữ trẻ em? Chỉ có thể một mực né tránh, giống như chuột chạy qua đường, ai ai cũng đuổi đánh.

“TinhNhi...” Hẳn chạy tới trước mặt Vũ Tinh, phát tín hiệu cầu cứu. Vũ Tinh ngẩng đầu nhìn trời xanh, giả vờ không thấy. Được lắm, Tiêu Vũ Tinh, người điên rồi!

“Bốp...” Chính Hiền nhìn Vũ Tinh, nhất thời không chú ý, có một bác gái cầm chổi đánh thật mạnh vào mặt hẳn, trên mặt lập tức u lên một cục tím lại.

Vũ Tinh kinh ngạc mở lớn mắt, không tin một vị hoàng đế lại bị đám nữ nhân nông thôn dùng chổi đánh tới tấp. Nếu truyền ra ngoài không phải làm trò cười cho thiên hạ sao, nàng thầm nghĩ nhất định là hẳn điên lên rồi. Nếu Từ đại tẩu mà biết người bà đánh là hoàng đế, không biết có sợ tới mức ngất xỉu đi không?

Chính Hiền bị chọc giận, một bàn tay tóm lấy vũ khí của mọi người. Không ngờ Tiêu Vũ Tinh lại đứng một bên chê cười hẳn!

Mọi người giằng thế nào cũng không ra được, hoảng sợ, người này thoát nhìn có vẻ có võ công.

“Âu Dương chính hiền, nhớ kỹ thân phận của người.” Vũ Tinh hô lớn. Thực sự hẳn lại ở chỗ này đại khai sát giới.

“Âu Dương Chính Hiền, nhớ kỹ thân phận của người.” Vũ Tinh hô lớn, rất sợ hẳn sẽ đại khai sát giới ở đây.(giết hết í)

Môi Chính Hiền cong lên mê người, buông vũ khí của những người đó ra, những người này ngã lăn ra đất. Hẳn cười nói: “Người cho rằng ta sẽ đại khai sát giới ở đây sao?” Nàng coi hẳn là cái gì, đại ma đầu giết người không chớp mắt hay bạo quân tàn ngược? Hẳn không thêm so đo với bọn họ, những người này dù sao cũng là con dân của hẳn.

“Ta không phải đặng đồ từ, cũng không phải muốn vô lễ với nàng, ta chỉ là một người làm chuyện có lỗi đang chờ nàng tha thứ mà thôi.” Chính Hiền chân thành giải thích với người dân trong thôn.

Người dân trong thôn nhìn nhìn, cảm thấy nam nhân này không giống người xấu, huống hồ mình thật sự cũng không đánh lại hẳn liền tản đi.

Vũ Tinh nhìn thấy khuôn mặt bị đánh sưng lên của Chính Hiền rất muốn cười nhưng ngoài mặt lại cố nén, bày ra bộ dáng không liên quan tới mình, lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi. Thật ra nàng đang lo mình sớm muộn gì cũng bị ghen chết.

“Đừng giả vờ nữa, muốn cười thì cứ cười đi.” Chính Hiền trắng mắt liếc nàng một cái. Tính của Vũ Tinh hẳn còn không biết sao, vậy thật sự quá ngu ngốc.

“Có gì buồn cười?” Vũ Tinh không nóng không lạnh nói, đi vào trong phòng, thuận tiện đóng cửa lại, bên trong đột nhiên có tiếng người nào đó đang cười điên cuồng...

Chính Hiền nhìn cánh cửa đóng chặt, sờ sờ chỗ bị đánh trên mặt, bất ngờ cũng cười. Nếu bị đánh một chút mà có thể đổi lấy nụ cười của nàng thì cũng không sao... Tâm nguyện của hẳn chỉ bé nhỏ vậy thôi, thậm chí muốn đổi lấy nụ cười thật lòng của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

♥Edit: Vioclan ft Xuxu♥ Trận cười dữ dội vẫn tiếp tục, có điều lần này cười là giọng nam. Hấn cười đến mức đứng không vững, chỉ thiếu chút nữa là lăn lộn trên mặt đất!

“Dật vương, ngươi cười đủ chưa?” Hấn vừa thuyết minh lai lịch vết thương trên mặt thì Dật vương liền cười không ngừng.

“Chưa đủ, nhị ca, ngươi rất buồn cười. Đường đường là một hoàng đế lại bị đám thôn cô đánh thành như vậy...hì hì...rất buồn cười, ta cười đến chết mất thôi, ta muốn báo cho tam ca, hẳn nhất định cũng sẽ cười theo, ta đã lâu không thấy tam ca cười rồi...ha ha ha...”

“Ngươi thử cười thêm lần nữa xem!” Chính Hiến giận, trừng mắt nhìn hấn, uy hiếp.

“Không cười, không cười nữa.” Dật vương im bất, ngừng cười, hoàng huynh hấn mà nổi giận lên thì hấn tuyệt đối không chịu nổi. Nhưng nhìn cười rất dễ bị nộ thương lắm ấy. “Hoàng huynh, hoàng tẩu thực sự nhẫn tâm trơ mắt nhìn huynh bị đánh cũng không cứu thật à?”

Chính Hiến trắng mắt liếc hấn, chuyện này còn phải nói sao? Chính nàng hăm hại hấn thì làm sao lại cứu hấn được?

“Xem ra hoàng tẩu rất hận huynh, muốn nàng hồi cung rất khó.” Hoàng tẩu không trở về cung, hấn cũng thăm theo. Mẫu hậu luôn bắt hấn mang “bạn gái” về gặp lão nhân gia nàng, nhưng hấn tìm đâu ra mà cho nàng gặp đây.

“Bớt nói vớ vẩn đi. Trầm gọi ngươi đến không phải để nghe ngươi nói mấy câu vô nghĩa này.”

“Hoàng huynh, ngươi yên tâm. Có Dật vương lỗi lạc ở đây, ta đảm bảo ngươi có thể ôm mỹ nhân về.” Dật Hiến vỗ vỗ ngực bày ra bộ dáng đã đoán trước được. Người khác không biết còn tưởng hấn là bà mối, không phải, là ông mối mới đúng.

“Nói kể sách của ngươi đi.” Chính Hiến một câu quyết định, gần đây sao lại có nhiều người đồng dài thế chứ? Một Tây Môn Phong vừa đi thì lại tới một Âu Dương Dật Hiến nữa.

“Hoàng huynh, chúng ta sẽ...” Dật Hiến ghé sát lỗ tai hấn khoa tay múa chân một phen.

“Như vậy được chứ?” Thái độ của Chính Hiến không tin tưởng cho lắm mà lại có điểm khó xử, dù sao hoàng đế làm mấy chuyện này vẫn là có điểm là lạ.

“Nghe ta, chuẩn luôn đấy. Hoàng tẩu nhất định sẽ ngoan ngoãn về cung cùng ngươi, rồi còn dịu dàng săn sóc, ngàn theo trăm thuận ngươi nữa.”

Hấn không mong Vũ Tinh có thể giống như Dật vương nói, nếu Tinh Nhi nà như vậy thật thì trừ phi trời sụp! Hấn cũng không mong gì nhiều, chỉ mong Tinh Nhi để ý đến hấn là tốt lắm rồi.

“Nhưng trầm rất lo, Tinh Nhi thông minh như vậy, nàng mà biết thì phải làm sao bây giờ? Nàng sẽ càng hận trầm thêm.” Hấn cũng không muốn phụ lòng tin tưởng mà lừa gạt thêm lần này nữa.

“Hiện tại chỉ còn cách này thôi, ngươi cũng không muốn hoàng tẩu cả đời hận ngươi, không để ý tới ngươi đúng không?” Dật vương liêu mạng dụ dỗ. Chiêu này của hấn vận thí vận linh(thứ: thử, linh: linh nghiệm), từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy bại. Nào là tiểu thư khuê các, tiểu nữ tử, nữ nhân gọi cảm ai cũng bị hấn dỗ dành thành ngoan ngoãn hết.

Tiêu Vũ Tinh ra ngoài tản bộ đột nhiên hắt xì một cái, cảm giác như có người đang giăng bày nàng. Mới đi được vài bước, trước mắt liền xuất hiện vài người ăn mặc cổ quái, đáng vẻ lưu manh.

“Cư... cướp đây.” Long độc nhãn dẫn đầu cả lũ nói, tay còn đang hơi run run. Hấn bình tĩnh lại một chút mới nói xong một câu đầy đủ: “Cây này do ta mở, đường này do ta trồng, muốn từ nay về sau đi qua đây thì phải để lại tiền mua cây!”(=]] bắt tài quá)

Trong đầu Vũ Tinh hiện ra một loạt dấu chấm hỏi: Cây này do ta mở? Đường này do ta trồng? Người này bản lĩnh lớn thật, có thể mở cây, trồng đường? Kỳ tài! Nhưng phải để lại tiền mua cây á, ta có muốn mua đâu. Nói năng bừa bãi... Tò mò nhìn sang bốn phía, xác định một chuyện, đó là người này nếu không phải mù thì nhất định bị cận thị, nơi này chỉ là một ngõ nhỏ, cây ở đâu ra.

“Thực ra là cây này là ta trồng, đường này do ta mở, từ nay về sau nếu muốn đi qua thì phải để lại phí mãi lộ.” Vũ Tinh tốt bụng sửa lại đúng cho hấn. Liệu có phải đợi chút nữa sẽ có người đến anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó nàng sẽ lấy thân báo đáp không? Đây có phải là phim đầu, người nào vớ vẩn

nghĩ ra thế không biết?

Độc nhãn long lúc này mới tỉnh ra: “Đa tạ nương... Cô nương chỉ giáo.”

Có tên cướp nào lễ phép thế không? Đúng là hiếu học ghê! Trẻ nhỏ dễ dạy, nếu được nàng không ngại dẫn hắn đi vào con đường đúng đắn, như vậy coi như là tạo phúc cho Long Hiên.

Một thủ hạ của độc nhãn long đi lên đẩy hắn một cái, về chỉ tiếc rên sát không thành thép (ý nói chán đời cái lão này): “Lão đại, chúng ta đang là cướp đây!”

“A, đúng rồi, chúng ta đang đi cướp! Ít... Ít nói lời vô nghĩa đi, mau đưa toàn bộ tiền của ngươi ra đây.” Nói thật, hét lên với nàng hắn thật sự hơi sợ. Nhưng đành vậy, ai bảo hôm qua hắn rút thăm bị thua chứ!

“Nếu ta nói không có tiền thì sao.” Xin đi, bây giờ nàng là người nghèo mà, được chưa?

“Nếu không có tiền thì, ta sẽ...” Độc nhãn long bày ra một vẻ hung tợn, thực ra hắn trong lòng đang rất sợ hãi, sau lưng toát hết cả mồ hôi lạnh.

Thủ hạ lại đi lên, hiển kế nói: “Lão đại, ngươi xem nàng đẹp như vậy, chỉ bằng mang về làm áp trại phu nhân chẳng phải là tốt sao? Nếu ngày nào đó đại ca không cần nàng nữa thì hãy thưởng cho các tiểu đệ, các huynh đệ nhất định sẽ vô cùng cảm kích.”

Vũ Tinh đột nhiên cảm thấy vị trí lão đại này nên dành cho một nhân tài, gặp chuyện gì cũng bình tĩnh, biết cách ứng phó. Sao lại để cho tên độc nhãn long nhát cáy này làm thế không biết?

Độc nhãn long nghe vậy, híp mắt tiến đến: “Oa, quả nhiên đúng là đẹp thật. Lão tử (bố mày) hôm nay xem như kiếm được, Nhất Hưu Tài, hay bảo người của ngươi đến xem kĩ đi.”

Cái gì? Ta mà phải kiểm tra á? Kỳ quái, độc nhãn long này hình như là cố ý giả vờ nheo nheo mắt chứ thật ra hắn cũng không dám nhìn ta. Có son đại vương nào như thế sao? Rất quá, quá kém bản lĩnh...

Độc nhãn long cười âm thầm nói: “Tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn đi theo bổn đại gia đi, đại gia ta bảo đảm ngươi sẽ yêu chiều ngươi, nào.” Nói xong vươn bàn tay run run đến trước mặt Vũ Tinh, một lúc lâu không có phản ứng tiếp.

Người này hình như là ngày đầu tiên đi làm cướp thì phải, lá gan bé tí.

Độc nhãn long do dự mãi vẫn không đủ to gan đành phải buông tay. Nói với bọn thủ hạ: “Các ngươi bắt nàng lại cho ta...”

Bọn thủ hạ nhìn nhau, ai cũng không dám động thủ. Có người lòng đầy căm phẫn đứng lên: “Không phải đã nói trước rồi sao? Là ngươi bắt cơ mà, sao bây giờ lại không làm?”

“Ta là lão đại, các ngươi phải nghe ta chứ.”

“Nhưng chúng ta rõ ràng đã thống nhất là ngươi tự tay bắt, sao lại bảo bọn ta tróc. Ngươi định trốn đây hả...”

Vũ Tinh choáng váng, bộ dạng nàng quá khủng bố hay là sao đây? Bắt nàng cũng phải thương lượng lâu như vậy, thôi tốt nhất là đừng có bắt nữa. Đờ phải lãng phí thời gian quý giá của nàng.

“Các ngươi rút cuộc có gan bắt ta không hả?” Tiêu Vũ Tinh ra tay trước, tóm lấy cổ tay độc nhãn long.

“Ngươi mau thả tay ta ra, cứu mạng... Mau thả ta ra!” Vũ Tinh chưa dùng nhiều sức mà hắn đã kêu oai oái lên rồi, khiến người ta hoài nghi rút cuộc là ai đùa giỡn ai? Người không biết còn tưởng rằng Vũ Tinh bắt nạt một tiểu đệ đệ.

Chính Hiên đột nhiên bay ra bảo vệ trước mặt Vũ Tinh, “Tinh Nhi, ngươi không phải sợ. Ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Vũ Tinh bắt đầu đi bừa bãi, ai cần hắn bảo vệ chứ, đồ xen vào việc của người khác.

“Ngươi là ai? Dám quản chuyện của lão tử (bố mày).” Độc nhãn long nhìn thấy người tới, khí thế tăng lên không ít, nói chuyện cũng không còn ấp úng nữa mà rất rành mạch, rất có phong thái lão đại. Như thế người đến là để trợ giúp hắn chứ không phải là địch nhân vậy.

“Ta là chồng của nàng, các ngươi muốn động vào nàng thì trước hết qua được cửa này của ta đã.” Chính Hiên biểu thị công khai quyền sở hữu của mình.

Trong trường hợp này, nếu là một nữ tử bình thường nhất định sẽ cảm kích tận tâm khám vị đại anh hùng đã cứu nàng, còn sinh lòng ái mộ hắn, nhưng nàng là Tiêu Vũ Tinh, trò xiếc còn con ấy nàng lại không nhận ra sao? Nàng lẳng lặng lui về một bên, xem xem Âu Dương Chính Hiên còn có thể giờ trò gì?

“Tiểu tử, ta khuyên ngươi đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, ngươi mau tránh ra cho lão tử, đừng có làm hỏng chuyện tốt của ta.” Độc nhãn long phô trương thanh thế.

“Nói khoác không biết ngượng. Các ngươi có biết ta là ai không?”

“Một tên vô danh tiểu tốt, đại gia ta không cần biết.” Độc nhãn long nhãn nháy mắt ra hiệu với Chính Hiền.

“Ngươi phải biết. Ta... là người yêu nàng nhất trên đời này, các ngươi muốn thương tổn nàng từ phi bước qua xác ta.”

“Hay cho một nam nhi si tình, cô nương, ngươi thực hạnh phúc, có người chồng đối xử tốt với ngươi như vậy! Báu vật vô giá trên đời khó được một người chồng nặng tình. Cô nương, ngươi hãy quý trọng cho tốt! Được rồi, nể ngươi si tình như vậy, hôm nay ta sẽ bỏ qua cho hai người các ngươi.”

Giả quá đi! Vũ Tinh cảm thán trong lòng! Không thể giả hơn được nữa.

“Tình Nhi, ta đã nói tình cảm giữa chúng ta đủ để cảm động trời đất mà. Ngươi xem ngay cả sơn tặc cũng bị chúng ta làm cảm động rồi.” Chính Hiền kích động nắm tay Vũ Tinh.

“Sau đó thì sao?” Tiếp theo nói gì đây, nói tha bọn họ, sau đó ta liền mang ơn ngươi, cuối cùng là lấy thân báo đáp hả?

Chính Hiền bị nàng hỏi choáng váng: “Cái gì sau đó?”

“Sau đó thế nào? Ngươi định tha bọn họ?” Từ lúc bọn độc nhãn long vừa xuất hiện, nàng đã biết ngay bọn họ không phải cướp thật sự. Bọn họ thậm chí ngay cả một câu thô tục cũng không mắng, có sơn tặc như vậy sao? Thế chả quá có phong độ quân tử à?!

“Tha bọn họ không được sao?” Làm thế này quả nhiên có thể tạo đề tài, Vũ Tinh đã rất lâu không dùng vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với hán rồi.

“Đó là phạm tội mà, ngươi không định xử lý à?” Ta cứ cố tình không làm theo kế hoạch của các ngươi đây.

Chính Hiền và độc nhãn long nhất thời không phản ứng lại được, chẳng lẽ Tiêu Vũ Tinh đã nhìn thấu mưu kế của bọn họ?

“Việc này... nếu hán có ý sửa đổi thì tha cho hán cũng được mà?”

“Không được. Người như thế đáng chết!” Vũ Tinh hung dữ nói, kế tiếp nên là: Người đâu, đem hán xuống chém cho ta.

Độc nhãn long bị dọa đến nhũn cả chân ra, thiếu chút nữa thì khụy xuống, quả thật muốn kêu lên: Nương nương tha mạng... May mà thủ hạ của hán nhanh tay lẹ mắt đỡ được hán.

“Ngươi không ra tay thì để ta.” Vũ Tinh nói, đi về phía độc nhãn long.

Chính Hiền nháy mắt với độc nhãn long một cái, độc nhãn long lập tức khôi phục sức sống, ồm ồm nói: “Con mẹ nó, đúng là đồ không biết xấu hổ. Lão tử tha cho các ngươi đi, các ngươi còn ngai tam ngai tứ, các ngươi muốn chết thật rồi!” Nói xong liền giơ tay lên nâng lên.

“Cuồng vọng!” Chính Hiền uy phong nghiêm nghị nói, bảo vệ Vũ Tinh ở phía sau, bay đến giữa bọn cướp đánh nhau với bọn họ.

Chiến trạng đúng là gay cấn, xem kìa, Chính Hiền có vẻ đang cố hết sức. Vũ Tinh không cho là đúng như mong đợi, võ công của Âu Dương Chính Hiền không phải nàng chưa từng thấy, vài tên cướp vặt có thể khiến hán cố sức như vậy có mà lừa quỷ.

Chém giết hồi lâu, Chính Hiền rốt cục cũng trấn áp được bọn họ, chính hán thoát nhìn hình như cũng bị trọng thương. Hán bịt miệng vết thương trên cánh tay, lết từng bước đi đến trước mặt Vũ Tinh: “Tình Nhi, ngươi đừng sợ, bất luận lúc nào và ở đâu, ta đều sẽ bảo vệ ngươi, vĩnh viễn... sẽ không để ngươi bị tổn thương nữa. Dù có phải liều cái mạng này, ta cũng sẽ không để bất cứ kẻ nào làm thương tổn đến ngươi.”

“Cảm động quá đi mất.” Vũ Tinh cố ý khoa trương nói, lập tức lạnh lùng ra mặt: “Nhàm chán, lần sau muốn đùa thì xin hãy đề cao phần hành động rồi nói sau.” Nói xong đi đến bên cạnh độc nhãn long, rút lệnh bài đại nội thị vệ từ thắt lưng hán ra, ném về phía hoàng đế, “Ít nhất cũng bỏ cái này đi chứ!” Trò anh hùng cứu mỹ nhân kém nhất thế kỷ.

Lạnh lùng nhìn hán một cái, không chút lưu tình chạy đi. Dám lừa nàng, còn dùng chiêu kém cỏi, cũ rích như vậy để lừa nàng, tưởng nàng là nữ tử ngây thơ không biết gì chắc?

Nhìn bóng dáng Vũ Tinh kiên quyết rời đi, Chính Hiền đứng ngây ngốc. Hán đã sớm biết chiêu này căn bản không lừa được Vũ Tinh, kết quả này hán có thể đoán trước được. Nhưng hán vẫn muốn thử, chỉ cần có một tia hy vọng hán cũng không sẽ không bỏ qua. Kết quả kém nhất chính là giống như bây giờ, Vũ Tinh không thèm để ý đến hán.

Kỳ tích này, người chết sống lại! Đồng tử thì to đùng lặn lội vừa rồi đứng dậy. Độc nhãn long về mặt xấu hổ: “Hoàng thượng, thuộc hạ vô dụng!” Nương nương nói đúng, là do hành động của hán quá tệ. Ai cũng biết hoàng thượng quý trọng vị nương nương ra sao, hán nào dám động vào nàng, huống chi hoàng thượng còn đang ngồi một bên như hồ rình mồi nữa.

“Không liên quan đến các ngươi, đi xuống lĩnh thưởng đi!”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Hoàng thượng không hổ là thánh chủ anh minh, tất cả thị vệ đều cảm thán!

Dật Hiền từ một bên đi ra, chắc chắn cảm thán: “Hoàng huynh ngươi nói đúng, hoàng tâu thực không phải thông minh bình thường.” Chỉ là hán không chịu thừa nhận chiêu của mình tồi thôi.

“Sao ngươi còn ở đây?”

“Hoàng tâu còn chưa tha thứ cho ngươi, sao ta có thể đi chứ?” Thật ra là hắn không có chỗ mà đi. Tức giận với người nào đó, cố ý muốn lạnh nhạt với nàng, cho nàng hiểu Dật vương hắn sẽ không vì bất cứ nữ tử nào mà dừng lại. Nàng cũng không phải ngoại lệ, hắn đối với nàng cũng lắm là hơi đặc biệt một chút thôi.

“Ngươi tốt thế ư?” Tính của đệ đệ hắn sao hắn không hiểu rõ chứ.

“Hoàng huynh, nghe ngươi nói kia, ta không có tình nghĩa huynh đệ như thế sao?”

“Xưa nay vẫn vậy.” Chính Hiến một câu vạch trần hắn.

“Ai da, hoàng huynh ngươi... Còn nói đùa được, xem ra vấn đề không lớn lắm! Chiêu anh hùng cứu mỹ nhân này vô dụng với hoàng tâu thì đổi chiêu khác là được mà.”

“Ngươi lại có chủ ý tệ hại gì thế?” Mấy chiêu của Dật vương hắn không dám khen tặng.

“Cái gì mà chủ ý tệ hại? Ý kiến của ta vốn vạn thí vạn linh, chỉ là hoàng tâu quá khó khăn nên vất vả một chút thôi. Hoàng huynh, ta nói với ngươi này...”

Lông mày Chính Hiến nhíu lại thành một đường: “Như vậy thật sự có thể chứ?”

“Yên tâm đi, tuyệt đối có thể. Nữ tử cương trực sợ nhất là nam tử quần lầy, chỉ cần ngươi không sợ mất mặt, sống chết bám riết, hoàng tâu một ngày sẽ bị ngươi làm cảm động.”

Đúng vậy, chỉ cần hắn không từ bỏ, Vũ Tinh một ngày nào đó sẽ cảm nhận được chân tình của hắn.

Trong đại lao bộ Hình

Truyền đến giọng nữ thê lương và tiếng chửi rủa: “Các ngươi lớn mật, dám đánh bản cung, bản cung là hoàng hậu, ta sẽ ban các ngươi tội chết, tịch thu nhà các ngươi, tru di cửu tộc...”

Mộng phi gầm rú, chọc giận đến cai ngục, bọn họ càng xuống tay ác hơn, mắng: “Đồ nữ nhân ti tiện, đã vào đây một năm rồi còn tự coi mình là hoàng hậu chứ, ngươi mà là hoàng hậu thì chúng ta chính là thái thượng hoàng.”

Bọn cai ngục cười ha hả. Điều này khiến Mộng phi cảm thấy rất nhục nhã, trước kia cho dù nàng không phải hoàng phi, hoàng hậu, tốt xấu cũng là thiên kim tiểu thư phủ tướng quân. Phụ thân nàng trước kia nói muốn đánh nàng cũng chỉ là nói mà thôi, nàng nào có bị người khác đánh như vậy bao giờ?

“Đau quá... Các ngươi lũ dân đen này, đợi đến khi bản cung ra ngoài nhất định phải trị các ngươi tội chết, đau quá. Hoàng thượng hẳn nhất định sẽ đến cứu ta... A...” Mộng phi miệng lưỡi lợi hại, nàng ta vẫn tin chắc việc nàng bị đánh hoàng thượng nhất định không biết, bằng không làm sao có thể để nàng bị người khác ức hiếp mà mặc kệ.

“Các ngươi đừng đánh nàng nữa, muốn đánh thì đánh ta đi!” Nam Cung Quân trơ mắt nhìn nữ nhân yêu thương bị đánh mà bất lực, trong lòng đau đớn không thôi, đây chính là hiệu quả hoàng đế muốn. Những kẻ từng khiến hắn làm hoàng thượng đứng nhìn Vũ Tinh chịu khổ mà không thể cứu, nay hắn sẽ bắt họ phải chịu gấp trăm, gấp ngàn lần. Cố ý sắp xếp cho bọn họ cùng nhà tù chung lại nhốt riêng ra, mỗi ngày cho bọn họ gặp nhau nhưng không thể ở cùng nhau. Còn muốn bọn họ nhìn nhau chịu khổ lại chỉ có thể đứng lo lắng suông!

Những lời này là lời Nam Cung Quân nói mỗi ngày, nhóm cai ngục đã sớm nghe đến ghét, hét lớn: “Nói nhao nhao lên, âm ỹ cái gì mà âm ỹ? Đợi một lát khác đến phiên ngươi, vội gì hả?”

Mộng phi bị đánh cho tê liệt ngã xuống. Cai ngục tay cầm roi còn muốn đánh tiếp nhưng lại bị một thị vệ khác ngăn cản: “Hoàng thượng đã ra lệnh, không được đánh chết nàng.”

“Mộng Nhi, Mộng Nhi...” Nam Cung Quân loạng choạng nắm lấy lan can nhà tù muốn xông ra. Có điều lan can được xây từ loại sắt tốt nhất, dù hắn có khỏe đến đâu cũng không lay nổi nửa phần.

“Ngươi kêu cái gì? Đều là lỗi của ngươi! Ngươi đã đi rồi, tại sao còn muốn trở về? Nếu ngươi không trở lại, ta sẽ không hãm hại Tiêu phi như vậy, sẽ không rơi vào kết cục như bây giờ. Lẽ ra ta đã có cuộc sống cảm y ngọc thực, hưởng thụ vinh hoa phú quý, hoàng thượng cũng sẽ không vứt bỏ ta, đều tại ngươi, đều tại ngươi...” Mộng phi cuộn mình ở góc, trút hết tức giận lên người Nam Cung Quân.

“Cái gì? Mộng Nhi, lúc trước ta không chịu hãm hại Vũ Tinh, ngươi cầu xin ta thế nào, ngươi thậm chí lấy cái chết để ép ta. Ngươi đã nói, ngươi sẽ yêu ta cả đời, ngươi cần bản không yêu hoàng thượng. Nay ngươi lại nói như vậy, ngươi...” Nam Cung Quân quả thực không thể tin được Tư Đồ Mộng dụ dàng nhu mì ngày xưa lại biến thành như vậy, trở thành một người hoàn toàn xa lạ với hắn.

“Ta nói ngươi tin luôn ư, ngu như lợn vậy. Ngươi nhìn lại ngươi đi, ngươi có điểm nào có thể so được với hoàng thượng. Luận tài, luận thế, luận vẻ ngoài, ngu ngốc cũng biết ta sẽ chọn ai. Ngươi nghĩ rằng ta thật sự yêu ngươi sao? Nói cho ngươi biết, ta luôn luôn chỉ lợi dụng ngươi mà thôi, ta cho tới bây giờ không hề yêu ngươi, người ta yêu từ trước tới giờ cũng chỉ có hoàng thượng, từ lúc còn rất nhỏ ta đã thích hắn rồi. Ngu ngốc, sao ta có thể yêu ngươi được, ta chỉ lợi dụng ngươi thôi.”

‘Ngu ngốc, sao ta có thể yêu người được, ta chỉ lợi dụng người thôi’ những lời này cứ văng vẳng trong đầu hắn, bóp nát trái tim hắn. Hắn vì nàng làm chuyện trái với thiên lý, không cần cả sinh mệnh, liên lụy người nhà, một năm nay nhận hết khổ hình, nàng lại chỉ lợi dụng hắn. Hắn làm tất cả những chuyện này rốt cuộc là vì cái gì?

“Mộng Nhi, sao người lại biến thành thế này? Người không phải như thế! Không phải!” Nam Cung Quân lắc đầu, không chịu tin.

“Ta vốn chính là như vậy, người căn bản không hề hiểu gì về ta.” Nàng chỉ là muốn tìm một người có thể bảo vệ mình, có quyền thế, thỏa mãn lòng ham muốn hư vinh, có gì không thể? Tại sao hoàng thượng không thể đối xử với nàng bằng thâm tình như Nam Cung Quân? Tại sao hoàng thượng lại yêu Tiêu phi không có gì tốt đẹp kia? Tại sao người nàng yêu không yêu nàng mà người nàng không yêu lại dành cho nàng tình cảm sâu đậm như vậy?

“Tư Đồ Mộng, ta thật sự đã nhìn lầm người.” Uống phỉ tinh cảm sâu đậm của hắn, kết quả lại bị chế giễu, Mộng phi hắn là đã cười thầm hắn sau lưng?

Mộng phi quay đi, không thèm nhìn hắn. Nàng không cần hắn yêu!

“Cần vương giá lâm!”

Mộng phi như nhìn thấy cứu tinh, ngã xuống chỗ gần Cần Hiên nhất, cầu xin: “Vương gia, vương gia, ta muốn gặp hoàng thượng, cầu xin vương gia cho ta gặp hoàng thượng. Ta bị oan, vương gia!”

“Người bị oan?” Cần Hiên cười lạnh nói: “Người kêu oan với bốn vương? Nói vậy chắc người không biết, năm đó chứng cứ vạch tội người là do bốn vương trình lên.”

Mộng phi mở to hai mắt: “Là người? Tại sao người lại đối xử với như vậy? Ta với người có thâm thù đại hận gì mà người lại làm vậy với ta?”

“Người hãm hại người khác, bốn vương mặc kệ, nhưng người không nên hãm hại Vũ Tĩnh.”

Những lời này Mộng phi nghe quen tai, hình như hoàng đế cũng từng nói với nàng hết như thế. Nàng càng cảm thấy không công bằng, tại sao ông trời lại không công bằng như vậy, người như Tiêu Vũ Tĩnh dựa vào cái gì mà có người nhiều thích nàng thế chứ?

“Ta muốn gặp hoàng thượng, ta muốn gặp hoàng thượng...” Mộng phi gào thét lớn. Đã một năm, hoàng thượng chắc cũng đã nguôi giận rồi.

“Bốn vương sẽ cho người được gặp. Tất cả mọi chuyện cũng nên chấm dứt!” Cần Hiên chậm rãi nói.

Mộng phi mềm nhũn gục xuống. Tìm được Tiêu Vũ Tĩnh rồi? Vậy chắc lúc chết của nàng cũng không còn xa nữa?

Nam Cung Quân nghĩ như thế cũng tốt, một năm nay hắn bị cảm giác cắn rứt vì tội ác đã làm tra tấn đến sắp không chịu nổi nữa rồi. Mọi chuyện có thể giải quyết hắn lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn cũng nên đi đổi mặt, chuộc lại những gì mình đã làm.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

♥Edit: Jackfruit ft Viochan♥ “Tuyệt, không phải người đi tản bộ sao? Sao lại thở hổn hển quay về thế, có phải

có ai ức hiếp người không?” Vô Dạ vừa buộc chặt cùi gố vừa hỏi.

“Không có.” Vũ Tĩnh thở hổn hển nói.

“Còn nói không có, trên mặt người viết rõ kia kia: Ta đang tức giận, chớ có lại gần.” Vô Dạ buông cùi gố, đi đến bên cạnh Vũ Tĩnh, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nhưng lại khiến Vũ Tĩnh có cảm giác chột dạ.

Vũ Tĩnh lập tức lảng tránh tươi cười nói: “Thì... gặp phải chó điên.”

Chó điên? “Đầu năm nay chó điên thật đúng là nhiều.” Sao hắn lại không biết từ sau khi hoàng đế xuất hiện Vũ Tĩnh đã thay đổi chứ. Chỉ là hắn không muốn vạch

trần sự thật này mà thôi.

“Đúng vậy...” Vũ Tĩnh đảo mắt. “O, bên ngoài có chuyện gì mà ồn vậy?”

“Không biết.” Vô Dạ lắc đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

Hai người song song đi ra ngoài, thấy Chính Hiền im lặng đứng một bên, khóe môi nhếch lên nở nụ cười chường mắt. Mà trước mặt hắn có một đám công nhân khi

thế ngất trời đang dựng một cái lều.

“Âu Dương Chính Hiền, ngươi lại đang làm gì thế hả?” Vũ Tinh tức giận hỏi.

“Ngươi không thấy sao? Ta đang dựng lều mà, ta nghĩ rồi, nếu ngươi đã không chịu về cùng ta thì ta dựng một cái lều ở ngay đây. Chúng ta làm

giếng với nhau, còn có thể mỗi ngày gặp được ngươi, thế cũng tốt!”

“Sao ngươi cứ bám riết không rời như vậy chứ? Ngươi là hoàng đế, ngươi có tôn

nghiêm của ngươi, có kiêu ngạo của ngươi, không phải sao? Ngươi cần gì phải như miễn cưỡng như vậy?”

Chính Hiền nắm lấy hai vai của nàng, nói lớn: “Cái gì tôn nghiêm, cái gì kiêu

ngạo, ta không cần gì cả, ta chỉ cần ngươi, ngươi hiểu không? Ta chỉ cần ngươi!”

Vũ Tinh bị Chính Hiền bất thành linh thổ lộ làm cho choáng váng, trí nhớ ngủ say

trong đầu tỉnh lại. Lần đầu tiên gặp nhau, bọn họ thật ngây ngô, nàng còn

tưởng hắn là thái giám. Lần thứ hai gặp mặt, hắn cướp đi nụ hôn đầu tiên của nàng. Chính Hiền luôn dịu dàng săn sóc, che chở chiều chuộng nàng, thậm chí vì nàng mà có thể hi sinh tính mạng, hết thảy hết thảy đều rõ ràng trước mắt, thật ngọt ngào, thật hạnh phúc... Nhưng, những gì chua xót cũng dâng lên theo, hắn không tin tưởng nàng, hiểu lầm nàng cấu kết với kẻ khác, nhìn nàng bị ngược đãi, nhìn nàng bị đánh, bị ức hiếp mà thờ ơ, từ bỏ lời hứa với nàng, có con với Mộng phi. Còn tuyệt tình ban cho nàng một ly rượu độc... Người khác đối xử với nàng thế nào nàng đều có thể nhịn nhưng điều nàng không chịu nổi nhất là ánh mắt khinh thường của hắn và những lời nói ác độc có thể giết chết người.

“Đủ rồi, ngươi không cần nói gì nữa. Ngươi nên trở về cung đi, có lẽ của vợ con thực sự của ngươi đang chờ ngươi đấy.” Một năm rồi, con của hắn chắc cũng sinh ra rồi. Hắn phé hết hậu cung nên hắn là sẽ không có ai hại đứa bé, nó có lẽ sẽ được bình an sinh ra.

“Hả? Con? Con gì cơ?” Chính Hiền nghe nàng nói mà không hiểu ra sao.

“Đủ rồi, ta không muốn nói thêm gì với ngươi nữa, chuyện đã qua cứ để nó qua đi. Cũng giống như chúng ta, đã là chuyện của quá khứ rồi, buông tha cho ta cũng là buông tha cho chính ngươi. Quay về làm một hoàng đế tốt đi, từ nay về sau ngươi đi đường Dương Quan của ngươi, ta qua cầu độc mộc của ta, chúng ta không còn gì liên quan đến nhau nữa, chẳng phải tốt sao?” Coi như từ trước tới nay chưa từng quen biết, cứ cho đó là một giấc mộng, tình mộng thì tất cả đều là giả, quay về điểm xuất phát khi chưa từng gặp nhau.

“Không tốt. Ta không cần!” Chính Hiền tùy hứng như một đứa trẻ con, “Tại sao ngươi cứ nhất định phải phân rõ giới tuyến với ta? Ta biết ta từng làm ngươi tổn thương rất sâu sắc nhưng ngươi ít nhất hãy cho ta một cơ hội để bù đắp. Tinh Nhi, ta thật sự không thể không có ngươi.” Chính Hiền cảm động tay mềm mại của nàng.

“Nhưng ta không có ngươi cũng không sao, cho nên đó là vấn đề của ngươi, không phải của ta.” Khẩu khí lãnh đạm khiến người ta cảm thấy nàng là động vật máu lạnh.

“Nhưng vấn đề của ta là vì ngươi. Tinh Nhi, chúng ta... Thật sự không thể cứu vãn được sao?” Tuy rằng hy vọng rất ít nhưng dù sao vẫn có một chút mong đợi.

“Không thể.”

Một câu hoàn toàn nhốt hắn xuống đáy vực sâu, phán tội tử hình. Chân tình nóng như lửa của hắn nhất thời lạnh như băng đến tận cùng.

“Tại sao không thể? Ngươi thật sự hận ta đến mức tất cả những gì chúng ta đã từng trải qua tan biến hết thành mây khói sao? Ngươi chưa từng nhớ ta ư? Một năm nay ngươi có bao giờ nghĩ tới ta không?”

“Không. Ta và Vô Dạ thật sự hạnh phúc, không có thời gian để nghĩ mà cũng không muốn nghĩ.” Sao lại không có chứ? Nàng nhớ hắn đến đau thắt lòng, nghĩ về hắn đến chết lặng, không còn cảm giác.

“Ngươi thương hắn ư?” Không có tình yêu mà ngươi dám nói với ta rằng ngươi thật sự hạnh phúc? Tinh Nhi, kỹ xảo nói dối của ngươi giảm sút rồi.

Vũ Tinh quay đầu liếc nhìn Vô Dạ một cái, Vô Dạ nặng tình nhìn nàng. Vấn đề này hắn đã sớm muốn hỏi nhưng mãi vẫn không hỏi ra miệng được.

Muốn nàng trả lời thế nào đây? Dối lòng mình mà nói rằng yêu sao? Cho Vô Dạ một tia hy vọng nhưng lại vĩnh viễn không được đáp lại, bắt hắn si ngốc

chờ đợi sao? Nàng không làm được! Muốn gạt Chính Hiền cũng không khó, nhưng còn Vô Dạ thì làm sao bây giờ? Hắn ở bên nàng một năm, sao nàng có thể lừa hắn được đây? Nhưng nếu nói không thì hắn cũng sẽ bị tổn thương, Âu Dương Chính Hiền sẽ không từ bỏ, cuộc sống của nàng lại càng không thể yên bình như trước.

“Nói cho ta biết, ngươi thương hắn không? Nếu ngươi thương hắn, ta sẽ tác thành cho các ngươi, vĩnh viễn sẽ không đến quấy rầy cuộc sống bình yên của các ngươi nữa.” Chính Hiền từng bước ép nàng khiến nàng tiến thoái lưỡng nan.

“Ta...” Nàng nói không nên lời. Nói đi, chỉ là một chữ thôi nhưng với nàng rất rất khó.

“Nói đi, ta chỉ cần một câu của ngươi thôi.” Chính Hiền ép nàng, trong mắt tràn ngập mong đợi. Về mặt chăm chú nghiêm túc này thật khiến người ta choáng váng, Vũ Tinh gần như sắp không chịu được nữa...

Vô Dạ chặn trước mặt Vũ Tinh: “Xin hoàng thượng đừng ép nàng nữa, chúng ta là vợ chồng, nàng đương nhiên yêu ta.” Thấy Vũ Tinh chần chừ, hắn đã hiểu được tất cả. Bất kể Chính Hiền từng đối xử với nàng thế nào thì trong lòng Vũ Tinh trước sau chỉ có một mình hắn, đời này nàng sẽ không bao giờ yêu mình.

“Trẫm muốn nghe chính miệng nàng nói.” Ánh mắt Chính Hiền trực tiếp lướt qua Vô Dạ, nhìn thẳng vào Vũ Tinh.

“Dù tình cảm của ta với Vô Dạ ra sao thì ngươi có tư cách gì, có quyền gì mà hỏi?” Vũ Tinh rốt cục cũng bình tĩnh, hỏi ngược lại.

“Ta có thể coi như ngươi đang phủ nhận được không?” Năng lực lý giải thật đúng là không phải cao bình thường.

“Đồ điên, ngươi thích nghĩ thế nào là chuyện của ngươi. Đừng có đến làm phiền ta nữa!” Vũ Tinh bị nhìn thấu thẹn quá hoá giận không thèm để ý tới hắn. Nàng vốn biết nói nhiều với hắn cũng vô dụng, mỗi lần thấy hắn nàng đều phải đuổi hắn đi, sau đó hắn sẽ tỏ lộ một cách rõ ràng, làm hại nàng hết lần này đến lần khác phải mất ngủ. Tại sao lại cảm thấy bản thân mình vẫn còn bị hắn khống chế? Nàng chán ghét loại cảm giác này chết đi được.

“Dạ, ta đi bán củi với ngươi.” Nàng không muốn một mình đối mặt với Âu Dương Chính Hiền.

“Ừ.” Không cần nói nhiều hắn cũng hiểu ý của nàng.

“Chuyện Vô Dạ có thể làm cho ngươi thì ta cũng có thể.” Hắn không từ bỏ, cho dù Vũ Tinh cả đời không tha thứ cho hắn hắn cũng muốn che chở cho nàng cả đời.

Vũ Tinh cười nhạt, không rõ vì sao hắn lại nói những lời này, nói mạnh miệng ai mà chẳng làm được, nàng bị hắn lừa còn chưa đủ sao? Lúc nàng còn đang mãi lo lắng, Chính Hiền đã khom người vác củi lên.

“Ngươi làm gì thế hả?” Hắn còn muốn làm gì đây?

“Ta đã nói chuyện Vô Dạ có thể làm cho ngươi thì ta cũng có thể. Hắn có thể cho ngươi một gia đình, cam nguyện làm một người bán củi phạm phu tục tử. Ta cũng có thể!” Chính Hiền kiên định nói, ánh mắt toát lên vẻ không gì lay chuyển được.

“Hả? Ý của ngươi là ngươi muốn đi bán củi?” Không thể nào chứ? Hắn là hoàng đế mà, hắn... sẽ làm thật sao?

Chính Hiền nặng nề gạt đầu một cái, Vô Dạ và Vũ Tinh sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xỉu ngay tại chỗ.

“Vậy nếu Vô Dạ mà đi gánh phân thì ngươi cũng đi sao?” Nàng không tin.

“Ta sẽ chứng minh cho ngươi xem, ta có thể.” Nếu không có Vũ Tinh, hắn còn sống cũng chỉ như cái xác không hồn, hoàng đế cũng được mà dân thường thì cũng thế, với hắn mà nói chẳng có gì là quan trọng.

Chính Hiền gánh củi lướt qua hai người còn đang đứng ngây ngốc. Hắn... thật đúng là nói được thì làm được, người mặc một thân hàng hiệu đi bán củi đại khái chắc cũng chỉ có hắn? Vấn đề lớn nhất là: củi này là Vô Dạ chẻ, hắn dựa vào cái gì mà kiếm cái có sẵn?

Vũ Tinh, Vô Dạ và Dật vương ngồi trong lều nhàn nhã uống trà. Bên ngoài Chính Hiền phải phơi nắng dưới ánh mặt trời độc ác mồ hôi đầm đìa, thỉnh thoảng lại dùng ống tay áo lau mồ hôi...

“Hoàng tâu, ngươi thực nhẫn tâm thế sao? Bên ngoài ánh mặt trời mạnh như vậy, nếu hắn bị cảm nắng thì làm sao bây giờ?” Ai da, hoàng huynh, sao ngươi lại ngu như vậy? Ta bảo ngươi bám riết quần lấy chứ có bảo ngươi dùng khổ nhục kế đâu? Ngươi từ nhỏ thân thể quý giá, có phải chịu khổ thế này bao giờ đâu, nếu không chịu nổi thì làm sao bây giờ? Nếu ngươi xảy ra chuyện gì không hay, ta còn mặt mũi nào đi gặp mẫu hậu, gặp tam ca, gặp dân chúng trong thiên hạ?

“Chính hắn nói muốn đi, ta không hề ép hắn. Dật vương, cái chiêu gì mà anh hùng cứu mỹ nhân trẻ con kia là ngươi nghĩ ra hả?” Ngoài hắn ra thì không nghĩ nổi còn ai rồi việc thế nữa.

“Hi hi... Bị ngươi đoán trúng rồi.” Hoàng tâu quả nhiên không dễ lừa.

“Xịt quá đi.” (nguyên văn: hạt, xịt, lép, vớ vẩn, Vi nghĩ mỗi từ xịt là hiếm thấy)

“Xìt? Là sao?” Hoàng huynh bảo hoàng tẩu thích nói những từ mới, hoá ra chính là thế này.

“Thì là... Quên đi, không rảnh giải thích với ngươi. Dật vương, lời hoàng huynh ngươi đi đi.” Tuy rằng nhìn hấn chịu khổ rất sượng mắt, trong lòng cũng tiết hận không ít nhưng nàng không cảm thấy quan hệ giữa bọn họ có thể thay đổi được gì. Một khi đã như vậy, nàng không muốn để hấn làm điều thừa thãi.

“Ta không làm! Ta còn lâu mới tự đi tìm cái chết.” Lúc này mà ai đi lên thì chuẩn bị làm vật hi sinh đi là vừa. Dật Hiền liếc nhìn Chính Hiền một cái, lén lút tới gần Vũ Tinh: “Hoàng tẩu, hay là ngươi tha thứ cho hoàng huynh, theo hấn về cung, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Tất cả mọi người đều vui mừng, chẳng phải rất tốt sao?” Nếu hoàng tẩu chịu nghe hấn khuyên thì hấn chính là một đại công thần rồi.

“Tuyệt đối không tốt.” Vũ Tinh một câu từ chối đề nghị của hấn. Với hấn đương nhiên là tốt, nhưng với nàng thì chẳng tốt đẹp gì cả!

Dật Hiền làm nũng nói: “Hoàng tẩu, ngươi làm gì mà cứ phải mạnh miệng thế chứ? Về phương diện tình yêu này ta là người từng trải, ta thấy ngươi vẫn yêu hoàng huynh mà, đúng không?” Về cao thủ tình trường.

“Không. Nói cứ như cao thủ tình trường thật ấy, ngươi đã từng thực sự yêu chưa? Ngươi có biết cái gì yêu say đắm khắc cốt ghi tâm không, ngươi có biết bị người mình yêu làm tổn thương cảm giác thế nào không?” Vũ Tinh nói như tên bắn, nói đến mức Dật Hiền á khẩu không trả lời được, hấn... thực sự không hiểu cái gì là yêu ư? Nhưng hình như có người đang chậm rãi dạy cho hấn hiểu. Hấn nên trở về thôi, bỏ mặc nàng cũng đủ lâu rồi. Chính mình một ngày không thấy nàng cũng sắp phát điên mất, không biết nàng ở vương phủ thế nào? Có nghĩ đến hấn không?(aaaaa, muốn đọc tr của anh DH quá đi mất tác giả ơi >”

Vũ Tinh nhìn Dật Hiền về mặt trầm tư, hấn... không phải là cũng có người trong lòng rồi chứ? Là ai có bản lĩnh lớn có thể Dật vương gia phong lưu thần hồn điên đảo như vậy? Quên đi, mấy cái người hoàng hoàng thân quốc ngoại trừ Cần Hiền ai mà chẳng gặp một người yêu một người chứ, càng khỏi phải nói đến Dật vương đa tình đệ nhất trong hoàng thất.

Tiêu Vũ Tinh đứng dậy, chậm rãi đi về phía Chính Hiền. Ngón tay linh động gõ gõ cùi gỗ, chế giễu cười nói: “Chưa từng bán cùi bao giờ?”

“Chưa.” Đây là lần đầu tiên hấn đi bán hàng từ khi sinh ra đến giờ, bình thường ngay cả cùi cũng chưa chạm vào. Có điều, Vũ Tinh chịu tới đây nhìn hấn đã khiến hấn vui vẻ không thôi rồi.

“Ngươi nghĩ rằng bán hàng chỉ là đứng ở một cái sạp đơn giản như vậy sao? Ngươi không hét to lên thì người khác làm sao biết ngươi đang bán cái gì?” Vũ Tinh đương nhiên biết hấn chưa từng đi bán hàng, sợ là ngay cả phố cũng rất ít đi ấy chứ? Thế thì nàng càng muốn gây khó dễ cho hấn, sợ mất mặt ư? Hấn có thể đi mà. Dù sao cái nàng muốn chính là như thế.

“Hét to?” Hét to thế nào cơ? Hấn... chưa thử bao giờ.

“Chuyện đó mà còn phải có người dạy sao? Ngươi không có mắt à? Chẳng lẽ không biết nhìn người khác làm thế nào, quả nhiên là thiên chi kiêu tử (đứa con kiêu hãnh của trời), ta thấy ngươi tốt nhất là mau đi đi.” Vũ Tinh dùng thái độ tồi tệ nhất với hấn, nàng không tin hấn thực sự có thể nhịn được không tức giận.

“Ta...” Chính Hiền nghe những người bán đồ ăn và bán mấy đồ trang sức xung quanh rao hàng, muốn hấn học bọn họ cùng gào lên thì hấn còn mặt mũi nào chứ?

“Sao? Sợ mất mặt hả, ta biết ngay mà, ngươi là hoàng đế cao quý sao có thể làm mấy chuyện này được? Hay là ngươi hồi cung đi thôi.” Vũ Tinh châm chọc nói. Còn dám nói hấn có thể học Vô Dạ, trên thực tế hấn căn bản không làm được. Với hấn mà nói, tôn nghiêm của bậc đế vương còn quan trọng hơn tính mạng.

“Ai nói ta không làm được?” Chính Hiền nhìn nàng một cái, miệng giật giật nhưng không ra âm thanh. Hồi lâu sau, hấn nhắm mắt lại như đang chuẩn bị có một quyết định trọng đại, rốt cục hắng giọng nói: “Bán... Bán cùi.”

Vũ Tinh về mặt đắc ý, trong lòng lại cảm thấy trống rỗng. Hấn... Hấn thật sự rao rồi, hấn không sợ mất mặt sao?

Chính Hiền giống như một đứa trẻ hồn nhiên ngây thơ, chớp đôi mắt trong veo không gì sánh được, ngây ngô hỏi: “Rao như vậy là được rồi chứ?”

Vũ Tinh nhất thời không kịp phản ứng, nghe hấn nói liền dờ dẩn gật đầu.

“Tinh Nhi, ngươi đừng đứng đây nữa, ở đây ánh mặt trời mạnh như vậy, làn da trắng nõn của ngươi mà phơi nắng bị đen đi thì ta đau lòng lắm.” Chính Hiền cười tựa như một thiên sứ khiến người ta không đành lòng làm trái ý hấn.

Vũ Tinh hừ một cái rồi xoay người quay đi. Ngươi tưởng ta thích đứng đây chắc, Âu Dương Chính Hiền, chẳng lẽ ngươi không nhận ra ta đang gây khó dễ cho ngươi sao? Tại sao ngươi không phản kháng, tại sao ngươi cũng không tức giận?

Dật vương lắc đầu, cảm thán nói: “Hoàng huynh thật là đáng thương.” Hoàng đế tìm vợ bị ép đi bán cùi, đây tuyệt đối là điều kinh điển nhất trong sử sách đế vương, tương lai có lẽ có thể lưu danh muôn đời.

“Dật vương, ngươi hình như rất muốn cùng đi bán thì phải?” Vũ Tinh uy hiếp nói, ý cười trên mặt khiến Dật Hiền không rét mà run.

“Không có không có. Bỏn vương tuyệt đối không có ý này!” Mất mặt có gì tốt chứ? Nếu như bị hồng nhan tri kỷ nào đó nhìn thấy thì hấn còn biết giấu

mặt vào đầu.

“Tuyệt, như vậy được không?” Vô Dạ vẫn luôn làm người vô hình cũng mở miệng .

“Có gì không tốt, đâu phải ta ép hần. Chính hần ngại làm hoàng đế quá thoải mái nên mới thử nghiệm và quan sát dân tình, trải nghiệm một chút vất vả của dân chúng thôi. Đâu có gì liên quan tới ta?” Nói cứ như nàng là đầu sỏ gây nên không bằng!

Chính Hiền một thân cảm y hoa phục, nhất là khuôn mặt đủ để điên đảo chúng sinh của hần làm chợ náo loạn không ít. Tam cô lục bà mượn cớ đến mua củi, thuận tiện nhìn no mắt, lau tí dầu mỡ. Hoàng đế đáng thương, phé đi tam cung lục viện lại đến tam cô lục bà. Hơn nữa diện mạo của những người này thật sự làm hần không dám khen tặng. . . Trời ạ, ai tới cứu hần với?

Chính Hiền trẻ không tha già không thương, một vài tiểu thư cũng nhìn trộm hần, tình ý không dứt. Hần đau đầu muốn chết, thực không hiểu Vô Dạ sống sót kiểu gì? Đúng rồi, lúc trước đi bán củi đều thấy hần ta đội mũ, vốn tưởng rằng hần muốn tránh sự tìm kiếm của hoàng đế, xem ra cũng có cả nguyên nhân này nữa. Trời ạ, sao không ai nói cho hần biết chợ đáng sợ như vậy? Còn đáng sợ hơn cả thiên quân vạn mã.

Không chỉ nữ nhân mới biết ghen mà nam nhân khi ghen có khi còn khủng bố hơn. Đang yên bỗng dưng có người đến đập phá. Một đám nam nhân lưng hùm vai gấu cầm gậy gộc ầm ầm đến phá sập. Đám kia nữ nhân sợ tới mức tránh ra rất xa.

Chính Hiền gặp biến không sợ hãi mất lạnh liếc xéo bọn họ, cả người tản ra khí thế vương giả. Đứng giữa dân thường mà hần vẫn làm cho người ta có cảm giác tôn quý không thể bì kịp.

“Tiểu tử, lớn lên tiểu bạch kiểm(1) thì đừng có xuất đầu lộ diện, về nhà thêu hoa đi.” Làm mấy bà vợ của bọn họ không chịu ở trong nhà mà chạy sang bên này. Để người làm chồng như bọn họ đi đâu chứ? Không tính sổ với vợ được thì đành phải đi tìm tên đầu sỏ gây ra thôi .

Chính Hiền nghe giận bưng bưng. Bộ dạng hần đẹp trai thì sao, chương mắt ai chứ? Huống chi hần cương nghị tuấn mỹ, một thân đương khí không thể che dấu, đâu phải cái gì loè loẹt tiểu bạch kiểm.

“Muốn mua củi thì xin mời, không muốn thì hãy đi đi.” Hần đã rất rộng lượng cho bọn họ hai lựa chọn rồi.

“Tiểu tử, ta cảnh cáo ngươi, về sau không được bày quán ở đây nữa, ta không quan tâm ngươi bán củi hay bán lửa.”

“Các ngươi thứ nhất không phải người của quan phủ, thứ hai không phải chủ nhân của ta, dựa vào cái gì mà ta phải nghe lời các ngươi?” Trước giờ chỉ có hần ra lệnh cho người khác, khi nào thì đến phiên bọn họ ra lệnh cho hần chứ?

“Tiểu tử, ngươi đừng có mà không biết xấu hổ. Tiểu tử muốn bị đánh phải không?” Bọn họ đều là những người quanh đây, nếu không làm được gì mà quay về thì sẽ bị mọi người cười đến rụng răng mất.

Dật Hiền ở một bên nhìn lo lắng:“Hoàng tẩu, làm sao bây giờ? Hoàng huynh hình như đang gặp phiền toái.”

Vũ Tinh không cho là đúng cười cười:“Lần trước chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân, lần này lại chơi gì thế? Khổ nhục kế hả?”

“Chơi? Hoàng tẩu, lần này thực sự không phải bọn ta giờ trò quỷ, thật là có người đến gây phiền toái mà.” Một khi bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng.

Vũ Tinh lạnh lùng nhìn sang, lần này hình như là thật. Nàng nhẹ nhàng cất bước, đi đến bên cạnh Chính Hiền. Bọn họ đang sắp đánh nhau, theo lý thì những người này không phải đối thủ của Chính Hiền nhưng một câu của Vũ Tinh lại làm cho tình thế nghịch chuyển.

“Đừng quên thân phận hiện tại của ngươi, bây giờ ngươi chỉ là một dân thường mà thôi.” Ngụ ý chính là bắt hần không được đánh trả.

Đầu quyền đang nắm chặt của Chính Hiền buông lỏng, đúng vậy, hần bây giờ chỉ là một dân thường, không nên có võ công và cũng sẽ không có quyền thế gì hết. Đám người kia thấy đáng về hần hình như là không phản kháng liền nhận gậy gộc từ những người khác đánh vào người Chính Hiền.

Chính Hiền không phản kháng gì, đứng thẳng người tùy ý để bọn họ dung gậy đánh. Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai đánh hần, lần đầu tiên cảm nhận sự đau đớn khi bị đánh, trong đầu nghĩ đến tình cảnh lúc trước Vũ Tinh bị roi quất, chắc cũng đau giống như vậy? Hần đột nhiên cảm giác máu tanh sẽ trào ra từ miệng, máu từng giọt từng giọt chảy xuống từ khoé môi.

Đám người kia đánh không ngừng, dù không có thâm thù đại hận gì nhưng lại không ngừng được tay, gần như muốn đánh chết người. Có lẽ nhân tính đều có một cánh cửa tà ác mà tron trường hợp này cánh cửa đó đã bị mở ra.

“Hoàng tẩu, hoàng huynh hình như bị đá thương rồi. Hần là thiên kim chi khu(thân thể ngàn vàng) đây, không thể để xảy ra chuyện gì được, hoàng tẩu...” Dật Hiền khẩn trương nắm lấy tay Vũ Tinh. Chỉ có hoàng tẩu nói thì hoàng huynh mới có thể đánh trả.

Vũ Tinh lạnh lùng nhìn tình hình phía bên kia, không nhìn ra có gì khác thường, cứ như chỉ là đang xem một vở kịch mà tình huống này nàng đã sớm liệu đến. . .

“Ai da...” Dật Hiền lên kêu một tiếng,“Hoàng huynh ngã xuống rồi...”

Nàng nhìn thì thấy Âu Dương Chính Hiền gập thắt lưng, đầu gối khụy xuống. Những người đó vẫn không buông tha hần, từng gậy từng gậy đánh lên trên người hần, mặt Chính Hiền đã trắng bệch. . .

Đánh trả đi! Ngu ngốc, người đánh trả đi mau lên! Ta bảo người không đánh trả thì người sẽ không đánh trả thật à, người nghe lời như vậy từ khi nào? Vũ Tinh kêu lên trong lòng. Đây rõ ràng chính là điều nàng muốn nhìn thấy nhưng tại sao nàng không hề cảm nhận được khoái cảm trả thù mà ngược lại lại thấy sắp không thở nổi nữa. Nàng thậm chí nhìn thấy Chính Hiền còn đang nhìn nàng, thâm tình ngóng nhìn nàng, khóe miệng vẫn nở nụ cười còn rực rỡ hơn cả vết máu chảy xuôi trên mặt.

Ngọc bội trong người Chính Hiền rơi ra, lúc này hắn mới hoàn hồn, khó khăn đưa tay ra chụp lên ngọc bội... Lúc này, kẻ cầm đầu đám người kia nhìn thấy, dùng chân giẫm lên tay hắn thật mạnh, cười gian tà...

Vũ Tinh rút cục không nhịn nổi đứng bật lên...

“Sao hả? Muốn lấy miếng ngọc bội kia à, được rồi, người cầu xin ta đi thì ta sẽ trả lại cho người.” Kẻ cầm đầu vừa nói vừa ra sức nghiêng tay hắn.

Chính Hiền do dự một chút: “Ta xin người trả lại cho ta, đó là vật duy nhất người mà lòng ta yêu để lại cho ta.” Vì Vũ Tinh, cái gì hắn cũng có thể làm được.

Hắn thật là Âu Dương Chính Hiền sao? Hắn thật sự là hoàng đế sao? Hắn cầu xin người khác, không ngờ hắn lại đi cầu xin người khác vì miếng ngọc bội của nàng. Hắn đã từng cao quý đến thế vậy mà bây giờ hắn vì nàng đi cầu xin một kẻ dân thường... Đời này có lẽ hắn chưa và sẽ không bao giờ cầu xin ai như vậy nữa? Cũng không nghèo túng chật vật đến vậy?

Không thể phủ nhận rằng nàng đã rung động, nước mắt dường như đang kháng nghị với nàng...

“Hoàng tâu...” Dật vương nhện không được hết lớn. Hoàng huynh đang cầu xin người khác, hắn là hoàng đế mà, đã bao giờ phải chịu nhục nhã như vậy chứ? Cho dù hắn từng làm bao nhiêu chuyện sai nhưng trừng phạt như vậy cũng đủ rồi.

“Tuyệt...” Vô Dạ thấy Vũ Tinh bỏ chạy liền đi theo.

“Hoàng tâu...” Dật Hiền không tin nổi nhìn bóng dáng rời đi của Vũ Tinh mà hét lớn. Nàng thật sự tuyệt tình như vậy ư? Không thêm để ý đến hoàng huynh hắn mà đi thật rồi. Hoàng huynh yêu nàng sâu đậm như vậy mà nữ nhân một khi đã trở mặt thì thật quá vô tình. Không kịp nghĩ nhiều, Dật Hiền bay đến bên cạnh Chính Hiền, lấy kim bài ra: “Bôn vương ở đây!”

Những người đó vội vàng dừng tay, tất cả mọi người trong chợ quỳ xuống: “Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế...”

Chính Hiền ngã trên mặt đất, khóe miệng cứng đờ cười khổ. Vừa rồi hắn nhìn thấy nước mắt bị kìm nén trong mắt Vũ Tinh nhưng sau đó lại xoay người đi khỏi phạm vi tầm mắt hắn, nàng vẫn không chịu tha thứ cho hắn, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

♥Edit: Viochan♥ “Hoàng tâu, không phải ta muốn mắng người nhưng thật sự... Người thật sự quá vô tình rồi đúng chứ? Trong trường hợp này sao người có thể quay đầu bước đi... Cho dù nhị ca trước kia đối xử với người như thế nào thì cũng không phải do hắn gọi người đến ra tay, là những người đó tự tìm người gây phiền toái. Mỗi lần người bị thương, hắn còn rất săn sóc bồi thuốc cho người, bảo thái y chữa bệnh cho người... Đúng, hắn không tin người là hắn không đúng, là lỗi của hắn, nhưng người tận mắt nhìn người tôn quý hư hắn bị điều dân đánh chằng lẽ người không động lòng trắc ẩn ư... Hắn làm vậy là vì ai? Uống phỉ tình cảm sâu đậm hắn dành cho người. Người có biết một năm này hắn rút cuộc sống như thế nào không? Hắn cố gắng sắp xếp vào gian phòng nhỏ kia ở một năm, suốt một năm đấy, nếu không phải hắn là người có hắn trách nhiệm thì đã sớm quay về cung rồi. Phế hậu cung vì người, bắt những kẻ ức hiếp người phải trả giá gấp trăm gấp ngàn lần, ngay cả Mộng phi cũng bị giam vào đại lao... Hoàng tâu, hoàng huynh làm nhiều thứ vì người như vậy mà người không cảm động sao?” Dật Hiền nói không ngừng liền một mạch, lấy lại chút nam quyền cho nhị ca hắn. Hắn thật sự không thể đứng nhìn, con đường tình yêu này quả nhiên không dễ đi, vẫn là hắn sáng suốt, kính nhi viễn chi (kính nhi viễn chi: tôn trọng nhưng ko thể gần gũi, ý nói DH ko dám dính đến tyêu)

Hắn... Thật sự làm nhiều việc như vậy vì nàng sao? Ở trong gian phòng nhỏ kia một năm? Làm bạn với chuột với gián, hắn ở được sao? Vũ Tinh vẫn lạnh lùng nhìn Chính Hiền vết thương đầy mình đang nằm trên giường nhưng cũng không khó để nhận ra chút nhu tình sâu nơi đáy mắt nàng.

“Dật vương gia, đủ rồi.” Vô Dạ lạnh lùng nói. Sao hắn có thể để mặc người mình thích bị người khác mắng như vậy chứ? Hắn sẽ trở mặt đấy. Tận mắt chứng kiến Vũ Tinh đau khổ, mặc dù có lúc cũng cảm thấy nàng còn máu lạnh hơn cả hắn nhưng hắn biết trong lòng nàng thực sự rất đau đớn. Bất luận quyết định của Vũ Tinh là gì, hắn cũng sẽ ủng hộ.

“Vô Dạ, chuyện của bọn ta không liên quan đến người.” Tuy Dật vương hắn rất quý võ công và tính cách của Vô Dạ nhưng là không có nghĩa là hắn ta có thể quản chuyện nhà mình. Hoàng tâu và hoàng huynh là vợ chồng, bọn họ dù có cãi nhau thế nào thì chung quy vẫn là vợ chồng, Vô Dạ dựa vào cái

gi mà chen vào giữa bọn họ.

“Tuyệt từ một năm trước đã không còn quan hệ gì với Âu Dương gia các người nữa.”

“Tuyệt Tuyệt Tuyệt, Tuyệt cái gì mà Tuyệt, bây giờ thời tiết rất đẹp, không có tuyết rồi! Người dựa vào cái gì mà nói như vậy? Đừng tưởng rằng người ở đây nghĩ hai người là vợ chồng thì hai người sẽ thật sự là vợ chồng. Hoàng tẩu vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ là của hoàng tẩu của ta, vợ của nhị ca ta, người đừng có mà có ý đồ gì với nàng nữa.”

“Nơi này không chào đón người, mời Dật vương gia di giá.” Vô Dạ hết sức kìm chế mời hân đi ra ngoài, nếu là trước kia thì hân đã sớm rút kiếm chém thẳng rồi.

“Sao ta có thể để hoàng huynh ta một mình ở đây được? Không chừng người sẽ làm chuyện xấu xa gì đó. Người đừng quên, người bây giờ còn đang đứng trong lãnh thổ Long Hiên.

“Thì sao? Các người muốn lấy quyền thế ép người sao?”

“Vô Dạ, người muốn đánh nhau phải không?” Vô Dạ này thật sự là quá kiêu ngạo, không để hoàng gia bọn họ vào mắt. Nếu bọn họ mà cật thế khinh người thì bây giờ cũng chẳng đến nước này.

“Hân hạnh.” Kiếm của hân cũng đã lâu không ra khỏi vỏ...

Hai người giương cung bạt kiếm, mùi thuốc súng ngập tràn xung quanh.

“Đù rồi, các người đừng làm ồn nữa.” Không hiểu hai người bọn họ kích động cái gì nữa. Không biết ở đây đang có bệnh nhân sao? Bọn họ mà đánh thì sẽ là huyết vũ tinh phong(mưa máu gió tanh), đến lúc đó một đám người đến hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì thì nàng biết trả lời thế nào đây? Chẳng lẽ nói với bọn họ: Vị này Dật vương gia, vị này là thiên hạ đệ nhất sát thủ, bọn họ vì ta không để ý tới hoàng thượng bị đánh mà ra tay quá nặng chác? Nói ra thì mọi người nhất định sẽ nghĩ nàng là đồ thần kinh.

“Aa...” Chính Hiên nằm trên giường vô tình khẽ rên một tiếng.

Vũ Tinh hơi nhấc bước chân Dật Hiên đã lướt qua nàng đi đến trước giường:“Hoàng huynh, người làm sao vậy? Đau hay là không thoải mái ở đâu? Có phải truyền thái y không?”

Chính Hiên miễn cưỡng mở mắt ra, yếu ớt nói:“Tứ đệ, người vừa rồi nói gì thế?”

“Không... Có nói cái gì đâu?” Để hoàng huynh biết mình mắng nữ nhân yêu thương của hân thì cho dù bây giờ không thể đứng lên nổi nhưng không có gì bảo đảm sau này sẽ không tỉnh số.

“Trẫm không cho người ức hiếp Tinh Nhi.” Tuy rằng hân bị hôn mê nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng cãi nhau, chắc là Dật Hiên đang bắt công vì việc hân bị thương rồi.

“Biết rồi, hoàng huynh. Nàng là bảo bối tâm can của người mà, ta nào dám ức hiếp nàng chứ.” Hoàng huynh thật tốt, bị như vậy rồi mà còn nghĩ cho nàng. Hân đương nhiên sẽ không làm gì nàng, dù sao bản thân cũng rất thích vị tẩu tử này, hân chỉ là hơi oán giận thay hoàng huynh thôi. Tự dưng lại biến thành kẻ thù chung, oan cho hân quá.

Vũ Tinh chậm rãi bước từng bước nặng nề đi đến trước giường, có chút khó mở miệng:“Người... không sao chứ?” Nàng chọn quay đầu rồi đi là vì nàng không muốn đối mặt, nàng sợ cái mặt nạ tự cho là không chê vào đâu được mà mình đeo lên sẽ rơi mất. Nàng không thể coi như tất cả chưa từng xảy ra, sợ lại một lần nữa bị tổn thương. Nàng thừa nhận, nàng không phải kiểu nữ nhân dễ dàng yêu ai, có lẽ cả đời nàng cũng sẽ chỉ yêu duy nhất một lần, hơn nữa lại là một lần yêu không có kết quả.

“Ta không sao, ta rất khỏe.” Một câu quan tâm của Vũ Tinh còn hơn thiên ngôn vạn ngữ, Chính Hiên chống người ngồi dậy, ý cười trên mặt có thể sánh với mặt trời bên ngoài. Tốt quá, thật tốt quá, Tinh Nhi rốt cục cũng chịu để ý đến hân, hân muốn đốt pháo cho khắp chốn mừng vui. Nếu Tinh Nhi chịu tha thứ cho hân thì bất hân bị người ta đánh vài lần nữa hân cũng sẽ vui vẻ chịu đựng. Nhìn một cái, ôi, từ xưa đa tình không có chỗ cho thù hận mà.

“Nếu không sao hết thì mời đi ra ngoài đi.” Vũ Tinh cẩn thận nói, vô lương tâm đến cực điểm.

Mọi người ngắt, Chính Hiên càng cảm thấy như vô số mũi kiếm đâm vào trái tim hân, đâm đến hân suýt chút nữa hộc máu mất mạng. Người này có lương tâm, có biết cảm thông không? Nàng có phải là một nữ nhân không? Hay là người xa lạ không được hưởng loại đãi ngộ này?

“Tinh Nhi, người nói cái gì?” Chính Hiên quả thực không dám tin lại có người có thể vô tình như vậy, dù gì thì hân cũng là bệnh nhân mà.

“Ta nói, nếu không sao nữa thì mời đi cho, người quá rầy đến bọn ta.” Vũ Tinh không chút lưu tình hạ lệnh đuổi khách.

“Hoàng tẩu, người...” Dật Hiên lại muốn đòi lại công bằng cho hoàng huynh.

“Dật vương, đừng nữa nói, chúng ta đi thôi.” Chính Hiên khó khăn đứng lên, tuy rằng bị đuổi ra như vậy rất khó coi nhưng hân không muốn làm Vũ Tinh khó xử.

Dật Hiền đỡ Chính Hiền chậm rãi đi ra ngoài.

Cho đến lúc không còn thấy bóng dáng bọn họ nữa Vũ Tinh mới hỏi: “Dạ, ngươi có cảm thấy ta quá vô tình không?”

“Nói thật là có.” Có thể ý chí sắt đá như vậy cũng coi như nòng có bản lĩnh. Vô Dạ cảm thấy nòng thích hợp làm một sát thủ, khi cần thì không chút lưu tình, cảnh giới này ngay cả hắn cũng tự ti mình không đạt được.

“Ngay cả ngươi cũng nói như vậy, xem ra ta thật sự rất vô tình.” Chẳng lẽ như Quân nói ta ngoài nóng trong lạnh, chẳng lẽ ta thật sự máu lạnh đến thế? Nhưng nếu ta không như vậy thì làm sao Âu Dương Chính Hiền có thể từ bỏ, ngoan ngoãn trở về làm hoàng đế, hắn có thể chịu đựng được bao lâu?

Chính Hiền kiên trì đến ở cái lầu đối diện nhà Vũ Tinh, sáng nay hắn mới dựng nên mà không ngờ lại phát huy tác dụng nhanh như vậy.

“Nhị ca, coi như hết rồi. Chúng ta về cung trước đi, hoàng tẩu không phải dễ dàng bị thuyết phục vậy đâu. Quyết định sau đi, tam ca cũng sắp tới rồi. Tam ca và hoàng tẩu giao tình có vẻ tốt, hắn nói hắn là có tác dụng. Bằng không chúng ta mời mẫu hậu và Tiêu đại nhân đến, không thì lại đi mời văn võ bá quan, ta không tin hoàng tẩu sẽ không nể mặt mọi người.”

“Ngươi không hiểu hoàng tẩu ngươi đâu, chuyện gì đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Trừ phi nàng cam tâm tình nguyện, nếu không cho dù ngươi có đưa toàn bộ người ở Long Hiền đến nàng cũng sẽ không suy chuyển.”

“Nhị ca, ta thực thông cảm với ngươi.”

Chính Hiền cười khô, ai bảo hắn yêu nàng quá nhiều, mà ai bảo hắn lúc trước lại không chịu tin nàng chứ? Hắn đáng phải chịu.

“Thật ra mỹ nữ trong thiên hạ nhiều như vậy tại sao cứ phải yêu mến mỗi một đoá hoa?” Có lẽ lời nói của Dật Hiền làm ông trời tức giận, thời tiết đang đẹp đột nhiên chuyển thành cuồng phong gào thét, mây đen kéo đến, chỉ chớp lát sau mưa trút như thác nước.

“Oa, sao tự nhiên lại mưa to thế này?”

“Xem ra ông trời cũng muốn giúp trẫm rồi!” Chính Hiền nhếch khóe môi cười bí hiểm.

“Hả? Ngươi còn nói trời giúp ngươi được à, làm khó chứ giúp cái gì chứ. Mưa gió lớn như vậy, cái lầu cỏ này sớm muộn gì cũng bị gió thổi bay. Đến lúc đó ngươi hãy chuẩn bị ăn ngủ đầu đường, hứng hết gió táp mưa sa đi.” Hoàng huynh nhất định là bị hoàng tẩu kích thích quá mức nên thần kinh có chút không bình thường.

“Ngươi không hiểu đâu.” Chính Hiền vẽ mặt đắc ý, thực không hiểu hắn đang đắc ý cái gì.

Quả thực như lời Dật Hiền nói, lầu cỏ bị mưa gió thổi nghiêng ngã, tàn phá không chịu nổi. Mà hai người ở trong lầu đương nhiên không thể may mắn thoát khỏi, bị ướt như chuột lột.

“Nhị ca, hay là chúng ta mau tìm một chỗ trú mưa đi?” Nhị ca bị đánh thành như vậy, nếu còn dính mưa nữa thì không muốn bị cảm cũng không được.

“Trẫm không tránh, trẫm chờ nàng đến.” Chính Hiền cố chấp như một đứa trẻ con.

“Hoàng huynh, hoàng tẩu sẽ không đến đâu, ngươi vừa rồi không phải không thấy nàng tuyệt tình thế nào mà? Ngươi còn mơ nàng sẽ rũ lòng từ bi cho ngươi vào nhà chắc. Nói không chừng bây giờ nàng đang cùng Vô Dạ ở bên trong khanh khanh ta ta, nào có quan tâm đến ngươi?” Hắn trời sinh tính phong lưu vẫn đứng về phía nam nhân.

“Nàng nhất định sẽ đến.”

“Thật không biết nên nói với ngươi thế nào mới được đây?” Dật Hiền trợn trắng mắt, tình này yêu nọ thật đúng là hại chết người, ngay cả cơ trí như hoàng đế cũng không thể may mắn thoát khỏi, “Quên đi, ta mặc kệ ngươi, ta đi trước.” Giữa tình thân và sức khỏe, hắn không lương thiện lựa chọn về sau, rất nhanh đã biến mất trong mưa. Dù sao nhị ca võ công cao như vậy, mấy vết thương nhỏ cũng không làm gì được hắn.

Lý đại tẩu hàng xóm nhà Vũ Tinh đi chợ mua đồ ăn, không ngờ lại gặp phải thời tiết quỷ quái này, nháo nhào quay về. Lại nhìn thấy một tiểu tử tuấn mỹ ngồi trong một gian lầu cỏ không hề nhúc nhích để mặc mưa ướt, không chớp mắt nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt phía đối diện, trong lòng nghi hoặc chuyển hướng đi đến trước cửa nhà Vũ Tinh.

“Lăng tẩu tử...” Lý đại tẩu căn bản không muốn xen vào việc của người khác nhưng thật sự thấy nam tử kia rất đáng thương, nhìn dáng vẻ của hắn cũng không phải là người xấu. Người ở nông thôn vốn có vẻ đơn thuần.

Vũ Tinh mở cửa ra, không hiểu sao lại gặp Lý đại tẩu ở đây: “Lý đại tẩu, có chuyện gì sao?”

“Lăng tẩu tử, này, nam tử kia ướt hết cả rồi, hắn vẫn nhìn cửa nhà các ngươi mãi, các ngươi có biết hắn không?”

Vũ Tinh nhìn phía đối diện, nhìn thấy Âu Dương Chính Hiền ngồi trong mưa. Trong lòng cả kinh, tại sao hắn còn ở đây? Dật Hiền đâu, sao lại để hắn một mình thế này, không biết hắn bị thương sao chứ? Nàng nghĩ rằng hắn đã sớm bị nàng làm tức giận mà đi rồi. Bây giờ lại vẫn còn ở đây là có ý gì, diễn khổ nhục kế, giả khổ vì tình sao?

“Ta không biết hần.” Vũ Tinh tròn tròn mắt nói dối.

“Ồ. Ta thấy hần cứ nhìn về phía bên này còn tưởng là người nhà nào đó của ngươi.”

“Có lẽ là người tha hương trên đường đi qua đây, không biết là người tốt hay người xấu nữa. Chúng ta tốt nhất vẫn không nên xen vào việc của người khác.” Hần...nếu ngã bệnh thì phải làm sao bây giờ? Dật Hiền sẽ tìm đến hần chứ?

“Ngươi nói đúng, biết người biết mặt mà không biết lòng. Ta không quấy rầy ngươi nữa, đi trước.” Lý đại tẩu vừa đi vừa nói.

“Vâng.” Vũ Tinh cười tiễn nàng ra ngoài, chậm rãi đóng cửa lại và cũng đẩy Âu Dương Chính Hiền ra xa khỏi phạm vi tầm mắt nàng.

Chính Hiền nhìn mặt nàng khuất dần khuất dần, hy vọng đầy cõi lòng cũng thành thương tâm và thất vọng. Nàng rõ ràng có nhìn thấy hần, hần cũng nhận ra trong mắt nàng từ kinh ngạc đến lung túng rồi về quan tâm lướt qua rất nhanh. Tại sao nàng còn giả vờ như không biết hần, nhẫn tâm nhốt hần ở ngoài? Chẳng lẽ nàng sợ Vô Dạ đề ý nên mới đuổi hần đi như vậy? Hần hy vọng biết bao cánh cửa kia có thể đóng chậm một chút, như vậy hần có thể nhìn nàng nhiều thêm một cái, cho dù chỉ là liếc nhìn cũng được.

Vũ Tinh ‘như đứng đông lửa, như ngồi đông than’ hồi lâu, rốt cục không nhìn được đi đến phía trước cửa sổ nhìn Âu Dương Chính Hiền trắng bệch như được mưa yêu quý bên ngoài. Hần tội gì phải ngu ngốc như vậy, bọn họ đã không còn khả năng, có đợi thêm nữa cũng chỉ là vô ích. Được rồi, nàng thừa nhận nàng cảm động, nhưng vẫn còn chưa đủ để nàng theo hần về cung. Từng nỗi đau vẫn tồn tại rõ ràng trong đầu nàng, không thể rũ bỏ được. Tại sao hần không chịu coi như bọn họ chưa từng quen biết? Như vậy đối với ai cũng là tốt, không phải sao?

Ở trong mưa hần có vẻ rất yếu ớt, như một đứa trẻ cần bảo vệ, cần được quan tâm, không có lấy một chút uy nghiêm và kiêu hãnh của bậc đế vương. Hần vẫn mê người như vậy, vẫn khiến cho người ta không tự giác muốn tới gần hần, thân cận hần.

“Nếu muốn thì hãy đi ra ngoài đi.” Vô Dạ đứng phía sau nàng mở miệng nói. Một năm nay ở chung không phải chỉ là chơi, sao hần lại không biết nàng muốn đi ra nhưng lại không có mặt mũi nào mà ra, dù sao cũng là nàng đuổi người ta đi.

“Ta không muốn đi ra ngoài.” Vũ Tinh thản nhiên nói. Nếu không phải rất hiểu nàng thì thật sự sẽ bị nàng lừa.

“Trên người hần có vết thương, nếu bị dính mưa chỉ sợ sẽ khiến cho miệng vết thương nhiễm trùng, có lẽ sẽ thành hôn mê sốt cao, thậm chí...” Vô Dạ cố ý kéo dài âm, hần cuối cùng cũng hiểu Vũ Tinh ở bên hần không có hạnh phúc, nàng chỉ có ở bên cạnh người nàng yêu mới có cái gọi là hạnh phúc. Hần thà mỗi ngày được nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng cũng không muốn ép nàng ở bên hần, nhìn nàng mỗi ngày sầu mi khổ kiếm(mày sầu mặt khổ). Hần làm vậy không phải vì Chính Hiền mà là vì Vũ Tinh, tuy rằng như vậy hần cũng sẽ đau lòng.

“Sẽ thế nào? Sẽ chết sao?” Vũ Tinh bình tĩnh lại sau một giây, lo lắng xoay người lại hỏi.

Vô Dạ nhẹ nhàng gạt đầu:“Để hần vào đi!” Không thể không thừa nhận trái tim Vũ Tinh thật sự cứng rắn hơn nữ tử bình thường.

“Hần sống hay chết là chuyện của hần, không liên quan đến ta.” Vũ Tinh lại lạnh lùng như thể không phải người cùng một thế giới với bọn hần. Nàng... thực sự không cùng thế giới với bọn hần.

Chính Hiền cảm thấy rét thấu xương, mưa giống như lưỡi kiếm lạnh băng không bỏ sót chỗ nào trên người hần. Hần nhắm mắt lại, nếu đây là đau khổ mà hần phải nhận thì hần nguyện ý! Được sống một cuộc sống thiên chi kiêu tử, hần cũng nên bị báo ứng. Đột nhiên những lưỡi kiếm sắc không còn nữa, mưa tạnh nhanh như vậy ư? Chính Hiền mở mắt ra, một khuôn mặt tuyệt mỹ lại lạnh lùng xuất hiện trước mặt hần! Thật tốt quá, trận này hần thắng!

“Tinh Nhi...” Chính Hiền vui không kìm chế nổi đứng bật lên. Mưa lạnh như băng cũng biến thành lửa nóng!

“Tại sao ngươi không đi?” Hần tốt nhất không nên hiểu lầm, nàng đi ra đây không phải là muốn làm lành với hần, nàng chỉ là...chỉ là không thích có người chết trước cửa nhà bọn họ, rất xui xẻo.

“Ta đã nói rồi, ngươi không tha thứ cho ta, ta tuyệt đối sẽ không hối cung.” Hần bây giờ cứ bám dính lấy nàng như kẹo dẻo.

Vũ Tinh rốt cục cũng chịu nhìn thẳng vào hần, ánh mắt cũng không lạnh lẽo như vậy nữa, chỉ là vẫn có khoảng cách không rõ:“Ngươi làm mấy chuyện đó vì ta, ta rất cảm động, cho nên...” Nàng bây giờ đã không còn hận hần như trước nữa!

Chính Hiền kích động cầm tay nàng:“Thật tốt quá, Tinh Nhi, ngươi rốt cục cũng chịu tha thứ cho ta, theo ta về cung sao?”

Vũ Tinh rút tay ra:“Ngươi hiểu lầm rồi, ta nói ta cảm động nhưng không hề nói ta muốn về cung với ngươi.” Có hận hay không là một chuyện, có về cung hay không lại là một chuyện khác.

“Vậy ý ngươi là...” Chính Hiền thật sự không hiểu nổi nàng.

“Ý của ta là... Nếu ngươi không muốn chúng ta từ nay về sau trở thành người lạ thì chúng ta có thể làm bằng hữu! Ở trên đường nếu bắt chợt gặp, chúng ta vẫn có thể chào nhau một tiếng. Nếu ngươi tới nhà bọn ta, ta và Vô Dạ sẽ đối đãi với ngươi như khách.”

Bằng hữu? Khách? Chẳng lẽ bọn họ chỉ có thể là như thế này sao? Không, hần không cam lòng, hần biết yêu cầu Vũ Tinh trở lại bên cạnh hần một lần nữa thì thực quá đáng, nhưng hần không thể mất nàng, không thể không có nàng!

“Quan hệ của chúng ta chỉ có thể là như thế này sao?” Bọn họ từng là người thân mật nhất của nhau, bây giờ lại chỉ có thể là sơ giao.(quen biết sơ qua)

Vũ Tinh trầm mặc chờ Chính Hiền đi vào nhà của nàng và Vô Dạ.

Không sao, nút buộc trong lòng nàng đã từng bước một được tháo ra. Ít nhất bây giờ cũng có cơ hội tiếp cận nàng, nàng không còn kháng cự sự tiếp cận của hắn nữa, hắn sớm muộn gì cũng có thể chiếm lại lòng nàng.

Trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng, sức khoẻ Chính Hiền đã gần hồi phục hoàn toàn, vết thương trên mặt cũng không thấy nữa, trắng nõn trở lại làm người ta không nhận ra đã từng bị thương. Vũ Tinh thật sự rất hâm mộ.

Một ngày, nơi nông thôn nhỏ bé có một đám người đặc biệt đến. Nhất thời người trong thôn loạn thành một đoàn tới xem náo nhiệt! Cũng không biết này đám người phổ trương lớn như vậy là những ai, hẳn là lai lịch không nhỏ! Với bọn họ, lớn nhất chính là huyện quan đại lão gia của huyện này.

“Cẩn Hiền!” Vũ Tinh vừa nhìn thấy Cẩn Hiền liền vui mừng chạy đến bên cạnh hắn, đã suốt một năm nàng chưa gặp hắn rồi. Bộ dáng nhiệt tình kia khiến Chính Hiền nhìn đỏ mắt. Nghĩ lại xem lúc trước khi hắn đến tìm nàng nàng dùng thái độ gì với hắn chứ? Đãi ngộ khác biệt quá lớn mà? Chỉ là bây giờ, nàng với hắn cũng vẫn không có thái độ hoà nhá! Nhưng ít ra cũng chịu để ý đến hắn, thế là hắn đã cảm thấy mỹ mãn không dám yêu cầu gì thêm rồi.

“Vũ Tinh...” Trong lòng Cẩn Hiền cũng rất rối loạn, giữa bọn họ đã xảy ra nhiều chuyện. Một năm nay nỗi nhớ nhung của hắn với nàng không thể kể hết, nàng không biết lúc này hắn muốn ôm chặt nàng đến mức nào, chỉ là hắn không thể!

“Người cứ như vậy mà biến mất một năm, ngay cả một chút tin tức cũng không chịu cho ta biết.” Hắn tức giận, giận nàng không tin tưởng hắn, ngay cả được Vô Dạ cứu đi cũng không nói cho hắn biết, ít nhất nàng có thể viết một bức thư mà. Cứ thế đột nhiên biến mất, làm hắn không tìm thấy nàng mà lo lắng suốt một năm, nàng định bù cho hắn thế nào đây?

“Ta cũng rất muốn nói với người, nhưng nếu người biết... chẳng phải nghĩa là hắn cũng sẽ biết sao?” Nàng trốn một năm không phải là trốn Âu Dương Chính Hiền sao? Không ngờ đúng là trốn không nổi.

Nói thế cũng có lý, nhưng vẫn không thể khinh địch mà tha cho nàng như vậy được:“Ta lo lắng cho người một năm, người định bồi thường ta thế nào hả?”

Vũ Tinh cười hì hì, giang hai tay ra ôm lấy Cẩn Hiền. “Vậy được rồi chứ?”

Cẩn Hiền ôm lấy nàng, đột nhiên không muốn buông tay...

Chính Hiền thật sự không chấp nhận được, dựa vào cái gì mà hai huynh đệ lại nhận đãi ngộ khác biệt lớn như vậy? Hắn ho nhẹ vài cái, nghiêm trang nói chuyện:“Cẩn vương, chuyện trăm giao cho người làm thế nào rồi?”

Cẩn Hiền buông Vũ Tinh ra, đáp:“Người, ta đã đưa đến đây rồi!”

Đúng vậy, vụ án chìm xuống đã lâu cũng nên có phán xử, tất cả mọi chuyện hãy giải quyết ngay hôm nay đi...

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khi Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

♥Edit: Viochan♥ Hoàng đế đang ngồi ở trên nhà, Cẩn vương ngồi ở phía dưới. Vũ Tinh đứng bên cạnh Cẩn Hiền, Tiêu Tề Uyên, Tư Đồ Vân tướng quân và tất cả những nhân vật có liên quan đều có mặt. Nhà Vô Dạ nhất thời biến thành công đường với một hội thẩm.

Một nam một nữ bị dẫn tới, đã bị hành hạ đến không giống hình người. Tóc rối tung che khuất hơn nửa khuôn mặt của bọn họ nhưng từ ngoại hình vẫn có thể phân rõ diện mạo.

“Mộng phi?” Vũ Tinh kinh hô. Tại sao nàng lại thành như vậy? Là vì hoàng thượng biết Mộng phi hãm hại nàng nên đã đối xử với nàng như thế sao? Nhưng chẳng phải nàng đã có con với hoàng thượng sao? Hoàng thượng tại sao lại có thể đối xử với nàng như vậy, thế con của nàng phải làm sao bây giờ?

“Hoàng thượng, nô tì cuối cùng cũng được gặp người. Hoàng thượng, tại sao đã một năm rồi không đến thăm nô tì? Những người ở nơi đó thật là khủng khiếp. Mỗi ngày bọn họ đều đánh ta, mắng ta, ta biết là hoàng thượng sẽ không quên ta đâu mà!” Mộng phi tự cho là đúng cười, một lòng muốn dính lấy hoàng đế nhưng lại bị thị vệ ấn chặt.

“Hoàng thượng, bọn họ giữ nô tì đau quá, người mau bảo bọn họ buông tay, trị bọn họ tội chết đi...” Mộng phi giận dữ mở to đôi mắt đẹp rồi lại làm

nữ với hoàng đế.

Tư Đồ Vân nhìn đứa con gái mà mình nuôi dạy biến thành như vậy bất đắc dĩ lắc đầu, cha mẹ không dạy nổi con...

Nam Cung Quân một năm nay đã nhìn quen diện mạo xấu xí của nàng, đã sớm hết hy vọng mà cúi đầu. Hắn thẹn với hoàng đế, cũng thẹn với Tiêu phi.

“Đủ rồi, Tư Đồ Mộng.” Hoàng đế trầm giọng nói. Bây giờ hắn mới coi như thật sự biết Mộng phi. Mộng phi yếu đuối, dịu dàng nhu mì trước kia căn bản chỉ là giả.

Tư Đồ Mộng sợ hãi: “Hoàng thượng, sao ngài lại dùng giọng đó để nói chuyện với nô tì, từ trước đến nay ngài có như vậy bao giờ đâu. Tại nô tì làm sai chuyện gì phải không? Nô tì có thể sửa!” Nàng vẫn cho rằng giá trị của sinh mạng mình chính là tồn tại vì hoàng đế, chỉ cần hoàng đế không hài lòng, bất luận là cái gì nàng cũng có thể sửa.

“Ngươi còn không biết ngươi sai chỗ nào sao? Ngươi cho rằng ngươi sau khi ngươi làm những chuyện này thậm chí còn có thể trước sau như một với ngươi sao?” Đúng là nực cười, sao hắn có thể coi một nữ nhân như vậy là thể diện của Tĩnh Nhi được chứ? Uống công hấn sủng ái nàng hai năm mà không ngờ còn không thấy rõ được bản chất thật của nàng, ngây thơ nghĩ rằng chuyện Dung phi chỉ là do nàng nhất thời lún quẩn trong lòng. Có lẽ là do bị vài người xúi giục mà dễ dàng buông tha cho nàng, thậm chí bắt Ngụy hoàng hậu gánh tội thay nàng. Không ngờ nàng lại càng làm nghiêm trọng thêm, dám không biết cân nhắc động đến Vũ Tĩnh. Nếu hắn xử sự công bằng trong chuyện của Dung phi thì có lẽ vốn sẽ không xảy ra việc này.

“Mộng phi, còn nhớ ta không?” Vũ Tĩnh cảm thấy nàng nên lộ diện.

“Tiêu... Tiêu phi, ngài không... Không chết?” Mộng phi kinh ngạc che miệng, trong trí nhớ của nàng Tiêu phi hẳn là một người đã chết. Nàng tưởng hoàng thượng cho dù tìm được nàng ấy thì cũng chỉ là một cỗ thi thể lạnh như băng. Hoàng thượng cho dù lúc này hận nàng nhưng theo thời gian trôi đi, hẳn cũng sẽ chậm rãi quên Tiêu Vũ Tĩnh, cuối cùng sẽ trở lại bên cạnh nàng. Tại sao tình huống hiện tại lại trở nên khiến nàng trở tay không kịp như vậy?!

“Tại sao ngài cho rằng Tiêu phi đã chết?” Hoàng đế bắt lỗi trong lời nói của nàng.

“Không... Không có gì.” Mộng phi biết mình nói lỡ, nhanh chóng im miệng.

Hoàng đế không định buông tha cho nàng: “Không phải ngài đã lừa ta làm gì đó với Tĩnh Nhi chứ?” Nhất định là có, nữ nhân này... rất độc ác.

“Không có. Hoàng thượng, ta thật sự không có, hoàng thượng hãy tin ta, thực sự không phải ta, hoàng thượng đừng bị kẻ có âm mưu lừa gạt...”

Vũ Tĩnh đột nhiên mở miệng: “Là chén rượu độc kia, phải không? Là chén rượu độc kia!” Nàng sớm nên nghĩ đến, hoàng đế cho dù lúc ấy có tức giận đến thế nào thì hẳn cũng sẽ không giết nàng. Nếu không từ lúc ‘bắt kẻ thông dâm tại giường’ lần đó, hoàng đế đã có thể một kiếm kết liễu nàng, cần gì phải chờ tới bây giờ.

Hoàng đế không rõ: “Rượu độc gì?” Có phải Tĩnh Nhi còn phải chịu sự đau khổ nào đó mà hắn không biết không? Cho nên mới hận hắn như vậy.

“Lam Nhi... Lam Nhi đâu?” Vũ Tĩnh không đáp, yêu cầu.

“Lam Nhi trúng độc hôn mê một năm nay. Trẫm đã phái Hoàng Anh đi giải độc cho nàng, chắc là sắp tới rồi. Tĩnh Nhi, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Lam Nhi trúng độc, sao có thể như thế?” Rõ ràng người uống rượu độc là nàng, sao lại biến thành Lam Nhi trúng độc? Chẳng lẽ Lam Nhi đã đổi chén rượu độc kia?

“Tiểu thư...” Lam Nhi đột nhiên xuất hiện ở cửa, sắc mặt tái nhợt như người chết. Tiểu thư biết rõ nàng đã làm những chuyện như vậy mà vẫn nhớ đến nàng.

“Lam Nhi...” Hai người ôm chặt lấy nhau.

“Tiểu thư, Lam Nhi xin lỗi ngài.” Lam Nhi xấu hổ.

“Lam Nhi, ngày đó chén rượu độc mà ngài đưa cho ta căn bản không phải là hoàng thượng ban cho mà là Mộng phi bảo ngài làm đúng không?” Nàng thật sự rất đau lòng, uống công yêu thương coi Lam Nhi như tỷ muội tốt, vậy mà nàng ấy lại làm việc cho một người khác hãm hại nàng.

“Vâng. Hoàng thượng vốn không hề biết gì!” Lam Nhi khóc nói.

“Nhưng tại sao người trúng độc là ngài còn ta lại không sao?” Nàng tin Lam Nhi nhất định là có nỗi khổ riêng.

“Bởi vì ta đã đổi chén rượu độc kia. Chén mà tiểu thư uống chỉ là thuốc mê mà thôi. Lam Nhi không muốn phải thấy tiểu thư chịu khổ nữa cho nên ta đã xin Vô Dạ công tử lén đưa ngài ra ngoài.” Lam Nhi quỳ trên mặt đất cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Vũ Tĩnh.

“Ngài còn chưa nói vì sao ngài lại trúng độc? Bởi vì chén rượu độc thật sự là do ngài uống đúng không?” Nàng đã trách lầm Chính Hiền, Chính Hiền căn bản không hề muốn nàng chết.

“Đúng vậy. Ta không chịu nổi, tiểu thư, Lam Nhi thật sự chịu đủ rồi. Tiểu thư là người đối xử với Lam Nhi tốt nhất thiên hạ, Lam Nhi không muốn làm hại

tiểu thư. Nhưng Lam Nhi từ nhỏ không có tình thân, ta rất muốn có một người thân trong nhà. Bị kẹt giữa các người ta thật sự rất khổ sở, ta không muốn tiếp tục những ngày như vậy nữa. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là ta chấm dứt sinh mệnh của mình và cũng là chuộc lỗi với tiểu thư.”

Tư Đồ Vân coi như hết hy vọng với nàng:“Lão phu coi như chưa từng sinh ra ngươi!”

“Cha, người có Lam Nhi rồi đừng vứt bỏ ta. Cha...” Mộng phi túm lấy ống tay áo Tư Đồ Vân. Tư Đồ Vân có công với triều đình, nếu hắn cầu xin có lẽ hoàng đế sẽ nể mặt. Nhưng bây giờ ngay cả ông cũng không chịu cứu nàng.

Tư Đồ Vân hất tay Mộng phi ra! Bỏ mặc nàng ư, ông làm sao có thể nhẫn tâm chứ? Dù sao cũng đã thế rồi, đành cố gắng một lần cuối cùng, “Hoàng thượng, lão thần chỉ xin hoàng thượng có thể thủ hạ lưu tình(xuống tay nể tình)!” Cái ông có thể làm cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Lão tướng quân xin hãy đứng lên! Trẫm cũng là tội nhân, không có tư cách xử nàng. Tình Nhi, những người này tùy người xử trí, bao gồm cả trẫm!” Hoàng đế giao hết quyền sinh tử của mọi người bao gồm cả mình cho Vũ Tĩnh.

Tiêu Vũ Tĩnh chậm rãi đi đến trước mặt Mộng phi, từ trên cao nhìn xuống hỏi:“Mộng phi, ngươi làm nhiều việc như vậy có hối hận không?”

“Ta không hối hận, ta một chút cũng không hối hận. Điều duy nhất ta hối hận chính là không được tự tay giết chết ngươi.”

Khoé miệng Vũ Tĩnh gọi lên kỳ lạ: “Nếu ta phán ngươi tử hình ngươi sẽ thế nào?” Mùi vị được thao túng quyền sinh tử thật sự rất thích, khó trách có người liều chết cũng muốn lên ngôi hoàng đế.

Mộng phi cả kinh, thâm thương nhìn về phía hoàng đế:“Hoàng thượng, ngươi thật sự nhẫn tâm để nô tì chết ư?” Người này hình như quá tự kỷ mất rồi!

Hoàng đế xoay người không để ý tới nàng!

Vũ Tĩnh lại lộ ra ý cười khiến người ta sồn gai ốc:“Có điều, xét đến đứa con của ngươi ta có thể xử lý nhẹ hơn. Đứng rồi, còn chưa kịp hỏi, ngươi sinh công chúa hay hoàng tử vậy?”

Sắc mặt Mộng phi lập tức trắng bệch, lúc trước nàng chỉ là thuận miệng nói vậy để chọc giận Vũ Tĩnh mà thôi. Không ngờ nàng ta thực sự hiểu lầm như đến tận bây giờ, lúc này mới lộ tẩy.

Hoàng đế không hiểu ra sao, bỗng nhiên xoay người:“Chậm đã, Tình Nhi, trẫm thực sự không muốn quấy rầy ngươi nhưng có câu trẫm không thể không hỏi.”

Vũ Tĩnh suy nghĩ một chút:“Được rồi, ngươi muốn hỏi cái gì? Hỏi đi!” Xem, nàng là người rất khoan dung mà.

“Trẫm có cái gì mà công chúa với hoàng tử cơ?” Cho xin đi, từ khi hắn biết Vũ Tĩnh thì không hề có quan hệ vợ chồng với các phi tử khác. Mà Vũ Tĩnh cũng chưa từng đồng sàng(cùng giường, hèm, hay là lên giường ấy), hắn nào có cơ hội có cái gì mà tiểu công chúa, tiểu hoàng tử chứ. Hơn nữa hắn đã sớm quyết định, con của hắn chỉ có thể là do Tiêu Vũ Tĩnh sinh!

Lần này đến lượt Vũ Tĩnh không hiểu ra sao:“Lúc ta còn chưa rồi cùng Mộng phi đã nói với ta rằng nàng mang thai con của ngươi.” Ngốc quá đi mất, không ngờ lại bị nàng ta lừa, cứ tưởng Chính Hiền đã phản bội nàng.

Hóa ra hắn và Vũ Tĩnh còn có nhiều hiểu lầm mà hắn không hề biết như vậy. Mộng phi này, hắn nhất quyết không thể tha cho nàng ta.

“Mộng phi, ngươi rốt cuộc còn lừa trẫm cái gì nữa?”

“Không có... Ta không có, nô tì thật sự không lừa gạt gì hoàng thượng cả.”

Vũ Tĩnh yếu ớt nói:“Nếu đã không có thì ta đây sẽ tuyên án! Mộng phi làm nhiều việc ác, tội ác tày trời, phán...” Nàng chính là cố ý kéo dài giọng để dạy dỗ Mộng phi một trận. Nàng vốn không muốn mạng của nàng ta, lấy mạng nàng ta để làm gì chứ? Đầu có được gì.

Lam Nhi đột nhiên quỳ xuống:“Tiểu thư, ta xin ngươi hãy tha cho tỷ tỷ. Lam Nhi biết mình có tội, không có tư cách cầu xin, nhưng xin tiểu thư hãy nể tình trước đây mà tha cho tỷ tỷ. Lam Nhi nguyện chết thay cho tỷ tỷ.”

Vũ Tĩnh cười nói:“Lam Nhi, nàng ta chưa từng coi ngươi là muội muội, ngươi cần gì phải ngu ngốc như vậy chứ?” Nàng chính là thích sự hồn nhiên lương thiện của Lam Nhi.

“Nàng mặc dù không coi ta là muội muội nhưng nàng thực sự là tỷ tỷ của ta. Tình Nhi tỷ tỷ đã chết, ta chỉ còn một tỷ tỷ này thôi. Từ nhỏ ta vốn không có người thân, chỉ có mỗi mẹ. Lam Nhi muốn có một gia đình!” Một nguyện vọng đơn giản như vậy với nàng lại là một điều xa vời không thể thực hiện được!

Mộng phi đột nhiên mở miệng, không phải với Vũ Tĩnh:“Hoàng thượng, ngươi có từng yêu ta không?” Nàng vì hoàng thượng mà từ bỏ tất cả, người yêu nàng nhất, phụ thân và cả đạo đức, rốt cuộc có đáng giá hay không?

“Không! Trẫm chưa từng có yêu ngươi.” Hoàng đế gần như không hề do dự. Hắn không yêu Mộng phi, điểm ấy từ trước tới nay hắn đều biết rất rõ. Hắn vẫn luôn coi nàng thành bóng dáng Tình Nhi nhưng bây giờ lại phát hiện nàng ngay cả bóng dáng cũng không phải.

“Ngươi trước sau đều không yêu ta, vậy tại sao phải lấy ta vào cung, khiến ta nuôi hy vọng, nghĩ rằng có thể thay thế tỷ tỷ. Tại sao ngươi lại lấy ta vào cung, tại sao?” Nếu lúc ấy nàng không tiến cung thì hôm nay nàng và Nam Cung Quân sẽ là một đôi hạnh phúc.

“Nếu sớm biết có bi kịch hôm nay thì trăm căn bản sẽ không để ngươi tiến cung.” Nếu hắn biết Tiêu Vũ Tình sớm một chút thì có lẽ tất cả đều sẽ thay đổi.

Mộng phi hai mắt đầm lệ: “Hoàng thượng từng nói ta và tỷ tỷ bề ngoài rất giống nhau, tại sao hoàng thượng không thích ta? Tại sao ngươi lại thích Tiêu Vũ Tình, nàng có điểm nào tốt hơn ta chứ?” Tiêu Vũ Tình đúng là rất xinh đẹp nhưng Mộng phi nàng cũng không hề kém, tại sao hoàng thượng không thích nàng? Lại đi yêu Tiêu Vũ Tình đến phát cuồng?! Nàng không hề biết thế nào là dịu dàng, cũng không biết quan tâm săn sóc đến người khác, hơn Mộng phi ta ở điểm nào chứ?

“Ngươi và Tình Nhi có vẻ ngoài rất giống nhau nhưng ngươi không có sự lương thiện của nàng. Bởi vì ngươi không phải nàng! Tình Nhi và Tình Nhi một chút cũng không giống, cả tính hai người căn bản khác hẳn nhau nhưng trăm vẫn cứ yêu nàng, trăm dùng sinh mệnh của chính mình để yêu nàng.”

Hoàng đế thổ lộ liễu rung động tất cả mọi người ở đây. Hoàng đế thổ lộ đó, một màn kinh điển biết bao. Vũ Tình cũng không nhận được mà nhìn về phía hắn, ngu ngốc, những lời này hắn chỉ cần nói với nàng thôi, đi nói với Mộng phi làm gì.

“Ngươi biết ta cũng dùng sinh mệnh để yêu ngươi mà.” Đúng vậy, nàng yêu hoàng đế, yêu đến phải trả giá bằng toàn bộ những gì mình có, bao gồm cả sinh mệnh.

Hoàng đế trầm mặc. Hắn biết hắn rất không công bằng với Mộng phi, nhưng tình yêu của hắn đã dành toàn bộ cho một người rồi. Hắn yêu Tiêu Vũ Tình nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện vứt bỏ Mộng phi. Hắn sẽ thực hiện lời hứa của mình, cho nàng làm hoàng hậu, cho nàng tất cả vinh hoa phú quý, tuy rằng hắn sẽ không bước vào tẩm cung của nàng nữa mà chỉ có thể cho nàng vật chất vậy thôi. Nhưng nàng không nên sai lầm mà làm tổn hại đến Vũ Tình, châm ngòi nổ cho tình cảm giữa bọn họ.

Về mặt Mộng phi thân nhiên, có lẽ đến lúc này lòng của nàng mới thuần khiết trở lại. Nàng đột nhiên lao tới chỗ một thị vệ bên cạnh, rút kiếm của hắn ra đâm thẳng vào bụng mình.

“Mộng Nhi...”

“Mộng Nhi...”

“Tỷ tỷ...”

Tư Đồ Vân, Nam Cung Quân và Lam Nhi chạy tới đỡ lấy thân thể lao đảo sắp ngã xuống của nàng.

“Cha, con gái sai rồi. Ngươi đừng từ ta, con gái thật sự biết sai rồi...” Mộng phi ngã trên mặt đất, nhớ lại tất cả những gì mình đã làm. Lúc này nàng mới giật mình phát hiện hoá ra thật sự là nàng đã sai, là nàng tham lam vinh hoa phú quý, là nàng muốn quá nhiều.

“Cha biết rồi. Ngươi vĩnh viễn là con gái ngoan của Tư Đồ gia chúng ta!” Lời ông nói vừa rồi cũng chỉ là nhất thời tức giận thôi, Mộng Nhi trước sau vẫn là đứa con gái mà hắn yêu thương từ nhỏ đến lớn, tình cảm cha con sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt được?

Mộng phi vui mừng nở nụ cười, hoá ra một người cho đến lúc chết mới thật sự biết mình đã sai ở đâu, con người trước lúc chết mới quay về bản chất lương thiện của mình!

“Quân...”

“Ta đây.” Nam Cung Quân cầm tay nàng, nữ nhân hắn từng yêu cứ như vậy mà ngã xuống trước mặt nhưng hắn lại bất lực!

“Kiếp này ta có lỗi với ngươi, kiếp sau ta sẽ báo đáp mối duyên tình này.”

“Không sao! Ta không hề hận ngươi, thật đấy, ta không hận ngươi đâu!” Hốc mắt Nam Cung Quân cũng đỏ lên.

“Lam Nhi, lời ta nói vừa rồi đều là gạt ngươi thôi. Ta thật sự có coi ngươi là muội muội của mình! Ngươi là muội muội tốt của Tư Đồ Mộng ta, là trước kia tỷ tỷ có lỗi với ngươi.”

“Tỷ tỷ! Ngươi đừng nói như vậy. Tỷ tỷ, hu hu...”

Mộng phi khó khăn chuyển hướng về phía Vũ Tình bên kia: “Tiêu Vũ Tình, thực sự xin lỗi. Ta chân thành xin lỗi ngươi! Việc này đều do một mình ta gây ra, xin ngươi hãy bỏ qua cho những người khác. Lam Nhi và Nam Cung Quân đều là bị ta ép, bọn họ vô tội.”

“Ta biết. Ta sẽ không trách bọn họ đâu!” Nàng trước giờ chưa từng nghĩ sẽ trách tội bọn họ. Nàng đột nhiên cảm thấy Mộng phi thật ra cũng là một nữ nhân đáng thương nữ nhân. Một tình yêu tha thiết chân thành gần ngay trước mặt mà nàng ấy lại không biết quý trọng, đến khi hối hận mới phát hiện ra rằng không kịp nữa rồi.

“Cám ơn ngươi.” Mộng phi nở nụ cười thật lòng, lúc này Vũ Tình mới phát hiện Mộng phi thật sự rất rất đẹp! “Tiêu Vũ Tình, hãy chăm sóc hoàng thượng thật tốt...” Nói xong, cánh tay buông xuống.

“Mộng Nhi...”

“Tỷ tỷ...”

Cảnh tượng mà Chính Hiền không muốn nhìn thấy nhất chính là thế này, hấn im lặng xoay người.

Có lẽ con phong ba kia đến đây cũng nên có một kết thúc trọn vẹn! Chỉ là Tiêu Vũ Tinh rốt cuộc có chịu tha thứ cho Âu Dương Chính Hiền hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

♥Edit: ss Tuyettinh♥ ♥Beta: Viochan♥ Chuyện của Mộng phi cuối cùng cũng có một kết thúc viên mãn. Nhưng cuộc sống của Tiêu Vũ Tinh liền bắt đầu không yên tĩnh, đây đều do công của Cẩn vương. Trận thế cũng quá lớn ấy, cứ như là có người bao vây tấn công năng, sử dụng xa luân trận để đối phó với nàng vậy.(TT: hết người/ điều này rồi đến người/ điều kia đến cứ quay vòng như bánh xe.)

“Tinh Nhi, ta tuy không phải cha ruột của ngươi nhưng ta thật sự đã đối đãi với ngươi như con gái ruột. Trước kia hoàng thượng có lỗi với ngươi, nhưng có ai mà không phạm lỗi. Hoàng thượng cũng đã xin lỗi ngươi, còn vì ngươi mà làm nhiều chuyện mà một hoàng đế không thể làm, có thể thấy được tình cảm sâu nặng của hấn. Con gái, người ta là hoàng đế, ngươi hãy cho hấn chút mặt mũi đi. Theo hoàng thượng về cung đi!” Tiêu Tề Uyên tận tình khuyên bảo, chỉ hy vọng con gái có thể hồi tâm chuyển ý.

“Cha, ngươi không cần khuyên ta nữa. Ta sẽ không trở về đâu.” Tiêu Vũ Tinh không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt ngay lập tức.

Tiêu Tề Uyên kết quả âm thầm, đổi vị trí cho một người phụ nữ quan trọng.

“Tinh nha đầu, ai gia rất nhớ ngươi. Ngươi sao lại nhẫn tâm như vậy hả? Đi cái là hết một năm luôn, ai gia nhớ ngươi muốn chết ấy.” Thái hậu ôm lấy Vũ Tinh, nước mắt rơi không ngừng.

“Thái hậu, ta cũng rất nhớ ngươi mà.” Thái hậu đối xử với nàng không phải chỉ tốt bình thường, trong lòng nàng đã bắt tri bất giác coi bà như mẹ ruột.

Thái hậu vừa nghe mặt mày hớn hơ: “Thật hả, vậy mau theo ai gia về cung. Gần đây thời tiết không tốt, bệnh đau lưng của ai gia lại tái phát rồi. Không có ngươi là không được.” Khuyến khích được thì dụ dỗ nàng.

“Thái hậu đang muốn dụ dỗ ta hồi cung sao?” Tí mọ nhỏ ấy nàng mà không nhìn ra thì nàng không làm người.

“Đâu có, ai gia thật sự nhớ ngươi mà. Ngươi xem một bà già như ta không ngại cực khổ, bốn ba mệt nhọc đến mời ngươi, ngươi không thể nể mặt ai gia mà hồi cung được sao?” Thái hậu động chỉ lấy tình, hiểu chỉ lấy lễ.(dùng lí lẽ và tình cảm để tác động vào cảm xúc của người khác từ đó thuyết phục họ đồng ý với mình)

“Thái hậu, ngươi không cần như vậy. Ta không muốn hồi cung, ngươi hãy khiến hoàng thượng quên ta, tìm cho hấn một người vợ xinh đẹp sinh những đứa con dễ thương...” Nói tới đây, trái tim Vũ Tinh lại cảm thấy đau đớn, không ngờ nàng vẫn có cảm giác. Chẳng lẽ nàng còn yêu hoàng thượng? Vẫn không từ bỏ hấn được sao? Nhưng vậy thì sao chứ, nàng không có một trái tim đủ mạnh mẽ để đón nhận một tổn thương khác, nó sẽ khiến không thể nổi nữa. Nàng không thể cam đoan nếu chuyện giống như thế xảy ra nàng có thể tiếp tục chịu đựng nổi hay không.

“Ai gia cũng khuyên hấn rồi, nhưng hấn nói không phải ngươi sẽ không cưới. Ngươi xem, để chứng minh quyết tâm, hấn ngay cả hậu cung cũng phế đi rồi. Về sau ngươi là người vợ duy nhất của hấn, cái gì mà lục đục trong hậu cung sẽ không có nữa đâu. Nếu ngươi không quay về, huyết mạch Âu Dương gia chúng ta sẽ bị cắt đứt. Hấn sẽ phải mang tội danh bất hiếu, thần dân thiên hạ sẽ đối xử với vị hoàng đế bị vợ vứt bỏ này thế nào đây? Tinh Nhi, ngươi về cung đi, ai gia cam đoan sẽ không để ngươi phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa. Nếu hấn dám ức hiếp ngươi, ai gia nhất định sẽ làm chủ cho ngươi.” Thái hậu hứa chắc chắn!

Vũ Tinh trầm mặc! Lời khuyên của thái hậu cũng mất tác dụng.

Bị người ta luân phiên oanh tạc, lỗi tai Vũ Tinh bắt đầu ngừng hoạt động. Những người này sức khỏe thật tốt, liên tục lại nhai bên lỗi tai nàng một ngày một đêm, quả thực có thể so với Đường Tăng trong Tây Du Ký, một câu đơn giản mà họ có thể dịch thành ba bốn câu.

“Lần này là ai? Các người không thấy phiền à?” Vũ Tinh tức giận xoay người lại nhìn thấy Âu Dương Cẩn Hiền anh tuấn suốt khí như một vương tử. Ánh mặt trời chiếu lên người hấn khiến cả người hấn toả sang, hình tượng vĩ đại khiến người ta không dám tới gần.

“Là ta, không chào đón sao?” Cẩn Hiền lịch lãm thân nhiên tươi cười, hấn không biết rằng nụ cười này có mang lực sát thương lớn đến cỡ nào với nữ hài tử. Nếu hấn mà cười như vậy trước mặt người khác thì chỉ sợ sẽ gây ra một trận hỗn loạn không nhỏ.

“Sao có thể không chào đón được, ta nhiệt liệt chào đón là đằng khác. Chỉ cần không phải đến khuyên ta về cung là được rồi, lỗi tai của ta sắp nghe không rõ nữa đây. Này, không phải ngay cả người cũng đến khuyên ta đấy chứ?” Nếu ngay cả Cẩn Hiên cũng tới khuyên nàng thì đúng là nàng đến một đồng minh cũng chẳng có rồi, kiểu này nàng đành phải thuận theo ý dân thôi... Nữ nhân mà, thật sự là rất hay mềm lòng! Nhưng nàng lại không cam tâm!

“Không!” Cẩn Hiên trả lời đơn giản làm Vũ Tinh thờ dài nhẹ nhõm!

“Ta biết khắp thiên hạ có người là hiểu ta nhất, đối xử với ta tốt nhất!” Vũ Tinh nở một nụ cười trong sáng rực rỡ giống như trước kia. Cẩn Hiên có rất nhiều ân tình với nàng, nàng không quên những lời Cẩn Hiên cứu mình... Bọn họ là tri kỷ tốt nhất, nếu không có Chính Hiên, có lẽ sẽ là...

“Ta thật sự tốt như người nói sao?” Cẩn Hiên vừa nhìn thấy nụ cười của nàng tâm trạng không kìm được mà vui lên, nói cũng nhiều hơn, thậm chí còn có thể nói đùa với nàng.

Vũ Tinh gật đầu như giả vờ sợ Cẩn Hiên không tin.

Khóe miệng Cẩn Hiên càng thêm cong nhưng rồi lập tức bày ra bộ mặt lạnh như băng: “Không liên lạc với ta một năm, người không biết rằng ta sẽ rất lo lắng sao? Còn nói gì mà người hiểu người nhất, thì ra là thế đấy.”

Âu Dương Cẩn Hiên không ngờ lại giận dữ như một đứa trẻ con, nàng có nhìn lầm không đây?

“Thực xin lỗi. Lúc ấy ta cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ vì không muốn để Âu Dương Chính Hiên biết cho nên cũng không báo tin cho người. Thực xin lỗi. Lần sau không dám nữa, lần sau đi ta nhất định sẽ báo với người.” Vũ Tinh lên kéo ống tay áo Cẩn Hiên làm nũng.

“Người còn dám có lần sau? Người mà dám có lần sau ta sẽ lột da người đấy.” Cẩn Hiên giả vờ giận nói.

“Không phải chứ? Ác quá đi!” Nàng đương nhiên biết Cẩn Hiên sẽ không đòi nào lột da nàng, mắng nàng vài câu thì còn có khả năng hơn.

“Người không biết bản vương có danh xưng là ‘chiến thần mặt lạnh’ sao? Mặt lạnh này không phải chỉ là hư danh đâu.” Cẩn Hiên cười tươi nói. Có lẽ chỉ có trước mặt Tiêu Vũ Tinh hắn mới có thể tự nhiên như vậy, một năm cách xa bọn họ cũng không có cảm giác xa lạ mà ngược lại càng thêm hòa hợp với nhau.

“Chiến thần mặt lạnh hả, bá phục bá phục!” Vũ Tinh vui đùa chấp tay nói. Nhưng chính mắt nàng cũng đã từng chứng kiến mặt lạnh của hắn, đúng là lạnh thật.

“Khách sáo khách sáo rồi. Vũ Tinh, thực ra ta có việc muốn tìm người.” Cẩn Hiên bỏ lại bộ dạng vui đùa âm ỉ vừa rồi, nghiêm trang đứng lên.

“Lại là chuyện của hoàng huynh người?” Nàng biết ngay Cẩn Hiên vô sự không đăng tam bảo điện.(ko có việc gì không lên điện Tam Bảo)

“Hoàng huynh đối với người như vậy, mất đi người là tại hắn không biết quý trọng, là hắn không xứng đáng. Người không muốn về cung cũng không sao, nếu người đồng ý thì hãy đi biên cương cùng ta. Bây giờ biên cương không có chiến sự, hoàng hồ ta sẽ bảo vệ người an toàn nên người không cần lo lắng. Nơi đó cảnh sắc rất đẹp, người sẽ thích. Người... có đồng ý đi theo ta không?” Ánh mắt Cẩn Hiên sáng rực nhìn nàng.

“Hả?” Vũ Tinh bị câu hỏi bất ngờ của Cẩn Hiên làm choáng váng. Nàng không ngờ chuyện đã một năm rồi mà Cẩn Hiên vẫn không từ bỏ được nàng. Có lẽ chỉ là đi chơi mà thôi, có thể là mình suy nghĩ quá nhiều, tự mình lo lắng quá thôi. Đúng, nhất định là như vậy!

“Ta biết ta nói ra rất đột ngột, người nhất định là đang giật mình. Một năm trước lúc ta từ biên cương quay về cũng đã muốn nói như vậy nhưng không ngờ Vô Dạ lại nhanh hơn ta một bước. Lờ mờ bây giờ mới nói có quá muộn rồi không?” Lúc trước hắn nên liêu một phen mà đưa nàng đi mới phải.

“Cẩn Hiên, ta...” Thì ra thật sự không phải là tự mình nghĩ nhiều. Nhưng lúc nàng mới gặp Cẩn Hiên không hề động lòng, cũng không nghĩ hai người sẽ có tình yêu nam nữ. Cẩn Hiên bất ngờ thổ lộ làm nàng hoảng sợ.

Cẩn Hiên nhìn Vũ Tinh quanh co không nói, thông minh như hắn sao có thể không biết ý của nàng. Xem ra nàng vẫn một lòng chỉ có hoàng huynh hắn, thôi thôi, dù sao hắn cũng chỉ muốn thử, hi vọng ông trời ngu gà ngu vịt mà rút xuống một miếng bánh to. Lúc này xem ra ông trời vẫn còn rất tình tảo. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên mà! Đối với việc này, hắn cũng không có quá nhiều hi vọng.

“Vũ Tinh người không cần phải nói nữa. So với việc làm Cẩn vương phi của ta, ta càng hi vọng người có thể hạnh phúc. Đi đi...” Thật ra là hoàng đế muốn hắn đến khuyên Tiêu Vũ Tinh, nếu bị hắn biết Cẩn vương nói một đằng làm một nẻo không biết có tức giận đến giờ chân không?

“Đi đâu?” Vũ Tinh chẳng hiểu ra sao. Người này thay đổi nhanh quá nhỉ? Nàng tốt xấu gì cũng là sinh viên giỏi của trường đại học mà không ngờ cũng sẽ có lúc suy nghĩ không theo kịp.

“Người mở cửa chính sẽ biết.” Trong mắt Cẩn Hiên hiện lên chút tính toán. Hoàng huynh ơi hoàng huynh, đừng nói người làm đệ đệ không giúp người. Vì giúp người, ta ngay cả hạnh phúc của chính mình cũng chấp tay nhường đấy. Trên thực tế là tại hắn đã thử giành nhưng thất bại. Hắn cũng chỉ có thể nhận kết quả tàn khốc như trong dự liệu thôi.

Vũ Tinh mở cửa ra nhất thời hoảng sợ. Bên ngoài là một đám người quỳ la liệt, vừa nghe thấy tiếng mở cửa đồng thanh hô lên: “Cung nghênh nương nương hồi cung...” Tiếng nói kia rung trời có thể so với tiếng rống của sư tử Hà Đông, cứ như sợ người khác không nghe thấy vậy.

Ngay cả văn võ bá quan cũng tham gia vào đội ngũ khuyến bảo, Vũ Tinh hoàn toàn bị dọa đến choáng váng.

Người trong thôn làm gì đã thấy tình cảnh này bao giờ nên đều chạy tới xem náo nhiệt. Bọn họ không biết những người này là ai, chức quan lớn nhất mà bọn họ đã gặp là huyện quan đại lão gia. Ngay cả quan huyện cũng đến đây hơn nửa hán còn quỳ trong cái góc khuất không nhìn thấy được. Nói vậy những người này nhất định là có chức có quyền, nói không chừng chức quan còn cao hơn cả quan huyện. Chỉ là bọn họ vì sao lại quỳ trước Lãng đại tâu? Từ xưa đến nay chỉ có dân quỳ quan, nào có quan quỳ dân.

Lý đại tâu ý vào ngày thường có giao tình tốt với Tiêu Vũ Tinh, thật sự không kiềm chế tính hiếu kỳ, không nhịn nổi hỏi: “Lãng tâu từ, bọn họ là ai vậy? Vì sao lại quỳ ở đây?” Đây cũng là điều toàn bộ dân trong thôn muốn hỏi, bà chỉ làm đại diện thôi.

“Bọn họ...” Vũ Tinh phát hiện mình chẳng biết phải nói gì. Nàng phải giải thích với bọn họ thế nào đây?

“Chúng thần cung nghênh nương nương hồi cung...” Các đại thần lại hô, đáng sợ tới mức khiến cho những người trong thôn sùng sốt.

“Các người đứng lên đi! Cha, người là cha ta, sao có thể quỳ trước ta chứ?” Vũ Tinh đi đến đỡ Tiêu Tề Uyên nhưng ông không chịu đứng lên.

“Nương nương, về cung đi! Hoàng thượng không thể không có người!” Ông không hi vọng vì con gái mình mà hoàng thượng ngay cả hoàng đế cũng không muốn làm, nếu thế thì ông thành tội nhân thiên cổ mất.

“Không... Ta không thể quay về...” Nàng tuy không đành lòng nhìn Tiêu Tề Uyên và nhiều đại thần như vậy quỳ ở đây nhưng về cung đối với nàng là việc rất xa vời. Lúc trước nàng vì tình yêu mà chọn bước vào cái nhà giam kia, kết quả thì sao, nàng nhận lấy kết cục gì. Lần này, vì sao nàng lại về cung? Vì thương hại sao? Cho dù bây giờ nàng quay về thì nàng vẫn sẽ trốn đi, nàng rất hiểu bản thân mình.

“Con gái, coi như là cha xin người...” Tính tình của nàng thật sự rất giống con gái ông, lòng tự trọng cao ngất! Thậm chí còn cổ chấp hơn cả con gái ông ấy chứ.

“Cha, người đừng như vậy, người đừng ép ta nữa, được không? Các người cũng đừng ép ta nữa. . .” Nếu nàng hồi cung thì Vô Dạ phải làm sao bây giờ? Nàng không thể cứ từ bỏ Vô Dạ rồi đi tìm hạnh phúc của chính mình như vậy được, như thế thật nhẫn tâm và cũng không công bằng với Vô Dạ.

Lam Nhi cũng rơi lệ quỳ xuống, “Tiểu thư, người có thể trách Lam Nhi, là Lam Nhi hại người và hoàng thượng. Nhưng Lam Nhi xin tiểu thư đừng tra tấn hoàng thượng nữa, hoàng thượng vô tội, hoàng thượng thật sự rất yêu rất yêu tiểu thư. Xin tiểu thư hãy cho hoàng thượng một cơ hội nữa, nếu không Lam Nhi chết ngàn lần cũng không hết tội, tiểu thư người phạt Lam Nhi đi, đừng đối xử với hoàng thượng như vậy, tiểu thư...” Nếu nàng sớm biết mọi chuyện sẽ thành như ngày hôm nay thì lúc trước dù thế nào nàng cũng không làm những việc đó. Nàng hại tiểu thư, cũng hại hoàng thượng.

“Lam Nhi, người đứng lên đi. Các người đừng cầu xin ta nữa, ta sẽ không trở về đâu!” Đối mặt với những người đau khổ cầu xin này, Vũ Tinh cũng rơi lệ. Nàng không muốn cùng chung một chồng với nữ nhân khác, hoàng đế làm được, nàng muốn hoàng thượng chỉ yêu một mình nàng, hoàng đế cũng làm được. Đến lúc này, nàng lại không biết mình đang kiên trì vì cái gì? Có lẽ nàng đã không còn tin vào tình yêu. Nói nàng nhất gan cũng tốt, đã điều cũng được. Nàng thả làm con rùa rút đầu trốn trong cái mai của mình chứ không muốn chịu thương tổn một lần nào nữa. Nàng càng không thể làm hại đến người vô tội!

Cần vương trầm mặc nhẹ nhàng mở miệng: “Rốt cục người vì cái gì mà cứ phản kháng như vậy? Người không phải không yêu hoàng huynh.” Nếu nàng không yêu, sao nàng có thể quả quyết cự tuyệt hẳn? Cần Hiến luôn tự cho là có thể nhìn thấu lòng người khác lần đầu không hiểu nổi Vũ Tinh.

“Ta không biết. Cần Hiến, người cũng hi vọng ta quay về sao?” Nàng biết Cần Hiến vẫn luôn yêu nàng nhưng vì sao hắn cũng khuyên nàng quay về?

“Ta chỉ hi vọng người có thể hạnh phúc.” Cần Hiến chân thành nói. Hắn hi vọng hạnh phúc của nàng là do hắn mang lại biết bao nhưng hắn biết là không thể. Thế cho nên từ một năm trước hắn cũng đã thất bại rồi.

Hạnh phúc? Định nghĩa của hạnh phúc là gì, nàng không biết.

Hoàng đế đi tới, dịu dàng gọi: “Tinh Nhi, về cung với trẫm đi.” Hắn ngay cả văn võ bá quan cũng lôi đến rồi, thật sự nếu vẫn không được thì hắn cũng hết cách. Nói hắn không có cách nào khác tức là hắn sẽ không ép Vũ Tinh về cung. Hắn có thể lựa chọn không làm hoàng đế, ở trong một cái nhà tranh nhỏ nơi đây, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng là tốt rồi. Rồi có một ngày, nàng sẽ tin tưởng, hiểu được tâm ý của hắn.

“Người đang ép ta sao?” Vũ Tinh lãnh đạm hỏi. Đệ tiện, không ngờ lại dám dùng chiêu này! Dùng nhiều người như vậy đến ép nàng, hắn không biết nàng ăn mềm không ăn cứng ư? Hận nhất chính là có người ép nàng làm chuyện nàng không muốn. Có lẽ nàng sẽ vì hắn ép buộc mà hồi cung, nhưng vậy thì có ý nghĩa gì?

“Tinh Nhi, từ trước tới giờ trẫm chưa từng nghĩ sẽ ép người làm chuyện người không thích.” Giọng nói của Chính Hiến vẫn dịu dàng như vậy, khiến người ta lún sâu vào.

“Người lúc này chính là đang ép ta. Âu Dương Chính Hiến, người hãy cho ta có được một cuộc sống yên bình, không được sao?” Vũ Tinh càng nói càng nhỏ, nàng thật đang nghĩ tới những ngày yên bình ư? Nàng thật có thể quên được tình yêu mình đã có với Chính Hiến ư?

“Có thể. Mặc kệ quyết định của người ra sao, người không muốn tiến cung cũng được, ta chỉ muốn được ở bên cạnh người.” Chính Hiến bình tĩnh mà dịu dàng nói như thể đang bàn luận về thời tiết hôm nay vậy.

“Âu Dương Chính Hiền, người rót cuộc có nghe hiểu ta nói gì không? Người hãy quay về, quay về về làm hoàng đế của người đi, đừng tới tìm ta nữa.”

Lý đại tẩu nghe không hiểu gì. Hoàng đế? Người này không phải là nam tử từng đứng dưới mưa trước nhà Lăng đại tẩu sao? Nàng nhớ rõ Lăng đại tẩu còn nói không biết hần. Chẳng lẽ hần chính là hoàng đế nước Long Hiền, vậy thì Lăng đại tẩu chính là... Đúng, đã bảo nàng nhìn giống vị Tiêu phi kia mà, thì ra đúng là nàng thật. Không ngờ bà lại quen biết hoàng phi! Trời ạ, bà ngất xỉu được chứ?

“Tình Nhi, nói cho ta biết, ta phải làm sao mới có thể bù đắp lại cho người?” Giọng nói trầm thấp, ánh mắt bất lực khiến trái tim Vũ Tình chấn động. Nhưng ngoài mặt nàng vẫn quật cường, vết thương này không phải có thể dễ dàng khỏi hần như vậy.

Vũ Tình ngẩng đầu lên, ngăn không cho nước mắt tràn ra: “Người... đã từng kiêu ngạo giẫm đạp lên tôn nghiêm của ta. Người không tin nhân cách của ta, ta đã không thể quay trở lại là Tiêu Vũ Tình trước kia được nữa. Hừ, bây giờ người dựa vào cái gì mà nói muốn níu giữ ta?”

“Vậy, nếu là thế này thì sao?”

Vũ Tình đưa lưng về phía Chính Hiền không biết hần đang làm gì, chỉ nghe xung quanh có tiếng hít không khí, không khí ở đây dường như ngưng kết lại. Nàng chỉ cảm thấy vẩn vơ bá quan càn vùi thấp đầu. Ngay cả Cận Hiền cũng quỳ một gối trên mặt đất. Chính Hiền làm gì vậy? Vũ Tình chợt quay đầu...

Hần – Âu Dương Chính Hiền, quân vương nước Long Hiền, người tôn quý nhất thiên hạ lại có thể quỳ xuống, quỳ dưới chân Tiêu Vũ Tình. Người cao ngạo như vậy, luôn lấy mình làm trung tâm như vậy lại có thể quỳ dưới chân nàng.

Như đang bị điện giật, nhìn bóng dáng hần chậm rãi quỳ xuống, nàng ngây dại, mọi người ở đây đều ngây dại...

Bông tuyết bay bay, tạo nên một bầu không khí đẹp đến hoàn hảo, trong suốt rơi trên người hoàng đế...

“Lỗi của ta sai, ta nguyện ý sửa...”

Lá cây xào xạc rung động, dưới đầu gối là mặt đất lạnh như băng, tấm lưng của Chính Hiền vẫn kiêu ngạo đứng thẳng, đôi môi đau đớn không chút huyết sắc.

“Chỉ cần người có thể tha thứ cho ta...”

Chung quanh thật yên lặng, lặng đến khiến người ta sợ hãi...

Nàng cảm thấy trái tim mình như sắp vỡ tan...

Nàng cắn môi, trong lòng hết lạnh lại nóng, trong đầu hiện lên một loạt hình ảnh khi ở bên hần.

“Tình Nhi, ta xin lỗi...”

Một câu của Chính Hiền kích thích lòng nàng, những kí ức ân ái khi xưa dần dần hiện lên.

“Ta...” Vào giờ khắc này, Vũ Tình thiếu chút nữa mở miệng đồng ý với hần. Nhưng hoàng hốt nhớ đến hần vui cười với nữ nhân khác... Không, nàng không thể mềm lòng.

“Tình Nhi, ta xin lỗi vẫn không được sao?” Ở trước mặt nàng, hần nguyện vứt bỏ vỏ bọc hoàng đế.

Vũ Tình cắn chặt môi...

“Không được!” Hần vẫn là hoàng đế tôn quý sáng chói mất tựa mặt trời. Từ xưa quân vương đa nghi, Âu Dương Chính Hiền cũng không hải ngoại lệ. Nhưng không thể phủ nhận hần là một hoàng đế tốt, nàng không thể để Long Hiền này mất đi vị hoàng đế như hần, nếu vậy nàng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Vũ Tình giống như trốn tránh chạy vào nhà, nàng không thể trở mắt nhìn Chính Hiền cao quý thận trọng của ngày trước nay lại dùng một tư thế hèn mọn như vậy xuất hiện trước mặt nàng!

Đóng cửa lại, nước mắt của Vũ Tình cuối cùng cũng tuôn rơi... Nàng vẫn đau lòng vì hần... Nàng nên tin tưởng hần một lần nữa sao? Nàng có thể tin tưởng sao?

Chính Hiền quỳ nhìn theo Vũ Tình, nhìn nàng dần biến mất trong tầm mắt của hần, vẫn kiêu ngạo như trước... Bất luận hần có làm gì cũng không thể níu giữ được trái tim của nàng sao?

“Hoàng Thượng...” Nguyên lão trong triều Liễu Kính Minh tiến lên đỡ hoàng đế.

“Nàng vì sao không chịu tha thứ cho trẫm?” Chính Hiền đứng lên, chẳng lẽ hần thực sự làm nàng tổn thương sâu sắc như vậy sao? Sâu đến mức ngay cả hần cũng không tưởng tượng nổi. Lẽ ra hần nên sớm biết một khi đã làm tổn thương trái tim nàng thì muốn bù đắp lại chính là một nhiệm vụ bất khả thi. Nàng kiêu ngạo đến vậy...

“Hoàng Thượng, nương nương chẳng qua là nhất thời không thể chấp nhận được, nàng nhất định sẽ tha thứ cho nguoi.” Người sáng suốt đều có thể nhìn ra hai người bọn họ yêu nhau say đắm.

“Đúng vậy đúng vậy...” Đại thần trong triều hùa theo.

“Hoàng huynh, chúng ta đi về trước đi, cho Vũ Tĩnh... cho hoàng tẩu chút thời gian, để nàng suy nghĩ kỹ càng.” Ở trước mặt chúng thần, Cẩn Hiên không thể gọi thẳng tên. Bình thường hắn muốn làm chuyện gì cũng không ai ngăn cản được và cũng không cần quan tâm đến cảm giác của bọn họ. Nhưng lúc này hắn cảm thấy hắn nên thành toàn cho hai người họ, thật sự xem nàng là chị dâu của mình.

Chính Hiên đi đến trước mặt Vô Dạ: “Vô Dạ, xin hãy chăm sóc tốt cho Tĩnh Nhi.” Vô Dạ vẫn luôn có mặt, chỉ là hắn không thích nói chuyện nên dễ dàng bị người ta coi như người vô hình. Lúc trước hắn vì cứu Tiêu Vũ Tĩnh, Chính Hiên từng phể vờ công của hắn, Chính Hiên cũng có chút áy náy.

Vô dạ nhẹ nhàng gật đầu một cái. Không cần hắn ta nói, hắn cũng sẽ chăm sóc cho Tuyệt!

“Cũng làm phiền mọi người.” Hoàng đế cực kỳ khách khí nói với Lý đại tẩu.

Đột nhiên có một đại soái ca hoàng đế nói chuyện với bà, bà có điểm ngờ người: “Nguoi... Nguoi thật sự là hoàng đế?” Đến bây giờ bà vẫn không dám tin trong thôn bọn họ lại xuất hiện một nhân vật lớn như vậy.

Quan huyện cuối cùng cũng có cơ hội mở miệng, nhất định phải thể hiện một phen trước mặt hoàng đế.

“To gan, không được bất kính với hoàng thượng...”

Quan huyện cũng nói như vậy thì đây đúng là sự thật rồi. Lý đại tẩu lập tức té xỉu... Trời ạ, hoàng thượng nói chuyện với bà đó, còn hàng xóm của bà cũng là hoàng phi đó, bà nhất định phải kể cho con cháu sau này.

Ngày hôm sau.

Hoàng đế và Cẩn Hiên một mình đến liền thấy Vô dạ sắc mặt lo lắng. Có thể khiến Vô Dạ có biểu hiện thế này nhất định là Vũ Tĩnh đã xảy ra chuyện.

“Vô Dạ, Tĩnh Nhi xảy ra chuyện gì phải không?”

“Hoàng thượng, không thấy nàng đâu cả.” Từ hôm qua nàng nói muốn yên tĩnh một chút nên hắn không đi quấy rầy nàng. Kết quả sáng sớm thức dậy lại phát hiện Tiêu Vũ Tĩnh biến mất.

“Nàng lại đi rồi sao? Nàng sợ trầm như vậy ư?” Hoàng đế suy sụp lùi lại từng bước, hắn không nên ép nàng quá mức, ép nàng phải bỏ đi mất rồi.

Vô Dạ vẻ mặt nghiêm trọng: “Nàng hắn là không phải tự đi.”

“Ý nguoi là gì?” Cẩn Hiên cũng bắt đầu lo lắng. Nếu không phải tự nàng bỏ đi thì sự việc trở nên phức tạp rồi.

“Có lẽ Tuyệt bị kẻ khác bắt đi.”

Một câu của Vô Dạ như quả bom hẹn giờ làm Chính Hiên và Cẩn Hiên chấn kinh, thiếu chút nữa tim của bọn họ cũng nổ tung...

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

♥Edit: ss Tuyet Tinh♥ ♥Beta: Viocan♥ “Vô Dạ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Nguoi nói rõ ràng đi?” Sau khi ngồi xuống hoàng đế lo lắng hỏi.

“Ta cũng không biết. Hôm qua Tuyệt nói nàng muốn yên tĩnh một mình một lát nên ta không quấy rầy nàng nữa. Sáng nay lại phát hiện nàng biến mất.”

“Vậy nguoi dựa vào đâu mà kết luận rằng nàng bị bắt đi chứ không phải tự mình đi?” Chính Hiên ép nàng như vậy thì rất có thể nàng lựa chọn một mình ra đi. Có điều nếu phải chọn một trong hai trường hợp bị bắt hay tự đi thì hắn thà nghĩ nàng tự đi còn hơn bởi như vậy Vũ Tĩnh cũng còn được an toàn. Hắn không biết người bắt nàng đi là loại người nào, là bạn hay địch? Liệu có làm Vũ Tĩnh bị thương hay không?

“Ta tin lời Vô Dạ nói.” Cẩn Hiên chợt nhớ đến lời Vũ Tĩnh từng nói: lần sau không dám nữa, lần sau nếu ra đi ta nhất định sẽ báo với nguoi. Vũ Tĩnh trước giờ là người luôn giữ lời, nàng nếu đã hứa thì sẽ không làm trái!

“Vô Dạ, người có biết là ai bắt Tinh Nhi đi không?” Chính Hiên cảm thấy khó khăn nhất lúc này là trấn tĩnh bản thân, vì hắn biết hiện tại lo lắng cũng vô dụng, ngược lại phải trấn tĩnh mới có thể tìm ra cách cứu Vũ Tinh.

“Ta tìm được thứ này trong phòng.” Vô Dạ đưa ra vụn mê hương, cũng vì mê hương này nên hắn mới kết luận Vũ Tinh bị người khác bắt đi.

Chính Hiên chợt cảm thấy như đã từng gặp qua: “Đây là... là đàn hương của nước Thương Hải.” Long Hiên là quốc gia mạnh nhất giàu nhất, những quốc gia khác hàng năm đều phải cống nạp. Hắn nhớ rõ lần trước vào sinh nhật hắn nước Thương Hải đã tiến cống hắn chính loại đàn hương này, hít vào một ít có thể giúp ngủ sâu nhưng một khi hít quá nhiều sẽ dẫn đến hôn mê.

“Loại đàn hương này ở nước Thương Hải không phải là thứ người thường có thể có, chỉ người trong hoàng thất mới có được. Nhưng bọn họ vì sao lại muốn bắt Vũ Tinh?” Cẩn Hiên khó hiểu, Vũ Tinh hẳn sẽ không có ân oán cá nhân với bọn họ. Mà quốc vương nước Thương Hải trời sinh tính tình yếu đuối hẳn sẽ không đến khiêu khích và hẳn cũng không có can đảm đến Long Hiên bắt người.

“Nước Thương Hải và nước ta có hiệp ước đồng minh, hẳn cũng không có thực lực đối nghịch với Long Hiên. Có thể có người cố ý dàn dựng, giả họa cho Thương Hải để chúng ta ngộ nhận khiến hai nước phân tranh. Còn bọn họ ngồi đó ngư ông đắc lợi.” Chính Hiên đoán. Dù sao cũng có người như hồ rình mồi với Long Hiên, mơ tưởng đến địa vị thiên hạ chí tôn của Long Hiên như nước Thương Liêu chẳng hạn. Lợi dụng sự si mê của hoàng đế đối với Vũ Tinh cũng không phải không có khả năng.

“Cũng có thể như thế. Hoàng huynh, người định làm thế nào đây?”

“Bất kể thế nào trăm cũng phải đến nước Thương Hải.” Hắn không thể lại để Vũ Tinh phải chịu tổn thương, hắn không cho phép!

“Hoàng huynh muốn cải trang vì hành? Không được, rất nguy hiểm.” Chính Hiên một mình đi sang nước Thương Hải nếu như bị phát hiện sẽ rất nguy hiểm, khó tránh có người sẽ bắt thiên tử để uy hiếp.

“Cẩn vương, đừng khuyên nữa, trăm phải đi, trăm không thể để Vũ Tinh biến mất khỏi thế giới của trăm!” Mặc dù đến bây giờ Vũ Tinh vẫn chưa tha thứ cho hắn nhưng hắn cũng muốn bảo đảm an toàn tuyệt đối cho Vũ Tinh.

Chuyện gì Chính Hiên đã quyết định sẽ không dễ thay đổi, Cẩn Hiên không khuyên thêm nữa.

“Hoàng thượng, đề thảo dân đi cùng ngài.” Vô Dạ nói. Vũ Tinh không ngờ lại bị bắt đi ngay trước mắt hắn, hắn còn sốt ruột hơn tất cả mọi người. Huống hồ hắn có cảm giác việc này có liên quan đến hắn, bởi vì người này có vẻ rất rõ thói quen nghỉ ngơi của hắn. Hắn thích luyện võ lúc nửa đêm, mà người kia cánh đúng ngay thời điểm ấy mà lặng lẽ bắt người đi.

“Được.” Vô Dạ võ công rất cao, có người giúp đỡ cũng tốt. Chính Hiên cũng biết tình cảm của Vô Dạ đối với Vũ Tinh, hắn không có lý do gì để ngăn cản.

“Hoàng huynh, các người hãy đi trước, thần đệ về biên quan, nếu chứng minh được thật sự là do nước Thương Hải làm thì chúng ta sẽ trong ứng ngoài hợp.” Chỉ có như vậy mới đảm bảo an toàn cho Chính Hiên và Vũ Tinh. Nếu nước Thương Hải không chịu thả người, vậy đừng trách hắn mang đại binh tấn công.

“Như thế rất tốt. Truyền lệnh của trăm, việc trong triều tạm thời giao cho Liễu Kính Minh và Tiêu Tề Uyên toàn quyền xử lý.”

“Vâng.” Huynh đệ bọn họ tuy quan hệ cá nhân rất tốt nhưng với đại sự trong triều tuyệt đối nghiêm túc.

Xử lý tốt những việc vặt, ba người Chính Hiên lặng lẽ đuổi đến biên giới mà không mang theo lấy một thị vệ, ngay cả Lý Hàn hoàng đế đều không mang theo. Độ cơ mật tuyệt đối cao!

Vì phòng ngừa thân phận bị tiết lộ, bọn họ cải trang thành một người dân bình thường tìm một gian khách sạn ngủ lại. Nhưng bề ngoài xuất chúng cùng với khí chất quý tộc vẫn khiến bọn họ trở thành tâm điểm của mọi người khi vào thành.

“Long công tử, người trong hoàng thất Thương Hải nhiều như vậy, chúng ta lại không biết là trọng thần trong triều hay là người trong cung, phải hành động thế nào đây?” Ở trong khách sạn ẩm ỹ, giọng nói ngoại quốc của Vô Dạ cũng không khiến người khác chú ý nhưng hắn vẫn giảm âm lượng.

“Trầm nghĩ trước tiên đêm nay phải dò xét hoàng cung Thương Hải, có lẽ sẽ tìm ra được manh mối nào đó?” Hắn hiện tại cứ như con ruồi không đầu, không biết bắt đầu từ đâu. Chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Nếu thật sự không được thì đành trực tiếp xông thẳng vào tầm cung của Thương Hải vương, ép hắn phải tìm được người. Thương Hải vương yếu đuối nhất gan, hẳn cũng không lo lắng!

Người trong khách sạn nói chuyện làm bọn họ chú ý.

“Đại vương muốn lập Ảnh vương phi làm hậu, các người có biết không?” Một thanh niên xấu xí có tính buồn chuyện phao tin.

“Vị trí vương hậu của Thương chúng ta bỏ trống lâu như vậy cuối cùng cũng có người ngồi lên.” Đây thật sự là vinh hạnh rất lớn, một ông lão cảm thán.

“Ảnh vương phi chính là phi tử một năm trước đại vương mang về từ bên ngoài sao?” Một người cực béo ngây ngốc hỏi.

“Chẳng nàng thì ai?” Thanh niên kia khoa trương nói.

“Nhưng nàng không phải là người của nước chúng ta, những người khác chịu phục sao?” Người béo lo lắng nhưng lại muốn xem kịch vui.

“Nghe nói đại vương rất sùng ái nàng, bằng không sẽ không cho nàng ngồi vào vị trí vương hậu. Năm trước lúc nàng phong phi, đại vương chẳng phải còn mang nàng đi tế thiên đây gì? Các người đã nhìn thấy Anh vương phi thế nào chưa?” Năm đó hắn có liếc nhìn nàng một lần, đến bây giờ ký ức còn rất mới mẻ, mỹ nữ vốn rất khó quên.

“Nhìn thế nào? Nhìn thế nào?” Lời nói của người thanh niên khơi gợi hứng thú của những người bên ngoài, tất cả mọi người đều muốn biết phi tử của đại vương rốt cuộc đẹp đến thế nào.

Người thanh niên làm ra vẻ huyền bí, chặc chặc cảm thán: “Ai da, phải gọi là đẹp đến... quả thật không thể dùng ngôn ngữ mà hình dung được.”

“Thực sự đẹp đến vậy không, hay là người căn bản chưa từng nhìn thấy mà chỉ đến lừa bọn ta hả?” Mọi người ồn ào nói.

“Ta nhìn thấy... ta thật sự... thấy rồi, sao các người có thể không tin ta chứ?” Người thanh niên nóng nảy, mặt lúc trắng lúc đỏ. Đột nhiên cảm thấy tay bị nắm chặt, nỗi giận xoay người đối diện với một đôi mắt lạnh lùng.

“Tên đầy đủ của Anh vương phi là gì?”

Một câu của Vô Dạ khiến bầu không khí trong khách sạn vốn đang thân thiện biến thành lạnh như băng, độ ẩm của không khí dường như đang giảm xuống cực nhanh. Toàn thân hắn tỏa ra hơi thở lạnh như băng khiến mọi người không thể bỏ qua.

Người thanh niên bị khí thế lạnh lùng của hắn làm sợ hãi, ấp a ấp úng: “Ta... Tại sao ta phải nói cho người biết? Người... Người là ai chứ?” Tay bị hắn nắm đến phát đau. Hắn chỉ là thích nói nhảm mà thôi, lại không trêu chọc hắn ta, hắn ta khó chịu cái gì chứ?

“Nói!” Vô Dạ quát. Trực giác nói cho hắn biết chuyện này có liên quan rất lớn đến việc tìm được Tiêu Vũ Tinh.

Người thanh niên không dám cậy mạnh nữa, bởi vì hắn có cảm giác tay của hắn sắp gãy rồi.

“Rồi rồi rồi, ta nói, ta nói...” Nói cái gì? Tên đầy đủ của Anh vương phi là gì hắn nào biết? “Nhưng... Ta không biết a, ta thật sự không biết. Chúng ta đều gọi nàng là Anh vương phi thôi!”

Vô Dạ suy nghĩ một chút, buông tay hắn ra.

“Nàng là người nước nào?” Liệu có phải... Không, không thể nào... Không thể là nàng.

“Người nước nào à?” Người thanh niên lẩm bẩm. “Nàng được đại vương đưa về từ lần trước đi Long Hiên để tiến cống quả sinh nhật cho hoàng đế thiên triều, chắc là người Long Hiên rồi?” Đây cũng chỉ là hắn đoán mà thôi, đại vương rất bảo vệ nàng, cũng chưa nàng là người nước nào, tóm lại đại vương thích là được rồi.

Người Long Hiên? Sinh nhật hoàng đế thiên triều? Thời gian thực vừa vặn... Không thể nào, làm sao có thể có chuyện khéo như vậy? Hắn đã đích thân ra tay, tuyệt đối không thể là nàng.

“Vô Dạ, làm sao vậy?” Vô Dạ đột nhiên giận dữ chạy tới đó khiến hắn có phần kinh ngạc, Vô Dạ không phải luôn biến mình thành người vô hình sao? Sao hắn lại có hứng thú với Anh vương phi gì đó?

Vô Dạ lắc đầu. “Ta đồng ý đem nay vào thăm dò hoàng cung!” Nhất là vị Anh vương phi thần bí kia càng khiến hắn muốn đi một phen. Mặc kệ có phải là nàng hay không, chỉ cần có một khả năng nhỏ hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Đại diện nước Thương Hải cũng không an bình, trong lòng mỗi người đều đang hoảng sợ...

“Đại vương, Cản vương gia của Long Hiên hoàng triều dẫn binh áp sát, xin đại vương định đoạt.” Đại nguyên soái Trần Bình của Thương Hải đứng ra báo cáo. Cản vương gia có danh xưng ‘chiến thần’, binh pháp mưu lược không ai sánh bằng. Nhìn chung trong nước Thương Hải không có ai là đối thủ của hắn, huống chi Long Hiên hoàng triều binh hùng tướng mạnh, nếu có ý muốn đánh chắc chắn không thể chống cự, thậm chí có khả năng chịu nạn diệt quốc.

“Đại vương, theo vương gia của Long Hiên nói, là... nước ta bắt hoàng phi của bọn họ, muốn chúng ta giao hoàng phi ra, nếu không sẽ san bằng nước ta.”

“Nói vậy! Hoàng phi gì chứ? Bọn vương chưa từng bắt hoàng phi gì gì đó của bọn họ.” Thương Hải vương kinh ngạc, gần đây hắn bận lập hậu đầu có đi Long Hiên bắt người, mà hắn cũng không có gan làm việc đó.

“Đại vương, cản vương gia của Long Hiên đúng là đã nói như vậy.” Trần Bình bẩm báo tình hình thực tế! Long Hiên ý mình là thượng quốc thiên triều mà không coi các nước khác ra gì, thật sự là quá cuồng vọng.

“Các khanh thấy việc này thế nào?” Nếu có thể nghị hòa tốt nhất nên nghị hòa, thực lực của nước bọn họ thật sự không bằng Long Hiên, không thể để chiến tranh nổ ra được.

“Đại vương, theo thần thấy, căn bản là không có hoàng phi nào cả. Là Long Hiên lấy cớ để ra quân tấn công nước ta! Long Hiên tự coi mình là thượng

quốc thiên triều, quả thực không để Thương Hải vào mắt, xem Thương Hải ta như nơi không người. Đại vương, chúng ta không thể lại tiếp tục lùi bước, xin cho thần lãnh binh xuất chiến, thần nhất định phải đánh cho bọn họ quay về Long Hiên, để bọn họ không dám coi khinh chúng ta nữa.” Cái gì mà ‘chiến thần’ hẳn không cần biết. Phiêu kỵ đại tướng quân Chu Vũ lòng đầy căm phẫn, người trong nước luôn truyền tụng hẳn ta thần với cả kì này nọ, hẳn không phục.

“Chư tướng quân, chớ vội tức giận! Chuyện này có lẽ có nội tình gì khác.” Thương Hải vương không đánh giấc, hẳn chỉ thầm muốn làm một quốc vương yên ổn. Long Hiên tuy là một đại quốc rộng lớn nhưng chưa từng xâm phạm đến nước hẳn, việc này có chút kỳ quái.

“Đại vương, Long Hiên đã cười lên đầu chúng ta rồi chẳng lẽ chúng ta còn để cho bọn họ tùy ý đánh vào nước ta sao?” Chu Vũ nóng nảy nói. Nếu không phải do người này yếu đuối, nhất gan, không chịu cho hẳn xuất chiến thì nói không chừng quân đội Long Hiên đã phải bỏ chạy về nước bọn họ rồi.

Một tên vũ phu hữu dũng vô mưu! Thương Hải vương không thêm đề ý đến hẳn, nhìn về phía Trần Bình. Trần Bình từ trước đến nay tức trí đa mưu, tính tình cũng có vẻ trầm ổn!

“Trần nguyên soái, trước mắt binh lực của quốc gia chúng ta thế nào? Có thể đối kháng được với Long Hiên không?”

“Trần Bình chần chờ một chút, khó xử nói: “Nước ta trước mắt có thể điều động hai mươi vạn quân mà Long Hiên có ba mươi vạn, lại do Cẩn vương gia đích thân lãnh binh, trận này nếu đánh tiếp... Phần thắng cũng không lớn.” Sao có thể nói rằng một chút cơ hội cũng không có được đây? Trần Bình nói không nên lời, hẳn sợ đã kích sĩ khí. Trần Bình đã từng giao đấu vài lần với Cẩn Hiên, không có lần nào mà không thảm bại trở về. Ban đầu hẳn cũng không tin, cuối cùng cũng chỉ có thể chịu bái phục.

“Trần Bình, ngươi sao có thể tăng chí khí cho người khác mà tự giảm uy phong của mình? Cho dù ngươi là bại tướng của Âu Dương Cẩn Hiên cũng không có nghĩa là chúng ta đánh không lại hẳn.” Chu Vũ được xưng là ‘đệ nhất dũng sĩ’ của Thương Hải, hẳn sẽ không dễ dàng nhận thua, càng không quen nhìn Trần Bình chức quan lớn hơn hẳn bày ra bộ dáng điều võ dương oai.

“Chu Vũ, ngươi đừng quá đáng.” Ở trên đại điện hẳn không muốn có tranh chấp gì.

“Ta chỉ nói những lời thật, ngươi đánh không lại thì không chịu để người khác đánh. Đại vương, xin cho thần lãnh binh xuất chiến. Thần nguyện bảo đảm sẽ đánh cho cái gì mà Cẩn vương gia, cái gì mà ‘chiến thần’ đó phải bỏ chạy về Long Hiên.” Chu Vũ một bộ dáng thập phần chắc chắn, một số đại thần cũng ủng hộ, yêu cầu khai chiến.

Thương Hải vương vẫn do dự.

“Trần nguyên soái nói rất đúng, trước mắt binh lực của chúng ta không bằng Long Hiên, gần đây lại bị thiên tai, lương thảo cũng không cung cấp đủ. Việc này có lẽ có thể vẫn thay đổi được, trước tiên chúng ta tạm thời nói chuyện với bọn họ, giúp bọn họ tìm xem hoàng phi của bọn họ có thật sự ở nước ta hay không. Nếu đúng chúng ta đương nhiên sẽ đưa nàng về, nếu không phải, chúng ta sẽ khai chiến với bọn họ.” Hẳn cũng hiểu tình thế hiện nay nếu khai chiến với Long Hiên thì phần thắng của bọn họ không lớn.

“Đại vương sợ đông sợ tây như vậy như thế sao có thể gánh vác thiên thu đại nghiệp?” Chu Vũ một lần nói ra tất cả.

“To gan.” Thương Hải vương hẳn tuy rằng yếu đuối nhưng không phải để mặc thần tử muốn mắng thì mắng, hẳn quá dung túng cho bọn họ rồi.

Chu Vũ gạt mình tự biết mình nói sai, nhanh chóng quỳ xuống: “Thần nhất thời vì tình thế cấp bách mà lỡ lời mạo phạm đại vương. Xin đại vương thứ tội.”

“Đứng lên đi.” Thương Hải vương kiểm chế lửa giận của mình, cá tính thẳng thắn của Chu Vũ hẳn không phải không biết. Huống hồ trước trận không thể chém đại tướng, điểm này hẳn vẫn hiểu.

“Tạ ơn đại vương.” Chu Vũ phẫn nộ đứng lên, không dám nói một câu nào nữa.

“Cứ như vậy đi, ý bốn vương đã quyết. Bây giờ hãy nói chuyện và tìm hoàng phi giúp bọn họ. Nếu bọn họ lừa gạt chúng ta thì sẽ khai chiến. Bãi triều!” Hẳn chỉ muốn làm một quốc vương yên ổn, khó đến vậy sao?

“Cung tiễn đại vương...”

Đêm đen như mực, thâm trầm khó dò. Bầu trời như một tấm màn che màu xanh đen được tô điểm bởi những ngôi sao lấp lánh...

Nhưng hai người mặc y phục dạ hành không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp ban đêm này.

Hai bóng đen lướt đi trong hoàng cung như con thoi, nhanh đến mức người khác cứ nghĩ là cái bóng. Trong hoàng cung to như vậy ngược lại lại tạo thành một cảnh hiem có. Hai bóng đen lặng lẽ dựa vào một chỗ.

“Hoàng thượng, cứ tìm như vậy cũng không phải là cách.” Hoàng cung lớn như vậy, chỉ dựa vào hai người bọn họ mà tìm người thật không phải dễ dàng, huống chi còn không biết người có phải ở trong cung thật không?

“Ừ!” Chính Hiên cũng nghĩ thế, nếu cứ như vậy quả thật vô ích. Thậm chí nếu để bị phát hiện thì mất nhiều hơn được.

Cách đó không xa có một thái giám tay cầm lồng đèn đi về hướng bên này. Vô Dạ rất nhanh bay ra, khống chế thái giám, bịt miệng đề phòng hắn kêu lên.

“Nói, Ảnh vương phi đang ở đâu?”

Thái giám ừm ừm nói không ra lời.

“Ngươi bịt miệng hắn như vậy, hắn nói sao được?” Chính Hiên thật muốn trợn mắt. Uống hần là Vô Dạ phiêu bạt giang hồ, đại danh鼎鼎, ngay cả điểm cơ bản ấy cũng không hiểu. Nhưng hắn vì sao lại hỏi về Ảnh vương phi gì đó? Chẳng lẽ hắn có hứng thú với Ảnh vương phi này sao?

Vô Dạ lúc này mới tỉnh ra.

“Ta buông ngươi ra nhưng ngươi không được kêu, nếu không ta sẽ giết ngươi.” Khí thế lạnh lùng của Vô Dạ thiếu chút nữa làm thái giám đông cứng, hần nào dám kêu, chỉ điên cuồng gật đầu.

Vô Dạ thấy thế mới buông tay ra.

“Ảnh phi nương nương ở Dạ Ảnh cung, cứ đi theo hướng này đến cuối là tới.” Vừa mới dứt lời đã bị Vô Dạ đánh hôn mê.

“Vô Dạ, ngươi tìm Ảnh vương phi nào vậy?” Nhiệm vụ bây giờ của bọn họ là tìm Tiêu Vũ Tinh chứ không phải Ảnh vương phi cơ mà?

“Không biết.” Chỉ là hắn có một cảm giác nào đó! “Ta cảm thấy việc này có liên quan đến Ảnh vương phi đó. Có lẽ là ảo giác của ta nhưng nếu có một tia cơ hội cũng không thể từ bỏ, không phải sao? Dù sao cứ tìm như vậy đã.”

“Được rồi, đi!” Vô Dạ nói rất đúng, bất kể vị Ảnh vương phi này là ai, ít nhất tìm một người hỏi thăm rõ ràng cũng tốt.

Dạ Ảnh cung tối đen, xem ra người bên trong đã đi ngủ. Chính Hiên và Vô Dạ vừa bước một bước vào đã mờ mờ nhìn thấy bên trong có bóng dáng một nữ tử xinh đẹp. Nàng đưa lưng về phía bọn họ nhẹ nhàng thấp đèn lên. Động tác thong thả mà tao nhã như thể hoàn toàn không phát hiện ra có người tiến vào, khoé miệng tựa như đang mỉm cười.

“Tôi còn nhanh hơn ta tưởng, gấp gấp đến vậy sao?”

“Ngươi là Ảnh vương phi? Tại sao ngươi biết bọn ta sẽ đến?” Chính Hiên hỏi. Không biết tại sao ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nữ tử này hắn đã cảm thấy nàng có phần không từ tế.

“Ta đương nhiên biết các ngươi sẽ đến. Nữ tử các ngươi thương yêu nhất bị ta bắt đến đây, các ngươi chẳng phải là tới tìm ta tính sổ sao?”

“Vũ Tinh là bị ngươi bắt đi?” Phi tử của Thương Hải vương vì sao lại muốn bắt phi tử của hắn, hai người có gặp nhau bao giờ. Chính Hiên nghi hoặc nhíu mày.

“Ngươi rốt cục là ai? Vì sao muốn bắt nàng?” Vô Dạ mở miệng, bóng dáng này hắn cảm thấy rất quen thuộc.

“Vô Dạ, ngươi thật sự rất vô tình. Mới một năm mà ngươi đã quên ta rồi sao?” Ảnh vương phi chậm rãi xoay người để Vô Dạ và Chính Hiên nhìn rõ khuôn mặt của nàng, muốn nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Vô Dạ nhưng nàng thất vọng rồi. Vô Dạ nhìn thấy nàng, vẫn thản nhiên như tảng đá lạnh như băng, trong mắt hắn không nhìn ra chút bất thường nào.

“Quả nhiên là ngươi!” Không ngờ Vô Dạ hắn cũng có lúc ra tay thất bại, đều tại lúc trước hắn niệm tình.

Chính Hiên mới nhìn thấy dung mạo của nữ tử không thể không kinh ngạc. Hắn không biết nàng nhưng khuôn mặt này rất đẹp, đẹp đến độ hút mắt hồn người ta nhưng lại diễm lệ quá mức! Vũ Tinh so sánh với nàng ta như một đoá u lan thanh tân mới nở, còn nàng ta lại như một đoá mẫu đơn rực rỡ.

“Ta cứ nghĩ là ngươi đã quên ta từ lâu rồi chứ!” Nữ tử ai oán nói, thỉnh thoảng lại liếc mắt đưa tình với Vô Dạ.

“Thả người ra đây!” Nhìn thấy nàng, Vô Dạ trăm phần trăm xác định nàng chính là người bắt Vũ Tinh đi.

“Không gặp đã lâu vậy rồi mà chưa kịp ôn chuyện cũ đã mở miệng đòi người. Có phải vô tình quá không? Ngươi chẳng lẽ không muốn biết một năm qua ta sống như thế nào? Vì sao ta lại lên làm Ảnh vương phi? Ngươi chẳng lẽ không hiếu kỳ?” Nữ tử vẫn xinh đẹp quyền rũ như trước.

“Không có hứng thú! Ta nói lại lần nữa, giao người ra đây.” Hắn đã ra tay một lần, không đảm bảo sẽ không có lần thứ hai.

“Nếu ta nói không thì sao?” Nữ tử kia khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

♥Edit: Viochan♥ “Người đừng ép ta.” Giọng nói của Vô Dạ thâm chí còn lạnh hơn bình thường. Chỉ có nàng biết, giọng nói của Vô Dạ càng lạnh thì càng chứng tỏ hắn càng nguy hiểm.

“Người định thế nào? Lại giết ta một lần nữa sao?” Khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh mà tuyệt đẹp.

“Mị Ảnh!” Vô Dạ lạnh lùng kêu lên. Kiểm hấn đã lâu không dính máu, hắn có thể buông nó xuống vì Vũ Tinh thì rút ra một lần nữa có sao chứ, chỉ cần có thể bảo vệ nàng.

“Cái gì, nàng chính là Mị Ảnh ư, nàng không phải bị người giết rồi sao?” Chính Hiên từ biểu tình khi bọn họ gặp mặt vừa rồi đã đoán ra là bọn họ có quen biết. Nhưng người đó là Mị Ảnh thật ra khiến hắn có chút ngạc nhiên. Mị Ảnh đã sớm nên chết từ một năm trước, không phải sao? Hơn nữa là chết trong tay Vô Dạ.

“Vô Dạ, người không ngờ đúng không? Không ai có thể chạy trốn từ trong tay người mà. Nhưng ta không chết!” Mị Ảnh thì thầm. Lúc trước sau khi nàng trúng một kiếm của Vô Dạ, hắn nhớ tới nguyện vọng của nàng mà đưa nàng đi chôn trong hồ thì trên đường lại được sứ giả nước Thương Hải đang đi qua Long Hiên cứu. Thương Hải vương vừa gặp nàng đã thích không tiếc số tiền lớn cứu mạng nàng, dùng thời gian suốt một tháng mới giữ được tính mạng cho nàng rồi phong nàng làm vương phi.

“Ta mặc kệ người sống bằng cách nào, ta không có hứng thú biết.” Vô Dạ nói chuyện vô tình đến cực điểm. Trong lòng hắn chỉ có một mình Tiêu Vũ Tinh, người khác thế nào với hắn mà nói một chút cũng không quan trọng. Thật ra Mị Ảnh không chết trong lòng hắn vẫn có một chút vui sướng. Hắn không phải người máu lạnh, lớn lên với nhau từ nhỏ mà nói không có chút cảm tình nào là giả.

“Mị Ảnh, chuyện của người và Vô Dạ không liên quan đến Vũ Tinh. Các người cứ việc giải quyết chuyện riêng. Vũ Tinh là phi tử của trẫm, người hãy thả nàng ra.” Chuyện này vốn không liên quan đến Vũ Tinh, nàng ta lại vô cớ đến gây rối. Mị Ảnh thoát nhìn cũng rất quý quai, không biết nàng ta có làm gì Vũ Tinh không?

“Người là ai?” Mị Ảnh ngây thơ hỏi. Từ lúc vừa đến tầm mắt của Mị Ảnh luôn tập trung vào Vô Dạ, xem nhẹ nam tử đặc biệt tuấn mỹ bên cạnh hắn.

“Âu Dương Chính Hiên.” Hoàng đế trầm trầm nói. Cho xin đi, người bắt vợ người ta đi mà còn không biết là ai sao.

“Hoàng đế Long Hiên?” Mị Ảnh nheo mắt, dùng ánh mắt hoài nghi dò hỏi hắn. Hoàng đế cũng đuối tới tận đây?

“Phải thì sao? Bất cóc hoàng phi người có biết là tội gì không? Trẫm ra lệnh một tiếng thì có thể san bằng nước Thương Hải này đấy.

“Ta không phải người Thương Hải, lại càng không biết cái gì mà trung quân ái quốc. Vận mệnh của Thương Hải thế nào không liên quan đến ta.” Mị Ảnh nói không liên quan đến mình nhưng thật ra trong lòng nàng vẫn rất bận tâm. Dù sao Thương Hải vương từng có ơn cứu mạng với nàng, một năm nay cũng luôn sùng ái nàng, giúp nàng cảm nhận được sự dịu dàng trước kia chưa từng có.

“Thương Hải vương là chồng người, không phải sao?” Vô Dạ bình tĩnh nói, nghe không ra một chút ý ghen tuông nào.

“Người ta yêu là người, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi.” Nếu không thì nàng đã có thể thanh thân làm một vương phi hay thậm chí là vương hậu, ngồi hưởng vinh hoa phú quý. Thương Hải vương tuy rằng vô dụng nhưng đối xử với nàng thật sự rất tốt. Nàng cần gì phải mạo hiểm phái người đến Long Hiên bắt Tiêu Vũ Tinh về đây.

“Ta đã nói với người rất nhiều lần rồi, ta không yêu người. Nếu người không thả người thì đừng trách ta không khách khí.” Kiểm lại được rút ra khỏi vỏ.

“Vô Dạ, ta khuyên người cân nhắc cho kĩ đi, Tiêu Vũ Tinh đang ở trong tay ta. Một đại mỹ nhân yếu điệu như biết không biết thử ném khổ hình một lần sẽ thế nào?” Trên mặt Mị Ảnh vẫn lộ vẻ cười ngọt ngào nhưng lại làm cho người ta phát lạnh trong lòng.

Tay cầm kiếm của Vô Dạ do dự, hắn không thể mạo hiểm với sinh mệnh của Vũ Tinh.

“Mị Ảnh, người muốn thế nào?” Chính Hiên đưa tay ngăn cản Vô Dạ, đề phòng hắn sẽ ra tay bất cứ lúc nào.

Mị Ảnh nghịch nghịch mái tóc, khẽ hé môi, khóe miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Ta muốn gọi người. Người đâu, bắt – thích – khách.”

Mị Ảnh hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, nàng chỉ nhẹ nhàng nói mà bốn phương tám hướng đã có một đám người lao tới.

“Hoàng Thượng, đi trước đây!” Vô Dạ ngại thân phận Chính Hiên nên đành phải rút lui. Hắn rất hiểu Mị Ảnh, Vũ Tinh tuyệt đối đã bị nàng giấu ở một nơi bí ẩn, cho dù bọn họ có lục tung hoàng cung Thương Hải cũng sẽ không tìm thấy nàng. Hắn tin Mị Ảnh hao hết tâm tư bắt Vũ Tinh đến nước Thương Hải đơn giản chỉ là muốn dẫn hắn đến, mục tiêu của nàng trước sau vẫn là hắn. Nàng nhất định sẽ dùng Vũ Tinh dụ hắn ra!

Chính Hiên có chút không cam lòng nhưng cũng đành phải rời đi. Thân phận của hắn quá nhạy cảm, an nguy của một người có khả năng sẽ khiến cho hai nước phân tranh, đây là điều hắn không muốn nhìn thấy. Việc này xem ra không liên quan tới Thương Hải vương mà chỉ là Mị Ảnh trả thù riêng, không

thề trả giá bằng hòa bình giữa hai nước được.

Ngày hôm sau, trên đường lan ra tin tức chấn động: Ảnh vương phi đêm qua gặp chuyện, Thương Hải vương giận dữ, phải thi hành hoà hình với nữ thích khách ám sát Ảnh vương phi, Tiêu Vũ Tinh trước mặt mọi người.

Tiêu Vũ Tinh tóc rối tung bị trói trên đài hoà hình, phía dưới là một đồng cùi lửa mà dân chúng đứng chật ních xem. Đám người chen chúc nhìn khiến nàng choáng váng, nàng chỉ cảm thấy thực nóng, mỗi một tắc da thịt trên cơ thể đều như bị nướng lên. Nàng mệt mỏi quá, mắt cũng không mở ra nổi nữa.

Mị Ảnh và Thương Hải vương ngồi ngay ngắn ở trên ghế giám sát, chờ trò hay bắt đầu. Nàng thật muốn xem Tiêu Vũ Tinh có bản lĩnh gì mà khiến cho Vô Dạ và huynh đệ Âu Dương không tiếc khơi mào ngọn lửa chiến tranh, một mình mạo hiểm.

“Đại vương, đến giờ rồi.” Mị Ảnh nhìn mặt trời chói chang, phong tình vạn chủng nói với Thương Hải vương. Vô Dạ, người xuất hiện đi thôi.

Thương Hải vương cực ít nhìn thấy Mị Ảnh cười, càng đừng nói đến chuyện nàng dịu dàng với hắn như vậy. Thương Hải vương vừa si ngốc nhìn nàng vừa nói: “Hành hình!” Nữ thích khách nhìn thế nào hắn không thèm nhìn và cũng không có hứng thú nhìn, lúc này trong mắt hắn chỉ có đại mỹ nhân này thôi. Nếu hắn nhìn, tình huống có lẽ sẽ khác. Bởi vì trong quốc yến của hoàng đế hắn từng nhìn thấy Tiêu Vũ Tinh, ngày đó nàng biểu diễn xuất sắc chiếm hết trái tim của mọi nam nhân có mặt. Hắn đương nhiên cũng không phải ngoại lệ nhưng chỉ là nhất thời mê luyện mà thôi, hắn biết hắn với Mị Ảnh mới là tình yêu thực sự.

Cùi lập tức bị châm, ngọn lửa bắt đầu lách tách lan lên trên. . .

Vũ Tinh chỉ cảm thấy đến khí nóng bốc lên. Nóng quá, nóng quá, nóng đến mức nàng không chịu nổi nữa. Một mối không còn chút sức lực nhưng ý thức ngược lại lại rất tỉnh táo, liều mạng giãy dụa, cọ xát dây thừng trói chặt hai tay nàng.

Đột nhiên có hai người dung khinh công bay từ trên trời xuống, mục tiêu chính là trên đài hoà hình.

Vô Dạ dùng kiếm gạt đồng lửa ra, dân chúng xung quanh cả kinh chạy trốn. Chính Hiên bay đến bên cạnh Vũ Tinh cởi bỏ dây thừng trói chặt nàng. Tay nàng bị dây thừng trói bị thương, loáng thoáng thấy có vết máu khiến Chính Hiên đau lòng không thôi.

Thoát khỏi sự ràng buộc của dây thừng, cả người Vũ Tinh lao đảo sắp đổ, chuẩn bị ngã xuống.

“Tinh Nhi...” Chính Hiên gọi to một tiếng, bay xuống ôm lấy Vũ Tinh an toàn chạm đất.

“Tinh Nhi, người thế nào rồi? Có bị thương gì không?”

Vũ Tinh mở mắt ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Âu Dương Chính Hiên. Nàng chẳng phải đã chết rồi sao? Sao còn có thể nhìn thấy hắn? Chẳng lẽ hắn cũng đã xảy ra chuyện? Không, không đâu, võ công hắn cao cường như vậy, lại là hoàng đế nữa. Ai có gan làm hại hắn chứ? Hay là nàng chưa chết, Chính Hiên đã tới cứu nàng?

“Tiểu Hiên Từ...” Vũ Tinh yếu ớt gọi.

Chính Hiên vừa mừng vừa sợ. Vũ Tinh gọi hắn là Tiểu Hiên Từ, ba chữ này đáng quý biết bao, mà có ý nghĩa gì đây? Vũ Tinh đã tha thứ cho hắn ư? Hay nàng chỉ là nhất thời sợ hãi mà thốt ra, hắn lại tự mình đa tình?

“Sao người lại đến đây?” Chẳng lẽ hắn không biết nếu hắn tới đây sẽ rất nguy hiểm sao? Nàng không muốn hắn gặp nguy hiểm, thật ra trong lòng nàng đã sớm tha thứ cho Chính Hiên, chính là không nói nên lời thôi.

“Vợ của ta ở đây suốt nửa thì bị chết cháy, sao ta có thể không đến?”

“Rất nguy hiểm, người đi mau đi, đừng lo cho ta, người nhanh lên đi...” Vũ Tinh sót ruột đẩy hắn ra cứ như hắn đang gặp nguy hiểm đến tính mạng gì đó vậy.

“Người đang quan tâm đến an nguy của ta ư?” Chính Hiên vui vẻ cười nói. Tinh Nhi đang quan tâm đến hắn? Thật sao? Không phải ảo giác chứ? Không phải tự hắn tưởng tượng chứ?

“Bây giờ mà người còn có tâm tình nói cái này à? Người đi nhanh đi.” Chính Hiên một mình tới đây nhờ Thương Hải vương có mưu đồ gây rối bắt được hắn thì hậu quả thật không tưởng tượng nổi. . .

“Người là vợ ta mà, người không đi sao ta đi được? Cả đời này ta cũng sẽ không rời xa người.” Chính Hiên ôm nàng thật chặt nhưng bất ngờ là Vũ Tinh không hề đẩy hắn ra, hiện thực làm hắn hết sức vui mừng. Ít nhất nàng không kháng cự hắn nữa. . .

“Tiểu Hiên Từ...” Vũ Tinh ôm lại hắn. Hai người ôm chặt lấy nhau, tất cả mọi hiểu lầm vào khoảnh khắc này, trong cái ôm của bọn họ, hết thảy đều tan thành mây khói.

Vô Dạ ra sức phá vòng vây lại nhìn thấy hình ảnh bọn họ ôm nhau thấm thiết. Đúng vậy, bọn họ là vợ chồng, hòa hảo là đương nhiên, Vô Dạ hắn dựa vào cái gì mà ghen, dựa vào cái gì mà không cam lòng chứ? Hắn không có tư cách, hắn nhất định chỉ có thể đứng phía sau yên lặng chờ đợi nàng. Có được thời gian một năm hạnh phúc cùng nàng vậy đã là đủ rồi, cũng đủ để hắn nhớ cả đời dù có bình thường hay sung túc.

“Người đâu, bắt bọn họ lại!” Thương Hải vương đối mặt với những người khách không mời mà đến này chưa thêm nhìn kỹ đã ra lệnh bắt người.

Đối mặt với cao thủ như vậy, bọn thị vệ không dám tiến thêm một bước mà chỉ có thể bao vây quanh ba người bọn họ. Nếu vương bọn họ có lệnh thì bọn họ cũng đành phải kiên trì ra trận giao đấu với Vô Dạ.

“Hoàng thượng, người đưa Tuyệt đi trước đi.” Vô Dạ mở một đường máu cho bọn họ.

“Tình Nhi, người không sao chứ?”

“Không sao.” Nàng đâu phải nữ tử yếu đuối được nuông chiều gì, bị phơi nắng một chút nên tạm thời không có sức lực thôi. Thật ra Mị Ảnh đối đãi với nàng không tệ, không dùng khổ hình với nàng.

Chính Hiền không nói hai lời, ôm lấy Vũ Tinh nhẹ nhàng như thể trong tay đang cầm con búp bê bằng chỉ cần sơ suất sẽ làm vỡ.

Vũ Tinh sợ hãi gọi một tiếng: “Tiểu Hiền Từ...”

“Đừng nói gì nữa. Trẫm sẽ đưa người đi! Ngoan, nhắm mắt lại.” Chính Hiền dịu dàng dỗ dành. Không muốn để Vũ Tinh nhìn thấy hấn giết người.

Vũ Tinh nở một nụ cười thản nhiên với hấn, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Thấy nhiều thị vệ như vậy mà vẫn không thể ngăn cản được bọn họ, Mị Ảnh tự mình ra tay. Phi thân xuống dưới, cuốn lấy Vô Dạ. Vô Dạ giảm tốc độ tiến đến.

“Mị Ảnh, mục đích của người là ta, ta đã đến đây rồi, người hãy thả bọn họ ra đi.”

“Đúng vậy, mục đích của ta là người, nhưng ta lại càng muốn giết Tiêu Vũ Tinh, ta muốn người tận mắt nhìn nàng chết ngay trước mặt mình.”

“Đừng ép ta phải giết người một lần nữa.” Lúc trước giết nàng, Vô Dạ có chút hối hận, áy náy. Nhưng vì Vũ Tinh, hấn không ngại giết thêm một lần.

“Vô Dạ, người thực vô tình!” Hấn đa tình chỉ vì một người. Mị Ảnh cảm thấy trong lòng chua xót, nàng phải trả giá tất cả vì Vô Dạ mà hấn lại ba lần bảy lượt giết nàng vì nữ nhân khác. Nếu không chiếm được thì hãy cùng hủy đi tất cả!

Thương Hải vương kinh ngạc nhìn người bên gối không ngờ có võ công, nhưng hấn lại không thấy cảm kích chút nào. Mị Ảnh có thể nào đi nữa hấn cũng không để ý. Những người này hình như là vì ái phi của hấn mà đến, bởi vì cách quá xa mà những người đó lại bay tới bay lui, chọt cao chọt thấp nên hấn không thể thấy rõ tướng mạo của họ. Vài thị vệ thấy bên Vô Dạ có vẻ khó có thể tấn công nên chuyển hướng sang phía Chính Hiền đang ôm Vũ Tinh.

Chính Hiền cho dù không chịu buông tay và không ai có thể tiến đến gần hấn nhưng cứ như vậy mà đánh tiếp thì rất tiêu hao thể lực. Nếu bây giờ không thể chạy được thì chỉ có một kết quả là bị bắt. Hết cách, hấn chỉ có thể được ăn cả ngã về không, hấn không tin Thương Hải vương thực sự to gan dám bắt hấn như vậy. Huống hồ hấn đã có tính toán, nay đại binh tiếp cận, Thương Hải vương nhất định sẽ không dám bắt giữ bọn họ.

“Thương Hải vương, nhìn xem trẫm là ai?” Chính Hiền hô to về phía Thương Hải vương.

Thương Hải vương vốn chỉ đang nhìn ái phi hấn thì nghe thấy có người gọi. Quay về hướng phát ra giọng nói liền nhìn thấy Âu Dương Chính Hiền, hấn chấn động vội vàng hô: “Đừng tay!”

Thị vệ lập tức ngừng tay, chỉ còn lại có Vô Dạ và Mị Ảnh đang giao chiến kịch liệt.

Thương Hải Vương ba bước cũng thành hai bước đi xuống: “Thánh chủ, sao người lại đến đây?” Thế giới này là một thế giới mạnh ăn yếu. Long Hiền là quốc gia cường đại nhất, quốc vương như hấn phải gọi hoàng đế Long Hiền là thánh chủ, bọn họ cũng không được tự xưng ‘trẫm’ mà chỉ có thể xưng là vương.

“Trẫm đến đưa ái phi trẫm đi, người có ý kiến gì không?” Chính Hiền uy nghiêm nói.

Thương Hải vương nhìn thiên hạ trong lòng Chính Hiền, người này... không phải là Tiêu quý phi đẹp nhất quần phượng, cơ trí hơn người, bác học đa tài tại quốc yến lúc trước sao? Sao lại biến thành thích khách ám sát Ảnh vương phi? Cản vương gia lại nói rằng nước ta bắt đi hoàng phi nước họ, tất cả rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây? Ai tới nói cho hấn biết với?

Mị Ảnh thấy tình hình không tốt, không dây dưa với Vô Dạ nữa mà bay đến bên người Thương Hải vương. Vô Dạ cũng lập tức đến đó.

“Ha ha ha... Mọi người đến đông đủ rồi. Thật tốt quá!” Mị Ảnh vỗ tay khen, được! Tất cả mọi người đã đến đông đủ, hãy giải quyết một lần cho xong đi.

“Còn có bốn vương nữa!”

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái liền nhìn thấy Cản Hiền cười ngựa uy phong lẫm liệt xuất hiện trước mặt bọn họ. Khuôn mặt tựa như kết băng sương cho dù có ở dưới ánh mặt trời chói chang cũng không thể hòa tan được hấn. Vốn hấn phải ở biên quan nhưng cứ nghĩ đến chuyện hoàng huynh hấn và Vũ Tinh khả năng đang gặp nguy hiểm thì một khắc cũng không yên lòng, vội vàng chạy đến. May quá, tới kịp rồi!

“Cần vương?” Mị Ảnh thì thầm. Sao cả hấn cũng xuất hiện?

“Cần Hiên.” Vũ Tinh bỗng nhiên mở to mắt nhìn bộ dáng cười ngửa của Cần Hiên. Oa, đẹp trai quá, giống như bạch mã vương tử ấy! Vũ Tinh thiếu chút nữa chảy nước miếng “Tiểu Hiên Tử, thả ta xuống!” Nàng nhẹ nhàng vỗ vào cánh tay đang ôm lấy mình của Chính Hiên, giẫy dụa muốn xuống.

Chính Hiên buông nàng ra. Có cần phải vui vẻ khi nhìn thấy Cần Hiên như vậy không? Lúc nhìn thấy hấn nàng cũng không vui đến mức này. Quên đi quên đi, nàng chịu nhìn mặt hấn là hấn đã thỏa mãn lắm rồi.

Cần Hiên lập tức suất khí (tác phong đẹp zai) xoay người xuống ngựa lại khiến Vũ Tinh tán thưởng trong lòng. Thật sự là đại soái ca thể gian khó tìm! Vừa dịu dàng lại có tài có tiền, nữ tử nào mà không thích hấn thì đúng là ngốc!

“Cần Hiên, sao mỗi lần ngươi xuất hiện lại phải đẹp trai đến thế chứ? Làm mọi người thích ngươi còn nhiều hơn thích ta, ngươi cướp màn ảnh của ta!” Vũ Tinh bất mãn bĩu môi. (ý chỉ ý như kiểu trong show truyền hình có ng' đc quay nhiều, có ng' đc quay ít ấy)

“Hả? Màn ảnh?” Vào lúc này mà nàng còn có thể nói loại ngôn ngữ riêng của mình khôi hài buồn cười như vậy! Xem ra nàng đã trở lại làm Tiêu Vũ Tinh trước kia rồi. Cần Hiên bất giác mỉm cười, nàng vẫn như trước có thể dễ dàng làm thay đổi hi vọng ái ố của hấn, toàn thế giới có lẽ cũng chỉ có một mình nàng có bản lĩnh này.

Hoàng đế ho nhẹ một chút, nhắc nhở bọn họ thời gian và địa điểm lúc này. Và hơn thế là, hấn ghen tị nhưng lại không thể nói rõ ra được, hấn còn không biết Vũ Tinh với hấn rốt cuộc là thế nào?

“Tiểu Hiên Tử, hòng ngươi không thoải mái à? Có cần ta mua giúp ngươi mấy viên kẹo ngọt giọng không?” Vũ Tinh ngây thơ hỏi, thỉnh thoảng lại chớp chớp đôi mắt trong veo độc nhất vô nhị của nàng chứng minh thành ý chân thành.

Một đám quạ đen hoa lệ bay qua... Két két... Mọi người quả thật muốn té xỉu...

“Đủ rồi, Tiêu Vũ, đừng có làm loạn nữa.”

“Ta nào có?” Tiêu Vũ Tinh thanh minh. Thế cũng bị nàng ta nhìn ra, Mị Ảnh đúng là rất hiểu nàng.

“Nếu ngay cả Cần vương gia cũng đến thì tốt thôi!” Mị Ảnh âm trầm nói, quay sang phía Thương Hải vương: “Đại vương, giết bọn họ giúp ta đi. Một kẻ cũng không bỏ sót!”

“Ảnh Nhi, ngươi nói gì? Giết... Giết bọn họ?” Thương Hải vương hoảng hốt như thể không tin nổi những gì mình nghe thấy. Ba người này đều là những người hết sức quan trọng ở Long Hiên, bọn họ tùy tiện dẫm chân một cái cũng có thể gây ra động đất!

“Thương Hải vương, ngươi sự thật muốn vì một nữ nhân mà khiến hai nước bất hòa sao?” Chính Hiên vẫn rất tôn trọng hòa bình, nếu không cần thiết hấn sẽ không dễ dàng gây chiến tranh. Dù sao xem xét từ bất cứ góc độ nào thì cũng không có lợi cho dân chúng cả hai bên.

“Hừ, ngươi bây giờ chẳng phải đang vì một nữ nhân mà dẫn binh tấn công Thương Hải đấy thôi?” Mị Ảnh phản kích.

“Trẫm chỉ là ép các ngươi giao Vũ Tinh ra, nếu các ngươi giao người ra đây thì trẫm đương nhiên sẽ lui binh.” Là hoàng đế mà ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được thì hấn lấy gì để phục thiên hạ chứ? Việc này liên quan đến quốc uy Long Hiên, chuyện riêng nhưng rất quan trọng!

Mị Ảnh tự biết mình đuối lý, quay sang Thương Hải vương yếu điệu nói: “Đại vương, chẳng phải ngươi nói ngươi yêu ta sao? Bây giờ làm chút việc cho ta cũng không chịu. Ngươi cần bản chỉ là đồ ta thôi, nếu bây giờ ngươi không giết bọn họ thì sau này ta nhất định sẽ bị bọn họ giết chết. Ngươi... thật sự muốn thấy ta chết sao?”

“Bỏn vương...” Hấn sao nữ chứ? Nhưng những người này không phải người thường, không thể nói giết là giết được!

“Thương Hải vương, ngươi tốt nhất nên hiểu rõ. Bỏn vương cầm binh đóng bên ngoài cửa khẩu Thương Hải, chỉ cần một câu nói của bỏn vương thì bất cứ lúc nào cũng có thể phá cửa khẩu xông vào. Nếu ngươi dám hành động thiếu suy nghĩ thì cái giá phải trả chính là toàn bộ đất nước Thương Hải các ngươi.”

Cần Hiên uy danh vang dội, hấn nói được làm được. Thương Hải vương không biết phải lựa chọn ra sao. Một bên là phi tử hấn yêu thương, một bên là vương vị của hấn và, hấn nên làm gì đây?

“Đại vương, ngươi đừng để bị hấn dụ dỗ. Chỉ cần chúng ta giết bọn họ thì Long Hiên sẽ như rắn mất đầu, trong quân đại loạn, chắc chắn không phải đối thủ của nước Thương Hải chúng ta. Nói không chừng chúng ta sẽ có thể chiếm được Long Hiên hoàng triều, trở thành bá chủ thế giới.” Mị Ảnh bắn ra một viên đạn bọc đường cực lớn.

Một người nhất gan không phải chỉ cần người khác tùy tiện nói nói mấy câu sẽ to gan lên được. Thương Hải vương vẫn không có gan liều tính mạng bản thân và dân chúng. Nếu hấn giết mấy người Âu Dương Chính Hiên ở đây thì các nước khác nhất định sẽ lấy đây làm cớ, liên minh lại thảo phạt hấn, hấn sẽ quá bất địch chúng (yếu không địch lại được mạnh)

“Ảnh Nhi, coi như thôi đi. Thả bọn họ đi, chúng ta coi như chưa xảy ra chuyện gì.”

“Đồ vô dụng!” Mị Ảnh mắng, đẩy hắn ra. Cho dù không có sự cho phép của Thương Hải vương thì nàng vẫn có thể đẩy mấy người Tiểu Vũ Tinh bọn họ vào chỗ chết.

Mị Ảnh nhẹ nhàng giơ tay lên. Bốn phương tám hướng xuất hiện một đoàn thị vệ trong tay cầm cung tên. Ngay cả phía trên tường thành cũng đứng đầy người. Toàn bộ nhắm thẳng vào mấy người Âu Dương Chính Hiền!

“Các người... đều đi chết đi. Bẩn!” Mị Ảnh thông thả nói, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên mặt Vô Dạ. Nhưng Vô Dạ không thèm nhìn đến nàng dù chỉ là nửa con mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

♥Edit: Viocan♥ Mị Ảnh ra lệnh một tiếng, mưa tên điên cuồng bắn xuống thành một lưới tên dày đặc không một khe hở.

Vô Dạ và Cẩn Hiền vội vàng quét sạch những mũi tên đang bay đến. Sau một lúc lâu, những trận tên kéo dài không ngừng nhưng lại không thể làm bọn họ bị thương chút nào.

Chính Hiền đẩy Vũ Tinh ra phía sau để bảo vệ, phát tay áo phui đi những mũi tên còn sót, dùng nội lực tạo nên một lưới khí dày và chắc chắn. Chân khí toả ra bắn những mũi tên kia bay ngược về.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến, rất nhiều người bị mưa tên quay ngược lại bắn trúng, lưới tên xuất hiện một lỗ hổng.

Chính Hiền thừa cơ hội này ôm Vũ Tinh bay ra khỏi lưới tên, đến tận nơi yếu nhất của trận mưa tên mới buông nàng ra.

“Tinh Nhi, sao rồi? Không bị thương chứ?” Chính Hiền cẩn thận kiểm tra xem trên người Vũ Tinh có vết thương nào không, chỉ lo lúc hắn sơ suất đã để Vũ Tinh trúng tên. Ti mi kiểm tra rồi một lần rồi mới thả lỏng thở phào một hơi.

“Ta không sao, người mau đi giúp bọn họ đi.” Vũ Tinh lo lắng nhìn hai người còn đang vật lộn trong lưới tên.

“Người đang lo lắng cho bọn họ sao?” Chính Hiền vừa mở miệng đã thấy chưa, chưa đến ngay cả chính hắn cũng không biết.

“Đúng vậy, ta đương nhiên là lo lắng cho bọn họ. Người mau đi giúp bọn họ đi!” Vũ Tinh thúc giục Chính Hiền, lấy tay đẩy hắn.

“Không cần ta giúp bọn họ cũng có thể giải quyết được.” Nếu bọn họ chết dưới tay mấy tên lính nhỏ nhoi không tên tuổi ở đây thì đúng là chẳng ra sao. Hắn tin Cẩn Hiền và Vô Dạ sẽ có cách đối phó!

“Mặc kệ, nhiều người vẫn tốt hơn!” Tóc chiến tóc thẳng, nàng muốn về Long Hiền!

“Rời rồi rồi. Người phải cẩn thận đấy, ngoan ngoãn ngồi ở đây đừng chạy loạn.” Lúc này xung quanh mũi tên bay tứ tung, nàng mà chạy lung tung thì không được!

“Ta không phải trẻ con, nhanh đi đi!” Tại sao tất cả mọi người cứ bảo vệ nàng như trẻ con thế chứ? Nàng cũng rất muốn kẻ vai chiến đấu với bọn họ nhưng nàng biết, bây giờ nàng mà chạy tới thì không những không giúp được bọn họ mà ngược lại còn làm liên lụy đến họ. Vì thế, nàng vẫn nên ngoan ngoãn ở đây thì tốt hơn.

Chính Hiền bay lên ngọn cây, khổng chế gió quay ngược chiều nhắm về phía người bắn tên ẩn thân. Bắn tên từ xa hoặc từ trên cao thì được nhưng ở gần lại vô dụng. Thị vệ thấy hắn từ trên trời lao xuống đều sồn hết cả gai ốc, vài người khiếp đảm lùi lại thành một đám.

Cẩn Hiền và Vô Dạ cũng bay ra khỏi lưới tên, ra sức tàn sát, lưới tên thùng rỗng kêu to đã không còn sức uy hiếp nữa.

Cầm tặc trước cầm vương!(bắt giặc phải bắt thủ lĩnh trước) Vô Dạ cổ tay xoay nhanh, kiếm khí hùng hực, cả người lao vút lên trên cao trực tiếp nhắm phía Thương Hải vương.

“Dừng tay! Vương của các người đang ở trong tay ta.” Vô Dạ quát lớn, kiếm kẻ trên cổ Thương Hải vương.

“Dừng... tay.” Giọng nói run rẩy của Thương Hải vương vang lên. Cả đám thị vệ người nhìn ta, ta nhìn người không dám tiếp tục hành động.

“Vô Dạ, đừng làm hắn bị thương.” Mị Ảnh đột nhiên kêu lên ẩn chứa một tia khẩn cầu.

“Mị Ảnh, ngươi muốn làm gì?” Vô Dạ kinh hãi, lần đầu tiên để lộ sắc mặt hoảng sợ.

Vô Dạ và Mị Ảnh không hổ là sư huynh muội, ngay cả cách làm việc cũng giống nhau như đúc. Từ lúc Vô Dạ khống chế Thương Hải vương thì Mị Ảnh đã đi trước một bước bắt được Vũ Tinh.

“Ta muốn làm gì chẳng lẽ ngươi không thấy ư?” Mị Ảnh kẻ loạn đao lên cổ Vũ Tinh, bắt nàng tiến về phía trước.

Chính Hiên, Cẩn Hiên nhanh chóng bay tới nhưng vì Vũ Tinh nằm trong tay bọn họ nên không dám tiến thêm bước nào. Chính Hiên hận mình lại tính sai lần thứ hai, sao hắn không nghĩ đến chuyện còn một Mị Ảnh chưa giải quyết xong sẽ xuống tay với Vũ Tinh chứ?

“Mị Ảnh, ta thả Thương Hải vương, ngươi thả Tiêu Vũ Tinh.” Vô Dạ lo lắng, chỉ sợ Mị Ảnh kích động lên sẽ mắc một sai lầm không thể bù đắp.

“Ha ha ha, Vô Dạ, ngươi còn không hiểu ta sao? Mị Ảnh ta chưa từng để ý đến tính mạng của bất cứ ai, Thương Hải vương sống hay chết ngươi nghĩ ta sẽ thực sự quan tâm ư?” Mị Ảnh cười Vô Dạ không biết gì.

“Ngươi thật sự không quan tâm ư?” Vô Dạ làm tư thế muốn giết Thương Hải vương.

“Ảnh Nhi...” Thương Hải vương nhìn về phía Mị Ảnh cầu cứu. Hắn biết trong lòng Mị Ảnh có người khác nhưng hắn vẫn cảm thấy trong lòng Mị Ảnh mình cũng có một chút địa vị. Bây giờ xem ra chỉ là tự hấn vọng tưởng thôi!

“Vô Dạ, ngươi không có tư cách ra điều kiện với ta. Ta biết quá rõ địa vị của Tiêu Vũ Tinh trong lòng các ngươi. Giết một Thương Hải vương đối với ta chẳng là gì nhưng giết một Tiêu Vũ Tinh ta nghĩ các ngươi sẽ rất đau lòng đúng chứ? Thả đại vương ra, nếu không ta sẽ khiến các ngươi phải tiếc nuối cả đời.” Mị Ảnh hơi dùng lực, trên cái cổ trắng như tuyết của Vũ Tinh lập tức xuất hiện một vết máu.

“Đừng kích động...”

“Chuyện gì cũng cứ từ...”

Chính Hiên và Cẩn Hiên tiến lên từng bước sợ chọc giận đến Mị Ảnh. Trên mặt có đủ loại biểu tình, lo lắng, sốt ruột, căng thẳng. Chính Hiên và Cẩn Hiên cứ như những đứa trẻ con bị lạc đường, kích động không biết phải làm thế nào mới được? Nhìn tính mạng Vũ Tinh bị người khác nắm trong tay, bọn họ cảm thấy bất lực. Nếu có thể bọn họ đều nguyện ý dùng mạng của mình để đổi!

Vô Dạ đẩy Thương Hải vương ra. Mị Ảnh nói rất đúng, tử huyệt của hắn đã bị Mị Ảnh nắm, hắn không có lợi thế ra điều kiện với nàng. Mị Ảnh không quan tâm đến tính mạng người khác, cho dù có giết Thương Hải vương thì cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì với Mị Ảnh.

“Mị Ảnh, thả Vũ Tinh ra, ta tùy ngươi xử trí.” Mục đích cuối cùng của Mị Ảnh là hắn mà?

“Tùy ta xử trí?” Vô Dạ, ngươi thực biết hy sinh. Trong lòng Mị Ảnh thoáng chua, nàng làm vậy rốt cuộc có đáng hay không? Lúc bắt Vũ Tinh đi ngay cả tính mạng nàng cũng không để ý. Người đã từng chết một lần như nàng thì sợ gì chứ? Chỉ là nàng không muốn chết hai lần trong tay cùng một người, nam nhân mà nàng yêu nhất. Cho dù phải chết, nàng cũng muốn có một người theo chôn cùng, mà người đó không cần phải nghĩ nhiều, chính là Tiêu Vũ Tinh. Xuống địa phủ, các nàng sẽ đấu một trận ngươi chết ta sống thật sáng khoái, nàng không tin mình vẫn sẽ thua.

“Nếu ta nói muốn ngươi cưới ta thì sao?” Mị Ảnh hỏi thử. Nàng biết Vô Dạ rất cố chấp trong tình cảm, hắn sẽ không cưới một nữ nhân mình không yêu. Lúc này, nàng chỉ hy vọng Vô Dạ sẽ cự tuyệt.

“Ta đã nói rồi, tùy ngươi xử trí.” Giọng nói của Vô Dạ vẫn giống như núi băng ngàn năm khiến cho trái tim Mị Ảnh lạnh giá.

“Ngay cả bắt ngươi cưới một người mình không yêu mà ngươi cũng đồng ý sao? Đây là chuyện cả đời đấy! Vô Dạ, ta phải nói ngươi đa tình hay là nói ngươi vô tình hả?” Hắn đa tình chỉ vì một người, không phải là nàng.

Lửa giận của Mị Ảnh đột nhiên bùng lên, lực đạo trong tay cũng bắt gặp mạnh thêm. Vũ Tinh bị đau không kìm được kêu một tiếng, tiếng kêu đó làm tan nát trái tim của cả ba người.

“Mị Ảnh...”

“Mị Ảnh...”

“Mị Ảnh...”

Ba người trầm miệng một lời kêu lên mang theo khẩn cầu, bước về phía trước từng bước. Mà động tác của bọn họ lại giống nhau như đúc, đều là muốn ngăn cản nhưng không dám.

Mắt Vũ Tinh bắt đầu đỏ lên, mũi cũng thấy cay cay. Nàng cảm thấy thật hạnh phúc, có ba nam tử yêu nàng như vậy cả đời này nàng sống không uổng phí. Nàng sống rất vui vẻ, sống một cuộc sống thật đặc biệt, cho dù bây giờ có phải chết thì nàng cũng nguyện ý. Tầm mắt không ngừng quanh quẩn giữa ba người bọn họ... Hạnh phúc của nàng cũng sắp phải bay lên trời xanh rồi...

“Đừng tới đây, còn tiến lại ta sẽ giết nàng.” Mị Ảnh lại khá hăm dọa Tiêu Vũ Tinh. Nàng ta được người khác yêu thương, khiến người khác cam tâm tình nguyện trả giá. Hoàng đế, vương gia Long Hiên không để ý đến tính mạng đâu đến tận đây vì nàng ta. Vô Dạ cũng vì Tiêu Vũ Tinh mà nói đồng ý cưới

Mị Ảnh nàng. Có lẽ nàng nên nghĩ lại, vì sao nàng không chiếm được tình yêu của Vô Dạ? Nàng hận, hận ông trời bất công, dựa vào cái gì mà nàng vừa ra sinh ra đã bị người ta vứt bỏ còn Tiêu Vũ Tinh vừa sinh ra đã được làm thiên kim tiểu thư, nhận hết ngàn vạn sủng ái. Tại sao tất cả mọi người đều yêu nàng, chiều chuộng nàng ta! Nàng cũng muốn được che chở, được yêu thương nhưng nàng không có được số phận may mắn như Tiêu Vũ Tinh! Từ nhỏ đã là đứa trẻ mồ côi rồi bị huấn luyện thành sát thủ, nàng chưa từng được thử cái cảm giác được người khác trân trọng là thế nào? Nàng chỉ thầm muốn có gia đình mà thôi!

“Mị Ảnh, chuyện gì cũng từ từ nói. Ngươi muốn cái gì trăm cũng đồng ý, chỉ cần ngươi thả Tinh Nhi ra.” Hấn không còn là một quân vương cao quý, bây giờ hấn chỉ muốn cứu được vợ mình về.

“Mị Ảnh, bất luận ngươi có điều kiện gì bốn vương cũng đồng ý, thả Vũ Tinh đi.” Cảnh vương mặt lạnh ngàn năm không đổi lúc này cũng kích động lên, hấn không dám tưởng tượng nếu Vũ Tinh mà xảy ra chuyện thì sẽ thế nào? Lúc trước nàng trúng độc, bộ dạng của hoàng huynh hấn nay vẫn còn mới mẻ trong ký ức.

“Mị Ảnh, Tinh Nhi vô tội.”

“Nàng vô tội, chẳng lẽ ta nên chết sao?” Mị Ảnh trợn mắt, nàng thực sự cảm thấy mệt mỏi. Yêu một người mà phải như vậy, nàng mệt mỏi, mệt quá rồi!

“Không, ngươi không cần chết. Lúc trước giết ngươi là tại ta quá xúc động! Lẽ ra ta phải bình tĩnh khuyên ngươi mới đúng. Ta thật sự chưa từng muốn ngươi chết, ta biết tình cảm của ngươi với ta, nhưng... Mị Ảnh, tình cảm không thể miễn cưỡng. Ta không yêu ngươi, đây là sự thật, ta chưa từng lừa gạt ngươi. Ta vẫn luôn coi ngươi là tiểu sư muội của mình!” Vô Dạ khó lắm mới nói nhiều như vậy.

“Tiểu sư muội?” Mị Ảnh lẩm bẩm, cười đến khuynh quốc khuynh thành, sắc đẹp làm cho người ta tan nát cõi lòng. “Nhưng ta chưa từng coi ngươi là sư huynh. Ta đã nói rồi, nguyện vọng lớn nhất cả đời ta là được làm vợ Vô Dạ. Vì mục tiêu này mà ta đã làm rất nhiều chuyện, bây giờ ngươi lại nói với ta rằng tất cả chỉ là công dã tràng ư?” Mị Ảnh đột nhiên cảm thấy tim mình như bị khoét rỗng.

Cùng là nữ nhân, Vũ Tinh đột nhiên cảm thấy nàng ta có chút đáng thương. Mị Ảnh cũng không gây ra tội ác tày trời gì, mỗi lần muốn giết nàng đều không thành. Ngay cả lần này bắt nàng cũng không sử dụng hình phạt nào, có lẽ nàng ta bản tính lương thiện, chỉ là bị hoàn cảnh bên ngoài thay đổi mà thôi.

“Mị Ảnh, yêu một người là mong người đó được hạnh phúc. Miễn cưỡng ở bên nhau, hấn không hạnh phúc thì ngươi cũng sẽ không hạnh phúc, không phải sao? Cần gì phải miễn cưỡng giành lấy hạnh phúc vốn không thuộc về mình?” Vũ Tinh thử khuyên bảo nàng.

“Ngươi đương nhiên có thể nói như vậy.” Mị Ảnh phẫn nộ nói. “Có người yêu ngươi nhiều như vậy ngươi căn bản không cảm nhận được nỗi đau của ta. Ngươi có biết cảm giác khi người ngươi yêu không yêu lại ngươi nó như thế nào không? Ngươi có biết cảm giác khi bị người mình yêu giết nó lại ra sao không?” Mị Ảnh nói, đầu gối rơi nước mắt. Nàng cho dù có mạnh mẽ đến mấy cũng chỉ là một nữ nhân, cũng có mặt yếu ớt. Nói ra có lẽ sẽ chẳng ai tin, nữ ma đầu khiến nhân sĩ giang hồ nghe thấy đã biến sắc không ngờ lại chỉ muốn làm một hiền thê lương mẫu. (vợ hiền mẹ đảm)

“Ta biết! Ta biết cảm giác đó như thế nào. Ta cũng từng bị người mình yêu hiểu lầm, hấn cũng từng cầm kiếm muốn giết ta. Bộ dáng tuyệt tình của hấn làm trái tim ta đau đớn, đau đến mức ta nghĩ ta sẽ chết. Nhưng con người rất kỳ lạ, có đau đến mấy thì chỉ cần qua một thời gian vết thương sẽ từ từ khép lại. Sinh mệnh con người rất kiên cường, trên thế giới không phải cứ không có được một ai đó thì sẽ không sống nổi. Cho dù lúc ấy ta thật sự đã nghĩ chỉ bằng cứ chết đi còn tốt hơn cứ tiếp tục sống như vậy. Nếu lúc ấy ta chết, ta sẽ không sẽ biết hoá ra còn có nhiều người yêu ta đến vậy...” Vũ Tinh nhìn về phía Chính Hiền, về mặt có chút ai oán.

Trái tim Chính Hiền đau đớn như bị ngàn kim đâm. May mà lúc ấy Vũ Tinh không đi tìm cái chết nếu không hấn sẽ phải hối tiếc cả đời.

Mị Ảnh bỗng có cảm giác như gặp được người cùng lưu lạc nơi chân trời.

“Ngươi cũng có cảm giác đó ư?” Xem ra ngay cả người nhận được ngàn vạn sủng ái cũng sẽ có lúc tan nát cõi lòng. Ông trời hình như vẫn rất công bằng. Có người đã từng nói, khi trời đóng một cánh cửa trước mặt ngươi thì đồng thời sẽ mở cho ngươi một cánh cửa sổ(1). Nàng đi đến nước Thương Hải liệu có phải chính là một cánh cửa sổ khác hay không?

(1): ý giống như câu “trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ.

“Ừm, thực sự rất đau khổ.” Lúc ấy nàng đã suy nghĩ rằng mình không còn chịu đựng thêm được nữa.

“Ngươi có nhiều lựa chọn như vậy, cho dù không có hoàng thượng thì cũng sẽ còn rất nhiều người thích ngươi. Ngươi và ta không giống nhau!” Không ai thích nàng, không ai yêu nàng. Nàng tựa như một con thuyền cô độc phiêu bạt theo gió, bay tới đâu tính tới đó.

“Ngươi có thể mà. Ta thấy Thương Hải vương thật lòng yêu ngươi, ngươi cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm với hấn, đúng không?” Nói thật, Vũ Tinh không dám nắm chắc. Nàng chỉ đang đánh cược, cược cảm giác của chính mình. Sâu thẳm trong lòng Mị Ảnh có lẽ còn mềm yếu hơn bất cứ ai. Với những người từ nhỏ không được yêu thương như nàng thì cái họ cần là một người thật lòng yêu mình chứ không cần một người lợi hại hay tài giỏi.

“Đại vương?” Mị Ảnh chậm rãi quay đầu nhìn về hướng Thương Hải vương. Thương Hải vương cũng đang chân thành nhìn nàng. Một năm nay Thương Hải vương đối với nàng ngàn y trăm thuận, dịu dàng săn sóc, làm gì cũng theo ý nàng. Toàn thế giới chỉ có Thương Hải vương thật tình trân trọng nàng, trong khoảng thời gian đó lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự ấm áp. Nàng thậm chí còn tham lam luyện tiếu không muốn cảm giác này biến mất!

“Ảnh Nhi, buông tay đi. Hãy trở lại bên bốn vương!” Thương Hải vương dịu dàng gọi nàng khiến lòng nàng dần dần tan chảy.

“Mị Ảnh, người có thể có một kết cục hạnh phúc, đừng tự tay hủy nó.” Vô Dạ lấy tư cách đại ca ca nói. Hắn hiểu mình và Vũ Tinh sẽ không có kết quả nhưng hắn hy vọng Mị Ảnh có thể sống tốt hơn hắn.

Trái tim Mị Ảnh dao động từng chút từng chút một, tay chậm rãi buông xuống...

Mọi người đang muốn thở dài nhẹ nhõm một hơi thì không ngờ Mị Ảnh lại giờ đao lên kề vào cổ Vũ Tinh lần nữa. Nữ nhân này đúng là hay thay đổi quá nhỉ?

“Hoàng thượng, vương gia, các người vừa rồi có nói ta có điều kiện gì cũng được đúng không?”

“Đúng.” Chính Hiến không chút do dự đáp.

“Cần vương gia, ta muốn người lui binh.” Nước Thương Hải có ơn với nàng, con người nơi đây đối xử với nàng cũng rất tốt, nàng không thể vì ân oán cá nhân mà làm thương tổn đến bọn họ.

“Được!” Chiến tranh có thể tránh thì nên tránh, hắn cũng không phải người hiếu chiến.

“Hoàng thượng, ta muốn người đồng ý vĩnh viễn sẽ không xâm phạm đến Thương Hải. Càng không được trả thù!”

“Trẫm đồng ý.” Hắn sẽ không vô duyên vô cớ đi xâm chiếm quốc gia khác, hắn đâu phải bạo quân!(vua tàn bạo)

Cuối cùng, Mị Ảnh nhìn về phía Vô Dạ một cách quyến luyến, nàng biết Vô Dạ mãi mãi là người mình yêu nhất! Nhưng cái nàng cần là một tình yêu, một gia đình ổn định, những thứ đó Vô Dạ không thể cho nàng.

“Sư huynh!” Nàng từ bỏ nguyện vọng làm vợ hắn, sau này sẽ đối xử với hắn như sư huynh.

“Sư muội!” Vô Dạ đáp lại. Nàng gọi một tiếng này chứng tỏ nàng đã bình thường trở lại. Hắn cũng coi nàng là muội muội như trước.

Mị Ảnh nhắm mắt lại, ném đao đi.

Vũ Tinh cảm giác cổ mình thoải mái rất nhiều, hít vào một hơi thật sâu.

“Vũ...” Cần Hiến đang muốn xông lên thì có người đã nhanh hơn hắn một bước, ôm lấy Vũ Tinh.

“Tinh Nhi...” Chính Hiến ôm nàng thật chặt, hắn thề sẽ không bao giờ để nàng một mình nữa. Mỗi lần nàng vừa rời khỏi tầm mắt là hắn lại sợ bất cứ lúc nào cũng có thể đánh mất nàng.

Hình ảnh động lòng người như thế nhưng lại có người cố tình không hiểu, “Tiểu Hiến Tử, người làm sao thế hả? Gần đây người hãy xúc động lắm nhé. Có lẽ ta vừa cảm thấy thoải mái đã lại bị người ép chặt vào rồi.” Gần đây cảm xúc của Âu Dương Chính Hiến hay dao động quá!

Khoé miệng Âu Dương Chính Hiến run rẩy, thật đúng là phá hỏng không khí.

Cần Hiến đứng bên thực sự rất muốn cười...

“Trẫm không cho người rời khỏi ta nữa!” Chính Hiến cố tình lơ đi lời nói phá hoại không khí của nàng vừa rồi, mạnh mẽ nói.

Vũ Tinh dùng sức đẩy hắn ra: “Ta có nói ta muốn làm hòa với người sao?” Không được, nhất định phải nhân cơ hội này chinh hắn nếu không về sau sẽ không còn nữa.

“Hả?” Bọn họ còn chưa làm hòa sao? Chẳng phải mới vừa rồi Vũ Tinh cũng không chống cự mà?

“Vũ Tinh, đừng chinh hoàng huynh nữa. Hắn đã đáng thương lắm rồi.” Cần Hiến thật sự không đành lòng nhìn hoàng huynh hắn bị người ta bắt nạt như vậy, hắn chưa từng thấy bộ dáng xảo quyệt này của Vũ Tinh bao giờ.

Vô Dạ đi đến bên cạnh Thương Hải vương, đặt tay Mị Ảnh vào tay Thương Hải vương giống như một người cha giao con gái cho con rể mình vậy.

“Đại vương, hãy chăm sóc cho sư muội ta thật tốt.”

Thương Hải vương gật gù đầu, cười nhìn về phía Mị Ảnh. Mị Ảnh cũng mỉm cười lại với hắn. Về phần tình yêu say đắm của nàng với Vô Dạ, nàng sẽ chôn dấu vào chỗ sâu nhất trong lòng.

Kết thúc một nỗi băn khoăn, Vô Dạ đi đến trước mặt Vũ Tinh: “Tuyệt...”

Nụ cười của Vũ Tinh cứng lại. Nàng không thể ích kỉ như vậy, nếu nàng đón nhận Chính Hiến thì phải làm sao cho phải với tình cảm sâu đậm của Vô Dạ dành cho nàng đây? Hắn che chở cho nàng một năm, nàng cũng đã từng nghĩ tới chuyện hai người sẽ làm một đôi vợ chồng hữu danh vô thực cả đời. Nhưng Chính Hiến vừa xuất hiện đã dễ dàng làm nàng sụp đổ, nàng đã làm trái lời hứa với Vô Dạ, nàng là một nữ nhân tồi tệ.

“Dạ, ta...”

“Tuyệt, ngươi không cần nói gì cả. Ta hiểu mà! Ngươi nhất định phải hạnh phúc.” Vô Dạ xoay người bay đi! Hắn vẫn sẽ ở phía sau yên lặng bảo vệ nàng, chỉ là không để nàng phát hiện ra mà thôi. Bởi vì như vậy, Vũ Tinh sẽ cảm thấy có lỗi. Kiếm của hắn từ nay về sau chỉ vì một mình nàng mà rút ra, cũng sẽ chỉ vì một mình nàng mà thu về.

“Dạ...” Vũ Tinh ngẩng lên bầu trời gọi to nhưng Vô Dạ không quay đầu lại nữa. Hắn sợ nếu lần này mà quay đầu thì hắn sẽ không nỡ đi, đến lúc đó người phải đau khổ sẽ không chỉ có một mình hắn.

Vũ Tinh áy náy cúi đầu, cả đời này nàng đã định trước phải phụ lòng Vô Dạ và Cảnh Hiên.

“Tinh Nhi...” Chính Hiên đột nhiên hoảng sợ kêu lên.

“Làm sao vậy?” Vũ Tinh không hiểu Chính Hiên sao tự dưng lại gọi to thế, đột nhiên phát hiện chiếc nhẫn phát ra ánh sáng mạnh đến chói mắt, nàng cảm giác cả người mình đang yếu dần đi. Đây là sao? Tại sao nhẫn lại đột nhiên sáng lên, còn phát ra loại ánh sáng nàng chưa thấy bao giờ, chói mắt như muốn nuốt nàng vào vậy.

“A...” Vũ Tinh hét to một tiếng, trước mắt một mảnh tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

♥Edit: Viochan♥ Đây là đâu? Mây trắng bay bay giống như lần đầu tiên bước vào cảnh trong mơ từ khi Vũ Tinh đến Long Hiên.

“Đã đến lúc rồi, Lăng Ngạo Tuyệt. Ngươi có thể về nhà!”

Vũ Tinh nhìn chung quanh nhưng không nhìn thấy một bóng người nào. Không khỏi chột dạ, không phải là có ma chứ? Nàng bình sinh không làm chuyện trái với lương tâm, cho dù có ma thật thì chắc cũng không đến tìm nàng đâu.

“Ngươi là ai?”

“Nhanh như vậy mà đã quên ta rồi. Đau lòng quá đi! Ta là Tuỳ Phong.” Một người nửa trong suốt nháy mắt xuất hiện trước mặt nàng.

“Tuỳ Phong? Chính là Tuỳ Phong đã đưa ta đến đây ư?” Sao nàng lại xuất hiện? Muốn đưa ta quay về sao? Yê, rốt cục cũng có thể về nhà gặp cha mẹ, còn cả Quân và Tiểu Nhu nữa, yê... Vui quá đi mất.

“Đúng vậy. Tiểu nữ đúng là Tuỳ Phong, chương quản nhân duyên thời không. Ngươi và hoàng đế Long Hiên hoàng triều, Âu Dương Chính Hiên kiếp trước có một mối duyên tình chưa hết. Kiếp này đưa ngươi về Long Hiên hoàng triều để tiếp tục mối tình chưa xong này. Nay trần duyên đã xong, ngươi có thể về nhà...” Bỗng không ngươi tưởng ta nhầm chán quá nên tùy tiện tìm ai đó xuyên không chơi chắc.

“Yê... Ta rốt cục cũng có thể về nhà.” Vũ Tinh vui mừng nhảy dựng lên. Nếu cho nàng về từ lúc một năm trước chẳng phải nàng sẽ đỡ phải chịu khổ hơn sao? Tuỳ Phong này thật đáng ghét. Vũ Tinh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

“Nhưng Tuỳ Phong, Ngạo Tuyệt đâu? À, chính là Vũ Tinh trước kia đâu ấy? Nàng thế nào, có muốn cùng đổi lại với ta không?”

“Không, chưa tới lúc.” Tuỳ Phong ra vẻ thâm trầm lắc đầu.

“Nhưng... nếu ta cứ thế mà về thì ở hiện đại chẳng phải sẽ xuất hiện hai Lăng Ngạo Tuyệt sao?” Như vậy rất kì lạ, không phải sao?

“Có gì mà không thể? Các ngươi không phải cùng một người, chỉ là tướng tượng ra thế thôi. Ngươi có thể nói nàng là chị hoặc em song sinh thất lạc đã lâu.” Ngụ ngôn, dễ như vậy mà còn bắt ta nghĩ hộ. Tuỳ Phong lén mắng nàng mấy câu trong lòng.

“Vậy cũng được sao?”

“Có cái gì mà không được?” Tuỳ Phong trợn mắt. “Ngươi rốt cuộc có muốn về hay không hả?” Nàng làm chương quản nhân duyên thời không cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Về, đương nhiên về chứ.” Nàng rất muốn gặp cha mẹ... Nhưng... Vũ Tinh rốt cuộc không cười nổi nữa, nàng nhớ tới người kia. Nàng cứ như vậy mà đi chắc hẳn sẽ rất đau lòng? Trong lòng lại bắt đầu đau đớn... .

“Tốt, bây giờ ta sẽ đưa ngươi về.”

“Chờ một chút, nếu bây giờ ta về thì vĩnh viễn không thể trở lại sao?”

“Đương nhiên, chỉ có cơ hội một lần thôi, ngươi có thể lựa chọn ở lại hoặc trở về. Hãy suy nghĩ cho kỹ, đừng để phải hối hận cả đời. Trong biển người mê mông muốn tìm được người mình yêu rất khó.” Nàng đã thấy quá nhiều ví dụ những người quay trở về thế giới vốn có của mình rồi lại hối hận. Mà nàng cũng có chức trách của mình, không thể vì tình riêng mà làm trái luật. Mỗi người đều chỉ có cơ hội một lần, nàng không hy vọng Tiêu Vũ Tinh cũng gia nhập câu lạc bộ nữ tử độc thân.

“Ta có thể có một yêu cầu không?”

“Nói đi.” Chi cần không vượt qua chức trách của nàng thì nàng sẽ vui vẻ giúp Vũ Tinh.

“Ta muốn được nhìn thấy Âu Dương Chính Hiền một lần nữa, được chứ?” Lúc này nếu đi, nàng thật sự sẽ không thể trở lại. Trước khi đi nàng muốn nhìn hẳn thật kỹ lần cuối cùng, khắc sâu hình ảnh hẳn vào trong đầu. Như vậy sau này nàng có thể nhớ lại những kỉ niệm đẹp nhất trong đời mình.

“Được rồi!” Tuy Phong vung tay lên, trong không trung đột nhiên xuất hiện một cái gương lớn như đang truyền phát tin điện ảnh.

Vũ Tinh lặng lẽ nhìn...

Trong gương là Chính Hiền đang đặt Vũ Tinh lên giường, cầm chặt lấy tay nàng. Đôi mắt không hề chớp ngắm nhìn nàng tựa như muốn hoà nàng vào trong cơ thể.

“Hoàng huynh, ngươi đừng sốt ruột. Vũ Tinh chắc là quá mệt mỏi nên mới ngất xỉu, ngươi không cần lo lắng.”

“Không, trăm cảm giác lần này nàng thật sự phải rời xa trăm. Sự xuất hiện của nàng nằm ngoài dự định của trăm khiến trăm trở tay không kịp, nàng tựa như một loại thuốc mê vậy. Trăm vẫn cảm thấy trước kia nàng không thuộc về nơi này, trăm luôn lo lắng bất cứ lúc nào nàng cũng có thể ra đi, biến mất khỏi sinh mệnh của trăm. Nàng vẫn cứ nói muốn trở lại điểm xuất phát lúc ban đầu, điểm xuất phát của nàng ở đâu? Là một nơi trăm không thể đến được... Trăm sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng, rằng trăm chưa từng có được nàng nên mới ngang ngược nhất quyết giữ nàng lại bên mình như vậy...”

“Hoàng huynh, Vũ Tinh là thiên kim của Tiêu đại nhân, sao có thể không thuộc về nơi này?” Lời nói của hoàng thượng hẳn nghe mà không hiểu ra sao.

“Không, trăm luôn có cảm giác này. Nhất là lần này, nàng thật sự phải ra đi.”

“Hoàng huynh, có phải ngươi đã nghĩ nhiều quá rồi không?” Hoàng huynh nhất định là gần đây quá mệt mỏi nên mới suy nghĩ lung tung.

Chính Hiền không để ý tới Cảnh Hiền, dù sao cũng không nói rõ được, chỉ là hẳn cứ có một cảm giác như thế thôi. Hôm nay nó còn rất mạnh!

“Tinh Nhi, ngươi đã nói ngươi chỉ là một người khách qua đường nhưng ngươi nguyện ý ở lại vì ta. Ngươi nói phải giữ lời, không được làm trái lời hứa...”

“Tinh Nhi, chúng ta phải nắm tay nhau sống đến bạc đầu. Chúng ta có thể có một gia đình, một gia đình hạnh phúc vui vẻ có rất nhiều con quay quẩn quanh chúng ta. Ngươi dạy bọn chúng chơi đàn dương cầm, đánh bóng rổ, ta dạy chúng học văn luyện võ. Con của chúng ta nhất định là nhân trung chi long (rồng trong biển người), nhất định sẽ rất đáng yêu...”

“Tinh Nhi, ngươi tỉnh lại đi được không? Đừng rời xa trăm, chỉ cần ngươi nguyện ý ở lại, muốn trăm làm gì trăm cũng làm. Đừng rời xa trăm, trăm không muốn mất ngươi một lần nữa. Ta sẽ điên mất! Nếu ngươi không muốn tiến cung cũng không sao, trăm sẽ không ép ngươi nữa. Ngươi không muốn nhìn thấy ta thì ta sẽ không xuất hiện trước mặt ngươi. Ngươi muốn sống những ngày yên bình, ta sẽ theo ngươi. Chỉ cần ngươi đừng đi, Tinh Nhi, trở về đi... Trở về, được không?”

“Nếu ngươi phải đi vậy tại sao không đưa ta đi cùng?” Hẳn không cần làm hoàng đế, hẳn chỉ muốn được làm bạn với nàng cả đời.

Nam nhi không phải không biết rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc quá đau lòng mà thôi. Chính Hiền nói xong lại chảy nước mắt, hình như từ nhỏ hẳn chưa từng khóc bao giờ. Giọt nước mắt rơi xuống cánh tay Vũ Tinh.

Nước mắt Vũ Tinh cũng rơi theo. Tay nàng còn cảm nhận được giọt nước mắt trong suốt của Chính Hiền, rồi cả hơi thở của hắn, sự ấm áp của hắn. Trong đó ẩn chứa tình yêu sâu đậm của Chính Hiền dành cho nàng. Chính Hiền thật sự yêu nàng, thật sự có thể từ bỏ ngôi vị hoàng đế để làm một nam nhân yêu một nữ nhân đơn thuần.

Như thế... bảo nàng làm sao mà từ bỏ hắn được đây? Chỉ nghĩ đến chuyện sau này vĩnh viễn không thể gặp lại hắn nữa trong lòng Vũ Tinh đã không kìm được mà run rẩy. Nàng không dám tưởng tượng nếu thật sự vĩnh viễn rời xa hắn thì cuộc sống của nàng sẽ như thế nào? Nàng đã từng trải qua một cuộc sống như cái xác không hồn, đó chính như một năm nay, nàng chưa từng cảm thấy vui vẻ.

Đúng vậy. Nàng yêu hắn, nàng vẫn yêu hắn như trước, thậm chí còn hơn cả những gì nàng tưởng tượng. Nàng tin rằng trải qua nhiều chuyện như vậy, tình cảm của bọn họ đã rất bền chặt. Lần đầu tiên nàng biết Chính Hiền yêu nàng còn hơn cả yêu bản thân mình, bọn họ sẽ cùng nhau xây nên một tổ ấm hạnh phúc!

Đúng vậy, nàng muốn lại. Nàng không muốn để Chính Hiền một mình cô đơn nơi này, nàng ở thế kỉ 21 cũng sẽ cô đơn. Hai người yêu nhau không nên thế này, bọn họ không phải là phiên bản khác của ngư lang chức nữ!

“Tuỳ Phong, ta không muốn đi, ta muốn ở lại.” Vũ Tinh xoay người nhưng đã không thấy Tuỳ Phong đâu nữa. Văng vẳng trong không gian chỉ còn một câu nói: “Hãy nắm chắc hạnh phúc của mình, đừng để nó vượt qua đầu ngón tay.” Từ lúc Vũ Tinh yêu cầu được nhìn Chính Hiền một lần cuối cùng nàng đã biết nợ tình duyên của Vũ Tinh và Âu Dương Chính Hiền chưa dứt, nếu thế thì Vũ Tinh sao mà đi được? Chứng kiến nhiều yêu hận tình thù, sinh ly tử biệt như vậy, Tuỳ Phong nghĩ nàng sẽ không còn cảm giác gì nhưng khi nhìn thấy tình cảm sâu nặng của Chính Hiền thì vẫn không kìm được muốn rơi nước mắt. Vì thế nàng đã lên đi... không muốn để người khác nhìn thấy mình trong bộ dạng này nếu không sẽ bị mọi người cười chết mất. Nhất là Phong Thanh kia!

“Tiểu Hiền Từ...” Vũ Tinh bỗng nhiên ngồi bật lên từ trên giường cứ như xác chết sống dậy.

Chính Hiền ngạc nhiên, lập tức phản ứng lại mà cười ôm lấy Vũ Tinh. Thật tốt quá, nàng không đi! Vừa rồi hẳn thực sự đã nghĩ nàng đã đi rồi.

Cẩn Hiền nhìn thấy Vũ Tinh tỉnh lại cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lén lui ra ngoài, hẳn biết bọn họ lúc này đang cần không gian riêng.

“Tinh Nhi, sao ngươi đột nhiên lại ngất xỉu?”

“Ta mệt mỏi thôi.” Vũ Tinh tùy tiện tìm một cái cớ. Ấn số về thân thể của nàng không nói cho hắn biết thì tốt hơn, nếu không hẳn sẽ càng lo lắng nàng có thể ra đi bất cứ lúc nào. Sau này có cơ hội thì nói với hắn vậy.

“À.” Chính Hiền thấy Vũ Tinh lãnh đạm như thế nên tưởng rằng nàng vẫn còn hận hắn, thất vọng cúi đầu, xoay người chuẩn bị đi ra. Chắc là nàng đang rất chán ghét vì phải nhìn thấy hắn đây. Có lẽ là vì hắn đồng ý sẽ không quấn lấy nàng nữa nên nàng mới có thể tỉnh lại. Một khi đã như vậy, hẳn sẽ không quấn lấy nàng thêm nữa, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

“O kia... Ngươi muốn đi đâu?” Sao ta vừa tỉnh lại hắn đã muốn đi? Không muốn nhìn thấy ta đến vậy ư? Lời tỏ lộ chân tình vừa rồi là ảo giác của nàng sao?

“Chẳng phải ngươi không muốn nhìn thấy trẫm sao?” Chính Hiền cất bước muốn đi.

“Này...” Sao hắn lại nghĩ như vậy? Nếu nàng không muốn nhìn thấy hắn thì nàng ở lại làm gì. Vũ Tinh gọi hắn, hắn cũng không nghe. Nàng đành phải dùng hành động để chứng minh thôi...

Nàng vươn tay ôm lấy Chính Hiền từ phía sau, nhỏ giọng nói: “Đừng đi.” Giọng nói bé như tiếng muỗi, người ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ đó, then thùng mà.

Chính Hiền mừng rỡ, niềm vui sướng quá lớn ngược lại lại khiến hắn không thể tin được hắn và Vũ Tinh sẽ có ngày hòa hảo như lúc ban đầu này!

“Ngươi... Ngươi nói cái gì?”

“Ta không nên vì cái gọi là mặt mũi mà để hạnh phúc sát bên người vụt mất. Cái gì kiêu ngạo, cái gì tôn nghiêm, hết thảy vứt hết sang một bên đi thôi.” Vũ Tinh ôm lấy Chính Hiền, không muốn để hạnh phúc bay đi một lần nữa. Con đường đi tới hôm nay của bọn họ đã quá đau khổ, quá mệt mỏi rồi.

“Tinh Nhi, ta vui quá, ta không dám tưởng tượng chúng ta sẽ có một ngày này.” Chính Hiền xoay người, ôm lấy Vũ Tinh xoay tròn!

“Này, ơ kia, thả ta xuống đi!”

“Không thả không thả, chết ta cũng không thả...” Chính Hiền bắt đầu đùa giỡn. Hắn mà còn buông tay nữa thì đúng là đồ ngu ngốc. Đợi một năm, hẳn rốt cục cũng đợi được rồi!

Đáng tiếc vui quá hóa buồn, Chính Hiền đứng không vững một cái làm hai người lăn vào trên giường.

“Được rồi, không chơi nữa, ngươi đè vào ta rồi...” Vũ Tinh cười lấy tay chống vào ngực Chính Hiền, cười đến run hết cả người. Hoá ra mở lòng là có thể có được hạnh phúc. Nàng yêu cái cảm giác này cực kì!

“Ta không muốn đứng lên. Làm sao bây giờ?” Giọng nói trầm thấp của Chính Hiền hơi khàn khàn.

“Hả?” Vũ Tinh nhìn thẳng vào mắt hắn. Ánh mắt Chính Hiền sáng lên như muốn lay động Vũ Tinh làm tim nàng đập như hươu chạy.

“Ngươi thơm quá!” Chính Hiền cúi người xuống, bờ môi lướt qua lỗ tai nàng. Vũ Tinh như đang bị điện giật, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thấy Vũ Tinh không phản ứng, Chính Hiền lại càng không kiêng nể gì, cắn nhẹ môi nàng, cực kì có kỹ xảo tách hai hàm răng của nàng ra.

Vũ Tinh rên rỉ một tiếng, lý trí bắt đầu không chịu khống chế. Nàng yêu Chính Hiền, nàng nguyện ý giao tất cả, bao gồm chính bản thân mình cho hắn.

“Như vậy hình như không tốt lắm?” Vũ Tinh còn sót lại chút lý trí.

“Tại sao không tốt?” Chính Hiền vẫn không định dừng động tác.

“Ta...” Vũ Tinh đỏ bừng mặt. “Bên ngoài có người...”

“Bọn họ rất thức thời.” Người bên ngoài lúc này nếu không biết mà đi thì đúng là quá ngu ngốc.

“Ta...” Vũ Tinh còn muốn nói gì đó thì miệng đã bị nụ hôn che lại. Nàng không hề kháng cự loại cảm giác này mà ngược lại còn hơi thích thích.

Bên trong cảnh xuân một màn...[có hạn chế, không thích hợp với trẻ em! – tác giả]

Khách sạn nổi tiếng nhất trong kinh thành hôm nay đặc biệt náo nhiệt. Một thiếu phụ xinh đẹp mỉm cười cắn hạt dưa nghe vị tiên sinh kể chuyện xưa nói, một nam tử tuấn mỹ số khổ phải bóc hạt dưa cho nàng.

“Chuyện kể rằng, vị hoàng đế này của chúng ta một quân tử, một nam tử hán đội trời đạp đất thật sự. Tục ngữ nói, ‘dưới gối nam nhi có vàng’(1), nhưng hoàng đế của chúng ta là còn hơn cả đại trượng phu. Hết lớn một tiếng nói: Nam nhi làm sai, nên quý phải quý. Không nói hai lời, quý gối trước Tiêu hậu, có lỗi thì phải sửa! Có thể nói là tấm gương điển hình của nước ta. Có một vị hoàng đế chí tình chí nghĩa như vậy thật sự là phúc của Long Hiên chúng ta.”

Mọi người đứng hết lên.

“Hay, hay, hoàng thượng vạn tuế!” Một người đứng lên cùng nhau hô hào.

Các nữ tử hô rất to, ai mà chẳng muốn chồng mình được như hoàng thượng, yêu thương bọn họ như Tiêu hậu. Tiêu hậu lại càng trở thành thần tượng trong cảm nhận của bọn họ, nổi danh ngang với đoá phù dung sớm nở tối tàn là kì nữ Tiêu Vũ năm đó.

Vị tiên sinh kể chuyện nhân cơ hội đẩy mạnh lượng tiêu thụ cuốn sách của hắn:“Quyển sách này ấy, kể về quá trình hoàng thượng theo đuổi Tiêu hậu. Bên trong có nói về những khó khăn gian nan khi hoàng thượng đi tìm vợ, vài lần tính mệnh còn ngàn cân treo sợi tóc. Thật sự là vui buồn lẫn lộn, đất rung núi chuyển. Tên là [ký sự hoàng đế tìm vợ], mọi người thấy hứng thú hãy đến mua cho ta, đến trước mua trước, một trăm người đầu tiên được giảm giá nhé.”

Vị tiên sinh kể chuyện vừa dứt lời thì ầm một tiếng. Sách được người ta tranh mua hết sạch.

Tiêu Vũ Tinh vui sướng hài lòng nhìn cảnh tượng này, thỉnh thoảng lại lên nhìn về phía Chính Hiên. Mặt Chính Hiên đã đen lại đến mức có thể so sánh với Bao Công. Không không, phải là chỉ có hơn chứ không có kém.

Ha ha ha, vui quá đi. Trong lòng Vũ Tinh vui đến nở hoa, thái y nói nàng phải duy trì tâm trạng vui vẻ đó.

“Tiểu Hiên Tử, theo ta đi dạo phố đi.” Vũ Tinh kéo Chính Hiên ra khỏi khách sạn để phòng lỡ hắn không kịp được con tức lại bùng nổ trong này.

“Tinh Nhi, ngươi có ý đưa trẫm đến xem phải không?” Chính Hiên đang cảm mấy thứ đồ Vũ Tinh mua dọc theo đường đi như một người hầu, bất mãn than thở nói.

“Đúng vậy, sao nào, không được à?” Vũ Tinh trừng mắt giận dữ đáp lại.

“Được được. Trẫm chỉ nói thế thôi mà!” Hắn dám nói không được chắc? Nếu vợ hắn mà cáu lên thì hắn nhất định sẽ không chịu nổi.

Vũ Tinh vừa lòng cười. Chính Hiên đúng là rất chiều nàng, chiều đến coi trời bằng vung rồi.

“Vũ Tinh, đúng là nguoi rồi, ta còn tưởng mình nhìn lầm chứ.” Một thiếu phụ xinh đẹp bụng to hưng phấn đi tới.

Vũ Tinh không tin nổi mở to mắt:“Ngươi... Ngươi hoàng hậu? Ngươi... Sao lại?” Vũ Tinh chỉ tay vào cái bụng phình lên của Ngụy Doanh Hoàn.

“Ừm.” Ngụy Doanh Hoàn xoa xoa bụng, mỉm cười hạnh phúc. “Đây đều phải cảm ơn hoàng thượng đã đặc xá.”

“Đây là... Sao lại thế này?” Đứa bé kia không phải của Chính Hiên chứ? Bọn họ tình cũ cháy lại sao?

Ngụy Doanh Hoàn liếc mắt một cái đã biết Vũ Tinh nghĩ gì. “Ngươi đừng nghĩ lung tung, đứa bé này không phải của hoàng thượng. Hoàng thượng đã thả ta a khỏi lãnh cung rồi gả chồng cho ta.”

“Thế... Người kia đối xử với ngươi có tốt không?”

“Tốt. Hắn đối xử với ta tốt lắm. Tuy rằng hắn chỉ là một thương nhân nhưng hắn thật sự rất thương yêu ta, ta thật sự rất hạnh phúc!” Ngụy Doanh Hoàn vẻ mặt sáng bừng lên.

Chính Hiên ho nhẹ một cái, nhắc các nàng hắn còn đang tồn.

Ngụy Doanh Hoàn quả nhiên đến lúc này mới phát hiện ra Chính Hiên:“Hoàng thượng, ngươi cũng ở đây sao?”

Vợ chồng không hoà hợp ngày xưa bây giờ lại có thể coi nhau như bạn bè, thật ra khá đặc biệt. Không biết trong lòng bọn họ cảm thấy thế nào?

Chính Hiên nhẹ nhàng gật đầu một cái, nữ nhân! Sao mà thích tán gẫu đến thế cơ chứ?

Vũ Tinh đột nhiên cảm thấy buồn nôn, dịch vị như muốn trào ra từ cổ họng. Nôn khan mấy cái nhưng lại không nôn ra được gì.

“Tinh Nhi, ngươi làm sao vậy?” Chỉ thế cũng sẽ làm Chính Hiền lo lắng, vợ bảo bối của hắn không thể xảy ra bất cứ chuyện gì.

Ngụy Doanh Hoàn trái lại lại nhìn ra chút manh mối, ý nhị nói: “Vũ Tinh, ngươi không phải là... có đấy chứ?”

Mặt Vũ Tinh nhanh chóng đỏ bừng lên, cúi đầu ngẫm thừa nhận. Nàng còn chưa kịp nói cho Chính Hiền biết mà? Không biết hắn đã sẵn sàng làm cha chưa nữa?

“Thật sao? Ngươi nói cho hoàng thượng biết chưa?”

Mặt Vũ Tinh lại đỏ bừng lần nữa.

“Các ngươi đang nói cái gì thế? Có cái gì? Tinh Nhi, ngươi muốn trầm lo chết sao?” Chính Hiền sốt ruột lay lay Vũ Tinh.

Ngụy Doanh Hoàn nhanh tay ngăn cản: “Hoàng thượng, đừng lay nàng như vậy. Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng...”

“Tinh Nhi bị bệnh mà ngươi còn chúc mừng trầm được à?” Chính Hiền nghi hoặc khó hiểu, hai nữ nhân này có bí mật gì không biết?

“Chúc mừng hoàng thượng sắp được làm phụ hoàng.” Ngụy Doanh Hoàn vội vàng thông báo tin mừng.

“Cái gì?” Chính Hiền nhìn về phía bụng Vũ Tinh, lộ ra nét mặt ngạc nhiên mừng rỡ: “Tinh Nhi, ngươi... ngươi có rồi?” Bên trong có đứa con đầu lòng của hắn và Vũ Tinh, hắn muốn dành những gì tốt đẹp nhất cho thằng bé/ con bé.

Được Vũ Tinh thừa nhận, Chính Hiền hưng phấn ném hết mấy thứ trong tay, ôm Vũ Tinh nhảy dựng lên trên đường làm người qua đường không ngừng nhìn chăm chăm.

“Cẩn thận một chút nào...” Vũ Tinh sợ hãi nói.

Chính Hiền lúc này mới nhớ ra, nàng là phụ nữ có thai. Nhanh chóng buồn nàng ra nhưng vẫn không kiềm chế được niềm vui sướng trong lòng: “Ta có con rồi... Trăm phải tuyên cáo thiên hạ, đại xá thiên hạ, khắp nơi ăn mừng...” Đúng rồi, hắn phải mời Hoàng Anh đến giúp Vũ Tinh an thai, hắn phải đảm bảo con mình bình an ra đời.

“Ngươi có phải lần đầu tiên có con đầu mà.” Nhìn Chính Hiền như thế cứ như là lần đầu tiên làm cha vậy.

“Đấy không giống, đây là con của ta và ngươi mà. Đúng rồi, trăm phải bắt đầu nghĩ tên cho nó thôi, chỉ tiếc không biết là nam hay nữ? Tinh Nhi, sau này ngươi không được chạy nhảy lung tung nữa...”

“Người dài dòng quá! Đồ ông già...” Vũ Tinh nói rồi rất nhanh chạy mất. Nàng không muốn đứa con tương lai của mình cũng phiền giống Chính Hiền như vậy, nghe nói dưỡng thai trong thời kì thai nhi mới hình thành rất quan trọng.

“Tinh Nhi, ngươi đừng đi nhanh như vậy...” Chính Hiền nhanh chóng chạy đuổi theo.

Xa xa, phía trên lầu cao có một bóng dáng cô đơn đang đứng. Không, hắn đang rất vui vẻ... Nở một nụ cười mỉm khó có được...

“Một người uống rượu chẳng phải rất cô độc sao?” Cẩn Hiền cũng rót một chén rượu, chậm rãi uống.

Vô Dạ chạm chén rượu với hắn, hai người đều có cảm giác anh hùng gặp anh hùng.

Cẩn Hiền nhìn hai bóng người càng lúc càng xa, khó giấu vẻ buồn rầu.

“Vì Vũ Tinh, chúng ta vốn nên là tình địch, nhưng cũng vì nàng mà chúng ta có thể trở thành bạn bè...”

Vô Dạ nở nụ cười nhả nhận với Cẩn Hiền... Hai chén rượu chạm vào nhau đại diện cho tình hữu nghị giữa bọn họ vì bọn họ đều bị cùng một người từ chối...

“Ta muốn ăn mứt quả ghim thành xâu (hồ lô đường ý).” Vũ Tinh bĩu môi, nũng nịu nói.

“Không được, mứt quả ghim thành xâu rất ngọt, không tốt cho sự phát triển của đứa bé mà cũng không tốt cho cơ thể ngươi. Không được, đừng ăn, được không?” Chính Hiền dịu dàng dỗ dành nàng.

“Ngươi bây giờ chỉ lo cho em bé, không yêu ta nữa phải không?” Vũ Tinh giả vờ giận nói.

“Không phải, sao thế được? Ta yêu con nhưng lại càng yêu ngươi hơn.” Chính Hiền vội vàng giải thích, không ngờ lại nhìn thấy Vũ Tinh cố nén cười, “Được lắm, ngươi dám lừa ta. Có biết đây là tội lớn khi quân không...”

“Vậy được rồi, ngươi trị tội ta là được...” Vũ Tinh bày ra bộ dáng đáng thương.

“Vậy phạt người đòi đòi kiếp kiếp không được rời xa ta...”

Tiếng cười vang khắp nhân gian! Những người hữu tình cuối cùng sẽ có được hạnh phúc chỉ thuộc về bản thân họ! Với Vô Dạ mà nói, có thể bảo vệ cho Vũ Tinh là hạnh phúc của hắn. Còn Cần Hiên, hắn cũng rất nhanh sẽ tìm được hạnh phúc của chính mình...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Ngạo Khí Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.